

THE
NEW TESTAMENT

OF OUR

LORD AND SAVIOUR

JESUS CHRIST

IN SANSKRIT.

TRANSLATED FROM THE GREEK

the Calcutta Baptist Missionaries, with Native Assistants.

CALCUTTA :

THE BRITISH AND FOREIGN BIBLE SOCIETY,

(CALCUTTA AUXILIARY)

23, CHOWRINGHEE ROAD,

1910.

धर्मपुस्तकस्य शेषांशः ।

अर्थतः

प्रभूणा यीशुख्रीष्टेन

निष्पितस्य

नूतनधर्मनियमस्य

ग्रन्थसङ्ग्रहः ।

ईलण्डीयवङ्गदेशीयपण्डितै र्थूनानीयभाषातो व्याकृतः

धर्मसमाजमाहाय्येन मुद्राक्षरान्वितस्य ।

कलिकातानगरे

कलिकाता-महकारिणा त्रिटिग्रफरेन्धर्मसमाजेन,

२३ नं, चौरङ्गी रोड भवनात् प्रकाशितम् ।

१८९१ शके । इं सन १९१० ।

निधण्टपत्र

	...	...	...	...	...	पृष्ठ
मथिलिखितः सुसंवादः	...	...	...	...	...	१
मार्कलिखितः सुसंवादः	...	...	...	...	...	८२
लूकलिखितः सुसंवादः	...	...	...	...	...	१५२
योहानलिखितः सुसंवादः	...	...	...	...	...	२१८
प्रेरितानां कर्मणांमाख्यानम्	...	...	...	...	...	२८५
रोमिणः प्रति प्रेरितस्य पौलस्य पत्रं	...	...	...	...	...	३६५
करिन्थिनः प्रति पौलस्य प्रथमं पत्रं	...	...	...	...	...	४०२
करिन्थिनः प्रति पौलस्य द्वितीयं पत्रं	...	...	...	...	...	४५६
गालातिनः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं	...	...	...	...	...	४५८
इफिघिणः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं	...	...	...	...	...	४७०
फिलिपिनः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं	...	...	...	...	...	४८१
कलसिनः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं	...	...	...	...	...	४८९
थिघलनीकिनः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य प्रथमं पत्रं	...	...	...	...	...	४९७
थिघलनीकिनः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य द्वितीयं पत्रं	...	...	...	...	...	५०५
तीमथियं प्रति पौलस्य प्रेरितस्य प्रथमं पत्रं	...	...	...	...	...	५०९
तीमथियं प्रति पौलस्य प्रेरितस्य द्वितीयं पत्रं	...	...	...	...	...	५१८
तीतं प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं	...	...	...	...	...	५२५
फिलीमोनं प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं	...	...	...	...	...	५३९
इब्रिणः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं	...	...	...	...	...	५३९
याकोबस्य सर्वसाधारणपत्रं	...	...	...	...	...	५५०
पित्रस्य प्रथमं सर्वसाधारणपत्रं	...	...	...	...	...	५६६
पित्रस्य द्वितीयं सर्वसाधारणपत्रं	...	...	...	...	...	५७५
योहानस्य प्रथमं सर्वसाधारणपत्रं	...	...	...	...	...	५८०
योहानस्य द्वितीयं पत्रं	...	...	...	...	...	५९०
योहानस्य तृतीयं पत्रं	...	...	...	...	...	५९२
यिहूदाः सर्वसाधारणपत्रं	...	...	...	...	...	५९४
योहानं प्रति प्रकाशितं वाक्यं	...	...	...	...	...	५९७

मथिलिखितः सुसंवादः ।

पद्मो रथीशुक्लोष्ठस्य 'शात्रलिपत्रम्

- १ अथ यीशोः स्त्रीष्टस्य जन्मपत्रम् । स तु दायूदस्य सन्तानः ।
 २ दायूदोऽब्राहामस्य सन्तानः । अब्राहाम इम्हाकं जनयामास ।
 इम्हाको याकोबं जनयामास । याकोबो यिह्ददां तस्य भ्रातृश्व
 ३ जनयामास । यामरो गर्भं यिह्ददाः पेरसं सेरहश्च जनयामास ।
 ४ पेरसो हिष्रोणं जनयामास । हिष्रोणोऽरामं जनयामास । अरामो-
 ५ स्कीनादवं जनयामास । अस्कीनादवो नह्गोनं जनयामास । नह-
 ६ गोनः सल्मोनं जनयामास । सल्मोनो राहवो गर्भं बोथसं जनया-
 ७ मास । बोथसो रूतो गर्भं ओवेदं जनयामास । ओवेदो यिग्रं
 ८ जनयामास । यिग्रयो राजानं दायूदं जनयामास । राजा दायूदो
 मृतस्योरियस्य जायाया गर्भं शलोमानं जनयामास । शलोमा
 ९ रहबियामं जनयामास । रहबियामोऽबियं जनयामास । अबिय
 १० आसां जनयामास । आसा यिहोशाफटं जनयामास । यिहोशाफटो
 थोरामं जनयामास । थोराम उषियं जनयामास । उषियो थोथमं
 ११ जनयामास । थोथम आहसं जनयामास । आहसो इह्दियं जनया-
 १२ मास । इह्दियो मनःश्रिं जनयामास । मनःश्रामोनं जनयामास ।
 १३ आमोनो थोग्रियं जनयामास । थोग्रियो यिकनियं तस्य भ्रातृश्व
 १४ जनयामास । तदा बाबिलीयप्रवासोऽभूत् । बाबिलीयप्रवासात् परं
 १५ यिकनियः शष्टीयेलं जनयामास । शष्टीयेलः सुस्वाविशं

अनयामास । श्वस्वाबिलोऽवीहृदं जनयामास । अवीहृद इलीया- १२
कीमं जनयामास । इलियाकीमं आसोरं जनयामास । आसोरः
सादोकं जनयामास । सादोक आखीमं जनयामास । आखीम १४
इलीहृदं जनयामास । इलीहृदं इलियासरं जनयामास । इलि- १५
यासरो मत्तनं जनयामास । मत्तनो याकोबं जनयामास । याको-
बश्च मरियमः पतिं योषेफं जनयामास । तस्या एव गर्भं ख्रीष्टो- १६
ऽर्थतोऽभिषिक्त इत्यभिधो यीशु जज्ञे ।

इत्यमत्राहामाद् दायूदं यावत् साकस्थेन चतुर्दशपुरुषाः, १७
दायूदात् पुनर्बाबिलीयप्रवासं यावच्चतुर्दशपुरुषाः, बाबिलीयप्रवा-
सात् पुनः ख्रीष्टं यावच्चतुर्दशपुरुषाश्च ।

प्रभो यीशोर्जन्मविवरणम् ।

यौगोः ख्रीष्टस्य तु जन्मेत्यमभूत् । तस्य मातरि मरियमि १८
योषेफाय वाग्दत्तायां सत्यां तयोः मङ्गमात् प्राक् सा पवित्रेणात्मना
गर्भवतीत्याविष्कृतं । तस्याः पति योषेफस्तु धार्मिकोऽथच तां साधा- १९
रणनिन्दाभाजनं कर्तुमनिच्छन् तां गुप्तं परित्यक्तुमकल्पयत् । तस्मै
लेतच्चिन्तयते प्रभो दूतः स्वप्ने दर्शनं दत्त्वावादीत्, भो दायूदस्य सुत २०
योषेफ स्वभार्याया मरियमः परिग्रहणान्माऽभैषीः, यंतस्तस्या
गर्भफलं पवित्रादात्मनः सम्भूतम् । सा हि पुत्रं प्रमविष्यते त्वञ्च २१
तस्य नाम यीशुरर्थतस्मात्तति करिष्यमि, यतः स एव स्वपजास्तामां
पापेभ्यस्तारयिष्यति । सर्वस्येत्यु तथा बभूव यथा भाववादिना २२
व्याहृतं प्रभोरिदं वाक्यं सिद्धं गच्छेत्, यथा,

कुमारो गर्भिणीं पश्य मा पुत्रं प्रमविष्यते । २३

इस्मानुषेण इत्येव तस्य नाम भविष्यति ।

नाम्नोऽस्य तात्पर्यम् अस्मत्सङ्गीश्वर इति । अनन्तरं निद्रोत्थितो २४

योषेफो यथादिष्टं दूतेन तथैवाकार्षीत्, फलतः स्वभार्यां पर्यगृहीत्,
 १५ सा परं यावत् प्रथमसुतं न सुषुवे तावत् स तां न प्राजानात् ।
 तस्य नाम च यीशुरित्यकार्षीत् ॥ १ ॥

प्रभो यीशोः शेषविवरणम् ।

२१ राज्ञो हेरोदस्य काले यिहूदियादेशस्य बैतलेहमे यीशो
 जन्मनः परं, पश्य, प्राच्यदेशात् केचिज्ज्योतिर्विदो यिरूशालेम-
 २ मागत्य जगदः, कुत्र स यिहूदीयानां नवजातो राजा? यस्माद्-
 ३ दयदिशि तस्य नक्षत्रं दृष्टवन्तो वयं तं प्रणिपतितुमागताः । श्रुते
 त्वस्मिन् राज्ञो हेरोदस्य तेन च सह कृत्स्नस्य यिरूशालेमस्योद्देशः
 ४ गच्छतः । ततः स सर्वान् मुख्ययाजकान् प्रजानां शास्त्राध्यापकांश्चैकत्र
 ५ कृत्वा पप्रच्छ ख्रीष्टेन कुत्र जन्म गृहीतव्यं? ते तं जगदः, यिहूदिया-
 देशस्य बैतलेहमे, यतो भाववादिनेत्य लिखितमाप्ते यथा,

यिहूदीयप्रदेशस्य त्वन् भो बैतलेहम ।

यिहूदानायकश्रेण्यां स चोदिष्टं कथञ्चन ॥

त्वत्त एव यतो हेतोः स उदेत्यति नायकः ।

मत्प्रजावृन्दमस्मायेल् येन सम्पालयिष्यते ।

अनन्तरं हेरोदस्तान् ज्योतिर्विदो गुप्तमाह्वय तन्नक्षत्रं कति
 ६ कालं प्रकाशितमिति पृष्ट्वा सूक्ष्ममवगत्य तां बैतलेहमं प्राहिणो-
 दिद्मन्त्रवीच, यूयं गत्वा सूक्ष्म तस्य शिशोः, तथ्यनुमन्धानं कुरुत,
 प्राप्ते तद्देशे मां ज्ञापयत, तेनाहमपि गत्वा तं प्रणिपतियामि ।
 ७ राज्ञो वाक्यं श्रुत्वा ते गर्मने कृते, पश्य, पृच्छदिशि अन्नक्षत्रं तं दृष्टं
 तत् तेषामयतोऽगच्छत् शिशुश्च स यत्राविद्यत तत् स्थानं प्राप्य
 ८ तद्दृष्टमवगत्ये । नक्षत्रं तद् दृष्ट्वा तेषां महतानन्देन प्रफुल्लिताः ।
 ९ अनन्तरं प्रविश्य ते गृहं मां च मरियमां महं शिशुरांविष्क्रे ।

ततस्ते प्रणिपत्य तस्य भजनं चक्रुः स्वधनकोषानुन्मोच्य तस्मै स्वर्णकुन्दुर- १९
गन्धरमान् दर्शनैयान्पुजहुश्च । ततः परं ते हेरोदं प्रति मा
प्रत्यावर्त्तध्वमित्यादेशं स्वप्नेनेश्वरात्मन्ध्यान्य मार्गेण स्वदेशं प्रतस्थिरे ।

प्रस्थितेषु तेषु, पश्य, प्रभो दूतः स्वप्ने योषेफाय दर्शनं दत्त्वा १९,
जगाद, उत्तिष्ठ शिशुं तन्मातरञ्च गृह्णीत्वा मिमरं पलायस्व च,
यावच्चाहं तुभ्यं नान्यत् कथयामि तावत् तत्रावतिष्ठस्व, यतो हेरोदः
शिशो हंत्याये तं मृगयितुमुद्यतः । अतः स रात्रावुत्थायै शिशुं १४
तन्मातरञ्च गृह्णीत्वा मिमरं प्रतस्थे हेरोदस्य मृत्युं यावत् तत्रावतस्थे १५
च । इत्थं भाववादिनोक्ता प्रभोरियं कथा संमिद्धा यथा,

मिमर्दंशत एवाहं स्वौद्यपुत्रं समाह्वयम् ।

तदा ज्योतिर्विद्विद्धिरहं प्रवञ्चित इति दृष्ट्वा हेरोदो भृशं चुकोप, १६
ज्योतिर्विदां वचनाच्च सूक्ष्मं निर्णोतकालानुरूपं वर्षद्वयत्रयस्कास्तशून-
वयस्कांश्च यावन्तः पुंशिशवो बैतलेहमे तस्त्रस्तपरिषीमनि चावि-
द्यन्त जनान् प्रहित्य स तान् सर्वान् घातयामास । तदा भाववादिना १७
थिरमियाहेणोक्तमिदं वचनं सिद्धिं गतं यथा,

रामायां श्रूयते रावः शोकजं परिदेवनं । १८

रोदनं बडरूपस्य हाहाकारस्य च ध्वनिः ॥

स्वसुतान् अनुशोचन्तौ राहेल् करोति रोदनं ।

सान्त्वनां सा न गृह्णाति यतो हेतो न सन्ति ते ॥

अनन्तरं पश्य मृते हेरोदे प्रभो दूतो मिमरे योषेफाय स्वप्ने १९
दर्शनं दत्त्वा जगाद, उत्तिष्ठ शिशुं तन्मातरञ्च गृह्णीत्वेसायेलदेशं १०
गच्छ च, यस्माच्छिशोः प्राणनाशार्थिनो मृतवन्तः । ततः स उत्थाय ११
शिशुं तन्मातरञ्च गृह्णीत्वेसायेलदेशं प्रविवेश । किन्त्वाखिलायः ११
स्वपितुर्हेरोदस्य पदं प्रार्थं यिह्मदियाया राजास्तौति निशम्य स तत्र

१० गन्तुं शङ्कितः । ततः परं स्वप्न ईश्वरीयमदेष्टं लब्ध्वा स गालीकौय-
जनपदं प्रतस्थे, तत्रागत्य च नास्यताभिधे नगरे वसतिं चक्रे ।
इत्थं स नामरीयोऽभिधाधिय्यत इति भाववादिभिरुक्ता कथा
षिद्धिं गता ॥ २ ॥

स्नापकयोहनस्य प्रचारादिकार्यम् ।

३१ तस्मिन् काले स्नापको योहन उपतिष्ठते । स यिह्लादयाया
१ मरौ घोषणां कुर्वन्भवदत्, मनामि परावर्त्तयत यतः स्वर्ग्राज्यं
२ समीपमागतं । वास्तवं स हि भाववादिना यिशायाहेन तिर्हिष्ठो
नरो यथा,

मरौ घोषयतः प्रोच्चैरख्ययं कस्यचिद् रवः ।

प्रभोः संस्क्रुताध्वानं विधङ्गं तत्सृतौ ष्टजूः ॥

३ तस्य तु योहनस्योद्बलोलोमनिर्झितं वसनं कटौ बद्धा चर्मनिर्मिता
पटुका चास्तां पतङ्गा वन्यमधु च तस्य खाद्यान्यामन् ।
४ तदानौ यिरूशालेमस्य कृत्स्नयिह्लादियादेशस्य यर्हनेनार्त्तिकस्य
५ कृत्स्नजनपदस्य च मानवास्तत्समीपं गत्वा रूपापानि स्त्रीकुर्वाणा
६ यर्हने तेनास्नाप्यन्त । अनन्तरं तदीयस्नानार्त्थिनः फरौशिनां मर्द्वाक-
७ नाञ्च बहवो नरा आगच्छन्तीति दृष्ट्वा स तान् जगद. भो सर्प-
८ वंशाः, यूथं भाविक्रोधात् पलायितुं केनादिष्टाः ? अतो मनःपरा-
९ वर्त्तनस्य योग्यानि फलानि फलत । अस्माकं पिताब्राह्मामो विद्यत
इति वाक्यप्रयोगं वा स्नान्तरे मैव कल्पयत ।, यतोऽहं युष्मान्
ब्रवीमि, एतेभ्यः प्रन्तरेभ्योऽब्राह्मामस्य कृते मन्तानान्नुत्पादयितुमीश्वरः
१० शक्तिमान् । परन्वधुनैव पादपानां मूलेषु कुठारो रुगंशान्दे, अतो
११ यः कश्चित् पादपः सत्फलं न फलति, स उच्छिद्यते वज्रौ निक्षिप्यते
१२ च । युष्मान् अहं मनःपरावर्त्तनात् तोये स्नापयामि; मत्पशान् य

आगच्छति स मत्तो बलवान् तस्योपानहौ वोढुमहं न योग्यः, स
युष्मान् पवित्र आत्मानि वक्तौ च स्नापयिष्यति । तस्य हस्ते च १९
सूर्पो विद्यते, स स्त्रीयखलं सम्यक् मंशाधयिष्यति निजगोधूमान्
कुशूले मङ्गहीष्यति च तुषांस्वनिर्वाणवक्त्रिणा दाहयिष्यति ।

प्रभो यीशोः स्नापनं परोक्षं च ।

तदा योहनेनाहं स्नापयितव्य इति मत्वा यीशु गालीलतो १९
यईने तत्समीपमाजगाम । योहनस्तु तं वारयन्नब्रवीत्, भवता मम १४
स्नापनं प्रयोजनीयं, भवांस्तु मदन्तिकमागच्छति ? ततो यीशुस्तं १५
प्रत्यवादीत्, अधुनानुमन्यस्व यस्मादित्यं मर्व्वधर्ममाधनमावयो र्थुज्जते ।
तदा स तमनुमन्यते । स्नापितस्तु यीशुस्त्वणं तेषादत्यतः । पश्य १६
तदा तस्य हस्ते स्वर्ग उद्घाटित ईश्वरस्यात्मा च कपोत इवावरोहन् १७
तमाश्रयंश्च तेन दृष्टः स्वर्गत सञ्जाता चैका वाणौ बभाषे, मम
प्रियः पुत्रोऽयम् अस्मिन्नेवाहं प्रीतः ॥ ३ ॥ .

तदानौ यीशु दिद्यावलेन परीक्षासहनार्थमात्मना मरुं नीतः । ४ १
तत्र स चत्वारिंशद्दिनानि चत्वारिंशद्वाचीशोपोषितः, ततः परं ९
चुचोध । तदा परीचकस्तमुपागत्य जगाद, भवांश्चेदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हीमे ९
प्रस्तरा यथा पूषा भवेयुस्तथाज्ञापयतु । स तु प्रतिजगाद, ४
लिखितमास्ते, न केवलेन पूषेन मनुष्यो जीविष्यति, किन्न्वीश्वरस्य
मुखान्निर्गच्छता येन केनचिद् वचनेन । तदा दिद्यावस्तं पुष्यनगरं ५
गौत्वा धर्मधाम्नः शिखरे स्थापयित्वा जगाद, भवांश्चेदीश्वरस्य ६
पुत्रस्तर्हीधस्तात् प्रपततु यतो लिखितमास्ते,

तत्क्षणे निजदूतेभ्यः स आदेशं प्रदास्यति ।

यज्ञाहण्याः पदं श्रैले तत् त्वां वक्ष्यन्ति ते करैः ॥

यीशुस्तं जगाद, इदमपि लिखितमास्ते, त्वं खेश्वरस्य प्रभोः

- ८ परीक्षां माऽकार्षीः । पुनश्च दिव्यावलस्तमतीवोच्चं गिरिं नीत्वा
 ९ जगतो निखिलराज्यानि तेषां प्रतापञ्च दर्शयन्नवादीत्, त्वं चेत्
 प्रणिपत्य मम भजनां कुर्यास्तर्ज्जितानि सर्वाणि तुभ्यं दास्यामि ।
 १० तदा यीशुस्तं जगाद, अपसर श्रैतान, यतो लिखितमास्ते,
 निजेश्वरस्य प्रभो भजना त्वया कर्त्तव्या, एकश्च म एव त्वयाराध-
 ११ यितव्यः । तदा दिव्यावलस्तमत्याचीत्, पश्य चापरं स्वर्गदूता उपागत्य
 तं परिचरितुं प्रावर्त्तन्त ।

यीशोः प्रकाशकाय्यारम्भः ।

- १२ ततः परं योह्नः कारायां समर्पित इति निशम्य यीशु
 १३ गालीलं प्रतस्थे नामरतं त्यक्त्वा च सबूलूनस्य नप्त्रालेस्त्रं सीमनि
 १४ सागरतीरस्थे कफरनाहम उपस्थाय वसतिं चक्रे । इत्थं भाववादिना
 यिशायाहेन कथितमिदं वाक्यं सिद्धिं गतं यथा,
 १५ सबूलूनस्य यो देशो नप्त्रालेरपि या चितिः ।
 पद्धतिः मागरासन्ना यद्दनस्योत्तरे स्थिता ॥
 खेविते परजातीयैस्तस्मिन् गालीलमण्डले ।
 १६ अन्धकारे समासीनैर्ज दृष्टा महाद्युतिः ॥
 मृत्युच्छायावृते देशे उपविष्टाश्च ये पुरा ।
 ज्योतिस्तेषां मनुष्याणामुदितं दृष्टिगोचरे ॥
 १७ ततः परं यीशु घोषणां कर्त्तुमारभेदमब्रवीत्, मनांसि परा-
 १८ वर्त्तयत, यतः स्वर्गराज्यं सन्निकटमागतं । अपरं यीशु गालीलिय-
 सागरस्य तटे विहरन् द्वौ भ्रातरावर्थतः पित्राभिधं शिमोनं तस्य
 महोदरमाद्रियञ्च मागरे जालं चिपन्तौ ददर्श, यतस्तौ धीवरा-
 १९ वास्ता । स तौ जगाद, मम पश्चादागच्छतम् अहञ्च युवां मनुष्य-
 २० धारिणौ धीवरौ विधास्यामि । ततस्तौ तूष्णं जालानि विहाव

तमन्वगच्छतां । तस्मात् स्थानात् प्रगत्य सोऽपरौ द्वौ भ्रातरावर्धतः ११
 सिवदियस्य पुत्रं याकोवं तदीयसहोदरं योहनञ्च स्वजनकेन
 सिवदियेन सह नौकायां स्वजालानां जौर्णाद्वारे नियुक्तौ दृष्ट्वा
 तावाङ्मुखाव । तौ च तत्क्षणमेव नौकां स्वपितरञ्च विहाय तमन्व- १२
 गच्छतां ।

अनन्तरं यौगुः कृत्स्नं गालीलं परिभ्राम्यन् तत्रत्यानां ममाजगृहेषु १०
 शिचामददात् 'राज्यस्य सुसंवादञ्चाघोषयत् जनानां यावतीयरोगं
 यावतीयदौर्बल्यञ्चोपाश्रमयत् । एवं तस्य ख्यातिः कृत्स्ने सुरियादेशे १५
 व्यानग्रे, अस्त्रस्था विविधै रोगै र्व्यसनैश्च क्लिष्टा भूताविष्टा अप्समारिणः
 पक्षाघातिनश्च सर्वे मनुष्यैस्तस्थान्तिकमानौतास्तेन स्वस्थीकृताश्च ।
 अपरं गालील-दिक्षापलि-थिरूगालेम-थिह्लदियाप्रदेशेभ्यो यईन- १५
 पाराञ्च महान्तो मानवनिवहा तमन्वगच्छन् ॥ ४ ॥ ।

पर्वतोपरि प्रभुयीशोरुपदेशनम् ।

तान् मानवनिवहान् दृष्ट्वा स गिरिमारुरोह । तत्र तस्मिन्नुपविष्टे ५,
 शिथ्यास्तस्य ममीपमागमन् । तदा स वक्त्रमुद्वाह्य तेभ्यः शिचां दातुं १
 प्रवृत्तोऽब्रवीत्—

सर्गराज्यस्य प्रजानिर्णयः ।

दीनात्मानो धन्याः, यतः सर्गराज्यं तेषामेव । शोकात्ता धन्याः, ०
 यतस्ते सान्त्वयिष्यन्ते । मृदुशीला धन्याः, यतस्ते दायांग्रवत् चित्तिं ४
 सप्यन्ते । धार्मिकतां बुभुक्षवः पिपासवश्च धन्याः, यतस्ते परितुष्यन्ति । १
 कृपावन्तो धन्याः, यतस्ते उपामवाप्यन्ति । शुचिहृदो धन्याः, यतस्त २
 ईश्वरं द्रक्ष्यन्ति । मन्त्रिकारिणो धन्याः, यतस्त ईश्वरस्य पुत्रा ८
 इत्यभिधाविष्यन्ते । धर्महेतुनोपद्रुता धन्याः, यतः सर्गराज्यं तेषां, १०
 मेव । धन्या यूयं यदा मनुष्यां मर्दर्थं युष्मान् निन्दन्त्युपद्रवन्ति च ११

- १२ युष्मद्विरुद्धं मृषा सर्वविधां कुकथां व्याहरन्ति च । आनन्दतोत्तमत
च, यतः सञ्चितं स्वर्गं युष्माकं प्रभृतं पारितोषिकं । वास्तवं युष्माकं
पूर्वं ये भाववादिनः आसन्, तांस्ते तथैवोपाद्रवन् ।
- १३ यूयं पृथिव्या लवणं । लवणं तु यदि विस्वादं जायते तर्हि
केनोपायेन तत् स्वादयुक्तं कारिष्यते ? ततः परं तत् कस्मिंश्चित् कार्यं
- १४ न युज्यते, केवलं वहिर्निक्षेपणे मानवपदे मर्द्दने च युज्यते । यूयं
जगतो दीपः । पर्वतोपरि स्थितं नगरं प्रच्छन्नमवस्थातुं न शक्नोति ।
- १५ मनुष्याश्च दीपिकां प्रज्वाल्य न द्रोणस्याधस्ताद् अपि तु दीपाधार-
१६ स्योपरि स्थापयन्ति सा च गृहेऽवस्थितानां सर्वेषां राजते । तथैव
युष्माकं दीप्तिं मनुष्याणां समक्षं विराजतां, तथा ह्येते युष्माकं
मत्क्रिया दृष्ट्वा ते युष्माकं स्वर्गस्थं पितरं स्तोष्यन्ति ।

स्वर्गराज्यस्य व्यवस्थात्कार्यः ।

- १७ व्यवस्थाया भाववादिनां वा मोचनायाहमागत इति मानुमिमीध्वं ।
- १८ न मोचनाय, प्रत्युत पूरणायाहमागतः, यतोऽहं युष्मान् सत्यं ब्रवीमि,
यावद् व्योममेदिन्योरत्यथो न भविष्यति तावद् व्यवस्थाया एका
१९ माचैको विन्दुर्वा नैवात्सेष्यति सर्वमेव हि सेष्यति । अतो यः
कश्चिदेतासां चोदिष्ठानामाज्ञानामेकां मुञ्चति मनुष्यांश्च तदनुरूपं
२० शिञ्चयति, स स्वर्गराज्ये चोदिष्ठोऽभिधायिष्यते । यस्तु ता आचरति
शिञ्चयति च स स्वर्गराज्ये महानभिधायिष्यते । यतोऽहं युष्मान्
ब्रवीमि, युष्माकं धार्मिकता यदि शास्त्राध्यापकज्ञां फरीशनाञ्च
धार्मिकतातोऽधिकं प्रभृता न स्यात्, तर्हि यूयं स्वर्गराज्यं
नेव प्रवेक्ष्यथ ।
- २१ त्वं नरहत्यां माऽकार्षीः, यस्तु नरहत्यां करोति स धर्माधिष्ठारणे
शासनौघो भविष्यतीति प्राचो नैभ्यः कथितमाभीत् युष्माभिरुच्छ्रतम् ।

अहन्तु युष्मान् ब्रवीमि, यः कश्चिदकारणं स्वभ्रात्रे क्रुध्यति स धर्मा- १९
 धिकरणे ग्रामनीयो भविष्यति । यश्च स्वभ्रातरं निर्बोधस्त्वमिति
 वदति स सभायां ग्रामनीयो भविष्यति । यश्च वदति मृढस्त्वमिति,
 सोऽग्निमये नरके ग्रामनीयो भविष्यति । अतस्त्वया स्वकीयोपहारे २०
 यज्ञवेदिमानीते तव भ्रातु र्मनसि त्वद्विरुद्धा कथा विद्यत इति
 तत्र चेत् स्मरामि, तर्हि तत्र स्वकीयोपहारं यज्ञवेद्याः सम्मुखे विहाय २१
 याहि, प्रथमं स्वभ्रात्रा सम्मिलितो भव, ततः परमागत्य स्वकीयोपहारं
 निवेदय । स्वप्रतिपक्षेण सह यावन्मार्गं वर्त्तसे, तावत्, द्वेषं तस्यानु- २५
 कूलो भव, नो चेत् प्रतिपक्षेण विचारयितु र्हस्ते समर्पितस्त्वं
 विचारयित्रां पदानिकस्य हस्ते समर्पितः कारायां निक्षेप्यसे ।
 त्वामहं मयं वदामि, शेषोऽपि कपर्दको यावत् त्वया न शोधितस्तावत् २६
 तत्स्थानान्न निर्गमिष्यते ।

त्वं व्यभिचारं माऽकार्षीरिति प्राचीनेभ्यः कथितमासीत्, २७
 युष्माभिस्तच्छ्रुतम् । अहन्तु युष्मान् ब्रवीमि यः कश्चित् कामुकभावेन २८
 योषितं प्रति दृक्पातं करोति, स तावता स्वहृदये तथा सह
 व्यभिचारं कृतवान् । यदि तु तव दक्षिणं नेत्रं तव स्वलनकारणं २९
 भवेत्, तर्हि तदत्पात्र्य दूरं निक्षिप । यतस्तवैकस्याङ्गस्य नाशः, न तु
 कृत्स्नशरीरस्य नरके निपातस्तद्धि तव हितं । यदि वा तव दक्षिणो ३०
 हस्तस्तत्र स्वलनकारणं भवेत्, तर्हि तं कित्वा दूरं निक्षिप । यतस्तवैक-
 स्याङ्गस्य नाशः, न तु कृत्स्नशरीरस्य नरके निपातस्तद्धि तव हितम् ।

पुनश्च कथितमासीत्, 'यः कश्चित् स्वभार्यां त्यजति, स तस्यै ३१
 त्यागपत्रं ददातु । अहन्तु युष्मान् वदामि, य कश्चिद् व्यभिचार- ३२
 दोषादन्येन हेतुना स्वभार्यां त्यजति, स तां व्यभिचारं कारयति ।
 यश्च त्यक्तां योषितमुद्धति स व्यभिचारं करोति ।

- ०० पुनस्त्वं मृषा शपथं सांस्कार्थीः, स्वशपथफलन्तु प्रभवे दास्यमीति
- ०४ प्राचीनेभ्यः कथितं, युष्माभिस्तच्छ्रुतम् । अहन्तु युष्मान् ब्रवीमि, यूयं सर्व्वथा मी शपध्वं ; न स्वर्गण, यतः स ईश्वरस्य मिहामनः ;
- ०५ न मेदिन्या, यतः सा तस्य पादपीठं, न यिरूशालेमेन, यतस्तन्महतो
- ०६ राज्ञो नगरं । निजशिरसा वा मा शपस्व, यतः शिरोरुह एकोऽपि
- ०७ सितीकर्त्तुम् असितीकर्त्तुं वा त्वया न शक्यते । युष्माकन्तु संलपने यत् तथा तत् तथैव यन्न तन्नैव भवतु ; यदेतदधिकं तत् पापात्मतो जातम् ।
- ०८ चक्षुषो विनिमये चक्षुर्दन्तस्य विनिमये च दन्त इति
- ०९ कथितमासीत् युष्माभिस्तच्छ्रुतम् । अहन्तु युष्मान् ब्रवीमि, दुर्जनस्य प्रतिरोधो न कर्त्तव्यः, अपितु यः कश्चित् तव दक्षिणकपोले
- १० चपेटाघातं करोति, तं प्रत्यन्यतरं कपोलमपि व्याघोटय । यश्च धर्माधिकरणे त्वया विवदमानस्तवाङ्गाच्छादकं जिहीर्षति, तस्य हृते
- ११ प्रावारमपि त्यज । यश्च विनावेतनं क्रोशमेकं गमनाय त्वां हरति,
- १२ गच्छ तेन क्रोशदयं । यश्च त्वन्तो याचते तस्मै देहि । यश्च त्वन्त ऋणमभिवाञ्छति तं प्रति विमुखो मा भव ।
- १३ त्वं स्वनिकटस्थं प्रति प्रेम, स्वशत्रुं प्रति तु द्वेषं करिष्यसीति
- १४ कथितमासीत् युष्माभिस्तच्छ्रुतम् । अहन्तु युष्मान् ब्रवीमि, यूयं स्वशत्रून् प्रति प्रेम कुरुत, ये युष्मान् शपन्ति तानाशेषं वदत, ये युष्मान् द्विषन्ति तेषां हितमाचरत, ये युष्मान् अप्रवदन्तुपद्रवन्ति
- १५ च तेषां हृते प्रार्थनां कुरुत । तथा हृते युष्माकं यः स्वर्गस्थः पिता दुर्जनानां सुजनानाञ्चोपरि स्वसूर्य्यमुदाययति धार्मिकाणामधार्मि-
- १६ क्राणाञ्चोपरि तोयं वर्षयति च, तस्य पुत्रा भविष्यथ । यतो यदि केवलं युष्मन्प्रेमकारिणः प्रति प्रेम कुरुथ तर्हि किं पारितोषिकं

लप्यध्वे ? शुक्लादायिनोऽपि किं न तदेव कुर्वन्ति ? केवलं स्वभावेन ४७
 वा यद्यभिवदथ, तर्हि विगृह्यं किं कुरुषु ? शुक्लादायिनोऽपि किं
 न तदेव कुर्वन्ति ? अतो युष्माकं स्वर्गस्थः पिता यथा मिद्धोऽस्ति, ४८
 यूयं तुथैव मिद्धा भवत ॥ ५ ॥ ..

दानप्रार्थनादिधर्मकर्मणां कथा ।

यूयं स्वधर्मानुष्ठाने सावधाना भवत, जनावलोकनार्थाय ई १
 तन्मानवानां समचं माऽकार्षे । अन्यथा युष्माकं स्वर्गस्थपितृतो लभ्यं
 किमपि पारितोषिकं युष्माकं न भविष्यति । अतस्त्वं यदा भिक्षां २
 ददामि तदा मनुष्येभ्यः प्रशंसालिपुक्कामेन समाजगृहेषु रथ्यासु च
 कपटिनो यथा कुर्वन्ति तथा आत्मनोऽग्रे त्वर्थध्वनिं मा कुरु ।
 अहं युष्मान् सत्यं तदामि ते स्वपारितोषिकं लभ्यवन्तः । त्वयि तु ३
 भिक्षां ददति तव दक्षिणहस्तेन यत् क्रियते तत् तव वामहस्तेन मा
 ज्ञायतां । तथानुष्ठिते तव भिक्षादानं निश्चितं भविष्यति, तव ४
 निश्चितदर्शी पिता तु तत्फलं तुभ्यं प्रकाशं दास्यति ।

यदा पुनः प्रार्थनां करोषि, तदा कपटिनां सदृशो मा भव, ५
 यतस्ते मनुष्याणां गोचरीभवितुकामाः समाजगृहेषु चत्वरालेषु च
 तिष्ठन्तः प्रार्थयितुमनुरक्ताः । युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, ते स्वपारि-
 तोषिकं लभ्यवन्तः । त्वन्तु यदा प्रार्थयसे तदा स्वान्तरागारं प्रविश्य ६
 द्वारञ्च रुद्धा निश्चितम् उपस्थितं तव पितरमुद्दिश्य प्रार्थनां कुरु,
 निश्चितदर्शी तव पिता तु तत्फलं तुभ्यं प्रकाशं दास्यति ।

प्रार्थनकाले च यूयं परजातीयजनवद् वृथा पुनरुक्तिं मा कुरुत, ७
 ते हि स्ववाच्यवाङ्मत्यादुत्तरलाभः सम्भविष्यतीति मन्यन्ते, तद् यूयं
 तेषां सदृशा मा भवत । युष्माकं हि यद्यदेव प्रयोजनं तत्तद् युष्माभि ८
 र्याचनात् प्राग् युष्मत्पित्रा ज्ञायते । अतो यूयमित्यं प्रार्थयध्वं, ९

- १० भो अस्माकं स्वर्गस्थ पितः, तव नाम पवित्रं पूज्यतां । तव राज्य-
 ११ मायातु । यथा स्वर्गं तथा मेदिन्यामपि तवेच्छा सिध्यतु । श्वस्तनं
 भक्ष्यमद्यास्मभ्यं देहि । वयञ्च यथास्मदपराधिनां चमामहे, तथा
 १२ त्वमस्माकमपराधान् चमस्व । अस्मांश्च परीक्षां मा नय, अपि तु
 दुरात्मत उद्धर । यतो राज्यं पराक्रमः प्रतापश्च युगे युगे तवेव ।
 १३ आमेन । वास्तवं हि यूयं चेन्ननुष्याणामपराधान् चमध्वे, तर्हि युष्माकं
 १४ स्वर्गस्थः पिता युष्माकमपि चमिष्यते । यदि तु मनुष्याणामपराधान्
 न चमध्वे, तर्हि युष्माकं पिता युष्माकमप्यपराधान् न चमिष्यते ।
 १५ यदा चोपवासं कुरुथ, तदा कपटिन इव विषण्णवदना मा
 भयत, यतस्ते मनुष्याणाम् उपवासिनः प्रत्यचीभवितुकामाः स्ववदनानि
 मल्लिनीकुर्वन्ते । युष्मानहं सत्यं वदामि ते स्वपारितोषिकं लब्धवन्तः ।
 १६ लन्नूपवासकाले स्वशिरसि तैलं भिक्षु स्ववदनं प्रचालय च । तथा कृते
 न मनुष्याणाम् अपि तु निभृतमास्थितस्य तव पितुः त्वमुपोषितः
 प्रत्यचीभविष्यति । निभृतदर्शी तव पिता च तत्फलं तुभ्यं प्रकाशं
 दास्यति ।

स्वर्गे धनसहायकरणकथनम् ।

- १७ यूयमात्मकृतेऽत्र मेदिन्यां धनानि मा सञ्चिनुत, यस्मादत्र
 १८ कीटककलङ्को चयं नयतः, चौराश्च कुब्जं क्लिप्त्वा मुष्णन्ति । स्वर्गं
 त्वात्मकृते धनानि सञ्चिनुत, तत्र कीटः कलङ्को वा चयं न नयति,
 १९ चौराश्च नापि कुब्जं क्लिन्दन्ति न वा मुष्णन्ति । यतो युष्माकं यत्र
 २० विचं तत्र युष्माकं चित्तमपि स्थास्यति । नयनं देहस्य दीपकं, अतस्तव
 नयनं चेत् सरलं तर्हि तव कृत्स्नो देहो दीप्तिमयो भविष्यति ।
 २१ तव नयनं तु चेद् दुष्टं तर्हि तव कृत्स्नो देहन्तिमिरमयो भविष्यति ।
 अतस्तवान्तर्व्योतिश्चेत् तिमिरं भवेत्, तर्हि तत् तिमिरं कियन्महत् ।

दयोः स्वामिनो दास्यं कर्तुं केनापि न शक्यं, यतः स एकतरं २५
द्विषन्नन्यतरस्मिन् प्रेथ्यते, न चेदेकतरस्मिन्नामञ्जमानोऽन्यतरमवमंश्यते ।
ईश्वरस्य धनस्य चोभयो दास्यं कर्तुं युष्माभिर्न शक्यते ।

ईश्वरे विश्वामस्थापनकथा ।

अतोऽहं युष्मान् ब्रवीमि, किं भक्षिष्यामः किं वा पास्याम इति २५
विचिन्त्य स्वप्राणानधि, किं वक्षिष्यामह इति विचिन्त्य स्वदेहमधि
वा माकुलीभवत । किं हि प्राणा न भक्ष्याच्छ्रेष्ठाः? वमनाद् वा
नापि देहः श्रेष्ठः? विश्वायसो विहङ्गमान् निरीचध्वं, तैर्नोष्यते २६
नापि हृत्यते न चापि कुशूलेषु मञ्चीयते, युष्माकं स्वर्गस्थः पिता
च तान् पुष्णाति । किं यूथं तेभ्यो नाधिकं विशिष्यध्वे? चिन्तयित्वा २७
वा युष्माकं केन स्ववथो हस्तमेकं वर्द्धयितुं शक्यते? कस्माद् वा २८
वस्त्याप्यधि चिन्ताकुलीभवथ? शूश्रूनाख्यानि च्चेत्पुष्पाणि पर्या-
लोचयत, कथं तानि वर्द्धन्ते? न तानि अमं कुर्वन्ते नापि सूत्राणि २९
तन्वन्ति । युष्मान् त्वहं ब्रवीमि, श्लोमापि स्वहृत्प्रतापे तेषामेकमिव ३०
न पर्यधोयत । यदि त्वद्य वर्त्तमानं श्वश्रुल्यां निक्षेप्यं च्चेत्स्व-
दण्णमीदृशमीश्वरः परिधापयति, तर्हि भो स्लोकविश्वाभिनः,
स किं युष्मान् नाधिकप्रचुरं परिधापयिष्यति? अतः किं भक्षिष्यामः ३१
किं वा पास्यामः किं वापि वक्षिष्यामह इति विचिन्त्य माकुलीभवत,
यतः परजातीयजना हि सर्वाण्येतान्यनुमन्दधते । वास्तवं यदिमानि ३२
सर्वाणि युष्माकमावशकानि तद् युष्माकं स्वर्गस्थः पिता जानीते ।
प्रयत्नतस्त्वैश्वरस्य राज्यं धार्मिकताञ्चान्विच्छत, तथा कृते सर्वाणी- ३३
मान्यपि युष्मभ्यं प्रदायिष्यन्ते । अतः श्वःकृते चिन्ताकुला मा भवत, ३४
यतः श्वस्तनं दिनमात्मनो विषयं चिन्तयिष्यति । दिनस्य निजकष्टं
तस्य कृते पर्याप्तं ॥ ६ ॥

परस्य विचारकरणकथनम् ।

- ७ १ मा विचारं कुरुत, तेनैव युष्माकं विचारो न कारिष्यते ।
 २ यतो यूयं यद्विचारेण परस्य दोषान् निर्णयथ, तद्विचारेणैव युष्माकं
 ३ दोषा निर्णयिष्यन्ते । येन परिमाणेन च मिमौधे, तेनैव
 ४ युष्मादर्थमपि मायिष्यते । कुतश्च तं स्वभ्रातुश्चक्षुःशूककणं निरीक्षसे,
 तव चक्षुःस्थानु गेहकाष्ठं नावधारयसि? तव चक्षुषः शूककणस्य
 मयोद्धरणमनुमन्यस्वेति वा स्वभ्रातरं कथं गदिष्यासि? तव चक्षुषि तु
 ५ गेहकाष्ठमवतिष्ठते । कपटिन् प्रथमं स्वचक्षुषस्तद् गेहकाष्ठमुद्धर, ततः
 ६ स्वभ्रातुश्चक्षुषः शूककणस्योद्धरणार्थं स्पष्टं द्रक्ष्यसि । युष्माकं पवित्रं
 द्रव्यं सारमेयेभ्यो मा दत्त । मापि स्वमुक्ताः शूकरेभ्यो निक्षिपत,
 यतस्तेन ते चरणैस्ता मर्दिष्यन्ति परावृत्त्य च युष्मान् विदारयिष्यन्ति ।

प्राथमिककथनम् ।

- ७ याचध्वं, तेन अन्नं दायिष्यते । अन्विच्छत, तेनामादयिष्यथ ।
 ८ द्वारमाहत तेन युष्मभ्यम् उद्घाटयिष्यते । यो यः कश्चिद् याचते
 स लभते, यश्चान्विच्छति स आसादयति, यश्च द्वारमाहन्ति
 ९ तदर्थमुद्घाटयते । युष्मत्सु तादृशः को वा मानवो विद्यते यः रूपुत्रेण
 १० पूर्णं याचितस्तस्मै प्रस्तरं दास्यति, मौनं वा याचितः सपे दास्यति ?
 ११ तद् दुर्जना अपि यूयं चेत् स्वमन्तानेभ्यो हितदानानि वितरितुं
 जानीथ, तर्हि किमधिकं युष्माकं स्वर्गस्यः पिता स्वयाचकंभ्यो हितानि
 १२ वितरिष्यति । तत् सर्वस्मिन् विषये युष्मान् प्रति मन्यन्थ यादृश-
 माचरितुं यूयमभवाञ्छथ, यूयमपि तान् प्रति तादृशमिवाचरत ।
 यद् एतद्व व्यवस्थाया भावनादिग्रन्थश्च च तत्त्वं ।

स्वगपथ गमनकथनम्

प्रविशत सङ्कीर्णैर्नैव गोपुरेण, यतो येन विनाशं नोयते विशालं

तद् गोपुरं स मार्गः पृथुतरश्च, तेनैव च बहवः प्रविशन्ति । जीवनं १४
हि येन नौयते मङ्गीणं तद् गोपुरं मार्गश्च स मङ्कुचितः, स च यैः
प्राप्यते तेऽन्त्याः ।

यूयं कूटभाववादिभ्यः सावधाना भवत, ते मेघवेशा युष्मत्समीप- १५
मागच्छन्ति, अन्तरे तु ते घमिष्णवो वृकाः । तत्फलैरेव यूयं १६
तान् निश्चेद्यथ । कण्टकेभ्यः किं द्राक्षा गोचुरकेभ्यो वोढूम्वरफलानि
सञ्चोयन्ते ? एवमेव सर्व्वः सुवृक्षः सुफलान्युत्पादयति, कुवृक्षस्तु १७
कुफलान्येवोत्पादयति । सुवृक्षः कुफलान्युत्पादयितुं न शक्नोति, १८
कुवृक्षश्च सुफलान्युत्पादयितुं न शक्नोति । येन सुफलं नोत्पाद्यते, १९
तादृशः सर्व्वो वृक्ष उच्छिद्यते वक्रौ प्रच्छिद्यते च । अतो यूयं तेषां २०
फलैरेव तान् निश्चेद्यथ ।

ये मां प्रभो प्रभो इत्यभिभाषन्ते न ते सर्व्वे स्वर्गराज्यं प्रवेक्ष्यन्ति, २१
यस्तु मम स्वर्गस्थपितुरभौष्टमाचरति स एव प्रवेक्ष्यति । अमुष्मिन् २२
दिने बहवो मां वक्ष्यन्ति, प्रभो प्रभो, न किं भवतो नाम्नास्माभि
र्भावोक्तिर्घोषिता ? नापि किं भवतो नाम्नास्माभिर्भृता निःसारिताः ?
न चापि किं भवतो नाम्नास्माभिर्बद्धः प्रभावसिद्धाः क्रिया साधिताः ?
तान् तु तदाहं स्पष्टं वदिष्यामि, युष्मानहं न कदाचित् ज्ञातवान्, २३
अधर्माचारिणो यूयं मत्तोऽपसरत ।

अतो यः कश्चिन्मैतानि वाक्यानि निशम्याचरति तमहं तेन २४
बुद्धिमता नरेणोपमास्ये येन पाषाणोपरि स्वर्गेहं निरमायि, परं २५
वृक्षा पतित्वा प्रवाहैरागत्य वायुभिः प्रोक्ष्य तद् गेहमाक्रान्तं, न तु
पपात, यतस्तस्य भित्तिमूलं पाषाणे स्थापितमासीत् । यः कश्चित् २६
तु ममैतानि वाक्यानि निशम्य नाचरति स तेन मूढेन नरेण
सदृशः प्रतिपत्स्यते, येन शिकतोपायं स्वर्गेहं निरमायि । यत् परं २७

वृक्षा पतित्वा प्रवाहैरागत्य वायुभिः प्रोद्ध तद् गेहमाहतं, तदा
तत् पपात, अभृच्च तत्पतनं घोरतरम् ।

- १८ अनन्तरं यौशुनैतेषु वाक्शेषु समापितेषु जननिवहास्तस्य
१९ शिचामासुर्यां मेनिरे, यतः स चमतापञ्च इव, न तु शास्त्राध्यापका
इव तान् अशिचयत् ॥ ७ ॥

यौशो विविधालौकिककर्म्मणि ।

८ पर्वताद् यौशोरवरोहणात् परं महान्तो जननिवहास्तमनुजगुः ।

यौशुना जनैककुष्ठिनो रोगमोचनम् ।

- ६ पश्य चापरं नर एकः कुष्ठी आगत्य तस्य समंचं प्रणिपत्य
जगाद, प्रभो भवान् यदीच्छति तर्हि मां शुचीकर्तुं शक्नोति ।
७ ततो यौशु हस्तं प्रसार्य तं स्पृष्ट्वा जगाद, इच्छामि, शुचि भव ।
८ अनेनैव तस्य कुष्ठं शुचित्वं गतं । यौशुश्च तं जगाद, सावधानः,
कमपि मा ज्ञापय, अपितु याहि याजकमात्मानं दर्शय, मोग्निना-
दिष्टसुपहारश्च तेभ्यः साध्यदानार्थमुत्सृज ।

यौशो जनैकशतपतेर्दासाय निरामयत्वदानम् ।

- ५ अनन्तरं यौशौ कफरनाह्नमं प्रविष्टे कश्चिच्छतपतिस्तस्यान्तिक-
६ मागत्य तं प्रसादयन् जगाद, प्रभो, मम किङ्करो गेहेऽवशाङ्गस्तीव्रं
७ पौद्यमानः शेते । ततो यौशुस्तं ब्रवीति, अहमागत्य तं निरामयं
८ करिष्यामि । स शतपतिस्तु प्रत्यब्रवीत्, प्रभो, भवान् यन्मम वेद्यं
प्रविशेत्, नाहं तावता योग्यः । केवलं वाक्यं व्याहरतु, तेनैव मम
९ किङ्करो निरामयो भविष्यति । श्नोऽहमपि चमताधेनो मनुष्यः,
ममाधीनाश्च सैनिकाः सन्ति । तेषामेको गच्छेति मया कथिते
गच्छति, अपरस्यायाहीति कथिते, समावाति, मम दास्येदं

कुर्विति कथिते तत्, करोति । इदं श्रुत्वा यीशुरास्यं १०
 मन्यमानोऽनुगामिनोऽब्रवीत्, युष्मानहं सत्यं वदामि, इसायेलेऽपि
 मयेदृशो विश्वासो न लक्षितः । युष्मांस्तु वदामि, पूर्वपश्चिमदिशो ११
 बहवो मनुष्याः स्वर्गराज्येऽब्राह्मणेसहाकेन याकोबेन च सह भोज्ये
 समासिष्यन्ते, राज्यस्य पुत्रास्तु बहिःस्थान्भकारे निचेष्यन्ते, तत्र च १२
 रोदनं दन्तैर्दन्तघर्षणञ्च सम्भविष्यतः । अनन्तरं यीशुस्तं शतपतिं १३
 जगाद, याहि यथा च त्वया विश्वसितं तथैव तव सिध्यतु । तस्मिन्नेव
 च दण्डे तस्य किङ्करो निरामयीभूतः ।

यीशुना पितरस्य सश्रवाः ज्वरमाचनम् ।

ततः परं यीशुना पित्रस्य गेहं प्रविश्य तस्य श्वश्रुः ग्रथाना १४
 ज्वरातुरा च दृष्ट्वा, ततस्तेन तस्या हस्ते स्पृष्टे ज्वरस्तां तत्याज, मा १५
 चोत्थाय तं पर्यचरत् ।

सन्ध्यायान्तूपस्थितायां भूताविष्टा बहवो मनुष्यास्तस्य समीप- १६
 मनौताः । स च वाक्येन भूतान् निःसारधामास, अस्वस्थांश्च सर्वान्
 निरामयान् चकार । इत्थं भाववादिना यिशायाहेन कथितमिदं १७
 वचनं सिद्धिं गतं, यथा,

सत्यमस्माकमेवात्मीः स गृह्णीत्वावहत् स्वयं ।

अस्मदीयव्यथाभारं स चाधार्षीत् स्वभारक्तु ॥

ततः परं यीशुः स्वपरितो जननिवहान् बहून् दृष्ट्वा स्वशिष्यान् १८
 हृदं तरितुमाज्ञापयामास । कश्चिच्छास्त्राध्यापकस्तदा तमागत्य १९
 जगाद, गुरो, यत्र कुत्रचिद् भवता गन्तव्यं तत्राहमपि भवन्तमनु-
 गमिष्यामि । यीशुस्तं जगाद, सन्ति गत्तानि शृगासानां नीडाश्च २०
 विहायसो विहङ्गमानां न स्थानं मनुष्यपुत्रस्य तु शिरः शाययितुं ।
 शिष्याणामन्यतमस्तं जगाद, प्रभो, प्रथमं स्वपितुः सत्कारार्थं गमिष्यन् २१

११ मामनुमन्यस्व । यीशुस्तु तं जगाद, मामनुगच्छ, मृतानेव मृतानां
स्वकौथानां सत्कारायानुजानीहि ।

यीशो भक्तान्निवारणम् ।

१२ ततस्तस्मिन् नौकामाच्छे तस्य शिष्यास्तमनुजग्मुः । पश्य च सागरे
१३ सञ्जातस्तुमुलसङ्घोभो नौस्तरङ्गैश्चाच्छाद्यत । स तु निद्रामसेवत ।
१५ शिष्याः पुनस्तत्समीपमागत्य तं जागरयित्वा चावदन्, प्रभो, रत्नत्वस्मान्,
१६ वयं नश्यामः । स तु तान् जगाद, भो स्तोक्विश्वासिनः कुतो यूथं
भीरवः? उत्थाय च स तदा वातान् समुद्रञ्च ततर्ज, भूतञ्च
१७ विशालं निःचोभं । नराश्चाश्चर्यं मत्वा जगदुः; कीदृगमौ, यतो
वाताः समुद्रश्चास्याज्ञां गृह्णन्ति ?

यीशुना लोकदयस्य भूतसोचनम् ।

२८ अनन्तरं तस्मिन् सागरस्यापरपारस्थं गीदारौथानां देशमागते
नरौ द्वौ भूताविष्टौ शवागारेभ्यो निर्गत्य तत्समचमुपस्थितौ,
२९ तयोरतिप्राचण्डान्मार्गणं तेन गन्तुं केनापि नाशक्यत । पश्य च
तावुत्कोशन्तौ जगदतुः, भो ईश्वरस्य सुत यीशो, भवता महापथोः
कः सम्बन्धः? भवान् किं समयान् प्रागावथो यातनां चिकीर्षु-
३० रत्नागतवान्? तेषान्तु कियद्वरे बहूनां शूकराणां व्रजोऽचरत् ।
३१ अतस्तौ भूतौ तं प्रसादयन्तौ जगदतुः, यद्यावां निःसारयेत्
३२ तच्छावाममुष्मिन् शूकरव्रज आवेष्टुमनुजानातु । स तौ जगाद, यातं ।
ततस्तौ निःसृत्य प्रविशतुस्तं शूकरव्रजं, पश्य च तदा स हृत्क्षः
३३ शूकरव्रजो वेगेन धावन् पतित्वा शैलायतस्तोथे पञ्चलं जगाम ।
ये च तमचारयन्ते पलाय्य नगरं गत्वा निखिलवृत्तान्तं
३४ भूताविष्टयोस्तयोः कथाञ्च निवेदयामस्तुः । पश्य च नगरस्य सर्वं यीशुः

साक्षादुपस्थातुं तिर्गत्य तं दृष्ट्वा तेषां स्वसौमभ्यस्तस्य स्थानान्तरगमनं
प्रार्थयाम्बुकिरे ॥ ८ ॥

यीशुना जमेकपक्षाघातिने आरोग्यदानं तस्य पापमर्षणश्च ।

अनन्तरं स नौकामारुह्य द्रुदं तरित्वा च खनगरमाजगाम । ६ १
पश्य च तदा खद्वाथां शयानो नर एकोऽवशाङ्गस्तसमीपमानीयत । २
यीशुश्च तेषां विश्वासं दृष्ट्वा तमवशाङ्गं जगाद, आश्चमिहि, वत्स,
तत्र पापानि मोचितानि । पश्य च तदा शास्त्राध्यापकानां केचित् ३
खान्तर्जगदुः, असावीश्वरं निन्दति । यीशुस्तु तेषां मनोगतान्यवलोक्य ४
जगाद, कुतो युष्माभिः खद्दयेषु कुचिन्ताश्चिन्त्यन्ते ? ब्रूत, तव ५
पापानि मोचितानीति वा त्वमुत्थाय परित्रजेत्येतथोः कथनयोः
कतरम् अनायामं ? पृथिव्यान्तु पापानि मोचयितुं मनुष्यपुत्रस्य ६
मामर्थ्यमस्तीति यथा युष्माभि जायते, तदर्थं—तमवशाङ्गमभिभाष्य ७
स उवाच—त्वमुत्थाय खेखद्दामादाय खगेहं याहि । स त्वत्थाय ८
खगेहं जगाम । तद् विलोक्य जननिवहा भयं गत्वा तुष्टुवुरीश्वरं ९
मनुष्येभ्यस्तादृशमामर्थ्यं दत्तवन्तम् ।

मथ्याकानं । यीशोस्तद्विषयकश्चिन्ता ।

अनन्तरं यीशुस्तस्मात् स्थानात् प्रगत्य शुस्कादायस्थाने मथि- ९
रित्यभिधं नरं दृष्ट्वा जगाद, मामनुगच्छ, स चोत्थाय तमस्वगच्छत्,
ततः पश्य गेहमध्ये भोजनार्थमासीने तस्मिन् शुस्कादायिणो बहवः १०
पापिनश्चागत्य, यीशुना तदीय शिष्यैश्च सार्द्धम् उपविविशुः । तद्दृष्ट्वा ११
फरौगिनस्तस्य शिष्यान् जगदुः, किमर्थं भुङ्क्ते गृह युष्माकं शुस्का-
दायिभिः गांपिभिश्च सार्द्धम् ? तच्छ्रुत्वा यीशुस्त तान् जगाद, १२
श्चित्सको न बलवताम् अपि त्वस्वस्थानामावश्यकः । यूयन्तु गत्वा १३
शिष्यं वचनस्यैतस्य तात्पर्यम्, . .

दयामेवाभिवाञ्छामि न तु यज्ञक्रियामहं ।

यतो न धार्मिकान् अपि तु मनःपरावर्तनाय पापिन
आज्ञातुमहमागतः ।

- १४ योहनस्य शिष्यास्तदा तस्य समीपमागत्य जगद्ः, कथं वा
फरीशिनो वयञ्च भूयोभूय उपवसामः, भवतः शिष्या वा कथं
१५ नोपवसन्ति ? यीशुस्तान् जगाद, वरो यावद् वरसखैः साङ्गै
वर्तते, तावत् किं तैः शोचितुं शक्यते ? दिनानि तावदुपस्थास्यन्ते
१६ यदा वरस्तेभ्योऽपहारिष्यते तदैव च त उपवस्यन्ति । जीर्णवसनेन
न कोऽप्यनाहतवस्त्रस्य खण्डं सिष्यति, यतस्तादृशपूरणेन जीर्णवसनात्
१७ कियदुपह्रियते, महत्तरं तेन च कुक्षिद्रं सञ्जायते । नापि नवो
द्राचारसो जीर्णकुट्टेषु निधीयते, यतस्तथाकृते कुलो विदौर्यन्ते,
तेन द्राचारसश्च विस्त्रवति, कुलोऽपि नश्यन्ति । प्रत्युत नवो द्राचारसो
नवकुट्टेष्वेव निधीयते, तेन चोभयोरचा मश्ववति ।

यीशुना प्रदररोशिष्याः आरोग्यकरणं स्वतकन्यायै जीवन्दानस्य ।

- १८ म यावत् तानिमानि वाक्यान्यवदत्, पश्य तावदागत्य
कश्चिदध्यक्षस्तत्समचं प्रणिपतन् जगाद, मम दुहितेदानौमेव मृतवती,
१९ तथापि भवान् आगत्य तस्यां हस्तमर्पयतु, तेन सा जीविष्यति । ततो
२० यीशुस्तस्य शिष्याश्चोत्थाय तमनुजग्मुः । पश्य चानन्तरं द्वादशवर्षान्
यावद् रक्तसावातुरा काचिन्नारौ पश्चाद्दिशुपागत्य तदौयवस्त्रप्रलम्बकं
२१ पश्यन्, यतः सा खान्तरवदत्, केवलं चेत् तस्य वस्त्रं स्पृशेयं, तर्हि
२२ तरिष्यामि । यीशुस्तु परावृत्त्य दृष्ट्वा च तां जगाद, आशुसिंहि, वत्से,
तव विश्वासस्त्वां तारितवान् । ततार च सा नारी तस्मिन्नेव दण्डे ।
२३ . अनन्तरं यीशुस्तस्याध्यक्षस्य गेहमागत्य वंशीवादकान् शब्दायमानं
२४ महान्तं जननिवहञ्च दृष्ट्वा जगद्, अपगच्छन्त, यतो बालिकामौ

न मृता, सा निद्राणा । ते तु तमपजहृष्टः । वहिष्कृते तु जननिवहे १५
तेनान्तः प्रविश्य तस्या हस्तो धृतः, बालिका चोत्तस्थे । अनेन तस्य १६
ख्यातिः कृत्स्नं तं प्रदेशं व्यानशे ।

यौशुना अम्बदथाय नेत्रदानं मुकाय आराग्यदानम् ।

तस्मात् प्रगच्छति यौशौ द्वावन्धौ तमनुव्रजन्तौ प्रोच्चरवेणावदतां, १७
भो दायूदस्य पुत्र भवानावामनुकम्पतां । गेहं प्रविष्टे च तस्मिंस्तावन्धौ १८
तत्समीपमाजगमतुः । यौशुस्तदा तौ जगद, एतत् कर्त्तुं मया शक्यत
इति विश्वासो युवयोः किमस्ति ? तावूचतुः, अस्ति, प्रभो । स तदा १९
तयोर्नेत्राणि स्पृष्ट्वा कथयामाम, विश्रामानुरूपं वां मिथ्यतु ।
अभवंश्चोद्घाटितानि तावत् तयोर्नेत्राणि । यौशुस्तस्तौ प्रत्यन्यथावृत्तिं २०
गत्वा जगद, यतेथां, कोऽप्येतन्मा जानात् । तौ तु निर्गत्य कृत्स्ने २१
प्रदेशे तस्मिन् तत्ख्यातिं कौर्त्तयामासतुः ।

पश्य च तयोर्निर्गमनकाले नर एको मूको भूताविष्टस्तत्समीप- २२
मानौतः । ततो निःसारिते च भूते मूकः सोऽभाषत । अनेन जननिवहा २३
आश्चर्य्यं मत्वा जगदः, इस्त्रायेले नेदृशं कदापि प्रतिभातं । फरीशि- २४
नस्तूचुः, निःसारयत्यमौ भूतान् भूतराजस्य साहाय्येन ।

यौशुना द्वादशशिष्याणां प्रगितपदे नियोगः ।

ततः परं यौशु नगराणि सर्वाणि ग्रामांश्च सर्वांन् परिभ्राम्यन् २५
तेषां समाजगेहेषुपादिशतुः राज्यस्य सुभवाद्दञ्जाघोषयत् प्रत्यकरोष
तथा प्रजावृन्देषु निखिलरोगं निखिलामयञ्च । निरीक्ष्य च स २६
जननिवहान् तेषु मकरुणो बभूव, यतस्ते व्याकुला अवसन्नाश्चामन्
मेषा इव रचकविहीनाः । स तदा स्वशिष्यानवादीत्, प्रचुरं तावच्छस्यं २७
कर्त्तनीयं कार्यकारिणस्त्वप्ये, तत् तदेव प्रार्थयध्वं शस्यचेत्रस्य २
स्वामिनं यत् स स्वचेने कार्यकारिणः प्रहिणुयात् ॥ ८ ॥

- १० १ अनन्तरं स शिष्यान् द्वादश निजान् स्वसमीपमाह्वय ददौ तेभ्यः
 सामर्थ्यं निःसारणायात्मनाम् अंशुचीनां प्रतीकाराय च सर्वरोगस्य
 २ सर्वामयस्य च । तेषां द्वादशशिष्याणां नामानीमानि, पित्राभिधः
 शिमोनः प्रथमस्तस्य भ्रातान्द्रियश्च, सिबदियस्य पुत्रो याकोबस्तस्य
 ३ भ्राता योहनस्य, फिलिपो बर्थलमयस्य, थोमा शुल्कादायी च मथिः,
 ४ आल्फेयस्य पुत्रो याकोबो थद्देयाभिधस्य लिम्बेयः, कानानी शिमोन
 ईष्कारियोतीयस्य यिहूदाः, अमौ शत्रुषु तस्य समर्पयिता ।
 ५ इमान् द्वादश यीशुः प्रेषयामास, प्रेषणकाले तु स तान् जगाद,
 परजातीयानां पन्थानं मा गच्छत, शमरीयाणां वा नगरं मा प्रविशत,
 ६ वरमिस्रायेलकुलस्य हरितान् भेषाननुगच्छत । गच्छन्त्येदं घोषयत,
 ७ स्वर्गराज्यं सन्निकटं जातमिति । अस्वस्थान् निरामयान् कुरुत, कुष्ठिनः
 ८ शुचीकुरुतः मृतानुत्यापयत, मृतान् निःसारयत । लम्बवन्तो यूयं मूख्यं
 ९ विनैव, प्रदत्तं मूख्यं विना । मोपार्जयतु कोऽपि युष्माकं स्वकटिबन्धे
 १० स्वर्णं वा रूष्यं वा ताम्रं वा गमनस्य कृते चेलसम्पुटकं वाङ्गरत्नके द्वे
 ११ वस्त्रे वा पादुके वा यष्टिं, यतः कार्यकारी स्ववृत्तिमर्हति । प्रविशथ
 तु यदा किञ्चन नगरं कञ्चन ग्रामं वा, अनुसन्दङ्गं तदा नरस्तत्र
 १२ को योग्यः, यावच्च न प्रस्थास्यध्वे तावत् तत्रैवावतिष्ठध्वं । गेहं
 १३ प्रविशन्त्यश्च तस्मै मङ्गलं वदत । गेहं तद् यदि योग्यं स्यात् युष्मदक्ता
 शान्तिस्तर्हि तदाश्रयतु, यदि त्वयोग्यं पुन युष्मदक्ता शान्तिस्तर्हि
 १४ युष्मासु, परावर्त्ततां । कश्चिच्च यदि युष्मान् न गृह्णाति युष्माकं
 वाक्यानि च न शृणोति, तर्हि यूयं तस्माद् गेहाङ्गराद् वा
 १५ निर्गच्छन्तः स्वचरणेभ्यो धूलिमवधूनुत । युष्मानहं संत्यं ब्रवीमि,
 भविष्यति विचारदिने सङ्घातरा सदोमघोमरथो देशस्य देश
 नगरस्य तस्य देशातः ।

पश्यत, प्रह्वीयध्वे मया यूयं मेघा इव वृकाणां मध्ये, तद्भवत यूयं १६
 भुजङ्गा इव सतर्काः कपोता इव चाभायिकाः । भवत तु सावधाना १७
 मनुष्येभ्यः, यतस्ते युष्मान् विचारसभासु समर्पयिष्यन्ति स्वसमाजगृहेषु
 च कथाभिः प्रहरिष्यन्ति । नायिष्यध्वेऽपि च यूयं समक्षं देशाधिपानां १८
 राज्ञाञ्च, साक्ष्यन्तु सम्भविष्यत्यनेन तेषां परजातीनाञ्च हृते । यदा १९
 तु समर्पयिष्यध्वे, कथं किं वा तदा वक्तव्यं तच्चिन्तया माकुलीभवत ।
 यतो यद् वक्तव्यं तत् तस्मिन्नेव दण्डे युष्मभ्यं दायिष्यते । यतो न २०
 यूयं वक्तारः, वक्ता तु युष्मदन्तर्भाषमाणो युष्मत्पितुरात्मा । भ्राता २१
 पुन भ्रातरं जनकश्च सुतं मृत्यवे समर्पयिष्यति, सन्तानाश्च पित्रोः
 प्रातिकूल्येनोत्थाय तौ घातयिष्यन्ति । मम नास्ति हेतुना च यूयं २२
 सर्व्वे द्वेष्यध्वे । यस्त्वं यावत् स्थिरः स्थास्यति स एव चायिष्यते ।
 यदा लेकस्मिन् नगरे जना युष्मानुपद्रवन्ति, तदान्यद्नगरं गन्तुं २३
 पलायध्वं । यतो युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, इस्त्रायेलस्य नगरेषु युष्माकं
 कार्य्यसमाप्तिः प्राक् मनुष्यपुत्र आगमिष्यति । न श्रेयान् शिष्यो गुरुतो २४
 न च दासः स्वामितः । स्वगुरुणा समानत्वं शिष्यस्य हृते पर्याप्तं, २५
 दासस्य हृते च स्वामिना समानत्वं । गेहपति यदि तैर्बैलसबूब
 इत्यभिहितस्तर्हि तद्गृह्णाः किं वाधिकं नाभिधायिष्यन्ते ? यूयन्तु २६
 तेभ्यो मा बिभीत, यतो नास्ति किमपि तादृशं तिरोहितं
 यस्माविहितं भविष्यति, नापि तादृशं निगूढं यन्न ज्ञायिष्यते । यूयं २७
 मया तिमिरे जदुच्यध्वे तद् दीप्तौ वदत, कर्णे च कथितं यस्मृणुथ
 तद् गृहोपरिष्ठाद् घोषयत । ये च देहं ध्नन्ति, नात्मानन्तु हन्तुं २८
 शक्नुवन्ति, तेभ्यो मा बिभीत, तस्मादेव वरं बिभीत यस्वात्मानञ्च
 देहञ्च नरके नाशयितुं शक्नोति । चटकौ द्वौ किं नैकेन तास्यखण्डेन २९
 विक्रीयेते ? युष्माकं पितुरनुमतिं विना तु तेषाम् एकोऽपि भूमौ

- १० न पतिष्यति । सन्ति च गणिताः सर्वेऽपि युष्मच्छिरसां कथाः ।
 ११ अतो मा विभीत । बद्धभ्यश्चटकेभ्यो यूयं विशिष्यध्वे । तद् यः
 कश्चिन्ननुष्याणां समचं मामङ्गीकुरुते, तमहमपि मम स्वर्गस्थस्य
 १२ पितुः समचमङ्गीकरिष्ये । यस्तु, मनुष्याणां समचं मां प्रत्याख्याति,
 तमहमपि मम स्वर्गस्थस्य पितुः समचं प्रत्याख्यास्यामि ।
 १३ मानुमिमीधं यदहं पृथिव्यामैक्यमवतारयितुमागत इति ।
 १४ नैक्यम् अपि त्वसिम अतारयितुमागतोऽस्मि । यतो मनुष्यं पितु
 विरुद्धं दुहितरं मातु विरुद्धं पुत्रबधूं श्वश्रवा विरुद्धं भेदयितुमहमागतः,
 १५ स्वगृह्याश्च मनुष्यस्य शत्रवो भविष्यन्ति । यः पितरि मातरि वा
 १६ मत्तोऽधिकं प्रेम कुरुते स मम न योग्यः । यः सुते सुतायां वा
 १७ मत्तोऽधिकं प्रेम कुरुते स च मम न योग्यः । यश्च स्वकुशमादाय
 १८ मां नानुश्रजति, स मम न योग्यः । यः स्वप्राणानामादयति स तान्
 हारयिष्यते, यश्च मत्कृते स्वप्राणान् हारयते स तानामादयिष्यति ।
 १९ यो युष्मान् गृह्णाति स मामेव गृह्णाति, माञ्च यो गृह्णाति
 २० स मन्त्रेषयितारमेव गृह्णाति । यो भाववादिप्रत्ययाद् भाववादिनं
 गृह्णाति स भाववादिनः पारितोषिकं लप्स्यते । यश्च धार्मिकप्रत्ययाद्
 २१ धार्मिकं गृह्णाति स धार्मिकस्य पारितोषिकं लप्स्यते । शिष्यप्रत्ययाद्
 यश्चैतेषां बुद्ध्याणामेकतमं चषकमेकं शीतलमल्लिलं पायुयति, युष्मानहं
 सत्यं ब्रवीमि स कथञ्चन स्वपारितोषिकेण नोपवद्मिष्यते ॥ १० ॥
- ११ १ ममापिते स्त्रीयदादशशिष्येभ्य आदेशप्रदाने शीशु जंनानां
 नगरेषु शिवादानार्थं घोषणार्थञ्च तस्मात् स्थानात् प्रतस्थे ।

योहनस्य प्रश्नः शीशुश्रीष्टस्य उत्तरञ्च ।

कारायां योहनस्तु स्त्रीष्टस्य क्रियाणां संवादं श्रुत्वा स्वशिष्याणां
 द्वौ प्रहित्य तं पप्रच्छ, येनागन्तुं स किं भवान्, वान्यः कश्चिदस्माभिः

प्रतीक्षितव्यः ? ततो यौशुस्तौ प्रतिजगाद, युवाभ्यां यद्यच्छूयते दृश्यते ४
 च गत्वा तद् योहनाय निवेद्यतां । अन्धा दृष्टिं लभन्ते, खञ्जाः परि- ५
 ब्रजन्ति, कुष्ठिनः शुचीभूयन्ते, वधिराः शृण्वन्ति, मृता उत्थाप्यन्ते, ६
 दरिद्रश्च सुसंवादं ज्ञाप्यन्ते, यश्च रुचि न स्वप्नति स धन्यः ।

तयोस्त्वपगच्छतो रींशु र्जननिवहेभ्यो योहनमधीदं कथयितु- ७
 मार्गेभे, किं निरीक्षितं यूयं मरुं निर्गतवन्तः ? किं वायुना ८
 चाल्यमानं नलं ? किमथवा द्रष्टुं यूयं निर्गतवन्तः ? किं सूक्ष्मवेश- ९
 परिहितं मनुष्यं ? पश्यत सूक्ष्मवेशा मनुष्या राजभवनेषु विद्यन्ते ।
 किमथवा द्रष्टुं यूयं निर्गतवन्तः ? किं भाववादिनं ? तथैव, १०
 युष्मांस्त्वहं ब्रवीमि, भाववादितोऽपि श्रेष्ठतरं नरं । यतोऽसौ स ११
 यमधीदं लिखितमासे,

पश्य त्वददनस्याग्रे खदूतं प्रहिणोम्यहं ।

गन्तव्यं तव मार्गे स तवाग्रे संस्करिष्यति ॥

युष्मानहं मत्वं ब्रवीमि, नारीप्रसूतेषु स्नापकाद् योहनान्महान् कोऽपि १२
 नोत्पन्नः । स्वर्गराज्ये तु यः चोदौयान् स तस्मादपि महत्तरः ।
 परन्तु स्नापकस्य योहनस्य दिनान्यारभ्याद्य यावत् स्वर्गराज्यं बला- १३
 दाक्रम्यते बलवन्तश्च तद्भरन्ते । यतो भाववादिनो व्यवस्था च १४
 योहनपर्यन्ताः, यूयञ्च चेदेतद् ग्रहीतुं सम्मतास्तर्हि जानीत,
 येनागन्तव्यं स एलियोऽसौ । शृणोतु यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः । १५

तदेतत्कालीया मया कैरुपमेयाः ? ते हृष्टेषूपविष्टैस्तेर्बलकैः १६
 सदृशाः, ये स्वव्यस्थान् आङ्गयन्तो वदन्ति, युष्मत्कृते वयं वंशोर- १७
 वादयाम यूयन्तु नानृत्यत, युष्मत्कृते वयं व्यलपाम यूयन्तु स्ववचांसि
 नाताडयत । योहनो हि न भोजनं न पानं वा सेवमान आगतः, १८
 जनैस्त्वच्यते स भृताविष्टः । मनुष्यं पुत्रो भोजनं पानञ्च सेवमान १९

आगतः, जनैस्त्वय्यते पश्चासौ भोक्ता मद्यपश्च मनुष्यः, शुक्लादायिनां पापिनाञ्च बन्धुः । प्रजा तु स्वसन्नानानामाचारतो निर्दोषीकृता ।

अविद्यासिनः प्रति भर्त्सनम् ; भाराक्रान्तलोकान् प्रति निमन्तुषुवाक्यम् ।

- २० तदानौ येषु नगरेषु कर्माणि भूयिष्ठानि प्रभावसिद्धानि तेन कृतानि, तेषां निवासिभिर् मनांसि न परावर्त्तितानीति हेतोः म
- २१ तानि भर्त्सयितुमारभ्य जगाद, हा कोरासिन, हा बैसैदे, युवां सन्नापार्ह, यतो युवथो मध्ये कृतानि यानि प्रभावसिद्धानि कर्माणि, तानि चेत् सोरे सौदोने चाकारिष्यन्त, प्रागेव तन्निवासिनस्तर्हि
- २२ शाणं परिधाय भस्मन्युपविश्य च मनांसि परावर्त्तयिष्यन् । अहन्त वां ब्रवीमि, विचारदिने युवथो दग्नातः सोरस्य सौदोनस्य च
- २३ दग्ना सङ्घतरा भविष्यति । त्वञ्च हा स्वर्गं यावद्दुष्मिने कफरना-
ङ्गमपुरि; पातालं यावद्वरोहयिष्यसे, यतस्त्वयि कृतानि प्रभाव-
सिद्धानि यानि कर्माणि, तानि चेत् मदोमेऽकारिष्यन्त, तर्ह्यद्य
- २४ यावत् तदस्यास्यत् । युष्मांस्त्वहं ब्रवीमि, विचारदिने मदोमदेशस्य दग्ना तव दग्नातः सङ्घतरा भविष्यति ।

- २५ तस्मिन् काले यौशुरनुवभाषे, भो स्वर्गमर्त्ययोः स्वामिन् पितः, त्वामहं माधु वदामि, यतस्त्वया विज्ञेभ्यस्तीक्ष्णबुद्धिभ्यश्चेमानि
- २६ निगुञ्ज शिशूनामाविष्कृतानि । अतः किं पितः, यदित्यं तव दृष्टौ
- २७ यत् प्रीतिकरं तदेव सिद्धं । मम पित्रा मयि सर्वमेव समर्पितं :
पितरं विनापरः कोऽपि पुत्रं न विजानाति, पुत्रञ्च विनापरः
कोऽपि पितरं न विजानाति, यस्मै च तं प्रकाशयितुं पुत्राय रोचते
सोऽपि तं विजानाति ।

- २८ भो परिश्रान्ता भाराक्रान्ताश्च सर्वे, मम समीपमायात,
- २९ तेनाहं युष्मान् विभ्रमयिष्यामि । मम युगं, स्वैर्षयत मत्तः शिवाञ्च

मृद्धौत, यतो मृदुग्रीवो नम्रहृदयश्चाहं । तयानुष्ठिते यूथं स्मनसां
कृते विश्राममवास्थथ । यतः सुसङ्घं मम युगं लघुश्च मम भारः ॥११॥

विश्रामदारमघि यीशोरुपदेशः ।

वीशुस्तदा विश्रामवारे शस्यचेपेणाव्रजत्, तस्य शिष्यास्त्वनुध्यन् १२ १

शस्यमञ्चरौ भङ्गा च भोजने प्रावर्त्तन्त । तद् दृष्ट्वा फरोग्निस्तमूचुः, १
पश्यतु, विश्रामवारे यदविधेयं भवतः शिष्यैस्तत् क्रियते । स तु २
तान् जगाद, न किं पठितं भो दायूदस्तस्य सङ्गिनश्च यदाचुध्यन्
तदा स किमकार्षौत् ? स हौश्वरस्य गेहं प्रविश्य तानेव दर्शनौच- ३
पूपान् श्शुङ्ग यान् भोक्तुं याजकैः केवलैर्विधेयमासौत्, न तु
तेन न तत्सङ्गिभिर्वा । नापि किं व्यवस्थायां पठितं भो यद् ४
धर्माधानि याजका विश्रामवारश्च लङ्घयन्ति निर्दोषास्तु सन्ति ?
युष्मास्त्वरं ब्रवीमि, धर्माधानोऽपि महत्तरेण केनाप्यत्रोपस्थित । परन्तु ५
दयामेवाभिवाञ्छामि न तु यज्ञक्रियामहम् । ६

एतस्य तत्त्वं यदि यूयमज्ञास्यत, न निर्दोषान् दोषिणस्तदाकरिष्यत ।
प्रभु हि मनुष्यपुत्रो विश्रामवारस्यापि । ८

अनन्तरं स स्थानात् तस्मात् प्रगत्य तेषां समाजगृहं प्रविवेश । ९
पश्य च तदासौदुपस्थितो नर एकः शुष्कहस्तः । ते च तस्मिन्- १०
भियोगमारोपयितुकामास्तं पप्रच्छुः, किमामयस्य प्रतीकारो विधेयो
विश्रामवारे ? स तु तान् जगाद, अस्ति वः कोऽप्येकस्य मेषस्य स्वामी ? ११
तस्य मेषस्येद् विश्रामवारे गर्त्तं पतति, स तर्हि किं तं भूत्वा
नोद्धरिष्यति ? मेषात्तु मनुष्यः किं न सुदूरं विशिष्यते ? अतो १२
विधेया सत्क्रिया विश्रामवारे । स तदा नरं तं जगाद, तव हस्तं १३
प्रसारय । हस्तश्च तेन प्रसारितः स्वस्थौभूतश्च सोऽन्यतर इव ।

अनन्तरं फरोग्निनो निर्गत्य मिथो मन्त्रयाञ्चक्रिरे कथं स १४

- १५ विनाशयितव्यः । यीशुस्तु तज्ज्ञात्वा . स्थानं तत् तत्याज, महान्तो
 १६ जननिवहास्य तमम्ब्रजन्, स, च मर्वान् निरामयांस्यकार, तान्
 निर्भर्त्सयंस्य जगाद, मां साधारणगोचरं माऽकार्षे । इत्थं भाव-
 १७ वादिना यिशायाहेन कथितमिदं वाक्यं सिद्धं, यथा,
 १८ सेवको मम पश्यामौ वरयित्वा मया धृतः ।
 मामकप्रेमपात्रं स मन्मनस्तुष्टिकारकं ॥
 १९ मया तस्योपरिष्ठाञ्च स्वात्माधिष्ठापयिष्यते ।
 विचारस्य च संवादं जातिभ्यः स प्रदास्यति ॥
 नैव कोलाहलस्तेन नोच्चग्रब्दः करिष्यते ।
 राजमार्गेषु वा कोऽपि नैव श्रोष्यति तद्रवं ॥
 २० प्रचक्षुःकोऽपि नलस्तेन नैव खण्डीकरिष्यते ।
 निस्तेजा वर्त्तिका तेन न च निर्वापयिष्यते ॥
 २१ इत्थं शेषे जयप्राप्तं विचारं सोऽभिनेक्षति ।
 करिष्यन्ति च तस्यैव नाम्याशां परजातयः ॥
 यीशुना मृतग्रस्ताय आरोग्यदानं लोकैभ्य उपदेशदानञ्च ।
 २२ तदानौमन्वो मूकश्चैको भूताविष्टो मनुष्यस्तस्य समीपमानिन्ये,
 स च तं स्वस्थं चकार, तेनान्वो मूकस्य स वाक्शक्तिं दृष्टिञ्च
 २३ लेभे । ततः सर्व्वे जननिवहा आश्चर्य्यं मत्वाब्रुवन्, किममौ दायू-
 २४ दस्य पुत्रः ? फरीशिनस्तु तच्छ्रुत्वा जगदः, निःसारयत्यमौ भूतान्
 केवलं भूतराजस्य बेलमबूबस्य माहाय्येन नान्येन, केनाप्युपायेन ।
 २५ यीशुस्तु तेषां चिन्ता विजाय तान् जगाद, उक्तीदति सकलं
 तद् राज्यं यद् भिन्नं स्वविरुद्धं, नाप्यवस्थायते सकलं तन्नगरं कुलं
 २६ वा यद् भिन्नं स्वविरुद्धं । गैतानस्येत् गैतानं निःसारयति स तर्हि
 स्वविरुद्धं भिन्नः मन्नातः, तेन तस्य राज्यं वा कथमवस्थायते)

तदहं यदि बेलसबूबबलेन भूतान् निःसारयामि, युष्माकं पुत्रास्त्वर्हि २०
 केन तान् निःसारयन्ति ? अतस्ते युष्माकं विचारयितारो भविष्यन्ति ।
 यदि लीश्वरस्यात्मनाहं भूतान् निःसारयामि, तर्हीश्वरस्य राज्यं २०
 युष्मात्समीपमुपस्थितं । अथवा तस्य बलिष्ठस्य गेहं प्रविश्य तस्य २६
 द्रव्याणि लोठयितुं मनुष्येण कथं शक्यते ? बलिष्ठं तम् अग्रे न बद्धा
 तत् कर्तुं तेन न शक्यं बद्धा तु तस्य गेहस्य धनं तेन लोठयिष्यते ।
 यो न मम सहायः स मम विरोधी, यस्य मया साङ्गं न सञ्चि- ३०
 नोति स विकिरति ।

तद् युष्मानहं ब्रवीमि, चमिष्यते तु मनुष्याणां सर्वपापं सर्व- ३१
 निन्दा च आत्मनस्तु निन्दा मनुष्याणां न चमिष्यते । यस्तु मनुष्य- ३१
 पुत्रस्य प्रतिकूलं वाक्यं व्याहरति तस्य चमिष्यते; यस्तु पवित्रस्या-
 त्मनः प्रतिकूलं वाक्यं व्याहरति तस्य नास्मिन् युगे न भविष्यति
 युगे वा चमिष्यते । युष्माभिः सुवृत्ते कल्पिते सुफलान्यपि तस्य ३३
 कल्पयितव्यानि, कुवृत्ते च कल्पिते कुफलान्यपि तस्य कल्पयितव्यानि
 यतो फलेनाभिजायते वृत्तः । भो कालसर्पान्वयाः, यूयं दुष्टाः, ३४
 युष्माभिः सदाक्यानि व्याहर्तुं कथं शक्यते ? यतो हृदयस्याति-
 पूरणमेव वक्तुं व्याहरति । सृजनो हृदयात् सञ्चितसुधनात् सुवा- ३५
 क्यानि निःसारयति, कुजनस्य कुधनात् कुवाक्यानि निःसारयति ।
 युष्मास्त्वहं ब्रवीमि, वचनस्यानर्थकस्यैकैकस्य मनुष्यैः कथितस्योत्तरं ३६
 विचारदिने दातव्यं । यतस्त्वं स्ववाक्येभ्यो निर्दोषः स्ववाक्येभ्य एव ३७
 दोषी वा कारिष्यसे ।

तदानौ शास्त्राध्यापकानां फरीश्विनाञ्च केचित्तं प्रत्यवदन्, भो ३८
 गुरो, भवतो दूरेऽभिज्ञानं द्रष्टुमिच्छामः । स तु तान् प्रतिजगाद्, ३९
 दृष्टो व्यभिचारी च वंशोऽभिज्ञानमनुसन्धत्ते, तस्मै तु भाववादिनो

- ४० योनाहस्याभिज्ञानादन्यद्भिज्ञानं न दायिष्यते । यतो योनाहो
यथा दिनत्रयं रात्रित्रयञ्च यावत् तिमेरदरेऽवस्थितवान्, तथा
मनुष्यपुत्रो दिनत्रयं रात्रित्रयञ्च यावत् पृथिव्या उदरेऽवस्थास्यते ।
- ४१ नौनवीयनरा विचारे वंशेनैतेन सार्द्धंमुत्यास्यन्ति तं दोषीकरिष्यन्ति
च, यतो योनाहस्य घोषणे तै र्मनांसि परावर्त्तितानि, पश्य त्वत्र
- ४२ योनाहान्महत्तरेण केनाप्युपस्थितं । दक्षिणदिशो राज्ञी विचारे
वंशेनैतेन सार्द्धंमुत्यापयिष्यते तं दोषीकरिष्यति च, यतः सा
श्लोमनो विज्ञानोक्तीः श्रोतुं पृथिव्याः प्रान्तेभ्य आगतवती, पश्य
त्वत्र श्लोमनो महत्तरेण केनाप्युपस्थितं ।
- ४३ आत्मा परन्वशुचिर्मनुष्यास्त्रिर्यानात् परं निरूढकानि स्थानानि
४४ पर्यटन् विश्रामं मृगयते न तु तं प्राप्नोति । स तदा वदति
निर्गतोऽहं मामकाद् गेहाद् यस्मात् तत् पुनर्गच्छामि । तत्रोपस्थाय
४५ तु स तत् शून्यं मार्जितं शोभितञ्च पश्यति । गत्वा च स तदापरान्
स्वतो दृष्टतरान् सप्तात्मनः स्वसङ्गिनः करोति, सर्व्वे च ते तत्र प्रविश्य
निवसन्ति । अनेन मनुष्यस्य तस्यान्तिमदग्नादिदग्नातो निहृष्टा
भवति । दृष्टस्य वंशस्यैतस्यापि तादृशी दशा सम्भविष्यति ।
- ४६ स यावत् जननिवहेभ्योऽकथयत्, पश्य तावत् तस्य माता
४७ भ्रातरश्च वह्निस्तिष्ठन्तस्तेन संलपितुमैच्छन् । कश्चिच्च तं जगाद,
पश्यतु, भवतो माता भ्रातरश्च भवता संलपितुमिच्छन्तो वह्नि-
४८ स्तिष्ठन्ति । स तु तं संवाददातारं प्रतिजगाद, क्वा मम माता
४९ के वा मम भ्रातरः ? स्वशिश्यानुद्दिश्य हस्तं प्रसार्य्य च स जगाद,
५० पश्यामी मम माता मम भ्रातरश्च । यतो हः कश्चिन्मम
स्वर्गस्थस्य पितुरिच्छां पालयति, स एव मम भ्राता भगिनी
माता च ॥ १२ ॥

स्वर्गराज्यमधि समदृष्टान्ताः ।

तस्मिन्नेव दिने यीशु गर्हाभिर्गत्य समुद्रतीर उपविवेश । १३ १
 समौपागतेषु तु महसु जननिवहेषु स नौकामारुह्य तत्रोपविवेश, २
 हस्तो जननिवहस्तु समतले तीरेऽतिष्ठत् । स तदा दृष्टान्तकथा- ३
 भिर्बहुषु आलपंस्तानब्रवीत्,

वौजवापकस्य दृष्टान्तः ।

पश्य वप्रा वौजानि वभ्रुं निर्जगाम; वपनकाले तु पथपार्श्वे ४
 कतिपयवौजानि पतितानि विहङ्गमैश्चागत्य तानि खादितानि ।
 पतितानि चापराणि कतिपयानि स्थलेषु पाषाणमयेषु, तत्र ५
 नाविद्यत मृत्तिका प्रचुरं तेषां हते, मृत्तिकाया गभीरत्वस्था- ६
 भावात् तान्याशु प्ररूढाणि, सूर्यं त्वचसंस्थे दग्धानि मूलाभावाच्च
 शोषितानि । पतितान्यपराणि तु कण्टकेषु सम्यौडितानि च ७
 कण्टकै र्बद्धा । अपराणि त्वत्तममृत्तिकायां पतिवा फलं फलित- ८
 वन्ति, कानिचिच्छतगुणं, कानिचित् षष्टिगुणं, कानिचिद् वा
 त्रिंशद्गुणं । शृणोतु यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः । ९

अनन्तरं शिष्याः समौपमागत्य तं पप्रच्छुः, कुतो भवान् १०
 दृष्टान्तकथाभिरमूनालपति? स तान् प्रतिजगाद, युष्मभ्यं स्वर्ग- ११
 राज्यस्य निगूढाणां विषयानां ज्ञानमदायि, अमुभ्यस्तु नादायि ।
 यतो यस्यास्ति, तस्मै दायिष्यते, तेन तस्योपचायिष्यते । यस्य १२
 तु नास्ति तस्य यदस्ति तदपि तस्माद्धारिष्यते । अतोऽहं दृष्टान्त- १३
 कथाभिरमूनालपामि, यतस्ते पश्यन्तोऽपि न पश्यन्ति शृण्वन्तोऽपि
 च न शृण्वन्ति न वा बुध्यन्ते । तेषु च यिशायाहस्येयं भाववाणी १४
 सिध्यति, यथा,

श्रोत्रैः संश्रुत्य युष्माभिर्बोधो नैवोपलभ्यते ।

- सम्यग् दृष्ट्वा च युष्माभिर्नैव दर्शनमाप्स्यते ॥
 १५ जातेरस्या यतो हेतोर्हृदयं स्थूलतां गतं ।
 मन्दमेव स्वरूपैश्च वाचं शृण्वन्ति तज्जनाः ॥
 विनिमीलितवन्तश्च स्तनेत्राणि नरा अमी ।
 सर्व्वे ते लोचनैर्द्रष्टुं कर्णैः श्रोतुमनिच्छवः ॥
 यस्मात् ते हृदयैर्बुद्ध्या परावर्त्य मनांसि च ।
 मत्तो रोगप्रतीकारं प्रयच्छीतुममक्षताः ॥
- १६ युष्माकन्तु नेत्राणि धन्यानि यतस्तानि पश्यन्ति, कर्णाश्च धन्या
 १७ यतस्ते शृण्वन्ति । वस्तुतोऽहं युष्मान् मयं ब्रवीमि, बहवो भाववादिनो
 धार्मिकाश्च द्रष्टुं वाञ्छितवन्तो युष्माभि र्यद्यद्दृश्यते, श्रोतुञ्च युष्माभि
 र्यद्यच्छ्रूयते, न तु तानि दृष्टवन्तो न वा श्रुतवन्तः ।
- १८ तद् युष्माभिः श्रूयतां तस्य वप्तुं दृष्टान्तकथा । यदा कश्चिद्
 १९ राज्यस्य वाक्यं शृण्वन् न बुध्यते दद्यात्मा तदागत्य तस्य हृदये
 २० यद्द्रुमं तदपहरति । मनुष्यः स एव लम्बवीजः पथपार्श्वे । स्थलेऽपि
 पाषाणमयेषु लम्बवीजः स एव यो वाक्यं शृणोति तूर्णञ्च मानन्दं
 २१ शृणोति, स त्वन्तरे निर्मूलोऽतः क्षणस्थिरः, तत् तत्क्षणं स्वल्पति
 २२ पुनर्जातिं क्लेशे वाक्यकृत उपद्रवे वा ! कण्ठकेषु लम्बवीजः स एव
 यो वाक्यं शृणोति परन्त्वेतस्य युगस्य भावनया धनस्य मायया च
 २३ वाक्यं तत् समीक्ष्यते निष्फलञ्च जायते । उत्तममृत्तिकायां
 लम्बवीजसु स एव यो वाक्यं शृणोति बुध्यते च । न च फलवान्
 भवति, कोऽपि शतगुणं, कोऽपि षष्टिगुणं, कोऽपि वा त्रिंशद्गुणं
 फलमुत्पादयति ।

श्यामाकदष्टान्तः ।

- २४ अनन्तरं स तेभ्योऽन्यां दृष्टान्तकथां कथयामास, स्वर्गराज्यं

तेनैव मनुष्येणोपमेयं यः स्वचेत्रे सुवीजमुवाप । निद्राणेषु तु जनेषु १५
 तस्य शत्रुरागत्य गोधूमानां मध्ये श्यामाकवीजान्युप्रा प्रस्थितः ।
 ततस्तृणानि यदा प्ररुह्य फलवन्त्यभवन् तदा श्यामाका अपि प्रत्यक्षा १६
 अभवन् । दासास्ततो गृहस्वामिनः समीपमागत्य जगदुः, प्रभो, १७
 अपि चेत्रे भवान् किं सुवीजानि नोप्तवान्? तदस्य श्यामाकाः, १८
 कथमेतत्? स तान् जगद, केनचिच्छत्रुणा मनुष्येणदं कृतं ।
 दासास्तं पुनर्जगदुः, अभिमन्यते भवता यद् वयं गत्वा तान्
 सङ्गृहीष्यामः? स त्वब्रवीत्, मैवं यतः श्यामाकान् सङ्गृह्णन्तस्तेः सह १९
 गोधूमानुन्मूलयिष्यथेति विभेमि । शस्यच्छेदनं यावदुभयोरेकत्र २०
 वृद्धिं सहध्वं । शस्यच्छेदनकालेऽहं तच्छेत्तृनिदमाज्ञापयिष्यामि,
 श्यामाकान् प्रथमं सङ्गृह्य दाहनार्थं कूर्चैर्बध्नीत, गोधूमांस्तु मम
 कुशूले निधत्तेति ।

सर्वपवीजकिण्वयोर्दृष्टान्तौ ।

‘स तेभ्योऽपरां दृष्टान्तकथां कथयामास, स्वर्गराज्यं सर्वपवीजेन २१
 तेन सदृशं यदादाय कश्चिन्ननुष्यः स्वचेत्र उवाप । जुद्रतमं तत् २२
 सर्वपवीजेषु, वृद्धा पुनः शाकेभ्यो वृहद् भवति वृक्षो जायते च,
 ततो विहायसो विहङ्गमा आगत्य तस्य शाखासु निवसन्तीति ।

स तानपरां दृष्टान्तकथां जगद, स्वर्गराज्यं किण्वेन तेन २३
 सदृशं यत् कथाचद् योषितादाय गोधूमचूर्णानां द्रोणत्रयप-
 रिमितानां मध्ये निङ्गुतं येन च परिणामे सञ्जातं तस्माकस्य
 किण्वभावितां ।

सर्वमेतद् यीशुर्दृष्टान्तकथाभिर्जननिवहान् जगद, दृष्टान्तं २४
 विना च स तेभ्यः किञ्चिन्नाकथयत् । इत्थं भावनादिन इयमुक्तिः २५
 सिद्धिं गता, यथा,

अहं दृष्टान्तवाक्यैर्हि व्यादास्यामि निजं मुखं ।

आजगत्सृष्टितो गूढा व्याहरिष्याम्यहं कथाः ।

श्यामाकदष्टान्तमात्यर्थम् ।

- २६ तदानौ यीशु र्जननिवहान् विस्मज्य गृहमाजगाम, तस्य शिष्यस्य
तत्समीपमागत्य जगद्, भवानस्मान् क्षेत्रस्थानां श्यामाकानां दृष्टा-
२७ न्तकथां बोधयितुमर्हति । स ततस्तान् प्रत्यब्रवीत्, सुवीजानां
२८ वप्रा मनुष्यपुत्रः, क्षेत्रञ्च जगत्, सुवीजानि च राज्यस्य सन्तानाः ।
श्यामाकास्तु दृष्टात्मनः सन्तानाः, तद्वप्रा च शत्रु र्दिद्यावत्तः ।
२९ शस्यच्छेदनकालञ्च युगान्तः, केत्तारश्च स्वर्गदूताः । श्रतो यथा
३० श्यामाकाः सङ्गृह्यन्ते वङ्गौ च निर्दह्यन्ते, तथैव युगान्ते सम्भविष्यति,
३१ मनुष्यपुत्रः स्वदूतान् प्रहेष्यति, ते च तस्य राज्यस्य मध्यात्
३२ सर्वाणि विघ्नान्यधर्माचारिणश्च सङ्गृह्य वङ्गिमयचुम्बरां निचेष्यन्ति,
३३ तत्र रोदनं दन्तैर्दन्तघर्षणञ्च सम्भविष्यतः । धार्मिकास्तदा स्वपितृ-
राज्ये सूर्यवद् विराजिष्यन्ते । शृणोतु यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः ।

गुप्तवित्तदष्टान्तः उत्तममौक्तिकदष्टान्तश्च ।

- ३४ पुनः स्वर्गराज्यं क्षेत्रे निष्कृतेन तेन धनेन सदृशं यदासाद्य
कश्चिन्मनुष्यो निष्कृत्य निजानन्दवशाद् गत्वा सर्व्वस्वं विक्रीय क्षेत्रं
तत् क्रीणीते ।
३५ पुनः स्वर्गराज्यं मुक्ताः समीचीनाः अनुसन्दधानेन वणिजा
३६ तेन सदृशं, येन महामूर्ख्यैका मुक्तामादिता, प्रस्थाप्य च सर्व्वस्वं
विक्रीय सा क्रीता ।

शानायनिलेपदष्टान्तः ।

- ३७ पुनः स्वर्गराज्यं समुद्रे निक्षिप्तेन सर्व्वविधान् तोयचरान् सङ्गृह्य-
३८ तानायन सदृशं । पूर्णं च सति, तस्मिन्शानायिभिस्तं तीरमानीय
तत्रोपविश्य सुमीनाः पात्रेषु सङ्गृहीताः कुस्मिताश्च वहिर्निक्षिप्ताः ।

युगान्ते तादृशं सम्भविष्यति, स्वर्गीयद्वृता आगत्य धार्मिकाणां ४९
मध्यतो दुष्टान् पृथक्कृत्य बह्निमयचुष्ट्यां निक्षेप्यन्ति, तत्र रोदनं ५०
दन्तैर्दन्तघर्षणञ्च सम्भविष्यतः ।

यौशस्तान् पप्रच्छ, बुद्धं किं युष्माभिरेतत् सर्व्वं? ते तं जगद्ः, ५१
बुद्धं, प्रंभो । तदा स तानब्रवीत्, अतो यः कश्चिच्छ्वास्त्राध्यापकः ५२
स्वर्गराज्यस्य कृते शिञ्चितः स स्वभाण्डागाराद् द्रव्याणि पुराणानि
नवीनानि चाहरता गृहस्वामिना सदृशः ।

यौशोः स्वनगरे असम्मानम् ।

समाप्येता दृष्टान्तकथा यौशुः स्थानात् तस्मात् प्रतस्थे । ततः ५३
स स्वदेशमागत्य तत्रत्यजनानां समाजगृहे तेभ्यः शिञ्चां दातुं ५४
प्रावर्त्तत, तेन च त आश्चर्य्यं मत्वावदन्, कुतोऽसावीदृशज्ञानम्
ईदृशप्रभाववैभवञ्च लब्धवान्? नामावस्मदीयतन्त्राः पुत्रः? नामुष्य ५५
मातुर्नाम मरियमिति? भ्रातृणाञ्च नामानि याकोबो योषिः
शिम्बोनो यिह्मदाश्चेति? नामुष्य भगिन्योऽपि सर्वा विद्यन्तेऽत्रा- ५६
स्मन्मध्ये? तत् कुतोऽसुनालम्बि सर्व्वमेतत्? इत्थं ते तस्मिन् ५७
स्वक्षिताः । यौशुस्तु तान् जगाद, नान्यत्र कुत्रापि भाववादिनो-
ऽसम्माननं, केवलं तस्य स्वदेशे स्वकुले च । तेषामविश्वासवशाच्च ५८
तेन तत्र प्रभावसिद्धानि कर्माणि बहूनि न चक्रिरे ॥ १३ ॥

योहनस्त्रापकस्य व्रधः ।

तस्मिन् काले चतुर्थांशाधिपति हेरोदो यौशोः ख्यातिं श्रुत्वा १४९
स्वदासान् जगाद, असौ स्त्रापको योहनः, मृतानां मध्यादुत्थितः १
सः । अतो हि प्रभाववैभवं तस्मिन् स्वकार्य्यं कुरुते । तद्यथा हेरोदः २
स्वभ्रातुः फिलिपस्य भार्याया हेरोदिद्याभिधायाः कृते योहन्
धृत्वा बद्धा च कार्यां निहितवान् । यतो योहनस्तमवदत्, न ४

- ५ विधेयं भवता तस्याः पत्नित्वं । तं हन्तुकामस्तु स जननिवहाद-
 ६ विभेत्, यतः सर्व्वं तं भाववादिनममन्यन्त । हेरोदस्य जन्मदिनोत्सवे
 ७ तु हेरोदियायां दुहिता मभामध्ये नृत्यन्ती हेरोदाधारोचत । स
 ८ च शशपथं प्रत्यज्ञासीत्, किमपि यत् त्वं थाचिथ्यसे तदेवाहं तुभ्यं
 ९ दास्यामि । तदा सा स्वमात्रा प्रवर्त्तिता जगाद, स्नापकस्य योहनस्य
 १० शिरः स्थाले निधायात्र मह्यं ददातु । अनेन राजाशोचौत्
 ११ प्रहित्य कारायां योहनस्य शिरश्छेदयामास । स्थाले निहितमानौतश्च
 तस्य शिरो तत्तश्च तद् बालायै, उपहतश्च तस्मात् स्वमातुः
 १२ समीपम् । ततः परं शिथ्यास्तस्यागत्य श्रवमादाय श्रवागारे निदधुः,
 यौगोः समीपमागत्य च तस्मै संवादं निवेदयामासुः ।

यीशुना पञ्चसहस्रलोकेभ्यो भोजनदानम् पद्मव्रजेन जलसञ्चरणञ्च ।

- १३ तदाकर्ण्य योशुस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय मौक्या निर्जनं स्थानं
 किञ्चन निश्चितं जगाम, जगनिवहास्तु तच्छ्रुत्वा नगरेभ्यो निर्गत्य
 १४ स्थलमार्गेण तमनुव्रजुः । योशुस्तदा वहिरागत्य महान्तं जननिवहं
 १५ दृष्ट्वानुचकम्पे चकार च निरामयान् तेषां मध्ये रोगिणः । मन्थ्याया-
 न्नूपस्थितायां तस्य शिथ्यास्तस्मैपमागत्य जगदुः, स्थानमेतन्निर्जनम्
 आगतश्च दिनावसानं, तद् विसृज्यन्तां भवता जननिवहा यथामी
 १६ यामान् गत्वा खाद्यानि स्वार्थं क्रीणीयुः । योशुस्तु तान् जगाद,
 १७ तेषामपगमनमनावश्यकं, यूयं वितरत तेभ्यो भक्ष्याणि । ते तम-
 १८ ब्रुवन् पूपान् पञ्च मीनौ च द्वौ विहायाम्नांकमत्र किमपि नास्ति ।
 १९ स तान् जगाद, तानेवात्र मंदन्तिकमानयत । ततः स जननिवहानां
 श्रथोपर्य्युपवेशनमादिदेश, तान् पूपान् पञ्च मीनौ च द्वौ चादाय
 स्वर्गं प्रत्यूङ्गदृष्टिं कृत्वाश्रीवर्षाचनं चकार, ततः पूपान् भुङ्क्ता शिथ्येभ्यो

ददौ, ते च जननिवहेभ्यो. ददुः । भुङ्क्ता च सर्व्वे तदपुः । भग्नानाम्- १०
 शानां शेषेण च ते दादशडस्रकान् पूरयित्वा ददुः । योषितो ११
 बालकांश्च विहाय भोक्तारस्ते प्रायेण पुरुषाः पञ्चमहस्राण्यासन् ।

अनन्तरं यीशुः शिष्यांस्तत्क्षणं नौकामारोह्य तावदात्मनः १२
 प्राक् पारं गन्तुं सायहमादिदेश, स यावत् जननिवहं विसृजति ।
 जननिवहं विसृज्य स निभृतं प्रार्थनार्थं गिरिमारोह च । तत् १३
 मन्ध्यायाः परं स तत्रामीदेकाकौ, तदा तु मध्यममुद्रं नौरुर्क्षि- १४
 भिराहन्यत, यतो वायुरासीत् प्रतिकूलः । यामे तु यामिन्याश्चतुर्थ १५
 यीशुस्तेषां समीपं गन्तुकामः समुद्रोपर्य्यव्रजत्, शिष्यास्तु तं समु- १६
 द्रोपरि व्रजन्तं दृष्ट्वा दविजन्त त्रासाच्चक्रुश्चोक्त्वा प्रतिच्छायाभाविति ।
 यीशुस्तु तत्क्षणं तानालप्याब्रवीत्, आश्चमित, अहमेषः, मा भैष्ट । १७
 पित्रस्तदा तमन्वब्रवीत्, प्रभो भवानेव चेत्, तर्हि तोयोपरि १८
 भवतोऽन्तिकं मम गमनमनुमन्यतां । स जगाद, एहि । ततः पित्रो १९
 नौकातोऽवरुह्य यीशोः समीपगमनार्थं तोयोपर्य्यव्रजत् । वायुन्तु
 बलवन्तं दृष्ट्वाभिभेत्, निमञ्चितुमारभ्य च चुक्रोश, प्रभो मां २०
 तारयतु । यीशुस्तत्क्षणं हस्तं प्रसार्य्य तं दधार जगाद च, भो २१
 स्लोकविश्वासिन्, किमर्थं समशेषाः ? ततस्तयो नौकामारूढयो वायुः २२
 शशाम नौकास्त्रजनाश्चागत्य प्रणिपत्य च तं जगदुः, सत्यं भवान् २३
 ईश्वरस्य पुत्रः ।

तरिलेत्यं. ते प्रदेशे गिनेषरताख्य उपतस्थिरे । स्थानस्य तस्य २४
 नराश्च तमभिज्ञाय कृतं जनपदं जनान् प्रहित्यास्त्रस्थान् मनुष्यान् २५
 सर्व्वान्तस्य समीपमानाययामासुः प्रार्थयाञ्चक्रिरे च ते तेषां कृते २६
 तदीयवस्त्रप्रलम्बकस्य स्पर्शनानुमतिमेव, तेस्य तावन्तो यावन्तः
 आशानं चक्रुः ॥ १४ ॥

अशोचमधि उपदेशः ।

- १५ तदा यिरूशालेमत आगताः शास्त्राध्यापकाः फरीशिनश्च
 १ यीशोरन्तिकमुपस्थाप्य जगदुः, भवतः शिष्याः कथं प्राचीनानां
 परम्परागतां शिष्यां लङ्घयन्ति ? यतस्ते भोजनकाले हस्तान् न
 २ प्रक्षालयन्ति । स तु तान् प्रतिजगाद, यूयमपि कथं युष्माकं
 ४ परम्परागतशिष्यायामनुरागवशाद् ईश्वरस्याज्ञां लङ्घयथ ? यत ईश्वर
 इदमाज्ञापयामास, त्वं स्वपितरं स्वमातरञ्च सम्मन्यस्वेति, अपि च,
 ५ यः स्वपितरं मातरं वा शपेत स बन्धो भविष्यतीति । यूयन्तु
 वदथ, यः स्वपित्रे स्वमात्रे वा कथयति मत्तो यद्दानेन तवोपकारः
 ६ समभविष्यत् तदीश्वरायोपहृतमित्यादि ; स्वपितरं स्वमातरं वेत्यं स
 न कथञ्चन सम्मन्यते । स्वशिष्यायां परम्परागतायामनुरागाद् इत्थं
 ७ युष्माभिरुश्वरस्याज्ञा व्यर्थीकृता । भो कपटिनः, युष्मानधि शिष्या-
 याहः समीचीनामिमां भावोक्तिं कथितवान्, यथा,
 ८ मनुष्याः सकला एत आयान्थास्यै र्मदन्तिकं ।
 अधरैरेव सम्मानम् आचरन्ति च मां प्रति ।
 किन्त्वन्तःकरणं तेषां मत्तो दूरमवस्थितं ॥
 ९ अस्मीकार्थन्विमे सर्व्वे मम कुर्व्वन्ति सेवनं ।
 धर्मशिष्याश्चलेनैव शिष्ययन्तो नृणां विधीन् ॥
 १० अन्तरं स जननिवहं स्वसमीपमाह्वय जगाद, श्रुत्वा युष्माभि
 ११ र्बुध्यतां । यन्मुखं प्रविशति न तन्मनुष्यमशुचीकरोमि । यत्तु मुखा-
 १२ श्चिःसरति तदेव मनुष्यमशुचीकरोति । तस्य शिष्यास्तदोपागत्य
 जगदुः, अपि ज्ञायते भवता यद् वाक्यं तच्छ्रुत्वा फरीशिनः
 १३ स्खलिता इति ? स तु प्रतिजगाद, उन्मूलयिष्यते यः कश्चिद् वृषो
 १४ मम पित्रा न रोपितः । यूयंमभून् परित्यजत, तेऽन्धानामन्धाः

पथप्रदर्शकाः । अन्धस्येदन्नं नयेत्, तर्ह्यभौ गर्ते पतिष्यतः ।
 पित्रस्तु तं प्रतिजगाद, भवानस्मानुंपमां तां बोधयितुमर्हति । १५
 यीशुस्तदाब्रवीत्, यूयं किमधुनाप्यबोधाः ? युष्माभिरंधुनापि किं न १६
 बुध्यते यद् यत् किञ्चन सुखं प्रविशति तद्दुदरमाश्रयति शौचकूपे १७
 च निरस्यते, यत्तु मुखान्निःसरति, तद्दृढयान्निरेति, तदेव च १८
 मनुष्यमशुचीकरोति । यतो हृदयात् कुतर्का नरहत्या परदारगमनं १९
 व्यभिचारसौख्यक्रिया मृषामाद्यं धर्मनिन्दा च बह्वशो निःसरन्ति ।
 एतान्येव मनुष्यमशुचीकुर्वन्ति, नाशुचीकरोति पुन मनुष्यम- २०
 प्रचालितै हंसैराहारकरणम् ।

यीशुना कस्यैचिद् भूतग्रस्तवालिक्कायै आरोग्यदानं

चतुःसहस्रलोकैभ्यो भोज्यदानञ्च ।

स्थानात् तस्मात् प्रस्थाय यीशु जंगाम प्रदेशं सोरसीदोनथोः । २१
 पश्य च कनानीया काचिन्नारी तत्परिसीमतो निर्गत्य तमुद्दिश्य २२
 क्रोशन्ती जगाद, प्रभो दायूदस्य सन्तान, मामनुकम्पतां । दुहिता
 मम भूतावेशवशाद् अतीव क्लिश्यते । स तु तां प्रत्यवादीकैकमपि २३
 वाक्यम् । शिष्याः पुनस्तस्यान्तिकमुपस्थाय प्रार्थयमाना अब्रुवन्,
 विसृजत्वमूम, यतः सास्माकं पश्चात् क्रोशति । स तदा प्रतिजगाद, २४
 प्रहितोऽहं केवलमिस्त्रायेलकुलस्य हारितान् मेषान् प्रति नापरं
 प्रति । सा तु तमुपागम्य प्रणिपपात जगाद च, प्रभो, ममोप- २५
 करोतु । स प्रत्यवादीत्, न भद्रं भक्ष्यं बालकानां हत्वा शुभाम- २६
 भिसुखं तत् प्रचेत्तु । सानेन जगाद, सत्यं प्रभो, यत् श्वानः २७
 स्वामिनां भोज्यमश्नाद् भ्रंशतीर्भक्ष्यफेलीः खादन्ति । यीशुस्तदा तां २८
 प्रत्यवादीत्, भो नारि, महास्तव विश्वासः, सम्भवतु तथा तव २९
 यथाभीष्टं । निरामयाभ्यञ्ज तस्या दुहिता तस्मादेव दण्डात् ।

- स्थानात् तस्मात् प्रस्थाय यीशुर्गालीलीयसमुद्रस्य तटमागत्य
 १० पर्वतमारुह्य सत्रोपविशेत् । मंहान्तो जननिवहास्य खञ्जान् अन्धान्
 मूकान् हौनाङ्गान् अपरांस्य बहून् सार्द्धमानीय यीशोश्चरणसमीपे
 ११ निचिच्छिपुः, स च तान् निरामयांस्यकार । इत्थं मूकान् भाष-
 माणान्, हौनाङ्गान् स्वस्थान्, खञ्जान् पर्यटतोऽन्धांस्य प्राप्नदृष्टौन्
 निरीक्ष्य जननिवहा विस्मयं गलेस्त्रायेलस्येश्वरं तुष्टुवुः ।
 १२ अनन्तरं यीशुः शिष्यान् स्वममीपमाह्वय जगाद, मनुष्येष्वेतेषु
 कारुण्यं ममोत्पद्यते, यतस्त आदिनत्रयान्मम सन्निधाववतिष्ठन्ते
 भक्ष्यन्तु तेषां किमपि नास्ति । मार्गं ते मूर्च्छं यास्यन्तीति
 १३ भयादहं तान् अकृताहारान् विस्मष्टुं नेच्छामि । तदा शिष्यास्तमूचुः,
 कुतोऽस्माभिर्लभ्याः स्थानेऽच निर्जने तावन्तः पूपा यैर्जननिवहमी-
 १४ दृष्ट्वहान्तं तर्पयिष्यामः ? यीशुस्तान् पप्रच्छ, पूपाः कति युष्माकं
 १५ विद्यन्ते ? ते जगदुः सप्त खल्ये मत्स्यास्य चुद्राः । ततः स जननि-
 १६ वहान् भुव्युपवेशनमाज्ञापयामास, तांस्य सप्तपूपान् मत्स्यांश्चादाय
 धन्यवादवाचनपूर्वकं भङ्गा खशिष्येभ्योऽददात्, ते च मनुष्ये-
 १७ भ्योऽददन् । ततः सर्वे भुङ्क्ता तप्तवन्तो भग्नांशाना शेषेण च सप्तपे-
 १८ टकान् प्ररथित्वाददिचे । योषितो बालकांस्य विहाय भोक्तारस्ते
 पुरुषाश्चतुःसहस्राण्यासन् ।
 १९ अनन्तरं स जननिवहान् विस्मज्य नौकामारुह्य मग्दलायाः
 सीमन्मागमत् ॥ १५ ॥

यीशोर्नानाविधशिक्षां ।

- १६ १ तदा फरौशिनः सद्भूकिनस्य तस्यान्तिकमागत्य तं परीक्षमाणा
 १० गगनात् अभिज्ञानस्य कस्यचित् प्रदर्शनं यथाचिरे । स तु तान्
 प्रतिजगाद, सन्ध्यायामुपस्थितार्या यूयं वदम, सुदिनं, यतो भात्या-

काशो रक्तवर्णः । प्रातश्च वदथ, वात्स्याह, यतो भात्याकाशो २
 मलिनो रक्तवर्णश्च । भो कपटिनः, यूयम् आकाशस्य रूपं
 निर्णेतुं जानीथ, न शक्नुथ किं कालानामभिज्ञानानि निर्णेतुं ? ४
 दुष्टो व्यभिचारी च वंशोऽभिज्ञानमनुमन्वते, तस्मै तु भाववादिनो
 योनाहस्याभिज्ञानादन्यदभिज्ञानं न दायिष्यते । अनन्तरं स तान्
 विहाय प्रतस्थे ।

ततः परं शिष्याः पारमागत्य पूपानादातुं विस्मृताः । यौशुस्तु ५
 तानब्रवीत्, यूयमालोच्य फरीशिनां मद्दूकिनाञ्च किण्वतः सावधाना ६
 भवतः । अनेन ते मिथो विचारयन्तो जगदुः, अस्माभि र्यत् पूपा ७
 नादत्ता इति । यौशुस्तु तज्ज्ञात्वा तानब्रवीत्, भो स्लोकविश्वा- ८
 मिनः, युष्माभिः पूपा नादत्ता इत्येवं कथं मिथो विचारयथ ?
 अधुनापि किं न बुध्यते ? अपि न स्मरथ किं पञ्चमहस्त्रेषु तान् ९
 पञ्चपूपान् लम्बडल्लकमञ्छाञ्च, चतुःमहस्त्रेषु च तान् मत्तपूपान् १०
 लम्बपेटकमञ्छाञ्च ? युष्माभिः कथं न बुध्यते यत् फरीशिनां ११
 मद्दूकिनाञ्च किण्वतो युष्माभिः सावधानैर्भवितव्यमित्येतदधि मया
 कथितं न पूपानधीति ? तदा तैस्तस्योक्तेस्तात्पर्यमित्येवमबोधि १२
 यदस्माभिः फरीशिनां मद्दूकिनाञ्च शिचातः सावधानैर्भवितव्यं न
 तु प्रपस्य किण्वत इति ।

यौशुस्तेव स ज्योष्टः जीवनमयस्त्रस्य पुत्रः ।

ततः परं यौशुः कैसरिया-फिलिप्याः सन्निकटं प्रदेशमागत्य १३
 स्वशिष्यानप्रच्छत्, मनुष्यपुत्रो योऽहं सोऽहं क इत्यधि किं वदन्ति
 मानवाः ? ते प्रत्युचुः, केचिद् वदन्ति, भवान् स्नापको योहनः, १४
 अपरे वदन्ति, भवान् एलियः, अन्ये च वदन्ति, भवान् थिरमि-
 याहोऽथवा भाववादिनामन्यतमः कश्चिदिति । स तान् जगाद, १५

- १६ कोऽहमित्यधि यूयमेव वा किं वदथ? शिमोनः पित्रस्तदा प्रति-
जगाद, भवान् सोऽभिषिक्तः पुरुषो जीवनमयस्त्रेश्वरस्य पुत्रः ।
- १७ यीशुः प्रतिवदन् तं जगाद, भो योनाःपुत्र शिमोन, धन्यस्त्वं
यतो न रक्तमांसाभ्यां तुभ्यमिदं व्यक्तौकृतम्, अपि तु मम स्वर्गस्थेन
- १८ पित्रैव । अहञ्च त्वां ब्रवीमि, त्वं पित्रः (पाषाणः), पाषाणस्थैतस्यो-
परि चाहं मम मण्डलीं प्रतिष्ठापयिष्यामि, पातालस्य गोपुराणि
- १९ च न तस्याः प्रभविष्यन्ति । तुभ्यञ्चाहं स्वर्गराज्यस्य कुञ्जिकां दास्यामि,
किमपि यत् त्वं मेदिन्यां भनत्स्यसि स्वर्गं तद् बद्धं स्यास्यति,
- २० यदपि च त्वं मेदिन्यां मोक्ष्यसि स्वर्गं तन्मुक्तं, स्यास्यति । स
तांस्तदादिदेश, कस्मैचिदपि युष्माभिर्न कथयितव्यं यदहं सोऽभि-
षिक्तः पुरुष इति ।

यीशुः स्वमरणमधि भविष्यद्वाक्यकथनम् ।

- २१ ततो यावद् यीशुः स्वशिष्येभ्यो दर्शयितुमारेभे यदहं चिर-
शालेमं गत्वा प्राचीनैर्मुख्यायाजकैः शास्त्राध्यापकैश्च प्रचुरं क्लेशं
भोक्ष्ये घानिष्ये च तृतीये दिने तु पुनस्त्यास्यामीत्युपयुक्तं ।
- २२ पित्रोऽनेन तं निश्चतं नौत्वा भर्त्सयितुमारभ्याब्रवीत्, ईश्वरो
भवन्तमनुकम्पतां, प्रभो, दृशा सा भवतः कदापि न भविष्यति ।
- २३ स तु परावृत्त्य पित्रं जगाद, मत्तोऽपसर, श्रैतन, त्वं मम स्वल-
नहेतुः, यतस्त्वया मानवं चिन्त्यते नेश्वरीयम् ।
- २४ यीशुस्तदा स्वशिष्यान् जगाद, कश्चिन्मामनुगन्तुमिच्छति, स
२५ तर्ह्यत्मानं प्रत्याख्यातु, स्वक्रुशमाददातु मामनुब्रजतु च । यतो
यः कश्चित् स्वप्राणान् हरिच्छिषति स तान् हारयिष्यति, यस्तु
२६ मदर्थं स्वप्राणान् हारयति स तान् लप्स्यते । यतो मनुष्यः स्वत्वं
जगत् लब्ध्वा यदि स्वप्राणैर्वंक्ष्यते, तर्हि तस्य हितं वा किं

भवति ? स्वप्राणानां कं वा निष्कृष्यं मनुष्यो दास्यति ? यतः १०
 स्त्रीयदूतैः सह मनुष्यपुत्रः स्वपितुः प्रतापेनागमिष्यति, तदा च स
 प्रत्येकं तदाचारानुरूपं फलं दास्यति । युष्मानहं सत्यं वदामि, १८
 विद्यन्तेऽत्र तिष्ठतां मध्ये केऽपि जना ये मनुष्यपुत्रं स्वराज्यान्वित-
 मागच्छन्तं न दृष्ट्वा मृत्युं नास्वादयितव्यः ॥ १६ ॥

यीशोरुज्ज्वलमूर्त्तिधारणम् ।

ततः परं दिनेषु षट्श्वतीतेषु यीशुः पित्रं याकोबं तस्य १७
 सहोदरं योहनञ्च साङ्गे नीत्वा निभृतं गिरिमुच्चं कश्चिदाहरोह,
 रूपान्तरौबभूव च तत्र तेषां समक्षं, तस्यास्यं तदा सूर्यवद् २
 व्यराजत वसनानि च तस्य दीप्तिवत् सितान्यभवन् । पश्चापि च १
 मोशिरैलियश्च तैः "संलपन्तौ तेभ्यो दर्शनमददतुः । पित्रस्तदा ४
 यीशुं प्रत्यब्रवीत्, प्रभो, भद्रमस्माकमत्रावस्थानं । भवांश्चेदभिमन्यते,
 तर्ह्यस्माभिरत्रोटजानि त्रीणि निर्मायिष्यन्ते एकं भवदर्धम् एकं ४
 मोशर्यम् एकमेलियार्धम् । पश्य च तस्मिन्नित्यं ब्रुवाणे दोष एको ५
 मेघस्तेषामुपरि क्वाथां ददौ, पश्चापि च मेघस्य तस्य मध्याद्
 वाणौथमुदभूत्; अयं मम प्रियः पुत्रः, अस्मिन्नहं प्रीतः, अस्य ६
 वचांसि युष्माभिः श्रूयन्तामिति । एतच्छ्रुत्वा शिष्या अधोमुखाः ६
 पतित्वातीव बिभ्युः । तदा यीशुरुपागत्य तानब्रवीत्, उत्तिष्ठत, ७
 मा भैष्ट । ततस्ते लोचनान्युन्मौल्यं केवलं यीशुं विहाय नापरं ८
 कमपि ददृशुः ।

ततः परं तेषु पर्वतादवरोहत्सु यीशुस्तानिदमादिदेश, मनुष्य- ९
 पुत्रो यावन्मृतानां मध्यान्नोत्तिष्ठति, तावद् दर्शनमिदं यूयं ९
 कस्मैश्चिन्मा कथयतेति । तदा तस्य शिष्यास्तमपृच्छन्, प्रथमम् १०
 एलियेनागन्तव्यमिति शस्त्राध्यापकैः कथमुच्यते ? यीशुस्तु तान् ११

प्रतिजगाद्, एलियः प्रथममागत्य सर्व्वं प्रतिसंस्करिष्यतीति सत्यं,
 ११ युष्मांस्त्वहं ब्रवीमि, इतिपूर्व्वमेलिय आगतवान्, मनुष्यास्तु तं
 नाभिज्ञाय तं प्रति तत्तत् कृतवन्तो यद्यदैच्छंस्ते । तादृशं मनुष्य-
 १२ पुत्रेणापि तेभ्यो दुःखभोगो लप्स्यते । शिष्यैस्तदाबोधि यत् सोऽस्मान्
 ज्ञापकस्य योहनस्य कथामुक्तवानिति ।

यीशो त्रिविधकर्म्मणि शिक्षाञ्च ।

यीशुना कस्येचिद् अपस्मारपक्षवालाकाय आरोग्यदानम् ।

१४ ततस्तेषु जननिवहस्थान्तिकमागतेषु नरः कश्चित् तत्समीप-
 १५ सुपस्थाय तं सजानुपातं जगाद्, प्रभो, मम पुत्रमनुकम्पतां यतः
 स चन्द्राहतोऽतौव क्लिश्यते च । स हि भूयो वज्रौ भूयश्च तोये
 १६ पतति । स च मया भवतः शिष्याणां समीपमानीतः, ते तु तं
 १७ स्वस्थं कर्त्तुं नाशक्नुवन् । यीशुरनेन प्रत्यवादीत्, रे अविश्यामिन्
 उन्मार्गगामिंश्च वंश, कियन्तं वा कालं स्थातव्यं मया युष्माभिः
 सार्द्धम् ? कियन्तं वा कालं सोढव्या यूयं मया ? बालकं तं
 १८ मदन्तिकमत्रानयत । ततो यीशुस्तं भर्त्सयामास भूतश्च स तस्मा-
 १९ द्निःससार, दण्डाच्च, तस्माद् यावद् बालकः स स्वस्थोऽभूत् । ततः
 परं शिष्या निभृतं यीशोः समीपमागत्य तं पप्रच्छः, किमतः
 २० कारणं यदस्माभिः स भूतो निःसारयितुं नाशक्यत ? यीशुस्तान्
 प्रतिजगाद्, युष्माकमविश्यासस्तत्र हेतुः । यतोऽहं युष्मान् सत्यं
 ब्रवीमि, सति विश्वासे युष्माकं सर्षपवीजमिते यूयं चेदमुं पर्व्वतं
 वदथ; लमतोऽपसरञ्जदो याहीति, तर्हि सोऽपसरन् यास्यति
 २१ किमपि च न भविष्यति युष्माभिरशक्यं । परन्त्वेतज्जान्तीथो भूतो
 न निःसार्थ्यते प्रार्थनोपवासाभ्यामन्येन केनाप्युपायेन ।

यीशुना स्मरणमधि द्वितीयवारं भविष्यद्वाक्यकथनम् ।

२२ ततः परं गालीले तेषां परिभ्रमणकाले यीशुस्तान् अभ्रवीत्,

मनुष्यपुत्रो मनुष्याणां हस्तेषु समर्पयिष्यते ते च तं हनिष्यन्ति तृतीये २३
दिने स पुनरुत्थास्यति च । अनेन तेऽतीव शोकाकुला बभूवुः ।

मौनमुखे मुद्रा ।

तेषु तु कफरनाहममागतेष्वर्द्धशेकलमानानां मुद्राणामादायिनः २४
पित्रस्य सभोपमुपस्थाद्य जगदुः, न दीयते किं युष्माकं गुरुणा करो
मन्दिरार्थकोऽर्द्धशेकलमानः ? सोऽब्रवीत्, दीयते । गृहं प्रविष्टे तु २५
तस्मिन् यौगुस्तस्य कथनमप्रतीक्ष्य जगाद, भो पित्र, त्वया किमनु-
मीयते ? मेदिन्या राजानः केभ्यः शुल्कं करं वा गृह्णन्ति ? किं
स्वपुत्रेभ्योऽथवान्सेभ्यः ? पित्रस्तं जगाद, अन्येभ्यः । यौशुस्तमब्रवीत्, २६
तथा ते पुत्राः सुतरां निष्कराः सन्ति । किन्त्वमी यदस्माभिर्न
स्वात्थेरन्, तत् त्वं ससुद्रतटं गत्वा वडिशं क्षिप, प्रथमस्य यो मौन
उदेद्यति, तं धर, तस्य मुखमुद्वाच्य च त्वं शेकलमानां मुद्रामेकां
द्रक्ष्यसि, तामेवादाय मम तव च हृतेऽमीभ्यो देहि ॥ १७ ॥

स्वर्गराज्यं महान् कः एतदधि शिञ्चा ।

तस्मिन् दण्डे शिञ्चा यौशोरन्तिकमागत्य तं पप्रच्छुः, स्वर्ग- १८
राज्ये कस्तावन्महत्तरः ? यौशुस्तदा जुष्टं बालकमेकं स्वसमीपमाह्वय २
तेषां मध्ये स्थापयित्वा तान् जगाद, युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, यूयं
यदि न परावर्त्तध्वे न च बालका इव भवथ, स्वर्गराज्यं तर्हि ३
कथञ्चन न प्रवेक्ष्यथ । अतः यः कश्चिदात्मानं बालकमिममिव ४
नक्षीकरोति, स एव स्वर्गराज्ये महत्तरः । यस्य मम नाम्नेदृशमेकं ५
बालकं गृह्णाति, स मां गृह्णाति । यस्तु मयि विश्वसतामेषां ६
जुष्टाणामेकं स्वालयति, तत्कण्ठे बृहत्पेषणीबन्धनं गभीरसमुद्रे
च तस्य निमज्जनं श्रेयः । स्वलनहेतुभ्यो जगतः सन्तापो भविष्यति । ७
स्वलनहेतवो ह्यवश्यम्भाविनः । येन तु स्वलनहेतुरायाति मनुष्यस्य

- ८ तस्य सन्तापो भविष्यति । यदि तु तव हस्तश्चरणौ वा तव स्वलन-
हेतु भवेत् तर्हि तं क्लिप्त्वा दूरं निक्षिप; तव हस्तद्वयमग्नस्य
चरणद्वयमग्नस्य वानन्ते वक्रौ निपातात् श्रेयांस्तव खञ्जस्य हीना-
- ९ ङ्गस्य वा जीवने प्रवेशः । तव चक्षुर्वा यदि तव स्वलनहेतुकं भवेत्
तर्हि तदुत्पाद्य दूरं निक्षिप; तव नेत्रद्वयमग्नस्य वक्त्रिमये नरके
- १० निपातात् श्रेयांस्तवैकनेत्रस्य जीवने प्रवेशः । सावधानास्तिष्ठत,
क्षुद्राणामेषाम् एकमपि मावमन्यध्वं । यतो युष्मानहं ब्रवीमि, स्वर्गं
- ११ तेषां दूता निरन्तरं मम स्वर्गस्थस्य पितुरास्यं निरीक्षन्ते । वास्तवं
- १२ हि हारितस्य त्राणार्थं मनुष्यपुत्र आगतवान् । युष्माभिः किमनु-
मीयते ? मनुष्यस्य कस्यचित् सत्सु श्रतमेषेषु यदि तेषामेको भ्रान्तो
भवेत् तर्हि स किमन्यान् एकोनशतं मेषांस्वक्त्रा गिरिमथाणि
- १३ स्थानानि च गत्वा हारितं तं मेषं न मृगयते ? अहञ्च युष्मान् सत्यं
ब्रवीमि, यदि स कृतार्थस्तमासादयति, तर्ह्यभ्रान्तेषु तेष्वेकोनशतमेषेषु
यत्नस्थानन्दोऽस्ति तस्मादपि महत्तरस्तस्मिन्नेवानन्दो जनिष्यते ।
- १४ इत्थमेव क्षुद्राणामेषामेकस्यापि विनाशो मम स्वर्गस्थस्य पितु
दृष्ट्यामवाञ्छितः ।
- १५ त्वां प्रति तु तव भ्रात्रा पापे कृते त्वं याहि तं भर्त्सय च
केवलं त्वयि तस्मिंश्च वर्त्तमानयोः । स चेत् तव वाक्यं गृह्णीयात्
- १६ तर्हि त्वया स्वभ्रातोपार्जितः । यदि तु न गृह्णीयात् तद्वात्मना
मार्द्धमपरमेकमपरौ वा द्वौ गृह्णाण, तथानुष्ठिते द्वयोस्तिमृणां वा-
- १७ साक्षिणां मुखेन सर्व्वकथा संस्थास्यते । स चेत् तेषां वाक्यं न
गृह्णीयात् तर्हि मण्डलीं ज्ञापय । यदि स मण्डलीवाक्यमपि न
गृह्णीयात् तर्हि तव सकाशं स परजातीयेन शुल्कादायिना च
- १८ समानो भवतु । युष्मानहं सत्यं वृदांमि, किमपि यद् यूयं मेदिन्यां

भन्त्यथ स्वर्गं तद् बद्धं स्थास्यति । यदपि च यूथं मेदिन्यां
 मोक्ष्यथ स्वर्गं तन्मुक्तं स्थास्यति । पुनरपि युष्मान् ब्रवीमि, याचयितव्यं १९
 कञ्चिद् वरमधि यदि युष्मन्मध्ये नरौ द्वावेकमतौ भवेतां तर्हि
 मम स्वर्गस्थात् पितुः स वरस्ताभ्यां लस्यते । वास्तवं हि यच्च २०
 कुचापि जनौ द्वौ त्रयो वा जना मन्नामोद्दिश्य समागतास्तेषां
 मध्येऽहं तत्र विद्ये ।

समाश्रील्लवमधि शिक्षा ।

तदा पित्रस्तस्थान्तिकमागत्य जगाद्, प्रभो, कतिह्रलो मम २१
 भ्रात्रा मत्प्रतिकूलं पापे कृते तस्याहं चमिष्ये? किं यावत् सप्तह्रल? २२
 यीशुस्तं प्रत्यब्रवीत्, सप्तह्रलो यावदिति त्वां न वदामि, अपि तु २२
 सप्ततिक्रलः सप्तह्रलो यावदिति । अनेन स्वर्गराज्यं स्वदासैः सह जिगण- २३
 यिषुणा नराधिपमनुष्येणोपमेयं ; तस्मिन् गणयितुम् आरब्धवत्ययुत- २४
 मुद्रागोणीनामृष्ट्येको दासस्तत्समीपमानीतः । तस्य तु परिशोधोपाया- २५
 भावात् प्रभुस्तस्य तदीयभार्यामन्तानानां तत्सर्व्वस्वस्य च विक्रयं
 तन्मूल्येन चर्णशोधमाज्ञापयामास । ततः स दासः प्रणिपत्य पूजयित्वा २६
 च जगाद्, प्रभो, सहतां मे, तेन तुभ्यं सर्व्वं प्रत्यर्पयिष्यामि ।
 प्रभुस्तदा दासं तमनुकम्प्य विसमर्जं चक्षमे च तस्य तदृणं । २७
 दासः स तु निर्गतः सहदासानां मध्ये यस्तस्य शतं मुद्रापादान् २८
 अधारयत् तमामाद्य धृत्वा च तस्य कण्ठदेशं पीडयन् जगाद्,
 प्रत्यर्पय मम यद्यद् धारयसि । सहदासः स तदा तस्य चरणयो २९
 निर्पत्य सविनयमुवाच, सहतां मे, तेन तुभ्यं सर्व्वं प्रत्यर्पयिष्यामि ।
 स लसस्यतोऽभूत्, गत्वा च तमृणशोधं यावत् कारार्यां निश्चिन्नेप । ३०
 तमाचारं दृष्ट्वा सहदासास्तस्यातीव शशुचुर्गत्वा च स्वप्रभवे सर्व्व- ३१
 वृत्तान्तं निवेदयामासुः । तस्य प्रभुस्तदा तं स्वसमीपमाह्वय जगाद्, ३२

रे दृष्ट दास तव सविनशां प्रार्थनां गृहीत्वाहं तव तत् सर्वमृणं
 १० क्षमितवान् । कृपा यथा मया त्वयि कृता तव सहदासेऽपि किं न
 २४ तथा कृपा त्वयापि कर्त्तव्यासीत्. ? अनन्तरं तस्य प्रभुः क्रुद्धा तेन
 यदधार्थ्यत. तत्सर्वस्य परिशोधं श्रावत् यन्त्रणादायिषु तं सर्वप-
 २५ यामास । यूयञ्च प्रत्येकं यदि हृदयेण स्वभ्रातुरपराधान् न क्षम्ये,
 तर्हि मम स्वर्गस्थः पितापि युष्मान् प्रति तथैव करिष्यति ॥ १८ ॥

१९ १ वाक्यान्येतानि समाप्य यौशु गंलीलात् प्रस्त्राय यद्दैनस्य पारे
 २ स्थितां विह्वदियाथाः सीमानमागमत् । महान्तो जननिवहास
 तमन्वज्रजन् स च तत्र तान् निरामयान् चकार ।

स्त्रीत्यागमधि शिञ्चा ।

३ अनन्तरं परीशिनस्तस्यान्तिकमागत्य परीक्षमाणान्तं पप्रच्छुः,
 ५ विधेयः किं मनुष्येण भार्यात्यागो येन केनचिद्धेतुना ? स तु तान्
 प्रत्यब्रवीत्, युष्माभिः किमेतन्न पठितं भौं यदादौ निर्माता नरं
 ५ नारीञ्च तौ निर्मितवान् कथितवांश्च, एतद्धेतो मन्त्रुष्यः पितरं
 मातरञ्च परित्यज्य स्वजायायामासञ्च्यते तावुभौ चैकाङ्गीभविष्यत
 ६ इति ? अनेन तौ पुन न द्वौ स्तः, तावेकाङ्गीभूतौ । अतो यद्
 ७ ईश्वरेण संयोजितं, तन्नमनुष्येण मा विथोज्यतां । ते तं पप्रच्छुः,
 ८ तर्हि त्यागपत्रदानपूर्वकं तस्यास्त्यागो मोशिना कथमादिष्ट ? स
 तान् जगाद, युष्माकं हृत्काठिन्यमुद्दिश्य युष्मदीयभार्याणां त्यागो
 ९ मोशिनावज्ञायि न त्वादितो भूतमित्यम् । अहन्तु युष्मान् वदामि
 व्यभिचारादन्यहेतुना यः कश्चित् स्वभार्यां त्यक्त्वापरामुद्धहति, स
 व्यभिचारं करोति, यश्च स्वामित्यक्तां स्त्रियमुद्धहति स व्यभिचारं
 १० कुरोति । तस्य शिष्यास्तमूचः, भार्यया सह यदि नरस्येदृशः सम्-
 ११ न्वस्तर्ह्युदाहो न हितावहः । स तु तान् जगाद, वचनमेतन्न सर्वै

गृह्यते, तैरेव केवलं गृह्यते सामर्थ्यं येभ्योऽदायि । फलतो विद्यन्ते १२
 च क्लौवा आमाहजठरात् तथाविधा जाताः, नरहृतक्लौवाश्च विद्यन्ते ।
 स्वर्गराज्यार्थम् आत्महृतक्लौवाश्च विद्यन्ते । गृह्यातु यो ग्रहणे समर्थः ।

शिशुत्रिषयिणी शिक्षा ।

शिशवः केचित् तदानीं तस्यान्तिकमानिन्विये यत् तेन तेषु १०
 हस्तावर्पयित्वा प्रार्थना क्रियेत । शिष्यास्तु तान् अभर्त्सयन् । यीशुः १४
 पुनरवादीत्, मत्समीपमागमिष्यतः शिशून् अनुमन्यध्वं मा वारयत
 यतः स्वर्गराज्यम् ईदृशानामेव । स तदा तेषु हस्तावर्पयित्वा प्रतस्थे । १५

धनसम्बन्धिशिक्षा । कृषकाणां दृष्टान्तः ।

पश्य चानन्तरं नरः कश्चिन्निकटमागत्य तं पप्रच्छ, भो सद्गुरो, १६
 सत् किं कर्त्तव्यं मयानन्तजीवनलाभार्थम्? स तु तमब्रवीत्, १७
 किमर्थं मां सतः कथां पृच्छसि? सन्नैक एव । यदि तु जीवनं
 प्रवेष्टुमिच्छसि तर्ह्याज्ञाः पालय । स ब्रूते, का आज्ञाः? यीशु- १८
 रनेनाब्रवीत्, नरहत्यां मा कुरु, व्यभिचारं मा कुरु, चौर्यं मा
 कुरु, मृषामाच्छं मा देहि, स्वपितरं स्वमातरञ्च सम्मन्यस्व । अपि च १९
 खनिकटस्थं प्रत्यात्मवत् प्रेम कुर्विति । युवा स तं जगाद, पालितं २०
 मया सर्व्वमेतदावाख्यात्, अधुना मम किमसम्पूर्णम्? यीशुस्तं २१
 जगाद, यदि सिद्धो भवितुमिच्छसि, तर्हि गत्वा सर्व्वं तव
 यद्यदस्ति देहि विक्रीय दरिद्रेभ्यः । तथा कृते स्वर्गं तव धनं
 स्यास्यति । गतः परमागत्य मामनुव्रज । वषणमेतच्छ्रुत्वा युवा स २२
 शोचन्नापजगाम, यतस्तस्य वसूनि प्रचुराण्यासन् ।

यीशुस्तदा स्वशिष्यानुवाच, युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, दुष्करो हि २३
 धनवतः स्वर्गराज्यप्रवेशः । पुनस्य युष्मान् ब्रवीमि, धनवतः स्वर्गराज्य- २४
 प्रवेशात् सूचीच्छिद्रेणोद्गमनं सुसार्थं । एतच्छ्रुत्वा शिष्यासुमत्कार- २५

- १९ मतीव गत्वा जगदुः, कक्षार्हे तरितुं शक्नोति? यीशुस्तदा तान्
समालोक्याब्रवीत्, तन्मनुष्याणामसाध्यम्, ईश्वरस्य तु सर्वं साध्यम् ।
- २० पिचस्तदानीं तं प्रत्यब्रवीत्, पश्यतु वयं सर्वं त्यक्त्वा भवन्तम्
- २१ अनुव्रजितवन्तः, किमस्माभिर्लक्ष्यते ? यीशुस्तान् जगाद, युष्मानहं
सत्यं ब्रवीमि, पुनर्जन्मनि यदा मनुष्यपुत्रः स्वप्रतापसिंहासन उपविष्टो
भविष्यति, तदा मामनुव्रजितवन्तो यूयमपि द्वादशसिंहासनेषूपविष्टा
- २२ दस्राथेलस्य द्वादशवंशानां विचारं करिष्यथ । अपरं यः कश्चिन्मम
नामः कृते गृहाणि वा भ्रातृन् वा भगिनी वा पितरं वा मातरं
वा आयां वा मन्तानान् वा भूम्यधिकारान् वा न्यक्तवान् स
तच्छतगुणं लप्स्यते, दायांशरूपमनन्तजौवनञ्च प्राप्स्यति ।
- २३ अपि तु प्रथमा बहवोऽन्या भविष्यन्ति; अन्याश्च बहवः
प्रथमा भविष्यन्ति ॥ १६ ॥
- २० १ यतः स्वर्गराज्यं गृहस्वामिना तेन सदृशं, यः प्रत्येष एव
खद्राचाक्षेत्रे कृषकान् वेतनजीविनो नियुक्तुमिच्छन् निर्जगाम ।
२ कृषकांश्च प्राप्य तैः सह दैनिकभृतिं सुद्रापादं निरूथ्य तान्
३ खद्राचाक्षेत्रं प्राहिणोत् । ततः परं प्राथम्यः प्रहरे प्रथमेऽतीते स
पुनर्निर्गत्यापरान् कतिपयान् निष्कर्षकान् हृष्टे तिष्ठतो दृष्ट्वा
४ तानपि जगाद, यूयमपि मम द्राचाक्षेत्रं गच्छत, यच्च न्याय्यं
५ तदहं युष्मभ्यं दास्यामि, तेन च ते जग्मुः । द्वितीयस्य तृतीयस्य
६ च पुनः प्रहरस्थान्ते निर्गत्य स तथैव चकार । चतुर्थप्रहरस्य
पुनस्तृतीयांशेऽवशिष्टे निर्गत्य सोऽन्यान् निष्कर्षकं तिष्ठतः कतिपयान्
७ दृष्ट्वा पप्रच्छ, किमर्थं यूयमत्र कृत्स्नं दिनं निष्कर्षकास्तिष्ठथ ? ते
तुमब्रुवन्, कर्षणि केनापि वयं न नियुक्ताः । स तानब्रवीत्,
८ यूयमपि मम द्राचाक्षेत्रं गच्छत, तेन यत्राय्यं तल्लक्ष्यध्वे । सन्ध्या-

यान्नूपस्थितायां द्राक्षाक्षेत्रस्य स्वामी विषयाध्यक्षं निजं जगाद, त्वं
 कृषकानाह्वयान्तेभ्यो दातुमारभ्य प्रथमान् यावत् तेभ्यो भृतिं
 देहि । अनेन ये सन्ध्यायाः सार्द्धदण्डद्वयं प्रागागतवन्त उपस्थाय ९
 ते प्रत्येकं मुद्रापादं लेभिरे । अनन्तरं प्रथमा उपस्थायाम्नाभि- १०
 रधिकं लक्ष्यत इत्यमन्यन्त । तेषाम्बष्येकैको मुद्रापादमेव लेभे । ११
 लब्धा तु ते गृहस्वामिनमपवदन्तो जगदुः, अन्या अमी कर्म १२
 कृतवन्तो मुहूर्त्तमेकमेव, वयन्तु दिनस्य भारमुत्तापञ्च मोढवन्तः,
 भवान् पुनरमूनस्माभिस्तुल्यान् कृतवान् । स ततः प्रतिवदन् १३
 तेषामेकं जगाद, मित्र, नाहं तवापराधोमि, मया सह त्वया किं
 भृतिं मुद्रापादमाना न निरूपिता ? गृहौत्वापगम्यतां त्वया १४
 यत्नम् । रोचये त्वहमन्यायैतस्मै दातुं तुभ्यमिव । न किं विधेयं १५
 मया खं मम निजस्वमधि यदहं कर्तुमिच्छामि ? अथवा किं तव
 नेत्र दृश्यति । यदहं परहितैषीति ? इत्यभेवान्याः प्रथमा भविष्यन्ति १६
 प्रथमाश्चान्याः । यत आह्वता बहवोऽन्ये तु वरिताः ।

शौशुना समरणमधि तृतीयवारं भविष्यद्वाक्यकथनम् ।

ततः परं श्रीशुद्धगमार्गेण चिरुशालेमं गच्छन् पथि द्वादश- १७
 शिथ्यान् निभृतं नौत्वा तेभ्यः कथयामास, पश्यत वयं चिरुशालेमं १८
 गच्छामः, मनुष्यपुत्रस्य मुख्ययाजकेषु ग्रास्त्राध्यापकेषु च समर्प-
 यिष्यते । ते च विचारेण तस्य प्राणदण्डाज्ञां कृत्वा पारुष्याय १९
 कशाघाताय कृशारोपणाय च तं परजातीयेषु समर्पयिष्यन्ति,
 तृतीये दिने तु स पुनरुत्थास्यति ।

तत्त्वतः महान् कः ? र्त्तद्विषयकश्चित्ता ।

शिवदियस्य पुत्रयो र्जननी तदा स्वसुताभ्यां सह तस्थान्तिक- २०
 मागत्य प्रणिपत्य वरं ययाचे । स तां जगाद, किं वाञ्छसि ? सा २१

- तमब्रवीत्, भवतो राज्ये यथा ममैतथोः पुत्रयोरेको भवतो दक्षिणे-
 १९ ऽन्यतरश्च भवतो वामे समुपविशेत् तथैवादिशत् । यीशुस्तु प्रथ-
 ब्रवीत्, युवां यद् याचेथे तन्न जानीथः । येन पानपात्रेणाहं पास्यामि
 तेन किं युवां पातुं शक्नुथः ? येन च खानेनाहं खास्ये, तेन खातुं
 २० किं युवाभ्यां शक्यं तौ तमूचतुः शक्यं । तदा स तावब्रवीत्, मम
 पानपात्रेण युवां पास्यथः, येनाहं खास्ये तेन खानेन खास्येथे च,
 परन्तु मम दक्षिणे वामे वोपवेशनाधिकारस्य दानं मया न विधेयं,
 म तु केवलेभ्यस्तेभ्यो दातव्यो येषां कृते मम पित्रा स निरूपितः ।
 २४ श्रुत्वातदन्त्ये दश शिष्यास्तथोः महोदरथो रौच्यमापन्नाः । यीशुस्तु
 २५ तान् स्वधमीपमाह्वयोवाच, यूयं जानीथ, परजातीयानां शास्ता-
 रस्तेषामुपरि तौच्छणप्रभुत्वं कुर्वते, महान्तश्च तेषां तौच्छणकर्त्तृत्वं
 २६ कुर्वते । न भवन्तु तादृशं युष्माकं मध्ये । प्रत्युत युष्मन्मध्ये यो
 २७ महान् भवितुमिच्छति स युष्माकं परिचारको भविष्यति । यश्च
 युष्मन्मध्ये प्रथमो भवितुमिच्छति, स युष्माकं दासो भविष्यति ।
 २८ यतस्तथैवागतो मनुष्यपुत्रो न परिचर्यां भोक्तुम् अपि तु परि-
 चरितुं दातुञ्च स्वप्राणान् निष्कथमूर्ख्यं बहूनां विनिमयेन ।

अन्वाय चक्षुर्दानम् । यीशो र्थिः शालेभगमनम् ।

- २९ अनन्तरं तेषु थिरीङ्गतो निर्गच्छत्सु महान् जननिवहस्तमम्ब-
 ३० ब्रजत् । पश्य च पथपार्श्वे उपविष्टौ द्वाबन्धौ यीशो र्गमनस्य कथां
 श्रुत्वा क्रोशन्ताववदतां, भो प्रभो दायूदस्य पुत्र, आवामनुकम्पतां ।
 ३१ जननिवहस्तावनेन तर्जयन्नब्रवीत्, तूष्णीम्भवतं । तौ त्वधिकतरं
 क्रोशन्ताववदतां, भो प्रभो दायूदस्य पुत्र, आवामनुकम्पतां ।
 ३२ यीशुस्तदा तिष्ठंस्तावाह्वय पप्रच्छ, किं वाञ्छथः ? युवयो र्मया किं
 ३३ कर्त्तव्यं ? तौ तमूचतुः, प्रभो, आवयो र्नेत्राणि यदुद्वाच्येस्व तद्

वाञ्छावः । तदा यीशुः कृपां कृत्वा तयोर्नेत्राणि पश्यन्, २४
तत्क्षणञ्च तौ दृक्शक्तिं लब्ध्वा तम् अन्वव्रजताम् ॥ २० ॥

अनन्तरं तेषु थिरुशालेमस्य संमौपमागत्य जैतुनाख्यगिरौ २१
स्थितं बैतफगीनामकं ग्राममुपस्थितेषु यीशुः शिष्यौ द्वौ प्रेषयन्नद-
मादिदेश, युष्माकम्मुख्यममुं ग्रामं गच्छतं, तत्र तत्क्षणमेवैकां बहूनां १
सवत्सां गद्दंभीमाभादयिष्यथः, तां सुक्लोभौ मदन्तिकमानयतं ।
यदि तु कश्चिद् युवां किमपि वदेत्, तर्हि ब्रूतम्, आभ्यां प्रभोः २
प्रयोजनमस्ति । तेन स तत्क्षणं तौ विसृज्यति । सर्वस्यैतस्य ४
फलमिदं, यद् भाववादिनाक्तेयं कथा सफलाम्भूत्, यथा,

यूथं ब्रूत कथामेतां सिधोन्दहितरं प्रति ।

पश्य यस्तव राजासौ समायाति हते तव ।

विनीतो गद्दंभारूढो रासभीशिषुवाहनः ॥

अनन्तरं शिष्यौ तौ गत्वा यीशुना यथादिष्टं तथैव कृत्वा तां ६
गद्दंभीं तस्याः पोतञ्चानिन्यतुः स्ववस्त्राणि च तयोर्निदधाते स ७
च तद्पर्युपविवेश । जननिवहस्याधिकांशो मार्गं स्ववसनानि विस्तर- ८
रयामास, अन्ये च पादपानां शाखाश्चित्त्वा पथि व्यस्तारयन्
अपस्त्राङ्गामिनश्च बहव उच्चैःस्वरेणाब्रुवन् जय दायूदस्य पुत्र, प्रभो ९
नाम्ना य आयाति स धन्यो भूयात, ऊर्द्धलोके जयध्वनि भवतु ।
तस्मिंस्तु थिरुशालेमं प्रविष्टे नगरस्य जनाः सर्वे वेपमाना अपृच्छन्, १०
को ऽसौ ? जननिवहास्त्ववदन्, नासरतनिवासी गास्सीलीथो भाव- ११
वादी यीशुरसौ ।

अनन्तरं यीशुरीसरीयं धर्मधाम प्रविश्य धर्मधाम्नि क्रय- १२
विक्रयकारिणः सर्वान् वहिस्यकाग, बणिजां सुद्रासनानि कपोत-
विक्रेतृणामासनानि प' न्युत्तयामास, जगाद् च तान्, लिखितमास्ते, १३

प्रार्थनागृहमित्येव नाम्ना मे ख्यास्यते गृहं ।

- १४ तत्तु युष्माभिरकारि दृष्टूनां गङ्गरः । अनन्तरमन्धाः खञ्जासु धर्म-
- १५ धान्नि तस्यान्तिकम् आगमन् स च तान् निरामयांसुकार । मुख्य-
याजकाः शास्त्राध्यापकाश्च त्वालोक्याद्भुतकर्माणि तेन क्रियमाणानि
बाह्यकांसु धर्मधान्नि जय दायूदस्य पुत्रेति वाचम् उदीरयतः
- १६ क्रुध्यन्तस्तमूचुः, श्रूयते किं त्वयामी यद् गदन्ति ? यीशुस्तु तान्
प्रत्यवादीत्, श्रूयत इति । यूयं किं कदापि नैतत् पठितवन्तो यथा,
शिशूनां स्ननपानाञ्च वक्त्रात् त्वं व्यदधाः स्तवम् ।
- १७ अनन्तरं स तांस्त्र्यक्त्वा गत्वा च नगरस्य वहिःस्थं वैधनियोगामं
रजनीं तत्र यापयामास ।
- १८ प्रभाते तु नगरं गच्छन् सोऽनुध्यत्, तत् पथपार्श्वे उडुम्बरवृक्षं
- १९ दृष्ट्वा स तत्समीपं जगाम, तस्मिंस्तु पत्रेभ्योऽन्यत् किञ्चपि नादृच्छत्,
सोऽतस्तं जगाद, इतः परं कदापि त्वत्तः फलं नोत्पद्यतां । अनेनो-
- २० डुम्बरवृक्षः स सद्यः शुष्को जातः । तद् दृष्ट्वा शिष्या आश्चर्यं मत्वा-
- २१ ऽब्रुवन्, वृक्षोऽसौ कियच्छीघ्रं शुष्कोभूतः । यीशुस्तान् प्रतिजगाद,
अहं युष्मान् मत्वं ब्रवीमि, यूयं यदि विश्राममवलम्ब्य न मंग्रध्वे,
तर्हि न केवलम् उडुम्बरवृक्षमधि युष्माभिरौदृशं कर्म कारिष्यते,
परन्तु त्वसुत्पत्य समुद्रे निपतेत्यमुं गिरिं प्रति युष्माभिरुक्तेऽपि तत्
- २२ वेत्स्यति । लक्ष्यध्वे च सर्वं प्रार्थनया विश्रमन्तो यद्यद् यच्छिष्यध्वे ।

यीशो रिक्रमालेमे शिष्यादानम् ।

यीशोरधिकारमधि शिष्या ।

- २३ अनन्तरं धर्मधाम प्रविश्य स यदोपदेशमददात् मुख्ययाजका
जमानां प्राचीनासु तदा तस्यान्तिकमागत्य पुप्रच्छुः, केनाधिकारेण
करोषि त्वं कर्माप्येतानि ? को वा तुभ्यं तमधिकारं दत्तवान् ?

यौशुस्तु तान् प्रत्यब्रवीत्, युञ्जानहमपि कथामेकां प्रक्ष्यामि, १४
 मञ्चं चेत् तदुत्तरं दत्त्वा, तर्हि केनाधिकारेण सर्वमेतत् करोमि,
 तदहमपि युञ्जान् वदिष्यामि । कुतो योहनस्य स्थापनमुत्पन्नम् ? १५
 अपि स्वर्गादुत्तमनुष्येभ्यः ? ते तदा परस्परं विचारयन्तोऽवदन् तत्
 स्वर्गात्पन्नमित्युक्ते सोऽस्मान् प्रक्ष्यति, यूयं तर्हि तस्मिन् किमर्थं न
 विश्वसितवन्तः ? तत्त मनुष्येभ्य उत्पन्नमित्युक्ते जननिवहाद् भेतव्यं, १६
 यतः सर्वं योहनं भाववादिनं मन्यन्ते । तत् ते यौशुं प्रत्यवदन्, १७
 न जानीमः । सोऽप्यनेन तानवादीत्, नाहमपि युञ्जान् ज्ञाप-
 यामि करोम्यहं सर्वमेतत् केनाधिकारेणेति ।

यूयं परं किं मन्यध्वे ? कस्यचिन्नरस्य पुत्रौ द्वावास्तां । स १८
 तयोरेकस्थान्तिकं गत्वा तं जगाद, वत्स, याहि, कुरु चाद्य कर्म मम
 द्राक्षाक्षेत्रे । स प्रत्यब्रवीत्, नेच्छामि, पश्चान्तु सोऽनुतथ जगाम । १९
 नरः सोऽन्यतरस्थान्तिकं गत्वा तथैव जगाद । स तं प्रत्यब्रवीत् २०
 यथाज्ञापयतु प्रभो, न तु जगाम । तयो र्द्वयोः कः पितुरभि- २१
 मतमाचरितवान् ? ते तं वदन्ति, प्रथमः । यौशुस्तदा तान्
 जगाद, युञ्जानहं भयं ब्रवीमि, शुस्कादायिनो वेश्याश्चैश्वरराज्यं
 प्रवेष्टुं युञ्जाकमग्रगामिनो भवन्ति, यतो योहनो धर्ममार्गण २२
 बुद्धदन्तिकमागतवान् यूयं पुनस्तस्मिन् न विश्वसितवन्तः, शुस्का-
 दायिनस्तु वेश्याश्च विश्वासं तस्मिन् चक्रिरे । तद्दृष्ट्वा पश्चादपि
 यूयं नान्वतप्यध्वं तस्मिन् विश्वसितुं ।

गृहस्वामिभूषकाणां दृष्टान्तः ।

शृणुतापराभेकां दृष्टान्तकथां । गृहस्वामी कश्चिद् द्राक्षाक्षता २३
 रोपयन् द्राक्षोद्यानं कृत्वा वृत्त्या परिवार्यं तन्मध्ये द्राक्षामर्दनार्थक-
 कुण्डं खनित्वाहासं विस्मय च कृषकेषु करदायिषु समर्थं देशान्तरं

- १४ जगाम । ततः परम् आसन्न फलकाले निजफलांशमादातुं कृषकाणां
 १५ समीपं स खदासान् प्राहिणोत् । कृषकास्तु तस्य दासान् धृत्वा
 १६ तेषामेकं ताडयामासुरन्यं मारयामासुरपरञ्च प्रस्तरैरभ्याजन्नुः । पुनः
 स प्रथमेभ्यस्तेभ्योऽधिकान् अन्यान् दासान् प्राहिणोत्, ते विमान्
 १७ प्रत्यपि तादृशमाचारं चक्रुः । अतो मत्पुत्रं प्रति ते त्रपिता भविष्य-
 न्तीति बुद्ध्या स पश्चात् तेषां समीपं स्वपुत्रं प्राहिणोत् । तन्तु दृष्ट्वा
 १८ कृषकास्ते परस्परमब्रुवन्, दायहरोऽसौ, तदागच्छत, वयमसुं
 १९ हनिष्यामस्तस्य दायान्शञ्चात्मसात् करिष्यामः । एवमुक्त्वा ते तं धृत्वा
 २० द्राचोद्यानाद् वह्निर्निचिष्य जघ्नुः । अतो द्राचोद्यानस्य स्वामौ
 २१ यदायास्यति, स तदा कृषकांस्तान् प्रति किं करिष्यति ? ते तं
 वदन्ति, स तान् दुर्जनान् दुरन्तं विनाशयिष्यति, समपेयिष्यति च
 स्वद्राचोद्यानं तेष्वेव कृषकेषु ये तस्मै यथाकालं फलानि दास्यन्ति ।
 २२ यौशस्तदा नानवादीत्, युष्माभिः कदापि किं शास्त्रे न पठितं, यथा
 गृहनिर्मादभि र्लोकै र्यः पाषाणो निराकृतः ।
 स एव गृहकोणस्थः प्रमुख्यः प्रस्तरोऽभवत् ।
 परमेष्ठस्य कर्मदम् अस्मद्दृष्टौ तदद्भुतम् ॥
 २३ अतोऽहं युष्मान् ब्रवीमि, ईश्वरस्य राज्यं युष्मन्तोऽपहारिष्यते,
 दायिष्यते च तदन्यस्यै जात्यै या तदुपयुक्तैः फलैः फलवती भविष्यति ।
 २४ प्रस्तरेऽस्मिन् यस्तु पतिष्यति स खण्डशो भग्नो भविष्यति, प्रस्तरश्चायं
 २५ यस्मिन् पतिष्यति तं सञ्चूर्णयिष्यति । तास्तस्य दृष्टान्तकथाः
 श्रुत्वा मुख्ययाजकैः फरोशिभिश्चाबोधि यदयमस्मानधि कथयतीति ।
 २६ तं पुन धर्तुं यतमानास्ते जननिवहेभ्यो विभ्युः, यतस्ते तं भाववा-
 दिनममन्यन्त ॥ ११ ॥

विवाहभोजनदृष्टान्तः ।

तदुत्तरं यीशुरिदं पुनस्तेभ्यो दृष्टान्तैः कथयामास, खग- २२ १
 राख्यं राज्ञा तेन सदृशं यः स्वपुत्रस्योद्दाहोत्सवं चकार, नरांश्च निम- २
 न्वितः उदाहोत्सवायाङ्गातुं स्वदासान् प्राहिणोत् । ते त्वागन्तु- ३
 भभवन् सस्यताः । स पुन दामानपरान् प्रेषयन्निदमादिदेश, यूयं ४
 नरांस्तान् निमन्वितान् वदत, पश्यत, पूर्वार्द्धिकं भोज्यं मम ५
 मञ्जीकृतं, पशवश्च पुष्टा गवाद्यो मारिताः, सर्वमेव प्रस्तुतं । ६
 यूयमुदाहोत्सवमायातुमर्हथ । ते त्ववहेलयन्तः स्वचेत्रमेकः स्ववा- ५
 णिष्यं वापरो जगाम, शेषाश्च दूतांस्तस्य धृत्वा न्यङ्कारपूर्वकं जग्मुः । ६
 तच्छ्रुत्वा राजा स प्रकुप्य स्ववल्लानि प्रहित्य घातकांस्तान् नाशया- ७
 मास नगरश्च तेषां दाहयामास । ततः स स्वदासान् व्याजहार, ८
 उदाहः मञ्जीकृतो निमन्वितस्ते पुनरयोग्या आसन् । यूयम- ९
 तस्त्वावत उदाहोत्सवायाङ्गयत राजमार्गाणां संयोगस्थानानि गत्वा १०
 यावतो यूयं द्रक्ष्यथ । ततो दासास्ते राजमार्गान् गत्वा दर्जनान् १०
 सुजनांश्च यावत आसादयन् तावतः समानिन्तुः । तेनोदाहगृहं ११
 जनैः समासीनैः पूर्णमभूत् । राजा तदा भोज्योपविष्टान् मनुष्यान् ११
 निरौचितुं प्रविश्योदाहवसनहीनं जनमेकं तत्र दृष्ट्वा पप्रच्छ मित्र १२
 उदाहवसनविहीनस्त्वं कथमेतत् स्थानं प्रविष्टः ? अनेन स निर्वाक् १२
 जातः । राजा तदा परिचारकान् जगाद, यूयमस्य चरणौ हस्तौ १३
 च बन्धौ धृत्वा चेनं बहिःस्थे तिमिरे निक्षिपत तत्र रोदनं दन्तै १४
 र्दन्तघर्षणञ्च भविष्यतः । वास्तवं ह्याहता बहवः स्वल्पे तु वरिताः । १४

योशुना शत्रूणां कतिपयप्रमानां उत्तरदानम् ।

परौशिभिर्गत्वा तदा मन्त्रथासुके कथं स वाक्पात्रेण निबध्यत १५
 इति । ततस्ते स्वशिष्यान् हेरोदीयैः सहितान् नस्थान्निक्तं प्रेषया- १६

- मासुः । त ऊचुः, भो गुरो, वयं जानीमो यद् भवान् सत्यवान्
 सत्यनेश्वरस्य पत्न्यां शिष्यति च, कस्मादपि न बिभेति, यतो भवान्
 १० मनुष्याणां मुखापेक्षां न करोति, अतो भवानस्मान् वक्तुमर्हति किं
 मन्यते भवान् कैशराय करदानं विधेयं न वेति । यीशुस्तु तेषां
 १५ दुष्टतां ज्ञात्वा जगाद, किमर्थं मां परीक्षध्वे कपटिनः? करदानस्य
 १६ मुद्रामेकां मां दर्शयत । तैस्त्वेकस्मिन्नानीते दीनारे स तान् जगाद,
 २० कस्येयं मूर्तिरिदं लेखनञ्च? ते तं वदन्ति, कैशरस्य । तदा स
 २१ तानब्रवीत्, दत्त तर्हि कैशराय यद्यत् कैशरस्य, दत्त चेश्वराय
 २२ यद्यदीश्वरस्य । श्रुत्वैतत्त आश्चर्यं मेनिरे तं विहाय चं प्रतस्थिरे ।
 २३ दिने तस्मिन् पुनस्त्यानमनङ्गीकुर्वाणाः मद्रूकिनस्तस्यान्तिक-
 २४ मागत्य तमूचुः, भो गुरो, मोश्रिनादिष्टं यो निःसन्तानो धियते,
 २५ तस्य भ्रात्रां तद्भार्यामुदुह्य स्वभ्रात्रे वंशमुत्पादयिष्यतीति । अस्माकं
 मध्ये तु सप्त भ्रातर आसन्, प्रथमो विवाहं कृत्वा ममार,
 २६ निःसन्तानत्वाच्च स्वभार्यां भ्रातुः कृते तत्याज । ततः परं द्वितीयस्य
 २७ द्वितीयस्य चैवं सप्तानामेव तादृशी गति बभूव । सर्वेषां पश्चाद्
 २८ थोषित् सापि ममार । अतः पुनस्त्याने सा तेषां सप्तानां कस्य
 २९ भार्या भविष्यति? यतस्ते सर्व एव तामुदूढवन्तः । यीशुस्तदा
 तान् प्रत्यवादीत्, यूयं शास्त्राणीश्वरस्य शक्तिश्च न जानीथ हेतोरतो
 ३० भ्रातृभ्यः । यतः पुनस्त्याने मनुष्या नोदृहन्ति नोदृहन्ते वा,
 ३१ प्रत्युतेश्वरस्य दूता इव स्वर्गं वर्तन्ते । न पठितं भो मृतानां
 ३२ पुनस्त्यानमधि युष्यभमीश्वरेण कथितमिदं वाक्यं, यथा, अब्राहाम-
 मस्येश्वर इस्हाकस्य चेश्वरो याकोबस्य चेश्वरोऽहमिति । ईश्वरो न
 ३३ मृतानाम्, अपि तु जीवताम् ईश्वरोऽस्ति । श्रुत्वेदं जननिवहास्तस्य
 शिष्यां चमत्कारं मेनिरे ।

फरीशिनस्तु सद्दुकिनां तेन निरुत्तरोभवनम् अवगत्यैकत्र समा- ४४
जग्मुः, तेषां मध्ये चैको व्यवस्थावेत्ता परीक्षमाणस्तं पप्रच्छ, भो ६५
गुरो, व्यवस्थायाः काज्ञा महती? यीशुस्तमब्रवीत्, त्वं ह्यत्नान्तः- ६६
करणेन ह्यत्नप्राणैः ह्यत्नचित्तेन च खेचरे प्रभौ प्रेम कुर्वितीयं ६७
प्रथमा महती चाज्ञा । द्वितीया चास्याः सदृशी, यथा त्वम् ६८
स्वनिकटस्थ आत्मवत् प्रेम कुर्विति । आज्ञयोर्दयोरेतयोः ह्यत्ना ६९
व्यवस्था भाववादिनश्च समालम्बन्ते । ४०

यीशोः शत्रूणां निर्वाकत्वम् ।

ततः समैतेषु फरीशिषु यीशुस्तान् पप्रच्छ, स्त्रीष्टमधि ४१
युष्माभिः किं मन्यते? कस्य पुत्रः सः? ते तं वदन्ति दायूदस्येति । ४२
स तान् ब्रवीति, आत्मन आवेशाद् दायूदेन कथं स तर्हि प्रभुरि- ४३
त्यभिधीयते? यथा,

मम प्रभुमिदं वाक्यं बभाषे परमेश्वरः । ४४

त्वच्छत्रून् पादपीठं ते यावन्नहि करोम्यहं ।

अवतिष्ठस्व तावत् त्वम् आसौनो मम दक्षिणे ॥

तद् यदि स दायूदेन प्रभुरित्यभिधीयते, कथं तर्हि स तस्य पुत्रो ४५
भवेत्? एतस्योत्तरे केनापि वाक्यमेकं वक्तुं नाशक्यत, नाभवत् ४६
तद्दिनादारभ्य साहसं कस्यापि तं किमपि प्रष्टुं ॥ २२ ॥

फरीश्यापकान् प्रति यीशोराक्षेपः ।

यीशुस्तदा जननिवहेभ्यः स्वशिष्येभ्यश्च कथयामास, शास्त्रा- २३ १
ध्यापकाः फरीशिनश्च मोशेरासनोपविष्टाः, अतः पालयतानुतिष्ठत २
च यद्यद् युष्मांस्ते पालनीयं वदन्ति । मा पुनः कुर्वत तेषां २
क्रियानुरूपं, यतस्ते वदन्ति न त्वनुतिष्ठन्ति । वस्तुतस्ते भारान् ४
गुरुन् दुर्वहंश्च बद्ध्वा स्कन्धेषु मनुष्याणामर्पयन्ति स्वयं तांस्त्वङ्ग-

- ५ ख्यापि सारयितुं नाङ्गीकुर्वते । स्वकर्माणि सर्वाणि ते लोकदर्श-
 नाद्यैव कुर्वन्ति, कुर्वन्ति च पृथून् स्वपट्टवन्धान् सुदीर्घाणि च
 ६ स्ववसनानां प्रलम्बकानि । आकाङ्क्षन्ति च ते भोज्येषु श्रेष्ठस्थानानि
 ७ समाजगृहेषु श्रेष्ठासनानि हृष्टैश्च भवन्दनानि मनुष्यैश्च भो रब्बिन्
 ८ भो रब्बिन्नित्यभिभाषणम् । यूयन्तु रब्बिन्निति मामिभाषध्वं, यतो
 ९ युष्माकं गुरुरेक एव स्त्रीष्टः, यूयं सर्वे मिथो भ्रातरः । कमपि च
 १० मेदिन्यां भो पितरिति मामिभाषध्वं यतः पिता युष्माकमेक एव
 ११ स स्वर्गवासी । मनुष्यैराचार्या इति मामिभाषध्वं, यतो युष्माक-
 १२ माचार्य्य एक एव स्त्रीष्टः । युष्माकं मध्ये यश्च महत्तमः स युष्माकं
 १३ परिचारको भविष्यति । यस्त्वात्मानम् उच्योकरिष्यति स नीचोका-
 रिष्यते, यश्चात्मानं नीचोकरिष्यति स उच्योकारिष्यते ।
- १४ अरे कपटिनः शास्त्राध्यापकाः फरीशिनश्च, यूयं मन्तापभाज-
 नानि, यतो यूयं मनुष्येभ्यः स्वर्गराज्यस्य द्वारं रुन्ध, यूयं पुन न
 १५ प्रविशथ, प्रविशतस्तु प्रवेशान्निवारयथ । अरे कपटिनः शास्त्राध्या-
 पकाः फरीशिनश्च यूयं मन्तापभाजनानि, यतो यूयं विधवानां
 १६ गृहाणि यमथ क्लृप्त्वा सुदीर्घं प्रार्थयध्वे । तन्नश्यध्वे विचारे गुरुतरं
 १७ दण्डं । अरे कपटिनः शास्त्राध्यापकाः फरीशिनश्च, यूयं मन्ताप-
 भाजनानि, यतो यूयं मागरं स्थलञ्च पश्चिन्मथ कर्तुं मनुष्यमेकं
 १८ थिङ्गदिमतावल्ग्विनम्, कुस्य च तं नारकिणं युष्मत्तो द्विगुणं
 १९ यस्तद्वल्ग्वी भवति । अरे अन्धाः पथप्रदर्शका यूयं मन्तापभाज-
 नानि, यूयं हि वदथ, यो मन्दिरेण शपते नानुष्ठेयं तेन किमपि,
 २० यस्तु सुवर्णेन मन्दिरस्थेन शपते स स्वर्णी । अरे मुंढा अन्धाश्च,
 २१ अहत् कतरं, सुवर्णम् अथवा सुवर्णस्य पावकं मन्दिरं? वदथ च,
 यो यज्ञवेद्या शपते नानुष्ठेयं तेन किमपि, यस्तुपहारेण तदुपरि-

ख्येन श्रपते स ऋणी । अरे मृठा अन्धासु, महत् कतरं, उप- १८
 हारोऽथवोपहारस्य पाविका यज्ञवेदी? यो हि यज्ञवेद्या श्रपते, १०
 श्रपते स तथा सर्व्वेण च तेन तदुपरि यद्यदास्ते । यश्च मन्दिरेण ११
 श्रपते, श्रपते हि स तेन तन्निवासिना च । यश्च स्वर्गणे श्रपते, १२
 श्रपते च स ईश्वरस्य सिंहासनेन तदासीनेन च । अरे कपटिनः १३
 शास्त्राध्यापकाः फरौशिनश्च, यूयं सन्तापभाजनानि, यतो यूयं
 पोदिनायाः सितच्छत्राया जीरकस्य च दशमांशान् उपहरथ, परि-
 त्यक्तवन्तस्त्वेतान् व्यवस्थाया गरीयसोऽंशान् विचारो दथा विश्वा-
 सस्य । आसन्निभे युष्माभिरनुष्ठातव्या अमी च न त्यक्तव्याः । अरे १४
 अन्धाः पथप्रदर्शका यूयं पानीयं परिस्त्रावयन्तो मशकमपसारयथ
 महाङ्गन्तु निगिलथ । अरे कपटिनः शास्त्राध्यापकाः फरौशिनश्च, १५
 यूयं सन्तापभाजनानि, यतो युष्माभिः पानपात्रस्य स्थालस्य च वहिर्देशः
 शुचीक्रियते, अन्तस्तु ते परस्त्रापहारेणाजितेन्द्रियत्वेन च परिपूर्णं
 स्तः । अरे अन्ध फरौशिन प्रथमं पानपात्रस्य स्थालस्य चान्तर्देशं शुची- १६
 कुरु, तथा कृते वहिर्देशोऽपि तयोः शुचि भविष्यति । अरे कपटिनः
 शास्त्राध्यापकाः फरौशिनश्च, यूयं सन्तापभाजनानि, यतो यूयं सुधा- १७
 धवलितैः शवागारैः सदृशा यानि वहिश्चारूणि प्रतिभान्ति, सन्त्यन्तस्तु
 शवानाम् अस्थिभिः सर्व्वविधैरपद्रव्यैश्च परिपूर्णानि । तानीव यूयमपि
 वहिर्मनुष्येभ्यो धार्मिकाः प्रतिभाय, अन्तस्तु कापव्येनाधर्मेण च पूर्णाः १८
 स्य । अरे कपटिनः शास्त्राध्यापकाः फरौशिनश्च, यूयं सन्तापभा- १९
 जनानि, यतो यूयं भाववादिनां शवागाराणि निर्मिमीध्वे धार्मिका-
 णाञ्च, समाधिस्थानान्युपशोभयथ, वदथ च, वयं चेत् स्वपूर्व्व- २०
 पुद्गलाणां कालोऽवेत्यामहि, नाभविष्याम वयं तर्हि तैः सहभागिनो
 भाववादिनां शोणितपातने । एवमेव, यूयं यद् भाववादिघातकानां २१

- २२ पुत्राः स्वयुष्मानधि तस्य साह्यं यूयमेव दत्थ । यूयमपि स्वपूर्वपुरुषाणां
- २३ परिमाणं पूरयत । अरे सर्पाः कालसर्पाणामात्मजाः, विचारे कथं यूयं नरकदण्डान्निस्तरौतुं शक्यथ ?
- २४ तत् पश्यत यूष्मदन्तिक्रमहं. भववादिनो विज्ञवरान् शम्भ्वा-
ध्यापकांश्च प्रेषयितुमुद्यतोऽस्मि । तेषां मध्यात् केचिद् युष्माभि-
र्धानियन्ते क्रुशमारोपयिष्यन्ते च, केचिच्च तेषां युष्माभिः स्वस-
माजगद्देषु कशाभिराहनिष्यन्ते केचिच्च नगरान्नगरं प्रद्रावयिष्यन्ते ।
- २५ इत्थं धार्मिकस्य हेबलस्य शोणितमारभ्य मन्दिरवेद्योरन्तराले युष्म-
द्भूतस्य वेरिस्त्रियसुतस्य सखरियस्य शोणितं यावद् धार्मिकशोणितं
- २६ भूतले यावदेव शिक्रमभूत्, युष्मासु तस्याकल्पेन वर्त्तितथं । युष्मा-
- २७ नहं सत्यं ब्रवीमि, जनेष्वधुनातनेषु तत् सर्वं वर्त्तियते । हा
यिरूशालेभ, हा यिरूशालेभ, हा भाववादिनां हन्ति नराणां
त्वत्समीपं प्रहितानां प्रस्तराघातिनि पुरिं, पचयोरधः स्वशावकान्
सङ्गृह्णन्ती कुक्कुटीवाहं कतिकृत्वस्तव शावकान् सङ्गृहीतुं वाञ्छित-
- २८ वान्, यूयन्तु न सम्मताः । पश्यत युष्माकं भवनं युष्मत्कृत उत्सवं
- २९ विहोयते । यतोऽहं युष्मान् ब्रवीमि, यावद् यूयं न वक्ष्यथ, धन्यः स
यः प्रभोर्नाम्नायातौति, इतः परं तावन्मां न पुन द्रक्ष्यथ ॥ २३ ॥

यौरूशालेभस्य विनाशं यौशोः पुनरागमनञ्चाधि भविष्यद्वाक्यम् ।

- २४ । अनन्तरं यौशु र्यदा निष्क्रम्य धर्मधामतोऽपागच्छत्, तस्य
श्रियास्तदा तं धर्मधातो निर्माणप्रकारान् दर्शयितुं समीपम्
- २५ आगमन् । यौशुस्तु तान् जगाद, न दृश्यन्ते किं युष्माभिरेतानि
सर्वानि ? युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, अत्र प्रस्तरोपरि प्रस्तर एकोऽ-
प्यनिपातयितव्यो न विहायिष्यते ।

अनन्तरं श्रियास्तस्य जैतुनूगिरीदुपविष्टस्य समीपं गुप्तमागत्य

जगद्ः, वक्तुमर्हत्यस्मान् भवान्, कदा तत् सम्भविष्यति किं वाभि
 ज्ञानं भवतश्चोपस्थित्या युगान्तस्य चेति । यीशुस्तदा तान् प्रत्य- ४
 वादीत्. सावधानास्तिष्ठत, युष्मान्. कोऽपि मा प्रतारयतु, यतो ५
 बहवो मन्नामध्वजिन आगत्य वदित्यन्वहं खीष्ट इति प्रतारयि-
 ष्यन्ति च बहून् । कथासु यूयं युद्धानां युद्धस्य किंवदन्तीसु श्रोष्यथ । ६
 सावधानास्तिष्ठत, मैवोद्विजध्वं, यतः सर्वेषैतेन भवितव्यं, परिणामस्तु
 नापि तदा । वस्तुतो जातिर्जाते विरुद्धं राज्यञ्च राज्यस्य विरुद्ध- ७
 मुत्थास्यति, भविष्यन्ति च स्थाने स्थाने दुर्भिक्षमारीभूकम्पाः ।
 उपक्रमः पुनर्घातनानां सर्वमेतत् । ८

मानवास्तदा क्लेशभोगाय युष्मान् समर्पयिष्यन्ति युष्मान् ९
 मारयिष्यन्ति च, द्वेच्छ्वे च यूयं सर्वजातिभिर्मन्नामकृते ।
 तदानो पुनर्बहवः स्वलिष्यन्ति, एकोऽन्यं समर्पयिष्यति विद्वेक्ष्यति १०
 च । क्रूटभाववादिनो बहवश्चोत्थास्यन्ति बहून् प्रतारयिष्यन्ति च । ११
 अनुष्णं भविष्यति च बहूतराणां प्रेमाधर्मप्राचुर्यात् । यस्त्वन्तं यावत् १२
 स्थिरः स्थास्यति स तरिष्यति । सुसंवादस्य राज्यस्थायं घोषयिष्यते १३
 कृत्स्ने भूमण्डले साक्ष्यार्थं सर्वजातीनां कृते । तदानो पुनरुपस्था- १४
 स्यते परिणामः ।

अतो यूयं यदा भाववादिना दानीयत्नेन कथितं ध्वंसकारि १५
 घृण्यवस्तु स्थाने पवित्रे संस्थितं द्रक्ष्यथ—पाठको बुध्यतां—तदा ते १६
 पलाय्य गिरीन् आश्रयन्तां ये यिहृदियायां विद्यन्ते, नावरोहतु च १७
 स खगेहात् किमप्यादातुं यो गृहपृष्ठे विद्यते, स च न स्ववामां- १८
 स्यादातुं प्रत्यावर्त्ततां यः क्षेत्रे विद्यते । भविष्यन्ति च दिनेषु तेषु १९
 गर्भिण्यः स्तन्यदायिन्यस्य सन्तापभाजनानि । तथा च प्रार्थयध्वं २०
 युष्माकं पलायनं यथा शीतकाले विश्रामवारे वा न भवेत् । यत- २१

स्तदा महाक्लेशो यादृशः सम्भविष्यति, श्रीजगदारम्भाद् अद्य यावत्
 १९ तादृशो न सम्भूतो नापि कदा सम्भविष्यति । दिनानि तानि च
 चेन्न न्यूनकारिष्यन्त मर्त्यः कोऽपि तर्हि मातरिष्यत् । न्यूनकारि-
 ष्यन्ते तु दिनानि तानि वरितजन्मनां ह्यते ।

२० तदा च मा विश्वसित यूयमुक्ता अपि केनचित् पश्य स्त्रीष्टोऽत्र
 २१ वामुत्र विद्यत इति । यतः कूटस्त्रीष्टाः कूटभाववादिनश्चोत्थास्यन्ति,
 प्रदर्शयिष्यन्ति च ते महाभिज्ञानान्यद्भुतलक्षणानि च तादृशानि
 यैः साध्ये सति ते वरितानपि मनुष्यान् पथभ्रष्टान् करिष्यन्ति ।
 २५ पश्यत युष्मानहं पूर्वमेवोक्तवान् । तत् पश्य स मरौ विद्यत इति
 २६ कथिते जगै र्युष्मभ्यं यूयं मा निर्गच्छत, पश्य वा सोऽन्तःपुरे विद्यत
 २७ इति कथिते मा विश्वसित । यतो मनुष्यपुत्रस्यागमनं तथैव
 भविष्यति ऋणप्रभा यथा पूर्वदिश उदेत्य पश्चिमदिशं यावत्
 २८ प्रकाशते । यत्र हि कुणपं गृध्राश्च तत्र समागमिष्यन्ति ।

२९ तेषान्तु दिनानां क्लेशाद् अव्यवहितपरं सूर्यः मान्धकारो
 भविष्यति, चन्द्रश्च स्वज्योत्स्नां न प्रदास्यति, नचत्राणि च नभंसः
 ३० पतिष्यन्ति गगनस्य बलानि च विचलिष्यन्ति । तदा व्योम्नि
 मनुष्यपुत्रस्याभिज्ञानं प्रकाशिष्यते । तदा गोष्ठ्यश्च सर्वां देशस्थाः
 शोकेन स्ववचांस्याहनिष्यन्ति, निरीचिष्यन्ते च पराक्रमेण महाप्रतापेन
 ३१ च परीतमाकाशौयमेघरथेनागच्छन्तं मनुष्यपुत्रम् । स च त्वर्यध्वनिना
 महानिनादेन सहितान् खट्वान् प्रहेष्यति, ते च गगनस्यैक-
 प्रान्तमारभ्यापरप्रान्तं यावच्चतुर्भा वायुर्भा मनुष्यांस्तस्य वरितान्
 समानेष्यन्ति ।

३२ उडुम्बरवृक्षाद् दृष्टान्तं शिञ्चितुमर्हथ । स्पष्टं यदा तस्य शाखा
 जायते कोमला पत्राणि च विकाशन्ते, जानिष्यं यूयम् आसन्नस्तदा

युष्मकाल इति । तथैव यदा यूयं सर्वमेतद् द्रक्ष्यथ, ज्ञास्यथ तदा ३३
 म ममीपस्यो द्वार उपस्थितश्चेति । युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, यावत् ३४
 सर्वमेतन्न सम्भवति, तावन्न व्यत्येयन्ति मानवा एतत्कालिकाः ।
 द्यावापृथिव्यावत्येयन्तः, मम वाक्यानि तु नैवात्येयन्ति । ३५

दिनस्य तस्य तु दण्डस्य च तस्य तत्त्वं कोऽपि न जानाति, स्वर्गीय- ३६
 दूता अपि न जानन्ति, जानाति तन्मम पिता केवलः । वास्तवं हि ७
 नोहस्य काले यादृशमासीत् मनुष्यपुत्रस्यागमनेऽपि तादृशं भवि-
 यति । फलतो महावन्थायाः प्राक्तनेषु दिवसेषु पोते नोहस्य १८
 प्रवेशदिनं यावद् आमन्त्रिविष्टा यथा मानवा भोजने पाने च विव-
 हने विवाहने च नाजानंश्च तावद् वन्ययोपस्थाय यावत् सर्वं न १९
 समहृयन्त, तादृशमेव भविष्यति मनुष्यपुत्रस्यागमने । नरयो र्वयो- २०
 स्तदा क्षेत्रे तिष्ठतोरैकतरो ग्राह्यतेऽन्यतरः परित्यज्यते । योषितो २१
 र्वयोः पेषणौनियुक्तयोरैकतरा ग्राह्यतेऽन्यतरा परित्यज्यते ।

अतो यूयं जागृत, यतो यूयं न जानीथ दण्डे कस्मिन् युष्माकं २२
 प्रभुरायातीति । जानीत परन्विदं यद् यदि गृहस्वाम्यज्ञास्यद् २३
 आयाति चौरः कस्मिन् याम इति, स तर्ह्यजागरिष्यत् कुड्भेदञ्च
 स्वगेहस्य नामहिष्यत । तद् यूयमपि समज्जास्तिष्ठत, यत आयास्यति २४
 मनुष्यपुत्रस्तस्मिन्नेव दण्डे दण्डो यो युष्माभिर्नानुभूयते ।

को नु खलु स विश्वस्तो बुद्धिमांश्च दासो यो यथासमये २५
 भृत्येभ्यो भर्त्यावितरणाय स्वामिना स्वभृत्येष्वधिकृतः ? धन्यः स २६
 दासः स्वामी यमागमनकाले तथैवाचरन्तमासादयिष्यति । अहं २७
 युष्मान् सत्यं ब्रवीमि म तं कृत्स्ने सर्वस्वेऽधिकरिष्यति । मम स्वामी २८
 त्वागन्तुं विलम्बत इति मनसि ध्यात्वा दासः स दुष्टो यदि सहदा- २९
 मान् ताडयितुं प्रमत्तैश्च सह भोक्तुं पातुञ्च प्रवर्तते स तर्हि दिने ३०

यस्मिन् नापेक्षते दण्डञ्च यं स न जानाति तदेव दासस्य स्वामी
 ५१ तस्योपस्थाय तं द्विधाकरिष्यति भाग्यञ्च तस्य कपटिभिः साद्धं
 निरूपयिष्यति । तत्र रोदनं दन्तैर्दन्तघर्षणञ्च सम्भविष्यतः ॥२४॥

विचारदिनमधि दृष्टान्तः शिक्षा च ।

२५ स्वर्गराज्यं तदा भविष्यति सदृशं दशकन्याभि र्याः स्वप्र-
 १ दीपान् आदाय वरं प्रत्युद्गन्तुं निरिताः । तासां मध्यादासन् पञ्च
 २ बुद्धिमत्यः पञ्च च बुद्धिहीनाः । यास्तु बुद्धिहीनास्ताः स्वप्रदीपान्
 ३ आदाय स्वसाद्धं तैलं नाददिरे । बुद्धिमत्यश्च पुनः पात्रेषु तैलं
 ४ निधाय स्वप्रदीपैः सहाददिरे । विलम्बमाने तु वरे निद्रालुतां
 ५ गत्वा सर्वा एव प्रसुषुपुः । अर्द्धरात्रे त्वयम् उच्चध्वनिर्बभूव, पश्य-
 ६ तायाति वरो यूयं तत्प्रत्युद्गमनाय निर्गच्छत । कन्यास्तास्तादा सर्वा
 ७ उत्थाय स्वप्रदीपान् संशुक्रुः । बुद्धिहीनास्तादा बुद्धिमती जगदुः,
 ८ दन्तास्मभ्यं किञ्चिद् युष्मदीयतैलाद् यतो निर्वायन्त्यस्माकं
 प्रदीपाः । बुद्धिमत्योऽनेन प्रतिजगदुः, नैवं कर्त्तव्यम् । न पर्याप्तं
 भविष्यति तदस्माकञ्च युष्माकञ्च कृते । क्रीणीत वरं यूयं विक्र-
 ९ त्वाणां समीपं गत्वा स्वार्थं । तास्तु क्रयार्थं यावदपगच्छन्ति वरस्तावद-
 पतस्ये, याः मञ्जीकृतास्ताश्च तेन सह विवाहेत्सवीयगृहं प्रविशन्
 १० द्वारञ्च रूढे । ततः परम् अन्यास्ताः कन्या आगत्य जगदुः, प्रभो
 ११ प्रभो, मोक्षयतु द्वारमस्मत्कृते । स तु प्रतिबभाषे, युष्मानहं सतां
 १२ ब्रवीमि नाहं जाने युष्मान् । अतो यूयं जागृत, यतो यूयं दिवसं
 तं दण्डञ्च तं न जानीथ, आयाति यदा मनुष्यपुत्रः । . . .
 २४ फलतः स नरेण तेन सदृशः, यो विदेशगमनार्थं यात्राकाले
 २५ निजदासान् आह्वय स्वमप्यन्ति तेषु भमारपयत् । स एकस्मै गोपीः
 पञ्च सुद्रापूर्णा अपरस्मै गोष्ठी दे, अन्यस्मै गोपीमेकामित्यं यस्य

यथा सामर्थ्यं तस्मै तद्वनुरूपमर्थं ददौ ततश्च त्वणं प्रतस्थे । ततो १४
 लब्धा येन मुद्रागोण्यः पञ्च स ताभिर्बाणिज्यं कुर्वन्नपराः पञ्च
 गोणीरुपार्जयामास । लब्धे येन गोण्या द्वे स तथैवापरं गोणीद्वय- १७
 मुपार्जयामास । लब्धा तु येनैका गत्वा स भूमिं खनित्वा स्वप्रभो १८
 मुद्रास्तत्र न्यगूहत् । काले दीर्घेऽनीते दामानां तेषां प्रभुरागत्य १९
 तैः सह गणयति । लब्धा येन गोण्यः पञ्च स तदोपस्थायापराश्च २०
 गोणीः पञ्चानौय व्याजहार, प्रभो समर्पिता भवता मयि गोण्यः
 पञ्च । पश्यतु ताभिर्मयापरा गोण्यः पञ्चोपार्जिताः । तस्य स्वामी २१
 तं जगाद, माधु भद्र विश्वस्त दास, आसीस्त्वं खल्पेषु विश्वस्तः,
 बह्वेषु मयाधिकारिष्यसे, गत्वाभ्यन्तरं भव भागी स्वप्रभोरानन्दस्य ।
 अनन्तरं लब्धे येन गोण्यौ द्वे सोऽप्युपस्थाय व्याजहार, प्रभो २२
 समर्पिते भवता मयि गोण्यौ द्वे, पश्यतु ताभ्यां मयापरं गोणी-
 द्वयमुपार्जितं । तस्य स्वामी तं जगाद, माधु भद्र विश्वस्त दास, २३
 आसीस्त्वं खल्पेषु विश्वस्तः बह्वेषु मयाधिकारिष्यसे । गत्वाभ्यन्तरं
 भव भागी स्वप्रभोरानन्दस्य । ततः परं लब्धा येन गोण्येका, २४
 सोऽप्युपस्थाय व्याजहार, प्रभो भवान् नरः कठोरः, नोपवान् यत्र
 वीजानि कृन्तति तत्र ग्रस्यं, न यत्र विकीर्णवान् सञ्चिनोति तत्र,
 अतोऽहं भीतो गत्वा भूमौ गोणीं भवतो गूढवान्, पश्यतु यद् २५
 भवतस्तद् गृह्णातु । तस्य स्वामी तु प्रतिगदन् तमब्रवीत् रे दृष्ट २६
 मन्द दास, त्वयेदं भो न्वञ्जायि यन्मया नोप्तानि यत्र वीजानि
 कृत्यते तत्र ग्रस्यं, न यत्र विकीर्णं सञ्चीयते तचेति? तथा सति २७
 आसंस्त्वया मदीयमुद्रा बणिज्यपेयितव्याः, तथा कृतेऽहमेवोपस्थाय
 निजस्त्वं मम सृष्टि आदायिष्यं । अतो यूयं गोणीं तामस्माद् २८
 अपहृत्य दशगोणीनाम् अधिकारिणे दत्त । यतो यस्य कस्यचिद् २९

- आस्ते तस्मै दायिष्यते तस्य च प्राचुर्यं भविष्यति, यस्य तु नास्ते
 ४० तस्य यदस्ति तदपि तस्माद् अपहारिष्यते । दासं परन्विमम्
 अनुपयोगिनं तिमिरे वहिःस्थे निक्षिपत, तत्र रोदनं दन्तैर्दन्त-
 चर्षणञ्च सम्भविष्यतः ।
- ४१ यदा तु स्वप्रतापान्वितो मनुष्यपुत्रः सहितः सर्वैर्दुतैः पवित्रै-
 ४२ रागमिष्यति, स तदा स्वप्रतापसिंहासन उपवेक्ष्यति जातयस्य सर्वा-
 क्षस्य समक्षम् एकत्रौकारिष्यन्ते । यथा च पालरक्षकः पृथक् करोति
 ४३ मेषेभ्यश्चागान्, स तथा विभज्य मनुष्यांस्तान् पृथक् करिष्यति,
 ४४ स्थापयिष्यति च मेषान् स्वदक्षिणे त्वजान् स्ववामे । ततः परं राजा
 वदिष्यति स्वदक्षिणे स्थितान्, भो मत्पितुराग्नीर्वादभाजनान्यायात,
 ४५ दायवद् भुङ्क्त राज्यमुपकल्पितं युद्धदर्थमाजमत्स्थापनात् । यतो
 मयि चुत्सामे यूयं मङ्गं भक्ष्यम् अदत्त, तेषातुरे माम् अपाययत,
 ४६ अतिथौ माम् अन्वगृह्णीत, विवस्त्रो मां वामांसि पर्यधापयत,
 ४७ अस्वस्य मां पर्यपश्यत, कारानिहिते माम् अभागच्छत । धार्मिकास्ते
 तदा तं प्रतिभाषिष्यन्ते, प्रभो दृष्टो वा कदा भवान् अस्माभिः
 चुत्सामो भक्ष्येण तर्पितस्य ? दृष्टो वा कदा तेषातुरः पायितस्य ?
 ४८ दृष्टो वा कदा भवान् अतिथिरस्माभिरनुगृह्णीतस्य ? दृष्टो वा कदा
 ४९ विवस्त्रो वामांसि परिधापितस्य ? लक्षितो वा कदा भवान् अस्वस्यः
 ५० कारानिहितो वामाभिः परिदृष्टस्य ? राजा तांस्तदा प्रतिवदिष्यति,
 युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, भ्रातृणां ममैतेषां लोदिष्ठानैः एकं प्रति
 ५१ युष्माभि र्यावद् अकारि तावन्मां प्रत्यकारि । ततः परं स वामे
 स्थितानपीत्यम् आलपिष्यति, रे शत्रो यूयं मत्तो दूरंमपगच्छता-
 नन्तम् अग्निम् उपकल्पितं दियावत्स्य तदीयदूतानाञ्च हते ।
 ५२ यतो मयि चुत्सामे यूयं मङ्गं भक्ष्यं नादत्त, तेषातुरे मां नापा-

ययत, अतिथौ मां नान्वगृह्णीत, विवस्त्रे मां वामो न पर्यधापयत, ४९
 अस्त्रस्ये कारानिहिते वा मां न पर्यपश्यत । तेऽपि तदोत्तरं कृत्वा ५०
 तं गदिष्यन्ति, प्रभो, कदा वा भवन्तं चुत्त्वामं वा तृषातुरं वातिथिं
 वा विवस्त्रं वास्त्रस्यं वा कारानिहितं वा दृष्ट्वास्त्राभिर्भवतः परि-
 चर्या न कृता ? स तांस्तदा प्रतिभाषिष्यते, युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, ५५
 युष्माभिः चोदिष्ठानामेतेषाम् एकं प्रति यावन्नाकारि तावन्नामेव
 प्रति नाकारि । ततोऽपगमिष्यन्तीमे दण्डं भजितुमनन्तं धार्मिका- ५६
 स्त्वनन्तं जीवनम् ॥ ०५ ॥

यौग्राः शेषदुःखभोगमगच्छ ।

समाप्य वाक्यानि सर्वाण्येतानि यौग्राः स्वशिष्यान् जगाद, २६ १
 जानौथ यूयं यदपस्यास्यते निस्तारपर्व्व दिनद्वयात् परं, मनुष्य- ०
 पुत्रस्तदा क्रुगारोपणाय समर्पयिष्यते । काले तस्मिन् मुख्ययाज्ञकाः ०
 शास्त्राध्यापकाः प्रजानां प्राचीनाश्च महायाज्ञकस्य काथाफाभिधस्य
 हर्म्यं समाजगम्ः समन्त्रयामासिरे च यथा यौग्रां कृत्वा ५
 हन्युः । ते त्वदंश्च मैव पर्व्वणि, चेत् तथा भविष्यति कलहो ५
 जनानां मध्ये ।

यौग्राभिवेकः ।

वैथनियायान्तु यौग्रा शिमोनस्य कुष्ठिनो गेहे विद्यमाने ६
 योषिदेका श्वेतोपलभाजनेन महाहं सुगन्धितैलमानीय तस्यान्तिकं ०
 गत्वा स्त्रावयासाम तच्छिरसि तस्य भोजनायासीनस्य । एवं दृष्ट्वा ०
 शिष्यास्तस्यामन्तुष्टा भूत्वा अगदन्, कथमयमपय्ययः ? तैलेऽस्मिन् ०
 विक्रीते मुख्यं महत्त्वम् दरिद्रेभ्यो दातुञ्चागच्छत । यौग्रास्तु १०
 तज्जाला तान् बभाषे, कुरुथ कथं दुःखितां योषामिमां ? हतवती-
 यन्तु मयि कर्म सत् । यतो दरिद्राः सततं युष्मत्सङ्गिनोऽहन्तु न ११

११ सततं युष्मत्सङ्गी । देहे मम तैलमिदं निषिच्यं तावत् कृतवती
 १२ कर्म मम ममाद्युपयोगि । युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि कृत्स्नस्य जगतो
 यत्र कुत्रचिद् घोषयिष्यते सुसंवादोऽयं, तत्र सर्वत्र कथयिष्यते
 कर्माप्येतत् कृतमनया स्मरणार्थमस्याः ।

१४ तदा द्वादशशिष्याणाम् एक ईष्करियोतीथो यिह्मदा इत्यभिधो
 १५ मुख्ययाजकानां समीपं गत्वा जगाद, अहं यत् तं युष्मासु
 समर्पयेयं तद् यूयं मह्यं किं दातुं सम्यताः ? ततस्ते त्रिंशद् रौष्य-
 १६ मुद्रास्तोलयामासुस्तस्य कृते । तदाप्रसृत्यगवेषयत् स तत्समर्पणस्य
 समयम् । निस्तारपर्वपालनम् प्रभोर्भोजस्यापनञ्च ।

१७ अनन्तरं निष्किल्बपूपाणां प्रथमे दिने यौगोः समीपम् उपस्थाय
 शिष्यास्तं जगदुः, भवत इच्छातः कुत्रास्माभिरुपकल्पयितव्यं भोजनं
 १८ निस्तारपार्वणं ? स वभाषे, यूयं नगरममुकस्य समीपं गत्वा तं
 ब्रूत, गुरुर्वक्ति, आसन्नो मम कालस्तव गृहेऽहं स्वशिष्यैः सह
 १९ निस्तारपर्वं सम्प्राप्तयिष्यामि । अतो यौगुना यथादिष्टं शिष्यास्तथैव
 २० कुर्वन्तो भोजनं निस्तारपार्वणमुपकल्पयामासुः । सन्ध्यायान्तु
 २१ जातायां यौगु द्वादशशिष्यैः सह भोजनार्थम् उपविवेश । तेषु च
 भक्षमाणेषु स वभाषे, अहं युष्मान् सत्यं ब्रवीमि, युष्माकम् एको
 २२ मां समर्पयिष्यति । अनेन तेऽतीव शोचन्तः प्रत्येकं तं प्रष्टुम्
 २३ आरेभिरे, प्रभो स किमहं ? स तु प्रतिवभाषे मया साङ्गे यः
 २४ सूत्रपात्रे पाणिममञ्जयत् स एव मां समर्पयिष्यति । मनुष्यपुत्रमधि
 यथा लिखितमास्ते स तथैव प्रयाति, नरेण येन तु मनुष्यपुत्रः
 समर्थते स सन्तापपात्रं । तस्य नरस्य जन्म चेर्जाभविष्यत् तर्हि
 २५ तेनैव तस्य चेमम् अभविष्यत् । तस्य समर्पयिता यिह्मदास्तदा
 प्रतिजगाद, भो रब्बिन् स किमहं ? स वभाषे, त्वं व्याहारीः ।

अतस्तेषां भोजनकाले यीशुः पूषमादायाग्रीवादं कृत्वा तं भङ्गा १६
 शिष्येभ्यो ददौ बभाषे च, गृह्णीत भुङ्घ्वम, एतन्मम शरीरं ।
 ततः स पानपात्रमादाय धन्यवादं कृत्वा तेभ्यस्तद् ददौ बभाषे १७
 च, पिबतानेन सर्व्वे, यत एतन्मम श्रोणितं पापमोचनाय बद्धनां १८
 कृते विस्वाव्यमाणं नूतननियमस्य श्रोणितं । युष्मांस्त्वहं ब्रवीमि, १९
 गोस्तनीलतोत्पन्नोऽयं रसो दिने यस्मिन् मम पित्रराज्ये नवीनो
 मया युष्माभिः सह पायिष्यते अद्यारभ्य तद्दिनं यावत् स मया
 नैव पायिष्यते । ततस्ते स्तोत्रं गीत्वा जैतूनपर्वतं जग्मुः । २०

यीशुस्तांस्तदा जगाद, रात्र्यामस्थां सर्व्वे यूयं मधि स्वलिष्यथ, २१
 यतो लिखितम् आस्ते “अहं ब्रजरचकमाहनिष्यामि, ब्रजस्य मेषास्य
 विकीर्णा भविष्यन्ति ।” परन्तु, ममोत्थानात् परम् अहं युष्मदग्रे २२
 गाक्षीलं यास्यामि । पित्रस्तं प्रतिजगाद, सर्व्वेऽपि चेद् भवति २३
 स्वलेयुस्तथाप्यहं कदाचन न स्वलिष्यामि । यीशुस्तं जगाद, त्वामहं २४
 सत्यं ब्रवीमि, रात्र्यामस्थां कुक्कुटस्य रवात् प्राक् त्वं मां त्रिह्रालः
 प्रत्याख्यास्यसि । पित्रस्तं ब्रवीति, यद्यपि भवता सार्द्धं मम मरणम् २५
 अवश्यं स्यात्, तथाप्यहं भवन्तं नैव प्रत्याख्यास्यामि । एवमेव शिष्याः
 सर्व्वेऽप्यभाषन्त

गेतशिमान्युद्याने यीशोर्गम्भान्तिकदुःखम् ।

यीशुस्तदा तैः सह गेतशिमानीत्यभिधं स्थानमुपस्थाप्य शिष्यान् २६
 जगाद युयम्त्रोपविशत, यावदहमसुत्रं गत्वा प्रार्थनां कुर्वे ।
 अनन्तरं स पित्रं सिबदियस्य पुत्रौ च सङ्गिनः कृत्वा शोचितं २७
 विषत्तुच्चारणे तांश्च जगाद, प्राणा मम मृत्यवे शोकापन्नाः, २८
 यूयमचावतिष्ठमाना मया सह जागृत । ततः स किञ्चिद् अघं २९
 गत्वाधोमुखो निपत्य प्रार्थयमाणोऽब्रवीत्, भो मम पितः, यदि

- शक्यं स्यात् तर्हीदं पानीयपात्रं मत्तोऽपसरतु, तथापि न मया,
 ४० अपि तु त्वया यथा वाञ्छयते. तथैव भवतु । अनन्तरं स तेषां
 शिष्याणां समीपमागत्य तान्, निद्राणान् दृष्ट्वा पित्रं जगाद,
 ४१ एवमेव यूयं घटिकाम् एकां मया साङ्गं जागर्तुं नाशकृतं ? जागृत
 प्रार्थयध्वञ्च नो चेत् परीचां निवेक्ष्यध्वे, यत आत्मोद्यतः शरीरन्तु
 ४२ दुर्बलम् । द्वितीयवारं पुनर्गत्वा स प्रार्थयाञ्चक्रे भो मम पितः,
 पानीयपात्रमिदं यावन्मया न पीयते तावद् यदि मत्तोऽपसरितुं
 ४३ न शक्नुयात्, तवेच्छा तर्हि सिध्यतु । सोऽनन्तरमागत्य पुनस्तान्
 ४४ निद्राणान् ददर्श, यतस्तेषां नेत्राण्यवशान्यामन् । ततः स तांस्त्यक्त्वा
 ४५ पुनरपगत्य तृतीयवारं वाक्यं तदेव व्याहरन् प्रार्थयाञ्चक्रे । ततः
 परं स्वशिष्याणां समीपमागत्य तान् जगाद, एवमेव यूयं निद्राणा
 विश्रामं सेवध्वे किम् ? पश्यतोपस्थितः स दण्डो मनुष्यपुत्रश्च
 ४६ पापिनां करेषु समर्प्यते । उत्तिष्ठत वयं 'गच्छामः । पश्यत मम
 समर्पयिता समीपमागतः ।

यीशोः शत्रुहस्तं समर्पणम् ।

- ४७ पश्य स यावदित्यं भाषत आगमत् तावद् द्वादशानाम् एकोऽर्थतो
 थिह्मदास्तेन माङ्गुञ्च मुख्याजकानां जनप्राचीनानाञ्च सकाशाद्
 ४८ अभियष्टिधारी महान् जननिवहः । तस्य समर्पयिता तेभ्यः मङ्केतं
 दत्तवान्, यथा, अहं यं चुम्बिष्यामि स एव सोऽस्ति यूयं तमेव
 ४९ धरतेति । अतः स तत्क्षणं यीशोरन्तिकमुपस्थाय, रञ्जित् प्रणाम
 ५० इत्युक्त्वा तं चुचुम्ब । यीशुस्तु तमब्रवीत्, मित्र किमर्थमुपतिष्ठसे ?
 ५१ जनास्ते तदोपागत्य यीशौ हस्तार्पणं कृत्वा तं दधुः । पश्यं नरस्तदा
 यीशोः मङ्गिनामेको हस्तं प्रमार्थ्य कोषान्निजासिं निष्कृष्य महा-
 ५२ थाजकस्य दासमाहृत्य तस्य कर्णभेकं परिचिच्छेद । यीशुस्तदा

तमब्रवीत्, तवासिं पुनः स्वस्थाने निधेहि, यतो ऽसिग्राहिणः सर्व्वे
 ऽसिना विनङ्गयन्ति । इदानीमेवाहं स्वपितरं याचितुं शक्नोमि, स ५२
 च मच्चं द्वादशभ्यो वाहिनीभ्योऽप्यधिकान् स्वर्गदूतान् वितरिष्यतीदं
 त्वया किम् असम्भवं मन्यते ? परन्वेतेनैव भवितव्यमिति शास्त्री- ५४
 योक्तयः कथं सेव्यन्ति ?

दण्डे तस्मिन् यीशु जर्जननिवहान् जगाद, दस्युमिव मां धर्तुमसीन् ५५
 यष्टींश्चादाय किं यूयं वहिरागताः ? अहन्तु प्रत्यहं धर्मधाम्नि
 युष्मत्सकाशमाभौनोऽग्निचयं यूयं तदा न मां धृतवन्तः । समूतन्तु ५६
 सर्व्वमेतद् यथा भाववादिनां शास्त्रीयोक्तयः सिद्धिं गच्छेयुः ।

महायाजकमन्त्रं गीशोर्विचारः ।

गिष्यास्तदा सर्व्वं तं त्यक्त्वा पलायाञ्चक्रिरे । ये तु यीशुं धृतवन्तस्तेः ५७
 स महायाजकस्य कायाफाः समौषं निन्दे । तत्र शास्त्राध्यापकाः
 प्राचीनाश्च समागमन् । पित्रस्तु दूरान्महायाजकस्य हर्म्यं यावत् ५८
 तेमन्त्रव्रजत, परिणामं दिदृक्षुश्च तत्र प्रतिष्ठा पदातिभिः सहोपविवेश ।
 तदा मुख्यायाजकाः प्राचीनाः कृत्वा सभा च यीशुं हन्तुकामास्तस्य ५९
 प्रतिकूलं मृषासाक्ष्यम् अमृगयन्त न तु लेभिरे बह्वेषु मृषासाक्षिषु-
 पागतेष्वपि न लेभिरे । पश्चान्तु द्वौ मृषासाक्षिणावुपस्थायोचतुः, असौ ६०
 व्याहृतवान् अहम् ईश्वरस्य मन्दिरं भङ्गा दिनत्रये निर्मातुं शक्नोमीति । ६१
 महायाजकोऽनेनोत्थाय तमब्रवीत्, किमपि त्वं किं न प्रतिभाषसे ? ६२
 इमौ तव प्रतिकूलं किं साक्ष्यं दत्तः ? यीशुस्तु मौनम् अदलम्बयतिष्ठत् । ६३
 अनन्तरं महायाजकस्तं प्रतिवभाषे, अहं त्वां जीवनमयेनेश्वरेण
 शपयामि, त्वमौश्वरस्य पुत्रः ख्रीष्टो न वेत्यस्मान् वद । यीशुस्तं जगाद, ६४
 त्वं व्याहर्षीः । अधिकन्तु युष्मानहं ब्रवीमि, इतः प्रभृति यूयं मनु-
 ष्यपुत्रं प्रभावस्य दक्षिण आशीनम् आकाशीयमेघरथेनागच्छन्तश्च

- ६५ वीचिष्यध्वे । महायजकस्तदा खवासांभि विदीर्य्य बभाषे, स ईश्वरनिन्दां
 चकार, माच्छिणामधिकानां किं प्रयोजनम् ? पश्यताधुनाश्रावि
 ६६ युष्माभिरौश्वरनिन्दा । युष्माभिः किं मन्यते ? ते प्रत्यवदन्, स प्राण-
 ६७ दण्डमर्हति । ते तदा तस्यास्ये न्यष्टीवन् मुष्टिभिश्च तमाघ्नन् । केचिन्नु
 ६८ तं प्राहरन्नवदंश्च, स्त्रीष्ट भावोक्त्यास्मान् वद कस्त्वां ताडितवान् ?

पितरिण यौशुः वारचथमस्वीकृतः ।

- ६९ पित्रस्तु वह्निः प्राङ्गण आसीनोऽतिष्ठत् । दासी तदैका तस्थान्तिक-
 ७० मागत्याब्रवीत् त्वमपि गालीलीयस्य यौशोः संग्यामीः । स तु सर्व्वेषां
 समक्षम् अनङ्गीकुर्व्वन् जगाद, न बुध्यते मया त्वया किं गद्यते ।
 ७१ तस्मिंश्च पुनर्गोपुरं गते काचिदन्या तं दृष्ट्वा जनांस्तत्र विद्यमानानवदत्,
 ७२ अयमपि नासरतौयस्य यौशोः संग्यामीत् । स ततः शृङ्गापुनरनङ्गीकुर्व्वन्
 ७३ जगाद मनुष्यं तं न जानामीति । चणात् परं नरास्तत्र स्थिताः उपागत्य
 पित्रमब्रुवन्, नूनं त्वमपि तेषाम् एकतमोऽसि यतस्तव भाषा त्वां
 ७४ व्यञ्जयति । स तदाभिगन्तुं दिव्यञ्च कर्त्तुमारभ्याब्रवीत्, मनुष्यं तं न
 ७५ जानामीति । मद्यस्तु कुक्कुटो रुराद । अनन्तरं कुक्कुटरावात् प्राक्
 त्वं मां चिह्नितः प्रत्याख्यास्यमीति वाक्यं यत् स यौशुनोक्तस्तत्
 स्मृत्वा पित्रो वह्निर्गत्वा तीव्रं रुरोद ॥ २६ ॥

२७

ततः परं जाते पुनः प्रातःकाले मुख्ययाजका जनानां प्राची-

- १ नाश्च सर्व्वे यौशोर्विरुद्धं तस्य बधार्थं मन्त्रणां चक्रुर्मद्धा च तम-
 पनीय देगाधिपतौ पन्तीये पौलाते समर्पयामासुः ।

इष्करियोत्तीययिहृदाकर्तुकः आत्मरथः ।

- २ कृता यौशोर्दण्डाज्जेति दृष्ट्वा तस्य समर्पयिता यिहृदास्तदानुतथ
 तास्तिंशद् रौषमुद्रा मुख्ययाजकेषु प्राचीनेषु च प्रत्यर्पयन् बभाषे,
 ३ शोणितं निरपराधं समर्थं पापं मयाकारीति । ते त्वब्रुवन्, किमने-

नास्माकं ? त्वथैवालोच्यतां । स तदा रौप्यमुद्रास्ता मन्दिरे निचिष्य ५
 प्रतस्थे गत्वा चात्मानं प्रतिलम्ब्य मभार । ततो मुख्ययाजकास्ता मुद्रा ६
 आदाय जगद्ः, भाण्डागारे स्थापनमेतासामविधेयं यतः शोणितस्य ७
 मूळ्यमेतत् । अतस्ते मन्त्रणां कृत्वा ताभिर्विदेग्निनां मृतानां समा- ८
 धिस्थानं कुम्भकारस्य चेचम् अकैषुः । तद्धेतुना चेचस्य तस्याद्यापि प्रबलं ९
 शोणितचेचमिति नाम सम्भूतम् । इत्थं भाववादिना धिरभियाहेण
 व्याहृतमिदं वाक्यं सिद्धिं गतं, यथा, “इत्याथेलः सुतानाम् आदेशाद्
 यस्य मूळ्यं निरूपितं, तस्य मूळ्यवतो मूळ्यं त्रिंशन्मुद्रामाणं रूप्यं तैरादाय १०
 सदाप्रभु मां यथादिच्छत् तथा कुम्भकारस्य चेचे ऽर्पितमिति” ।

देशाध्यक्षममत्तं श्रीशर्विचारः ।

अनन्तरं यीशुर्देशाधिपतेः समक्षम् अतिष्ठत् । स तु देशाधि- ११
 पतिस्तं पप्रच्छ त्वं किं यिह्मदीयानां राजा ? यीशुस्तमवादीत्,
 भवान् व्याहरति । मुख्ययाजकैस्तु प्राचीनैश्च क्रियमाणे तस्याभियोगे १२
 स किमपि न प्रत्यभाषत । तदा पीलातस्तं ब्रवीति, न किं पृष्टणोषि १३
 तव विरुद्धममी साध्यवचांसि कति वदन्ति ? स तु तस्मै नैकस्यापि १४
 वचनस्योत्तरम् अदात् । अनेन देशाधिपतिरतीवाश्चर्यं मेने ।

रौतिरियञ्चासीत् यद् देशाधिपतिः प्रतिवर्षं पर्वणि तस्मिन् १५
 जनानां कृते तैरभीषितम् नरमेकं कारागुप्तं मोचयतीति । प्रसिद्धो १६
 नर एकस्तेषां तदा बारब्बा इतिनामकः कारागुप्त आसीत् । तेवन्तः १७
 समागतेषु पीलातस्तान् अपृच्छत्, यूयं मत्तः कतरस्य मोचनं
 वाञ्छथ ? बारब्बाः किंवा ख्रीष्ट इति विख्यातस्य यीशोः ? यतो १८
 देशाधिपतिनाञ्जायत स यन्मात्सर्यात् तैः समर्पितः ।

अनन्तरं यदा स विचारासन उपविष्ट आसीत् तस्य पत्नी १९
 तदा प्रेथं प्रहित्य तं जगद्, धर्शवता तेन सह व्यापारः कोऽपि

भवतो मा भवतु यतस्तस्य कृतेऽद्य स्वप्नदर्शने सम्भूता मम यातना

१० बद्धतरा । यथा तु जननिवर्हो बारब्बां याचेत यीशुश्च नाग्रयेत्

११ मुख्ययाजकाः प्राचीनाश्च तांस्तथा प्रावर्त्तयन् । देशाधिपतिस्ततस्तान्
पप्रक्ष युष्मदिच्छातस्तयो र्व्योः कतरो मया मोचयितव्यः ?' ते

१२ जगदुः, बारब्बाः । पीलातस्तान् अब्रवीत्, खीष्टाभिधं तर्हि तं
यीशुं प्रति मया किं कर्त्तव्यम् ? सर्व्वं तमब्रुवन् स क्रुशमारोप्य-

१३ ताम् । देशाधिपति बभाषे, कथमेतत् ? किमपराद्धं तेन ? अनेन

१४ तेऽधिकं क्रोशन्तोऽवदन् स क्रुशमारोप्यताम् । तदा यतो मम
विफलः प्रत्युताधिकः कलहो जायत इति दृष्ट्वा पीलातस्तोयमादाय

जननिवहस्य समच्चं हस्तौ प्रचाल्य बभाषे, धर्म्मवतोऽस्य शोणितपा-
१५ तने निर्द्दीषोऽहं युष्माभिरालोच्यतामिति । कृत्स्नः प्रजानिवहस्य

तं प्रतिबभाषे, तस्य शोणितम् अस्माकम् अस्मत्सन्तानानाश्च शिरःसु

१६ वर्त्ततां । तेषां कृते स तदा बारब्बां मोचयामास यीशुन्, कशाभिः
प्रहार्य्यं क्रुशारोपणार्थं समर्पयामास ।

१७ देशाधिपतेः मैनिकनरा यीशुं तदा राजहर्म्मस्थाभ्यन्तरं नीत्वा

१८ सैन्यदलं कृत्स्नं तस्य परितः समागमयामासः । वस्त्राणि तस्य च

१९ मोचयित्वा तं लोहितवर्णं प्रावारं परिधापयामासः कण्ठकैश्च स्रजं
निष्काय तस्य शिरसि निदधुस्तस्य दक्षिणहस्तोपरि च नलं मम-

र्पयामासुरनन्तरं तस्य समच्चं जानुपातं कुर्व्वन्त उपहासेन तमवदन्,

२० यिहदौयानां राजन् प्रणामः । पुनश्च तस्मिन् निष्ठीव्य तं नल-

२१ मादाय तस्य शिरोऽताडयन् । इत्थं तम् उपहस्य तं प्रावारं मोचयित्वा
तस्य स्ववासांसि परिधाय च क्रुशम् आरोपयितुं तम् अपनिन्युः ।

यीशोः क्रुशारोपणं सृणुष्व ।

२२ निर्गच्छन्तस्तु ते शिमीननामकं कुरीणीयं नरमेकमाभादथा-

मासु र्दंभुश्च तं, क्रुशं तस्य वोढुं वेतनं विना । अनन्तरं गहगथा- ३३
 र्थतः कपालस्थलमित्यभिधं स्थानमुपस्थाद्य पानौयार्थं ते तस्मै पित्त-
 मिश्रितम् अस्त्ररसं ददुः । स तु तमास्त्राद्य पातुं नाङ्गीचक्रे । ३४
 अनन्तरं ते तं क्रुशमारोष्य गुटिकापातेन तस्य वासांसि मिथो ३५
 विभेजिरे । इत्थं भाववादिभोक्तेयं कथा सिद्धिं गता, यथा,

मामकीनानि वस्त्राणि स्वमध्ये विभजन्ति ते ।

मत्पारिच्छदलिप्तातो गुटिकां पातयन्ति च ॥

अनन्तरं ते तत्रोपविश्य तम् अरक्षन् । तस्य शिरमश्चोर्द्धं ते ३६
 बबन्धुरिदं तस्याभियोगलेख्यं यथा, यिद्धदिनां राजा यीशुरयम् । ३७
 तदा च दस्यु द्वौ तेन सार्द्धं क्रुशे आरोप्येताम्, एकतरस्तस्य दक्षिणे ३८
 वामे चान्यतरः

अनन्तरं ये मनुष्या मार्गेण तेनाव्रजस्ते शिरांसि चालयन्तस्त- ३९
 मिथ्यमनिन्दन् यथा, मन्दिरभञ्जक दिनत्रये च तन्निर्मातरात्मानं ४०
 तारय । त्वञ्जेदीश्वरस्य पुत्रोऽसि तर्हि क्रुशादवरोह । शास्त्राध्यापकैः ४१
 प्राचीनैश्च सार्द्धम् ईदृशमेव तमुपहमन्तो मुख्ययाजका अपि
 तमवदन्, सोऽपरान् अतारयत्, आत्मानं तारयितुं न शक्नोति ।
 स चेद् दस्त्रायेलस्य राजास्ति तर्हीदानौ क्रुशाद् अवरोहतु, तथा ४२
 कृते वयं तस्मिन् विश्वमिथ्यामः । स ईश्वरे विश्वासं कृतवान् ईश्वरश्चेत् ४३
 तम् अभिरोचयति तर्हि तमुद्धरतु, यतः स कथितवान् ईश्वरस्य
 पुत्रोऽहं । तेन सार्द्धं क्रुशारोपितौ दस्यु तावपि तथैव तमपवदताम् । ४४

आमथ्याङ्गान्तु, हतौयप्रहरं यावत् कृत्स्ने भूतलेऽन्धकारोऽभूत् । ४५
 हतौये प्रहरे च यीशुरक्तोशन्नुच्चरवेण बभाषे, एली, एली, लाम्सा ४६
 श्रवकानीति, अस्यार्थाऽयं,

हे मदीश मदीश त्वं मां 'परित्यक्तवान् कुतः ।

४० तच्छ्रुत्वा तत्र स्थितानां नराः केचिद्वदन् असावेलियमाङ्गयति ।
 ४१ तत्क्षणञ्च तेषामेको द्रुला स्यञ्जमादायास्तरसेन पूरयित्वा नलाये
 ४२ बद्धा तम् अपीयत् । अपरे त्वदन्, निवर्त्तस्व, अमुं तारयितुम्
 एलिष आगच्छति न वेत्यस्माभिर्दृश्यताम् ।

४० ततः परं यीशुः पुनरुच्चैरुत्क्रुश्य प्राणांस्तत्याज । पश्य च तदा
 ४१ मन्दिरस्य तिरस्करिण्यतोऽधो यावद् विदद्रे भूयस्कम्पे शैला
 ४२ विचिच्छिदिरे शवागाराण्डुहाटसामाशिरे निद्राणानाञ्च पवित्राणां
 ४३ कुणपानि बहून्युत्यापयाञ्चक्रिरे तस्थोत्यापनात् परञ्च निर्गत्य ते
 ४४ पुण्यनगरं प्रविश्यानेकेषां प्रत्यक्षीबभूवुः । तांसु भृकम्पादीन् व्यापा-
 रान् दृष्ट्वा शतपति र्गीशो रक्षणे नियुक्तास्तस्य मङ्गिनश्चातीव
 भौत्वावदन्, मत्यम् आमौदसावीश्वरस्य पुत्रः ।

४५ अपि च गालीलतो यीशुम् अनुगतास्तत्परिचर्यायाञ्च नियुक्ता
 ४६ बह्वो योषितो दूरादवलोकमानास्तत्राविद्यन्त । तामां मध्ये मग्द-
 लीनी मरियम्, याकोबयोष्योश्च माता मरियम् सिबदियसुतयो
 माता चासन् ।

यीशोः समाधिः ।

४७ मन्ध्यायान्तु जातायाम् अरिमाथियानिवामी योषेफनामक
 ४८ एको धनी नर आगमत् । सोऽपि यीशोः शिष्यः । स पीलातस्य
 समीपं गत्वा यीशोर्देहं ययाचे । आदिष्टे तदा पीलातेन देहस्य
 ४९ दाने योषेफो देहमादाय शुचिना चौरवस्त्रेण वेष्टयामास
 ५० तचित्ते शैलरन्ध्रे च स्वार्थं स यच्छवागारं निर्मितत्रंस्तस्मिन्
 नूतने शवागारे निदधे महाश्रानञ्च लोठयित्वा शवागारस्य मुखे
 ५१ दत्त्वा प्रतस्थे । तत्र तु मग्दलीनी मरियम् अन्यतरा च मरियम्
 शवागारस्य समुखम् उपविश्यावातिष्ठताम् ।

परदिने त्वर्थतः सञ्जनदिनात् परं यद्दिनं तस्मिन् सुख्ययाजकाः ६९
 फरीशिनश्च पीलातस्य समक्षं समेत्य जगदुः प्रभो स प्रवञ्चको ६९
 जीवत्काल उक्तवान् दिनत्रयात् परम् उत्थास्थामीत्यस्माभिः स्मर्यते ।
 अतस्तृतीयं दिवसं यावत् तच्छ्वागारस्य रक्षणं भवतादिश्यताम् । ६४
 नोचेत् शिष्यास्तस्य नक्तमागत्य तं हत्वा जनेभ्यः कथयिष्यन्ति स
 मृतानां मध्यादुत्थापित इति । एवं सत्यादिभ्रान्तितोऽन्तिमा
 भ्रान्तिरनिष्टतरा भविष्यति । पीलातस्तान् जगद, प्रहरिवर्गो ६५
 युष्माकमास्ते, गत्वा तत् स्थानं यथाज्ञानं गोपयत । ते तदा गत्वा ६६
 तमस्मानं मुद्गथाङ्कयित्वा प्रहरिवर्गेणापि श्वागारम् अगोपयन् ॥ २७ ॥

श्मशानाङ्क यीशोस्तथानम् ।

शिष्यान् प्रति तस्य शेषादेशश्च ।

विश्रामवारे त्वतीते सप्ताहस्य प्रथमदिवसस्य प्रातःकाले २८ १
 मुग्दलौनी मरियम् मा चान्यतरा मरियम् तच्छ्वागारं द्रष्टुमा-
 गच्छताम् । पश्य च तदा महान् भूकम्पोऽभूत्, यतः प्रभोरेको २
 दूतः स्वर्गाद् अवरुह्य समीपमागत्य प्रस्तरं तं द्वारास्रोठयित्वा तदु-
 पर्युपविवेश । तस्य तु विद्युदिवाभा तुषारवष्कुक्षश्च परिच्छद ३
 आस्तां तस्य भयाच्च रचकाः समुद्दिग्ना मृतकल्पाश्च बभूवुः । स ४
 दूतस्ते योषिते प्राह, युवां मा भैष्टं यतोऽहं जाने युवां क्रुशारोपितं ५
 यीशुम् अन्विष्यथः । स त्वत्र न विद्यते यतः स यथोक्तवांस्तथै- ६
 वोत्थापितः । आयातं यत्र प्रभुरग्नेत स्थानं तन्निरौत्थेयां गत्वा च ७
 सत्वरं तस्य शिष्यान् वदतं स मृतानां मध्यादुत्थापितः पश्यत च स
 युष्मदद्यतो गालीलं याति, तत्रैव तं द्रक्ष्यथ । पश्यतमहं युवाभ्यां ८
 कथितवान् । ततस्ते सभयं महानन्देन च सत्वरं श्वागारात् प्रस्थाद्य
 तस्य शिष्येभ्यः संवादं दातुम् अद्रवताम् । पश्य च शिष्येभ्यस्तथोः ९

- संवादं दातुं गच्छत्योरीशुस्ते साक्षात्कृत्याब्रवीत्, युवयो मङ्गलं
 १० भूयात् । ते चोपागत्य तस्य चरणौ धृत्वा भजनाम् अकार्षाम् ।
 तदा यौशुस्ते अवादीत्, मा भैष्टं गत्वा तु मम भ्रातृन् ममैन-
 मादेशं ज्ञापयतं यत् तैर्गालीक्षं गन्तव्यं, तत्रैव ते मां द्रक्ष्यन्तीति ।
 ११ यावत् ते गच्छतः पश्य तावद् रचकवर्गस्य केचिन्नरा नगर-
 मुपस्थाय यद्यद् वृत्तं तत् सर्व्वं मुख्ययाजकेभ्यो निवेदयामासुः ।
 १२ ते तु प्राचीनैः सह समेत्य मन्त्रणाञ्च कृत्वा सैनिकनरेभ्यो यथेष्टा
 १३ रौप्यमुद्रा ददुर्बभाषिरे च यूयं वदत, शिष्यास्तस्य रात्रावागत्य
 १४ निद्रितेष्वस्मासु तम् अचूचुरन्निति । यदि च देशाधिपतेः समक्षम्
 अस्य श्रवणं भवेत्, वयं तर्हि तम् अनुनेष्यामो युष्मांसु दिग्गङ्गान्
 १५ करिष्यामः । ततस्ते ता मुद्रा गृहीत्वा यथा शिचितास्तथैव चक्रुः ।
 सा च कथा त्रिदशदिनां मध्ये व्याप्याद्याप्यवतिष्ठते ।
 १६ एकादश शिष्यास्तु गालीक्षं गत्वा यौशुना निर्दिष्टे गिरावुप-
 १७ तस्त्रिरे । तच्च दृष्ट्वा तस्य भजनां चक्रुः । केचित्तु समग्रैरत । तदा
 १८ यौशुः समीपमागत्य तैः संलपन् बभाषे, स्वर्गमेदिन्यो निर्दिष्टं
 १९ सामर्थ्यं मङ्गलम् अदायि । अतो यूयं गत्वा यावतीर्जातीः शिष्यान्
 कुर्व्वन्तः पितुः पुत्रस्य च पवित्रस्यात्मनश्च नामोद्दिश्य तान् ज्ञापयत,
 २० शिष्ययत च तांस्तत्सर्व्वस्य रक्षणं युष्मानहं यद्यदादिष्टवान् ॥ अधिकन्तु
 पश्यत, युगान्तं यावत् सर्व्वदिनान्यहं युष्माभिः सार्द्धमासे ॥ २८ ॥

मार्कलिखितः सुसंवादः ।

प्रभो यीशुख्रीष्टस्य स्थापनं परीक्षा च ।

ईश्वरपुत्रस्य यीशोः ख्रीष्टस्य सुसंवादारम्भः । भाववादिनां ग्रन्थे १
लिखितम् आस्ते, २

पश्य त्वद्गमनस्याग्रे खदूतं प्रहिणोम्यहं ।

तवाग्रे तव पन्थानं स हि सञ्जीकरिष्यति ॥

मरौ घोषयतः प्रोच्चैरख्यथं कस्यचिद् रवः । २

प्रभोः संस्क्रुताध्वानं विधद्धं तत्सृती च्छजूः ॥

तथैव योहनः प्रान्तर उपस्थायास्त्वापयत् पापमोचनाय च मनः- ४

परावर्त्तनार्थकम् स्थापनम् अघोषयत् । अपि च यिह्मदियाया ५

निखिलो जनपदो यिरूशालेमनिवासिनश्च तदन्तिकम् अपागच्छन्

सर्व्वं च स्थापानि खौकुर्वाणास्तेन यद्दैननद्याम् अस्त्वाप्यन्त ।

स तु योहन उद्ग्लोमजपरिधानश्चर्मपटुकया बद्धकटिश्चासीत् पत- ६

ङ्गान् वन्यमधु चाभचयत् । घोषणकाले तु सोऽवदत्, मत्तो बल- ७

वत्तरो मरौ मत्पश्चाद् आयाति, नत्वा तदीयोपानहो र्दन्धन्यौ

मोक्रुमप्यहं न योग्यः । अहं तावद् युष्मान् तोये स्थापितवान्, ८

स तु युष्मान् पवित्र आत्मानि स्थापयिष्यति ।

तेष्वेव दिनेषु यीशु गर्गलीलस्थानाभरताद् आगत्य योहनेन ९

यद्दनि स्थापयाञ्चके सद्यश्च तोयाग्निर्गच्छेव स गगनं भिद्यमानम् १०

आत्मानश्च कपोतमिव खोपर्य्यवतरमाणम् अदृचत्, खर्गाश्चैयं ११

वाणी समभूत् त्वं मम प्रियः पुत्रो यस्मिन्नहं प्रीत इति ।

१९ तत्क्षणात्प्रात्मा तं मरुमपनिनाय तत्र मरौ तिष्ठंश्च स चत्वारिं-
१९ शद् दिनानि श्रैतानेन पर्येच्छ्यंत सत्त्वेः सार्द्धंश्चावर्त्तत स्वर्गदूताश्च
तं पर्यचरन् ।

प्रभो यीशोः प्रकाश्याकार्यारम्भः ।

१४ समर्पिते तु योहने यीशु गालीलमागत्येश्वरराज्यस्य सुसंवादं
१५ घोषयन्नब्रवीत्, सम्पूर्णः कालः समुपस्थितश्चेश्वरस्य राज्यं । यूयं
मनांसि परावर्त्तयत सुसंवादे च विश्वसित ।

१६ ततः परं गालीलीयसमुद्रस्य तटे विहरन् स शिमोनं तस्य
भ्रातरम् आन्द्रियञ्च समुद्रे जालं क्षिपन्तौ ददर्श यतस्तौ धीवरा-
१७ वास्ताम् । यीशुस्तावन्नब्रवीत् मम पश्चाद् आयातम् अहञ्च युवां
१८ मानवधारिणौ धीवरौ विधास्यामि । तदा तौ सपदि श्रज्जाह्वानि
१९ त्यक्त्वा तम् अन्वब्रजन् । ततश्च स्लोकम् अयं गत्वा स सिबदियस्य पुत्रं
याकोबं तत्सहोदरं योहनञ्च ददर्श, जालानां जीर्णाङ्कारं कुर्वाणौ
२० तावपि नौकायामास्ताम् । तदा सपदि तेनाहृतौ तौ स्वपितरं
सिबदियं वेतनजीविभिः सार्द्धं नौकायां त्यक्त्वा तमनुजग्मतुः ।

२१ ततः परं ते कफरनाह्वयं प्रविष्टाः । सद्यश्च विश्रामवारे स
२२ समाजगृहं प्रविश्याग्निचयत् । जनाश्च तस्य शिष्याः समत्कारम्
अमन्यन्त । यतः स सामर्थ्यविशिष्ट इवाग्निचयत् न तु शास्त्राध्यापका
२३ इव । तेषां समाजे चाशुच्यात्माविष्ट एको नरोऽविद्यत स उल्लो-
२४ शन् जगाद्, भो नासरतीय यीशो, अस्माकं भवतश्च किं ? भवान्
किमस्मान् नाशयितुमागतः ? भवान् कस्तद्दहं जानामि, ईश्वरस्य
२५ पवित्रो नरो भवानिति । यीशुस्तु तं निर्भर्त्सयन् बभार्षे मौनीभव,
२६ अस्माञ्च निःसर । तदा सोऽशुचिरात्मा नरस्य तस्याङ्गान् मद्कोच्य
२७ प्रोच्चरवेण क्रोशंस्तस्मान्निःसृतः । अनेन सर्व्वं समत्कारं मत्वा मिथ

आलोचमाना अवदन्, किमिदं? का नूतनेयं शिष्या? अथौ
तावत् सामर्थ्येनाशुचीनात्मनोऽप्याज्ञापयति ते चाशुच्याज्ञावर्तिनो
भवन्ति । अनन्तरं तस्य ख्यातिः सत्वरं गालीख्यं कृत्स्नं परिसरं १८
व्यानशे ।

ततः परं समाजगृहान्निष्क्रम्य स सत्वरं थाकोवेन थोहनेन च १९
साङ्गं शिमोनस्यान्द्रियस्य च गेहं प्रविवेश । शिमोनस्य श्वश्रू तु २०
ज्वरातुराग्रेत । ते च तस्मै सत्वरं तस्या अवस्थाम् अकथयन् । २१
तदा स उपस्थाय तस्या हस्तं धृत्वा ताम् उत्थापयामास । सद्यश्च
ज्वरस्तां तत्त्वाज सा च तान् पर्येषरत् ।

सन्ध्यायान्तु जातायां यदा सूर्योऽस्तमगमत् तदास्वस्था भूता- २२
विष्टाश्च सर्वे तस्यान्तिकम् आनीताः कृत्स्नं नगरञ्च द्वारि समेत्या- २३
तिष्ठत् । स च नानाविधव्याधिभिरस्वस्थान् बहून् मानवान् स्वस्थी- २४
चकार भूतांश्च बहून् निःसारयामास, भूतांस्तु भाषितुं नानुजज्ञे
यतस्ते तम् अभ्यजानन् ।

प्रातस्त्वतीव प्रत्यूषं स उत्थाय निष्क्रान्तो निर्जनं स्थानमपगत्य २५
प्रार्थयत् । शिमोनस्तु स्वसङ्गिभिः साङ्गं तम् अनुदद्राव । तमासाद्य २६
च तेऽब्रुवन्, सर्वे भवन्तम् अन्विष्यन्ति । स तु तान् बभाषे, २७
आयात, वयं समीपस्थान् ग्रामान् गच्छामः, तत्रापि मया घोषणं २८
कर्त्तव्यं, यतस्तदर्थमहं निर्गतोऽस्मि । ततः परं स कृत्स्ने गालीखे २९
जनानां समाजगृहेष्वघोषयत् भूतांश्च निरसारयत् ।

एकः क्लृष्टी तु तस्यान्तिकमागत्य प्रसादयन् जानू पातयन्स्य तम् ३०
अब्रवीत्, भवांसेदिच्छति तर्हि मां शुचीकर्तुं शक्नोति । तदा ३१
थीशुः करुणाविष्टो हस्तं प्रसार्य तं पत्यर्शं बभाषे च, इच्छापि
शुचीभव । एवमुक्ते तेन सपदि कुटं ततोऽपससार स च शुचीभूतः । ३२

४२ स तु तस्मिन्नधैर्यं गत्वा तत्क्षणं विदृज्य तं जगाद, सावधानो भव
 ४४ कमपि किमपि मा वद, अपि तु गत्वा याजकायात्मानं दर्शय
 तेषाञ्च साक्षात् खण्डुचिललाभनिमित्तं मोक्षिना यद्यदादिष्टं
 ४४ तदुपहर । स तु निर्गत्य बह्व्यो घेषयितुं तां कथां विज्ञापयितुञ्च
 प्रावर्त्तत, तस्मात् पुनः प्रकाशं नगरं प्रवेष्टुं तेन नाशक्यत, अपि तु स
 वहि निर्जनेषु स्थानेष्ववर्त्तत सर्वतश्च जनास्तत्समीपमागच्छन् ॥ १ ॥

प्रभुधीशुः पापानि क्षमितुमपि शक्नोति ।

२१ कतिपयदिनेभ्यः परं स पुनः कफरनाङ्गमं प्रविष्टः स च गृहे
 १ विद्यत इति जनैः संश्रुतम्, तत्क्षणञ्च बहवः समागतास्ततो
 दारसमीपेऽपि स्थानं नाशयित । स च तेभ्यो वाचमकथयत् ।
 २ तदा केचिन्नराश्वतुर्भिरुद्धमानम् एकमवशाङ्गं नयन्तस्तम् अभ्यगच्छन्
 ४ जनौघहेतोस्तु तदन्तिकम् उपस्थातुमशक्यत्वात् स यत्रासीत् तत्र
 गृहपृष्ठं भित्तोत्खन्य च सोऽवशाङ्गो यत्रांगेत तं पर्यङ्कम् अवा-
 ५ रोहयन् । तदा यीशुस्तेषां विश्वासं दृष्ट्वा तमवशाङ्गं जगाद, वत्स
 १ तव पापानां क्षमा जातेति । तत्र तु केचिच्छास्त्राध्यापका आसीना
 ७ आसन्, ते खचित्तेष्वित्यम् अतर्कयन्, किमर्थमसावीदृशं भाषते ?
 स ईश्वरं निन्दति । एकस्माद् ईश्वरादन्यः कः पापानि क्षमितुं
 ८ शक्नोतीति ? ते तु खान्तर ईदृशं तर्कयन्तीति यीशुस्तत्क्षणम् आत्म-
 न्यभिज्ञाय तान् अब्रवीत्, किमर्थं यूयं खचित्तेष्विमानि तर्कयथ ?
 ९ अवशाङ्गमिमं कतरं वक्तुं सुकरं, तव पापानां क्षमा जातेत्यथवा
 १० त्वमुत्थाय खपर्यङ्कं वहन् विहरेति ? मेदिन्यान्तु पापानि क्षमितुं
 मनुष्यपुत्रस्य सामर्थ्यमस्तीति येन यूयं जानीयात, तदर्थं (स तम-
 ११ क्वाङ्गमाह) त्वामहम् आदिशामि, उत्तिष्ठ, खपर्यङ्कमादाय वहन्
 १२ खगृहं गच्छ । स च उपद्युत्थाय पर्यङ्कमादाय वहन् सर्वेषां समक्षं

निष्क्रान्तः । अनेन सर्व्वं चमत्कारं मलेश्वरं प्रशंसन्तोऽवदन्, ईदृशं
किमप्यस्माभिः कदापि नादर्शि ।

प्रभो यीशोर्नानाविधालौकिककर्म्मणि उपदेशश्च ।

सेव्याङ्गानं । सीशोसद्विषयकशिक्षा ।

ततः परं स पुनः समुद्रतटमपजगाम । कृत्स्नो जननिवहस्य १३
तत्समीपमागच्छत् स च तान् अग्रिचयत् । गच्छंस्य शुल्कादायस्थान १४
उपविष्टम् आल्फेथस्य पुत्रं मथिं दृष्ट्वा जगाद, मामनुव्रजेति ।
ततः स उत्थाय तमनुजगाम । ततः परं तस्य गृहे तस्मिन् भोज- १५
नार्थमुपविशति बहवः शुल्कादायिनः पापिनश्चापि यीशुना तच्छि-
ष्यैश्च सार्द्धम् उपाविशन्, यतस्ते बह्वसङ्ख्या आसन् तच्चान्वव्रजन् ।
तन्नु शुल्कादायिभिः पापिभिश्च सार्द्धं भक्षयन्तं दृष्ट्वा शास्त्राध्यापकाः १६
फरीशिनश्च तस्य शिष्यान् जगदुः, स किमर्थं शुल्कादायिभिः पापि- १७
भिश्च सह भक्षयति पिबति चेति ? तच्छ्रुत्वा यीशुस्तान् अब्रवीत्, न
बलवताम् अपि त्वस्त्रस्थानां चिकित्सकेन प्रयोजनम् । न धार्मिकान्
अपि तु पापिनो मनःपरावर्त्तनायाङ्गातुम् अहम् आगतोऽस्मि ।

तदा तु योहनस्य शिष्याः फरीशिनश्चोपावसन्, अतस्त आगत्य १८
तम् अपृच्छन् योहनस्य फरीशिनाश्च शिष्या उपवसन्ति, भवतः
शिष्यास्तु नोपवसन्त्येतस्य कारणं किं ? यीशुस्तु तान् जगाद, कन्याया १९
वरो यावत् सखिभिः सह वर्त्तते तावत् ते किमुपवसुं शक्नुवन्ति ?
यावत्कालं वरस्तेः सह विद्यते तावत्कालं त उपवसुं न शक्नुवन्ति ।
आयास्यन्ति तु दिनानि यदा वरस्तेषां सान्निध्याद् अपहारिष्यते, २०
तेष्वेव दिनेषु त उपवस्यन्ति । जीर्णं वाससि कोऽप्यनाहतवस्त्रस्य २१
खण्डं न बीज्यति, अन्यथा नूतनेन तेन पूरणोपायेन जीर्णस्य किय-
द्भागोऽपह्रियते निहृद्यतरश्च भेदो जायते । अपि च कोऽपि जीर्णासु २२

कुट्टषु नवीनं द्राचारसं न निधत्ते, अन्यथा नवीनो द्राचारसः कुट्ट
विदारयति, तेन द्राचारसश्च-विस्त्रवति कुलस्य नश्यन्ति । अपितु
नूतनास कुट्टषु नवीनो द्राचारसो निहितव्यः ।

विश्रामवारमधि यीशोरुपदेशः ।

- २३ एकदा स विश्रामवारे शस्यच्छेष्टेणाव्रजत् तस्य शिष्याश्च गच्छ-
२४ न्तो मञ्जरी भङ्गादात्तुमारेभिरे । तदा फरीशिनस्तमवदन्, पश्यतु,
२५ विश्रामवारे यन्न विधेयं भवतः शिष्यास्तदेव कथं कुर्वन्ति ? स तु
तानब्रवीत्, अभावाद् दायूदस्य तत्सङ्गिनाश्च चुधायां जातायां
२६ तेन यदकारि तत् किं युष्माभिः कदापि नापाठि ? महायाजक-
स्थाविद्याथरस्य काले स ईश्वरस्य गृहं प्रविष्टो ये च दर्शनीयपूपा
याजकेभ्योऽन्ये न भोक्तव्यास्तानेव सोऽभक्षयत् स्वसङ्गिभ्यश्चाप्यदात् ।
२७ पुनः स तान् बभाषे, मानवस्य कृते विश्रामवारः सम्भूतो न तु
२८ विश्रामवारस्य कृते मनुष्यः । अतो मनुष्यपुत्रो विश्रामवारस्यापि
प्रभुरस्ति ॥ २ ॥

- ३१ ततः परं स पुनः समाजगृहं प्रविवेश । तत्र च शोषितहस्तः
१ कश्चिन्नर आसीत्, अतः स विश्रामवारे तं स्वस्यं करिष्यति न
२ वेति ज्ञातुं ते तं निरैच्छन्, यतस्ते तमभियोकुम् ऐच्छन् । स तु
३ तं शोषितहस्तं मानवं जगाद, मध्यस्थान उच्छिष्ट, तांश्चाब्रवीत्,
विश्रामदिने किं विधेयं ? हितक्रिया किंवाहितक्रिया ? प्राणरक्षा
४ किंवा प्राणनाशः ? अनेन ते मौनमवललम्बिरे । स तु सक्रोधं
तान् समवस्योक्त्य तेषां चित्तजडतायां श्रेयंस्तं नरं जगाद, स्वहस्तं
प्रसारय । ततस्तेन प्रसारितः स हस्तः पुनरन्यतर इव स्वस्यः प्रतिपेदे ।
५ तदा फरीशिनो निर्गत्य तूर्णं हेरोदीयैः सह तदिनाश्रोपायाकाङ्क्षया
तस्य विहङ्गं मन्त्रयाञ्चक्रिरे ।

यीश्वरनेकालौकिककर्माणि ।

यीशुस्तु खग्न्यैः साङ्गे समुद्रतटं जगाम । गालीलाञ्च महान् ०
जननिवहस्तमन्वगच्छत् । थिङ्गदियातो थिरुगालेमाद् इदोमाद् ८
यद्दैनपारख्यदेशाच्चागता मानवाः सौरषीदोनयोश्चतुर्दिग्भ्यो महान्
जननिवहस्य तेन यद्यत् क्रियते तच्छ्रुत्वा तदन्तिकमाजग्मुः । तदा ९
जननिवहस्य कारणाद् अर्थतः स यत्तैर्न पीड्येत तदर्थं खग्न्यस्थान्
जगाद्, एका नौका मदर्थं सञ्जीकृता तिष्ठत्विति । यतः स बहून् १०
निरामयान् अकार्षीत्, ततो व्याधापन्नाः सर्वे स्पृष्टुं घतमानास्तम्
आकुलयन् । अशुचय आत्मानश्च यदा तम् अपश्यन्तदा प्रणिपत्य ११
क्रोशन्तोऽवदन्, भवान् ईश्वरस्य पुत्रः । ते तु यत्तं न व्यक्तीकुर्युस्तदर्थं १२
स तान् भूयोऽभर्षयत् ।

द्वादशशिष्याणां प्रेरितपदे नियोगः ।

ततः परं स गिरिमारुह्य खकीयेच्छातः कांश्यन नरान् १३
खान्निकम् आजुहाव ते च तत्समीपं जग्मुः । ये च तेन सह वर्त्तरन् १४
घोषणार्थंश्च तेन प्रेष्येरन् व्याधीनां प्रतीकाराय च भूतानां निःसा- १५
रणाय च सामर्थ्यविशिष्टा भवेयुस्तादृशान् द्वादशनरान् स नियुयुजे । १६
[तेषां मध्ये गणिताय] शिमोनाय च पित्र इति नाम ददौ,
सिबदियस्य पुत्राय याकोबाय तस्य याकोबस्य भ्रात्रे योहनाय च १७
स बनेरगश् इति नाम ददौ, एतस्यार्था मेघनादसुताविति ।
[शेषाणां नामानि] आन्द्रियः, फिलिपः, बर्थसमयः, मथिः, १८
थोमाः, आर्षफियसुतो याकोबः, थद्देयः, कानानिः शिमोनः,
ईष्करियोतीथो थिङ्गदाश्च । एष एव तस्य समर्पयिताभूत् । १९

यीशुना कश्चेदित् भूतग्रस्ताय आरोग्यदानं उपदेशदानञ्च ।

अपरं ते गृहं प्रविशिशुः । पुनश्च महान् जननिवहः समागमत्, २०
ततस्त आहारमपि कर्तुं नाशक्नुवन् । तच्छ्रुत्वा तु तस्य बन्धुजनास्तं २१

- ११ धर्तुं निर्जग्मुः, यतस्तेऽवदन् स हतबुद्धिरभूत् । धिरुशालेमाद्
 आगताः शास्त्राध्यापकाश्चाहुः, स बलसबूलेनाविष्टः, भूतानामधि-
 १२ पतेः साहाय्येन स भूतान् निःसारयतीति । तदा स तान् समीपम्
 आह्वय्योपमाभिर्जंगाद्, श्रैतानः कथं श्रैतानं निःसारयितुं शक्नुयात् ?
 १४ किञ्चन राज्यं यद्यात्मविरुद्धं विभज्यते तर्हि तद् राज्यं स्थातुं न
 १५ शक्नोति, किञ्चन कुलञ्च यद्यात्मविरुद्धं विभज्यते तर्हि तत् कुलं
 १६ स्थातुं न शक्नोति । श्रैतानश्च यद्यात्मविरुद्धमुत्थाय विभक्तो जातस्तर्हि
 १७ स स्थातुं न शक्नोति प्रत्युतान्तं प्राप्नोति । तस्य बलवतो गृहं प्रवि-
 श्यैव तस्य सञ्जाम् अपहर्तुं केनापि न शक्यं । प्रथमतः स बलवांस्तेन
 १८ बध्यतां, तथानुष्ठिते तद्गृहस्य द्रव्याणि तेनापहारिष्यन्ते । युष्मानहं
 सत्यं ब्रवीमि, मनुष्यसन्तानानां सर्वाणि पापानि तैर्ब्याहृतानि
 १९ सर्वाणि धर्मनिन्दावचांसि च मार्जयिष्यन्ते, यस्तु पवित्रस्थात्मनो
 विरुद्धं निन्दां व्याहरति सोऽनन्ते कालेऽपि चमां नावाप्स्यति, अपि
 २० तु विचारेऽनन्तं दण्डमर्हति । यतस्तेऽवदन्, असावशुचिनात्मनाविष्टः ।
 २१ इतिमध्ये तस्य भ्रातरो माता सागत्य वह्निस्तिष्ठन्तः प्रेथ्यं प्रहृत्य
 २२ तम् आजुहुवुः । तस्य परितस्तु जनौघ आसीन् आसीत् । अतस्ते तं
 जगदुः, पश्यतु भवतो माता भ्रातरश्च वह्निस्तिष्ठन्ति भवन्तमन्वि-
 २३ यन्ति च । स तु तान् प्रतिबभाषे, मम माता का ? मम भ्रातरश्च के ?
 २४ तदा स स्वपरित उपविष्टान् जनान् समवलोक्य बभाषे, पश्यत, मम
 २५ माता मम भ्रातरश्चेमे । यतो यः कश्चिद् ईश्वरस्येच्छाम् आचरति
 स एव मम भ्राता किंवा मम भगिनी किंवा मम माता ॥ ३ ॥

यीशोः कतिपयदृष्टान्ताः ।

- ४१ पुनः स समुद्रतटे शिचयितुम् आरेभे, तदा तु महति जनौघे
 तत्समीपं समागते स नौकां प्रविश्य समुद्रं उपाविशत् कृत्वा

जनौघश्च समुद्रतटस्थे स्थलेऽविद्यत । स च तेभ्यो दृष्टान्तकथाभिः २
 प्रचुरग्निचाम् अददात्, विप्रेषतः स्वग्निचायां तान् अब्रवीत्, श्रूयतां, ३
 पश्य वप्रा वीजानि वपुं निर्गतः । तस्य वपनकाले तु कतिपयानि ४
 वीजानि पथपार्श्वेऽपतन् तत आकाशस्था विहङ्गमा आगत्य तान्य-
 भक्षयन् । अपराणि तु पाषाणमये स्थलेऽपतन् यत्र तत्कृते ५
 प्रभूतमृत्तिका नासीत् । मृत्तिकाया अगभीरत्वात् तानि क्षिप्रं ६
 प्रारोहन् उदिते तु सूर्येऽदहन्त मूलहीनत्वाच्चाशोद्यन्त । अपराणि ७
 च कण्टकानां मध्येऽपतन् तैः कण्टकैश्च वृद्धावपीडितानि फलं
 नाफलन् । अपराणि तूत्तमायां भूम्यां पतित्वा प्ररोहि वर्धेषु च ८
 फलम् अफलन्, कानिचित् त्रिशङ्कुणं, कानिचित् षष्टिशृणुं, कानि-
 चिच्छतशृणुञ्च । स च तान् जगद्, शृणोतु यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः । ९

यदा तु स निर्जने स्थान आसीत्, तदा द्वादशभिः सह तस्य १०
 सङ्गिनस्तं तस्य दृष्टान्तस्य तात्पर्यं पप्रच्छुः । स च तानब्रवीत्, ईश्वर- ११
 राज्यस्य गूढविषयस्य ज्ञानं युष्मभ्यं दत्तं वहिःस्थानाम्बमीनां हृते
 सर्व्वं तथोपमारूपं जायते यथा ते पश्यन्तो द्रष्टव्यन्ति न त्वनुभवि- १२
 व्यन्ति शृण्वन्तश्च श्रोष्यन्ति न तु भोक्ष्यन्ते, अन्यथा परावृत्तानां
 तेषां पापक्षमा सम्भविष्यति । पुनः स तानाह, किं न जानीथ १३
 दृष्टान्तकथामिमां कथञ्च सर्वा दृष्टान्तकथा युष्माभि ज्ञातव्याः ? स १४
 वप्रा वाक्यं वपति । पथपार्श्वस्थाश्च ते यत्र वाक्यमुष्यते श्रुते तु १५
 तस्मिन् श्रैतान आगत्य तेषां हृदयेषूप्रं वाक्यम् अपहरति । पुनः १६
 पाषाणमये स्थले लम्बवीजस्ते ये वाक्यं श्रुत्वैव तत्त्वणं सानन्दं
 गृह्णन्ति तेषां त्वन्तर्मूलं नास्ति ततश्च तेऽल्पकालस्थायिनो भवन्ति १७
 ततः परं वाक्यहेतुना क्रेश उपद्रवे वीत्यन्ते ते सद्यः स्वल्पान्ति ।
 कण्टकानाञ्च मध्ये लम्बवीजस्ते, ये वाक्यं शृण्वन्ति ततः परं १८

१६ संसारसम्बन्धीयाश्चिन्ता धनस्य माया चान्यविषयाणामभिलाषाश्च

१० प्रविश्य वाक्यमवपीडयन्ति ततस्तन्निष्फलं जायते । उत्तमायान्तु
भूम्यां लब्धवीजांस्ते ये वाक्यं शृण्वन्ति गृह्णन्ति फलं फलन्ति च,
केचित् त्रिंशद्गुणं, केचित् षष्टिगुणं, केचित् शतगुणं ।

११ अपि च स तान् जगाद् दीपो यद् द्रोणस्याधः किंवा खट्वाया
अधः स्थापित तदर्थं किमायाति ? स यद् दीपाधारोपरि निधी-

१२ येत किं न तदर्थम् आयाति ? वास्तवं नास्ति किमपि गूढं यन्न
प्रत्यक्षं भविष्यति । तच्च येन सप्रकाशं स्थानं गच्छेत् तदर्थमेव

१३ प्रच्छन्नीभूतं । शृणोतु यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः ।

१४ पुनः स तान् जगाद्, युष्माभिः किं श्रूयते तद् आलोच्यतां ।
येन परिमाणेन यूयं मिमीध्वे तेनैव युष्मदर्थं मायिष्यते, शृण्वन्त्यस्य

१५ युष्मभ्यम् अधिकं दायिष्यते । यतो यस्यास्ते तस्मै दायिष्यते यस्य
तु नास्ते तस्य यदस्ति तदपि तस्माद् अपहंरिष्यते ।

१६ पुनः स बभाषे, ईश्वरराज्यं तथा यथा कश्चिन्नरो भूमौ वीजानि

१७ वपति ततः प्रभृति यावत् स प्रतिरात्रं प्रतिदिनञ्च निद्रात्युत्तिष्ठति

१८ च तावत् तदलक्षितरूपं वीजानि प्ररोहन्ति वर्धन्ते च, यतो भूमिः

स्वयमेव फलन्ती प्रथमं तृणं ततः परं मञ्जरीं पञ्चाञ्च मञ्जर्यां

१९ सिद्धं शस्यम् उत्पादयति । परिणते तु फले स तूष्णं लवित्प्रं प्रयुञ्जे
यतः शस्यकर्त्तनकाल उपस्थितः ।

२० पुनः स बभाषे, वयम् ईश्वरराज्यं केन मद्दृशं वदिष्यामः ?

२१ कथोपमया वा तद् उपमास्यामहे ? तत् सर्वपवीजेन मद्दृशं, यतो

२२ भूमौ वपनकाले तत् सर्व्ववीजेभ्यः चुद्रतरम्, उपन्तु प्रकृष्टं सर्व्व-

शाकेभ्यो महत्तरं जायते महतीः शाखाश्च प्रसारयति, तस्य काया-

याश्चाकाशीयपर्चिणो निवसुं प्रकुर्वन्ति ।

ईदृशैरेव बडभिर्दृष्टान्तैः स तेषां अवणशक्त्यनु रूपं तेभ्यो २२
वाचमकथयत् दृष्टान्तान्तु विना तेभ्यः किमपि नाकथयत् । निर्जनन्तु २४
स्त्रिभ्यः सर्वं व्याख्यात् ।

यीशोः कतिपयलौकिककर्माणि ।

यीशो भङ्गानिवारणम् जनैकभृतप्रत्याय निरामयत्वदानम् ।

तस्मिन् दिने सन्ध्यायां जातार्यां स तान् जगाद, पारं गम्यतां । २५
अतस्ते जनौघं त्यक्त्वा तथाभृतं तं नौकायाम् अग्रहिषुः । तत्सह २६
त्वपराः काश्चिन्नौका आसन् । तदा महावात्या जाता तरङ्गाश्च नाव- २७
माहनन् अनेन सा तोयेनापूर्यन्त । स तु नावः पश्चाद्भाग उपविशोप- २८
धानमालम्ब्यानिद्रात् । अतस्ते तं प्राबोधयन् व्याहरंश्च भो गुरो वयं
नश्यामोऽत्र भवान् किं निश्चिन्तः ? तदा स जागरितो वायुं तर्जया- २९
मास समुद्रञ्च जगाद मौनं कुरु त्वष्णीभव । अनेन वायुः ग्रशाम
सम्पूर्णं निर्वातो बभूव च । स च तान् जगाद, किमर्थमीदृशं भीरवः ३०
स्य ? यूयं विश्वासहीनाः कथमेतत् ? तदा ते महाभययस्ता ३१
मिथो जगदुः, को न्वयं यद् वायुः समुद्रस्याप्यस्याज्ञा गृहीतः ॥ ४ ॥

ततः परं ते समुद्रपारस्यं गादारीयाणां देशं प्रापुः । नौकातश्च ५१
निर्गते तस्मिन् तत्क्षणं श्रवागारेभ्य आगतः कश्चिद् अशुचिभूताविष्टो १
नरस्तस्य समक्षमुपतस्थे । स श्रवागारेषु कृतनिवास आसीत् कश्चिच्च २
तं शृङ्खलैरपि बद्धुं नाशक्नोत् यतः बडहत्लो निगडैः शृङ्खलैश्च ४
बद्धेन तेन शृङ्खलानि विदीर्णानि निगडानि च पूर्णितानि तं
शमयितुं शक्तिमान् कोऽपि नासीत् । स दिने च रात्रौ च निरन्तरं ५
गिरिषु श्रवागारेषु वा तिष्ठन्नक्रोशत् प्रस्तरेऽस्वात्मानम् अकथन्त ।
दूरान्तु यीशुं दृष्ट्वा सोऽभिधाव्य तस्य भजनं चकार महारवेण च ६
क्रोशन् व्याजहार भो परात्परस्त्वैश्वरस्य पुत्र यीशो भवता सह मम ७

- ८ कः समन्तः ? ईश्वरेण भवन्तं ग्रापयामि मां मा यातयतु । यतो
 ९ यीशुस्तमवदत् रे अशुचे आत्मन् मनुष्यादस्मान्निःसर । स च तं
 पप्रच्छ तव नाम किं ? स प्रत्युवाच वाहिनौति मम नाम यतो
 १० वयं बहवः । भवानस्मानेतद्देशाद्-वहि मां प्रेषयत्वित्युक्त्वा च स तं
 ११ भृशं प्रसादयामास । तत्र गिरिनितम्बे तु महान् शूकरत्रजोऽचरत् ।
 १२ अतस्ते सर्वे भूताः प्रार्थयमानास्तमवदन्, अमून् शूकरान् प्रत्यस्मान्
 १३ विसृजतु, वयं तान् शूकरान् प्रविशाम । ततो यीशुना तूर्णम्
 अनुज्ञातास्तेऽशुचय आत्मानो निःसृत्य तान् शूकरान् प्रविशिशुस्तेन
 स कृत्नो ब्रजः सवेगं धावन् शैलायात् समुद्रे निपपात । ते शूकराः
 १४ प्रायेण ते सहस्रे आसन्, सर्वे च समुद्रे पञ्चत्वं गताः । शूकर-
 रक्षकास्तु पलाय्य नगरे पक्षीषु च संवादं व्याज्ञापयामासुः । ततो
 १५ यद् वृत्तं तद् द्रष्टुं मनुष्या वहिराजग्मुः । यीशोः समीपमुपस्थाप्य
 च वाहिन्याविष्टः स भूतघस्तो नर उपविष्टो वस्त्वान्वितः सुबुद्धिश्चेति
 १६ पश्यन्तस्ते विभ्युः । ये च दृष्टवन्तस्ते तेभ्यस्तस्य भूताविष्टस्य वृत्तान्तं
 १७ शूकराणाञ्च कथां निवेदयामासुः । ततस्ते यीशुं स्वमीमातोऽप-
 १८ सरणं याचितुमारेभिरै । तस्मिंस्तु नावं प्रविशति स भूताविष्टं
 सविनयं यथाचे, अहं यद् भवता सार्द्धं तिष्ठेयं तदनुमन्यतामिति ।
 १९ यीशुस्तु नानुमन्य तं जगाद्, स्वगृहं स्वजनसमीपं याहि, प्रभुस्त्वा-
 २० मनुकम्य त्वदर्थं यत् कृतवांस्तत् सर्वं तेभ्यो निवेदय च । ततः स
 गत्वा तं प्रति यीशुना यदकारि तत् सर्वं दिकापल्यां घोषयितु-
 मारेभे, तेन मानवाः सर्वे आश्चर्यममन्यन्तं ।

यीशुना स्त्रिया चारोग्यकरणं स्वतकन्यायि जीवनदानञ्च ।

- २१ ततः परं यीशौ नावा हृदं तरित्वा पुनः पारम् आगते
 २२ महान् जनौघस्तसमीपे समायचौ स तु समुद्रतट आसीत् । पश्य

च समाजाध्यक्षाणां मध्ये यायौरनामा नर एक आगच्छत् तच्च
 दृष्ट्वा तस्य चरणयोः प्रणिपपात तञ्च भृशम् अनुनयन्नवदत्, मम १२
 चुट्टा दुहिता मृतकल्या । भवान् आगत्य तस्यां हस्तावर्पयितुम्
 अर्हति, तेन सा तरित्वा जीर्णिव्यति । ततः स तेन सह जगाम, १४
 महान् जननिवहस्य तम् अनुब्रजन्नपीडयत् ।

तदा त्वादादशवर्षेभ्यः प्रदररोगेण श्रौणां या काचिद् योषिद् १५
 बद्धभिस्त्रिकित्सकैर्भृशं क्लिष्टा सर्व्वस्वं त्यक्त्वापि कमण्युपशमं न लब्ध- १६
 वती प्रत्युताधिकमस्त्रस्था जाता सा यौगोः कथां श्रुत्वा जनौघस्य १७
 मध्येन प्रच्छन्नं पश्चाद् उपस्थाय तस्य वसनं पश्यन्न यतः सावदत् तस्य १८
 वासांसि स्पृष्ट्वाहं तरिष्यामि । सद्यश्च तस्याः शोणितोत्सः शुष्कीभूतः १९
 सा च यद् व्याधिसुक्ताभूत् तत् खदेहेऽनुवभूव । यौशुस्तु सपदि २०
 स्वतः प्रभावस्य निर्गमनं ज्ञात्वा जननिवहस्य मध्ये परावृत्त्य प्रपच्छ,
 को मम वसनं स्पृष्टवान् ? तस्य शिष्यास्तम् अवादिषुः, जनौघेन २१
 भवान् पीडयते तत् पश्यति, तथापि पृच्छति, को मां स्पृष्टवानिति ।
 तत्तु यथाकारि तां दिदृक्षुः स पर्य्यपश्यत् । तदा सभया सकम्पा २२
 च सा योषिद् आत्मनि यद् वृत्तं तज्ज्वालोपस्थाय तत्समन्त्रं प्रणिपत्य २३
 सर्व्वं यथातथ्यं निवेदयामास । स तु तां जगाद, वत्से तव विश्वासस्त्वां २४
 तारयामास, कुशलं याहि स्वव्याधितो सुक्ता तिष्ठ च ।

यावत् स एतद् भाषते तावत् तस्य समाजाध्यक्षस्य गृह्णात् २५
 केचिन्नरा आगत्यावदन्, भवतो दुहिता ममार, किमर्थं गृह्णम्
 अधिकं क्लिप्तौघात् ? यौशुस्तु ताम् उच्यमानां कथां सपद्युपश्रुत्य २६
 तं समाजाध्यक्षं जगाद, मा भेषीः केवलं विश्वसिहि । स च पित्रं २७
 याक्रोवं याकोवस्य सहोदरञ्च योहनमपहायापरं कमपि स्वानु-
 ब्रजनाय नानुमेने । ततः परं समाजाध्यक्षस्य गृहमागत्य भृशं रुदतो २८

- ३९ क्रोग्रताञ्च कोलाहलं दृष्ट्वा स प्रविश्य तान् जगाद, किमर्थं
कोलाहलं कुर्वथ रुद्विथ च? न मृता सा बाला सा निद्राणा ।
४० ततस्ते तम् उपजहसुः । स तु तान् सर्वान् वहिः कृत्वा स्वसाङ्गं
बालिकायाः पितरं मातरञ्च स्वसङ्गिनश्च नयन् बालिकायाः
४१ ग्रथनागारं प्रविवेश । तस्या बालिकाया हस्तञ्च गृहीत्वा तां जगाद,
तास्त्रिया-कूमीति । भाषान्तर एतस्यार्थोऽयं, बालिके, उत्तिष्ठेति
४२ ममाज्ञा । सा च बालिका सपद्युत्याय विहर्तुं प्रावर्त्तत, यतः
सा द्वादशवर्षवयस्कासीत् । तदा मानवा महाचमत्कारं मेनिरे ।
४३ स तु तान् दृढमादिशत्, एतत् केनापि न ज्ञातव्यम् । अपि च
स तस्यै भक्ष्यदानम् आज्ञापयामास ॥ ५ ॥

स्वदेशीयलोके यीशोरसम्मानम् ।

- ई १ ततः परं स तस्मात् स्थानान्निर्गत्य स्वदेशमागतम् तस्य शिष्याश्च
२ तम् अन्वगच्छन् । उपस्थिते तु विश्रामवारै स समाजगृहे शिष्य-
यितुम् आरेभे बहवश्च श्रोतार आश्रय्ये मन्यमाना अवदन्,
कुतोऽमुना सर्वमेतदस्मिन् ? अमुभै दत्तञ्चेदं किं ज्ञानं ? अमुय्य
३ कराभ्यामीदृशानि प्रभावस्य कर्माणि कथं साध्यन्ते ? असौ किं
नास्मदीयतच्चा मरियमः सुतो याकोबस्य योषे र्थिङ्गदाः शिमोनस्य
च भ्राता ? अमुय्य भगिन्योऽपि किं नात्रास्मन्निकटे वर्त्तन्ते ? इत्थं
४ ते तस्मिन् स्वलिताः । यीशुस्तु तान् अब्रवीत्, नान्यत्र कुत्रापि
५ भाववाद्यसम्मानितः केवलं स्वदेशे स्वकुले स्वगृहे च । अतः स
तत्र प्रभावसिद्धं किमपि कर्म कर्तुं नाशक्नोत् केवलं स्वल्पान्
अस्वस्थान् नरान् हस्तार्पणेन निरामयान् अकार्षीत् । तेषाम्
६ अविश्वासे चातीवाश्रय्ये मेने । ततः परं स परितः स्थितेषु ग्रामेषु
पर्यटन्नशिष्यतः ।

शिव्यान् प्रति यीशोसपदेशः । योहनस्नापकस्य वधः ।

अपि च स पूर्वोक्तान् द्वादश शिव्यान् स्वसमीपम् आह्वय द्वौ ७
 द्वौ कृत्वा प्रेषयितुम् आरेभे, तेभ्यश्चाशुचौनाम् आत्मनां कर्तव्यम्
 इदात् । तांश्चेदमादिदेश, यात्रयं केवलं यष्टिमादायान्यत् किमपि ८
 मादद्धं, भिन्नाधारं, पूषं, पटुकायां वा सुद्रा मादद्धं, अपि तु ९
 काष्ठोपानहौ बध्नीत, द्वे लज्जाच्छादने मा परिधद्धं । स तान् इद- १०
 मपि जगाद, यत्र कुत्रचिद् गृहं प्रविशथ, स्थानान्तरगमनं यावत्
 तत्रावतिष्ठध्वं । ये च सर्व्वे मानवा युष्मान् नानुगृह्णन्ति युष्मदाक्यानि ११
 च न गृह्णन्ति, तेषां स्थाःनाभिर्गत्य तेषां विदुद्धं साक्ष्यायं
 स्वषरणाधःस्थितां मृत्तिकामप्यवधुनुत । युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि,
 विचारदिने सर्दामस्य घमोराया वा दश तस्य नगरस्य दशातः
 सस्यतरा भविष्यति । अतस्ते निर्गत्य मनःपरावर्त्तनस्य कर्त्तव्यताम् १२
 अधोषयन्, बहून् भूतांश्च निरसारयन् अस्वस्थांश्च बहून् तैलेनाभि- १३
 षिष्य निरामयान् अकुर्व्वन् ।

तदा तस्य नास्मि प्रसिद्धतां गते राजा हेरोदस्तस्य ख्यातिं १४
 श्रुत्वाब्रवीत्, स्नापको योहनो मृतानां मध्याद् उत्थितस्ततो हेतोः
 प्रभावास्तस्मिन् स्वकार्य्यं साधयन्ति । अन्ये त्वदन् स एस्मिन् । १५
 अपरे चावदन् स भाववादी किंवा भाववादिनाम् एकेन सदृशः ।
 हेरोदस्तु श्रुत्वा जगाद, यस्य योहनस्य शिरो मया ह्वितं स एवासौ । १६
 स मृतानां मध्यादुत्थितः ।

वास्तवं, हेरोद एव स्वभ्रातुः फिलिपस्य भार्यायां हेरोदि- १७
 यामुदूढवांस्तस्याः कारणात् प्रेष्यान् प्रहित्य योहनं धृत्वा कारायां
 बद्धवान् । यतो योहनो हेरोदमगदत्, भ्रातृभार्यायाः स्वामित्वं १८
 तया न विधेयमिति । हेरोदिद्या च तस्मै पर्य्यकुप्यत् तच्च हन्तुम् १९

- १० ऐच्छत् न त्वशक्तोत् । यतो हेरांदो योहनं धार्मिकं पवित्रञ्च नरं
 ज्ञात्वा तस्मादभिभेत् तञ्चारचत् तस्यादेशं श्रुत्वा च बह्वनि कर्माण्य-
 ११ करोत् प्रीतश्च तस्य वाक्यान्याकर्णथत् । अपरम् उपस्थिते शुभदिने
 यदा हेरोदः स्त्रीयजन्मोत्सवे स्त्रीयमहल्लोकानां सहस्रपतीनां गालौ-
 १२ स्त्रीयप्रथमानाञ्च निमित्तं रात्रिभोज्यम् अकरोत्, तदा तस्या
 हेरोदियाया दुहितरि सभां प्रविश्य नृत्येन हेरोदस्य तत्रोपवि-
 १३ ष्टानां तत्सङ्गिनाञ्च प्रीतिमुत्पादितवत्यां राजा तां बालिकामब्रवीद्
 १४ यद् वाञ्छसि तन्मां याचस्व तदेव तुभ्यं दास्यामि । अपि च स
 श्रम्या तां जगाद, यद् वाञ्छसि तत् तुभ्यं दास्यामि, अर्द्धराज्य-
 १५ पर्यन्तं तद् दास्यामि । तदा सा निर्गत्य स्वजननीम् अप्राचीत्, किं
 १६ याचिष्ये ? सा जगाद, स्नापकस्य योहनस्य मस्तकमिति । ततः सा
 क्षिप्रं सोत्साहं प्रविश्य राज्ञोऽन्तिकं गत्वायाचिष्ट यथा भवान् सपदि
 मद्यं स्थाले स्नापकस्य योहनस्य मस्तकं ददात्वियं मम वाञ्छा ।
 १७ अनेन राजा शोकान्तीं जातोऽपि शपथानां सङ्गिनाञ्च भयात् तां
 १८ प्रत्याख्यातुं नैच्छत् । अतो राजा तूष्णं प्रतिहारिणं प्रहित्य तस्य
 १९ शिरस आनयनमादिदेश । स च गत्वा कारायां तस्य शिरश्छित्त्वा
 स्थाले निधायानीय बालिकायै ददौ बालिका च स्वमात्रे तद्
 ददौ । सर्वमेतच्छ्रुत्वा तस्य शिष्या आगत्य तस्य देहम् आदाय
 शवागारे निदधुः ।

प्रभो यीशोरपराणि कार्नाचित्त अलौकिककर्माणि ।

यीशुना पक्षमक्षस लोकेभ्य आश्चर्यरूपेण भोजनदानम्

पद्मजन जलमक्षरपाद्य ।

- १९ ततः परं प्रेरिता यीशोः समचं समाजग्मुः, यच्च हतवन्तः शिञ्चित-
 २० वन्तश्च तत् सर्वं तस्मै निवेदयामसुः । स च तान् जगाद, ध्युयमेव

गुप्तं निर्जनं स्थानमागत्य किञ्चिद् विभ्राम्यत । यत आगच्छतामप- ११
 गच्छताञ्च महती सञ्ज्ञाषीत्, आहारायाप्यवकाशस्तेषां नाभवत् । १२
 अतस्ते गुप्तं नावमाह्वय निर्जनं स्थानं जग्मुः । जननिवहास्तु गच्छतस्तान् १३
 अपश्यन् बहवस्त्राभ्यजानन्, अतः सर्व्वनगरेभ्यो मानवाः स्थलमार्गेण
 तत्र धावन्तस्तान् अतिचक्रमुस्तस्य समीपं समाजग्मुश्च । यीशुस्तु २४
 वह्निरेत्य महान्तं जननिवहं दृष्ट्वा तान् अनुचकम्पे, यतस्ते क्षीनरक्षकै
 र्मेषैः सदृशा आसन् । स च तेभ्यः प्रभृतां शिष्यां दातुमारेभे ।

इत्थं दिनस्य महाभागेऽतीते शिष्या उपागत्य तमूचुः, निर्जन- २५
 मिदं स्थानं गतञ्च बह्वतरं दिनं । भवान् अमून् विस्मृतु यथा २६
 ते परितः स्थिताः पक्षी ग्रामांश्च गत्वा स्वाद्यं पूषान् क्रीणीयु र्यत
 स्तेषां स्वाद्यं नास्ति । स तु तान् प्रतिवभाषे, यूयमेव तेभ्य आहारं २७
 दत्त । अनेन ते तम् अब्रुवन्, वयं किं गत्वा द्विगतसुद्रापादेः
 पूषान् क्रीत्वामीभ्य आहारं दास्यामः ? स तु तान् पप्रच्छ, युष्म- २८
 द्भित्तिकं कति पूषा विद्यन्ते ? गत्वा पश्यत । ते तदवगत्याब्रुवन्, पञ्च
 पूषा द्वौ मत्स्यौ च । ततः स तान् हरिति दृष्ट्वा पङ्क्तिभिः सर्व्वेषाम् २९
 उपवेशनमादिदेश । तदा त आहारार्थं शतं शतं पञ्चाशत् पञ्चाशच्च ४०
 नरास्तुरस्त्रपङ्क्तिभिरुपविष्टाः स च तान् पञ्च पूषान् द्वौ मत्स्यौ ४१
 चादाय स्वर्गं प्रत्युच्चदृष्टि भूत्वाग्निषमवादीत्, पूषांश्च भङ्गा तेभ्यः
 परिवेषणार्थं स्त्रिंशद्येभ्योऽददात् तौ द्वौ मत्स्यावपि सर्व्वेषां हृते ४२
 विभेजे । इत्थं सर्व्वे भुङ्क्ता तदपुः । भग्नांशान् सङ्गृह्य च दादशउल्ल- ४३
 कान् पूरुषामासुः, मत्स्ययोरपि भग्नांशान् आददिरे । ते पूषभोक्तारः ४४
 प्रायः पञ्चसहस्रपुरुषा आसन् ।

ततः परं स सपदि सोत्साहं स्त्रिंशद्यान् नावं प्रवेष्टुं यावच्च स ४५
 जोगौघं विस्मलति तावद् अग्रतो बैत्सेदासुहिष्य गन्तुमादिदेश । ४६

- ४० अनन्तरं स जनान् अनुज्ञाय प्रार्थयितुं गिरिमारुरोह । सन्ध्याथान्
नूपस्थितायां नौका मध्यसागरं स चैकाकी स्थल आसीत् ।
४८ नौकावाहने च ते क्लिश्यन्ते यतो वायुस्तेषां सम्मुख इति तेनादर्शि ।
प्रायो यामिन्याश्चतुर्थं यामे तु स समुद्रोपरि ब्रजस्तेषां समीपम्
४९ गमत् तानतिक्रमितुञ्च प्रावर्त्तत । ते च समुद्रोपरि ब्रजन्तं तं
५० दृष्ट्वापच्छायां मत्वा चुक्रुशुः, यतः सर्व्व एव तं पश्यन्त उद्विजिरे ।
स तु तूष्णं तानाक्षपन्नब्रवीत्, आश्वसित, सोऽहं, मा भैष्ट ।
५१ ततः परं स नौकामारुह्य तेषां समीपम् उपतस्थे वायुश्च शशाम ।
५२ अनेन ते मनःस्वतिमात्रं विभिन्ना आश्चर्य्यं मेनिरे, यतः पूषानां
दृष्ट्वा तैर्न बुद्धं, तेषां हृदयन्तु जडोभूतमासीत् ।
५३ तरित्वा ते गिनेषरताख्यं जनपदम् उपस्थाय-नावं कूले बबन्धुः ।
५४ नावस्तु निर्गतेषु तेषु मानवाः सपदि तमभिजाय धावन्तो निकटस्थं
कृत्स्नं प्रदेशं गत्वा पर्य्यङ्कैरस्वस्थान् वहन्तो यत्र कुत्रापि तस्योपस्थितेः
५५ संवादम् अष्टृष्णंस्तत् स्थानं निन्युः । तस्मिंश्च यामान् नगराणि
वा पक्षी वा प्रविशति मानवा अस्वस्थान् दृष्टस्थानेषु निधाय तैस्त-
दीयवस्त्रप्रलम्बकस्पर्शनमेव तमयाचन्त, यावन्तश्चात्सृग्ंस्ते सर्व्वे तेरुः ।

अशौचमधि उपदेशः ।

- ७१ एकदा फरीशिनः शास्त्राध्यापकानाञ्च केचिद्वरा यिहूशालेमत
१ आगत्य तस्थान्तिकं समाजगुप्तस्य कतिपयांश्च शिष्यान् अपवित्रैरर्थ-
२ तोऽप्रचाक्षिते हँकैराहरतो दृष्ट्वा निनिन्दुः । यतः फरीशिनो
यिहूदीयाश्च सर्व्वे प्राचीनानां परम्परागतीं शिष्यां रक्षन्तीतिहेतोः
४ सयत्नं हृष्टान् अप्रचाक्ष्य न भक्षयन्ति । दृष्ट्वाचागता न स्नात्वा न
भक्षयन्ति । अन्या अपि बद्धो रीत्यस्तैः शिषित्वा रक्ष्यन्ते, यथा
पानपाचाणां भाष्टानां तैजसभङ्गनानां शिष्यानाञ्च क्षपणम् । अतः

फरौग्निः शास्त्राध्यापकाञ्च तमपृच्छन्, तव ग्निव्याः किमर्थं प्राची- ५
नानां परम्परागतां ग्निचाम् अनाचरन्तोऽप्रचाखितैर्हस्तैः खाद्यमा-
हरन्ति ? स तु तान् प्रतिजगाद, -कपटिनो युष्मानधि यिशाथाहः ६
समौचीनां भावोक्तिं व्याहृतवान्, यथा लिखितमास्ते,

अधरैरेव कुर्वन्ति मत्सम्मानं जना इमे ।

किन्वन्तःकरणं तेषां मत्तो दूरमवस्थितं ॥

अस्त्रीकार्यन्विमे सर्व्वे मम कुर्वन्ति सेवनं ।

धर्माग्निचाकूलेनैव ग्निचयन्तो नृणां विधीन् ॥

यतो यूयमीश्वरस्याज्ञां विहाय मानवानां परम्परागतां ग्निचां ८
रचन्तो भाण्डानां पानपात्राणाञ्च रूपनं तत्सदृशा अन्याश्च बहूः
क्रियाः कुरुथ । स पुनस्तान् जगाद, युष्माकं परम्परागतां ग्निचां ९
रचितुकामा यूयं वाढम् ईश्वरस्याज्ञां व्यथीकुरुथ । यतो मोग्निः १०
कथयामास, त्वं निजपितरं मातरञ्च सम्बन्धस्वेति, अपि च यो निज-
पितरं मातरं वा शपेत स वध्यो भविष्यतीति । यूयन्तु वदथ, मत्तो ११
यद्दानेन तवोपकारः समभवित्यत् तत् कर्वाणमर्थत ईश्वरायोपहत-
मित्यं पिचे माचे वा यो मनुष्यः कथयतीति । यूयश्च तत्पश्चात् तं
पितु मातुर्वा कमप्युपकारं कर्तुं नानुजानीथ । अनेन स्वपरम्परा- १२
गतग्निचयेश्वरस्य वाक्यं व्यथीकुरुथ । ईदृशीर्बहूः क्रियाश्च कुरुथ । १३

अनन्तरं स जननिवहं पुनः स्वसमीपमाह्वय बभाषे, सर्व्वे यूष्माभिः १४
श्रुत्वा बुध्यतां । वाह्यान्मनुष्यस्यान्तरं प्रविश्य यत् तम् अपवित्रीकर्तुं १५
शक्नोति तादृशं किमपि नास्ति । प्रत्युत यद्यत् तस्मान्निःसरति
तत्तदेव मनुष्यम् अपवित्रीकरोति । शृणोतु यस्य ओतुं ओचे स्तः । १६

तस्मिंस्तु जननिवहं त्यक्त्वा गृहं प्रविष्टे ग्निव्यास्तं तस्या उपमाया १७
अर्थं पप्रच्छुः । ततः स तान् जमाद, किं यूयमप्येवं निर्बोधाः ? १८

यत् किञ्चन बाह्यान्मनुष्यं प्रविशति तत् तम् अपविचीकर्तुं न
 १९ प्रकरोत्येतत् किं न बुध्यध्वे ? तत् तावन्न तस्य हृदयं प्रविशत्यपि
 २० त्वद्वरमेव प्रविश्य सर्वभुक्तस्य शूचीकारकं शौचकूपं निर्याति । स
 पुन जगद्, मनुष्याद् यन्निःसरति* तदेव मनुष्यम् अपविचीकरोति ।
 २१ यतोऽन्तरान्मनुष्याणां हृदयादेव कुचिन्ता निःसरन्ति यथा व्यभिचारा
 २२ वेश्यागमनानि नरहत्याश्चौर्याणि लोभा अपकाराश्चलः खैरिता
 २३ कुदृष्टि र्धर्मनिन्दाभिमानो मूढता । सर्वाप्येतान्यशुभान्यन्तराक्षिःस-
 रन्ति मनुष्यम् अपविचीकुर्वन्ति च ।

प्रभो यीशोरन्यानि कानिचित् अलौकिककर्माणि ।

यीशुना भूतपक्षबालिकाया आरोग्यकरणम् ।

चतुःसहस्रलोकेभ्य आश्चर्यरूपेण भोजनदानम् ।

२४ तस्मात् स्थानादुत्थाय स शोरमीदोनयोः सीमानं गत्वा
 किमपि गेहं प्रविवेश, तच्च केनापि न ज्ञातव्यमित्यवाञ्छत् न
 २५ त्वप्रकरोदन्नचितः स्यातुम् । यतो यस्याः चुद्रां दुहिताश्चात्मा-
 विष्टासीत् तादृशी काचित् स्त्री तच्छ्रुत्वागत्य तस्य चरणयोः
 प्रणिपपात । सा योषित् सुरफैनीक्रीयजातीया यूनानीयासीत् ।
 २६ स यथा तस्या दुहितुस्तं भूतं निःसारयेत् तदेव तथायाप्यत ।
 २७ यीशुस्तु ताम् अब्रवीत्, प्रथमं बालकांस्त्रप्तुमनुमन्यस्व, यतो
 २८ बालकानां खाद्यं हत्वा शरमेयेभ्यो दानं न भद्रं । अनेन सा तं
 प्रतिजगाद्, सत्यं प्रभो, यतो भोज्यमश्नन्त्याधो बालकानां फेस्यः
 २९ शरमेयै र्भक्ष्यन्ते । ततः स तां जगाद्, अस्य वाक्स्थ हेतुतो
 ३० याहि, तव दुहितुः स भूतो निर्गतः । सा च खग्टहं गत्वा तं भूतं
 निर्गतं खदुहितरञ्च पर्यङ्के शयानां ददर्श ।
 ३१ पुनः शोरमीदोनयोः सीमतः प्रस्थाय स दिकापलेः सीमां

मध्येन गालीलीयममुद्रस्यान्तिकमाजगाम । तत्र मानवाः स्वस्मित- २१
वाचमेकं वधिरं तत्समीपमानीय स यत् तस्मिन् हस्तावर्षयेत्
तदयाचन्त । ततः स तं जननिवहाद्विर्जनं स्थानमपनीय तस्य २२
कर्णयोः स्वाङ्गुली निर्धाय निष्ठौवंस्तस्य जिह्वां पस्यर्शं स्वर्गं प्रत्युच्च- २४
दृष्टिं कृत्वा च निश्चस्य तं जगद, इप्फाथाह, अस्वार्थो मुच्यतेति ।
सपदि च तस्य कर्णवुद्वाटयाञ्चक्राते जिह्वाबन्धनञ्च मुमुचे स २५
ञ्जुवाग् बभूव च । यीशुश्च तानादिदेश, यूयं कमप्येतन्मा वदत । २९
स तु यावदधिकं तानादिशत् तावदधिकं तेऽघोषयन्, अतिमात्रं ३०
चमत्कृताश्चावदन्, स सर्वमेव सम्यक् चकार, वधिरांश्च श्रवणे
मूकांश्च कथने समर्थीकृतवान् ॥ ७ ॥

तेषु दिनेष्वेकदातीव महति जनारण्ये सति तेषाञ्च खाद्याभावे ८
जाते यीशुः शिष्यान् स्वसमीपमाह्वय जगद, अनुकम्पेऽहममून् ९
मानवान्, यतस्त्रीष्वेव दिनानि ते मत्समीपम् अवस्थिताः खाद्यञ्च
किमपि तेषां नास्ति । अनशनास्तु ते चेन्मया स्वगेहेषु निरुज्यन्ते २
तर्हि पथ्यवसत्यन्ति, यतस्तेषां केचित् सुदूरादागताः । तस्य शिष्यास्तं ४
प्रतिजगदः, अत्र निर्जने स्थाने कः कस्मात् पूषान् लब्ध्वामून् तर्पयितुं
शक्नुयात् ? स तान् पप्रच्छ, युष्माकं कति पूषाः सन्ति ? तेऽब्रुवन्, ५
सप्तैव । ततः स जननिवहं भृमावुपवेष्टुमादिदेश, तान् सप्त ६
पूषांश्चादाय भङ्गा च परिवेषणार्थं स्वशिष्येभ्योऽददात्, ते च
जनौघाय पर्यवेषयन् । स्वल्पाः कुद्रा मत्स्या अपि तेषामासन्, ७
स आग्निं वदित्वा तेषामपि परिवेषणमाज्ञापयामास । इत्थं ८
ते बुभुजिरे तदपुञ्ज, अप्रशिष्टस्य भग्नांशैः पूर्णान् सप्त पेटका- ९
श्चाददिरे । ते भोक्तारः प्रायश्चतुःसहस्राण्यमासन् । अनन्तरं स तान्
विमर्शज ।

यीशो नानाविधोपदेशाः कर्माणि च ।

- १० तत्क्षणञ्च स स्वशिष्यैः सह नावं प्रविश्य दास्मानुयेतिनामके
 ११ प्रदेशे उपतस्थे । फरीशिनस्तु वहिरागत्य तेन सह वादानुवादौ
 कर्तुंमारेभिरे परीक्षमाणश्च तं गगनात् किमप्यभिज्ञानं यथाचिरे ।
 १२ स स्वात्मना निश्चय्य जगाद, एतत्कालस्य मानवाः किमर्थमभिज्ञानं
 याचन्ते ? युष्मानहं मत्वं ब्रवीमि, वंश्रायास्मै किमप्यभिज्ञानं न दाधि-
 १३ व्यते । इत्युक्त्वा स तांस्वक्त्वा पुनर्नावं प्रविश्यापरपारं प्रतस्थे ।
 १४ तैस्तु विस्मृत्य पूपा नानीता नावि च तैः साकं केवलमेकः पूप
 १५ आसीत् । स च तानादिशत्, सतर्का भवत, फरीशिनां किण्वतो
 १६ हेरोदस्य च किण्वतः सावहिता भवत । अनेन ते मिथो विचार-
 यन्तोऽवदन्, अस्माकं पूपा न सन्ति तदेतत् कथयति । यीशुस्तु ज्ञात्वा
 १७ तान् जगादं, युष्माकं पूपा न सन्तीति किं विचारयथ ? इदानीमपि
 १८ किं न जानीथ न वा बुध्यध्वे ? अधुनापि किं जडहृदो यूयं ? सनेचाः
 १९ किं न पश्यथ ? सकर्णाः किं न शृणुथ नापि स्मरथ ? पञ्चसहस्रेष्वर्ह
 यदा पञ्च पूपान् अभाङ्गं तदा भग्नांशैः पूर्णाः कति उल्लका युष्माभि-
 २० रादत्ताः ? ते तं वदन्ति, द्वादशेति । चतुःसहस्रेषु च यदा सप्त
 पूपानभाङ्गं, तदा भग्नांशैः पूर्णाः कति पेटका आदत्ताः ? तेऽवदन्,
 २१ सप्तेति । ततः स तान् बभाषे, युष्माभिर्न बुध्यते कथमेतत् ?
 २२ बैत्सेदायान्नूपस्थिते तस्मिन् मानवा अन्धमेकमानीय प्रसादय-
 २३ न्तस्तं तस्य स्पर्शनं यथाचिरे । ततः स तस्यान्धस्य हस्तं धृत्वा तं यामाद-
 वहिर्निनाय तस्त्रयो निर्णीय च तस्मिन् करावर्पयित्वा तं पप्रच्छ
 २४ त्वया किमपि दृश्यते किं ? अनेन स दृक्पातं क्लवां ब्रवीत्, मनु-
 २५ ब्यान् निरीक्षे यतः पादपानिव तान् विहरतः पश्यामि । तदा स
 २६ पुनस्तस्त्रयोः करावर्पयित्वा तं दृक्पातं कारयामास । अनेन तस्या-

अथप्रतीकारे जाते स सर्वान् सुस्यष्टमपश्यत् । स तु तं गेहाय विदुष्य
जगाद, ग्राममपि मा प्रविश ग्रामस्थं वा कमपि मा ज्ञापय ।

यीशोः स्वमरणपुनस्त्यानेऽधि कथाकथनम् ।

ततः परं यीशुस्तच्छिष्याश्च कैसरियाफिलिथ्या ग्रामान् जग्मुः । १०
पथि च स शिष्यान् पप्रच्छ, मानवा मां कं ज्ञात्वा वदन्तीति । ते
प्रत्यूचुः, स्वपकं योहनम्, अपरे लेलिथम् अपरे च भाववादिना- १८
मेकतममिति ॥ स पुनस्तान् बभाषे, यूयन्तु मां कं ज्ञात्वा वदथ ? १९
अनेन पित्रस्तं प्रत्युवाच, भवान् ख्रीष्ट इति । ततः स तांस्तर्जयन्न- २०
ब्रवीत्, मम कथां कमपि मा वदत ।

अनन्तरं स तानिदं शिचयितुमारेभे यथा, मनुष्यपुत्रस्यावश्यं २१
यत् स बहूदःखं भुञ्जीत प्राचीनैर्मुख्ययाजकैः शास्त्राध्यापकैश्च
निराक्रियेत घात्येत च त्रिभ्यो दिनेभ्यस्तु परं पुनरुत्तिष्ठेत् । स च २२
वाक्यमेतत् स्यष्टमभाषत । तदा पित्रस्तं निर्जनमादाय तर्जयितु-
मारेभे । स तु परावृत्य स्वशिष्यान् दृष्ट्वा च पित्रं तर्जयन् २३
जगाद, मत्तोऽपमर ग्रीतान, यतो नैवेश्वरस्यापि तु मनुष्याणामेव
विषयास्त्वया चिन्त्यन्ते ।

ततः परं स स्वशिष्यैः सह जननिवहमपि स्वसमीपमाह्वय २४
तान् जगाद, यः कश्चिन्नाम् अनुगन्तुमिच्छति स आत्मानं प्रत्या-
ख्यातुं स्वकुशमादाय च मामनुव्रजतु । यतो यः स्वप्राणान् २५
रिरक्षिषति स तान् हारयिष्यति । यस्तु मदर्थं सुसंवादार्थं च
स्वप्राणान् हारयति स तान् रक्षिष्यति । यतो मनुष्यः कृत्स्नं २६
जगल्लब्ध्वा यदि स्वप्राणैर्वाञ्छते तर्हि तस्य हितं वा किं भवति ?
स्वप्राणानां वा कं निष्कथं मनुष्यो दास्यति ? यतो यः कश्चिद् २७
व्यभिचारिषु पापिष्ठेषु चैतत्कारिण्यमानवेषु मत्तो मदीयवाक्येभ-

१८ स्थापचपते, पवित्रे दूते दृतो मनुष्यपुत्रो यदा स्तपितुः प्रतापे-
नागमिष्यति तदा सोऽपि तस्मादपचपिष्यते ।

१९ अपि च स तान् जगाद्, युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, अत्र ये
तिष्ठन्ति तेषां मध्ये केचिद् यावद्वैश्वरराज्यं प्रभावेनागतं न द्रक्ष्यन्ति
तावन्मृत्योरास्मादं न लप्स्यन्ते ॥ ८ ॥

यीशोरुज्ज्वलमूर्त्तिधारणम् ।

२० षड्भ्यो दिनेभ्यः परं यीशुः पित्रं याकोबं योहनञ्च गृहीत्वा
विजनं केवलं तानेव प्रोक्षमेकं गिरिम् आरोहयामास तेषां समक्षं
१ रूपान्तरीबभूव च । तस्य परिच्छदस्योज्ज्वलो हिमवदतीव शुभ्र-
२ स्थाभूत्, तादृक् शुभ्रीकतुं पृथिवीस्थेन रजकेण न शक्यं । अपि च
३ मोग्निरेल्लियस्य तेभ्यो दर्शनं ददत्तुः । तौ यीशुना सह दमस्तपतां ।
४ तदा पित्रौ यीशुं सम्बोधावादीत् रश्मिन् भद्रमस्माकमत्रावस्थानम्
अतोऽस्माभिस्त्रीण्युटजानि निर्भीयन्तां भवंतः कृत एकं मोग्नेः कृत
५ एकम् एल्लियस्य कृते चैकं । वास्तवं किं वक्तव्यं तत् तेन नाज्ञायत
६ यतस्ते त्रासापन्ना आसन् । ततः परं तेषामुपरि क्वाथाकरो मेघः
मञ्जातस्तस्मान्मेघाद् वाणैयमुदभूत् अयं मम प्रियः पुत्रोऽस्य वचांसि
७ युष्माभिः श्रूयन्तामिति । अकस्मान्तु परितो दृक्पातं कुर्वन्तस्ते
पुन नापरं कमपि ददृशुः केवलं तैः सहितं यीशुं ।

८ गिरितस्त्वरोहत्सु तेषु यीशुस्तानिदमादिदेश, मनुष्यपुत्रो
यावन्मृतानां मध्यान्नोत्तिष्ठति तावद् यूयं यद्यद् दृष्टवन्तस्तत्
९ कमपि मा ज्ञापयत । अतस्ते तद् वचनं स्वार्थम् अरचन् अपि तु
१० मृतानां मध्यादुत्थानं किं भवेदेतदंधि मिथो व्यचारयन् । ततस्ते
यीशुं पप्रच्छुः प्रथमम् एल्लियेनागन्तव्यमिति शास्त्राध्यापकैः कथ-
११ मुच्यते ? स तान् प्रतिजगाद् सत्यं प्रथमम् एल्लिय आगत्य सर्वं

पुनः संस्कारिष्यति । मनुष्यपुत्रमप्यधि कथमिदं लिखितमास्ते यत्
तेन बद्धदुःखं सोढव्यं नगण्यता च गन्तव्या ? युष्मांस्त्वहं सत्यं १२
ब्रवीमि, एल्लियोऽप्यागतवान् तमधि च यल्लिखितमास्ते तदनु रूपं
ते तं प्रति तत्तत् कृतवन्तो यद्यदैच्छंस्ते ।

यीशो विविधकर्म्मणि श्रित्ता च ।

यीशुना भूतघ्नबालकस्य आरोग्यकरणम् ।

ततः परं यदा स शिष्याणामन्तिकमागमत् तदा महान्तं १४
जननिवहं तेषां परितः संस्थितं शास्त्राध्यापकांश्च तै विवदमानान्
ददर्श । तन्क्षणन्तु स हस्तौ जननिवहस्तं दृष्ट्वा चमत्कारं मेने १५
मनुष्याश्च समाद्रवन्तस्तमभ्यनन्दन् । स तु शास्त्राध्यापकान् पप्रच्छ, १६
एतैः किं विवदधे ? तदा जननिवहमध्यास्तर एकः प्रतिबभाषे, १७
शूरो, भवत्समीपमहं स्वपुत्रमानीतवान् स मूकेनात्मनांविष्टः । स १८
चात्मा यत्र तमाक्राम्यति तत्र तं कर्षति स च फेनमुद्गमयति
दन्तैश्च दन्तान् कर्षति यष्टिवत् कठिनो जायते च । भवतः शिष्या
यत् तं निःसारयेयुस्तदर्धमहं तेभ्यो न्यवेदयं ते तु नाशक्रुवन् । स तदा १९
तान् प्रतिभाषमाणो जगाद, रे विश्वासहीन वंश युष्मत्समीपं मया
कियत्कालमवस्थातव्यम् ? कियत्कालं यूयं मया सोढव्याः ? स
मदन्तिकमानीयताम् । ततस्तस्मिंस्तदन्तिकमानीते तं दृष्ट्वैव स २०
आत्मा तं बालं कर्षन् चोभयामास स च भूमौ निपत्य फेनमुद्ग-
मयञ्जलुठत् । तदा स तत्पितरं पप्रच्छ, कियत्कालमेतत् तस्य २१
सम्भूतम् ? स जगाद, आवाच्यात् । स च बद्धकृत्वस्तं नाशयितुकामो २२
वक्रौ तोषे च निच्छिन्नवान् । भवता तु यदि किमपि शक्यं तर्ह्य-
स्माननुकम्प्योपकरोतु । यीशुस्तु तमब्रवीत् यदि शक्यमिति कथं २३
वदसि ? सर्वमेव शक्यं विश्वसता । ततस्तस्य बालकस्य पिता २४

तत्क्षणमुच्चैःस्वरेण साश्रुनेत्रो जगाद् विश्वसिमि प्रभो भवान्
 १५ ममाविश्वासमुपकरोतु । तदा यीशु जर्जनिवहं समाद्रवन्तं दृष्ट्वा
 तमशुचिमात्मानं तर्जयन् बभाषे, रे मूक बधिर आत्मन् त्वामहमा-
 १६ ज्ञापयामि, अस्मान्निःसार मैव पुनरिममाविश । तदा स क्रोशित्वा
 भृषं तं कर्षित्वा च निःसार । स बालस्तु मृतकक्ष्यो बभूव तेन
 १७ बहवोऽवादिषुः स मृतः । यीशुस्तु तस्य हस्तं धृत्वा तमुत्थापयामास
 १८ ततः स उत्तस्थौ । ततः परं तस्मिन् गृहं प्रविष्टे तस्य शिष्या
 १९ निर्जनं तं पप्रच्छुः, कथं वयं तमात्मानं निःसारयितुं नाशक्नुमः ? स
 तान् जगाद्, जातेरस्या निःसारणं नान्येन केनाप्युपायेन सिध्यति,
 केवलं प्रार्थनोपवासाभ्याम् ।

यीशोः स्मरणमधि द्वितीयवारं कथाकथनम् ।

२० स्थानात् तस्मात् प्रस्थाय ते गालीलदेशेन प्रागच्छन्, तत्तु
 २१ केनापि ज्ञायेत तत् स नैच्छत्, यतः स स्वशिष्यान् शिष्यक-
 कथयत्, मनुष्यपुत्रो मनुष्याणां हस्तेषु समर्पयिष्यते तैर्घानिष्यते
 २२ च, हतस्तु स तृतीये दिने पुनरुत्थास्यति । ते तु तद् वचनं
 नाबुध्यन्त तं प्रष्टुमविभयुश्च ।

तत्ततः को महान् धर्मपथे विघ्नप्राप्तेः किं फलम् एतेऽपि शिष्या च ।

२३ ततः परं ते कफरनाह्वयम् आजग्मुः । गृहं प्रविष्टश्च स तान्
 २४ पप्रच्छ पथि किमधि मिथो वादानुवादावकुर्वत ? ते तु मौनितो
 बभूवु र्यतः को महत्तम एतदधि ते पथि मिथो वादानुवादौ
 २५ कृतवन्तः । स चोपविश्य दादश शिष्यानां ह्य जगाद्, यदि कश्चित्
 प्रथमो भवितुं वाञ्छति तर्हि स सर्वेषामन्यः सर्वेषां परिचारकश्च
 २६ भवतु । अपि च स बालकमेकमादाय तेषां मध्ये स्थापयामास तं
 २७ क्रोडे गृहीत्वा च तान् अग्रवीत् यः कश्चिदीदृशमेकं बालकं मम

नाम्ना गृह्णाति स मां गृह्णाति, माञ्च यो गृह्णाति स न माम्
अपि तु मन्त्रेरकमेव गृह्णाति ।

तदा यो हनस्तं प्रतिबभाषे, गुरो, भवतो नाम्ना यो भूतान् ३८
निःसारयत्यस्मांस्तु नानुगच्छति . तादृशो नरः कश्चिदस्माभिर्दृष्टः,
स त्वस्मान् नानुगच्छतीति हेतोर्वयं तं न्यवारयाम । यीशुस्तु जगाद् ३९
मैव तं निवारयत, यतो नास्ति कोऽपि तादृशो यो मन्त्राणां प्रभा-
वसिद्धं कर्म कृत्वा सहसा मां निन्दितुं शक्नुयात् । यतो योऽस्माकं ४०
विपक्षो नास्ति सोऽस्माकं स्वपक्षः ।

यूयं ख्रीष्टस्येति हेतोर्मम नाम्ना यः कश्चिद् युष्मान् चषकमेकं ४१
तोयं पाययति, युष्मान् सत्तं ब्रवीमि, स कथञ्चन स्वपारितोषिकेण
नापवञ्चिष्यते । यः कश्चित्तु मयि विश्वसतामेतेषां क्षुद्राणामेकं ४२
स्वालयति तत्कण्ठे वृहत्पेषणीबन्धनं समुद्रे च तस्य निपातनं श्रेयः ।
तव हस्तस्य चेत् तव स्वस्त्वानहेतुर्भवेत् तर्हि तं हिन्यि । तदर्थमिदं ४३
श्रेयो यत् त्वं हीनाङ्गो जीवनं प्रविशेः, न त्विदं यद् द्विहस्तो
नरकमनिर्वाणश्च वज्रिं गच्छेत् यत्र निवासिनां कौटो न श्रियते ४४
वज्रिश्च न निर्वायति । तव चरणो वा चेत् तव स्वस्त्वानहेतुर्भवेत् ४५
तर्हि तं हिन्यि । तदर्थमिदं श्रेयो यत् त्वं स्वस्त्वो जीवनं प्रविशेः,
न त्विदं यद् द्विचरणो नरके वज्रौ चानिर्वाणे निक्षिप्येथा यत्र
निवासिनां कौटो न श्रियते वज्रिश्च न निर्वायति । तव नेत्रं ४६
वा चेत् तव स्वस्त्वानहेतुर्भवेत् तर्हि तदुत्पाटय । तदर्थमिदं श्रेयो ४७
यत् त्वमेकनेत्र ईश्वरराज्यं प्रविशेः, न त्विदं यद् द्विनेत्रो वज्रिमये
नरके निक्षिप्येथा यत्र निवासिनां कौटो न श्रियते वज्रिश्च न ४८
निर्वायति । वास्तवमेकैको नरो वज्रिरूपेण स्वर्णेन मिश्रयिष्यते, ४९
एकैको धर्मीयोपहारश्च स्वर्णेन मिश्रयिष्यते । स्वर्णं भद्रं । स्वर्णान्तु

५० यदि स्रवणत्वहीनं जायते तर्हि केनोपायेन तत् स्वाद्युक्तं करिष्यथ ?
स्वान्तरे स्रवणं रचत मिथ ऐक्यमाचरत च ॥ ८ ॥

स्त्रीत्यागमधि शिक्षा ।

१०१ तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय स विह्वदियाया यद्द्वन्द्वपारस्परप्रदेशस्य
च सौमायामुपतस्थे पुनश्च जननिवहास्तदन्तिकं समाजग्मुः । स च
स्त्रीत्यनुसारेण पुनस्तानशिक्षयत् ।

१ तदा फरीशिन उपागत्य परीचमाणास्तं पप्रच्छुः, भार्यात्यागः
२ किं भर्तुं विधेयः ? स तान् प्रतिबभाषे, मोशिशुभान् किमादिष्ट-
३ वान् ? तेऽवदन् त्यागपत्रं लिखित्वा तां विसृष्टुं मोशिरनुज्ञते । तदा
४ यीशुस्तान् प्रत्यवादीत्, युष्माकं हत्काठिन्यमवेक्ष्य मोशि शुभदर्थ-
५ मिममादेशं लिखितवान् । सृष्टेरादौ लीश्वरो नरं नारीश्च तौ
६ निर्मितवान् । “एतद्वेतो मनुष्यः पितरं मातरश्च परित्यज्य स्वजा-
७ यायामासंक्ष्यते तावुभौ चैकाङ्गीभविष्यतः ।” अनेन तौ पुन न द्वौ
८ स्तः, तावेकाङ्गीभूतौ । अतो यदौश्वरेण संयोजितं तन्ननुष्येण मा
९ विद्योज्यतां । ततः परं गृहे शिष्याः पुनस्तं तां कथां पप्रच्छुः ।
१० तदा स तान् जगाद्, यः कश्चित् स्वभार्यां त्यक्त्वा परामुद्वहति स
११ तस्या विरुद्धं व्यभिचारं करोति, या च जाया स्वपतिं त्यक्त्वान्येनो-
दुह्यते सा व्यभिचारं करोति ।

शिष्यविषयिणो शिक्षा ।

१२ ततः परं शिष्यवः केचित् तस्यान्तिकमानीयन्त धत् स तान्
१३ स्पृशेत् । शिष्यास्तु तदानेदृन् अभर्त्सयन् । तद् दृष्ट्वा यीशुः क्रुद्धा
तान् जगाद्, मत्समीपमागमिष्यतः शिषून् अनुमन्यध्वं मा वारयत
१४ यतः स्वर्गराज्यमीदृशानामेव । युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि यः कश्चिन्न
१५ शिषुरिव स्वर्गराज्यं गृह्णाति • स न कथञ्चन तत् प्रवेक्ष्यति ।

ततः परं स तान् शिशून् क्रोडे गृहीत्वा तेषु हस्तावर्पयित्वा चाग्निषं बभाषे ।

धर्माचरणविषयणीः शिक्षा ।

॥ तस्मिंस्तु गृहाद् वह्निः पन्थानं गते कश्चिद् द्रुतगमनेनागत्य १७
जानुनी पातयित्वा च तं पप्रच्छ, भो सहुरो अनन्तजीवनस्याधिकारी
यद् भवेयं तदर्थं मया किं कर्त्तव्यं? यौशुस्तं जगाद, कथं मां सन्तं १८
वदसि? सदेक एवेश्वरो नापरः कोऽपि । त्वमाज्ञा जानासि,
व्यभिचारं मा कुरु, नरहत्यां मा कुरु, चौथ्यं मा कुरु, मृषासाध्यं १९
मा देहि, व्रश्चनां मा कुरु, स्वपितरं स्वमातरञ्च मक्षन्त्यखेति । स तं
प्रत्युवाच, गुरो पालितं मया सर्वमेतदावाच्यात् । तदा यौशुस्तं २०
समाप्तोक्य तस्मिन् स्नेहमनुभूय च तं जगाद, त्वं गुणैकहौनोऽसि, गत्वा २१
सर्व्यं तव यद्यदस्ति तद् विक्रीयी दरिद्रेभ्यो देहि, तथा ह्यते स्वर्गं तव
धनं स्थास्यति, तत परमेहि क्रुग्रमादाय मामनुगच्छ । वचनेऽस्मिन्
विषादं गत्वा स शोचन् प्रतस्थे यतस्तस्य वसूनि प्रचुराण्यामन् । २२

तदा यौशुः परितो दृक्पातं कृत्वा स्वशिष्यान् अभ्रवीत्, २३
वसूनां स्वामिनः कियतायासेनेश्वरराज्यं प्रवेक्ष्यन्ति? तस्यैतेषु २४
वाक्येषु शिष्याश्चमत्कारं नेनिरे । पुनश्च यौशुः प्रतिभाषमाणस्तान्
जगाद, वत्साः, वित्तेषु विश्वसतामीश्वरराज्यप्रवेशः कियदायासयुक्तः! २५
धनवत ईश्वरराज्यप्रवेशात् सूचीच्छिद्रेणोद्गमनं सुसाध्यं । अनेन २६
तेऽत्यन्तमाश्चर्यं मन्यमाना मियोऽवदन्, कस्तर्हि तरितुं शक्नुयात्?
यौशुस्तदा समाप्तोक्य तानब्रवीत्, तदसाध्यं मनुष्याणां न त्वीश्वरस्य । २७
सर्व्यं हि साध्यमीश्वरस्य ।

तदा पिचस्तमिदं वक्तुं प्रावर्त्तत, पश्यतु वयं सर्व्यं त्यक्त्वा भवन्त- २८
मनुब्रजितवन्तः । यौशुः प्रातेबभाषे, युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, २९

मदर्थं सुसंवादाद्यश्च गृहं भ्रातृन् वा भगिनी वां पितरं वा मातरं
 २० वा भार्यां वा सन्तानान् वा चेचाणि वा त्यक्त्वा य इदानीमस्मिन्
 युग उपद्रवैः सांद्धं शतगुणं गृहाणि भ्रातृन् भगिनी मातृन् सन्ता-
 नान् चेचाणि च भावियुगेऽनन्तं जीवनञ्च न लप्स्यते तादृशः कोऽपि
 २१ नास्ति । बहवः प्रथमास्त्वन्त्या भविष्यन्त्यन्त्याश्च प्रथमाः ।

योगोः स्मरणमधि तृतीयवारं कथाकथनम् ।

२२ तदा ते यिरूशालेमं गच्छन्त, वर्त्मन्यामन् यीशुस्तेषामपेऽप्रजत्
 ते च विस्मिता आसन् तमनुगच्छन्तोऽविभयुश्च । ततः स पुनस्तान्
 दादश शिष्यान् स्वसमीपं गृह्णीत्वा स्वं प्रति यद्यत् सम्भविष्यति तत्
 २३ तेभ्यः कथयितुमारेभे, यथा, पश्यत वयं यिरूशालेमं गच्छामो
 मनुष्यपुत्रश्च मुख्ययाजकेषु शास्त्राध्यापकेषु च समर्पयिष्यते । ते च
 विचारेण तस्य प्राणदण्डमादेक्ष्यन्ति परजातीयानां करेषु तं
 २४ समर्पयिष्यन्ति च, ते पुनस्तमुपहसिष्यन्ति, कशाभिः प्रहरिष्यन्ति,
 तदपुषि निष्ठीविष्यन्ति, तं घातयिष्यन्ति च । तृतीये दिवसे तु स
 पुनस्त्यास्यति ।

इत्येवमस्मिन् सप्तमः कः, एतदधि शिष्याः ।

२५ तदा सिबदिथसुतौ याकोबयोहनौ तस्यान्तिकमागत्य जगदतुः,
 गुरो आवां यद् याचिष्यावहे भवान् अस्मदर्थं तत् करोत्वितद्
 २६ वाञ्छावः । स तौ पप्रच्छ युष्मदर्थं मया कर्तव्यं किं वाञ्छथः ? तौ
 २७ तं जगदतुः, भवतः प्रताप आवयोरेकतरौ भवतो ईच्छिणेऽन्यतरौ
 भवतो वामे समुपविशत्विसं वरमावाभ्यां दातुमर्हति । यीशुस्तु तौ
 २८ प्रत्यवादीत्, युवां यद् याचेथे तन्न जानीथः । येन पांनपात्रेणाहं
 पास्वामि तेन किं युवां पातुं शक्यः ? येन च स्नापनेनाहं स्नास्ते तेन
 २९ स्नातुं किं युवाभ्यां शक्यं ? तौ तमृचतुः, शक्यं । यीशुस्तावन्नवीत्,

येनाहं पास्यामि तेन पानपात्रेण युवां पास्यथः, येनाहं स्नास्ये तेन
 स्नापनेन स्नास्ये च, परन्तु मम दक्षिणे वामे वोपवेशनाधिकारस्य
 दानं मया न विधेयं, स येषां कृते निरूपितस्तेभ्य एव दातव्यः । ४०
 श्रुत्वा दद्व्ये दश शिष्या याकोबे रोहने च रौक्ष्यमापन्नाः । यीशुस्तु ४१
 तान् स्वसमीपमाह्वयोवाच, यूयं जानीथ, ये परजातीयानां शास्तरः ४२
 प्रतिभान्ति ते तेषामुपरि तीक्ष्णप्रभुत्वं कुर्वते, महान्तश्च तेषां
 तीक्ष्णकर्तृत्वं कुर्वते । न भव्यन्तु तादृशं युष्माकं मध्ये । प्रत्युत ४३
 युष्मन्मध्ये यो महान् भवितुमिच्छति स युष्माकं परिचारको
 भविष्यति, यस्य युष्मन्मध्ये प्रथमो भवितुमिच्छति स सर्वेषां दासो ४४
 भविष्यति । यतो मनुष्यपुत्रोऽप्यागतो न परिचर्यां भोक्तुम् अपि तु ४५
 परिचरितुं दातुश्च स्वप्राणान् निष्कथमूख्यं बहूनां विनिमयेन ।

यीशो यिरूशालेमगसनं उपवेशयानञ्च ।

सन्वरतीमयाय चक्षुर्दानम् ।

अनन्तरं ते यिरीऊमागताः । ततः परं तस्य तच्छिष्याणां ४६
 महतो जननिवहस्य च यिरीऊतो निर्गमनकाले तीमथस्य पुत्रो
 वरतीमथ इति नामकोऽन्धो भिन्नमाणः पथपार्श्वं उपविष्ट आसीत् ।
 नासरतीयो यीशुरुपस्थित इति श्रुत्वा स क्रोशन् गदितुमारभे, ४७
 भो दाधूदस्य पुत्र यीशो मामनुकम्पताम् । अनेन बहवस्तं भर्त्स- ४८
 यन्तो मौनावलम्बनमादिदिशः । स तु बह्वृणैरधिकमक्रोशत् ।
 भो दाधूदस्य पुत्र मामनुकम्पताम् । यीशुस्तदा तिष्ठन्स्थानयन- ४९
 माज्ञापयामास । अतस्ते तमन्धमाह्वयन्तोऽब्रुवन्, आश्वसिहि,
 उत्तिष्ठ, स त्वामाह्वयति । तदा स स्ववसनं त्यक्त्वोत्पत्य यीशोर- ५०
 ग्निकमागतः । यीशुस्तं सम्बोधावादीत्, तदर्थं मया कर्त्तव्यं किं ५१
 वाञ्छसि ? सोऽन्धस्तं जगाद, भो रब्बोणे, दृष्टिश्च किं क्षिप्ते । ततो ५२

यीशुस्तमुवाच, याहि तव विश्वासस्त्वां तारयामास । स च तत्क्षणं
दृष्टिगतिं लेभे मार्गं यीशोरनुगांमी बभूव च ॥ १० ॥

यीशो यीरूशालेमे प्रवेशः ।

१११ अनन्तरं तेषु यिरूशालेमस्य समीपमागत्य जेतुनाख्यगिद्धौ
स्थितयो वैत्फगी वैथनिया चेत्यभिधयामयोरुपस्थितेषु यीशुः
२ शिष्यौ द्वौ प्रेषयन्निदमादिदेश, युष्मत्सखस्यममुं ग्रामं गच्छतं तच्च
प्रविश्यैव बद्धमेकं गर्हभगावकमासादयिष्यथी यत्पृष्ठं मनुष्यः कोऽपि
३ नाच्छुवान्, तमेव मुक्त्वा नयतं । यदि च कोऽपि युवां पृच्छेत,
किमर्थमिदं कुरुथ इति, तर्हि वदतम्, अनेन प्रभोः प्रयोजनमास्तु
४ इति, ततः स तत्क्षणं तत्र विश्वस्यति । तदा तौ गत्वा वहिः
चुद्ररथ्यायाः पार्श्वे गृहद्वारे बद्धं तं गर्हभगावकमासाद्य मोक्तुं
५ प्रावर्त्ततां । तत्र तिष्ठन्तः केचिन्नरास्तु तावदन्, किमर्थं तं गावकं
६ मुञ्चथः ? तदा यीशु र्थ्यादिष्टवांस्तथैव तांभ्यां कथिते तौ तैर-
७ नुज्जातौ । गावकं तच्च यीशोः समीपमानिन्यतुस्तपृष्ठे च स्त्रवा-
८ सांसि निदधाते । ततः स तमारोह । बहवस्य मार्गं स्ववसनानि
९ विस्तारयामासुरन्ये च पादपानां पल्लवांश्चिन्त्वा पथि व्यस्तारयन्
१० अग्रपश्चाद्गामिनो नराश्चोच्चरवेणाब्रुवन्, जय, प्रभो नान्ना य आयाति
स धन्यो भूयात्, प्रभो नान्नास्तपितु दायूदस्य यद् राज्यमायाति
११ तद् धन्यं भूयात्, ऊर्द्धलोके जयध्वनि भवतु । अनन्तरं यीशु
यीरूशालेमं धर्मधाम च प्रविष्टः, परितः सर्वं निरीक्ष्य च दिना-
वसानहेतोर्दादशशिष्यैः साङ्गं वैथनियां प्रतस्थे ।

विश्वामविशिष्टप्रार्थनामपि शिञ्चा ।

१२ परप्रातःकाले तेषु वैथनियातः प्रस्थितेषु सोऽचुध्यत् दूराच्च
१३ सपत्रमेकम् उडुम्बरवृक्षं निरीक्ष्य तत्र किमपि फलं लप्स्यते न वेति

द्रष्टुं तदन्तिकं जगाम । समीपमुपस्थाप्य तु पचेभ्योऽन्यत् किमपि १४
नामादयामास । यतस्तदोडुम्बरफलानां समयो नासीत् । अतो
यौऽसं सम्बोधावादीत्, इतः परं कदापि कोऽपि तदुत्पन्नं फलं
न भक्षयत् । तस्य शिष्यास्य तद् वचनमश्रौषुः । ततः परं ते १५
यिरुशालेम उपतस्थिरे, यीशुस्य धर्मधाम प्रविश्य तत्र धर्मधात्रि १६
क्रयविक्रयकारिणो वह्निष्कर्तुमारम्भे, बणिजां सुद्रासनानि कपोत-
विकेहणामासनानि च न्युञ्जयामास धर्मधात्रो मध्येन च कस्यापि १७
पात्रवहनं नानुमेने, शिष्यस्य तान् जगाद, किं न लिखितमास्ते,
. ख्यास्यते सर्वजातौनां प्रार्थनाधाम मङ्गहम् ।

तत्तु युष्माभिरकारि दस्यूनां गङ्गरः । तच्छ्रुत्वा शास्त्राध्यापका १८
सुख्याजकाश्च तं हन्तुमयतन्त । वास्तवं ते तस्मादबिभ्यु र्यतः १९
कृतो जननिवहस्तस्य शिष्यायां समत्कारममन्यत ।

सन्ध्यायान्तु जातायां स नगरान्निर्जगाम । प्रातःकाले च मार्गेण २०
गच्छन्तस्ते तमुडुम्बरवृक्षं समूहं शृङ्गीभूतं ददृशुः । तदा पिचः २१
स्मरंस्तं जगाद, रम्बिन् पश्यतु भवताभिः शृङ्गीभूतः ।
यीशुः प्रतिभाषमाणस्तानब्रवीत्, ईश्वरे विश्वासं कृत्वावतिष्ठध्वम् । २२
युष्मानहं सत्यां ब्रवीमि, तमुत्पत्य समुद्रे निपतेति गिरिमिममुक्त्वा २३
यः कस्मिन्ननसा न संशयानः खोक्ता कथा सिध्यतीति विश्वसिति
स यत् कथितवान् तदवाप्यति । ततो युष्मानहं वदामि, यूयं प्रार्थ- २४
यमाना यद्यद् याचध्वे तल्लभ्यन्त इति विश्वसितं तर्हि तदवाप्यथ ।
यदा च प्रार्थयमाणास्तिष्ठथ तदा लभध्वं, यदि मनसि कस्यचिद् २५
विरुद्धा कथा विद्यते । तथा कृते युष्माकं स्वर्गस्थः पितापि युष्माकं
दोषान् लभिष्यते । यूयन्तु यदि न लभध्वे, तर्हि युष्माकं पितापि २६
युष्माकं दोषान् न लभिष्यते ।

यौगोः क्षमताविषयिणी शिक्षा ।

- १० ततस्ते पुन र्थिङ्गशालेमं प्रविष्टाः । स च यदा धर्मधाञ्चि
 १० व्यहरत्, तदा मुख्यायाजकाः शास्त्राध्यापकाः प्राचीनाश्च तमभ्येत्य
 पप्रच्छुः, केनाधिकारेण करोषि त्वं कर्माष्टेतानि ? को वा त्व्यै-
 १९ तानि कारयितुं तमधिकारं तुभ्यं दत्तवान् ? यीशुस्तु तान् प्रत्य-
 ब्रवीत्, युष्मानहमपि कथामेकां प्रच्छामि, मद्भ्यं चेत् तदत्तरं
 दत्स्य, तर्हि केनाधिकारेण सर्व्वमेतत् करोमि तदहमपि युष्मान्
 २० वदिष्यामि । योहनस्य स्थापनं किं स्वर्गादुत्पन्नसुत मनुष्येभ्यः वा ?
 २१ एतस्योत्तरं मद्भ्यं दत्त । ते तदा परस्परं विचारयन्तोऽवदन्, तत्
 स्वर्गात्पन्नमित्युक्ते सोऽस्मान् प्रच्छति, यूयं तर्हि तस्मिन् किमर्थं
 २२ न विश्वसितवन्तः ? तत्तु मनुष्येभ्य उत्पन्नमिति कथं वदेभ ? वास्तवं
 ते जनेभ्यो विभ्युः, यतो योहनः प्रकृतो भाववाद्यासीदिति सर्व्वे-
 २२ रन्वभूयत । तत्ते यीशुं प्रत्यवदन्, न जानीमः । यीशुस्तदा तान्
 प्रतिबभाषे, नाहमपि युष्मान् ज्ञापयामि, करोम्यहं सर्व्वमेतत्
 केनाधिकारेणेति ॥ ११ ॥

ऋष्यक्षत्रकाणां दृष्टान्तः ।

- १२१ तदा स उपमाभिस्तैभ्यः कथयितुमारम्भे, नरः कश्चिद् द्राक्षा-
 क्षता रोपयन् द्राक्षोद्यानं कृत्वा वृत्त्या परिवार्य्य तन्मध्ये द्राक्षा-
 मर्दनार्थककुण्डं खनित्वाद्वास्तं निर्भाष्य च कृषकेषु करदायिषु तत्
 १ समर्थं देग्रान्तरं जगाम । ततः परं फलकाले कृषकेभ्यो द्राक्षोद्यानस्य
 २ फलानामंशमादातुं स कृषकाणां समीपं दासमेकं प्राहिणोत् । ते
 ३ तु तं धृत्वा ताडयामासुरिक्तहस्तं विषसृजुश्च । ततः स पुनस्तेषां
 ४ समीपमन्यमेकं दानं प्रेषयामास । ते प्रस्तरचेपणेन तस्यापि मूर्द्धा-
 ५ नमाजग्न्यर्न्यकृत्य विषसृजुश्च । ततः परमन्यास्मिन् प्रहिते तेन ते

तं घातयामासुः । अपरांशानेकान् अहिंसिषुः, कांश्चित् प्रहारेण
 कांश्चिद् वा वधेन । तदैक एव तस्य प्रियः पुत्रोऽवशिष्टः । अतो १
 मत्पुत्रं प्रति ते त्रपिता भविष्यन्तीति बुद्ध्या शेषे स तमपि तेषां
 समीपं प्राहिणोत् । ते ह्यषकास्तु परस्परमब्रुवन्, दायहरोऽधौ, ०
 तदागच्छत वयमसुं हनिष्यामस्तेन दायान्तोऽस्माकं भविष्यति ।
 अनेन ते तं धृत्वा जम्बू द्राचोद्यानाद् वह्निं निचिच्चिपुञ्च । अतस्त- ८
 स्योद्यानस्य स्वामी किं करिष्यति ? स आगत्य तान् ह्यषकान् ९
 विनाशयिष्यति, द्राचोद्यानञ्चान्येषु समर्पयिष्यति । युष्माभिः कदापि १०
 किं शास्त्रोक्तिरियं न पठिता, यथा,

गृहनिर्मादभि लोके र्यः पाषाणो निराकृतः ।

स एव गृहकोणस्थः प्रमुख्यः प्रस्तरोऽभवत् ।

परमेशस्य कर्मदम् असहृष्टौ तदद्भुतम् ॥ ११

शासनकर्तृन् प्रति कर्तव्यकर्माधि शिक्षा ।

ते तदा तं धर्तुमयतन्त जननिवहात्त्वविभयुः । यतस्तैरबोधि ११
 यत् स तानधि तां दृष्टान्तकथामवदत् । तं त्यक्त्वा तु ते प्रस्थिताः ।

ततः परं वाक्पात्रेन तं निबद्धुमिच्छन्तस्ते कांश्चित् परीशिनो १२
 हेरोदीयांश्च तस्यान्तिकं प्रेषयामासुः । त उपागत्य तमूचुः भो गुरो १४
 वयं जानीमो यद् भवान् सत्यवान् कस्मादपि न विभेति यतो
 भवान् मनुष्याणां मुखापेक्षां न करोत्यपि तु सत्येनेश्वरस्य पन्थानं
 शिञ्चयति । कैसराय करदानं विधेयं न वेति ? दास्यामोऽथवा न १५
 दास्यामः किं ? स तु तेषां कापय्यं बुद्ध्या तान् जगाद, कथं मां
 परीक्षधे ? सुद्रापादमेकमानयताहं तं निरीक्षिष्ये । तस्मिंस्तैरानीते १६
 स तान् पप्रच्छ कस्येयं मूर्त्तिरिदं लेखनञ्च ? ते तं वदन्ति
 कैसरस्य । तदा यौशुस्तान् प्रतिबभाषे, दत्त कैसराय यद्यत् १०

कैशरस्य, दत्त चेश्वराय यद्यदीश्वरस्य । अनेन ते तस्मिन्नाश्चर्यं
मेनिरे ।

परकालविषयिणौ शिञ्चा ।

- १८ तदा पुनरुत्थानमनङ्गीकुर्व्याणाः सद्भूकिनस्तस्यान्तिकमागच्छ तं
१९ पप्रच्छुः, गुरो, मोशिरस्यदर्थमिममादेशं लिखितवान्, यस्य भ्राता
भार्यां विहाय निःसन्तानो म्रियेत, स तां भ्रातृभार्यामुदुह्य स्वभ्रात्रे
२० वंशमुत्पादयत्विति । आसंसु सप्त भ्रातरः । प्रथमः योषितमुदुह्य
२१ निःसन्तानो ममार द्वितीयस्तदा तामुदुवाह, सोऽपि निःसन्तानो
२२ ममार । तृतीयस्य तादृश्येव गति बभूव । इत्थं ते सप्त तामुदूह्य
निःसन्ताना मघुश्च । सर्वेषां पश्चात् सा योषिदपि ममार । अतः पुन-
२३ र्नुत्थान उत्थितानां तेषां कस्य भार्या सा भविष्यति ? यतस्ते सप्तैव
२४ तामुदूढवन्तः । यौशुस्तदा तान् प्रत्यवादीत्, यूयं किं न हेतोरतो
भ्राम्यथ यच्छास्त्राणीश्वरस्य शक्तिञ्च न जानीथ ? यतः पुनरुत्थानात्
२५ परं ते नोद्वहन्ति नोद्वहन्ते वापि तु स्वर्गनिवासिनो दूता इव
२६ वर्त्तन्ते । मृतानधि, ते यदुत्तिष्ठन्थेतदधि किं न पठितं युष्माभि
र्मोशे र्थन्थे स्तम्भवृत्तान्ते तं प्रति कथितमीश्वरस्येदं वाक्यं, यथा, अत्रा-
हामस्येश्वर इस्हाकस्य चेश्वरो याकोबस्य चेश्वरोऽहमिति । ईश्वरो
२७ न मृतानाम् अपि तु जीवतामीश्वरोऽस्ति, अतो यूयं वाढं भ्राम्यथ ।

सर्वप्रधानादेशमधि शिञ्चा ।

- २८ शास्त्राध्यापक एकस्तेषां तं विवादं श्रुत्वा, स तेभ्य उत्तम प्रत्यु-
त्तरं दत्तवानिति बुद्ध्वा चोपागत्य तं पप्रच्छ, सर्वप्रथमाज्ञा का ?
२९ यौशुस्तं प्रत्यवादीत् सर्वज्ञानामियं प्रथमा, भो इस्त्रायेल, श्टणु,
३० अस्माकमीश्वरः प्रभुरेकः प्रभुरेव । लक्ष सर्वान्तःकरणेन, सर्वप्राणैः,
सर्वचित्तेन, सर्वशक्त्वा च स्वेश्वरे प्रभौ प्रेम कुर्वितीयं प्रथमाज्ञा ।

द्वितीया चास्याः सदृशी, यथा, त्वं खनिकटस्थ आत्मवत् प्रेम ११
 कुर्विति । एतयोर्महत्तरापरान्ता नास्ति । स शास्त्राध्यापकस्तदा ११
 तं जगाद, वाढं, गुरो, सत्यमुक्तं भवता, यत ईश्वर एक एव तदन्यो
 नास्ति, सर्वान्तःकरणेन सर्वबुद्ध्या सर्वप्राणैः सर्वग्रन्था च तस्मिन् २०
 प्रेमाचरणं निकटस्थ आत्मवत् प्रेमाचरणस्य सर्वहृद्येभ्यः सर्वथज्ञेभ्य-
 साधिकम् । स च सविवेचनमुत्तरं कृतवानिति दृष्ट्वा यीशुस्तमुवाच, २४
 ईश्वरराध्यात् त्वं न दूरवर्त्तीति । ततः परं नाभवदन्वयस्य कस्यापि
 साहसं तं किमपि प्रष्टुं ।

ततः परं यीशुः प्रतिभाषमाणो धर्माध्यायि शिष्यसम्ब्रवीत्, २५
 शास्त्राध्यापकाः कथं वदन्ति खीष्टो दायूदस्य पुत्र इति । स्वयं २६
 दायूदस्य पवित्रस्यात्मन आदेशादिदं कथितवान्,

मम प्रभुमिदं वाक्यं बभाषे परमेश्वरः ।

त्वच्छून् पादपीठं ते यावन्नहि करोम्यहं ।

अवतिष्ठस्व तावत् त्वम् आसीनो मम दक्षिणे ॥

अनेन स्वयं दायूदस्तं प्रभुं वदति, कथं तर्हि स तस्य पुत्रो भवेत् ? । २७
 तदा समागतो महाजननिवहः सानन्दं तस्य वाक्यान्याकर्णयत् ।

अश्वात्तदानशीलताविषयिषी शिष्या ।

स्वशिष्यायाश्च स तान् जगाद, यूयं शास्त्राध्यापकेभ्यः सावधाना २८
 भवत, आकाङ्क्षन्ति ते महापरिच्छदैर्विहारं हृद्येभ्यभिनन्दनानि
 समाजगृहेषु श्रेष्ठासनानि भोज्येषु च श्रेष्ठस्नानानि । ते विधवाणां २९
 गृहाणि यमन्ति क्लृप्ताश्च सुदीर्घं प्रार्थयन्ते । विचारे ते घोरतरं ४०
 दण्डं सप्यन्ते ।

तदा यीशु धनानगरस्य सरुषमुपविश्य तत्र धनागारे जनैः ४१
 कथं मुद्रा निचिप्यन्ते तन्निरैषत । बहवो धनिनश्च बहसुद्रा न्यचि-

- ४९ पन् । विधवा तु काचिद् दरिद्रागत्य चोधिष्ठमुद्रादयं न्यचिपत्
 ५० तत् तामसुद्रापादेन समं । यौशुस्तदा स्वशिश्यान् अन्निकमाह्वया-
 वादौत्, युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, यावन्तोऽत्र धनागारे सुद्रा निचि-
 प्रवन्तस्तावतां मध्येऽधिकतमं विधवासौ दरिद्रा निचिप्रवतौ । यत्रः
 ५१ सर्व्वं प्रयोजनातिरिक्तं किञ्चिच्चिप्रवन्तः, सा तु प्रयोजनौचस्याभावे-
 ऽपि सर्व्वखं निचिप्रवतौ जीविकां कृत्स्नामेव ॥ १९ ॥

यिकृशालेसस्य विनाशः यीशोः पुनरागमनमधि शिष्या ।

- १३१ स यदा धर्मधामतो निरगच्छत् तदा तच्छिष्याणामेकस्रं
 जगाद, गुरो पश्यतु, कौटुशा प्रस्तराः कौटुशानि हर्म्याणि च ।
 १ यौशुस्तदा तं प्रतिजगाद, त्वमेतानि महान्ति हर्म्याणि किं पश्यसि ?
 अत्र प्रस्तरोपरि प्रस्तर एकोऽप्यनिपातयितव्यो न विहायिष्यति ।
 २ ततः परं यदा स जैतुनपर्व्वते धर्मधाम्नः समक्षमासीत्,
 तदा पिचो याकोबो योहन आन्द्रियश्च निर्जनं तस्मै निवेदया-
 ४ मासुः, वक्तुमर्षत्यस्मान् भवान्, कदा सर्व्वं तत् सम्भविष्यति ? किं
 ५ वाभिज्ञानं यदा सर्व्वं तत् सिद्धिमवाप्स्यति ? तदा यौशुः प्रतिभाष-
 माणस्तेभ्यः कथयितुमार्त्तभे, सावधानास्तिष्ठत, युष्मान् कोऽपि मा
 ६ प्रतारयतु, यतो बहवो मन्नामध्वजिन आगत्य वदिष्यन्धहं स इति
 ७ प्रतारयिष्यन्ति च बहून् । कथास्य युद्धानां युद्धस्य किंवदन्तीस्य
 श्रुत्वा मैवोद्विजध्वं, यत एतेन भवितव्यं, परिणामस्तु नापि तदा ।
 ८ वस्तुतो जाति जाति विरुद्धं राज्यस्य राज्यस्य विरुद्धमुत्थास्यति ।
 भविष्यन्ति च स्थाने स्थाने भूकम्पाः । पुनः पुन दुर्भिक्षमुपपन्नवशापि
 सम्भविष्यतः । उपक्रमो यातनानां सर्व्वमेतत् ।
 ९ यूयन्तु स्त्रेषु सतकां भवत, यतो मानवा युष्मान् विचारसभासु
 समर्पयिष्यन्ति यूयस्य समाजेषु • प्रहारिष्यध्वे मदर्थस्य देशाध्यक्षाणां

राज्ञाञ्च समक्षं स्थापयिष्यध्वे तेभ्यः साक्ष्यदानार्थम् । प्रथमञ्च सर्व्व- १०
जातिषु सुसंवादो घोषयितव्यः । मानवास्तु यदा युष्मान् समर्पयि- ११
ष्यन्तो नेष्यन्ति तदा किं वक्तव्यमिति मास्त्रोचयत मा दिन्ताकुला
भवत वा । तस्मिन् दण्डे तु युष्मभ्यं यद् दायिष्यते तदेव कथयत,
यतो न यूयं वक्ताः, वक्ता तु पवित्र आत्मा । भ्राता पुन भ्रातरं ११
जनकश्च सुतं मृत्यवे समर्पयिष्यति, सन्तानाश्च पित्रोः प्रातिकूल्ये-
नोत्थाय तौ घातयिष्यन्ति । मम नाम्नो हेतुना च यूयं सर्व्वे
ईक्ष्यध्वे । यस्त्वनं यावत् स्थिरः स्थास्यति स एव तरिष्यति । १३

अतो यूयं यदा भाववादिना दानीयेस्त्रेण कथितं ध्वंसकारि १४
दृष्यवस्त्रनुपयुक्ते स्थाने संस्थितं द्रक्ष्यथ — पाठको बुधतां — तदा ते
पलाय्य गिरीनाश्रयन्तां ये थिङ्गदियाथां विद्यन्ते, यश्च गृहपृष्ठे विद्यते
स गृहं मावरोहत् खगृहात् किमप्यादातुं वा तत्र मा प्रविशत् । १५
यश्च चेत्रे विद्यते स ख्वस्त्रमादातुं मा प्रत्यावर्त्ततां । भविष्यन्ति च १६
दिनेषु तेषु गर्भधारिण्यः स्त्र्यदायिन्यश्च सन्तापभाजनानि । तथा १७
च प्रार्थयध्वं युष्माकं पलायनं यथा श्रौतकाले न भवेत् । यतस्तेषु १८
दिनेषु क्लेशो यादृशः सम्भविष्यति न सम्भूतस्तादृश ईश्वरकृतसृष्टेरा १९
रभाद् अद्य यावत्, नापि सम्भविष्यति पुनः । दिनानि तानि च
प्रभुना चेन्न न्यून्यकारिष्यन्त मर्त्यः कोऽपि तर्हि नातरिष्यत् । स तु २०
यान् वरितवान् तेषां वरितजनानां कृते तानि दिनानि न्यूनोचकार ।

तदा च मा विश्वमित यूयमुक्ता अपि केनचित् पश्य स्त्रीष्टोऽत्र २१
वासुच विद्यते । यतो कूटस्त्रीष्टाः कूटभाववादिनश्चोत्थास्यन्ति २२
प्रदर्शयिष्यन्ति च तेऽभिज्ञानान्यद्भुतलक्षणानि च तादृशानि यैः
साध्वे सति ते वरितानपि मनुष्यान् पथभ्रष्टान् करिष्यन्ति । यूयन्तु २३
सावधानास्तिष्ठत, पश्यत युष्मानहं सर्व्वं पूर्व्वमेवोक्तवान् ।

- १५ तेषु दिनेषु तस्मात् क्लेशात् परं सूर्यः सान्धकारो भविष्यति,
 १५ चन्द्रश्च खज्योत्प्लां न प्रदास्यति, नचत्राणि च नभसः पतियन्ति
 १६ गगनस्थबलानि च विचलिष्यन्ति । मानवाश्च निरीक्षिष्यन्ते महाप-
 १७ राक्रमप्रतापाभ्यां परीतं मेघरथेनागच्छन्तं मनुष्यपुत्रम् । तदा च-
 खद्रूतान् प्रहित्य मेदिनीप्रान्तमारभ्य गगनप्रान्तं यावच्चतुर्भ्यो वायुभ्यो
 मनुष्यान् खवरितान् सङ्गृह्णीष्यति ।
- १८ उडुम्बरवृक्षाद् दृष्टान्तं शिञ्चितुमर्हथ । स्पष्टं यदा तस्य शाखा
 जायते कोमला पत्राणि च प्रकाशन्ते जानीथ यूयमासन्नस्तदा
 १९ यौष्मकाल इति । तथैव यूयं यदा द्रक्षथ यत् सर्व्वमेतत् सम्भवति
 २० ज्ञास्यथ तदा स समीपस्थो दार उपस्थितश्चेति । युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि,
 यावत् सर्व्वमेतन्न सम्भवति तावन्न व्यत्येष्यन्ति मानवा एतत्कालिकाः ।
 २१ द्यावापृथिव्यावत्येष्यतः, मम वाक्यानि तु नैवात्येष्यन्ति ।
- २२ दिनस्य तस्य तु दण्डस्य च तस्य तत्त्वं केनापि न ज्ञायते,
 २३ नापि स्वर्गस्वद्रूतैर्नापि पुत्रेण, केवलः पिता तज्जानाति ! यूय
 सावधानास्तिष्ठत, जागृत प्रार्थयध्वञ्च यतो न जानीथ समयः
 २४ कद्रोपतिष्ठते । युष्मत्प्रभुर्देवान्तरगतेन नरेण सदृशो यः स्वगृहं
 त्यक्त्वा स्वदासेषु विषयमेकैकस्मिंश्च खं खं कर्म समर्पितवान् प्रति-
 २५ द्वारिणञ्च जागरणमादिष्टवान् । अतो जागृत यतो युयं न जानीथ
 गृहस्वामी कदायाति, सायम् अर्द्धरात्रे वा कुक्कुटरावकाले वा प्रात
 २६ र्वा । अकस्मादागत्य स यथा युष्मान् सुप्तान् नासादयेत् तत् चिन्त-
 २७ यत । युष्मांस्तु यद् ब्रवीमि तत् सर्व्वानेव ब्रवीमि, जागृतेति ॥ १ २ ॥

यीशोः शेषदुःखभागः सत्युच्य ।

१४ दिनद्वयात् परं निस्तारपर्व्वणा निष्कृष्टपूपाणां समयेन
 चोपस्थातव्यमितिकाले मुख्ययजकाः शास्त्राध्यापकाश्चायतन्त यथा

तं कृत्स्नेन धृत्वा हन्युः । ते त्वदन्, मैव पर्वणि, चेत् तथा भविष्यति १
कक्षहो जनानां मध्ये ।

धीशारभिकः ।

वैथनियाद्यान्तु तस्मिन् विद्यमाने शिमोनस्य कुष्ठिनो गेहे १
भोजनायासीने च योषिदेका श्वेतोपलभाजनेन बद्धमूष्यं प्रकृतं
जटामांसीरसयुक्तं सुगन्धितैलमानीय श्वेतोपलभाजनं तद् भित्त्वा २
तस्य शिरसि तैलं स्थावयामास । तत्रोपस्थितास्तु केचिद् अन्तरे ४
रौक्ष्यापन्ना जगदुः, किमर्थं तैलस्थापयमप्ययः सम्भूतः ? तस्मिन् ५
विक्रीते क्षिप्रतमुद्रापादेभ्योऽधिकं मूष्यं लब्धुं दरिद्रेभ्यो दातुं सा-
ग्रह्यत । एवं ते तस्यामघैर्यमकुर्वन् । धीशूस्तूवाप, इमां त्यजत, १
कुर्वथ कथं दुःखितामिमाम् ? कृतवतीयं मयि कर्षं सत् । यतो
दरिद्राः सततं युष्मत्सङ्गिनः, यदा चेच्छ्वय तदैव तानुपकर्तुं शक्नुथ, ७
अहन्तु न सततं युष्मत्सङ्गी । यत् साध्यमनया तदकारि । समयात् ८
प्रागियं मम देहं सुगन्धितैलात् कृतवती मत्समाध्वर्यम् ।
युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, कृत्स्नस्य जगतो यत्र कुचचित् घोषयिष्यते ९
सुसंवादोऽयं तत्र कुचचित् कथयिष्यते कर्मायेतत् कृतमनया
स्मरणार्थमस्याः ।

ततो दादृशानां मध्ये गणित ईष्करियोतीथो यिद्गदा मुख्य- १०
याजकानां समीपं जगाम तेष्वेव तं समर्पयितुकामः । तच्छ्रुत्वा ते ११
हर्षं गत्वा तस्मै ह्ययं दातुम् अङ्गीचक्रिरे स च सुसमये तं समर्प-
यितुम् अद्यतत ।

निष्कारपर्वपासनं प्रभोर्भोष्यस्यापनच ।

अनन्तरं निष्कारपूपानां प्रथमे दिनेऽर्पतो निष्कारपर्वीधने- ११
षण्णावकष्ट्यादिने शिष्यास्तं जगदुः, भवत इष्कातः कुचास्माभि

- १३ गर्लोपकल्पयितव्यं भवदर्थं भोज्यं निस्तारपार्वणम्? तदा स शिष्यौ
द्वौ प्रेषयन् जगाद्, नगरं यातं तत्र मनुष्य एको जलपूर्णं कुम्भं वहन्
युष्मत्सम्मुखवर्ती भविष्यति, तमेवानुगच्छतं स च यत्र प्रवेक्ष्यति तत्र
१४ गृहस्त्रामिनं ब्रूतं, गुरुर्वक्ति कुत्र सातिथिग्रामा यत्र शिष्यैः सार्द्धं
१५ मया भोज्यं निस्तारपार्वणं सम्पालयितव्यमिति । स च वां भूमित
ऊर्द्धंस्थामासनादिसञ्जया सञ्जितां वृहतीमेकां शाखां दर्शयिष्यति
१६ तत्रैवास्मदर्थमुपकल्पयतम् । अतः शिष्यौ तौ प्रस्थाय नगरमागत्य तेन
यदुक्तं तदनुरूपं स्थानं प्राप्य निस्तारपार्वण्यभोज्यमुपकल्पयामासतुः ।
१७ सन्ध्यायाम्नु जातायां स द्वादशभिः सार्द्धमाजगाम । तेषु त्वप-
विश्य भक्षमाणेषु यीशुर्वभाषे, युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, युष्माकमेको
१८ मां समर्पयिष्यति यो मत्सहभोजौ । अनेन ते शोचितुमारभ्य प्रत्येकं
१९ तं पप्रच्छुः, स किमहं? स किमहं? स तु प्रतिभाषमाणस्तानाह,
२० द्वादशानामेको यो मया सार्द्धं सूपपात्रे हस्तं मञ्जयति, स एव ।
२१ मनुष्यपुत्रमधि यथा लिखितमास्ते स तथैव प्रयाति । नरेण येन
तु मनुष्यपुत्रः समर्थते स सन्तापपात्रं । तस्य नरस्य जन्म चेन्नाभ-
विष्यत् तर्हि तेनैव तस्य क्षेमम् अभविष्यत् ।
२२ अतस्तेषां भोजनकाले यीशुः पूषमादायाग्नौर्ष्यादं कृत्वा तं
भङ्गा तेभ्यो ददौ वभाषे च, गृहीत भुङ्क्ष्वम्, एतन्मम शरीरं ।
२३ ततः परं स पानपात्रमादाय धन्यवादं कृत्वा तेभ्यो ददौ सर्व्वं च
२४ तेन पपुः । स च तानाह, एतन्मम शोणितं बहूनां कृते विद्या-
२५ यमाणं नूतननियमस्यैव शोणितं । युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, गोस्त-
नीकृतोत्पन्नोऽयं रक्षो दिने यस्मिन् ईश्वरस्य राज्ये नवीनो मया
२६ पायिष्यते तद्दिनं यावत् स मया पुनर्न पायिष्यते । ततस्ते स्तोत्रं
गौत्वा जैतुनपर्व्वतं जग्मुः ।

यीशुस्तांस्तदा जगाद, राचावस्थां सर्व्वं यूयं मयि स्व्वलिख्यथ, यतो १७
 लिखितमास्ते, “अहं ब्रजरचकमाहनिष्यामि मेघास्य विकीर्णा
 भविष्यन्ति ।” परन्तु ममोत्यानात् परमहं युष्मदये गास्तीक्ष्णं १८
 ष्यामि । पित्रस्तु तं जगाद, सर्व्वेऽपि चेत् स्व्वलेयुस्तथाप्यहं न स्व्वलि- १९
 ष्यामि । यीशुस्तदा तमाह, त्वामहं सत्यं ब्रवीमि, अद्यैव राचावस्थां २०
 कुक्कुटस्य द्वितीयरवात् प्राक् त्वं मां चिह्नितः प्रत्याख्यास्यसि । स तु २१
 दृढतरमवोचत्, यद्यपि भवता साद्धं मम मरणम् अवश्यं स्यात्,
 तथाप्यहं भवन्तं नैव प्रत्याख्यास्यामि । एवमेव सर्व्वेऽप्यभाषन्त ।

• गतश्रिमान्नीत्यभिधे उद्याने यीशोमर्कान्तिकदुःखम् ।

ततः परमुपस्थितेषु तेषु गतश्रिमान्नीत्यभिधे स्थाने स स्व्वशि २१
 ख्यान् जगाद, यूयमत्रोपविशत यावद्दहं प्रार्थनां कुर्व्वे । अनन्तरं स २२
 पित्रं याकोबं योहनञ्च सज्जिनः कृत्वा बोधं विषत्तुञ्चारभे तांश्च
 जगाद, प्राणा मम मृत्यवे शोकापन्नाः, यूयमत्रावतिष्ठमाना २३
 जागृत । ततः स किञ्चिदयं गत्वा भूमौ निपत्येदं प्रार्थयाञ्चक्रे, २४
 साध्ये सति यथा सा घटिका तस्मादपगच्छेत् । स चाब्रवीत्, आब्बा २५
 तात, सर्व्वं साध्यं भवता, पानीयपात्रमिदं मत्तोऽपसारयतु । तथापि २६
 न मया, अपि तु त्वया यद् वाञ्छ्यते तदेव भवतु । अनन्तरं स २७
 आगत्य तान् निद्राणान् दृष्ट्वा पित्रं जगाद, श्रिमोन निद्रासि किम् ? २८
 घटिकामेकां जागर्तुं किं नाशक्योः ? यूयं जागृत प्रार्थयध्वञ्च नो २९
 चेत् परीक्षां निवेक्ष्यध्वे, यत् आत्मोद्यतः शरीरन्तु दुर्बलम् ।
 द्वितीयवारं गत्वा स वाक्यं तदेव व्याहरन् प्रार्थयाञ्चक्रे । प्रत्यावृत्य ३०
 तु तान् पुनर्निद्राणान् ददर्श, यतस्त्रेषां नेत्राण्यवशान्यासन् तस्मै च
 किमुत्तरं दातव्यं तत् तैर्निबुध्यत । तृतीयवारं पुनरागत्य स तान् ३१
 जगाद, एवमेव यूयं निद्राणा विश्रामं शेषध्वे किम् ? अलमनेन ।

उपस्थितः स दण्डः । पश्यत मनुष्यपुत्रः पापिनां करेषु समर्थते ।

४१ उत्तिष्ठत । वयं गच्छामः । पश्यत भम समर्पयिता समीपमागतः ।

• यीशोः शत्रुहन्ते समर्पणम् ।

४२ तथैव तस्मिन् भाषमाणे द्वादशानां मध्ये गणितो विद्मदा

उपतस्थे, तेन सार्द्धञ्च मुख्ययाजकानां शास्त्राध्यापकानां प्राचीनानाञ्च

४४ सकाशाद् असिद्यष्टिधारी महान् जननिवहः । स समर्पयिता

तेभ्यः सङ्केतं दत्तवान्, यथा, अहं यं चुम्बिष्यामि स एव सोऽस्ति,

४५ यूयं तमेव धृत्वा यत्नेन रचन्तोऽपनयत । अतः स आगत्य त्वरं

४६ तदन्तिकमुपस्थाय रम्बिषित्युक्त्वा तं चुचुम्ब । तदा ते, तस्मिन्

४७ हस्तार्पणं कृत्वा तं दधुः । नराणान्तु तत्र तिष्ठतामेकः कोषादसिं

४८ निष्कृत्य महायाजकस्य दासमाहृत्य तस्य कर्णं परिचिच्छेद । यीशुस्तु

प्रतिभाषमाणस्तान् जगाद, दस्युमिव मां धर्तुम् असीन् यष्टींश्चा-

४९ दाय किं यूयं वहिरागताः ? अहन्तु प्रत्यहं धर्मधानि शिञ्चयन्

युष्मत्सकाशमासं, यूयं तदा न मां धृतवन्तः । परन्तु शास्त्रीयो-

५० क्तिभिः सिद्धिर्गन्तव्या । तदा सर्व्वं तं त्यक्त्वा पलायाञ्चक्रिरे । युवा

५१ कश्चित् तु नगकाये सूक्ष्मं वस्त्रं परिधाय तमन्वगच्छत् । युवभि-

५२ ध्रियमाणस्तु स तत् सूक्ष्मं वस्त्रं विहाय नगः पलायाञ्चक्रे ।

महायाजकसमक्षं यीशोर्विचारः ।

५३ यीशुस्तु महायाजकस्यान्तिकमानौतः । तदर्थञ्च सर्व्वं मुख्य-

५४ याजकाः प्राचीनाः शास्त्राध्यापकाश्च समाजग्मुः । पित्रस्तु दूरान्म-

हायाजकीयहर्म्यस्याभ्यन्तरं यावत् तमनुगत्य पदातिभिः सार्द्धमुप-

५५ विश्वाग्नितापमसेवत । मुख्ययाजकाः कृत्वा महासभा च यीशुं

५६ हन्तुकामास्तस्य प्रतिकूलं साध्यममृगयन्त, न तु लेभिरे । बहव-

स्तद्विरुद्धं मृषासाध्यमकथयन्, तेषां साध्याणि तु समानानि नाभ-

वन् । तदा केचिदुत्थाय तस्य विद्वद्धं मृषासाध्यं कथयन्तोऽवदन्, ५७
 अस्य सुखादस्माभिर्वाक्यमिदमत्रावि यथा, हस्तकृतमिदं मन्दिरं ५८
 भङ्गाहं दिनत्रयेऽपरमेकमहस्तकृतं निर्मास्ये । इत्यमपि तेषां साध्यं ५९
 समानं नाभवत् । अनेन महायाजको मध्यस्थान उत्थाय यीशं ६०
 पप्रच्छ किमपि त्वं किं न प्रतिभाषसे ? इमे तव प्रतिकूलं किं
 साध्यं ददति ? स तु मौनमवलम्ब्यातिष्ठत्, किमपि न प्रत्यवदत् ।
 महायाजकः पुनस्तं पृच्छन्नवादीत्, त्वं किं परमधन्यस्य पुत्र ६१
 स्त्रीष्टः ? यीशुस्तदा जगाद, सोऽहमस्मि । यूयञ्च मनुष्यपुत्रं ६२
 प्रभावस्य दक्षिण आसीनम् आकाशीयमेघरथेनागच्छन्तश्च वीचि-
 यध्वे । महायाजकस्तदा स्ववामांभिर्विदौर्यं बभाषे, साक्षिणामधि- ६३
 कानां किं प्रयोजनम् ? अत्रावि युष्माभिरौश्वरनिन्दा । युष्माभिः किं ६४
 मन्यते ? तदा सर्व्वं तं प्राणदण्डार्हमुक्त्वा दोषिणं चक्रुः । ततः केचित् ६५
 तदपुषि निष्ठीवितुं तस्यास्यमाच्छाद्य मुष्टिभिराहन्तुम् इदं वक्रुश्चा-
 रेभिरे, भावोक्तिं व्याहरेति । अनन्तरं पदातिनः प्रहारैस्तं जगृह्युः ।

पितरिण यीशुः निकलः अस्वीकृतः ।

पित्रस्तु यदाधः प्राङ्गणेऽविद्यत, तदा महायाजकस्यैका दास्या- ६६
 गत्य तापसेवने निविष्टं पित्रं दृष्ट्वा सुनिरीक्ष्य च बभाषे त्वमपि ६७
 नासरतीययीशोः सङ्गासीः । अनेन सोऽनङ्गीकुर्व्वन् जगाद, न ६८
 ज्ञायते न बुध्यते वा मया त्वया किं गद्यते । ततः स वहिः-
 प्राङ्गणं जगाम तदैव कुक्कुटो रराव च । तत्रत्या दासी च तं दृष्ट्वा ६९
 पुनः समीपे संस्थितान् जनान् वक्रुमारभे, अशौ तेषामेकः । स
 तु पुनर्व्वारमनङ्गीचकार । ज्ञात् परं समीपे संस्थिता जनाः पुन- ७०
 र्व्वारं पित्रमूषुः, मृत्यं त्वं तेषामेकतमः, त्वं हि गालीलियोऽसि तव
 भाषापि तादृशी प्रतिभाति । तदा सोऽनिष्टं प्रार्थयितुं शुकुश्चारभ ७१

०१ व्याजहार, न जानेऽहं तं नरं यो युष्माभिरभिधीयते । तदा
द्वितीयवारं कुक्कुटो दराव । अनन्तरं कुक्कुटस्य द्वितीयरवात् प्राक्
त्वं मां चिह्नित्वं प्रत्याख्यास्यसीति वाक्यं यत् स यीशुनोक्तस्तत्
स्यत्वा पिचसिन्नाकुलो भूत्वा क्रन्दितुं प्रवृत्तः ॥ १४ ॥

देशाध्यक्षस्य समक्षं यीशोर्विचारः ।

१५ जाते पुनः प्रातःकाले प्राचीनैः शास्त्राध्यापकेषु षाड्
मुख्ययाजकाः दत्त्वा महामभा च त्वणं मन्त्राणां चक्रुर्बद्धा च
१ यीशुमपनीय पौष्पाते समर्पयामासुः । पौष्पातस्तदा तं पप्रच्छ, त्वं
२ किं चिह्नदीयानां राजा ? स तं प्रत्यवादीत्, भवान् व्याहरति ।
३ मुख्ययाजकाश्च बद्धशस्त्राभियोगमकुर्वन् । पौष्पातस्तदा पुनस्तं
पप्रच्छ, त्वं किं किमपि न प्रतिभाषसे ? पश्य तव दिग्दृग्ममी
४ साध्यवर्षांसि कति वदन्ति । यीशुस्तु ततः प्रभृति किमपि न
प्रत्यभाषत, पौष्पातश्च तेनास्वर्थ्यं मेने ।
५ तस्मिन् पर्वणि तु प्रतिवर्षं स तेषां कृते तै र्याचितं नरमेकं
कारागृहममोचयत् । तदा च यैरुपस्रवकारिभिरुपस्रवे नरहत्याकारि
६ तैः षाड् बारब्धा इतिनामको नर एकः काराबद्ध आसीत् ।
७ अतः स तान् प्रति नित्यं यादृशमकरोत् जननिवह उच्चैःस्वरेण
८ क्रोशंशादृशमनुग्रहं याचितुमारेभे । पौष्पातस्तदा तान् प्रत्यवादीत्,
९ युष्मदर्धमहं यद् चिह्नदीयानां राजानं मोचयेयं तत् किं वाञ्छथ ।
१० यतस्तेनाज्ञायत स यन्मात्सर्यान्मुख्ययाजकैः समर्पितः । इथा तु वरं
११ बारब्धास्तेन मोच्येत तदर्थं मुख्ययाजका जननिवहं प्राचोदयन् ।
१२ पौष्पातस्तदा प्रतिभाषमाणः पुनस्तानब्रवीत्, यूयं यं चिह्नदीयानां
राजानं वदथ तं प्रति तर्हि मया कर्त्तव्यं किमिच्छथ ? ते पुनः
१३ क्रोशन्त ऊचुः, स क्रुशमारोप्यतां भवंता । पौष्पातस्तान् जगाद, किं

तु तेनापराद्धम् ? ते त्वधिकं क्रोधन्तोऽवदन् स क्रुशमारोष्यतां
भवता । पीलातस्तदा जननिवहस्य प्रीतिजनकं कर्म कर्तुमभिरोच्य १५
तेषामिच्छातो वारब्बां मोचयामास, यीशुन्, कशाभिः प्रहार्यं
क्रुशारोपणार्थं तेषु समर्पयामास ।

यीशोः क्रुशारोपणं सत्युः समाधिष ।

मैनिकनरास्तदा तं हर्म्यस्थार्थतो राजभवनस्याभ्यन्तरं नीत्वा १६
मैन्यदलं कृत्स्नमेकत्राह्वय च कृष्णलोहितं वस्त्रं परिधापयामासुः १७
कण्टकैश्च स्रजं निर्माय तस्य शिरसि निदधुस्तमित्यमभिवादयितु-
ञ्चारेभिरे, यिह्ददीयानां राजन् प्रणामः । नलेन तस्य शिरश्चा- १८
ताडयन् तस्य वपुषि न्यष्टीवन् जानुपातं कुर्वन्तश्च तं प्राणमन्, १९
इत्थं तमुपहस्य तत् कृष्णलोहितवर्णं वस्त्रं मोचयित्वा तस्य स्ववा- २०
सांसि परिधाप्य च क्रुशमारोपयितुं तं वहिर्निन्दुः ।

तेन मार्गेण तदा मिकन्दर-रूपयोः पिता शिमोननामा नर २१
एकः कुरौणीयो ग्रामत आगच्छत्, तमेव ते दधुः क्रुशं तस्य वोढुं
वेतनं विना । इत्यञ्च तं गत्वाथानामकं स्थलं निन्दुः । नास्त्रोऽस्थार्थः २२
कपालस्थलमिति । तत्र ते पानौयार्थं तस्मै गन्धरसमिश्रितं २३
द्राचारसं दातुमुपचक्रमिरे स तु तं न जयाह । अनन्तरं ते तं २४
क्रुशम् आरोप्य तस्य वासांसि मिथो विभजमानाः केन किं लभ्यं
तज्ज्ञातुं गुटिकापातमकार्षुः । प्रथमे प्रहरे स तैः क्रुशमारोपया- २५
ञ्चक्रे । तस्येदमभियोगपचञ्च लिखितमामौत्, यिह्ददीयानां राजेति । २६
तेन सार्द्धञ्च तैर्दस्य द्वौ क्रुशे आरोप्येताम्, एकतरस्तस्य दक्षिणे २७
वामे चान्यतरः । इत्थं शास्त्रीधोक्तिरियं सिद्धिं गता,

दुष्क्रियाकारिणां मध्य एकः स गणितोऽभवत् । २८

अनन्तरं ये मनुष्या मार्गेण तेनाब्रजस्ते शिरांसि चालयन्तस्त- २९

मित्यमनिन्दन्, यथा, हा मन्दिरभञ्जक दिनत्रये च तन्निर्घातरा-
 २० त्मानं तारय क्रुशादवरोह च । शास्त्राध्यापकैः साङ्गं मुख्ययाजका
 २१ अपीदृशमेव मिथो रहस्यं कुर्वन्तोऽवदन्, सोऽपरानतारयत्, आत्मानं
 २२ तारयितुं न शक्नोति । इत्यायेलस्य राजा खीष्ट इदानीं क्रुशा-
 दवरोहत्, तथा हते वयं दृष्ट्वा विश्वसिध्यामः । तेन साङ्गं क्रुशा-
 रोपितौ तौ द्वौ नरावपि तमपावदताम् ।

२३ आमथाङ्गान्तु द्वतीयप्रहरं यावत् कत्ने भूतलेऽन्धकारोऽभूत् ।
 २४ द्वतीये प्रहरे च यौशुक्कोशचरवेण वभाषे, एलोही, एलोही,
 स्नाम्ना श्रवक्तानीति, अस्वार्थोऽयम्,

हे मदीश मदीश त्वं मां परित्यक्तवान् कुतः ।

२५ तच्छ्रुत्वा तत्र स्थितानां नराः केचिदवदन्, पश्यासावेत्थियमाङ्गयति ।
 २६ एकश्च द्रुत्वां सञ्जमस्तरसेन पूरयित्वा नलाये बद्धा च तमपीयत्
 प्राह च, निवर्त्तध्वम्, अमुमवरोहयितुम् एत्थिय आगच्छति न
 वेत्यस्माभिर्दृश्यताम् ।

२७ ततः परं यौशुक्चरवमुदीर्य प्राणांस्तत्याज । तदा मन्दिरस्य
 २८ तिरस्करिष्यततोऽधो यावद् विदीर्णा दिखण्डा बभूव । स चेदमुक्कोशन्
 २९ प्राणांस्तत्याजेति दृष्ट्वा तत्सम्मुखं संस्थितः शतपतिरवादीत्, सत्यं
 नरोऽयमीश्वरस्य पुत्र आसीत् ।

३० अपि च योषितः काश्चिद् दूरादवलोकमानास्तत्राविद्यन्
 ३१ तासां मध्ये मगदलीनी मरियम् कनिष्ठयाकोबस्य योषेस्य माता
 मरियम् शास्त्रीमी चासन्, स यदा गालील आसीत् तदाथेतास्त-
 मनुगतवत्यः परिचरितवत्यश्च । तेन साङ्गं यिरुशालेममागता
 बङ्गोऽपरा अप्युपस्थिता आसन् ।

३२ तदा सन्ध्या सम्भूता । तद्दिनञ्च सञ्जीकरणदिनमर्थतो विश्राम-

वारस्य पूर्वदिनम्, अतोऽरिमाथियानिवासी योषेफ इति नामको ४२
 यः सुशौलो मन्त्रौश्वरराज्यं प्रत्यैक्षत स उपस्थाय पुरुषत्वमवलम्ब्य
 पीलातस्य गृहं प्रविवेश तच्च यीशो देहं ययाचे । तस्याशुमरणे ४३
 पीलात आश्चर्यं मत्वा तं शतपतिमाह्वय पप्रच्छ स दीर्घकालं मृतो
 न वेति । शतपते मुखात् ज्ञातव्यमवगत्य स विनामूल्हेन योषेफाय ४४
 देहं ददौ । स च सूक्ष्मं वस्त्रं क्रीत्वा तमत्रोह्य तेन वस्त्रेण वेष्टयामास ४५
 शैलमध्ये तक्षिते शवागारे निदधे च, प्रस्तरमेकं लोठयित्वा च
 तच्छवागारमुखं हरोध । स तु कुत्र निधीयते तन्मगदलीनी मरियम् ४६
 योषे माता चान्यतरा मरियम् ददृशतुः ॥ १५ ॥

यीशोः पुनरुत्थानं स्वर्गारोहणञ्च ।

यतीते तु विश्रामदिने मगदलीनी मरियम् याकोबस्य १६
 माता मरियम् शालोमौ च सुगन्धिद्रव्याणि चिकियु र्यतस्ता गत्वा तं
 संलेपयितुमैच्छन् । ततः सप्ताहस्य प्रथमदिवसस्य प्रत्युषे ताः सूख्येदयात् १
 परं शवागारस्थान्तिकमागच्छन्त्यो मिथोऽवदन्, शवागारस्य द्वारात्
 कोऽस्मदर्थं तं प्रस्तरं लोठयिष्यतीति । तत् ऊर्द्धदृष्टिं कृत्वा ताभिः स २
 प्रस्तरौ द्वाराल्लोठितो लक्षितो यतः भोऽतीव महानामौत् । अनन्तरं ३
 ताः शवागारं प्रविश्य मितप्रावारपरिहितमेकं युवानं दक्षिणपार्श्वं
 उपविष्टं ददृशुश्चतुभिरे च । स तु ता जगाद, मा चुभ्यत । यूथं ४
 क्रुशारोपितं नामरतीयं यीशुम् अन्विष्यथ । पुनरुत्थितः स नात्र ५
 विद्यते । पश्यतेदं तत् स्थानं यत्र स शायितः । प्रत्युत यूथं गत्वा ६
 तस्य शिथ्यान् पित्रञ्च ब्रूत, स युष्मदगतो गालीलसं याति, यूथं तेन ७
 यथोक्तास्तदनु रूपं तत्र तं द्रक्ष्यथेति । ततस्ता निर्गत्य सत्वरं शवागारात् ८
 पलायाञ्चकिरे, कल्पविस्मयाभ्यामाक्रान्तास्तु कमपि किमपि नावदन्
 यतस्ता अविभयः ।

- सप्ताहस्य प्रथमे दिवसे प्रत्यूषे पुनरुत्थितो धीशुः प्रथमं मग्दलीन्ये
 १० मरिचमे दर्शनं ददौ यस्याः स सप्त भूतान् निःसारितवान् । सा च
 ११ गत्वा शोचद्गो रुदद्गच्छ तस्य मङ्गिभ्यः संवादं ददौ । स तु जीवति
 १२ तथादर्शिं चेति श्रुत्वा ते न व्यश्मसिषुः । ततः परं स रूपान्तरमादाथ
 १३ तेषां द्वयोः पदन्नजेन ग्रामं गच्छतोः प्रत्यचीबभूव । तौ च
 गत्वान्येभ्यः संवादं ददतुः । तयो वाक्येष्वपि ते न व्यश्मसिषुः ।
 १४ शेष एकादशसु भोजनायोपविष्टेषु स तेषामेव प्रत्यचीबभूव,
 ये च तं पुनरुत्थितं दृष्टवन्तस्तेषां वाक्येषु तैर्विश्वामो नाकारीति
 हेतोः स तेषाम् अविश्वामं मनःकाठिन्यञ्च निनिन्द ।
 १५ अपि च स तान् जगद्, यूथं कृत्स्नं जगद् गत्वा कृत्स्नसृष्टे
 १६ ज्ञानार्थं सुसंवादं घोषयत् । यो विश्वस्य स्नापयिष्यते स तारयिष्यते,
 १७ यस्तु न विश्वसिष्यति स विचारे दण्डपात्रं भविष्यति । ये च विश्वसिष्यन्ति,
 अभिज्ञानानीमानि ताननुवर्त्तिष्यन्ते । मम नाम्ना ते भूतान्
 निःसारयिष्यन्ति । नूतना भाषा वदिष्यन्ति । सर्पान् उपादास्यन्ते ।
 १८ पीतमपि तैः प्राणान्तकं पानीयं तान् नैव हिंसिष्यति । हृते तैः
 पीडितेषु हस्तार्पणे त आरोग्यं लप्स्यन्ते ।
 १९ तैः संलपनात् परं प्रभुः स्वर्गमारोहित ईश्वरस्य दक्षिण
 २० उपविष्टश्च । ते तु प्रस्थाय सर्व्वत्र सुसंवादमघोषयन् प्रभुञ्च सहकाम्भित्,
 अनुवर्त्तमानैरभिज्ञानैश्च वाक्यं सप्रमाणमकरोत् ॥ १६ ॥

लूकलिखितः सुसंवादः ।

आभावः । योहनस्यपक्षे जन्मादि आगमसंवादः ।

आदितो ये साक्षिणो वाक्यस्य सेवकास्वासंस्तेरस्मासु यथा १
समर्पितं तथैवास्मन्मध्ये दृढप्रत्ययेन गृहीतानाम् इतिवृत्तानां २
कथाप्रबन्धं रचयितुम् अनेक उपपन्नमिरे । अत एव, भो महामहिम २
थियफिल्ल, सूक्ष्मानुसन्धानेनारम्भात् सर्व्वमनुगतोऽहमपि भवदर्ध-
मानुपूर्व्वेण लेखितुं मतिमकार्षं, तेन भवान् याः कथाः शिञ्चित- ४
स्तासाम् अमोघतामनुभविष्यति ।

यिह्दियाया राज्ञो हेरोदस्य कालेऽविद्यस्य श्रेष्ठां नियुक्तः ५
सखरियनामा याजकं आसीत् । तस्य भार्या हारोणवंशोद्भवा,
नाम तस्या इस्त्रीशावेता । उभौ तावीश्वरस्य समचं धार्मिका- ६
वास्ताम् अनिन्दनीयौ च प्रभोः सर्वा आज्ञा विधींश्च समाचरताम् ।
सन्तानसु तयो नासीत्, यत इस्त्रीशावेता बन्ध्या तावुभौ च ७
वयोवृद्धौ जातौ । एकदा तु यदा स याजकत्वस्य नियमात् ८
स्त्रश्रेष्ठाः पर्यायहेतोरीश्वरस्य समचं याजकत्वम् अन्वतिष्ठत्, तदा ९
गुटिकापातकृतनिरूपणात् स धूपदाहं कर्तुं प्रभो र्मन्दिरं प्रविष्ट- १०
वान् । धूपदाहकाळे च कृत्स्नो जननिवहो बहिः प्रार्थयत् । तदा ११
धूपवेद्या दक्षिणे तिष्ठन् प्रभोरेको दूतस्तस्मै दर्शनं ददौ । तं दृष्ट्वा १२
सखरिय उद्विष्य भयक्रान्ताऽभूत् । स दूतसु तं जगाद्, मा भैषीः १३
सखरिय, यतस्तव प्रार्थनाश्रावि, तव भार्य्येस्त्रीशावेता च त्वदर्धं
पुत्रं प्रसोष्यते, तस्य तस्य नाम योहन इति करिष्यसि । तव दर्धं १४

- १५ उल्लासस्य जनिष्यते बहवश्च तस्य जन्मन्यानन्दिष्यन्ति । यतः स प्रभोः समचं महान् भविष्यति; द्राचारसं मद्यं वा न पाष्यति,
- १६ आमाहृगर्भदेव पवित्रेणात्मना पूरयिष्यत इत्यायेलस्य सन्तानानाम्
- १७ अनेकांस्तेषामीश्वरं प्रभु प्रति प्रत्यावर्त्तयिष्यति च । तस्यागतस्य स एलियस्यात्मना प्रभावेन च ब्रजन् सन्तानान् प्रति पितृणां हृदयानि प्रत्यावर्त्तयिष्यत्याज्ञात्यागिनश्च धार्मिकाणां मतौ प्रवर्त्तं प्रभोः कृते
- १८ सज्जितं प्रजावृन्दमुपकल्पयिष्यति । सखरियस्तदा तं दूतमब्रवीत्, कथमेतज्ज्ञास्यामि ? अहं हि स्वविरो मम भार्यापि वयोवृद्धा ।
- १९ दूतस्तं प्रतिबभाषे, ईश्वरस्य समचं स्थातुं नियुक्तो गात्रीयेलोऽहं
- २० तामाह्वयितुमिमं मङ्गलसंवादं तुभ्यं दातुश्च प्रहितः । पश्य च यस्मिन् दिन एतत् सेष्यति तद्दिनं यावत् त्वं मौनी भाषितुमसमर्थश्च स्थास्यसि । यतो मम वचःसु त्वया प्रत्ययो नाकारि,
- २१ स्वसमये तु तानि सेष्यन्ति । एतावत्कालं प्रजाजनः सखरियं
- २२ प्रत्यैक्षत मन्दिरे तस्य विष्टम्बने व्यस्यच्च । वहिरागतस्तु स तैः संलपितुं नाशक्रेत्, मन्दिरे तेन दर्शनं लब्धमिति तैरबोधि च ।
- २३ स तु तेषां ज्ञानार्थमिङ्गितान्यकरोन्मूकोऽवातिष्ठत च ! तदीयो-
- २४ पासनानुष्ठानस्य काले सम्पूर्णं स खगृहं प्रत्याजगाम । तस्मात् कालात् परं तस्य भार्यैलीशाबेता गर्भवती बभूव पञ्च मासान् प्रच्छन्ना
- २५ तस्यौ च, यतः सावदत्, प्रभु र्यस्मिन् काले जनेषु ममापयशो हर्त्तुं दृक्पातं कृतवान्, तस्मिन् काले मां प्रतीत्यमाचरितवान् ।

यीशुख्रीष्टस्य जन्मादि आगमसंवादः ।

- २६ षष्ठे मासे पुन गात्रीयेलो दूतो गालीलस्यं नासरतास्यं नगरं
- २७ दायूदकुलोद्भवाय योषेफाभिधाय पुद्दुषाय वाग्दत्तामेकां कुमारीं
- २८ प्रतीश्वरेण प्रहितः । तस्याः कुमार्या नाम मरियमिति । दूतो

गृहं प्रविश्य तां जगद्, मङ्गलं ते भूयात्, अनुगृहीते, प्रभुस्तव
 सहायः, नारीषु त्वं धन्या । एवं दृष्ट्वा सा तस्य कथायामुद्दिग्ना १६
 समालोचयत् कीदृशोऽयं मङ्गलवाद इति । दूतस्तदा तामवादीत्, २०
 मा भेषी मरियम्, यतस्त्वमीश्वरस्थानुग्रहपात्री, पश्य च त्वं गर्भिणी २१
 भूत्वा पुत्रं प्रभोष्यते तस्य नाम यीशुरिति करिष्यसि च । स २२
 महान् भविष्यति परात्परस्य पुत्र इत्यभिधायिष्यते च, ईश्वरः
 प्रभुस्तस्मै तत्पितृ दायूदस्य सिंहासनं दास्यति च, स च सर्वयुगानि २३
 यावद् आकोबकुलस्य राजा स्यास्यति तद्भाज्यस्यान्तः कदापि न
 भविष्यति च ।

मरियम् तदा दूतमवादीत् कथमेतत् सम्भविष्यति ? पुरुषं २४
 हि न जानेऽहं । दूतस्तां प्रतिवभाषे, पवित्र आत्मा त्वामधिष्ठास्यति २५
 परात्परस्य प्रभावस्तत्रोपरि क्वायां दास्यति च । एतत्कारणादेव
 तव तत् पवित्रं गर्भफलमीश्वरस्य पुत्र इत्यभिधायिष्यते । पश्य च २६
 तव ज्ञातिरिल्लीशावेतापि वार्द्धक्ये गर्भिणी जाता, सर्वैर्बन्धुव्य-
 भिहितायाश्च तस्याः षष्ठो मासोऽयं यत ईश्वरस्यासाध्यं वाक्यं किमपि २७
 नास्ति । मरियम् तदाम्रवीत् पश्चाहं प्रभो दासी । यथोक्तं भवता २८
 तथैव मम गति भूयात् । अनन्तरं दूतस्तस्याः समीपात् प्रतस्थे ।

तस्मिन् काले मरियम् उत्थाय सत्वरं पर्वतमयप्रदेशस्थं यूदा- २९
 नगरं जगाम सखरियस्य गृहं प्रविश्य चेलीशावेतां मङ्गलवादेना- ३०
 भिवभाषे । इलीशावेता च यदा मरियमो मङ्गलवादमश्रीषीत् ३१
 तदैव तस्या जठरे शिशुं ननर्त्त । इलीशावेता च पवित्रेणात्मना ३२
 पूर्णोत्तरवेणेमां वाचमुदीरयामास, धन्या त्वं नारीषु धन्यश्च तव
 गर्भफलं । कथन्तु जातं ममेदं सौभाग्यं यन्मत्प्रभो जर्जनी मदन्ति- ३३
 कमागता ? पश्य त्वदीयमङ्गलवादस्य रवे मम कर्णौ प्रविष्टवत्येव ३४

- ४५ मनर्त्तं शिशुरुक्तासान्ममोदरे । धन्वैव त्वं विश्वासकारिणि यत्
प्रभोरादेशात् त्वं यद्यदुक्ता तत्सिद्धिर्भविष्यति । तदा मरिचम् वभाषे,
- ४६ कीर्त्तयन्ति मम प्राणा महिमानं मदाप्रभोः ।
- ४७ ममात्मा च प्रहृष्टोऽभूद् ईश्वरे तारके मम ॥
- ४८ खदास्या दीनतायां स दृक्पातं कृतवान् यतः ।
पश्चाद्यारभ्य वक्ष्यन्ति धन्यां मां सार्वकालिकाः ॥
- ४९ मदर्थं गुरुकर्माणि कृतवान् सर्वशक्तिमान् ।
नामधेयश्च यत् तस्य तत् पवित्रं स्मृतं किल ॥
- ५० तस्माद् भीता मनुष्या ये तेषामेव हते स्थिरा ।
पुत्रपौत्रादिभिर्भोग्या करुणा तस्य वर्त्तते ॥
- ५१ कर्म विक्रमसिद्धं स कृतवान् स्त्रीयवाङ्मना ।
उद्धृतांश्चित्तमङ्गल्यैर्मनुष्यान् स विकीर्णवान् ॥
- ५२ स कर्तृत्वविशिष्टांश्च कृतवान् आमनच्युतान् ।
ये च नीचा मनुष्यांस्तान् चकारोच्चपदान्वितान् ॥
- ५३ बुधितान् पूरयामास स द्रव्यैरुत्तमैः पुनः ।
धनिनस्तु मनुष्यान् स रिक्तहस्तान् विवृष्टवान् ॥
- ५४ इत्याथेवं खदासञ्चोपाकार्षीत् स महायवत् ।
दयां स्मर्त्तुं यथा प्रोक्तास्तेनास्मात्पूर्वपुरुषाः ।
- ५५ अत्राहामे फलिव्यन्तीं तदंशे च युगक्रमात् ॥
- ५६ अनन्तरं मरिचम् प्रायेण मामत्रयं तस्याः सन्निधाववस्थाय खगटहं
प्रतिजगाम ।

योहनस्य जन्म ।

- ५७ इत्थीशावेतायाम् प्रसवकाले सम्पूर्णं मति सा पुत्रं प्राप्सोष्ट ।
- ५८ तदा तां प्रति प्रभुना महती दयङ्कारीति श्रुत्वा तस्याः समीप-

वाचिनो ज्ञातिजनाश्च तथा सार्द्धमाननन्दुः । अष्टमे दिने च ते ५८
 शिशोस्त्वक्छेदनार्थमागत्य पितु नामैव तस्यापि सखरिष इति
 नाम कर्तुं प्रावर्तन्त । तस्य जननी तु प्रतिजग्मद, मैषम्, अस्य १०
 नाम योहन इत्यभिधायिष्यते । अनेन ते तामूचुः, एतस्मात्त्वा ११
 ख्यातस्तव ज्ञातिजनेषु कोऽपि नास्ति । ततस्त इङ्गितैस्तस्य पितरं १२
 पप्रच्छुः, भवदिच्छातोऽस्य किं नाम कर्त्तव्यम् ? ततः स फलकमेकं १३
 याचित्वा लिलेख, अस्य नाम योहन इति । अनेन सर्व्वं विस्मयं
 मेनिरे । तत्क्षणमेव तस्य वक्त्रं जिह्वा च मोचिते, स च भाषमाण १४
 ईश्वरस्य धन्यवादं कर्त्तुं प्रवृत्तः । तयोः समीपवासिनश्च सर्व्व १५
 भयाक्रान्ताः । थिङ्गदियाथाः पर्व्वतमयप्रदेशस्य च सर्व्वज्ञैतार्सा १६
 सर्व्वकथानां प्रसङ्गो व्यानशे, यावन्तस्य ता अश्रौषंस्ते हृदयेषु ता
 निधायावदन्, किं नु भवितव्यं शिशुनामुनेति । प्रभो हस्तस्य
 तस्य सहाय आसीत् । .

तस्य पिता सखरिषश्च पवित्रेणात्मना पूर्णो भाववाक्यमिदं १७
 व्याजहार,

धन्यः स्यादौस्येलीयजनानामीश्वरः प्रभुः । १८
 अवेक्ष्य स्वप्रजानां स मोचनं कृतवान् यतः ॥
 शृङ्गश्चोत्पादयामासास्मदथं चाणसाधकं । १९
 उद्धृतं खौथदासस्य दायूदस्यैव बन्धतः ।
 यथा प्राहादिकालीनैः पवित्रैर्भाववादिभिः ॥ २०
 परिचाणार्थमस्माकं परिपन्थिसमूहतः ।
 उद्धाराय च सर्व्वेषाम्, अस्मदिदेषिणां करात् ॥ २१
 करुणां कर्त्तुकामोऽस्ति सोऽस्मदौथपितृन् प्रति । २२
 नियमं स्मर्त्तुकामश्च पवित्रं स्वकृतं पुरा ।

- ०१ अस्मत्पित्रेऽब्रह्मामाय शश्या दत्तञ्च तं वरं ॥
 ०२ निर्भया येन श्रद्ध्यामः शत्रुहस्तेभ्य उद्धृताः ।
 ०३ साधुत्वधार्मिकत्वाभ्यां तस्माच्चात् तं समर्चितुं ।
 सकलान् दिवसान् यावदस्माकं परमायुषः ॥
 ०४ शिशो परात्परस्य त्वं भाववाद्यभिधास्यसे ।
 प्रभो मार्गान् हि संस्कर्तुं तदये त्वं प्रजिष्यसि ॥
 ०५ प्रजाभ्यस्तस्य दातव्यं ज्ञानं त्राणस्य च तया ।
 पापानां मार्जने तासां कारुष्येनास्मदीशितुः ॥
 ०६ तत्त्वेहादूर्द्ध्वलोकौयास्मान् ऊषा प्रत्यवैचत ।
 ०७ धान्ते मृत्युतमिस्रे चासीनान् द्योतयितुं नरान् ।
 अस्मत्पादान् यथा कुर्याच्छान्तिमार्गावलम्बिनः ॥
 ०८ अथ स शिशुरवर्द्धतात्मना च बलवान् अजायत ।
 इत्यायेत्याय तु तत्प्रदर्शनस्य दिनं यावदनुपस्थितं तावत् स निर्जनस्थानेष्व-
 वर्त्तत ॥ १ ॥

योशुखीयस्य जन्म बाल्यकालश्च ।

- २१ तस्मिन् काले शैगस्तकैमरस्य सकाशादिदं शासनं प्रचचार, यत्
 १ साम्राज्यस्य सर्वजनैः खनाद्यां लेख्यारोपणं कर्त्तव्यं । नाद्यां तल्लेख्या-
 रोपणं सुरियाप्रदेशाधिपतेः कुरीणीयस्याधिकारकालस्य प्रथम-
 २ मासीत् । अतो नामानि लेख्यमारोपयितुं सर्वजनः प्रत्येकं खनगरं
 ३ जगाम । योषेफोऽपि गालीलस्यान्नासरताख्यनगराद् यिहूदियादेशस्य
 वैतलेहमाभिधं दायूदस्य नगरं जगाम, यतः स दायूदस्य कुले
 ४ गोष्ठ्याच्च जातः । स आत्मने वाग्दत्तया खजायया मरियमा साहं
 ५ नाद्यो लेख्यारोपणार्थं जगाम । सा तु गर्भिण्यामीत् । तयोश्च
 ६ तच्च वर्त्तमानयोस्तस्याः प्रसूतिकालं उपतस्ये । अतः सा निजं

प्रथमजातं पुत्रं प्राप्नोष्ट, वस्त्रखण्डैर्वेष्टयित्वा च पशुशालास्यगवा-
दन्यां तं श्राययामास, यतः प्रवासगृहे तेषां हृते स्थानं नासीत् ।

तस्मिन् प्रदेशे वर्त्तमानाः केचिन्मेषरक्षकाः . प्रान्तरे रात्रिं
यापयन्तः पर्यायक्रमेण यामिन्यां स्वप्नजम् अरचन् । पश्य च
प्रभोरेको दूतस्तेषामन्निकम् उपतस्थे प्रभोः प्रतापश्च तेषां परितो
विरहे । अनेन ते महाभयेनाक्रान्ताः । स दूतस्तु तान् जगाद,
मा भैष्ट । पश्यताहं युष्मभ्यं महानन्दस्य सुसंवादं ददामि, स
अनन्दः हृत्त्रेण प्रजाजनेन भोग्यः । यतो युष्मदर्धमद्य दायूदस्य
नगरे परित्राताजनि, स हि स्त्रीष्टः प्रभुः । इदञ्च युष्मदर्धं
तदभिज्ञानं, वस्त्रखण्डैर्वेष्टितः शिशुर्गवादन्यां शयानो युष्माभि-
रासादयिष्यत इति । अकस्माच्च वज्रतरा स्वर्गीयसेना तस्य दूतस्य
सङ्गिनी भूलेश्वरस्य स्तवं गायन्ती व्याजहार,

ईश्वरायोर्द्धलोकेषु भूयान्माहात्म्यकीर्त्तनं ।

शान्तिर्भूयात् पृथिव्याञ्च प्रीतिपात्राणि मानवाः ॥

तेषु दूतेषु तेभ्यः स्वर्गं प्रस्थितेषु मेषरक्षकास्ते मनुष्याः परस्पर-
मूचुः, गम्यतामस्माभिर्वैतलेहमम्, अवलोक्यताञ्च तदितिवृत्तं यत्
प्रभुरस्मान् ज्ञापयामास । अतस्ते सत्वरं गत्वा मरिचमं थोषेफञ्च
गवादन्यां शयानं शिशुञ्चासादयामासुः । दृष्ट्वा च ज्ञापयामासुस्तं
शिशुमधि तां कथां यां ते प्रोक्ताः, श्रोतारश्च सर्व्वं मेषरक्षकैः
कथितेषु वचःस्वास्थ्यं मेनिरे । मरिचमपि चित्ते विचारयन्ती
तानि सर्वाणि वचांस्यरक्षत् । ते मेषरक्षकास्तु यथोक्तास्तथैव यद्य-
च्छ्रुतवन्तो दृष्टवन्तश्च, तन्निमित्तमौश्वरं महद्यन्तस्तुवन्तश्च प्रत्याजग्मुः ।

अष्टमे दिने त्वपस्थिते शिशोस्त्वक्केदकाले तस्य नाम यौशु-
रित्यकारि । गर्भावस्थात् प्रागेव तस्य तन्नाम दूतेनोदाहृतम् ।

शिशुयौशुमधि हान्नाशिमियोनयोः कथा ।

- ११ मोशे र्व्यवस्थानुसारेण च तस्याः शुशौभवनकाल उपस्थिते तौ प्रभोः समचं शिशुमुपस्थापयितुं थिरूशालेमं निन्यतुः, यतः प्रभो
- १२ र्व्यवस्थायामित्यं लिखितमास्ते, गर्भाशयोद्घाटकः सर्व्वपुंसन्तानः प्रभोः
- १४ कृते पवित्रोऽभिधायिष्यति । पुनश्च प्रभो र्व्यवस्थायां यत् कथितमास्ते तदनुसारेण यज्ञीयोपहारार्थं कपोतयुग्मं पारावतश्रावकद्वयं वा तयो र्दातव्यमासीत् ।
- १५ पश्य च थिरूशालेमे शिमियोननामको नर एकोऽविद्यत, स धार्मिकः अद्वाशील इसायेलस्य सान्त्वनां प्रतीचमाणः पवित्रेणात्म-
- १६ नाधिष्ठितश्चासीत् । पवित्रेणात्मना तस्मै चेदं प्रत्यश्रावि यत् प्रभो-
- १७ रभिषिक्तं नररत्नं (ख्रौष्टं) न दृष्ट्वा स मृत्युं नास्वादित्यति । पवित्रस्यात्मन आवेष्टात् स धर्म्मधाम आगतवान् । यदा च शिशो र्थीशोः पितरौ व्यवस्थानिरूपितरौतिमाचरितुं तमभ्यन्तरमानयतां,
- १८ तदा सोऽपि तं क्रोडेऽग्रहीत्, ईश्वरस्य धन्यवादं कुर्व्वंश्चावादीत्,
- १९ इदानीं भवता स्त्रीयः किङ्करोऽयं विसृज्यते । भो मत्त्वामिन् सकल्याणं भवदाक्यानुसारतः ॥
- २० मन्नेचाभ्यां यतोऽदर्शि त्राणोपायस्त्वया कृतः । समचं सर्व्वजातीनां भवतैवांपकल्पितः ॥
- २१ दीपः स परजातीनां तासां प्रद्योतनार्थकः ।
- २२ लज्जनस्तु य इसायेल् तस्य भास्कर एव सः ॥
- २३ शिशुमधि यद्यद् अकथ्यत तत्र योषेफस्तस्य माता चास्यर्थ्यममन्येतां ।
- २४ शिमियोनश्च ताभ्यामाशिशं ददौ तस्य मातरं मरियमं जगाद च, पश्येसायेलस्य मध्ये बहूनां पतनोत्थानयो र्हेतु र्विसंवादान्वितम-

भिज्ञानञ्च भवितुमयं नियुक्तः । तव निजप्राणा अय्यसिना २५
व्यस्यन्ते । इत्थं बद्धदृष्टेभ्य उद्गतैस्तर्कैः प्रकटीभवितव्यमिति ।

तदानीमाग्नेरवंशोद्भवा पनूयेलसुता चात्नेतिनामिका भाववा- २६
दिन्यासीत्, सातीव वयोवृद्धा, कौमार्यात् परं सप्तवत्सरान् भर्षा
साद्धंसुषित्वा प्रायेण चतुरश्रीतिवर्षीया त्रिधवा जाता । सा धर्षा- २७
धामतो न निरगच्छत् नक्तं दिवा चोपवासप्रार्थनाभिरुपासनाम-
कुरुत । सापि तस्मिन् दण्ड उपस्थाय प्रभो माहात्म्यं स्त्रीकुर्वाणा २८
यिरूशालेमे ये मोचनं प्रत्यैचनन्तेभ्यः सर्व्वेभ्यस्तस्य कथामकथयत् ।

प्रभो र्ववस्थयादिष्टानि सर्व्वकर्माणि सम्पाद्य तौ खनगरं २९
गाञ्छीलस्थं नासरतं प्रतिजग्मतुः ।

बालकयीशोर्यिरूशालेमयात्रा ।

स शिशुश्चावर्धतात्मना बलवान् ज्ञानपूर्णश्चाभवत्, ईश्वरस्थानु- ३०
ग्रहेणाधिष्ठितश्चासीत् ।

अथ तस्य पितरौ प्रतिवर्षं निस्तारपर्व्वणि यिरूशालेममगच्छ- ३१
ताम् । अतस्तस्मिन् द्वादशवर्षवयस्के सति पार्व्वणरीत्यनुसारेण ३२
तौ यिरूशालेमं गत्वा पार्व्वणदिनानि यापयित्वा च यदा प्रत्या-
वर्त्ततां तदा बालको यीशु यिरूशालेमेऽतिष्ठत् । योषेफस्तु तस्य ३३
माता च तस्माजानीताम्, अपि तु स क्वचित् सहयात्रिकाणां ३४
मध्येऽस्तीत्यनुमाय तौ दिनैकगम्यं मार्गं जग्मतुः, ततः परं ज्ञाति-
जनेषु बन्धुषु च तम् अमृगयेताम् । अनासाद्य तु तमन्विष्यन्तौ ३५
यिरूशालेमं प्रत्याजग्मतुः । दिनत्रयात् परञ्च धर्षाधाम्नि तमासा- ३६
दयामामतुः । स गुरूणां मर्ध आसीनस्तेषां वचांस्यशृणोत् तांस्य
प्रश्नानपृच्छत् । यावन्तस्य तस्य वाक्यान्यशृण्वन् ते सर्व्वे तस्य बुद्ध्यां ३७
प्रत्युत्तरेषु चाश्चर्य्यममन्यन्त । तं दृष्ट्वा तौ विस्मयापन्नौ । तस्य माता ३८

- च तं जगद्, वत्स, आवां प्रति लब्धेदं किमकारि ? पश्य तव
 ४८ पिताहञ्च शोचन्तौ त्वाम् अन्वैश्याव । स तु ताववादीत् किमर्थं
 मामन्वैश्यातम् ? किं नाजानीतं यन्मत्पितुर्विषयेष्ववस्थानं मयि
 ५० युज्यते ? इदं यद् वचनं स ताववादीत्, तत् ताभ्यां नाबोधि ।
 ५१ ततः परं स । ताभ्यां सार्द्धं यात्रां कृत्वा नाशरतमाजगाम तयो
 ५२ र्वश्रवर्त्ती तस्यौ च । तस्य माता चैताः सर्व्वकथाश्चित्तेऽरक्षत् । यीशुश्च
 ज्ञाने वयसौश्वरस्य मनुष्याणाञ्चानुगृहे च वर्धिष्णुरासीत् ॥ ९ ॥

योहनस्यपक्षस्य कर्माणि । यीशोः ज्ञानम् ।

- ३१ अथ तिविरियकैसरस्य राजत्वस्य पञ्चदशे वत्सरे यदा पन्तीयः
 पौलातो यिहूदियायाः शास्ता, चतुर्थ्यांशाधिपतीनां मध्ये च
 हेरोदो गालीलस्य, तदीयभ्राता फिलिपो यिहूरिया-त्राखो-
 नौत्याख्ययोः प्रदेशयोर्लुषाणियश्चाबिलीन्या राजान आसन्, यदा
 १ च हाननः कायाफास्य महायाजकावास्तां, तदा मरुभूमावीश्वरस्य
 २ वाक्यं सखरियसुतं योहनं प्रति प्रादुरभूत् । ततः स यद्हनममी-
 पस्यस्य जनपदस्य सर्व्वत्रोपस्थाय पापमोचनार्थं मनःप्रत्यावर्त्तनसू-
 ४ चकम् स्थापनमघोषयत्; भाववादिनो यिशायाहस्योक्तानां ग्रन्थे
 यथा लिखितमास्ते,

मरौ घोषयतः प्रोचैरख्यं कस्यचिद्भवः ।

प्रभोः संस्क्रुताध्वानं विधङ्गं तत्सृती षड्जुः ॥

सर्वांष्ठापूरयिष्यन्ते निम्नस्थानानि यन्नतः ।

कारिष्यन्ते पुनर्निन्नाः सर्व्वं भूधरपर्व्वताः ॥

सरलानि भविष्यन्ति कुटिलानि म्यलान्यपि ।

यानि वत्मानि इचाणि तान्यास्यन्ति समानतां

द्रक्ष्यते सर्व्वमर्थैश्च चाणमीश्वरं साधितं ॥

ततो ये जननिवहास्तेन स्थापनार्थं वहिरगच्छंस्तान् सोऽवदत्, अरे ०
 सर्पवंशाः, यूयं भाविक्रोधात् पक्षायितुं केनादिष्टाः ? अतो मनःप्रत्या- ८
 वर्त्तनस्य योग्यानि फलानि फलन्त । अस्माकं पिताब्राह्मो विद्यत इति
 वाक्यं वान्तरे प्रयोक्तुं मा प्रवर्त्तध्वं, यतोऽहं युष्मान् ब्रवीमि, एतेभ्यः
 प्रक्षरेभ्योऽब्राह्मणस्य कृते सन्तानानुत्पादयितुम् ईश्वरः शक्तिमान् ।
 परन्वधुनैव पादपानां मूलेषु कुठारो लग्नस्ते, अतो यः कश्चित् ८
 पादपः सत्फलं न फलति स उच्छिद्यते वज्रौ निक्षिप्यते च ।

जननिवहास्तदा तं पप्रच्छुः, तर्हि किं कर्त्तव्यमस्माभिः ? स १०
 प्रतिभाषमाणस्तान् जगाद, यस्याङ्गरचके दे वस्ते स्तः स वस्त्रही- ११
 नाथैकतरं ददातु । खाद्यद्रव्याणि वा यस्य विद्यन्ते स तथैव
 करोतु । स्थापनार्थमागताः केचिच्छुक्त्वादायिनोऽपि तं जगदुः, १२
 गुरो किं कर्त्तव्यमस्माभिः ? स तान् जगाद, युष्मदर्थं यदादिष्टं १२
 ततोऽधिकं माहारयत । केचिद् योद्धारोऽपि तं पप्रच्छुरस्माभि १४
 र्वा किं कर्त्तव्यं ? स तान् जगाद, कमपि मा पीडयत, मृषादोषं
 वा कस्मिन्नपि मारोपयत, स्वभृतौ सन्तुष्य तिष्ठत च ।

प्रजाजनस्तु प्रतैक्षत सर्व्वं च योहनमधि मनःस्त्रित्यम् अतर्कयन्, १५
 असौ किं स्त्रीष्टः स्यादिति ? अतो योहनः प्रतिभाषमाणः सर्व्वान् १६
 जगाद, अहं युष्मांस्तोये स्थापयामि, मत्पश्चात्तु मत्तो बलवत्तरो नर
 आगच्छन्ति, तदौयोपानहो बन्धन्यौ मोक्तुमयहं न योग्यः । स युष्मान्
 पवित्र आत्मनि वज्रौ च स्थापयिष्यति । तस्य हस्ते सूर्पो विद्यते,
 स च स्त्रीयखलं सम्यक् संग्रोधयिष्यति, निजगोधूमान् कुशूले १७
 सङ्गृहीष्यति च, तुषांस्त्रनिर्वाणवज्जिना दाहयिष्यतीति । एतदन्वेन १८
 प्रचुरेषोपदेशेनापि स प्रजाजनं सुसंवादमज्ञापयत् ।

ततः परं हेरोदः फिच्छिपनामकस्य स्वभात्तु भार्थ्यां हेरोदिद्यामधि १८

- १० स्वकृतान्यपराणि सर्वाणि दुष्कर्माण्यधि च योहनेन भस्मितः । अतः
स तं दोषराशिमनेनापि वर्धयामास यद् योहनं कारायां बरोध ।
- ११ यदा तु कृत्स्नः प्रजाजनोऽन्वाप्यत, तदा यौशावपि द्वापिते
- १२ प्रार्थयमाने च स्वर्गं उद्घाटितः पवित्र आत्मा च दैहिक आकाशे-
कपोत इव तस्योपर्यावततार, स्वर्गाच्चैयं वाणी समभूत्, मम प्रियः
पुत्रस्त्वं त्वय्यहं प्रीतः ।

यौशुस्त्रीष्टस्य वंशावलि पत्रम् ।

- १३ स्वकार्यमारभमाणो यौशुः प्रायेण त्रिंशद्दर्ववयस्क आसीत् ।
- १४ लौकिकज्ञाने स योषेफस्य सुतः, स पुनरेलेः सुतः, स मत्ततस्य सुतः,
स लेवेः सुतः, स मल्केः सुतः, स यान्नस्य सुतः, स योषेफस्य सुतः,
- १५ स मत्तथियस्य सुतः, स आमोषस्य सुतः, स नङ्गमस्य सुतः,
- १६ स इष्लेः सुतः, स नगेः सुतः, स माटस्य सुतः, स मत्तथियस्य सुतः,
स ग्रिमियेः सुतः, स योषेफस्य सुतः, स यूदाः सुतः, स योहनाः
- १७ सुतः, स रीषाः सुतः, स मरुब्बाबिलस्य सुतः, स शल्टीथेलस्य
१८ सुतः, स नेरेः सुतः, स मल्केः सुतः, स आद्देः सुतः, स कोषमस्य सुतः,
स इल्मोदमस्य सुतः, स एरेः सुतः, स योषेः सुतः, स इलीयेपरस्य
- १९ सुतः, स थोरीमस्य सुतः, स मत्ततस्य सुतः, स लेवेः सुतः, स
- २० ग्रिमियोनस्य सुतः, स यूदाः सुतः, स योषेफस्य सुतः, स योननस्य
- २१ सुतः, स इलियाकीमस्य सुतः, स मिलेयाः सुतः, स मैननस्य सुतः,
- २२ स मत्तत्तस्य सुतः, स नाथनस्य सुतः, स टायूदस्य सुतः, स यिशयस्य
सुतः, स ओबेदस्य सुतः, स बोयसस्य सुतः, स सल्मोनस्य सुतः, स
- २३ नहशोनस्य सुतः, स आम्मीनादबंस्य सुतः, मोऽरामस्य सुतः, स
- २४ हिश्रोणस्य सुतः, स पेरसस्य सुतः, स थिङ्गदाः सुतः, स याकोबस्य
सुतः, स इषहाकस्य सुतः, सोऽजार्हामस्य सुतः, स तेरसस्य सुतः, स

नाहोरस्य सुतः, स बरुगस्य सुतः, स रियोः सुतः, स पेसगस्य सुतः, १५
 स एवरस्य सुतः, स ग्रेलहस्य सुतः, स कैननस्य सुतः, सोऽर्फचदस्य १६
 सुतः, स ग्रेमस्य सुतः, स नोहस्य सुतः, स लेमकस्य सुतः, स १७
 मथूग्रेलहस्य सुतः, स इनोकस्य सुतः, स थेरदस्य सुतः, स
 महल्लेसस्य सुतः, स कैननस्य सुतः, स इनोगस्य सुतः, स १८
 ग्रेथस्य सुतः, स आदमस्य सुतः, स ईश्वरस्य सुतः ॥ ३ ॥

यीशुः परीक्षा ।

अथ यीशुः पवित्रेणात्मना पूर्णो यद्दैनतः प्रत्यावृत्त आत्मना ४१
 च महं नीतस्यत्वारिंशद्दिनानि दियावलेन परीक्षितस्य । तेषु दिनेषु १
 स निरग्रनस्तस्यौ । तेषु त्वतीतेषु स चुचोद । ततो दियावल्लस- २
 माह, भवांश्चेदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि प्रस्तरोऽसौ यथा पूपो भवेत्
 तथाज्ञापयतु । यीशुस्तं प्रतिजगाद, लिखितमास्ते, न केवलेन ४
 पूपेन मनुष्यो जीविष्यत्यपि लीश्वरस्य येन केनचिद् वचनेन । ततः ५
 परं दियावल्लसमुच्चमेकं गिरिशिखरं नीत्वा निमिषैकमध्ये भूम-
 ण्डलस्य निखिलराज्यानि दर्शयन्नवादीत्, हस्तमिदं कर्तुं लमेतेषां ६
 प्रतापञ्चाहं तुभ्यं दास्यामि, यतस्तत् सर्वं मयि समर्पितं, यस्मै च
 तद् दातुमिच्छामि तस्मै तद् ददामि, अतस्त्वं चेन्मम समक्षं ७
 प्रणिपतेस्तर्हि तत् सर्वं तवैव भविष्यति । यीशुस्तं प्रतिवभाषे ८
 मत्तोऽपसर श्रैतान, यतो लिखितमास्ते, निजेश्वरस्य प्रभो भंजना त्वया
 कर्त्तव्या, एकस्य स एव त्वयाराधयितव्यः । पुनश्च स तं धिरुग्रालेमं ९
 नीत्वा धर्मधातः शिखरे स्थापयित्वा च जगाद, भवांश्चेदीश्वरस्य
 पुत्रस्तर्ह्यस्मात् स्थानाद् अधस्तात् प्रपततु, यतो लिखितमास्ते, १०

त्वदर्थं निजदूतान् स तवादेक्ष्यति रक्षणं ।

यन्माह्वन्याः पदं श्रैले तत्.त्वां वक्ष्यन्ति ते करैः ॥ ११

१२ यीशुसं प्रतिजगद्, उक्तमास्ते, त्वं खेश्वरस्य प्रभोः परीचां
१३ माकार्षीः । इत्थं कृत्वां परीचां समाप्य दिवावल्ल उपयुक्तं समयं
थावत् तस्मात् मतस्ये ।

नासरतनगरे यीशोरुपदेशः ।

१४ यीशुश्चात्मनः प्रभावेन गालीलं प्रत्यावृत्तस्तस्य ख्यातिश्च तं कृत्वां
१५ प्रदेशं ध्यानग्रे । स च तेषां समाजगृहेषुपादिशत् सर्व्वेषु प्राशस्यत् ।
१६ इत्थं पुरा यत्र स पोषितस्तन्नासरतनगरमाजगाम, खरीत्यनु-
१७ सारेण च विश्रामदिने समाजगृहं प्रविश्य पाठार्थमुत्तस्थौ । तदा
भाववादिनो विश्रामायाहस्य ग्रन्थे तस्मै दत्ते स ग्रन्थं विस्तार्य्य तत्
स्थानमवाप यत्र लिखितमासीत्,

१८ आस्ते मयि प्रभोरात्मा यतो मां सोऽभिषिक्तवान् ।

ज्ञापयेयं सुसंवादं दरिद्रान् मानवान् यथा ॥

तेनाहं प्रहितः कर्त्तुं भग्नचित्तान् निरामयान् ।

वन्दौनां घोषितुं मुक्तिं दृक्शक्तिञ्च विषनुषाम् ॥

अप्यनुज्ञाय विस्त्रष्टुं मनुष्यान् परिपीडितान् ।

१९ प्रभो घोषयितुञ्चापि प्रसादावहवत्सरम् ॥

२० ततः परं स तं ग्रन्थं बद्ध्वा भृत्ये प्रत्यर्प्यासन उपविवेश । समाजस्थाः

२१ सर्व्वे चैकदृष्ट्या तं निरीक्ष्य तस्युः । तदा स तानिदं वक्तुमारभे,

२२ शास्त्रीयवचनमिदमद्य युष्मत्कर्णगोचरे पूर्णतां गतम् । सर्व्वे च तस्य

पक्षे साध्यमददुस्तन्मुखान्निःसरत्सु प्रीतिजनकेषु वचःस्वास्वर्थ्यममन्यन्त

२३ च । ते पुनरवदन्, किं न योषेफस्य पुत्रोऽसौ ? ततः स तान्

जगद्, यूथमवश्यं मामिमं प्रवादं वक्ष्यथ, षिकित्सक, आत्मषिकित्सां

कुरु, कफरनाङ्गमे सिद्धानां येषां कर्मणां किंवदन्यस्माभिरश्रावि,

२४ तादृग्नान्यत्र स्वदेशेऽपि कुर्वति । स पुनर्जगद्, कोऽपि भाववादी

- १५ खदेशे नानुगच्छते । युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, एलियस्य काले यदा
चीन् वत्सरान् षण्मासांश्च यावदाकाशो रुद्धोऽतिष्ठत् कृत्स्ने देशे
१६ महादुर्भिक्षाभूत् दस्राथेले तदा बह्वो विधवा अविद्यन्त, एलियस्तु
१७ तासां कामपि प्रति न प्रहितः, केवलं सीदोनदेशस्थं सारिफन्नगरं
१८ काञ्चिद्विधवां घोषितं प्रति प्रहितः । तथा भाववादिन इलीयाथस्य
काले दस्राथेले बहवः कुष्ठिनोऽविद्यन्त, तेषान्तु कोऽपि न शुचीकृतः,
१९ केवलः सुरीयो नामानः शुचीकृत इति । इदं श्रुत्वा समाजस्थाः सर्व्वे
२० रोषेण पूर्णा उत्थाय तं नगराद् वहिश्चक्रुः । यत्र पर्व्वते च तेषां नगरं
२१ निर्भितमासीत् तदद्यभागं नीत्वा तं निपातयितुमैच्छन् । स तु
तेषां मध्येन ब्रजन् प्रतस्थे ।

थीशोर्नानालौकिककम्मर्षिणि ।

थीशुना बह्व्यः पौडितभुतग्रल्लोकेभ्यः आरोग्यदानम् ।

- २१ अनन्तरं स कफरनाह्वमास्थं गालीलस्थं नगरमवततार ।
२२ विश्रामवारे च यदा जनानश्चिञ्चयत् तदा ते तस्य शिष्यायामा-
२३ श्र्य्यम् अमन्यन्त, यतस्तस्य वाक्यं सामर्थ्यविशिष्टमासीत् । तत्र
समाजे चाशुचिभूतस्यात्मनाधिष्ठित एको नरोऽविद्यत, स उच्चैः-
२४ स्वरेणोक्तोऽनृजगद्, निवर्त्ततां, भो नामरतीय थीशो, अस्माकं
भवतश्च किम् ? भवान् किमस्मान् नाशयितुमागतः ? भवान् कस्तदहं
२५ जानामि, ईश्वरस्य पवित्रो नरो भवानिति । थीशुस्तु तं निर्भर्त्सयन्
बभाषे, मौनो भव, अस्माच्च निःसर । ततः स भूतस्तं मध्यस्थाने
निक्षिप्य किमपि न हिंसित्वा तस्मान्निःसृतः, सर्व्वं च विस्मयेनापन्नाः
परस्परं संलपन्तश्चावादिषुः, वाक्यमिदं कीदृशम् ? यतोऽसौ
२६ सामर्थ्येन प्रभावेन चाशुचीनात्मनोऽप्याज्ञापयति ते च निःसरन्ति ।
२७ अनन्तरं तदीयकिंवदन्ती परितःस्यस्य जनपदस्य सर्व्वत्र व्यानये ।

- ३८ अनन्तरं स उत्थाय समाजात् शिमोनस्य गृहं प्रविवेश ।
 शिमोनस्य श्वश्रूस्तदा प्रबलेन ज्वरेणापीडित, ते च तस्या उपका-
 ३९ रायं तं प्रसादयामासुः । ततः स तस्या ऊर्ध्वं तिष्ठन् ज्वरं तर्जयामास,
 ज्वरश्च तां तत्याज, सा च तत्क्षणमुत्थाय तान् पर्युचरत् ।
 ४० ततः परमस्तं गच्छति सूर्यं विविधव्याधियस्ता अस्वस्था जना
 येषामासंस्ते सर्वे तान् तस्यानिकमानिन्युः । स च तेषामेकैकस्मिन्
 ४१ हस्तावर्षयंस्तान् निरामयांश्चकार । बद्धभ्यश्च भूता निःभरन्त उच्चैः-
 खरेणावदन्, भवानीश्वरस्य पुत्रः ख्रीष्टः । ततः स तान् भर्त्सयन्
 ४२ भाषितुं नान्वमन्यत, यतः स ख्रीष्ट इति तेऽजानन् । जाते पुनः
 प्रातःकाले स निर्गत्य किञ्चन निर्जनं स्थानं यद्यौ, जननिवहास्तु
 तं मृगयाञ्चक्रिरे तस्यानिकमागत्य च तेषां सन्निधितस्तस्य प्रस्थानं
 ४३ निवारयितुं तमधरन् । स तु तानब्रवीत्, अन्येष्वपि नगरेष्वीश्वर-
 ४४ राज्यस्य सुसंवादो मया घोषयितव्यः, यतस्तदर्थमहं प्रहितः । ततः
 परं स गालीलस्य समाजगृहेष्वघोषयत् ॥ ४ ॥

जाले बद्धमस्त्रोत्थानम् ।

- ५ एकदेश्वरस्य वाक्यं श्रोतुं जननिवहस्तमाकुलयत् स च गिनेष-
 १ रताख्यद्दस्य तीरेऽतिष्ठत् । तदा स द्दकूलेऽवस्थिते द्वे नावौ
 २ ददर्श, ताभ्यां निर्गता धौवरा जालानि प्राचालयन् । अतस्तयो
 र्यां शिमोनस्यासीत् स तां प्रविश्य शिमोनमब्रवीत् त्वं स्थळात्
 किञ्चिद् दूरं तां वाहयितुमर्हसीति । अनन्तरं स नाव्युपविश्य
 ४ जननिवहान् अग्रिच्छयत् । यदा च कथनाद्विरराम तदा शिमोनं
 जगाद्, गभीरं स्थानं यावन्नावं वाहय, तत्रैव मत्स्यधरणाथं
 ५ युष्माभिर्जालानि निच्छिप्यन्तां । शिमोनस्तं प्रत्यब्रवीत्, नाथ,
 कृत्वां यामिनीं परिश्रमं कृत्वास्माभिः किञ्चपि न धृतं भवत

आज्ञायान्वहं जासं निचेस्यामि । तदनुरूपं कृत्वा च तैर् महान् ६
 मत्स्यनिवहो निषद्भूः । ततो विशीर्यमाणे तेषां जाले त उप- ७
 कारायागमनार्थम् अन्यतरस्यां नावि स्थितान् स्वसङ्गिन आजुङ्गु-
 स्तेषु चागतेषूभे नावौ मग्नकल्पे कुर्वन्तः पूरयामासुः । तद् ८
 विलोक्य पित्रो यीशो जानुनोः प्रणिपत्य व्याजहार, मत्तोऽपसरतु
 प्रभो, यतः पापिष्ठो नरोऽहमिति । यतस्तैः सन्वृतान्मत्स्ययूथात् स ९
 तत्सङ्गिनश्च सर्व्वे विस्मयाक्रान्ताः, शिमोनस्य सहभागिनोः सिबदिय- १०
 सुतयो र्याकोब-थोहनयोरपि सैव दृशा समभूता । यीशुस्तु
 शिमोनमब्रवीत्, मा भैषीरघारभ्य त्वं नरधारौ भविष्यसि । अनन्तरं ११
 नावौ खलं नीत्वा ते सर्व्वे विहाय तमनुजग्मुः ।

यीशुना जनैककुष्ठिने पक्षाघातिने च आरोग्यदानम् ।

अथ स यदा कस्मिंश्चिन्नगर आसीत्, तदा कुष्ठपूर्णां नर एक १२
 उपतस्थे । यीशुं दृष्ट्वा सोऽधोमुखं पतित्वा तं प्रसादयन् जगाद,
 प्रभो, भवान् यदीच्छति तर्हि मां शुचैकर्तुं शक्नोति । ततः स १३
 हस्तं प्रसार्य तं स्पृष्ट्वा जगाद, इच्छामि, शुचि भव । तत्क्षणञ्च १४
 कुष्ठं तस्मादपसमार । यीशुस्तु तमाज्ञापयामास, कमथेतन्मा वद ।
 अपि तु गत्वा याजकमात्मानं दर्शय, तव शुचित्वलाभनिमित्तञ्च
 मोशिनो यथादिष्टं तथैव तेभ्यः साध्यदानार्थमुपहारं देहि ।
 तथापि तदीयकिंवदन्यधिकं देशं व्याप्नोत्, महान्तो जननिवहाश्च १५
 तस्य वाक्यानि श्रोतुं तेन व्याधिसुक्तिं लभ्यञ्च समागच्छन् । स तु १६
 गुप्तं गत्वा निर्जनेषु स्थानेष्ववर्त्तत प्रार्थयत च ।

अथ कस्मिंश्चिद् दिवसे यदा सोऽग्निचयत् तदा गालीलस्य १७
 सर्व्वग्रामेभ्यो यिहूदियादेशाद् यिरूशालेमाशागताः फरीशिनो
 व्यवस्थावेन्तारश्च समासीना आसन् तेन व्याधिप्रतीकाराय च प्रभोः

- १८ प्रभावः सतेजा आसीत् । पश्य च केचिन्नराः खट्वाद्यां शयानमेक-
मवशाङ्गं मनुष्यमभ्यन्तरं नेतुं तस्य समचं स्थापयितुञ्चायतन्त ।
- १९ जनताकारणान्तु तदानयनार्थं मार्गमप्राप्य ते गृहपृष्ठमारुह्य फल-
काकाराः कतिपया दृष्ट्वा अपसार्थ्य तेन छिद्रेण तं सखद्वं गृहमध्ये
- २० यीशोः ससुखमवरोहयामासुः । स च तेषां विश्वासं दृष्ट्वा तं
जगाद, भो मानव, तव पापानि मोचितानि । तदा ते शास्त्रा-
- २१ ध्यापकाः फरौशिनस्य मिथ इत्थं तर्कयितुमारेभिरे, कोऽसौ य
ईश्वरनिन्दककथा व्याहरति ? एकस्मादीश्वरादन्यः कः पापानि
- २२ चमितुं शक्नोति ? यीशुस्तु तेषां तर्कान् विज्ञाय प्रतिभाषमाण-
- २३ स्तानब्रवीत्, युष्माभिर्मनःसु किं तर्क्यते ? ब्रूत, तव पापानि
मोचितानीति वा त्वमुत्थाय परिव्रजेत्येतयोः कथनयोः कतरम्
- २४ अनायासम् ? पृथिव्यान्तु पापानि मोचयितुं मनुष्यपुत्रस्य सामर्थ्य-
मस्तीति यथा युष्माभिर्ज्ञायित, तदर्थं—तमवशाङ्गमभिभाष्य स
उवाच—त्वामहमाज्ञापयामि, उत्थाय खखट्वामादाय खगेहं याहि ।
- २५ स तु तत्क्षणं सर्वेषां समचमुत्थाय खशय्यामादाय चेश्वरं स्तुवन्
- २६ खगृहं जगाम । ततः सर्वं विस्मयापन्ना ईश्वरमस्तुवन् भयपूर्णांश्चा-
वदन्, अद्भुतानीतिवृत्तान्यद्यास्माभिर्दृष्टानि ।

यीशानानाविधोपदेशनम् ।

लेखाज्ञानम् । यीशोस्तद्विषयकशिक्षा ।

- २७ ततः परं स वह्निर्गत्वा शुल्कादायस्थान उपविष्टं लेविनामकं
- २८ शुल्कादायिनं निरीक्ष्य जगाद, मामनुगच्छ । स च सर्वं त्यक्त्वा-
- २९ त्याय तमनुजगाम । स लेविश्च तस्य कृते निजगृहे महाभोष्यं
चकार, तत्र भोक्तुमुपविष्टा बहवः शुल्कादायिनस्तेषां सङ्गिनो-
- ३० ऽन्यजनाश्चाविद्यन्त । अतस्तेषां शास्त्राध्यापकाः फरौशिनस्य तस्य

श्रियान् समोध्य सामर्षमवादिषुः, किमर्थं भुङ्घ्वे शुक्लादायिभिः
पापिभिश्च सार्द्धम् ? यीशुस्तु प्रतिभाषमाणस्तान् जगाद, चिकित्सको ११
स खस्थानाम् अपि लखस्थानाम् आवश्यकः । न धार्मिकान्, अपि १२
तु मनःपरावर्त्तनाय पापिन आज्ञातुमहमागतः ।

ते पुनस्तमुचुः, किमर्थं योहनस्य श्रिय्या भूय उपवसन्ति प्रार्थयन्ते १३
स फरौशिनां श्रिय्या अपि तथैव कुर्वन्ति, तव श्रिय्यास्त्वन्नन्ति
पिवन्ति च ? तदा स तानब्रवीत्, वरो यावद् वरसखैः सार्द्धं १४
वर्त्तते तावत् किं तान् उपवासयितुं शक्नुय ? दिनानि तावदुप- १५
स्थास्यन्ति यदा वरस्तेभ्योऽपहारिष्यते, तेष्वेव दिनेषु त उपवस्यन्ति ।
स तानिमाम् उपमाकथामपि जगाद, जीर्णवसने न कोऽपि १६
नूतनवसनस्य खण्डं सौम्यति, यतस्तथा हृते तन्नूतनमपि तेन
हृद्यते पुरातने च न युज्यते नूतनादुद्धृतः स खण्डः । नापि नवो १७
द्राचारसः केनापि जीर्णकुट्टेषु निधीयते ; यतस्तथा हृते नवो
द्राचारसः कुतर्विदारयति तेन स च विस्त्रोष्यति कुलस्य गन्ध्यन्ति ।
प्रत्युत नवद्राचारसो नवकुट्टेषु निधातव्यस्तेनोभयो रचा सम्भवति । १८
पुरातनं पीत्वा तु कोऽपि सहसा नवं नाभिवाञ्छति, यतः स १९
ब्रूते, पुरातनः सुखादुत्तरः ॥ ५ ॥

विश्रामवारमधि यीशोसपदेशः ।

द्वितीय आद्यविश्रामवारे तु शस्यत्वेण तस्मिन् व्रजति तस्य ई १
श्रिय्या मञ्जरी भङ्गा पाणिभि र्दृन्तोऽभुञ्जत । फरौशिनिः केचित् २
तदा तानवदन्, विश्रामदिने यन्न विधेयं तत् कर्म कथं कुरुय ?
ततो यीशुः प्रतिभाषमाणस्तान् जगाद, न किं पठितं भो ३
दायूदस्तस्य सङ्गिनस्य यदाचुधंस्तदा स किमकार्षीत् ? स हीश्वरस्य ४
गेहं प्रविश्य तानेव दर्शनोत्पूपात् आदायाभुङ्क्त खसङ्गिभ्यश्च प्रादात्,

- ५ यान् भोक्तुं याजकैः केवलैर्विधेयम् । पुनः स तान् जगाद, प्रभु
हिं मनुष्यपुत्रो विश्रामवारस्यापि ।
- ६ अन्यस्मिन्नपि विश्रामवारे स तेषां समाजं प्रविश्य यदोपादि-
७ शत् तदासीत् तत्र नर एको यस्य दक्षिणो हस्तः शुष्कः । स तु
विश्रामवारे रोगप्रतीकारं करोति न वेति जिज्ञासवः शास्त्रा-
८ ध्यापकाः फरौग्निनश्च तदभियोगस्य सूत्रं गवेषयन्तस्तमवेक्षन्त । स
तु तेषां तर्कान् ज्ञात्वा तं शुष्कहस्तं मनुष्यं जगाद, उत्थाय
९ मध्यस्थाने तिष्ठ । ततः स उत्थायातिष्ठत् । यीशुस्तदा तान्
जगाद, युष्मानहं पृच्छामि, विश्रामवारे किं विधेयं, हिताचरण-
१० मथवा हिंसाचरणम् ? प्राणरक्षाथवा प्राणनाशः ? अनन्तरं स
परितप्तान् सर्वान् निरीक्ष्य तं नरं जगाद, तव हस्तं प्रसारय ।
११ ततस्तेन तथा कृते स करोऽन्यतर इव स्वस्थो जातः । ते तु तमः-
पूर्णां बभूवु यीशुं प्रति किं कर्त्तव्यं तदधि समभाषन्त च ।

प्रेरितानां नियोगः । यीशोरुपदेशः ।

- १२ तेषु दिनेषु यीशुरेकदा प्रार्थयितुं पर्वतं गलेश्वरमुद्दिश्य
१३ प्रार्थयमानः कृत्स्नां रात्रिमयापयत् । दिवसे त्वपस्थिते स स्वशि-
ष्यानाह्वय तेषां मध्ये पश्चान्निर्दिष्टान् द्वादश नरान् वरयामास
१४ तेषाञ्च प्रेरितवर्ग इत्यभिधानं चकार । ते शिमोनो यस्तेन पित्र
इत्यभिहितस्तस्य भ्रातान्द्रिथस्य याकोबो योहनस्य फिलिपो
१५ वर्चस्वमयस्य मथिस्थोमास्य, आल्फेयसुतो याकोब उद्योगीत्यभिधः
१६ शिमोनस्य, याकोबस्य (भ्राता) थिद्दादा स चेष्करियोतीयो थिद्दादा
यः पश्चात् समर्पयिता बभूव ।
१७ ततः परं स तैः सार्द्धमवहृष्टं कस्मिंश्चित् समस्थले तस्थौ ।
उपतस्थिरे च तत्र तच्छिष्यवृन्दं कृत्स्नथिद्दिधातां थिद्दादालेमात्

शोरशीदोनयोः समुद्रतौरस्यप्रदेशाच्चागतो महान् जननिवहस्य ।
 इमे तस्य वाक्यं श्रोतुं रोगमुक्तिं प्राप्तुञ्च तस्यान्तिकमागतवन्तः, १८
 भूताविष्टाश्चाशुच्यात्मभ्यो मुक्तिम् अलभन्त, कृत्स्नो जननिवहस्य तं १९
 स्पृष्टुमयतत, यतः प्रभावस्तस्मान्निर्गच्छन् सर्वेषामारोग्यमसाधयत् ।

अनन्तरं स स्वशिष्यानुद्दिश्योर्द्धदृष्टि भूत्वा व्याजहार, धन्या १०
 दौना यूयं, यत ईश्वरराज्यं युष्माकमेव । धन्या अधुना क्षुधात्तां ११
 यूयं यतः परितर्ष्यथ । धन्या अधुना रुदन्तो यूयं, यतो हसि-
 ष्यथ । धन्या यूयं यदा जना मनुष्यपुत्रस्य हेतो युष्मभ्यम् द्विषन्ति, १२
 यदा युष्मान् पृथक् कुर्वन्ति न्यक्कुर्वन्ति अधममिव युष्मन्नाम
 निराकुर्वन्ति च । तस्मिन् दिन आनन्दत नृत्यत च । यतः १३
 पश्यत सञ्चितं स्वर्गं युष्माकं प्रचुरं पारितोषिकं । वास्तवं तेषां
 पूर्वपुरुषा भाववादिनः प्रति तथैवाचरितवन्तः । प्रत्युत धनिनो १४
 यूयं सन्तापपात्राणि, यतो यूयं स्वसान्वनां लब्धवन्तः । परितृप्ता १५
 यूयं सन्तापपात्राणि यतः क्षोत्स्यथ । अधुना हसन्तो यूयं सन्ता- १६
 पपात्राणि, यतः शोचिष्यथ रोदिष्यथ च । यूयं सन्तापपात्राणि
 यदा मनुष्याः सर्वे युष्माकं सुखातिं कुर्वन्ति । वास्तवं तेषां
 पूर्वपुरुषाः कूटभाववादिनः प्रति तथैवाचरितवन्तः ।

परन्तु भो श्रोतारः, युष्मानहं ब्रवीमि, स्वशत्रून् प्रति प्रेम १७
 कुरुत, ये युष्मान् द्विषन्ति तेषां हितं कुरुथ, ये युष्मान् शपन्ति १८
 तेभ्य आशिषं दत्त, ये युष्मान् अपवदन्ति तेषां हितं प्रार्थयध्वं ।
 यस्तवैकतरस्मिन् कपोले कराघातं करोति तं प्रत्यन्यतरं कपोल- १९
 भपि व्याघोटय । यस्य तव प्रावारं हरति, तवाङ्गाच्छादकमपि
 हर्तुं तं मा वारय । यः कश्चित् त्वां याचते तस्मै देहि । यस्य २०
 तव द्रव्याणि हरति तं तत्प्रतिदानं मा याचस्व । अपि युष्मान् २१

- प्रति मनुष्याणां यादृशमाचारं यूयमभिवाञ्छथ, यूयमपि तान्
 १९ प्रति तादृशमाचरत । यदि तु युष्मत्प्रेमकारिणः प्रति प्रेम कुरुथ,
 कस्तर्हि युष्माकं साधुवादः ? यतः पापिनोऽपि स्वप्रेमकारिणः प्रति
 २१ प्रेम कुर्वन्ति । यदि च स्वहितकारिणः प्रति हिताचारं कुरुथ,
 कस्तर्हि युष्माकं साधुवादः ? यतः पापिनोऽपि तदेव कुर्वन्ति ।
 २४ येभ्यः प्रत्यादानस्थाशा युष्माकमस्ति तेषु चेदृणं समर्पयथ, कस्तर्हि
 युष्माकं साधुवादः ? यतः समानप्रत्यादानार्थं पापिनोऽपि पापि
 २५ स्वृणं समर्पयन्ति । प्रत्युत यूयं स्वशत्रून् प्रति प्रेम कुरुत प्रत्यादानस्य
 प्रत्याशाभावेऽपि हिताचारमृणदानञ्च कुरुत । तथा ह्यते युष्माकं
 प्रचुरं पारितोषिकं भविष्यति यूयञ्च परात्परस्य पुत्रा भविष्यथ ।
 २६ स ह्यह्यतज्ञान् दर्जनांश्च प्रति सुशीलः । अतो युष्माकं पिता यथा
 ह्यपावान्, यूयमपि तथैव ह्यपावन्नो भवत ।
 २७ विचारं वा मा कुरुत, तेन युष्माकं विचारो न कारिष्यते ।
 परं मा दोषीकुरुत, तेन यूयं न दोषीकारिष्यध्वे । क्षमध्वं तेन
 २८ क्षमां लप्स्यध्वे । दत्त, तेन युष्मभ्यं दायिष्यते, उत्तमं निपीडितं
 सञ्चालितम् अतिपूर्णं परिमाणपात्रं युष्मत्क्रोडे दायिष्यते । येन
 परिभाषेन यूयं मिमीध्वे तेनैव युष्मदर्थं पुन मायिष्यते ।
 २९ अथ स तेभ्य उपमां कथयामास, अन्धः किमन्धं नेतुं शक्नोति ?
 ३० किं न तावुभौ गर्त्तं पतिष्यतः ? नास्ति शिष्यो गुरुतः श्रेष्ठः ।
 ३१ परिपक्वस्तु यः कश्चित् स स्वगुरुणा तुल्यः । तच्च कुतः स्वभ्रातृश्चतुःस्रं
 ३२ शूककणं निरीक्षसे, तव चतुःस्रन्तु गेहकाष्ठं नावधारयसि ? तव
 चतुःस्रं गेहकाष्ठमदृष्ट्वा त्वं कथं वा स्वभ्रातरं गदितुं शक्नोषि,
 भ्रातस्तव चतुःस्रशूककणस्य मथीद्वरणमनुमन्यस्वेति । कपटिन,
 प्रथमं स्वचतुषसद् गेहकाष्ठमुद्धर, ततः स्वभ्रातृश्चतुषः शूककण-

स्योद्धरणार्थं स्यष्टं द्रव्यसि । नास्ति हि सुवृक्षः कुफलोत्पादकः ४१
 नास्ति वा कुवृक्षः सुफलोत्पादकः, यत एकैको वृक्षः स्वफलेना-
 भिज्ञायते । नैव कण्टकेभ्य उडुम्बरफलानि सञ्चीयन्ते नैव स्तम्बाद् ४४
 वा द्राक्षाफलानि सङ्गृह्यन्ते । सुजनो सुधनपूर्णाद्भृदयात् सुद्रव्यं ४५
 निःसारयति, कुजनश्च कुधनपूर्णाद्भृदयात् कुद्रव्यं निःसारयति,
 यतो हृदयस्यातिपूरणमेव वक्त्रां व्याहरति ।

किमर्थं वा यूयं मां प्रभो प्रभो इत्यभिभाषध्वे न तु मदा- ४६
 कथानुरूपमाचरणं कुरुथ ? यः कश्चिन्मदन्तिकमागत्य मम वाक्यानि ४७
 शृणोति समाचरति च स केन सदृशस्तदहं युञ्जान् ज्ञापयिष्यामि । ४८
 सगृहनिर्माणे नियुक्तेन नरेण सदृशो यो गभीरं खनित्वा पाषाणे
 गृहमूलं स्थापयामास । ततः परं वन्यायामुपस्थितायः स्रोतस्तद्
 गृहमाजघान विशालयितुन्तु नाशक्रोत्, यतस्तत् पाषाणोपरि
 संस्थापितं । यस्तु श्रुत्वा न समाचरति स तेन नरेण सदृशो येन ४९
 भित्तिमूलं विना गृहं मृत्तिकोपरि निर्मितं । स्रोतसाहन्यमानं
 तत् सहसा पपात, तस्य गृहस्य भङ्गो घोरतरो बभूव च ॥ ६ ॥

यीशुना पीडितस्य आरोग्यकरणं मृताय जीवनदानञ्च ।

जनानां कर्णगोचरे सर्वाणि तानि वाक्यानि समाप्य स ७१
 कफरनाह्वयं प्रविवेश । कस्यचिच्छ्रुतपते र्याधिपस्तो दासस्तदा २
 मृतकल्प आसीत्, स स्वामिनो बद्धमतः । अतः स यीशोः संवादं ३
 श्रुत्वा विह्वदीयानां प्राचीनान् तस्यान्तिकं प्रहित्य तं याचयामास
 स यथागत्य तस्य दासं तारयेत् । ते च यीशोः समीपमुपस्थाय ४
 सयत्नं प्रसादयन्तस्तमूचुः भवान् यदित्यं तमुपकुर्व्यात् स तस्य ५
 योग्यपात्रं, यतोऽस्मञ्चातिं प्रति स प्रेम करोति, स एव चास्माकं ६
 समाजगृहं निर्मापितवान् । अतो यीशुसैः सार्द्धमब्रजत् । तद्गृहा-

- दनतिदूरन्तूपस्थिते तस्मिन् स शतपतिः कतिपयान् बन्धून् तदन्तिकं
 प्रहित्य तमब्रवीत्, प्रभो, मा आन्यतु नाहमर्हामि यद् भवान्
 ० मम वेश्म प्रविशेत् । ततोहेतोरेवाहं स्वयं भवत्समीपं गन्तुमा-
 त्मानमयोग्यममन्ये । प्रत्युत भवान् वाक्यं व्याहरतु तेनैव मम किङ्करी
 ८ निरामयो भविष्यति । यतोऽहमपि क्षमताया वशीभूतो मनुष्यः,
 ममाधीनाश्च सैनिकाः सन्ति । तेषामेको गच्छेति मया कथिते
 गच्छति, अपरस्यायाहीति कथिते समायाति, मम दामश्चेदं
 ९ कुर्विति कथिते तत् करोति । इदं श्रुत्वा यीशुस्तस्मिन्नास्यर्थं
 मन्यमानो सुखं प्रत्यावर्त्यानुगासिनं जननिवहं जगाद, युष्मानहं
 १० ब्रवीमि इत्याद्येलेऽपि मयेदृग्दृढो विश्वाषो न लक्षितः । तदनन्तरं
 ते प्रहिता जनास्तद् गृहं परावृत्त्य तं रोगिणं दासं स्वस्थं ददृशुः ।
 ११ परदिवसे स नाथिनाख्यमेकं नगरमगच्छत् तेन सार्द्धं च तस्य
 १२ बहवः शिष्या महान् जननिवहस्राव्रजन् । पश्य च नगरद्वारसमीप-
 सुपस्थिते तस्मिन् कश्चिन्मृतः समाध्यर्थं वहिरुद्धते, स निजमातुरे-
 कजातः सापि विधवा । नगरस्य महान् जननिवहश्च तथा सार्द्धमासीत् ।
 १३ तां दृष्ट्वा प्रभुरनुकम्प्य जगाद, मा रोदीः । ततः परं स समीप-
 १४ मागत्य श्रवथानं पश्यन् । वाहकेषु तदा तिष्ठत्सु स जगाद, भो
 १५ युवक्षुत्तिष्ठेति त्वामादिशामि । अनेन स मृत ऊर्द्धा भृत्वोपविवेश
 १६ भाषितुमारेभे च । ततः परं स तं तन्मातरि समर्पयामास । सर्व्वे
 च भयाक्रान्ता ईश्वरं तुष्टुवुरुचुश्च, उत्पन्नोऽस्मान्मध्ये महान् भाववा-
 १७ दीतीश्वरः स्वप्रजा अवेक्षितवानिति च । तमधि सा किंवदन्ती च
 कृत्स्नां विद्मदियां परितःस्थं कृत्स्नं जनपदञ्च व्यानशे ।

योहनस्य प्रश्नः यीशोरुत्तरञ्च ।

- १८ योहनस्य शिष्यास्तस्मै तदैताः सर्व्वकथा निवेदयामासुः । ततो

योहनः खग्निव्याणां द्वौ समीपमाह्वय यीशुं प्रति प्रहित्य पप्रच्छ, १९
 येनागन्तव्यं स किं भवान्, वान्यः कश्चिदस्माभिः प्रतीक्षितव्यः ?
 अतस्तौ नरौ तस्थान्तिकमागत्य जगदतुः, स्नापको योहन २०
 आवां भवत्समीपं प्रहित्य पृच्छति, येनागन्तव्यं स किं भवान्, वान्यः
 कश्चिदस्माभिः प्रतीक्षितव्य इति । तस्मिन् दण्डे तु स बहून् व्याधितो २१
 यातनातो दुष्टात्मभ्यश्च मोक्षितवान् बहूभ्योऽन्धेभ्यो दृक्शक्तिं
 दत्तवांश्च । अतो यीशुः प्रतिभाषमाणस्तौ जगाद, युवाभ्यां यद्यदृष्टं २२
 श्रुतञ्च गत्वा तद् योहनाय निवेद्यतां । अन्धा दृष्टिं लभन्ते. खञ्जाः
 परिचरन्ति, कुष्ठिनः शुचौभूयन्ते, वधिराः शृण्वन्ति, मृता उत्था-
 यन्ते, दरिद्राश्च सुसंवादं ज्ञायन्ते, यश्च मयि न स्वल्पति स धन्यः । २३

योहनस्य दूतयोरपगतयो यीशुर्जननिवहेभ्यो योहनमधीदं २४
 कथयितुमारेभे, किं निरीक्षितं यूयं महं निर्गतवन्तः ? किं वायुना
 चाल्यमानं नलं ? किमथवा द्रष्टुं यूयं निर्गतवन्तः ? किं सूक्ष्मवे- २५
 शपरिहितं मनुष्यं ? पश्यत ये शुभं परिच्छदं सुखभोगञ्च सेवन्ते
 ते राजभवनेषु विद्यन्ते । किमथवा द्रष्टुं यूयं निर्गतवन्तः ? किं २६
 भाववादिनं ? तथैव, युष्मांस्त्वहं ब्रवीमि, भाववादिनोऽपि श्रेष्ठतरं
 नरम् । अमौ स यमधीदं लिखितमास्ते, २७

पश्य त्वददनस्याग्रे खदूतं प्रहिणोम्यहं ।

गन्तव्यं तव मार्गं स त्वदग्रे संस्करिष्यति ॥

यतो युष्मानहं ब्रवीमि, नारीप्रसूतेषु स्नापकाद् योहनान्महान् २८
 भाववादी नास्ति । ईश्वरराज्ये तु यः चोदीयान् स तस्मादपि
 महत्तरः । कृत्स्नं हि जनवृन्दं शुल्कादायिनश्च श्रुत्वा योहनस्य २९
 स्वानेन स्नापिता ईश्वरं धार्मिक मत्वा प्रतिपेदिरे, फरीशिनस्तु ३०
 शास्त्राध्यापकाश्च तेन स्वानमस्वीकृत्येश्वरस्य मन्त्रणामात्मोद्देशे

- ११ व्यर्थीचक्रिरे । तदेतत्कालीया मनुष्या मया कैरुपमेयाः? ते हृष्ट
 १२ उपविष्टैस्त्रैर्वालकैः सदृशा येषामेकेऽन्यानाङ्गयन्तो वदन्ति, युष्मत्कृते
 वयं वंशीरवादयाम यूयन्तु नानृत्यत, युष्मत्कृते वयं व्यस्याम
 १३ यूयन्तु नाहदित । योहनो हि न पूषभोजनं न द्राचारसपानं
 १४ वा सेवमान आगतः युष्माभिस्त्वच्यते, स भूताविष्टः । मनुष्य-
 पुत्रो भोजनं पानञ्च सेवमान आगतः, युष्माभिस्त्वच्यते, पश्यासौ
 १५ भोक्ता मद्यपञ्च मनुष्यः, शुल्कादायिनां पापिनाञ्च बन्धुः । प्रज्ञा
 तु स्वसर्वसन्तानानां स्वभावेन निर्दोषीकृता ।

अनुत्तापिनीं स्वियम् प्रति यौशोर्दया ।

- १६ अथ कश्चित् फरीशी स्त्रियं सह भोजनार्थं तं निमन्त्रयामास,
 १७ ततः स तस्य फरीशिनो गृहं प्रविश्य भोजनार्थमुपविवेश । पश्य च
 तन्नगरनिवासिनी काचित् पापिष्ठा योषित् तस्य फरीशिनो गृहे
 भोजनार्थं तदुपवेशनस्य संवादं श्रुत्वा सुगन्धितैलपूर्णं श्वेतोपलपा-
 १८ चमादाय पश्चात् तच्चरणयोः सन्निधौ तिष्ठन्ती रुदती च नेत्राम्बुना
 तस्य चरणौ निषेक्तुमारभे, पुनः स्वगिरसः कचैर्माद्वा तौ चरणा-
 १९ वचुम्बत् तैलेनामर्हयच्च । तद्दृष्ट्वा तन्निमन्त्रयिना फरीशी स्वान्तरे-
 २० ऽवादीत्, अशौ चेद् भाववाद्यभविष्यत्, तर्ह्यज्ञास्यत्, का कीदृशी च
 २१ सा योषिद् या तं स्पृशति, यतः सा पापिष्ठा ! ततो यौशुः
 प्रतिभाषमाणस्तमुवाच, शिमोन, तुभ्यं कथयितव्यं मम किञ्चिदाम्ने ।
 २२ स उवाच, गुरो, कथयतु । एकस्योत्तमर्णस्य द्वात्रिंशत्मर्णावास्तां,
 २३ तयोरेकः पञ्चशतान्यन्यतरस्य पञ्चाशत् मुद्रापादानधारयत् । तयोस्तु
 प्रतिदानस्योपायाभावात् स उभयोश्चक्षमे । तद् वद, कतरन्तं
 २४ प्रत्यधिकं प्रेम करिष्यति? शिमोनः प्रत्युवाच, मन्ये यस्याधिकमृणं
 चक्षमे । स तमब्रवीत्, यथार्थं विचारोऽकारि त्वया । ततः परं

स तां योषितं प्रति मुखं प्रत्यावर्त्तं जगाद, योषितममूं किं ॥
 पश्यसि ? मयि तव गृहं प्रविष्टे त्वं मत्पादप्रचालनार्थं तोयं नादाः,
 असौ तु खनेचाम्बुना मम पादौ निषिक्तवती, स्थगिरसः कचै
 र्मांर्षितवती च । त्वं मां नाचुम्बीरसौ त्वच मत्प्रवेशकालमारभ्य ४५
 मम पादौ चुम्बितुं न निवृत्ता । त्वं तैलेन मम शिरो नाममर्द्दः, ४६
 असौ तु सुगन्धितैलेन मम पादौ मर्द्दितवती । अतो हेतोस्त्वां ४७
 ब्रवीमि, असुध्याः पापानि यानि बह्वनि तेषां चमाकारि, यतः
 (पश्य) सा बह्वप्रेम चकार । यस्य तु स्लोकं चम्यते स स्लोकं प्रेम
 करोति । ततः परं स तां जगाद, तव पापानां चमाकारि । ४८
 तदा सहस्रमोजिनः खेषु वक्रुमारेभिरे, कोऽसौ यः पापचमामपि ४९
 करोति ? स तु तां योषितं जगाद, तव विश्वासस्त्वां तारयामास, ५०
 क्षेमेण याहि ॥ ७ ॥

तदनन्तरं स देशं परिभ्राम्यन् नगरेषु ग्रामेषु चेश्वरस्य राज्य- ८
 मघोषयत् तत्सुसंवादञ्च अनानञ्जापयत् । आसंसु तेन साङ्गं पूर्वोक्ता ९
 द्वादश नरा दुष्टात्मभ्यो व्याधिभ्यश्च तेन मुक्ताः काश्चिद् योषितो-
 ऽर्थतो यस्याः सप्त भूता निःसृताः सा मग्दलौन्यभिधा मरियम्
 हेरोदस्य विषयाध्यक्षस्य कूशाः पत्नी योहाना शोशन्ना बह्वश्वान्याः, ९
 द्रमाः खत्रसुभिस्तं पर्यचरन् ।

वीजवापकस्य दृष्टान्तः ।

अथ महति जननिवहे समागच्छति मनुष्येषु च नगरेभ्यस्त- ४
 स्यान्तिकं व्रजत्सु स दृष्टान्तकथयेदं व्याजहार, वप्रा स्ववौजानि वपुं ५
 निर्जगाम, वपनकाले तु पथपार्श्वं कतिपयानि पतितानि, तत-
 स्तानि पादतलैर्दक्षितानि खेचरपक्षिभिः खादितानि च । पति- ६
 तानि चापराणि पाषाणे, तानि प्ररुद्ध रसाभावाच्छोषितानि । पति- ७

- तान्यपराणि तु कण्टकानां मध्ये तान्येकत्र वर्द्धमानैः कण्टकैः समीढि-
 = तानि । अपराणि त्वत्तममृत्तिकायां पतित्वा प्ररुद्धं गतगुणं फलं
 फेलुः । इदमुक्त्वा स उच्चै र्याजहार, शृणोतु यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः ।
 ६ ततः परं तस्य शिष्यास्तं पप्रच्छुः, अस्या दृष्टान्तकथायास्तात्पथ्ये
 १० किं स्यात्? स तान् जगाद, युष्मभ्यम् ईश्वरराज्यस्य निगूढानां
 विषयाणां ज्ञानमदायि, अपरेभ्यस्तु दृष्टान्तच्छलेन (शिष्या दीयते),
 ११ ते यथा दृष्ट्वापि न पश्येयुः श्रुत्वापि च न बुधेरन् । सा दृष्टान्त-
 १२ कथा त्वेवम्भूता । वीजमीश्वरस्य वाक्यं । पथपार्श्वस्थास्ते ये शृण्वन्ति
 ततः परं यथा ते विश्वस्य परित्राणं न प्राप्नुयुस्तदर्थं दियावल्ल
 १३ आगत्य तेषां हृदयतो वाक्यमपहरति । पाषाणोपरिस्थाञ्च ते ये
 श्रवणकाले सहसा मानन्दं वाक्यं गृह्णन्ति, ते तु मूलहीनाः
 १४ स्वल्पकालं विश्वसन्ति । परीक्षाकाले चापक्राम्यन्ति । कण्टकेषु पति-
 तानि वीजानि च ते ये श्रुत्वा चिन्ताभि र्वसुभि जीवितप्रम्बन्धीय-
 सुखभोगेन च भाराक्रान्ताश्चरन्तो निपीड्यन्ते पक्वफलहीनास्तिष्ठन्ति
 १५ च । उत्तममृत्तिकायां पतितानि वीजानि च ते ये भद्रेण साधुना
 च हृदयेन वाक्यं श्रुत्वा रक्षन्ति स्वैर्येण फलं फलन्ति च ।
 १६ दीपिकां प्रज्वाल्य मनुष्यस्तां न पात्रेणाच्छादयति नापि
 खट्वाया अधो निदधाति, अपि तु दीपाधारस्योपरि स्थापयति यथा
 १७ प्रविशन्तः सर्वे दीपिं पश्येयुः । यतो नास्ति किमपि तादृशं
 तिरोहितं यन्नाविहितं भविष्यति, नापि तादृशं निगूढं यन्न
 १८ ज्ञायिष्यते प्रकाशताञ्च यास्यति । अतो युष्माभिः कथं श्रूयते
 तदालोच्यतां । यतो यस्यास्ति तस्मै दायिष्यते, यस्य तु नास्ति न
 यत् खं मन्यते तदपि तस्मादपहारिष्यते ।
 १९ अथ तस्य माता भ्रातरश्च तत्समीपमागमन्, जनताहेतोस्तु

तेन सह मिलितुं नाशक्नुवन् । ततः केचित् तस्मै निवेदयामासुः, १०
भवतो माता भ्रातरश्च भवन्तं द्रुष्टुमिच्छन्तो वहिस्तिष्ठन्ति । स तु ११
तान् प्रतिजगाद, मम माता भ्रातरश्च ते य ईश्वरस्य वाक्यं शृण्वन्ति
समाचरन्ति च ।

यीशोर्नानाविधालौकिककर्माणि ।

यीशोर्भङ्गानिवारणम् ।

कस्मिंश्चिद् दिने स स्वशिष्यैः सह नावमारुह्य तान् जगाद, ११
इदस्य पारं गम्यतां । ततस्ते नावं सुक्ता प्रस्थिताः । गमनकाले तु १२
सन्ध्यात् । तदा झञ्झा इदमाचक्राम नावि तोयेन पूर्यमाणार्थां
तेषां प्राणसंग्रहो बभूव च । ततस्ते समीपं गत्वा तं जागरयित्वा १४
जगदुः नाथ नश्यामो वयं । तदा स उत्थाय वायुं तोयभङ्गश्च
तर्जयामास तौ च निवृत्तौ शान्तिश्च सञ्जाता । तांस्तु सोऽब्रवीत्, १५
युष्माकं विश्वासः कः ? अनेन ते भीता विस्मिताश्च परस्परमाङ्गः, को
न्वसौ यत् स वायून् अपश्चाप्याज्ञापयति तैश्च तस्यादेशो गृह्यते ?

यीशुना भूतप्रस्यारोग्यकरणम् ।

ततः परं नावा वहमानास्ते गालीलस्य सम्मुखस्थं गादारीयाणां १६
देशं प्रापुः । तत्र स्थलमवतीर्णं तस्मिन् नगरस्य कस्मिन्मनुष्यस्तस्य १७
सम्मुखमुपतस्थे, य आ बद्धवत्सरेभ्यो भूतैराविष्टः । स न वस्तं पर्यधत्त,
नापि गृहेऽवसत्, अपि तु शवागारेषु । यीशुं दृष्ट्वैव स प्रणिपत्य १८
क्रुद्धा प्रोचै र्वाजहार, भो परात्परस्त्वेश्वरस्य पुत्र यीशो भवता सह
मम कः सम्बन्धः ? नार्हति भवान् मां थातयितुं । यतः स तम- १९
शुचिमात्मानं तस्मान्मनुष्यान्निर्गन्तुमादिशत् । यत आ दीर्घकालात्
स तेनाक्रान्तः, यदा च शृङ्खलैर्निगडैश्च बद्धोऽरुह्यत तदा बन्धनानि
विदारयन् भूतेन निर्जनानि स्थानान्यपानीयत । यीशुस्तं पप्रच्छ, २०

- तव किं नाम ? स व्याजहार वाहिनौति, यतः स बद्धभूतेराविष्टः ।
 २१ ते मानुनयं तमूचुः, अस्मान् अगाधस्थानं गन्तुं मैवाज्ञापयतु । तत्र तु
 बद्धसङ्घकशूकरव्रजो गिरावचरत् । अतस्ते यीशं ययाचिरे, अमून्
 २२ शूकरान् प्रवेष्टुमस्माननुजानातु । ततः स तान् अनुजज्ञौ । ते भूतास्तदा
 २३ तस्मान्मनुष्यान्निःसृत्य तान् शूकरान् प्रविविशस्ततः हृत्त्रो व्रजो
 २४ धावन् पतित्वा ग्रैलायतो हृदे पञ्चलं जगाम । ये च तमचारयस्ते
 २५ तदितिवृत्तं दृष्ट्वा पलाय्य नगरे ग्रामेषु च तज्ज्ञापयामासुः । यद्
 वृत्तं जनास्तदा तद् द्रष्टुं वहिराजग्मुः, यीशोः समीपमुपस्थाय च
 ददृशुः, भूतास्ते यस्मान्निर्गताः स मनुष्यो वस्तान्वितः सुबुद्धिश्च
 २६ यीशोश्चरणयोरुपविष्टोऽस्तीति, ततस्ते विभ्युः । भूताविष्टः स नरश्च
 २७ कथं तारितस्तत् साक्षिभिस्तेभ्यो निवेदयाञ्चके । ततो गादारीय-
 प्रदेशनिवाभिनां हृत्त्रो जनौघो महात्रासापन्नत्वात् तमाह, भवान-
 २८ स्मात्सन्निधितोऽपगन्तुमर्हति । ततः स नावमारुह्य प्रत्याववृते । ते
 भूतास्तु यस्मान्निःसृता स मनुष्यस्तं प्रार्थयःञ्चके, भवत्समौपमवभ्यातं
 मामनुमन्यतां । यीशुस्तु तं विस्ृज्यान्नवीत्, त्वं स्वगृहं प्रत्यावर्त्तस्व,
 २९ त्वदर्धमीश्वरो यद्यत् कृतवांस्तत्कथां कथय च । स तदा प्रस्थाप्य
 तदर्थं यीशु र्यद्यत् कृतवान्, नगरस्य सर्वत्र तत्कथामघोषयत् ।

यीशुना प्रदररोगिण्या आरोग्यकरणम्

सतकन्यायि जीवनदानञ्च ।

- ३० प्रत्यावृत्ते तु यीशौ जननिवहस्तमनुजग्राह, यतः सर्व्वं तं प्रत्यैक्षन्त ।
 ३१ पश्य च याथीर इत्यभिध एको नर उपतस्थे, स समाजाध्यक्ष
 आसीत् । स यीशोश्चरणयोः प्रणिपत्य स्वगृहप्रवेशार्थं तं प्रसाद-
 ३२ यामास, यतः प्रायेण द्वादशवर्षीया तस्यैकजाता या दुहिता सा

मरणोद्यतासीत् । गमनकाले तु जनता तमपीडयत् । अनन्तरं ४२
 द्वादशवर्षान् यावद् रक्तस्त्रावातुरा काचिन्नारी या चिकित्सकैः
 सेवनार्थं सर्वस्वं व्ययितवती, तथापि कस्मादप्यारोग्यं लभुं नाशक्नोत्,
 सा पश्चाद्दिश्युपागत्य तदीयवस्त्रस्य प्रलम्बकं पस्पर्श, तत्क्षणाञ्च तस्या ४३
 रक्तस्त्रावो विरराम । यीशुस्तदा पप्रच्छ, को मां स्पृष्टवान्? अनङ्गौ- ४४
 कुर्वन्तु तु सर्वेषु पिचस्तत्सङ्गिश्चाङ्गः, नाथ, भवान् जनतया परि-
 वार्यते पीड्यते च, पुनः पृच्छति, को मां स्पृष्टवानिति । यीशुर्वाच, ४६
 कश्चिन्मां पस्पर्श, यतः प्रभावो मत्तो निःसृत इत्यज्ञायि मया । ततः ४७
 सा योषित् पृच्छन्ना स्यातुं न शक्नोतीति बुद्ध्वा वेपमानोपाजगाम,
 तस्थान्तिकं प्रणिपत्य च तत्स्पर्शनस्य कारणं सद्य आरोग्यलाभस्य
 कथाञ्च सर्वजनानां समक्षं निवेदयामास । स तदा तामब्रवीत्, ४८
 आश्चर्यमिहि, वस्त्रे, तव विश्रामस्त्रां तारयामास, चेमेण याहि ।

इदं भाषमाणे तस्मिन् समाजाध्यक्षस्य गृहात् कश्चिदागत्य ४९
 तमाह, भवतो दुहिता ममार, गुरुं मा क्लिश्नातु । यीशुस्तच्छ्रुत्वा ५०
 प्रतिभाषमाणस्तं जगाद, मा भेषीः, केवलं विश्वसिहि, तेन सा
 तरिष्यते । ततः परं स तद् भवनमागत्य नान्यं कर्मापि प्रवेष्टुमनु- ५१
 जङ्गौ, केवलं पित्रं याकोबं योहनञ्च बालाया मातापितरौ च ।
 जनाः सर्वे त्वरुदंस्तस्याः हृते वचांस्यताडयन्श्च । स तानाह, मा ५२
 रुदित, न मृता सापि तु निद्राणा । सा तु मृतवतीति ज्ञात्वा ते ५३
 तमुपाहसन् । स तदा तान् सर्वान् वहिष्कृत्य तस्या हस्तं धत्वा प्रोचै ५४
 र्वाजिहार, बालिके उत्तिष्ठेति । तस्याः प्राणास्तदा प्रत्याजग्मुः, सा च ५५
 तत्क्षणमुत्तस्थौ । ततः परं यीशुस्तस्यै भक्ष्यदानमादिदेश, तस्या ५६
 जनकौ च विस्मयापन्नौ । स तु तावाज्ञापयामास, इदं यद् वृत्तं
 युवां तत् कमपि ज्ञापयितुं नार्हथः ॥ ८ ॥

यीशोरादेशशिक्षाकर्माणि च ।

यीशुना घोषयितुं द्वादशशिक्षाः प्रेषिताः ।

६१ अथ स शिक्षान् द्वादश निजानेकत्राह्य तेभ्यः सर्वभृतानां
(दमनार्थं) प्रभावं कर्तव्यञ्च रोगप्रतीकारस्य सामर्थ्यञ्च ददौ,
२ तांश्वेश्वरस्य राज्यं घोषयितुमस्वस्थान् निरामयान् कर्तुञ्च प्रेषया-
३ मास । तान् जगाद् च, गमनार्थं यष्टिं चेलमम्पुटकं वा पूपं वा रूयं
४ वा किमपि मादद्धं, युष्माकञ्च कस्याप्यङ्गरुचे द्वे मास्तां । यद् गृहं
५ प्रविशथ च तत्र तिष्ठत, तस्माच्च प्रतिष्ठध्वं । यस्य नगरस्य जनास्तु
युष्मान् न गृह्णन्ति, तस्मान्नगराद्भिर्गच्छन्तः स्वचरणेभ्यो धूलिमय-
६ वधूनुत तेषां विरुद्धं साक्ष्यार्थम् । ततस्ते प्रस्थापय ग्रामं ग्रामं पर्य-
टन्तः सर्वत्र सुसंवादमघोषयन् व्याधिप्रतीकारमकुर्वन्श्च ।

७ तेन तुं यद्यदक्रियत तत्कथां चतुर्थांशपति हेरोदः शुश्रावा-
स्थिरो बभूव च, यतः कौश्विदूचे, योहनो मृतेभ्य उत्यापित इति,
८ अपरेः केश्वित्, एलियो दर्शनं ददाविति, अपरैः पुनः, प्राचीनानां
९ भाववादिनामेक उचस्थाविति । हेरोदस्तदाब्रवीत्, योहनस्य शिर-
श्च्छेदनं कृतं मया, कः पुनरसौ यमधीदृशीः कथाः शृणोमि ? स
च तं द्रष्टुमयतत ।

यीशुना पञ्चसहस्रलोकेभ्यो भोजनदानम् ।

१० ततः परं प्रेरिताः प्रत्यावृत्य यद्यत् तैः कृतं तस्मै तन्निवेद-
यामासुः । स तदा तान् सङ्गिनः कृत्वा गुप्तं बैत्सेदाख्यनगरसमी-
११ पथं किञ्चन निर्जनं स्थानं जगाम । जननिवहास्तु तदनुभूय
तमनुजग्मुः, स च तान् गृहीत्वेश्वरस्य राज्यमधि तैः संल्लापं
१२ रोगप्रतीकारार्थिनश्च निरामयांश्कार । दिनावसाने लागच्छति ते
द्वादश शिक्षा उपागत्य तमूचुः, विस्मयन्तां भवता जननिवहा

यथामौ परितःस्थाः पत्नी र्यामांश्च गत्वा रात्रिं यापयेयुः खाद्या-
 न्याभ्युयुञ्च, वयं ह्यत्र निर्जने स्थाने विद्यामहे । स तानब्रवीत्, १२
 यूयमेव तेभ्यो भक्ष्याणि दत्त । तेऽवादिषुः, पूषान् पञ्च मीनौ च
 द्वावपहायास्माकं किमपि नास्ति, तदंतेषां सर्वजनानां कृते
 खाद्यानि क्रेतुमस्माभिर्गन्तव्यं किं? यतः प्रायेण पुरुषाः पञ्चस- १४
 हस्राण्यामन् । स तदा स्वशिष्यान् जगाद, यूयं पञ्चाशतं पञ्चाशतं,
 जनानेकत्र कृत्वा सर्वान् पङ्क्तिभिरुपवेशयत । ते तदेव कृत्वा सर्वान् १५
 उपवेशयामासुः । स तदा तान् पूषान् पञ्च मीनौ च द्वावादाय १६
 स्वर्गं प्रत्युच्चदृष्टिं कृत्वा तेभ्य आशिषं ददौ भङ्गा च जनानां कृते
 परिवेषणार्थं स्वशिष्येभ्यस्तानददात् । शुक्ला च सर्व्वं तदपुः । १७
 भग्नानामंगानां शेषेण पूर्णा द्वादश उल्लकाश्च जनैराददिरै ।

यौशोः स्वमरणपुनरुत्थानमपि च कथाकथनम् ।

एकदा स यदा निश्चितं प्रार्थयत तदा तस्य शिष्यास्तेन १८
 सार्द्धमामन् । स च तान् पप्रच्छ, जना मां कं वदन्ति? ते प्रत्यूचुः, १९
 स्नापकं योहनमिति । केचित्तु वदन्ति, भवान् एलिय इति ।
 अन्ये पुनः, प्राचीनानां भाववादिनामेक उत्तस्थाविति । स तदा
 तान् पप्रच्छ, यूयं तु मां कं वदथ? पित्रः प्रतिभाषमाणोऽब्रवीत्, २०
 ईश्वरस्य स्त्रीष्टं । ततः स तांस्तर्जयन् जगाद, यूयमिदं कमपि मा २१
 ज्ञापयत । स पुनरब्रवीत्, मनुष्यपुत्रस्यावश्यंभावि यत् स बङ्गदुःखं २२
 भोक्ष्यते प्राचीने सुख्ययाजकैः शास्त्राध्यापकैश्च निराकारिष्यते
 घातयिष्यते च, तृतीये दिवसे तु पुनरुत्थापयिष्यते ।

स पुनः सर्व्वानुवाच, कश्चिच्चेन्मामनुगन्तुमिच्छति स तद्घातमानं २३
 प्रत्याख्यातु प्रत्यहं स्वकृगमादाय मामनुव्रजतु च । यतो यः २४
 कश्चित् स्वप्राणान् रिरक्षिषति ध तान् हारयिष्यति, यस्तु मदर्थं

- १५ स्वप्राणान् हारयति स एव तान् रक्षिष्यति, यतो मनुष्यः कृत्स्नं
जगत्कृत्वा यद्यात्मानं हारयति वात्महानिं कुरुते, तर्हि तस्य हितं
१६ वा किं भवति? यतो यः कश्चिन्नक्तो मदीयवाक्केभ्यश्चापत्रपते,
मनुष्यपुत्रो यदा स्वप्रतापेन स्वपितुः पवित्रदूतानाञ्च प्रतापेन
१७ चागमिष्यति तदा सोऽपि तस्मादपत्रपिष्यते । युष्मांस्त्वहं मयं
ब्रवीमि, अत्र ये तिष्ठन्ति तेषां केचिद् यावदीश्वरस्य राज्यं न
द्रक्ष्यन्ति तावन्मृत्योरास्वादं न लप्स्यन्ते ।

यीश्यांस्त्वल्लभूर्तिधारणम् ।

- १८ एताभ्यः कथाभ्यः परं व्यतीतेषु प्रायेणाष्टसु दिनेषु स पित्रं
१९ याकोबं योहनञ्च सङ्गिनः कृत्वा प्रार्थयितुं पर्वतमारुरोह । प्रार्थ-
यमाने च तस्मिंस्तदीयवदनस्याकृतिरन्यरूपा परिच्छदश्च सित
२० उज्ज्वलश्च बभूव । पश्य च द्वौ नरौ तेन समलपतां, तौ मोशि-
२१ रेलियश्च । इमौ सप्रतापं दर्शनं दत्त्वा यिरुशालेमे साधयितव्यां
२२ तस्य प्रेषगतिमकथयतां । पित्रस्तत्सङ्गिनौ च निद्राभारेणाक्रान्ता
आमन् । तथापि कथञ्चिज्जागृत्वा तस्य प्रतापं तेन साङ्के तिष्ठन्तौ
२३ तौ नरौ च ददृशुः । तयोस्तु तस्मात् प्रस्थानकाले पित्रो यीशुः
जगत्, नाथ भद्रमस्माकमत्रावस्थानम्, अतोऽस्माभिरुज्जानिं चीणि
निस्कीयन्ताम्, एकं भवदर्धम्, एकं मोशुर्धम्, एकमेलियार्थम् ।
२४ स तु यद्भाषत तन्नाबुध्यत । तस्मिंस्त्वित्यं ब्रुवाणे मेघ एक आगत्य
२५ तेषामुपरि क्वायां ददौ । तस्मिन् मेघे तयोः प्रवेशकाले ते बिभ्युः ।
मेघस्य मध्याच्च वाणैयमुदभूत्, अयं मम प्रियः पुत्रः, अस्य वर्चामि
२६ युष्माभिः श्रूयन्तामिति । सम्भूतायामेवास्यां वाष्पां यीशुरेकाक्व-
विद्यत । ते च मौनमवललम्बिरे यच्च दृष्टवन्तस्तदधि तेषु दिनेषु
कमपि किमपि न जगदः ।

यीशुना बालकस्यारोग्यकरणम् ।

परदिने तेषु गिरितोऽवरूढेषु महान् जननिवहस्तत्सुखमुप- ३७
तस्ये । पश्य च जनताया नर एक उच्चैःखरेणोवाच, गुरो, मम ३८
पुत्रं प्रति भवान् दृक्पातं कर्तुमर्हति, यतः स ममैकजातः ।

पश्यतु च कश्चिदात्मा तं धरति सहमा चोत्क्रोशयति फेनमुद्गम- ३९
यंसदीयाङ्गानि कर्षति तञ्च चूर्णयन्निव कष्टेन तस्मादपसरति ।

भवतः शिष्याश्च मया तस्य निःसारणं याचिताः, ते तु नाशक्नुवन् । ४०

यीशुस्तदा प्रतिभाषमाणोऽब्रवीत्, रे अविश्वाभिन्नुन्मार्गगामिंश्च वंश, ४१
कियन्तं काञ्चं स्यातव्यं मया युष्माभिः सार्द्धं यूयञ्च मोढव्या मया ?

तव पुत्रमत्रानय । स तु यदागच्छत्, तदा स भूतस्तमाक्रम्याकर्षत् । ४२

यीशुस्तदा तमशुचिमात्मानं भर्त्सयामास बालकञ्च स्वस्थं कृत्वा तस्य
पितरि समर्पयामास । तदेश्वरस्य माहात्म्यतः सर्वे विस्मयापन्नाः । ४३

यीशुना कृतेषु सर्व्वकर्म्मसु यदा सर्व्व आश्चर्य्यमन्यन्त, तदा ४४

स स्त्रिशिवानब्रवीत्, सर्वा इमाः कथा युष्मत्कर्णैर् गृह्यन्तां, यतो
मनुष्यपुत्रो मनुष्याणां हस्तेषु समर्पयिष्यत इति । तद् वाक्यन्तु तै ४५

र्न बुबुधे यथा च तै नानुभूयेत तथा तेभ्यः प्रच्छन्नमासीत् । तद्
वाक्यमधि तं किमपि प्रष्टु तेऽविभयुश्च ।

अथ तर्क एषस्तान् प्रविवेग, तेषां कः अष्ट इति । यीशुस्त ४६

तेषां हृद्गतं तर्कं दृष्ट्वा बालकमेकं गृहीत्वा स्वपार्श्वे स्थापयित्वा च ४७

तान उवाच, यः कश्चिन्मम नास्त्रेमं बालकं गृह्णाति स मां गृह्णाति,

माञ्च यो गृह्णाति स मत्प्रेषयितारं गृह्णाति । यतो युष्मासु यः ४८

सर्व्वेषां चोधिष्टः स महान् भविष्यति ।

ततो योहनः प्रतिभाषमाणोऽब्रवीत्, नाथ, भवतो नाम्ना यो ४९

भूतान् निःसारयति तादृशः कश्चिदस्माभिर् लब्धितः, स त्वस्माभिः

५० साह्रं नानुगच्छति तन्निमित्तं सोऽस्माभिर्निवारितः । यीशुस्तस्मुवाच,
तं मा निवारयत, यस्माद् यो न युष्मद्विपक्षः स युष्मत्सपक्षः ।

यीशो यिरूशालेमे शेषगमनम् ।

५१ अथ स यदा स्वर्गमारोहयितव्यस्तस्मिन् काले पूर्त्यमाणे स
५२ स्थिरचेता यिरूशालेमं गन्तुमुन्मुखो बभूव । ततः स स्वस्थागतो
दूतान् प्राहिणोत् । ते च प्रस्थाय तदर्थं प्रयोज्यद्रव्याणि सञ्जीकर्तुं-
५३ मिच्छन्तः शमरीयाणां कश्चिद् ग्रामं प्रविविशुः । स तु यिरूशालेमं
५४ गन्तुमुन्मुखस्ततो हेतो र्जनास्तं न जगृह्युः । तद् दृष्ट्वा याकोबो
योहनश्चेतिनामानौ तस्य शिष्यौ पप्रच्छतुः, प्रभो, एलियेनापि
यथाकारि तथैवावां किं वङ्गिमादेच्छ्यावो यत् स्वर्गादवरूह्य तान्
५५ संहरेत् ? इदं किं भवतोऽभिरुचितम् ? स तु मुखं प्रत्यावर्त्य तौ
५६ भर्त्सयन् जगाद, युवां कौदृशस्थात्मनस्तन्न जानीथः । मनुष्यपुत्रो
हि न मनुष्याणां प्राणान् नाशयितुमागतोऽपि तु तारयितुम् ।
ततस्तेऽपरं ग्रामं जग्मुः ।

५७ अथ तेषां गमनकाले कश्चित् पथि तं जगाद, प्रभो यच्च
५८ कुत्रचिद् भवता गन्तव्यं तत्राहमपि भवन्तमनुगमिष्यामि । यीशुस्तं
जगाद, सन्ति गर्त्तानि श्टगालानां नौडाश्च विहायसो त्रिहङ्गमानां,
५९ न स्थानं मनुष्यपुत्रस्य तु शिरः शाययितुं । अपरमेकं नरं सोऽब्रवीत्
६० मामनुगच्छ । स तु प्रतिजगाद, प्रभो, प्रथमं गत्वा स्वपितुः सत्कारं
कर्तुं मामनुमन्यताम् । यीशुस्तु तं जगाद, मृतानेव मृतानां
स्वकीयानां सत्कारायानुजानीहि, त्वन्तु गत्वेश्वरराज्यस्य संवादं
६१ प्रचारय । अपरः कश्चिदुवाच, प्रभो, अहं भवन्तमनुयास्यामि,
६२ प्रथमन्तु मदीयगृहे ये विद्यन्ते तानाप्रष्टुं मामनुजानातु । यीशुस्तु

तमन्नवीत्, लाङ्गले हस्तमर्पयित्वा येन पश्चाद्दिशि दृक्पातः क्रियते
तादृशः कोऽपौश्वरराज्यार्थमुपयोगी नास्ति ॥ ८ ॥

यीशोः सप्ततिजनानां प्रेरणं विविधशिक्षादानञ्च ।

ततः परं प्रभुरन्यान् सप्ततिजनानपि निरूपयामास, स स्वयं १० १
यद्यन्नगरं स्थानं वा गमिष्यति तत्र स्वस्थागतस्तान् दौ दौ प्रेषया-
माम । तान् जगाद् च, प्रचुरं तावच्छस्यं कर्त्तनीयं कार्यकारण- १
स्त्वल्पे, तत् तदेव प्रार्थयध्वं शस्यन्नेत्रस्य स्वामिनं यत् स स्वदेत्रे
कार्यकारिणः प्रेरयेत् । यात, पश्यत वृकाणां मध्ये शिशुमेषानिव २
युष्मान् प्रह्विणोमि । सुद्राधारं चेलमम्पुटकं वोपानहौ वा मा वहत, ३
पथि च कमपि मङ्गलवादं मा वदत । यदा च किञ्चन गृहं ४
प्रविशथ तदा प्रथमं वदत, गृहस्थास्य शान्ति भूयात् । ततो यदि ५
तत्र शान्तेः पात्रं विद्यते तर्हि युष्मदुक्ता शान्तिस्तं नरमाश्रयिष्यति
नो चेत् पुन युष्मासु वर्त्तियते । यूयं तस्मिन् गृहे चावतिष्ठध्वं भुध्वं ६
पिबत च यद्यत् तत्रत्येभ्यो लप्स्यध्वे । यतः कार्यकारी स्ववेतनमर्हति ।
गृहाद् गृहं मा गच्छत । किञ्चन नगरं प्रविष्टा यूयं यदि जनै ७
र्गृह्यध्वे, तर्हि युष्मदर्थं यद्यत् परिवेषयिष्यते तद् भुध्वं, तत्रत्यान्
अस्वस्थान् निरामयान् कुरुत, जनांश्च वदत, ईश्वरस्य राज्यं युष्मत्स ८
मौपमुपस्थितं । किञ्चन नगरं प्रविष्टासु यदि जनैर्न गृह्यध्वे, तर्हि ९
वहिस्तदौयचत्तराणि गत्वा वदत, युष्मदीयनगरस्य या धूलिरस्मासु १०
लग्ना तामपि युष्मदर्थमवधूनुमः । तथापि युष्माभिरिदं ज्ञायतां
यदीश्वरस्य राज्यं युष्मत्समौपमुपस्थितम् । युष्मांस्त्वहं ब्रवीमि, दिने- ११
ऽमुष्मिन् सदोमस्य दशा तस्य नगरस्य दशातः सञ्चतरा भविष्यति ।

हा कोराषिन, हा बैलैदे, युवां सन्तापार्हे, यतो युवथो र्मध्ये १२
कृतानि यानि प्रभावसिद्धानि कर्माणि, तानि चेत् सोरे सीदोने

- चाकारिष्यन्त, प्रागेव तन्निवासिनस्त्वाहं शाणं परिधाय भस्मान्युपविश्य
 १४ च मनांमि परावर्त्तयिष्यन् । अपि तु विचारे युवयो र्दशातः
 १५ मोरस्य मौदोनस्य च दशा सङ्घतरा भविष्यति । त्वञ्च हा खगं
 यावदन्नमिते कफरनाह्लमपुरि, पातालं यावदवरोहयिष्यसे ।
 १६ यो युष्माकं वाक्यानि गृह्णाति स मम वाक्यानि गृह्णाति ।
 यस्य युष्मान् निराकरोति स मां निराकरोति । यस्य मां निरा-
 करोति स मत्प्रेरकं निराकरोति ।
 १७ ततः परं सप्ततिस्ते मानन्दं प्रत्यागत्य जगदुः, प्रभो भवतो
 १८ नाम्ना भृता अप्यस्माकं वशौभवन्ति । स तु तानवादीत्, अहं
 १९ विद्युतमिव शैतानं खर्गात् पतन्तमवलोकयं । पश्यत युष्मभ्यमहमिदं
 सामर्थ्यं दत्तवान्, तद् यूयं सर्पान् वृश्चिकांश्च रिपोः हृत्सं बलञ्च
 २० चरणै र्मद्दिष्यथ । किमप्येव युष्मान् न हिंमिष्यति । अपि तु मैवै-
 तस्मिन् नन्दत यदात्मानो युष्माकं वशौभवन्ति, प्रत्युतैतस्मिन्
 यद्युष्मन्नामानि स्वर्गं लिखितानि विद्यन्ते ।
 २१ तस्मिन् दण्डे यौगुरात्मन्नुन्नाममनुभूय बभाषे, भो स्वर्गमर्त्ययोः
 स्वामिन् पितः, त्वामहं माधुं वदामि यतस्त्वया विज्ञेभ्यस्तौच्छाबुद्धि-
 भ्यश्चेमानि निगुह्य शिशूनामाविष्कृतानि । अतः किं पितः, यदित्यं
 २२ तत्र दृष्टौ यत् प्रीतिकरं तदेव सिद्धं । ततः परं स शिष्यान् प्रति
 परावृत्योवाच, मम पित्रा मयि सर्वमेव समर्पितं, अपि च पुत्रः
 कस्तत् पितरं विनापरः कोऽपि न जानाति, पिता वा कस्तत् पुत्रं
 विनापरः कोऽपि न जानाति, यस्मै च तत् प्रकाशयितुं पुत्राय
 रोचते सोऽपि तज्जानाति ।
 २३ ततः परं स स्वशिष्यान् प्रति प्रत्यावृत्य विजनेऽवादीत्, धन्यानि
 २४ तानि नेत्राणि यानि पश्यन्ति यद्यद् यूयं पश्यथ । त्वस्तुतोऽहं युष्मान्

ब्रवीमि, बहवो भाववादिनो राजानश्च द्रष्टुं वाञ्छितवन्तो युष्माभि
र्यद्यद्दृश्यते श्रोतुञ्च युष्माभि र्यद्यच्छ्रूयते, न तु तानि दृष्टवन्तो न
वा श्रुतवन्तः ।

किं सर्वप्रधानाद्या एतद्विषयकशिक्षा ।

पश्य च, व्यवस्थावेत्ता कश्चिदुत्थाय तं परीक्षमाणोऽब्रवीत्, गुरो, १५
किं कृत्वा मयानन्तजीवनस्याधिकारो लभ्यते ? स तं जगाद, १६
व्यवस्थायां किं लिखितमास्ते ? कौटुक् पठसि ? स प्रतिबभाषे, त्वं १७
कृत्स्नान्तःकरणेन कृत्स्नप्राणैः कृत्स्नगत्या कृत्स्नचित्तेन च खेश्वरं प्रभुं
प्रति, स्ववच्च स्वनिकटस्थं प्रति प्रेम कुर्विति । स तमाह, यथार्थं १८
प्रत्युक्तं त्वया, तदेवाचर तर्हि जीविष्यसि । स त्वात्मानं निर्दोषो- १९
कर्तुमिच्छन् यीशुमब्रवीत्, वाढं, मम निकटस्थः कः ? यीशुः २०
प्रतिभाषमाणः कथयामास, कश्चिन्मनुष्यो यिरूशालेमाद् यिरीऊ-
मवारोहन् दस्युभिरासादितः, ते तं विवस्त्रौकृत्यास्त्रैराजघ्न मृत-
प्रायश्च त्यक्त्वा प्रतस्थिरे । सङ्गत्या याजकः कश्चित् तेन मार्गणा- २१
वारोहत्, स तं दृष्ट्वापरपार्श्वेनापजगाम । तथैव लेवीयः कश्चित् २२
तस्मिंस्थान उपस्थायोपागत्य दृष्ट्वा चापरपार्श्वेनापजगाम । तदन्तिक- २३
सुपस्थितः शमरीयः कश्चित् पथिकस्तु तं दृष्ट्वानुचकम्पे, समीपं २४
गत्वा च तैलं द्राचारसञ्च निषिच्य तत्सतानि बबन्ध, निजवाहन-
मारोह्य च तं पान्यशास्त्रां निनायाशुश्रूषत च । परदिने च निर्गत्य २५
सुद्रापादद्वयं गृहीत्वा पान्यशालाध्यन्नाय ददौ तस्मात्, शुश्रूषस्वामुं,
यदि चाधिकं व्ययेस्तर्ह्यहं प्रत्यागमनकाले तुभ्यं तत् प्रतिदास्या-
मीति । अत्र त्वं किं मन्यसे ? चयाणां तेषां को दस्युभिरासादि- २६
तस्य तस्य निकटस्थो जातः ? सोऽब्रवीत् यत्तं प्रति दयां चकार
स एव । ततो यीशुस्तमुवाच, याहि त्वमपि तथैवाचर । २७

- १८ अथ तेषां गमनकाले स कश्चिद् ग्रामं प्रविवेश । मार्था नाम्नी
 १९ योषिञ्च स्वगृहे तस्यातिथ्यं चकार । तस्या मरियमभिधा भगि-
 ४० न्यासीत्, मा यौशोश्चरणयोरुपविश्य तस्य वाक्यमाकर्णयत् । मार्था
 तु बह्वविधपरिचर्यां व्याकुलाभूत्, उपागत्य चावोचत्, प्रभो,
 भवानत्र किमुदासीनो यन्मद्भगिनौ मां त्यक्त्वाकस्यां मयि परिचर्यां
 समर्पितवती ? तदादिशत् तां यथा सा मम साहाय्यं कुर्यात् ।
 ४१ यौशुस्तु प्रतिभाषमाणस्तामाह, मार्थ, मार्थ, बह्वन्यधि चिन्तयसि
 ४२ व्यग्रा भवसि च, एकमेव तु प्रयोज्यं । मरियम् हि तमुत्तमरुशं
 वरितवती यन्तस्या नैत्रापहारिष्यते ॥ १० ॥

विविधमधि यौशोरुपदेशः ।

प्रार्थनामधि शिक्षा ।

- ११^१ अथ कस्मिंश्चित् स्थानेऽवस्थितिकाले स प्रार्थयत्, यदा च
 विरराम तदा तच्छिष्याणामेकस्तमाह, प्रभो, शिष्यत्वस्मान् प्रार्थयितुं
 १ योहनोऽपि यथा स्वशिष्यान् शिष्यितवान् । ततः स तानवादीत्,
 यदा प्रार्थयध्वे तदा वदत, अस्माकं स्वर्गस्य पितः, तव नाम पवित्रं
 पूज्यतां । तव राज्यमायातु । यथा स्वर्गे तथा मेदिन्यामपि तवेच्छा
 २ सिध्यतु । अस्माकं श्वस्तनं भक्ष्यं प्रत्यहमस्मभ्यं देहि । अस्माकं
 ३ पापानि क्षमस्व च, यतो वयमप्यस्मादपराधिनामेकैकस्य क्षमामहे ।
 अस्मांश्च परीक्षां मा नय, अपि तु दुरात्मत उद्धर ।
 ४ पुनश्च स तानवादीत्, युष्मासु यस्य बन्धुगत्ते स यद्यद्दूरान्ने
 ५ तदन्तिकं गत्वा तं वदति, मित्र, पूषत्रयं मद्भ्रष्ट्रणं देहि, यतो
 मम बन्धुः पथिक एको मद्गृहमागतस्तं परिवेषयितुं मम किमपि
 ६ नास्ति, गृहाभ्यन्तरस्यः स प्रतिभाषमाणस्तर्हि किं वदिष्यति, मां
 मा क्लिष्टान, रुद्धं हि सम्प्रति. द्वारं, मम बालकाश्च मया मर्द्धं

शयने विद्यन्ते, तुभ्यं दानार्थमुत्थातुं न शक्नोमीति । युष्मानहं ८
 ब्रवीमि, स मित्रमितिहेतोरुत्थाय तस्मै दातुमसम्यतः सन्नपि स
 तदीयाग्रहकारणादेवोत्थाय तस्मै यति पूपाः प्रयोज्यास्तिति दास्यति ।
 अहमपि युष्मान् ब्रवीमि, याचध्वं तेन युष्मभ्यं दायिष्यते, अन्वि- ९
 ष्यत तेनासादयिष्यथ । द्वारमाहृत तेन युष्मभ्यमुद्घाटयिष्यते । यतो १०
 यः कश्चिद् याचते स लभते, यश्चान्विष्यति स आसादयति, यश्च
 द्वारमाहन्ति तदर्थमुद्घाटयते । युष्मासु कः पिता स्वपुत्रेण पूपं ११
 याचितस्तस्मै प्रस्तरं दास्यति ? मीनं वा याचितः स किं मीनस्य
 परिवर्त्तनं, तस्मै मर्षं दास्यति ? अण्डं वा याचितः किं तस्मै १२
 वृश्चिकं दास्यति ? तद् दुर्जना अपि यूयं चेत् स्वमन्तानेभ्यो १३
 हितदानानि वितरितुं जानीथ, तर्हि किमधिकं स स्वर्गस्थः पिता
 स्वयाचकेभ्यः पवित्रमात्मानं वितरिष्यति ।

भूतानामधि शिञ्जा ।

अथैकदा स भूतं निरमारयत्, स भूतश्च मूकः । निःसृते च १४
 भूते स मूकोऽभाषत, ततो जननिवहा आश्रय्यं मेनिरे । तेषां १५
 केचित् त्ववदन्, निःसारयत्यसौ भूतान् भूतराज्यस्य बेल्मबूबस्य
 साहाय्येन । अपरे च परौत्तमाणास्तं गगनादभिज्ञानस्य प्रदर्शनं १६
 ययाचिरे । स तु तेषां चिन्ता विज्ञाय तान् जगाद, वक्षीदति १७
 सकलं तद् राज्यं यद् भिन्नं स्वविरुद्धं, कुलस्योपरि कुलं पतति
 च । श्रैतानोऽपि चेत् स्वविरुद्धं भिन्नो जातस्तस्य राज्यं तर्हि १८
 कथमवस्थास्यते ? यूयं हि वदथ यदहं बेल्मबूबस्य नाम्ना भूतान्
 निःसारयामि । तदहं यदि बेल्मबूबबलेन भूतान् निःसारयामि, १९
 युष्माकं पुत्रास्तर्हि केन निःसारयन्ति ? अतस्ते युष्माकं विचारयि-
 तारो भविष्यन्ति । यदि त्वीश्वरस्याङ्गुल्याहं भूतान् निःसारयामि २०

- ११ तर्हीश्वरस्य राज्यं नूनं युञ्जत्समीपमुपस्थितं । स बलिष्ठो यावद्
रणसञ्जान्वितः स्वप्रासादं रक्षति तावत् तस्य वस्तूनि निरुपद्रवाणि
१२ तिष्ठन्ति । तस्माद् बलवत्तरो नरस्तूपागत्य यदा तं पराजेयति,
तदा तस्य विश्वामभूमिं सर्वाङ्गरक्षिकां रणसञ्जामपहरिष्यति
१३ तदौद्यलोन्नाणि विभक्ष्यति च । यो न मम सहायः स मम
विरोधी, यश्च मया माङ्गं न सञ्चिनोति स विकिरति ।
- १४ अगुचिरात्मा मनुष्यान्निर्यानात् परं निरुदकानि स्थानानि
पर्यटन् विश्रामं सृगयते । तन्त्वप्राप्य स वदति, निर्गतोऽहं माम-
१५ काद् गेहाद् यस्मात् तत् पुनर्गच्छामि । तत्रोपस्थाय तुं स तन्मा-
१६ र्जितं गोभितञ्च पश्यति । गत्वा च स तदापरान् स्वतो दृष्टतरान्
मप्राप्तानः स्वसङ्गिनः करोति, सर्व्वे ते च तत्र प्रविश्य निवसन्ति ।
अनेन मनुष्यस्य तस्यान्तिमदशादिदृशातो निहृष्टा भवति ।
- १७ स यदैतान्यकथयत् तदा जनतामध्यात् कापि योषिदुच्चरवेण
तमाह, धन्यः स जठरो यो भवन्तं धारितवान् धन्यञ्च तत् स्तन-
१८ दयं यद् भवता दोहितं । स त्वाच, भवतु, धन्यास्तु ते यैरौश्वरस्य
वाक्यं श्रूयते रक्ष्यते च ।

ऋजुनामधि शिक्षा ।

- १९ ममागच्छस्तु तु जननिवहेषु स वक्तुमारम्भे, वंशोऽयं दृष्टः,
सोऽभिज्ञानमनुमन्वत्ते, तस्मै तु भाववादिनो योनाहस्याभिज्ञाना-
२० दन्यदभिज्ञानं न दायिष्यते । यतो योनाहो यथा नीनत्रीयानां
निमित्तमभिज्ञानमभूत्, तथा मनुष्यपुत्रोऽप्यस्य वंशस्य निमित्तम-
२१ भिज्ञानं भविष्यति । दक्षिणदिशो राज्ञी विचारेऽस्य वंशस्य नरैः
माङ्गमुत्पापयिष्यते तान् दोषीकरिष्यति च, यतः सा श्लोमनो
विज्ञानोक्तीः श्रोतुं पृथिव्याः प्रान्तेभ्य आगतवती, पश्य तत्र श्लोमनो

महत्तरेण केनाप्युपस्थितं । नौनवीयनरा विचारे वंशेनैतेन साङ्गं १९
मुत्यास्यन्ति तं दोषीकरिष्यन्ति च, यतो योनाहस्य घोषणे तैर्मनासि
परावर्त्तितानि, पश्य तत्र योनाहान्महत्तरेण केनाप्युपस्थितं ।

मनुष्यो दीपिकां प्रज्वाल्य न गृहाधःस्थायां गुप्यां द्रोणस्या- १९
धस्ताद् वा' अपि तु दीपाधारस्योपरि स्थापयति, प्रवेशिनो यथा
दीप्तिं पश्येयुः । देहस्य दीपिका चक्षुः । अतस्तव चक्षुषि सरले सति २४
तव हृत्स्रो देहो दीप्तिमयोऽस्ति, तस्मिंस्तु दृष्टे जाते तव देहोऽपि
तिमिरमयो भवति । ततो हेतोस्तथावलोक्य तवान्तर्ज्ञेति यथा २५
न तिमिरमयं भवेत् । तद् यदि तव हृत्स्रो देहो दीप्तिमयो २६
भवेत्, तस्य कोऽप्यंशस्तिमिरमयो न भवेत्, तर्हि तत्सर्वाङ्गं
दीप्तिमयं भविष्यति, स्वप्रभया त्वां द्योतयन्ती दीपिकेव ।

आन्तरिकशुचितावश्यकत्वविषयकशिक्षा ।

स यदाभाषत तदा फरीशौ कश्चित् तं निमन्त्रयामास यथा २७
स पूर्वाह्निकाहारार्थं तद्गृहभागच्छेत् । ततः स प्रविश्य भोजनार्थ-
मुपविवेश । तद् दृष्ट्वा स फरीशौ विस्मयं जगाम यतो भोजनात् २८
प्राक् स नास्नाप्यत । प्रभुस्तु तमवादीत्, इदानीं फरीशिनो २९
यूयं पानपात्रस्य स्थालस्य च वह्निर्देशं शुचीकुरुथ, युष्मदन्तर्देशस्तु
परस्नापकारेण दृष्टतया च परिपूर्णेऽस्ति । भो निर्ब्बाधाः, वह्नि- ३०
र्देशो येन रचितस्तेन किं नान्तर्देशोऽपि रचितः ? अपि तु यद्यद्- ३१
न्तःस्थं तद् भिक्षां दत्त, पश्यत च युष्मदयं सर्वमेव शुचीभूतं ।
फरीशिनो यूयं सन्नापभाजनानि, यतो यूयं पोदिनायाः पौगना- ३२
ख्यदणस्य सर्वशाकानाञ्च दशमांशानुपहरथ, परिहरथ तु विचार-
मीश्वरस्य प्रेम च । दयमेतदासीद् युष्माभिरनुष्ठातव्यम् अमी च न
त्यक्तव्याः । फरीशिनो यूयं सन्नापभाजनानि, यतः समाजगृहेषु ३३

- ४४ श्रेष्ठासनानि हृष्टेषु चाभिवन्दनान्याकाङ्क्षन्थ । अरे कपटिनः शास्त्रा-
 ध्यापकाः फरीशिनश्च, यूयं सन्तापभाजनानि, यतो यूयं प्रच्छन्नेः
 शवागारेः सदृशां येषामुपरि मनुष्या अज्ञात्वा विहरन्ति ।
- ४५ तदा व्यवस्थावेत्तृणां कश्चित् प्रतिभाषमाणस्तमवादीत्, गुरो,
 ४६ वचांभीमानि व्याहरंस्त्वमस्मानपि न्यक्करोषि । स त्वाच, रे
 व्यवस्थावेत्तारः यूयमपि सन्तापभाजनानि, यतो यूयं दुर्वहैभारै
 र्मनुष्यान् भारिणः कुरुथ, स्वयं लेकाङ्गुल्यापि तान् भारान् न
 स्पृशथ । यूयं सन्तापभाजनानि, यतो यूयं भाववादिनां शवागा-
 ४७ राणि निर्म्मिमीध्वे, युष्माकं पूर्व्वपुरुषास्तु तान् हतवन्तः । सुतरां
 ४८ युष्मन्पूर्व्वपुरुषाणां कर्माणि सप्रमाणानि कुरुथ तेष्वनुमोदध्वे च ।
 ते हि तान् हतवन्तो यूयञ्च तेषां शवागाराणि निर्म्मिमीध्वे ।
 ४९ अतो हेतोरौश्वरस्य प्रज्ञापि व्याजहार, तेषामन्तिकमहं भाव-
 वादिनः प्रेरितांश्च प्रहेष्यामि, तेषां मध्यात् केचित् तै घनि-
 थ्यन्ते प्रद्रावयिष्यन्ते च, इत्यमाजगत्संस्थापनाद् विस्त्रावितं सर्व्वेषां
 ५० भाववादिनां यच्छोणितं, हेबलस्य शोणितमारभ्य निकेतनवेद्यो-
 ५१ रन्तराले नष्टस्य सखरियस्य शोणितं यावत् तत्सर्व्वस्य शोधो
 जनेभ्योऽधुनातनेभ्य आहारयिष्यते । युष्मानहं निश्चितं ब्रवीमि,
 ५२ जनेभ्योऽधुनातनेभ्यस्तच्छोध आहारयिष्यते । रे व्यवस्थावेत्तारः,
 यूयं सन्तापभाजनानि, यतो यूयं ज्ञानस्य कुञ्चिकामपहतवन्तः ।
 यूयमपि न प्रविष्टाः प्रविशन्तोऽपि युष्माभिर्निवारिताः ।
- ५३ तेनैतान्युच्यमानाः शास्त्राध्यापकाः फरीशिनश्च गाढं व्यपीभूय
 ५४ तद्विरुद्धं मन्त्रयमाणा अभियोगसूत्रलिप्याया तन्मुखनिःसृतं किमपि
 धर्तुं यतमानाश्च तं बह्वप्रश्नानामाकस्मिकं प्रत्युत्तरं याचितुमा-
 रेभिरे ॥ ११ ॥

कापयलाभादयोरधि च यीशोरुपदेशः ।

दूतोमध्ये जननिवहा अयुतशः समागत्य परस्परं पादे मर्हं- १२१

यितुं प्रावर्तन्त । तदा स खगिष्यान् वक्तुमारंभे, यूयं प्रथमतः
 खरचार्यं फरीशिनां क्णितः सावधानास्तिष्ठत । तद्धि कापय्यं ।
 नास्ति तु किमपि तादृशं तिरोहितं यन्नाविहितं भविष्यति, १
 नापि तादृशं निगूढं यन्न ज्ञायिष्यते । अतो यूयं तिमिरे यद्य- २
 दक्तवन्तस्तद् दीप्तौ आविष्यते, अन्तरागारेषु च कर्णकुहरे यद्यद्
 व्याहृतवन्तस्तद् गृहपृष्ठेषु घोषयिष्यते । मदीयबन्धून् युष्मांस्त्वहं ३
 ब्रवीमि, मा भैष्ट तेभ्यो ये देहं घ्नन्ति तदुत्तरन्वधिकं किमपि
 कर्तुं न शक्नुवन्ति । कस्मान्तु भेतयं तदहं युष्मान् बोधयिष्यामि । ४
 विभीत तस्माद् यो हत्वा तदुत्तरं नरके निक्षेप्तुं सामर्थ्यविशिष्टः ।
 युष्मानहं निश्चितं वदामि, तस्मादेव विभीत । चटकाः पञ्च किं ५
 न ताम्रखण्डद्वयेन विक्रीयन्ते ? ईश्वरस्य समचन्तु तेषां नैकोऽप्यस्यतः ।
 सन्ति च गणिताः सर्वेऽपि युष्मच्छिरसां कचाः । अतो मा विभीत, ७
 यूयं बहुभ्यश्चटकेभ्यो विशिष्यध्वे । युष्मांस्त्वहं ब्रवीमि, यः कश्चिन्म- ८
 नुष्याणां समचं मामङ्गीकुर्वते, तं मनुष्यपुत्रोऽपीश्वरस्य दूतानां
 समचमङ्गीकरिष्यते । यस्तु मनुष्याणां समचं मां प्रत्याख्याति, स ९
 ईश्वरस्य दूतानां समचं प्रत्याख्यायिष्यते । यः कश्चिच्च मनुष्यपुत्रस्य १०
 प्रतिकूलं वाक्यं व्याहरति तस्य क्षमिष्यते, यस्तु पवित्रमात्मानं परि-
 निन्दति तस्य नैव क्षमिष्यते । यदा तु जनेः समाजानां शास्त्राणां ११
 कर्तॄणाञ्च समचं नायिष्यध्वे, कथं किं वा तदा प्रतिवदिष्यथ कथ-
 यिष्यथ वा, तच्चिन्तया माकुलीभवत । यतो यद् वक्तव्यं तत् १२
 तस्मिन्नेव दण्डे पवित्र आत्मा युष्मान् शिचयिष्यति ।

अथ जनताया मध्यात् कश्चित् तं जगाद्, गुरो, मम भातरं १३

- १४ तथादिशतु यथा स मया सार्द्धं रिक्तं विभजेत् । स तु तमब्रवीत्,
हे मनुष्य, युवयोः प्राङ्निवाकं विभक्तारं वा मां कोऽधिकृतवान् ?
- १५ ततः स जनानवादीत्, सतर्का भवत सावधानाश्च सर्वस्माद्भ्रान्तो-
१६ भात्, यतो धनाढ्यस्य जीवनं न तद्विचिन्तितं । स तेभ्यो दृष्टान्त-
कथामपि कथयामास, यथा, मनुष्यस्य कस्यचिद् धनिनो भूमिः
१७ प्रचुरश्रमस्थादीनि द्रव्याण्युदपीपदत् । तदा स मनसा व्यतर्कयत् किं
करवाणि ? यतो मम भूम्युत्पन्नद्रव्याणि सञ्चेतुं मम स्थानं नास्ति ।
१८ स पुनरब्रवीत्, इदं करिष्यामि, मम कुशूलान् भङ्गा मत्तरान्
निर्माय तत्रैव मम सर्वाणि भूम्युत्पन्नद्रव्याणि वित्तानि च सञ्चे-
१९ ष्यामि, मत्प्राणांश्च वदिष्यामि, भो प्राणाः, सन्ति वः प्रचुरवित्तानि
बहुवर्षार्थं सञ्चितानि । विश्रामः क्रियतां भुज्यतां पीयताम् आमोदः
२० सेव्यतां । ईश्वरस्तु तमाह, रे निर्व्वोध, रात्रावस्थां त्वं प्राणानां
प्रत्यर्पणमाज्ञापयिष्यसे । कस्यतर्हि भविष्यति सर्व्वं तद् यत् सञ्जीकृतं
२१ त्वया ? ईदृशेव गतिस्तस्य य आत्मार्यं धनसञ्चयकारो न लीश्व-
रार्थं धनवान् ।
- २२ स्वश्रियांस्तु स जगद, ततो हेतोरहं युष्मान् ब्रवीमि, किं
भक्षिष्याम इति विचिन्त्य स्वप्राणानधि, किं वसिष्यामह इति
२३ विचिन्त्य स्वदेहमधि वा माकुलीभवत । भक्ष्यात् प्राणा हि श्रेष्ठा
२४ वसनाच्च देहः श्रेष्ठः । वायसानालोचयत, ते नोप्यते नापि ह्यत्यते,
भाण्डागारं कुशूलो वा तेषां नास्ति, तथापीश्वरस्तान् पुष्पाति ।
२५ विहङ्गमेभ्यो यूयं कतिगुणमधिकं विश्रियध्वे ? चिन्तयित्वा वा
२६ युष्माकं केन स्ववयो हस्तमेकं वर्द्धयितुं शक्यते ? तद् यदि लघिष्ठ-
मपि युष्माकमशक्यं, कथं तर्ह्यन्यान्यधि चिन्ताकुला भवथ ? शूश-
२७ नाख्यानानि चेत्पुष्पाणि पर्यालोचयन्त, कथं तानि वर्द्धन्ते ? न तानि

अमं कुर्वते नापि सूत्राणि तन्वन्ति । युष्मांस्त्वहं ब्रवीमि, श्लोमापि
 स्वकृत्प्रतापे तेषामेकमिव न पर्यधीयत । यदि त्वद्य चेत्ते वर्त्त- १८
 मानं श्वसुह्यां निक्षेप्यं हणमीदृशमीश्वरः परिधापयति, तर्हि भो
 श्लोकविश्वामिनः स कतिगुणमधिकं युष्मान् परिधापयिष्यति । अतो १९
 यूयं किं भविष्यथ किं पास्यथ वा तन्मानुमन्वद्धं मंगयारूढा वा
 मा भवत । जगतिस्थाः परजातीयजना हि सर्वाण्येतान्यनुसन्द-
 धते । युष्मत्पिता तु जानीते यदिमानि सर्वाणि युष्माकमावश्य-
 कानि । ईश्वरस्य राज्यमेवान्विष्यत, तथा कृते सर्वाणीमान्यपि २१
 युष्मभ्यं प्रदायिष्यन्ते । मा भैषीः क्षुद्र मेषव्रज, यतो युष्मभ्यं राज्यं २२
 दातुं युष्मत्पिता रोचितवान् । युष्माकं यद्यदास्ते तद् विक्रीय
 भिक्षां दत्त । मञ्जीकुरुत स्वार्थमजरान् सुद्राधारान् अन्नयं धनं २३
 स्वर्गं सञ्चितं, यत्र न चौर उपसर्पति न कीटो वा क्षिणोति ।
 यतो युष्माकं यत्र वित्तं तत्र युष्माकं चित्तमपि स्थास्यति । २४
 युष्माकं कटयो बद्धा दीपिकाश्चोज्ज्वलास्तिष्ठन्तु, यूयञ्च भवत २५
 सदृशास्ते जने र्यं विवाहोत्सवात् स्वप्रभोः प्रस्थानकालमाकाङ्क्षन्त- २६
 स्तथा तं प्रतीच्यावतिष्ठन्ते, यथा तस्मिन्नायाते द्वारं ताडयति च
 तत्क्षणं तदर्थं द्वारमुद्घाटयेयुः । धन्यास्ते दासाः प्रभुरागत्य यान् २७
 जायत आसादयिष्यति । युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि स कटिं बद्धा तान्
 भोजनायोपवेशयिष्यत्युपागत्य च परिचरिष्यति । स द्वितीये यामे २८
 तृतीये यामे वागत्य यानेवभूतान् आसादयिष्यति, त एव दासा
 धन्याः । जानीत परन्त्विदं यद् यदि गृहस्वाम्यज्ञास्यद् आयाति २९
 चौरः कस्मिन् दण्ड इति, स तर्ह्यजागरिष्यत् कुड्यभेदञ्च स्वगेहस्य
 नासहिष्यत । तद् यूयमपि ससज्जास्तिष्ठत, यत आयाति मनुष्य- ३०

पुत्रस्तस्मिन्नेव दण्डे दण्डो यो युष्माभिर्नानुभूयते ।

- ४१ पित्रस्तदा तं पप्रच्छ, प्रभो, दृष्टान्तोऽयं भवतास्मभ्यं कथ्यते
 ४२ किंवा सर्व्वेभ्य एव? प्रभुरब्रवीत् को नु खलु स विश्वस्तो बुद्धिमांश्च
 धनाध्यक्षो यो यथासमये निरूपितभक्ष्यवितरणाय स्वामिना
 ४३ स्वभृत्येष्वधिक्रियते? धन्यः स दासः स्वामी यमागमनकाले तथै-
 ४४ वाचरन्तमासादयिष्यति । अहं युष्मान् सत्यं ब्रवीमि, स तं हत्स्ने
 ४५ सर्व्वस्त्रेऽधिकरिष्यति । मम स्वामी त्वागन्तुं विलम्बत इति मनसि
 ध्यात्वा दासः स यदि दासान् दासोश्च ताडयितुं, भोक्तुं पातुं
 ४६ प्रमत्तो भवितुश्च प्रवर्त्तते, स तर्हि दिने यस्मिन् नापेक्षते दण्डश्च
 यं स न जानाति, तदैव दासस्य स्वामी तस्योपस्थाय तं द्विधा-
 ४७ करिष्यति भाग्यश्च तस्याविश्वाभिभिः साद्धं निरूपयिष्यति । यो
 दासस्तु स्वामिनोऽभौष्टं विज्ञाय न ममज्जोऽभूत् न वा तदभौष्टा-
 ४८ नुरुपमाचरितवान् स प्रभृतं प्रहारिष्यते । यस्तु न विज्ञाय प्रहार-
 योग्यमाचारं कृतवान् स स्तोकं प्रहारिष्यते । अपि च यस्मै
 कस्मैचिद् बज्ज दत्तं बज्ज तत्सन्निधावनुसन्धायिष्यते, यस्मिंश्च बज्ज
 समर्पितं, जनैः सोऽधिकतरं याचिष्यते ।
 ४९ मेदिन्यामग्निं निक्षेप्तुमहमागतः, स चेदधुना प्रज्वलितस्तर्ह्यपरं
 ५० किं वाञ्छामि? स्वानेन केनचित्तु मया स्नातव्यं तच्च यावद-
 ५१ सिद्धं तावत् कौटुकं सङ्कोच्ये ! युष्माभिः किमनुमोयते यदहं
 पृथिव्यामैक्यं निधातुमागतः? युष्मानहं ब्रवीमि, न तथापि
 ५२ तु विभेदमेव । यतोऽद्यप्रभृत्येकस्मिन् गृहे पञ्च जना विभिन्ना
 ५३ भविष्यन्ति, त्रयो द्वयो द्वौ च त्रयाणां विरुद्धं । विभिन्ना हि
 भविष्यन्ति पिता पुत्रस्य, पुत्रः पितुर्विरुद्धं, माता दुहितुर्दुहिता
 मातुर्विरुद्धं, श्वश्रूः पुत्रवध्वाः पुत्रवधूः श्वश्राश्च विरुद्धम् ।
 ५४ अपि च स जननिवहान् जगाद, पश्चिमदिश उद्गच्छन्तं मेघं

दृष्ट्वैव यूयं वदथ, दृष्टिरायातीति, तथैव जायते च । दक्षिणवायु ५५
 वातीति निरूप्य च वदथ, यीशो भविष्यतीति, तच्च जायते । २ ५१
 कपटिनः, यूयं भृतल्लखाकाशस्य च रूपं निर्णेतुं जानीथ, कथं तर्हि
 कालमिमं न निर्णयथ ? कथञ्च स्वयमेव यथार्थं विचारं न कुरुथ ? ५०
 शास्तुः समीपं गच्छंस्त्वं यावत् स्वप्रतिपक्षेण साङ्गं ब्रजसि, तावत् ५८
 पथि तस्मादुद्धारं साधयितुं यतस्व, नोचेत् स त्वां बलेन प्राङ्घि-
 वाकस्थान्तिकं नेष्यति, प्राङ्घिवाकश्च त्वां पदातौ समर्पयिष्यति,
 पदातिश्च त्वां कारायां क्षेप्यति । त्वामहं ब्रवीमि, श्रेष्ठोऽपि कपर्दको ५९
 यावत् त्वया न शोधितस्तावत् तत्स्थानान्न निर्गमिष्यते ॥ १ २ ॥

यीशो नानाविधशिक्षाकर्म्मार्थं च ।

मनःपरिवर्तयितुमावश्यककलमधि शिक्षा ।

तस्मिन् काले केचिदुपस्थाय तस्मै तेषां गालीलीयानां १३१
 संवादं ददु र्षेषां निजशोणितं यज्ञीयेन साङ्गं पीलातेन मिश्रितं । १
 योऽगस्तदा प्रतिभाषमाणस्तान् अब्रवीत्, यूयं किं मन्यध्वे यत् तेन
 दुर्भगत्वेन ते गालीलीयाः सर्वेभ्यो गालीलीयेभ्योऽधिकपापिनः
 प्रतिपन्नाः ? युष्मानहं ब्रवीमि, न तथा । प्रत्युत यदि न प्रत्याव- ३
 र्तध्वे सर्वे तर्हि तथैव विनच्छ्यथ । अथवा ग्रीलोहस्थेनोच्चगृहेण ४
 पतता ये हतास्तेऽष्टादशजना यिरूशालेमनिवासिभ्यः सर्वमनुष्येभ्यो-
 ऽपराधिनः प्रतिपन्ना इति किं मन्यध्वे ? युष्मानहं ब्रवीमि, न ५
 तथा, प्रत्युत यदि न प्रत्यावर्त्तध्वे, सर्वे तर्हि तथैव विनच्छ्यथ ।

अनन्तरं स दृष्टान्तकथामिमां कथयामास, कस्यचित् खद्राचा- ६
 क्षेत्रे रोपित उडुम्बरवृक्ष आसीत्, स चागत्य तस्मिन् फलमन्वेष्यत्,
 न तु प्राप । ततः स द्राचाक्षेत्रचक्रं जगाद, पश्य त्रीन् वर्षानह- ७
 मागत्यास्मिन्नुडुम्बरवृक्षे फलमन्वेष्यामि न तु प्राप्नोमि, त्वमेनसु-

८ च्छिन्धि, किमर्थमयं भूमिमपि विकारयति ? स तु तं प्रत्यब्रवीत्,
प्रभो, वर्षमेनममीमं स्यातुमनुजानातु, अहं तावत् तत्परितः
९ खनिष्याम्यालवालं स्थापयिष्यामि च, किंखित् स फलं फल्लिष्यति,
नोषेत् ततः परं स भवतोच्छेत्स्यते ।

विश्रामवारप्रतिपालनाय शिक्षा ।

१० अथ स विश्रामवारे कस्मिंश्चित् समाजगृह उपादिशत् । पश्य
११ च तत्राष्टादशवर्षान् यावद् दौर्बल्यजनकात्मनाविष्टा काचिद् योषि-
१२ दासीत् । सा भुग्ना सम्पूर्णरूपमृजु भवितुं नाशक्नोत् । यीशुस्तां
१३ दृष्ट्वाजुहाव जगाद् च, नारि, तव दौर्बल्यात् त्वं मुक्ता । इत्युक्त्वा
१४ स तस्यां हस्तावर्पयामास । ततः सा तत्क्षणमृजूर्बभूवेश्वरं तुष्टुवे च ।
समाजाध्यक्षस्तु विश्रामवारे यीशुनारोग्यसाधने क्रुद्धा जननिवहं
जगाद्, परिश्रमो येषु विधेयस्तादृशानि षट् दिनानि सन्ति,
१५ आरोग्यलाभाय तेध्वेवागच्छत, न तु विश्रामवारे । ततः प्रभुः
प्रतिभाषमाणस्तमाह, रे कपटिनः, किं न युष्माकमेकैको विश्राम-
वारे स्वगां स्वगर्हभं वा गवादनीतो मुक्ता तोयं पाययितुं नयति ?
१६ इत्यन्वब्राह्मणस्य या तनयाष्टादशवर्षान् यावत् ग्रीतानेन बद्धा,
१७ एतस्या विश्रामवारे बन्धनादस्मान्मोचनं किं न विधेयम् ? तस्मि-
न्नेतत् कथितवति तद्विपचाः सर्व्वं लज्जापन्नाः हस्तौ जननिवहस्तु
तेन साधितेषु यशस्विषु कर्मस्नाननन्द ।

सर्षपवीजकिल्बिषादंष्टान्नौ ।

१८ अथ स बभाषे, ईश्वरस्य राज्यं केन सदृशं ? केन वा तदुप-
१९ मास्ये ? तत् सर्षपवीजेन तेन सदृशं यदादाय कश्चिन्ननुष्यः खोद्यान
उवाप । तच्च वृद्धा महातरु बभूव, विहायसो विहङ्गमास्य तस्य
२० शाखासु न्यवसन् । पुनरपि स जगाद्, ईश्वरस्य राज्यं केनोपमास्ये ?

तत् किण्वेन तेन सदृशं यत् कयाचिद् योषितादाय गोधूमचूर्णानां ११
द्रोणत्रयपरिमितानां मध्ये निऋतं येन च परिणामे सञ्जातं
तत्साकल्यं किण्वभात्रितं ।

परित्रातुम् प्राणपणकरणमधि शिक्षा ।

अथ स नगरान्नगरं ग्रामाच्च ग्रामं गलोपादिशन् चिरुशालेम- २१
सुद्दिश्य यात्रामकरोत् । एकदा कश्चित् तम् अप्राचीत्, प्रभो, २२
प्राणपात्राणि किमन्यानि ? स तं जगाद, मङ्गीर्णेन गोपुरेण प्रवेष्टुं २४
प्राणपणेन चेष्टध्वं, यतोऽहं युष्मान् ब्रवीमि, बहवः प्रवेष्टुं यतिष्यन्ते,
न तु शक्यन्ति । गृहस्त्रामिनोत्याय द्वारे बद्धे वह्निस्तिष्ठन्नो यूयं २५
द्वारमाहन्तुमारभ्य यदा वक्ष्यथ, प्रभो प्रभो, अस्मदर्थं द्वारं मुञ्च-
विति, तेन त्विदं प्रतिवक्ष्यध्वे, कुचत्या यूयं तन्न जानामौति,
तदा यूयमिदं वक्तुं प्रवर्त्तिष्यध्वे, भवतः समक्षं वयं भोजनपाने २६
कृतवन्तोऽस्मदीयचत्वरेषु च भवानुपदिष्टवानिति । स तु व्याहरि- २७
ष्यति, युष्मानहं ब्रवीमि, कुचत्या यूयं तन्न जानामि, मत्तोऽपसृत्य
तिष्ठत रे अधर्माचारिणः सर्व्व इति । तत्र रोदनं दन्तैर्दन्तघर्षणञ्च २८
भविष्यते युष्माकं वीक्षमाणानाम् अब्राह्मणम् इस्हाकं याकोबञ्च
भाववादिनस्य सर्व्वान् ईश्वरस्य राज्ये (सुखासीनान्), युष्मांसु
वह्निर्निक्षिप्तान् । अपरञ्च पूर्व्वपश्चिमोत्तरदक्षिणदिग्भ्यो जना आग- २९
त्येश्वरस्य राज्ये भोजनाद्योपवेक्ष्यन्ति । पश्यत चान्त्यैः कैश्चित् प्रथमै ३०
र्भवितव्यम् प्रथमैश्च कैश्चिदन्त्यैः ।

तस्मिन् दिने फरीशिनः केचित् तदन्तिकमागत्य तमब्रुवन्, ३१
प्रस्थाय दूरं याहि, यतो हेरोदस्त्रां जिघांसति । स तु तान् ३२
जगाद, यूयं गत्वा तं भूरिभायं वदत, पश्याहमद्य श्वस्य भूतान्
निःसारयाम्यारोग्यदानानि साधयामि च, ततोऽपि दिने च सिद्ध-

- २३ कर्मा भविष्यामि । प्रत्युताद्य श्वश्च परश्वश्च मया यात्रा कर्त्तव्या ।
- २४ यतो यिरूशालेमाद् वहि भाववादिनो विनाशो न सम्भवति । हा यिरूशालेम, हा यिरूशालेम, हा भाववादिनां हन्ति नराणाञ्च त्वत्समीपं प्रहितानां प्रस्तराघातिनि पुरि, पच्चयोरधः स्वशावकान् सङ्गृह्णती कुक्कुटीवाहं कतिक्रत्वस्तव शावकान् सङ्गृहीतुं वाञ्छित-
२५ वान्, यूयन्तु न सम्मताः । पश्यत युष्माकं भवनं युष्मत्कृत उत्सर्जं विहीयते । युष्माञ्चाहं मत्वं ब्रवीमि, धन्यः स यः प्रभो नाम्नाया-
तीति यदा यूयं वक्ष्यत, स कालो यावदनुपस्थितस्तावन्मां पुन न
द्रक्ष्यथ ॥ १२ ॥

भोजनसमये दत्तोपदेशः ।

- १४ १ अथ कस्मिंश्चिद् विश्रामवारे तेन भोजनार्थं कस्यचिन्मुख्य-
२ फरीशिनो गृहं प्रविष्टे ते तमवेक्ष्यातिष्ठन् । पश्य च नर एक
३ उदकोदरी तस्य समुखमविद्यत । यीशुस्तदा प्रतिभाषमाणो व्यव-
स्थावेत्तुन् फरीशिनश्चाह, विश्रामवारे रोगप्रतीकारः किं विधेयः ?
४ अनेन ते मौनीभूताः । स तु तं नरं स्पृशन् निरामयं कृत्वा
५ विससर्ज, ततः परं प्रतिभाषमाणस्तानवादीत्, युष्माकं मध्ये कः
कूपे पतितं खगर्दभं खगां वा तत्क्षणं विश्रामवारे नोद्धरति ?
६ अस्य वचनस्य प्रत्युत्तरं कर्त्तुं तैर् नाशक्यत ।
७ ततः परं स निमन्त्रितेभ्यो जनेभ्यो दृष्टान्तकथामकथयत्,
८ यतप्ते कथं श्रेष्ठस्थानानि वरयन्ति तत् तेनालक्ष्यत । स तानुवाच,
केनचिद् विवाहोत्सवायं तव निमन्त्रणे कृते मैव श्रेष्ठस्थान उपविश,
९ किंस्वित् लज्जो बड्ढमतः कस्वित् तेन निमन्त्रितः, तथा सति तव
तस्य च निमन्त्रयितोपागम्य त्वां वक्ष्यति, अमुष्मै स्थानं देहीति,
१० लञ्ज तदा लञ्चितोऽन्यस्थानमाश्रयितुं प्रवर्त्तिस्यसे । प्रत्युत कृते

तव निमन्त्रणे गत्वान्यस्थान उपविश, यथा त्वनिमन्त्रयितागमन-
काले त्वां वदेत् बन्धो त्वमुच्चतरं स्थानं गन्तुमर्हसि । तदा हि
सहभोजिनां समचं तव गौरवं जनियते । यतो यः कश्चिदात्मा- ११
नमुञ्चीकरोति स नीचीकारिष्यते, यस्यात्मानं नीचीकरोति स
उञ्चीकारिष्यते ।

अथ यत्नं निमन्त्रितवान्, तस्मै स कथयामास, त्वं यदा पूर्वा- १२
द्विकमपराद्विकं वा भोज्यं करोषि, तदा स्वबन्धून् स्वभ्रातृन् वा
स्वकुटुम्बिनो वा स्वसमीपवासिनो धनिनो वा मा निमन्त्रय, किंस्वित्
तैरपि तव 'निमन्त्रणे कृते तव प्रतिदानं भविष्यति । प्रत्युत यदा
महाभोज्यं करोषि, तदा दरिद्रान्, हौनाङ्गान्, खञ्जान्, अन्धान् १३
निमन्त्रय, तर्हि धन्यो भविष्यसि, यतस्तुभ्यं प्रतिदानस्योपायस्तेषां १४
नास्ति, धार्मिकाणां पुनस्त्याने तु तुभ्यं प्रतिदानं विधायिष्यते ।

कथा एताः श्रुत्वा सहभोजिनामेकस्तमब्रवीत्, धन्यः स य ईश्वरस्य १५
राज्ये भक्ष्यभागी भविष्यति । स तु तमुवाच, कश्चिन्मनुष्योऽपराद्विकं १६
महाभोज्यं चक्रे वह्नन् निमन्त्रयामास च । भोज्यस्य दण्डे च स्वदासं १७
प्रहित्य तानवादीत्, आयात, यतः सर्वमेवेदानीं सञ्जीभूतं । ते
सर्वे त्वेकमत्यानुज्ञां याचितुं प्रवृत्तिरे । प्रथमस्तमुवाच, चेचं क्रीतं १८
मया तद्दर्शनार्थमवश्यं वर्धिर्गन्तव्यं । त्वां प्रार्थये, मामनुज्ञातं मन्यस्व ।
द्वितीय आह, गोकुम्भानि पञ्च क्रीतानि मया, तानि परीक्षितुं
गच्छामि, त्वां प्रार्थये, मामनुज्ञातं मन्यस्व । अपर एको जगाद, १९
द्वारा उदूढा मया, ततो गन्तुं न शक्यते । ततः परं स दास २०
उपस्थाय स्वप्रभवे तत् सर्वं निवेदयामास । गृहस्वामी तदा क्रुद्धा २१
स्वदासमाह, सत्वरं नगरस्य चत्वराणि रथ्याश्च गत्वा दरिद्रान्,
हौनाङ्गान्, खञ्जान्, अन्धांश्च समानय । ततः परं तेन दासेनोक्तं, २२

- प्रभो, भवता यथादिष्टं तथैवाकारि, स्थानन्विदानीमपि शिष्यते ।
- १७ प्रभुस्तदा दासमाह, त्वं वहीराजमार्गान् तद्वत्त्वानि च गत्वा तथा-
ग्रहं विधाय जनान् समानय यथा मम गृहं परिपूर्णं । यतोऽहं
- १४ युष्मान् ब्रवीमि, नराणां तेषां निमन्त्रितानां कोऽपि मम भोज्यं
नास्वादित्यति ।
- १५ अथ महत्सु जननिवहेषु तेन साङ्गं प्रजत्सु स प्रत्यावृत्त्य तान्
- १६ जगाद, यो मदन्तिकमायाति स यदि स्वपितरं स्वमातरञ्च प्रति
भार्यां सन्तानान् भ्रातृन् भगिनौश्च प्रत्यपि च स्वप्राणान् प्रति न
- १७ विरच्यते तर्हि मम शिष्यो भवितुं न शक्नोति । यः कश्चिच्च स्वकुशं
- १८ वहन् मां नानुगच्छति स मम शिष्यो भवितुं न शक्नोति । यत
उच्चगृहं निर्मातुमिच्छु र्युष्माकं को न प्रथममुपविश्य व्ययं गणयन्
- १९ कार्यभिद्धेरपायस्तस्यास्ति न वेति विचारयति ? नोचेत् स्थापिते
गृहमूले यदि समाप्तिस्तस्याशक्या जायते, तर्हि ये तद् द्रक्ष्यन्ति
- २० ते सर्व्वे तमुपहसितुं प्रवृत्ता वदिष्यन्ति, नरोऽसौ गृहनिर्माणमा-
- २१ रेभे समापयितुन्तु न शक्नोति । अथवापरेण राज्ञा साङ्गं सन्पा-
तायं युद्धयाचां चिकौर्षुः को राजा न प्रथममुपविश्य मन्त्रयते,
विंशतिसहस्रै र्वृतो यो मदिरुद्धमायाति, तं किं दशसहस्रै र्वृतोऽहं
- २२ प्रतिरोद्धुं शक्यामीति । यद्यशक्यं प्रतिभाति, तर्हि यावदन्यतरौ
दूरे स्थितस्तावत् स दौत्यं प्रहित्य सन्धेः सन्धवं प्रार्थयिष्यते ।
- २३ तथैव युष्माकं यः कश्चित् सर्व्वस्वाय जलाञ्जलिं न ददाति स मम
- २४ शिष्यो भवितुं न शक्नोति । लवणं हि भद्रं, लवणन्तु यदि विस्वादं
- २५ जायते, तर्हि तत् केनोपायेन स्वादयुक्तं कारिष्यते ? ततःप्रभृति
तत्र मृत्तिकायां नास्त्वान्नराग्रौ वा युच्यते, वहिरेव निचिष्यते ।
- शृणोतु यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः ॥ १४ ॥

हारितमेघहारितमुद्रापादाहारितपुत्राणाञ्च यत्तत्रयोद्दृष्टान्ताः ।

अथ शुल्कादायिषु पापिषु च सर्वेषु तस्य वाक्यानि श्रोतुं १५
 तदन्तिकमागच्छत्सु फरीशिनः शास्त्राध्यापकाश्चामन्तुध्यावदन्, पापि- १
 नोऽनुगृह्णात्यसौ तैः सार्द्धमभ्राति च । स तु तेभ्यो दृष्टान्तकथा- २
 मिमां कथयामास. युष्माकं को नरः शतमेषाणां स्वामी ? तेषामेक- ३
 स्मिन् हारिते स किं नैकोनशतं प्रान्तरे परित्यज्य तमेकं हारितं ४
 यावन्न प्राप्नोति तावदनुभरति ? प्राप्य च स हृष्टस्त्वं स्वन्वदेशमारो- ५
 पयति गृहमागत्य च बन्धून् समीपवासिनश्चाह्वय वदति, मया ६
 सार्द्धमानन्दत, यतो मम हारितो मेषो मया पुनर्लब्धः । युष्मानहं ७
 ब्रवीमि, तथैव पापिन्येकस्मिन् मनः परावर्त्तयति स्वर्गं आनन्दो ८
 भविष्यति । न भविष्यति तादृश एकोनशतधार्मिकेष्वपि येषां मनः- ९
 परावर्त्तनमप्रयोज्यम् ।

यस्या दशमुद्रापादाः सन्ति तादृशी वा का येषिद् एकस्मिन् ८
 मुद्रापादे हारिते न दीपिकां प्रज्वालयति यावच्च तं न प्राप्नोति ९
 तावद् गृहं परिमार्जन्ती सयत्नं गवेषयति ? तस्मिन्नासादिते च सा १०
 सखीः प्रतिवेशिनीश्च समाह्वय वदति, मया सार्द्धमानन्दत, यतः स ११
 हारितो मुद्रापादे मया पुनर्लब्धः । युष्मानहं ब्रवीमि, तथैवैकस्मिन् १२
 पापिनि मनः परावर्त्तयतीश्वरस्य दूतानां समक्षमानन्दः सम्भवति ।

स पुनः कथयामास, नरस्य कस्यचिद् द्वौ पुत्रावास्तां । ११
 तयोः कनिष्ठः पितरमाह, पितः देहि मङ्गं रिक्थस्य तमंगं यो १२
 मया प्राप्तव्यः । ततः स तयोः कृते रिक्थं त्रिबभाज । अनधिक- १३
 दिवसेभ्यः परं स कनिष्ठः सर्वं सङ्गृह्य दूरदेशं प्रतस्थे तत्र च १४
 क्षान्द्येन जीवनं यापयन् स्ववित्तं प्राकारीत् । व्यधिते तु तेन १५
 सर्वस्वे तस्मिन् देशे घोरतरं दुर्भिक्षं सञ्जातं, स च कष्टभागी

- १५ भवितुमारेभे । तदा स गत्वा तत्प्रदेशस्थे कस्मिंश्चित् पौरे समञ्जे,
 १६ स च तं शूकरचारणार्थं स्वग्रामान्तीयक्षेत्राणि प्रेषयामास । तत्र स
 शूकराणां भोज्यैर्वन्यमाषकोषैरुदरं परिपूरयितुमवाञ्छत्, कोऽपि
 १७ तु तस्मै नाददात् । ततः परं स चेतनां लब्ध्वा बभाषे, मत्पितुः
 कति वेतनजीविनः पूरैरतिदृष्टा भवन्ति, अहन्त्वत्र चुधया नश्यामि ।
 १८ अहमुत्थाय मत्पितरमभियास्यामि, तच्च वदिष्यामि, पितः, स्वर्गस्य
 १९ विरुद्धं भवतः समक्षं पापं कृतं मया, भवतः पुत्र इति नाम
 मयि पुनर्न युज्यते, भवान् मां स्ववेतनजीविनामेकेन समानं
 २० करोतु । अनन्तरं स उत्थाय स्वपितरमभिजगाम । तन्तु दूरे
 स्थितमेव पिता लक्षयामामानुकम्प्य च धावित्वा तस्य कण्ठं धृत्वा
 २१ चुचुम्ब । पुत्रस्तदा तमवादीत्, पितः, स्वर्गस्य विरुद्धं भवतः समक्षं
 पापं कृतं मया, भवतः पुत्र इति नाम मयि पुनर्न युज्यते ।
 २२ तस्य पिता तु स्वदासानाह, मत्वरं सर्वोत्तमं प्रावारं वहिरानीयेमं
 परिधापयत, अस्य हस्ते चाङ्गुरीयकं चरणयोश्चोपानहावर्षयत,
 २३ अस्मात्पोषितं गोवत्समानीय मारयत च, अस्माभिर्भुज्यतां हर्षः
 २४ सेव्यताञ्च, यतो ममायं पुत्रो मृत आसीत् पुनर्जीवितश्चाभूत्,
 हारित आसीत् पुनर्लब्धश्चाभूत् । ततस्ते हर्षं भवितुमारेभरे ।
 २५ तस्य ज्येष्ठः पुत्रस्तु तदा क्षेत्रे आसीत् । आगमनकाले स यदा
 २६ गृहान्तिकमुपातिष्ठत्, तदा वाद्यनृत्यानां शब्दमश्रीषीत् । ततः स
 २७ दामानामेकं समीपमाह्वय पप्रच्छ, किमर्थमेतत् ? स तमवादीत्,
 भवतो भ्रातागतः, भवतः पिता च तं स्वस्यं लब्ध्वास्तद्धेतोः पोषितं
 २८ गोवत्सं मारयामास । ततः स कुपित्वा प्रवेष्टुमनङ्गीचक्रे । तस्य पिता
 २९ तदा वहिरागत्य तं प्रासादयत् । अ तु प्रतिभाषमाणः पितरमाह,
 पश्यैतावतो वत्सरानहं त्वां परिचरामि, कदापि तवाज्ञां न लभामि

स्म, मद्वां हि त्वं कदापि मित्रैः साङ्गं हर्षसेवनाथं ह्यागशावकं
नाददाः । यस्तु वेश्याभिः साङ्गं तव जीविकां ग्रस्तवां स्तव तस्मिन् पुत्रे- २०
ऽमुष्मिन्नागतवत्येव तदर्थं पोषितं गोवत्सममारयः । स तु तमब्रवीत्, २१
वत्स, त्वं सततं मया साङ्गं वर्त्तसे, मम च यद्यदस्ति तत् सर्व्वं तव ।
प्रत्युत हर्षसेवनमाह्लादनञ्चास्मासु युज्येते स्म, यतस्तव भ्रातासौ मृत २१
आसौत् पुनर्जीवितश्चाभूत्, हारित आसौत् पुनर्लब्धश्चाभूत् ॥ १५ ॥

धनादिविषयकयौशोरुपदेशः ।

अथ स स्वश्रियेभ्योऽपि कथयामास, नरस्य कस्यचिद् धनिनो १६ १
धनाध्यक्ष आसौत्, स तस्य वित्तानि प्रकिरतीति तत्समीपं पर्य्यु-
दितः । ततः स तमाह्वय जगाद, किमेतद् यच्छ्रूयते मया १
त्वामधि? त्वं स्वधनाध्यक्षत्वस्य गणनां देहि, यत इतः प्रभृति त्वं
धनाध्यक्षः स्यात् न ग्रह्यसि । स धनाध्यक्षस्तदा स्वान्तरेऽधिन्यत्, २
किं करवाणि? यतः मम स्वामी धनाध्यक्षत्वपदं मत्तोऽपहरति ।
खनितुं मम वस्त्रं नास्ति, भिक्षितुं लज्जे । किं कर्त्तव्यं तन्नया बुद्धं, ४
जना यथाध्यक्षत्वाच्छ्रावितं मां स्वगृहेषु गृह्णीयुः । ततः स स्वप्र- ५
भोरेकैकमधमर्णमाह्वय प्रथमं पप्रच्छ, त्वं मम स्वामिनः कति
धारयसि? स जगाद, तैलस्य शतं कुट्टः । ततः स तमादिशत्, तव ६
पत्रमादायोपविश्य च तूर्णं पञ्चाशतं लिख । ततः परं सोऽन्यसेकं ७
पप्रच्छ, त्वञ्च कति धारयसि? सोऽब्रवीत्, गोधूमानां शतं द्रोणान् ।
स तमादिशत्, तव पत्रमादायाश्रौतिं लिख । अनन्तरं स्वामी ८
तमयाथार्थिकं धनाध्यक्षं सुबुद्ध्याचारिणं मत्वा प्रशशंस, यतो दीप्तेः
सन्तानेभ्य एतद्युगस्य सन्तानाः स्वजातिमुद्दिश्य बुद्धिमत्तराः । अह- ९
मपि युष्मान् ब्रवीमि, यूयमयथार्थेन धनेन मित्रलाभं साधयत, तथा
कृते यदा हीनस्वा भविष्यथ, तदा मित्रैरनन्तेष्वावासेषु शाहीष्यथे ।

- १० यो लघिष्ठे विश्वस्तः स प्रभूतेऽपि विश्वस्तः । यस्तु लघिष्ठेऽथाथा-
- ११ र्थिकः स प्रभूतेऽप्यथाथार्थिकः । अतो यूथमयथार्थं धने चेद्विश्वस्ता
- १२ जाताः कस्तर्हि विश्वस्य युष्मासु परमार्थं निचेष्ट्यति ? परकीये च
- चेन्न विश्वस्ता जाताः कस्तर्हि युष्मदीयं युष्मभ्यं दास्यति ? द्वयोः
- १३ स्वामिनो दास्यं कर्तुं केनापि दासेन न शक्यं । यतः स एकतरं
- द्विषन्नन्यतरस्मिन् प्रेष्यते, न चेदेकतरस्मिन्नासञ्जमानोऽन्यतरमवमं-
- स्यते । ईश्वरस्य धनस्य चोभयो दास्यं कर्तुं युष्माभिर्न शक्यते ।
- १४ धनलोभिनः फरीशिनोऽपि सर्वाण्येतान्यग्रहणन् तमुपाहसंश्च,
- स तु तानवादीत्, यूथमेव मनुष्याणां समञ्चं खान् धार्मिकीकुरुथ,
- १५ ईश्वरस्तु युष्माकं चिन्तानि जानाति । यतो मनुष्येषु यदुच्चमीश्वरस्य
- १६ समञ्चं तज्जघन्यं । व्यवस्था भाववादिनश्च योहनपर्यन्ताः । तं काल-
- मारभ्येश्वरराज्यस्य सुसंवादो घोष्यते, नराश्च प्रत्येकं व्यग्रत्वेन तत्
- १७ प्रविशन्ति । व्यवस्थाया एकस्य विन्दोरपायाद् द्यावापृथिव्योरपायः
- १८ सुमाध्यः । यः कश्चित् स्वभार्यां त्यक्त्वा न्यामुद्वहति स व्यभिचारं करोति,
- यश्च कश्चित् स्वामित्यक्तां स्त्रियमुद्वहति स व्यभिचारं करोति ।
- १९ धनाढ्यः कश्चिन्नर आसीत्, स कृष्णलोहितानि सूक्ष्माणि च
- २० वसनानि पर्यधत्त प्रत्यहञ्च सप्रतापं सुखभोगमसेवत । अपि च
- लासाराभिध एको दरिद्र आसीत्, स तस्य गोपुरान्तिकं शयानो
- २१ व्रणयुक्तश्च तस्य धनिनो भोज्यमञ्चाद् भ्रंशन्तीभिर्भक्ष्यफेलीभि-
- स्त्रप्तुमैच्छत् । प्रत्युत श्यानोऽप्यागत्य तस्य व्रणानि पर्यलिङ्गन् ।
- २२ ततः परं स दरिद्रो ममार स्वर्गदूतैश्चोद्धमानोऽब्राह्मणस्य क्रोडं
- २३ निन्दे । स धनवानपि ममार शवागारे निदधे च । पाताले त्वद्धं
- निरौच्य यन्त्रणास्थाने विद्यमानो दूरादब्राह्मणं तत्क्रोडस्यं लासा-
- २४ रञ्च ददर्श । ततः स प्रोचैराह, भो पितरब्राह्मण, मामनुकम्पतां

लासारञ्च प्रह्णिणोतु स यथाङ्गुल्या अग्रभागं तोये मञ्जयित्वा मम
 जिह्वां शीतलौकुर्यात्, यतोऽचाग्निशिखायां यातनां सहे । १५
 अब्राहामस्त्वब्रवीत्, वत्स, स्मर यत् त्वं स्वजीवने तव सुखमभजः,
 लासारञ्च तथैव दुःखमभजत् । इदानौन्तु तस्यात्र सान्त्वना तव च
 यातना जायते । सर्वमेतदपहाय त्वस्माकं युष्माकञ्चान्तरालं १९
 दृहच्छून्यस्थलं तथा दृढीकृतं, यथास्मात् स्थानाद् युष्मदन्तिकं
 जिगमिषवस्तरितुं न शक्नुयुः, नासुष्मात् स्थानादागन्तुकामा वास्म-
 दन्तिकं तरेयुः । स तदा जगाद, भवन्तं प्रार्थये, पितः, भवांस्तं
 मत्पितृगृहं प्रह्णिणोतु, यतो मम पञ्च भ्रातरः सन्ति, तेऽपि यथेदं २०
 यातनास्थानं नागच्छेयुस्तथा स तेभ्यो दृढं साध्यं ददातु । अब्राहा- २५
 मस्तमाह, मोग्निर् भाववादिनश्च तेषां (शिञ्जकाः) सन्ति, तेषां २६
 वचांसि तैः श्रूयन्तां । स उवाच, न तथा, पितरब्राहाम । प्रत्युत २०
 मृतानां समीपतो यदि कश्चित् तेषां समीपं गच्छेत्, तर्हि ते
 मनांसि परावर्त्तयिष्यन्ति । स तु तमवादीत्, ते यदि मोग्ने २१
 भाववादिनाञ्च वचांसि न गृण्वन्ति, तर्हि मृतानां मध्यादुत्थितेऽपि
 कस्मिंश्चिन्न प्रत्येयन्ति ॥ १६ ॥

समादयरधि उपदेशः ।

अथ स स्वग्निस्थानब्रवीत्, स्वलनहेतवो यन्न भविष्यन्ति १७
 तदसम्भवं, ते तु येनायान्ति स सन्तापपात्रं । तत्कण्ठे दृहत्पेषणी- २
 बन्धनं समुद्रे च तस्य निक्षेपणं श्रेयः, न चैतेषां चुद्राणामेकस्य
 स्वालनं । यूथमात्मार्थं सावधानास्तिष्ठत । तव भ्राता यदि त्वद्वि- ३
 रुद्धं पापं करोति, तर्हि तं भर्त्सय, यदि त्वनुत्पद्यते तर्हि तस्य
 चमस्व । एकस्मिन् दिने सप्तकत्वस्वद्विरुद्धं पापं कृत्वा यदि स ४
 एकस्मिन् दिने सप्तकत्वस्वां प्रति परावृत्त्य वदति, अनुत्पद्यति,

- ५ तर्हि तस्य क्षमिष्यसे । प्रेरितास्तदा प्रभुमूचुः, अस्माकं विश्वाप्तं
 ६ वर्द्धयतु । प्रभुस्तु तान् जगाद, सति विश्वासे युष्माकं सर्षपवौजमिने
 यूयं चेदेनमुडुम्बरवृक्षं वदथ, त्वमुन्मूलितो भूत्वा समुद्रे रोपितो
 भवेति, तर्हि स युष्माकमाज्ञां ग्रहौष्यति ।
- ७ युष्माकं कस्यचिद्बलधरः पशुचारको वा दासो यदा चेत्वाद्
 गृहं प्रविशति, तदा स किं तं वदिष्यति, इदानीमेवोपागत्य
 ८ भोजनार्थमुपविशति । स तं किं नेदं वदिष्यति, ममापराङ्गिका-
 हाराथं सर्व्वं सञ्जीकुरु, यावच्चाहमश्रामि पिबामि च तावद्
 ९ बद्धकटिः स्थितो मां परिचर, ततः परं त्वमप्यश्रियमि पास्यसि
 चेति । स दास आदिष्टानि कर्माणि कृतवानितिहेतोः स किं तं
 १० प्रति कृतज्ञतां स्वीकरिष्यति ? मन्येऽहं न तथा । तथैव यूयमपि
 यद्यदादिष्टान्तत्समापनात् परं ब्रूत, अनुपयोगिनो दासा वयं,
 अस्माभि र्यद्यद् क्षणशोध इव कर्त्तव्यमाभौत् तदेवाकारि ।

योगोर्दशकुष्ठिनां स्वास्थ्यकरणम् ।

- ११ अथ स यदा यिरूशालेममगच्छत् तदा शमरियागालीलियो
 १२ र्मध्येनागच्छत् । प्रविष्टे च तेन कस्मिंश्चिद् ग्रामे कुष्ठिनो दश
 १३ नरास्तस्य मस्मसुबभूवुः, ते दूरे तिष्ठन्तः प्रोच्चैरवदन्, यौशो नाथ,
 १४ अस्माननुकम्पतां । तद् दृष्ट्वा स तानब्रवीत्, यूयं गत्वा याजकेभ्यः
 १५ स्नान् दर्शयत । ततस्तेषां यात्राकाले ते शूचौभूताः । तेषामेक-
 १६ स्तदात्मानं प्राप्नारोग्यं दृष्ट्वाश्चरवेणेश्वरं स्तुवन् प्रत्यावृत्ते तस्य
 चरणयोरधोमुखं प्रणिपत्य च तं प्रति कृतज्ञतामङ्गीचकार । स
 १७ नरः शमरौथः । यीशुस्तदा प्रतिभाषमाणो जगाद, किं न दश ते
 १८ शूचौभूताः ? ते नव तर्हि कुत्र ? ईश्वरं स्तोतुं प्रत्यावृत्ता अस्माद्

विजातीयान्ये केऽपि किं न खच्छिताः ? ततः परं स तमुवाच, १८
उत्थाय याहि, तव विश्वासस्त्रां तारयामास ।

यीशोर्नानाविधशिक्षा ।

ईश्वरराज्ये आगन्तुमुद्दिश्य शिक्षा ।

अथेश्वरस्य राज्यं कदायातीति फरीशभिः पृष्टः स प्रतिभाष- १०
माणस्तानवादीत्, नायातीश्वरस्य राज्यं प्रत्यक्षतया सहितं, जनाश्च
न वदिष्यन्ति, पश्चाच्चेति, पश्चात्सुचेति वा । यतः पश्यत, ईश्वरस्य ११
राज्यं युष्मदन्तःस्यम् ।

अथ स खशियानुवाच, आयाति स कालो यदा यूयं मनुष्य- १२
पुत्रस्य दिनानामेकं दिद्दृच्छिष्यथ न तु द्रक्ष्यथ । जनाश्च युष्मान् १३
वदिष्यन्ति, पश्चाच्चेति, पश्चात्सुचेति वा । मैवापगच्छत, मैवानुधावत
वा । यतः प्रकाशमाना विद्युद् यथाकाशस्याधोदेशमारभ्याकाशस्या- १४
धोदेशं यावद् विराजते, तथैव मनुष्यपुत्रोऽपि खदिवसे प्रतिभा-
स्यति । अपि तु प्रथमं तेन बद्ध दुःखं भोक्तव्यम्, एतत्कालिकै १५
र्मनुष्यैश्च तस्य निराकरणमवश्यम्भावि । अपि च नोहस्य काले यथा १६
सम्भूतं, तथैव मनुष्यपुत्रस्य कालेऽपि सम्भविष्यति । पोते नोहस्य १७
प्रवेशदिनं यावन्मनुष्या आश्रन्नपिबन्नुदवहन्नुदौह्यन्त च, तदा तु
वन्योपस्थाय सर्वान् नाशयामास । तथैव लोटस्य कालेऽपि सम्भूतं । १८
मनुष्या आश्रन्नपिबन्नक्रीणन् व्यक्रीणन्नरोपयन् गृहनिर्माणमकुर्वन्श्च ।
यस्मिन् दिने तु लोटः सदोमान्निर्ययौ, तस्मिन्नाकाशाद् वर्षन्तौ १९
वह्निगन्धकौ सर्वान् नाशयामासतुः । मनुष्यपुत्रो यस्मिन् दिने २०
प्रकाशिष्यते, तस्मिंस्तथैव भविष्यति । तस्मिन् दिने यो गृहपृष्टे २१
विद्यते तस्य द्रव्येषु गृहमध्ये स्थितेषु मावरोहतु स तान्यादातुं ।
तथैव यः चेत्ते विद्यते स मा परावर्त्ततां । लोटस्य भार्यां स्मरत । २२

२२ यः कश्चित् खप्राणान् रक्षितुं यतिष्यते स तान् हारयिष्यति, यश्च
 २५ तान् हारयिष्यति स तान् जीवयिष्यति । युष्मानहं ब्रवीमि, तस्यां
 रात्रावेकस्यां खट्वायां शयानयो द्वयो र्नरयोरेकतरो ग्राहीष्यते-
 २५ ऽन्यतरः परित्यक्ष्यते । योषितो द्वयोरेकत्र पेषणीनियुक्तयोरेकतरा
 २६ ग्राहीष्यतेऽन्यतरा परित्यक्ष्यते । नरयो द्वयोः चेत्त्रे स्थितयोरेक-
 २७ तरो ग्राहीष्यतेऽन्यतरः परित्यक्ष्यते । तदा ते प्रतिभाषमाणान्
 पप्रच्छुः, कुत्र, प्रभो? स तानवादीत्, यत्र कुण्पं तत्रैव गृध्राः
 समागमिष्यन्ति ॥ १७ ॥

प्रार्थनाविषयकशिक्षा ।

१८ १ अथ सर्वदा प्रार्थना कर्त्तव्या, निरुत्साहः परिहर्त्तव्य एतदधि
 २ स तेभ्यो दृष्टान्तकथामपि कथयन् बभाषे, कस्मिंश्चिन्नगरे प्राङ्घ्रि-
 वाक एक आसीत्, स ईश्वराज्ञाबिभेत्, मनुष्यमपि नामानयत् ।
 ३ तस्मिन्नेव नगरे विधवा काचिदासीत्, सा तस्य समीपमुपस्थाप्य
 ४ तमवदत्, अन्यायं प्रतीकृत्य मत्प्रतिपक्षान्नामुद्धर । अत्र स दौर्घ-
 कालमसम्मतोऽतिष्ठत् । ततः परन्तु मनस्यवदत्, यद्यपीश्वरान्न
 ५ बिभेमि मनुष्यमपि न मानयामि, तथापीयं विधवा मां क्लिप्ना-
 तीतिहेतोरन्यायं प्रतीकृत्येमामुद्धरिष्यामि नोचेदियं चरममागत्य
 ६ मुञ्चाघातेन मां कलङ्कयिष्यति । प्रभुः पुन बभाषे, तेनायाथा-
 ७ र्थिकेन प्राङ्घ्रिवाकेन यदुच्यते तद् युष्माभिः श्रूयतां । ईश्वरेण तर्हि
 किं नोद्धारिष्यन्तेऽन्यायं प्रतीकृत्य तस्यात्मवरितनरा ये दिवारात्रं
 तमुद्दिश्य क्रोशन्ति? स किमुदासीनत्वात् तान् प्रति सहनशीलः?
 ८ युष्मानहं ब्रवीमि, स सत्वरमन्यायं प्रतीकृत्य तानुद्धरिष्यति । प्रत्युत
 मनुष्यपुत्र आगमनकाले किं भेदिन्यां विश्वासमवाप्स्यति ?

पापसमाविषयकशिक्षा ।

अथ धार्मिका वयमित्यात्मनिष्ठा येऽपरान् तुष्कीकुर्वन्ति, ६
तादृशान् कांश्चिन्ननुष्यानुद्दिश्य स दृष्टान्तकथामिमां कथयामास,
नरौ द्वौ प्रार्थयितुं धर्मधाम जगमतुः । तयोरेकतरः फरीशी, अन्य- १०
तरः शुल्कादाथी । फरीशी स्थित्वा स्वगतमित्यं प्रार्थयत, भो ११
ईश्वर, त्वां स्तौमि, यतो नास्म्यहं सदृशोऽन्ये र्मनुष्येः परस्वापहार-
कैरन्यायाचारिभि र्यभिचारिभिश्च नापि वा सदृशोऽनेन शुल्का-
दायिना । प्रतिषप्ताहमहं दिक्ष्वत् उपवमामि मदीयसर्वार्थस्य १२
दशमांशमुपहरामि च । स शुल्कादाथी तु दूरे तिष्ठन् स्वर्गं प्रत्यूढं १३
निरीक्षितुमपि नैच्छत् अपि तु वचःस्वल्पमाहृत्य व्याहरत्, भो
ईश्वर, प्रसीद मे पापिनः । युष्मानहं ब्रवीमि, अमुमपहायैषो १४
धार्मिकीकृतः स्वगृहमवततार । यतो यः कश्चिदात्मानमुच्चैकरोति
स नीचैकारिष्यते, यस्मात्मानं नीचैकरोति स उच्चैकारिष्यते ।

शिशूनामधि शिक्षा ।

अथ शिशवोऽपि तस्यान्तिकमानिन्यिरे यत् तेन स्पृशेरन् । १५
तद् दृष्ट्वा शिष्यास्तानभर्त्सयन् । यीशुस्तु तान् समीपमाह्वय बभाषे, १६
मत्समीपमागमिष्यतः शिशूनुमन्यध्वं मा वारयत, यत ईश्वरस्य
राज्यमौदृशानामेव । युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, यः कश्चिन्न शिशुरि- १७
वेश्वरस्य राज्यं गृह्णाति स तच्च नेव प्रवेक्ष्यति ।

धनासक्तिविषयकशिक्षा ।

अथ कश्चिदध्वक्षत्तं पप्रच्छ, भो सद्गुरो, किं हत्वाहमनन्तजी- १८
वनस्थाधिकारौ भविष्यामि ? यीशुस्तु तमब्रवीत्, किमर्थं मां सन्तं १९
वदसि ? सत् कोऽप्यन्यो नास्ति, केवल ईश्वरः । त्वमाज्ञा जानासि, २०
व्यभिचारं मा कुर्व, नरहत्यां मा कुर्व, चौर्यं मा कुर्व, मृषामाच्छं
मा देहि, स्वपितरं स्वमातरञ्च मस्मन्यस्व । स जगाद, पालितं मया २१

- ११ सर्व्वमेतदावाख्यात् । तच्छ्रुत्वा यीशुस्तमब्रवीत्, अधुनापि तवासम्पूर्णं
किञ्चिदस्ति । सर्व्वं तव यद्यदस्ति देहि विक्रीय दरिद्रेभ्यः, तथा
१२ कृते स्वर्गं तव धनं स्थास्यति, ततः परमागत्य मामनुव्रज । एतच्छ्रुत्वा
१४ स ग्रीकोत्तीर्णं बभूव, यतः सोऽतीव धनवानासौत् । यीशुस्तु तं
ग्रीकोत्तीर्णं भूतं दृष्ट्वा बभाषे, वित्तानां स्वामिनः कीदृगायासेनेश्वरस्य
१५ राज्यं प्रवेक्ष्यन्ति । सुसाध्यं हि धनवत ईश्वरराज्यप्रवेशात् सूची-
१६ च्छिद्रेणोद्भगमनं । ओतारस्तदा जगदुः, कस्तर्हि तरितुं शक्नोति ?
१७ सोऽब्रवीत्, मनुष्याणां यद्यदसाध्यं तदीश्वरस्य साध्यं । पित्रस्तदा
१८ व्याजहार, पश्यतु, वयं सर्व्वे त्यक्त्वा भवन्तमनुव्रजितवन्तः । स तान्
१९ जगाद, युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, ईश्वरराज्यस्य कृते गृहं जनकौ वा
भ्रातृन् वा जायां वा सन्तानान् वा त्यक्त्वा य इहकाले तद्दङ्गुणम्
२० आगामियुगे चानन्तं जीवनं न लप्स्यते तादृशः कोऽपि नास्ति ।
२१ अथ स दादशग्रन्थान् स्वान्तिकमानीथाब्रवीत्, पश्यत वयं
यिरूशालेमं गच्छामः, भाववादिभिश्च मनुष्यपुत्रमधि यद्यलिखितं
२२ तत् सर्व्वं सेत्स्यति । यतः स परजातीयेभ्यः समर्पयिष्यत उपहा-
२३ मिष्यते न्यक्कारिष्यतेऽवनिष्टीविष्यते च, ते च कशाभिराहत्य तं
२४ घातयिष्यन्ति, तृतीये दिने च स पुनरुत्थास्यतौति । तैस्तेषामां
कथानां किमपि नाबोधि तद् वचनञ्च तेभ्यस्तिरोहितमासौत्,
यद्यदकथ्यत च तत् ते नाज्ञायि ।

यिरूशालेमे यीशोः शेषगमनम् ।

चत्वार्य नवदानम् ।

- २५ अथ तस्मिन् यिरीहोः समीपम् उपस्थिते कश्चिदम्बो भिच-
२६ माणः पथपार्श्वं उपविष्ट आसौत् । स सन्निध्या गच्छतो जननिवहस्य
२७ शब्दं श्रुत्वा पप्रच्छः किं भूतमिति । जनास्तमूचुः, नासरतीथो

यीशुरनेन मार्गेण गच्छति । ततः स क्रोशन् जगाद, भो दायूदस्य २८
 पुत्र यीशो, मामनुकम्पतां । अनेनाग्रगामिनस्तं तर्जयन्तोऽवादिषुः २९
 मौनी भव, स तु बद्धगुणाधिकमुच्चैरवदत्, भो दायूदस्य पुत्र,
 मामनुकम्पतां । यीशुस्तदा स्थित्वा स्वसमीपं तस्थानयनमादिदेश । ३०
 ततः परं तस्मिन्नुपागते स तं पप्रच्छ, त्वदर्थं मया कर्त्तव्यं किं ३१
 वाञ्छसि ? स जगाद, प्रभो, दृक्शक्तिं यथा प्राप्नुयां । ततो ३२
 यीशुस्तमाह, दृक्शक्तिं गृह्णाण, तव विश्वासस्त्वां तारयामास । स ३३
 तत्क्षणं दृक्शक्तिं लेभे, ईश्वरञ्च प्रशंसन्तमनुजगाम । कृत्स्नो जननि-
 वहस्य तद् दृष्टेश्वरं तुष्टुवे ॥ १८ ॥

सक्यस्य मनःपरिवर्त्तनम् ।

ततः परं स यिरीङ्गं प्रविश्य तन्मध्येनागच्छत् । पश्य च १९
 सक्यनामा कश्चिन्नरस्तत्रामीत् । स मुख्यः शुल्कादायी धनी २
 चासीत् । को यीशुस्तन्निश्चेतुमिच्छन् स तं द्रष्टुम् अयतत जनता- ३
 कारणात्तु नाशक्रोत्, यतः स ह्रस्वकाय आसीत् । ततः सोऽग्रे ४
 धावित्वा तद्दिदृचयोडुम्बरवृक्षमारोह, यतस्तत्रैव तेन गन्तव्यं : ततः ५
 परं यीशुस्तत् स्थानं प्रायोर्द्धदृष्टिं कृत्वा तं निरीक्ष्य जगाद, सक्येय,
 ग्रीष्मवनर, यतस्तव गृहे मयाद्य वस्तव्यं । स तदा त्वरयावरुह्य ६
 मानन्दं तं जग्राह । तद् दृष्ट्वा सर्वेऽसन्तुष्य प्राङ्कः, स रात्रियाप- ७
 नार्थं पापिष्ठनरस्य गृहं प्रविष्टः । सक्येयस्तु स्थित्वा प्रभुमब्रवीत्, ८
 पश्यतु प्रभो, मदीयसर्वस्वस्यार्द्धमहं दरिद्रेभ्यो वितरामि, यदि च
 मृषादोषमारोप्य कस्यचित् किमपि मयापहतं, तर्हि तच्चतुर्गुणं ९
 प्रत्यर्पयामि । यीशुस्तदा तमाह, अद्य गृहेऽस्मिन् परित्राणं ववृते, १०
 यतोऽयमप्यब्राह्मणस्य सन्तानः । मनुष्यपुत्रो हि हारितमन्वेषितुं १०
 तारयितुञ्चागतः ।

दशखर्णमुद्राया दृष्टान्तः ।

- ११ तेख्येत्च्छृण्वन्तु स दृष्टान्तकथामपि कथयामास, यतः स यिरू-
शालेमस्य सन्निधावासीत् तैश्चान्वमीयत यदीश्वरस्य राज्यं सहसा
१२ प्रकाशित्यते । अतः स व्याजहार, नरः कश्चित् कुलीनो दूरदेशं
१३ प्रतस्थे, स स्वार्थं राजत्वं ग्रहीतुं प्रत्यायातुञ्चेच्छत् । स स्वदासान्
दश समाह्वय दश खर्णमुद्रास्तेषु समर्थं च तान् जगाद, ममागमनं
१४ यावद् व्यापारं कुरुतेति । तदीयपुरवाधिनेस्तु तमद्विषुस्तत्पश्चाच्च
१५ दौत्यं प्रहित्य निवेदयामासुः, नरोऽसौ यदस्माकं राजा भवेत्
तन्नाभिमतमस्माभिः । स तु यदा राजत्वं लब्ध्वा पुनरागमत् तदा
केन व्यापारं कृत्वा किमुपार्जितं तन्निज्ञासुः स तेषां दासाना-
१६ माङ्गानमादिदेश येष्वर्थमर्पितवान् । ततः प्रथम उपस्थाय जगाद,
१७ प्रभो, भवतो मुद्रयापरा दश मुद्रा उपार्जिताः । स तमाह, साधु,
भद्र दास, त्वं चोधिष्ठे विश्वस्त आसीस्ततो दशानां नगराणामाधि-
१८ पत्यविशिष्टो भव । अनन्तरं द्वितीय आगत्य जगाद, प्रभो, भवतो
१९ मुद्रया पञ्च मुद्रा उपार्जिताः । स तमयाह, त्वं पञ्चसु नगरेष्वधि-
२० कृतो भव । ततः परमन्य एक आगत्याब्रवीत्, प्रभो, पश्यत्वियं भवतो
२१ मुद्रा । खेदहरवस्त्रे निधाय सा मया रक्षिता भवतो भयात् ।
यतो भवान् कठोरो नरः, यत्र निहितवांस्तदादत्ते, वीजान्यनुष्ठा
२२ च शस्यं कृन्तति । स तु तमवादीत्, तव मुखाद् यन्निःसृतं, रे
२३ दुष्ट दास, तेनैव तव विचारं करिष्यामि । त्वयेदं भो अज्ञायि
यदहं कठोरो नरः, न निधाय द्रव्यमाददे, वीजान्यनुष्ठा च शस्यं
कृन्तामि । कथं तर्हि ममार्यस्त्वया न बणिजां हस्ते निक्षिप्तः ? तथा
२४ कृतेऽहमागमनकाले कुसौदेन साङ्गे तं प्रत्यपस्थे । निकटे तिष्ठतो
जनांश्च स उवाच, तां खर्णमुद्रामस्मादपहृत्यामुष्मै दत्त यस्य दश

मुद्राः सन्ति । ते प्रोचुः, प्रभो, सन्ति तस्य दश मुद्राः । युष्मानहं १५
 ब्रवीमि, यस्य कस्यचिदास्ते तस्मै दाधिष्यते, यस्य तु नास्ते तस्य १६
 यदस्ति तदपि तस्मादपहारिष्यते । किन्त्वानयतात्र मत्कमच्चं घातयत १७
 च मम तान् शत्रून् ये खेषामुपरि मम राजत्वम् अस्वीकृतवन्तः ।

यौशार्थिकशालेमे प्रवेशः ।

सर्व्वमेतत् कथयित्वा स पुरस्ताद् ब्रजन् थिरूशालेमं गन्तुं १८
 प्रवृत्ते । यदा च स बेतफग्या बैथनियायाश्च निकटे जैतुनाख्य- १९
 गिरेः पार्श्व उपातिष्ठत, तदा खग्निष्याणां द्वौ प्रेषयन्नब्रवीत्, मक्षु- २०
 खस्यमसुं ग्रामं गच्छतं, तत्र प्रविश्यैव तादृशमेकं बद्धं गर्दभवत्समा-
 सादधिष्यथो यस्य पृष्ठे मनुष्यः कोऽपि कदापि नोपविष्टवान्, तं
 मुक्त्वानयतं । यदि तु कश्चिद् वां पृच्छति, कुतो मुञ्चथ इति तर्हि २१
 ब्रूतं, अनेन प्रभोः प्रयोजनमस्तीति । ततस्तौ प्रेरितौ गत्वा तेन २२
 यत् कथितं तदनु रूपं प्रापतुः । तौ तु यदा तं गर्दभवत्सममुञ्चतां २३
 तदा तत्खामिन ऊचुः, कुतो गर्दभवत्सं मुञ्चथ? तौ प्राहतुः, अनेन २४
 प्रभोः प्रयोजनमस्ति । ततः परं तौ तं गर्दभवत्सं यौशोः समीपं २५
 निन्यतुस्तपृष्ठे च खवासांसि चिन्ना यौशुं तदुपर्य्युपवेशयामासतुः ।
 तस्य यात्राकाले च जनाः खवस्ताणि मार्गं तस्ततः । ततः परं २६
 यदा स जैतुनपर्व्वतादवरोहणमार्गस्य सन्निधायुपातिष्ठत, तदा हत्तुः २७
 शिष्यनिवहः सानन्दं पूर्व्वदृष्टानां सर्व्वेषां प्रभावसिद्धकर्म्मणां कार-
 णादीश्वरस्य स्तवं कीर्त्तयितुमारभ्य बभाषे, धन्यो राजासौ यः प्रभो २८
 नास्मायाति, स्वर्गे शान्तिरूर्द्धलोके च माहात्म्यकीर्त्तनं भूयात् ।
 जनताया मध्यात् तदा केचित् फरीशिनस्तमवादिषुः, शूरो, २९
 खग्निष्यान् तर्जयतु । स तु प्रतिभाषमाणस्तान् जगद, युष्मानहं ३०
 ब्रवीमि, अमो यदि तूष्णीम्भवन्ति, प्रस्तरास्तर्हि प्रक्रीड्यन्ति ।

- ४१ ततः परं स यदा निकटस्थोऽभूत् तदा पुरीं निरीक्ष्य तासु-
 ४२ द्विश्य क्रन्दन्नब्रवीत्, यत् तव शान्तिजनकं कथं तन्न त्वयाप्यनुभूतं ?
 अस्मिन् लदीयदिवस एव कथं नानुभूतं ? तत् त्वधुना तव दृष्टितः
 ४३ प्रच्छन्नं । यत उपस्थास्यन्ति त्वां तानि दिनानि येषु तव शत्रवस्त्व-
 ४४ त्परितः प्राकारं रचयित्वा त्वां वेष्टयिष्यन्ति समन्ताद्गोष्यन्ति च,
 त्वां लदन्तःस्थान् तव शिशुंश्च भूमिभात् करिष्यन्ति, तन्मध्ये प्रस्तर-
 स्थोपरि प्रस्तरं नैकमपि शेषयिष्यन्ति च, यतो हेतोस्त्वदीयतत्त्वा-
 ४५ वलोकनस्य समयस्त्वया नानुभूतः । अथ स धर्मधाम प्रविश्य तच्च
 ४६ क्रयविक्रयकारिणो वहिष्कृतुं प्रवृत्ते, तांश्चाब्रवीत्, लिखितमास्ते,
 गृहं यन्मामकीनं तद् भविता प्रार्थनागृहं ।

तत्तु युष्माभिरकारि दस्यूनां गङ्गरः ।

- ४७ ततः प्रभृति स प्रत्यहं धर्मधामन्युपादिशत् । मुख्ययाजकास्तु
 ४८ शास्त्राध्यापकाः प्रजानां प्रथमाश्च तं नाशयितुमयतन्त, तथापि किं
 कर्त्तव्यं तन्निर्णेतुं नाशक्रुवन्, यतः सर्वजनस्तदुपदेशश्रवण आसक्त
 आसीत् ॥ १६ ॥

यिरुशाखेन यीशोरुपदेशनम् ।

यौशाः क्षमताविषयिणी शिक्षा ।

- २०१ तत्कालस्य कस्मिंश्चिद्विषये स यदा धर्मधाम्नि जनानशिक्षयत्
 सुसंवादमज्ञापयच्च, तदा मुख्ययाजकाः शास्त्राध्यापकाः प्राचीनाश्च
 २ तमुपस्थाय जगदुः, अस्मान् वद, केनाधिकारेण करोषि त्वं कर्मा-
 ३ ष्टेतानि ? को वा तुभ्यं तमधिकारं दत्तवान् ? यीशुस्तु प्रतिभाष-
 ४ माणस्तानवादीत्, युष्मानहमपि कथामेकां प्रच्छामि, मद्यं तदुत्तरं
 ५ दत्त । योहनस्य स्थापनं किं स्वर्गोत्पन्नमासीदत मनुष्योत्पन्नं ? ते
 ५ तदा मिथो विचारयन्तोऽवदन्, तत स्वर्गोत्पन्नमित्युक्ते सोऽस्मान्

प्रच्छति, यूथं तर्हि तस्मिन् किमर्थं न विश्वसितवन्तः ? तत्तु मनु- ६
 योत्पन्नमित्युक्ते सर्वजनोऽस्मान् प्रस्तरैराहत्य मारयिष्यति, यतो
 योहनो यद् भाववादी तत् सर्व्वे दृढं प्रतीयते । तत् ते प्रत्यवदन् ७
 तत् कुत उत्पन्नं तन्न जानीमः । यीशुरनेन तानवादीत्, नाहमपि ८
 युष्मान् ज्ञापयामि, करोम्यहं सर्व्वमेतत् केनाधिकारेण ।

गृहस्वामीरुषकाणां दृष्टान्तः ।

ततः स जनेभ्यो दृष्टान्तकथाभिमां कथयितुं प्रवृत्ते, नरः ९
 कश्चिद् द्राचालता रोपयन् द्राचोद्यानं चकार, रुषकेषु करदायिषु
 तत् समर्थं च दौर्घकालार्थं देशान्तरं जगाम । फलकाले च रुषका १०
 यद् द्राचोद्यानोत्पन्नफलानामंगं तस्मै दद्युस्तदर्थं स तेषां समीपं
 दासमेकं प्राहिणोत्, रुषकास्तु तं प्रहृत्य रिक्तहस्तं विषसृजुः । पुनः ११
 सोऽपरमेकं दासं प्राहिणोत्, ते तु तमपि प्रहृत्य न्यङ्कृत्य च
 रिक्तहस्तं विषसृजुः । पुनः स तृतीयमेकं प्रेषयामास, ते तु तमथ- १२
 स्त्रैराहत्य वहिर्निचिच्छिपुः । उद्यानस्य स्वामी तदा बभाषे, किं १३
 करवाणि ? मम प्रियं पुत्रं प्रहेष्यामि, किंस्वित् तं दृष्ट्वा त
 आदरिष्यन्ते । रुषकास्तु तं दृष्ट्वा परस्परं तर्कयन्तोऽवदन्, असावु- १४
 त्तराधिकारी, समायात, हन्यतामसावस्माभिस्तेन रिक्थमस्माकं १५
 भविष्यति । ततः परं स तैर्द्राचोद्यानाद् वहिर्निच्छिप्रो हतश्च ।
 तदोद्यानस्य, स्वामी, तान् प्रति किं करिष्यति ? स आगत्य तान् १६
 रुषकान् संहरिष्यति, द्राचोद्यानमन्येषु समर्पयिष्यति च । तच्छ्रुत्वा १७
 जना अवदन्, मैवं भवतु । स तु तान् अवलोक्य व्याजहार, किं
 तर्ह्येतद् यल्लिखितमास्ते,

गृहनिर्वाहभिलोकै र्यः पाषाणो निराकृतः ।

स एव गृहकोणस्यः प्रमुख्यः प्रस्तरोऽभवत् ॥

- १८ प्रस्तरं तस्मिन् यः कश्चित् पतियति स खण्डग्रो भग्नो भविष्यति,
 १९ प्रस्तरश्च स यस्मिन् पतियति तं सञ्चूर्णयिष्यति । मुख्ययाजकाः शास्त्रा-
 ध्यापकाश्च तस्मिन्नेव दण्डे तस्मिन् हस्तार्पणं कर्तुमयतन्त, जनेभ्यस्त्व-
 बिभ्युः, यतः स तानुद्दिश्यामुं दृष्टान्तं कथितवानिति तैरबोधि ।

शासनकर्तृन् पति कर्त्तव्यविषयिणीं शिञ्चा ।

- २० अथ शास्त्रं हस्ते देग्नाध्यक्षस्याधिकारे च तं समर्पयितुमिच्छ्वस्ते
 समालोच्य वाक्पात्रेण यत् तं धरेयुस्तदर्थं कपटधार्मिकवेशान्
 २१ कतिपयान् प्रणिधीन् प्रेषयामासुः । ते तं पप्रच्छुः, भो गुरो, वयं
 जानीमो यद् भवान् चञ्जु भाषते उपदिशति च, मुखोपेक्षां न
 २२ कुर्वतेऽपि तु सत्येश्वरस्य मार्गं शिञ्चयति । अस्माभिः कैमराय
 २३ करदानं विधेयं न वेति ? स तु तेषां धूर्त्तां बुद्ध्या तान् जगाद,
 २४ किमर्थं मां परीक्षध्वे ? मुद्रामेकां दीनाराख्यां मां दर्शयत । अत्र
 २५ कस्य मूर्त्तिं लेखनञ्च भातः ? ते प्रत्युचुः, कैमरस्य । तदा स
 तानब्रवीत्, दत्त तर्हि कैमराय यद्यत् कैमरस्य, दत्त चेश्वराय
 २६ यद्यदीश्वरस्य । ततस्ते जनानां समक्षं वाक्पात्रेण तं धर्त्तुं नाशक्नुवन्,
 तस्य प्रत्युत्तरे विस्मिता मौनीबभूवुश्च ।

परकालविषयिणीं शिञ्चा ।

- २७ अथ पुनरुत्यानमनङ्गीकुर्वाणाः केचित् मद्दूकिनो निकटमागत्य
 २८ तं पप्रच्छुः, भो गुरो, मोशिरस्यदर्थं लिखितवान्, कस्यचित् कृत-
 दारो भ्राता यदि निःसन्तानो स्रियते, तर्हि तस्य भ्राता तां
 २९ जायामुदह्य स्वभ्रात्रे वंशमुत्पादयिष्यतीति । वाढं, सप्त भ्रातर
 ३० आमन् । प्रथमश्च त्रिवाहं कृत्वा निःसन्तानो ममार । द्वितीयस्तदा
 ३१ तस्य जायां लेभे, सोऽपि निःसन्तानो ममार । ततस्तृतीयस्तां लेभे ।
 ३२ इत्यसेव ते सप्त नराः सन्तानानत्यक्त्वा मघुः । सर्वेषां पश्चात् मा

योषिदपि ममार । अतः पुनरुत्याने सा तेषां कस्य भार्या भवेत् ? २२
 यतस्ते सप्त तामुद्रूढवन्तः । यीशुस्तदा तान् प्रत्यवादीत्, एतद्युगस्य २४
 सन्ताना उद्वहन्त्युद्वहन्ते च, ये त्वमुष्य युगस्य मृतोत्यानस्य च २५
 भागित्वमर्हन्तीति प्रतिपन्नास्ते नोद्वहन्ति नोद्वहन्ते वा, न शक्यं
 हि तैः पुन मर्चुमपि । वास्तवं स्वर्गदूतैस्तुल्यास्त ईश्वरस्य सन्तानाश्च २९
 जाताः, यतस्ते पुनरुत्यानस्य सन्तानाः । मृतास्तु यदुत्यायन्ते तत् ३०
 स्तम्बवृत्तान्ते मोशिनापि सूचयाञ्चक्रे, यतस्तेन प्रभुरब्राह्मस्येश्वर
 इसहाकस्य चेश्वरो याकोबस्य चेश्वर इत्यभिधीयते । ईश्वरो न ३८
 मृतानामपि तु जीवतामौश्वरोऽस्ति, यतस्तस्मै सर्व्वे जीवन्ति । ३९
 शास्त्राध्यापकानां केचित् तदा प्रकूचुः, भो गुरो, सम्यगुक्तं भवता । ४०
 ततः प्रभृति पुनस्तं किमपि प्रष्टुं ते नोत्सेहिरे ।

यीशुना शत्रूणां निरुत्तरकरणम् ।

स तु तानवादीत्, जनाः ख्रीष्टं कथं दायूदस्य पुत्रं वदन्ति ? ४१
 गीतग्रन्थे हि स्वयं दायूद इत्थं व्याहरति, ४२
 मम प्रभुमिदं वाक्यं बभाषे परमेश्वरः ।
 त्वच्छत्रून् पादपीठं ते यावन्न हि करोम्यहं । ४३
 अवतिष्ठस्व तावत् त्वमासीनो मम दक्षिणे ॥

अतएव स दायूदेन प्रभुरित्यभिधीयते, कथं तर्हि स तस्य ४४
 पुत्रो भवेत् ?

ततः परं स क्लृप्तस्य प्रजावृन्दस्य कर्णगोचरे स्वश्रित्यानाह, यूयं ४५
 शास्त्राध्यापकेभ्यः सावधाना भवत, रोचयन्ति ते महापरिच्छदे ४६
 विहारम्, आकाङ्क्षन्ति च हृद्वेष्यभिवन्दनानि समाजगृहेषु श्रेष्ठस्थानानि
 भोज्येषु च श्रेष्ठस्थानानि । ते विधवानां गृहाणि यसन्ति, क्लृप्ताश्च ४७
 सुदीर्घं प्रार्थयन्ते । विचारे ते घोरतरं दण्डं लप्स्यन्ते ॥ २० ॥

दानश्रीलताविषयिणी शिक्षा ।

२१ अथ स ऊर्द्धदृष्टिं कृत्वा धनागार उपहारान् निक्षिपतो
 १ धनिनो ददर्श विधवाञ्चैकां दरिद्रां ददर्श या क्षोधिष्ठमुद्रादयं
 २ तत्र न्यक्षेप्सौत् । ततः स उवाच, युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, दरिद्रेयं
 ३ विधवा सर्व्वभ्योऽधिकं निक्षिप्रवती, यतः सर्व्वं प्रयोजनातिरिक्तं
 किञ्चिदीश्वरोद्देश्योपहारेषु निक्षिप्रवन्तः, इयन्तु प्रयोजनीयस्याभा-
 वेऽपि सर्व्वस्वं निक्षिप्रवती, जीविकां हृत्पामेव ।

विदुशालेमस्य विनाशः यीशोः पुनरागमनमधि शिक्षा ।

- ५ अथ धर्मधाम रुचिरैः प्रस्तरैरुत्सृष्टद्रव्यैश्च शोभितमिति कैश्चित्
 ६ कथिते स व्याजहार, अत्र युष्माभि र्यद्यद्दृश्यते तन्मध्ये यदा प्रस्तरोपरि
 ७ प्रस्तर एकोऽप्यनिपातयितव्यो न विहायिष्यते, तादृशानि दिना-
 ८ न्यायास्यन्ति । ते तदा तं पप्रच्छुः, गुरो, वाढं, कदा तत् सम्भ-
 ९ विष्यति ? किं वाभिज्ञानं तत्सम्भवकालस्य ? स उवाच, सावधाना-
 स्तिष्ठत, मा भ्रास्यत, यतो बहवो मन्त्रामध्वजिन आगत्य वदिष्यन्त्यहं
 १० सः, समयश्च निकटमागत इति । तद्युयं तान् मानुगच्छत । यदा
 च युद्धानामुपस्रवानाञ्च किंवदन्तीं श्रोष्यथ तदा मा त्रस्यत, यत
 एतानि प्रथममवश्यम्भावीनि, न त्वापाततः परिणामो भविष्यति ।
 १० स तदा तान् जगद्, जाति जाति विरुद्धं राज्यञ्च राज्यस्य
 ११ विरुद्धमुत्पास्यति, स्थाने स्थाने च महाभूकम्पा दुर्भिक्षाणि मार्त्यञ्च
 भविष्यन्ति, गगनाच्च महान्ति भौषणान्यभिज्ञानानि च सम्भवि-
 १२ ष्यन्ति । सर्व्वस्मादेतस्मात् प्राक् तु मनुष्या युष्मासु हस्तानर्पयिष्यन्ति
 समाजगृहेषु कारासु च निधास्यन्त उपद्रोष्यन्ति च युष्मान् राज्ञां
 १३ शास्त्राणाञ्च समचं नेतव्यान् मन्त्रामकारणात् । तन्तु युष्मत्पचीयसा-
 १४ स्त्रेण परिणतं भविष्यति । तत्रो यूयं मनःस्त्रिदं निश्चिनुत यत्

स्वपचवादायं युष्माभिः प्राक् न चिन्तयितव्यं । यतो युष्माकं सर्वेऽपि १५
 विपचा यस्य प्रतिकूलवादं प्रतिरोधं वा कर्तुं न शक्यन्ति, तादृशं
 वक्तुं ज्ञानञ्च मयैव युष्मभ्यं दायिष्येते । यूयन्तु पितृभ्यामपि भ्रातृभिः १६
 ज्ञातिभिः बन्धुभिश्च समर्पयिष्यध्वे, युष्माकं केचिच्च घानिष्यन्ते । यूयञ्च १७
 सर्वेषां द्वेषपात्राणि भविष्यथ मन्नामकारणात् । न तु विनच्छति १८
 युष्माकमेकोऽपि शिरोरुहः । स्वधैर्येण यूयं स्वप्राणान् अर्जयिष्यथ । २९

यदा तु यिरूशालेमपुरीं पृतनाभिर्वेष्टितां द्रक्ष्यथ, तदा तस्य २०
 उच्छिन्ति रथ्निकटमागता तज्जानीत् । तदा यिहूदिद्यानिवासिनः २१
 पलाय्य पर्वतानाश्रयन्तु मनुष्याश्च पुर्यां मध्ये वर्त्तमाना निर्गच्छन्तु
 ग्रामेषु वर्त्तमानाश्च तां मा प्रविशन्तु । यतो यद्यस्मिन्निखितमास्ते २२
 तत्सर्वस्य भिद्ध्ये तान्यधर्मप्रतीकारस्य दिनानि भविष्यन्ति । भवि- २३
 ष्यन्ति च दिनेषु तेषु गर्भिण्यः स्तन्यदायिन्यश्च सन्नापभाजनानि ।
 यतो मेदिन्यां महादुर्गति र्भविष्यति कोपश्च जातिमिमां प्रति ।
 जना असिगस्ताः पतिष्यन्ति वन्दीकृताः सर्वजातिषु (विक्रायिष्यन्ते) २४
 च । परजातीनां कालश्च यावदपूर्णः स्यास्यति, तावद् यिरूशालेमं
 नित्यं परजातीनां चरणै र्मर्दयिष्यते । सूर्यं चन्द्रे नक्षत्रेषु चाभि- २५
 ज्ञानानि भविष्यन्ति, भूतलेऽपि जातीनां सङ्कोचो व्याकुलानां २६
 समुद्रस्य नादचलनयो र्मनुष्येषु च प्राणत्यागिषु भयाद् भूमण्डल-
 माक्रमिष्यन्तीनां (विपदां) प्रतीक्षणञ्च, यतो गगनस्य बलानि
 विचलिष्यन्ति । तदा च महासामर्थ्यप्रतापाभ्यां सार्द्धं मेघरथेना- २७
 गच्छन् मनुष्यपुत्रस्ते र्लक्षयिष्यते । एतत्सम्भवस्यारम्भे तु यूयमूर्द्धी- २८
 भूय शिरांस्युच्चीकुरुत, यतो युष्माकं मुक्तिरासन्ना ।

पुनः स तेभ्यो दृष्टान्तं कथयामास, उडुम्बराः सर्वे वृचाश्च २९
 युष्माभिरालोचयन्तां, ते स्पष्टं शक्यवानुत्पादयन्तीति दृष्ट्वा स्वयं ३०

२१ जानीथ यूयमासन्नः यौगकाल इति । तथैव यूयमपि यदैतत्सर्व्वस्य
 २२ सम्भवं द्रक्ष्यथ ज्ञास्यथ तदा यदीश्वरस्य राज्यं समीपस्थं । युष्मानहं
 सत्यं ब्रवीमि, यावत् सर्व्वमेतन्न सम्भवति तावन्न व्यत्येथ्यन्ति मानवा
 २३ एतत्कालिकाः । द्यावापृथिव्यावत्येथ्यतः, मम वाक्यानि तु नैवा-
 २४ त्येथ्यन्ति । यूयन्तु स्वार्थं सावधाना भवत, नोचेत् युष्मच्चिन्तानि
 मद्यभारेण मत्ततया जौविकाजन्यचिन्ताभिर्वा जडौभवित्थ्यन्ति,
 २५ तथा सति स दिवसः सहसा युष्मानुपस्थास्यति । यतः कूटपाशवत्
 २६ स भूतलस्य सर्व्वत्रासीनानां सर्व्वेषामुपरि वर्त्तिस्यते । अतो यूयं
 जाग्रतः स्थित्वा सर्व्वकाले तथा प्रार्थयध्वं यथा विचार इदं निश्चौ-
 येत यत् सर्व्वार्णेतानि भाविदुःखानि तरितुं मनुष्यपुत्रस्य समचं
 स्थातुञ्च यूयमर्हथ ।

२७ तदा स प्रत्यहं धर्मधामन्युपदिग्न् दिवसमयापयत्, जेतुना-
 २८ ख्यगिरिं निर्गत्य च तत्र रात्रिमयापयत् । प्रत्यूषे च सर्व्वजना
 ' धर्मधाम्नि तस्य वाक्यान्याकर्णयितुं तस्य समीपमागच्छत् ॥ ११ ॥

यौगोः शेषदुःखभोगः मृत्युञ्ज ।

२२१ निष्किल्वपूपानां पर्व्वं तदामन्नमासीत्, तस्य नामान्तरं
 १ पास्वेति । मुख्ययाजकाः शास्त्राध्यापकाश्च यौगो र्यापादनस्योपा-
 यमगवेषयन्, यतस्ते जनेभ्यो भीता आसन् ।

इष्करियोतीययिद्धदा इत्यभिधो नरस्य विश्वासघातित्वम् ।

२ अथ श्रैतानो द्वादशानां श्रेण्यां गणितमीष्करियोतीयाभिधं
 ३ यिद्धदाम् आविवेश । स च मुख्ययाजकानां सेनापतीनाञ्च समीपं
 ४ गत्वा तेषु तत्समर्पणस्योपायमधि तैः संललाप । ततस्ते हर्षं गत्वा
 ५ तस्मै रूयं दातुमङ्गीचक्रुः । सोऽपि सम्मतो बभूव, जनताव्यतिरे-
 ६ क्णेण तेषु तत्समर्पणार्थमवकाशं प्राप्तुमयतत च ।

निस्तारपर्वपालनं प्रभोर्भोष्यस्थापनञ्च ।

ततः परं निष्किल्वूपानां दिनमुपतस्थे यदा निस्तारोत्सवीयो •
 मेषो घातयितव्यः । यीशुस्तदा पित्रं योहनश्चेदमादिशन् प्राहि- ८
 णोत्, युवां गलास्मदर्थं निस्तारोत्सवीयं भोज्यं सज्जीकुरुतं तद-
 स्माभि र्यथा भुञ्जेत । तौ तं पप्रच्छतुः, भवदिच्छातः कुत्रावाभ्यां ९
 सज्जीकर्त्तव्यं ? स ताववादीत्, पश्यतं युवयो नगरं प्रविष्टयो र्जल- १०
 पूर्णं कलसं वहन् कश्चिन्नरो दृग्गतस्म्युखमुपस्थास्यते, स यद् गृहं
 प्रवेक्ष्यति, तदभ्यन्तरं यावद् तमनुगच्छतं, गृहस्वामिनश्च वदतं, गुरु ११
 भवन्तं पृच्छति, कुत्र तदतिथिगृहं यत्राहं स्वशिष्यैः सार्द्धं निस्तारो-
 त्सवीयं भोज्यं भोक्ष्ये ? स तदा वां भूमित उच्चतरामासनैः सज्जितां १२
 बृहतीं शालां दर्शयिष्यति । तत्रैवोपकल्पयतं । ततस्तौ गत्वा तेन १३
 यत् कथितं तदनु रूपं दृष्ट्वा निस्तारोत्सवीयं भोज्यं सज्जीचक्रतुः ।

समये त्वपस्थिते स भोक्तुमुपविवेश द्वादश प्रेरितास्य तेन सार्द्ध- १४
 मासन् । स तदा तानुवाच, दृढाकाङ्क्षयेदं मया प्रत्याकाङ्क्षितं १५
 यन्मम दुःखभोगात् प्राग् युष्माभिः सार्द्धमिदं निस्तारोत्सवीयं भोज्यं
 भुञ्जीथ । युष्मानहं ब्रवीमि, तद् यावदौश्वरस्य राज्ये भिद्धं न १६
 भविष्यति तावन्मया नैव भोक्ष्यते पुनः । ततः परं स पानपात्रं १७
 गृहीत्वा धन्यवादं कृत्वा जगाद, गृहीतैतन्मियो विभजध्वं च । यतो १८
 युष्मान् ब्रवीमि, इतः परं यावदौश्वरस्य राज्यं नोपस्थास्यते तावद्
 गोस्तनीलतोत्पन्नो रसो मया न पायिष्यते । ततः परं स पूषमा- १९
 दाय धन्यवादं कृत्वा च तं भङ्क्त्वा तेभ्यो ददौ बभाषे च, एतन्मम
 शरीरं यद् युष्मदर्थं दीयते । मम स्मरणार्थमिदं कुरुत । भोजनात् २०
 परञ्च स तथैव पानपात्रमादाय बभाषे, पानपात्रमेतन्मम शोणितेन
 स्थापितो नूतनो नियमः, युष्मदर्थं तद् विस्त्रायते ।

११ अपि च पश्यत, मत्समर्पयितुं हँसो मया सार्द्धं भोजनमञ्चे
 १२ वर्त्तते । यथा निरूपितं यथैव मनुष्यपुत्रः प्रयाति, नरेण येन तु
 १३ स समर्थते स मन्तापपात्रं । ततस्तेषां कस्तत् करिष्यत्येतदधि ते
 मिथो विचारयितुमात्रेभिरै ।

१४ पुनस्तेषां को महान् मान्यः, एतदधि तेषु वादानुवाद उत्पेदे ।
 १५ स तु तान् जगाद्, परजातीयानां राजानस्तेषामुपरि प्रभुत्वं कुर्वते,
 १६ तेषां कर्तृत्वकारिणश्च हितकरा इत्यभिधीयन्ते । यूयन्क्वीदृग्भावा
 १७ मा भवत । प्रत्युत युष्मन्मध्ये यो महान् स कनिष्ठ इव भवतु, यश्च
 १८ नायकः स परिचारक इव भवतु । कतरो हि महान्, भोज्ये य
 आसीनोऽस्त्वयवा यः परिचरति ? किं न स य आसीनोऽस्ति ?
 १९ युष्माकं मध्ये त्वहं परिचारक इव वर्त्ते । मत्परीक्षासु तु यूयं
 स्थिरभावेन मया सार्द्धमवस्थितास्ततो यथा मम पिता मद्द्वयं दाय-
 २० वद् राज्यं दातुमङ्गीकृतवान्, तथाहं युष्मभ्यं दायवदिममधिकारं
 दातुमङ्गीकरोमि, यन्मम राज्ये यूयं मया सार्द्धं मम भोजनमञ्चे
 भोक्ष्यध्वे पास्यथ च, सिंहामनेष्वासीना इत्याथेलस्य द्वादशानां
 वंशानां विचारं करिष्यथ च ।

२१ ततः परं प्रभुर्बभाषे, शिमोन, शिमोन, पश्य, शैतानस्मित-
 २२ उना शस्यमिव चालयिष्यन् युष्मान् लब्धुं ययाचे, अहन्तु त्वदर्थं
 तथा प्रार्थितवान् यथा तव विद्यासो न विरुध्येत । त्वमपि स्वसमये
 २३ प्रत्यावृत्तस्त्व भ्रातृन् सुस्थिरीकुरु । स तु तमाह, प्रभो, भवता
 २४ सार्द्धमहं कारामपि मृत्युमपि च गन्तुमुद्यतोऽस्मि । स त्वाच,
 पित्र, त्वामहं ब्रवीमि, त्वं यन्मां जानासि तत् त्रिह्रलो यावन्नान-
 ङ्गीकरिष्यसि तावत् कुक्कुटोऽद्य न रविष्यति ।

२५ ततः परं स तानुवाच, यदाहं युष्मान् सुद्राधारं चलसम्पुटक-

मुपानहौ च विना प्राहिण्वं, तदा युष्माकं किं कस्याप्यभावो
जातः ? ते प्रत्यूचुः, न जातः । स पुनस्तानवादीत्, अधुना तु यस्य २६
मुद्राधारोऽस्ति स तं गृह्णातु चेलसम्पुटकञ्च तथा । यस्य तु नास्ति २७
स स्ववस्त्रं विक्रीणात्वसिञ्च क्रीणातु । यतोऽहं युष्मान् ब्रवीमि,
मामध्येतेनापि सिद्धेन भवितव्यं यल्लिखितमास्ते,

अधर्माचारिणां मध्ये सोऽप्येको गणितोऽभवत् ॥

यतो मामधि यद्यन्निरूपितं तत्परिणामः सिध्यति । तेऽवादिषुः, २८
प्रभो, पश्यत्वच द्वावक्षी विद्येते । स तानब्रवीत्, तत् पर्याप्तम् ।

गेत्शिमान्युयाने थीशोर्मर्मान्निकदुःखम् ।

ततः परं स निर्गत्य खरीत्यनुसारेण जैतुनपर्वतं ययौ तच्छि- २९
व्याश्च तमनुजग्मुः । गन्तव्यं स्थानं प्राप्तश्च स तानवादीत्, धूयं तथा
प्रार्थयध्वं यथा परीक्षां मा प्रविशेत । अनन्तरं स प्रायेण प्रस्तरक्षेप- ४०
स्थानमन्तरं कुर्वन्स्तेभ्यः पृथग् बभूव जानुनी पातयित्वा चेदं भाष- ४१
माणः प्रार्थयाञ्चक्रे, पितः पानपात्रमिदं मत्तोऽपसारयितुं यदि तव ४२
मतिर्भवेत् ! तथापि न मम वाञ्छापि तु तवैव वाञ्छा सिध्यतु ।
तदा स्वर्गात् तस्मै बलदाता दूत एकस्तस्मै दर्शनं ददौ । स च ४३
प्राणपणेन चेष्टमान एकाग्रतरं प्रार्थयत । तस्य खेदश्च बभूव भूमौ ४४
पतङ्गिः शोणितविन्दुभिः सदृशः । ततः परं स प्रार्थनात् उत्थाय ४५
शिथ्याणां समीपं गत्वा तान् शोकाग्निद्राणान् ददर्श बभाषे च, किमर्थं
निद्राय ? उत्थाय तथा प्रार्थयध्वं यथा परीक्षां न प्रविशेत । ४६

थीशोः शत्रुक्षले समर्पणम् ।

स यदैतद्भाषत, पश्य तदा जनतोपतस्ये, तदग्रे च द्वादशा- ४७
नामेकोऽर्थतो यिह्नुदा इत्यभिधो नरोऽब्रजत्, थीशुं चुम्बितुञ्च तद-

- ४८ क्तिकमाजगाम । यीशुस्तु तमाह, रे यिहूदा, चुम्बनेन किं मनुष्यपुत्रं
 ४९ शत्रुषु समर्पयसि ? तदा यद् भवितव्यं तत्सङ्गिभिः कैश्चित् तद् दृष्ट्वा
 ५० स पृष्टः, प्रभो, शंस्माभिः किं कृपाणाघातः कर्त्तव्यः ? तेषामेकस्य
 महायाजकस्य दासमाहृत्य तस्य दक्षिणं कर्णमवचिच्छेद । यीशुस्तु
 ५१ प्रत्युवाच, एतद् यावन् मामनुजानीत । इत्युक्त्वा स तस्य कर्णं स्पृष्ट्वा
 ५२ तं निरामयं चकार । अनन्तरं यीशुः स्वसमीपमभ्यागतान् मुख्य-
 याजकान् धर्मधामरक्षकान् सेनापतीन् प्राचीनांश्च जगाद, दस्यु
 धरिष्यन्त इव यूयं किमसीन् यष्टींश्चादायागताः ? अहन्तु प्रत्यहं
 ५३ धर्मधाम्नि युष्माभिः सार्द्धमाशं, तदा यूयं मदिरुद्धं हस्तान् न
 प्रासारयत । अपि त्वयं युष्माकं समयोऽन्धकारस्य चाधिपत्यम् ।

पितरेण यीशुः त्रिहलोऽस्वीकृतः ।

- ५४ ते तु तं धृत्वापनीय महायाजकस्य गृहं प्रवेशयामासुः, पित्रश्च
 ५५ दूरात् तमन्वगच्छत् । तत्र प्राङ्गणस्य मध्ये जनेषु वङ्गिं प्रज्वाल्यै-
 ५६ कत्रोपविष्टेषु पित्रस्तेषां मध्य उपविवेश । दासी काचित् तदा तमा-
 लोकस्य पुरस्तादुपविष्टं निरीक्ष्य तं प्रत्येकदृष्टिं कुर्वन्ती व्याहार्षीत्,
 ५७ असावपि तेन सार्द्धमासीदिति । स त्वनङ्गीकुर्वन्नब्रवीत्, नारि, तं
 ५८ न जानामि । क्षणात् परमन्यः कश्चित् तं दृष्ट्वा जगाद, त्वमपि
 ५९ तेषामेक इति । पित्रस्त्ववाच, नर, नाहमस्मि । ततः परं व्यतीतायां
 प्रायेणैकस्यां घटिकायामपरः कश्चिद् दृढतरं व्याहार्षीत्, नूनमसा-
 वपि तेन सार्द्धमासीत्, असौ हि गालीलैय इति । पित्रस्त्ववादीत्,
 ६० नर, न जाने त्वया यदुच्यते । तस्मिन्नित्यं भाषमाणे महसा कुक्कुटो
 ६१ रराव, प्रभुस्य सुखं परावर्त्य पित्रं समालोकयामास । पित्रस्तदास्मा-
 ६२ र्षीत् प्रभोस्तद् वाक्यं यत् स तेनोक्तः, यथा, कुक्कुटरावात् प्राक् त्वं
 ६३ त्रिहलो मां प्रत्याख्यास्यसीति । ततः पित्रो वदिर्गत्वा तौत्रं ररोद ।

याजकदेशाध्यक्षसमन्तं यीशोर्विचारः ।

अथ यीशो रक्षणे नियुक्ता नरा उपहसितुं प्रवृत्तास्तं प्राहरन् ६३
वक्षिण तस्य शिर आष्काद्य चास्यमताडयन् तमपृच्छंस्य, कस्त्वां ६४
ताडितवान् ? भावोक्त्वा तद् वद । एतदन्यान्यपि निन्दासूचकवर्चांसि ६५
बहूनि तं प्रति तैरुचिरे ।

जाते पुन दिवसे जनानां प्राचीनवर्गे मुख्ययाजकाः शास्त्रा- ६६
ध्यापकाश्च समागत्य स्त्रीयसभामानाय्य तं जगदुः, त्वं यदि ख्रीष्ट- ६७
स्तर्ह्यस्मान् वद । स तु तानुवाच, मयोक्ता अपि यूयं न विश्वसिष्यथ, ६८
पृष्टाश्चापि मां न प्रतिवदिष्यथ नापि वा मोचयिष्यथ । इतः प्रभृति ६९
मनुष्यपुत्र ईश्वरस्य प्रभावस्य दक्षिण आमीनः स्थास्यति । अनेन सर्वे ७०
व्याहार्युः, त्वं तर्हि किमीश्वरस्य पुत्रः ? स तानवादीत्, यूयं (तथ्यं)
व्याहरथ, यतोऽहं सोऽस्मि । तदा ते प्राङ्, साक्ष्येणाधिकेनास्माकं ७१
किं प्रयोजनं ? वयमेव तस्य मुखान्निर्गतं वाक्यं श्रुतवन्तः ॥ २२ ॥

ततः परं तेषां कृत्स्नो निकर उत्थाय तं पीलातस्य समी- २३
पमनैषीत् तस्य विहङ्गश्च तेऽभियोगं कुर्वन्तो भाषितुमारेभिरे, २
लक्षितोऽयमस्माभि र्यद् राजा ख्रीष्टोःहमिति व्याहरन्नथं जाति-
भिमासुन्मार्गगामित्वे प्रवर्त्तयति कैसराय करदानं निवारयति च ।
पीलातस्तदा तं पप्रच्छ, त्वं किं यिह्मदीयानां राजा ? स तं प्रति- ३
वभाषे, भवंस्तथ्यं व्याहरति । ततः पीलातो मुख्ययाजकान् जननि- ४
वहांस्य जगद, नरेऽस्मिन् मया कोऽपि दोषो न लक्ष्यते । ते तु
गाढतरमवदन्, स प्रजा उत्तेजयति, गाल्लौलत आरभ्यैतत् स्थानं ५
यावद् यिह्मदियायाः सर्वत्रोपदिशति च । इत्थं गाल्लौलस्य नाम ६
श्रुत्वा पीलातः पप्रच्छ, स नरः किं गाल्लौलीयः ? ततः स हेरो- ७
दस्य कर्तृत्वाधीन इत्यवगम्य स तं हेरोदस्य समीपं प्राहिणोत्,

- ८ यतस्तेषु दिनेषु सोऽपि थिह्गालेमेऽवर्त्तत । यीशुं दृष्ट्वा हेरोदो-
 ९ ऽतौव जहर्ष, यत आदीर्घकालात् स तमदिदृचत, यतः स तमधि
 बङ्गीः कथा अग्रंठणोत्, तेन प्रदर्शितं किञ्चनाभिज्ञानं द्रष्ट्यामीत्या-
 १० शापि तस्य सञ्जाता । तस्मात् स तं बङ्गप्रश्नानपृच्छत् । स तु तं
 ११ किमपि न प्रत्यभाषत । अपि च तत्र स्थिता मुख्ययाजकाः शास्त्रा-
 १२ ध्यापकाश्चैकाग्रं तस्याभियोगमकुर्वन् । हेरोदस्तु स्वसैन्यानां साहा-
 १३ य्येन तं परुषौकृत्योपजहास शुभ्रं प्रावारं परिधाप्य च तं पुनः
 १४ पीलातस्थान्तिकं प्रेषयामास । तस्मिन् दिने पीलातहेरोदौ परस्परं
 १५ प्रणयिनौ बभूवतुः, यतस्तत्पूर्वं तौ परस्परं वैरमास्थितौ ॥
- १६ अथ पीलातो मुख्ययाजकान् नायकान् प्रजाजनञ्च समाह्वया-
 १७ ब्रवीत्, मनुष्योऽयं प्रजाजनस्य कुप्रवर्त्तक इव युष्माभिर्मन्दन्तिक-
 १८ मानीतः । पश्यत तु यूयमस्मिन् यान् दोषानारोपयथ मया
 १९ युष्मत्समचं विचारं कुर्वतास्मिन् नरे तेषां कोऽपि दोषो न लक्षितः,
 हेरोदेनापि न लक्षितः, यतोऽहं युष्मान् तस्थान्तिकं प्रेषितवान् ।
 २० पश्यत च नापराद्धमनेन प्राणदण्डहेतुकं किमपि । अतोऽहमिमं
 २१ ग्रामित्वा मोचयिष्यामि । प्रतिवत्सरन्तु पर्वणि तेषां तोषणार्थमेकस्य
 २२ मोचनं तेनावश्यं कर्त्तव्यमासीत् । अतस्तेषां कृत्स्नजनतोत्क्रोशन्ती
 २३ जगाद्, संहरेमं त्राग्वाब्बाञ्जास्मदर्थं मोचय । नरः स नगरे मन्धू-
 तस्योपप्लवस्य नरहत्यायाश्च कारणात् काराबद्ध आसीत् । पीला-
 २४ तस्तदा यीशुं मोचयितुमिच्छंस्तान् पुनश्चैः सम्बोधयामास । ते
 २५ त्वच्चैर्जगद्, क्रुशमारोपयेमं, क्रुशमारोपय । पीलातस्तृतीयवारं
 २६ तान् बभाषे, किं त्वपराद्धमनेन ? न लक्षितोऽस्मिन् मया प्राण-
 २७ दण्डहेतुकः कोऽपि दोषः । तदिमं ग्रामित्वा मोचयिष्यामि । ते तु
 २८ महाशब्देह्यतामाख्याय तस्य क्रुशरोपणं यथाचिरे, तेषाञ्च मुख्य-

याजकानाञ्च शब्दाः प्रबभूवुः, पौलातश्च तेषां याज्रायाः साधनं १४
निश्चिकाय । इत्यमुपपन्नवस्य नरहत्यायाश्च कारणात् काराबद्धो १५
यो नरस्यै र्चाचितः स तेषां तोषणार्थं तेन मोचितः, यीशुस्तु
तेषामभिज्ञाषे समर्पितः ।

यीशोः क्रुशारीपथं चतुष ।

अथ जना यदा तमपानयंस्तदा यामादागच्छन्तं शिमोनाभिधमेकं १६
क्रुरीणीयं नरं धृत्वा यीशोः पश्चाद् वहनार्थं तत्कल्भे क्रुशमर्पया-
मासुः । महान् जननिवहस्य तमन्वगच्छत् तन्मध्ये योषितोऽप्यासन्, १७
तास्तदर्थं स्ववचांस्यताडयन् व्यलपंस्य । यीशुस्तु मुखं परिवर्त्य ता १८
अब्रवीत्, भो यिरूशालेमस्य दुहितरः, मदर्थं मा हदितापि तु स्वाथं
स्वसन्मानवृन्दार्थञ्च, यतः पश्यतायान्ति तानि दिनानि यदा जनै १९
र्वक्ष्यते, धन्या बन्ध्याः, धन्या जठरा अप्रसृताः, धन्याश्च स्तना
अदोहिताः । तदा मनुष्या गिरीन् सम्बोध्य वदिष्यन्ति, अस्मासु २०
निपततेति, शैलांश्च वक्ष्यन्ति, अस्मान् प्रच्छादयतेति । यतः सरसं
तरुं प्रति यद्येतत् क्रियते, का तर्हि शुष्कस्य गति भविष्यति ? २१
अपि च तेन सार्द्धमपरौ द्वौ दुष्कर्षिणौ व्यापादनाद्यापानीयेताम् । २२
ततः परं ते कपालमित्यभिधं स्थानं प्राप्य तत्रैव तच्च तौ २३
दुष्कर्षिणौ च क्रुशान्यारोपयामासुरेकतरं तस्य दक्षिणे, वामे
चान्यतरं । यीशुस्तदोवाच, पितः, चमस्व तेषां, यतः किं कुर्वन्ति २४
तन्न जानन्ति । अनन्तरं ते तस्य वासांसि विभजमाना गुटिका- २५
पातमकार्षुः प्रजाजनाश्च निरीक्षमाणा अतिष्ठन् । तैः सार्द्धं नायका
अपि तं न्यक्कुर्वन्तोऽवदन्, असावन्यास्तारयामास, यद्यसावीश्वरस्य
वरितः ख्रीष्टस्तर्थात्मानं तारयतु । सैनिका अपि तमुपहसन्त २६
उपागत्यास्वरसमुपाहरश्रवदंस्य, त्वं चेद् यिह्ददीयानां राजा तर्था- २७

- १८ त्मानं तारय । तस्योद्धं च युनानीये रोमीयेरिब्रीयेसाचरे लिखितमिदं लेख्यमाप्नोत्, थिद्धदीयानां राजायमिति ।
- १९ तेन सार्द्धं सुदृढयो दुष्कर्भिणोरेकतरोऽपि तं निन्दन्नाह, लं यदि
- २० स्त्रीष्टन्तर्ह्यात्मानमावाञ्च तारय । अन्यतरस्तु तं भर्त्यकव्रवीत्, ईश्वरा-
- २१ दपि किं लं न विभेषि तेनैव दण्डेनाक्रान्तः ? आवां हि तदहौं,
- यत आवाभ्यां यद्यदपराद्धं तदुपयुक्तानि फलानि भुञ्जन्ते, अयन्त्वयुक्तं
- २२ किमपि न कृतवान् । ततः परं स यीशुं जगाद, प्रभो, भवान्
- २३ यदा खराजत्वेनायास्यति, तदा मां स्मरतु । यीशुश्च तमवादीत्,
- लामहं सत्यं ब्रवीमि, अद्य लं परमदेशे मम सङ्गी भविष्यसि ।
- २४ तदा प्रायेणोपस्थितायां षष्ठघटिकायां कृत्स्ने भूमण्डलेऽन्धकारः
- २५ सञ्जातः, स नवमघटिकां यावदवतस्थे । सूर्यस्तदान्धकारमयो बभूव,
- २६ मन्दिरस्य तिरस्करिणी च ह्यिन्ना द्विधा बभूव । यीशुश्चोच्चरवसुदी-
- रयन् व्याजहार, पितस्तव हस्तयोर्ममात्मानं समर्पयामि । इदमुक्त्वा
- २७ स प्राणांस्तत्याज । तदितिवृत्तं दृष्ट्वा प्रतपतिरीश्वरं स्तुवन्नुवाच,
- २८ सत्यं, नरोऽसौ धार्मिक आसीत् । तत्कौतुकदर्शनार्थमेकत्रीभूता
- जननिवहास्य सर्व्वं तदितिवृत्तं निरीक्ष्य खवचांसि ताडयन्तः प्रति-
- २९ जग्मुः । आसंसु दूरे तिष्ठन्तस्तत्परिचितजनाः सर्व्वं यासु गालीस-
- तस्तेन सार्द्धं मनुगतास्तासां काश्चिद् योषितस्तन् सर्व्वं निरीक्षमाणाः ।

यीशोः समाधिः ।

- ५० पश्य च थिद्धदीयानाम् अरिमाथियानगरान्तर एको योषेफ-
- ५१ नामोपतस्थे । स मन्त्री किन्तु भद्रो धार्मिकस्य नरोऽमीषां मन्त्र-
- ५२ षाचाराभ्यामसम्पृक्तश्चासीत् स्वयमपीश्वरस्य राष्यं प्रत्येक्षत च । स
- ५३ एव पीसातस्यान्तिकं गत्वा तं यीशो देहं यथाचे । तमवरोक्ष्य च
- सुखवाससा वेष्टयामास, यत्र च प्राक् कोऽपि कदापि न ग्रथित-

स्नाद्दुशे तच्चिते शवागारे तं निदधाय । तद्दिनं सञ्जनदिनं, विश्रा- ५४
मवारस्थारभश्चामस्र आसीत् । गालीलतस्तेन सार्द्धमागता नार्थ्या- ५५
ऽप्यनुगच्छन्त्यस्तच्छवागारमवलोकयामासु देहश्च कथं निधीयते तद्
ददृशुः । ततः परं प्रत्यावृत्त्य सुगन्धीनि द्रव्याणि तैलानि च सञ्जीचक्रुः । ५६
तथापि विधानानुसारेण ता विश्रामवारे विश्राममसेवन्त ॥ ९३ ॥

यीशोः पुनरुत्थानं स्वर्गारोहणञ्च ।

सप्ताहस्य प्रथमे दिने तृतीये प्रत्युषे ताः सञ्जीकृतानि सुग २४९

न्धिद्रव्याणि वहन्त्यः शवागारान्तिकं जग्मुस्ताभिः सार्द्धमन्या अपि
काश्चिन्नार्थ्याऽब्रजन् । तदा ताः शवागारद्वारात् प्रस्तरमपसरितं ९
ऊचयामासुः, प्रविश्य तु प्रभो र्थीशो देहं न ददृशुः । पश्य चात्र ९
चिन्ताकुलासु तासु दीपपरिच्छेदवेष्टितौ द्वौ पुरुषौ ता उपतस्थतुः । ४
तासु च भीतासु भूमिं प्रति नतमुखीषु च तौ ता ऊचतुः, कथं ५
मृतानां मध्ये तं जीवितं गवेषयथ ? सोऽत्र नास्ति, स उत्थापित
एव । पुरा गालीले विद्यमानेन तेन यूथं यदुक्तास्तत् स्मरत । ७
स हि कथितवान्, मनुष्यपुत्रस्त्रेदमवश्यम्भावि, यत् स पापिमनुष्याणां ८
करेषु समर्पयिष्यते, क्रुशमारोपयिष्यते च तृतीये दिने च पुनरु-
त्थास्यति । तदा तास्तस्योक्तीः समारुः ।

अनन्तरं ताः शवागारात् प्रत्यावृत्त्यैकादशभ्यः प्रेरितेभ्योऽन्येभ्यः ९
सर्वेभ्यश्च संवादं ददुः । मगदलीनी मरियम् थोहाना थाकोबस्य १४
माता मरियम् तासां सङ्गिन्योऽन्याश्चेमा एव प्रेरितेभ्यः सर्वमेतत्
कथयामासुः । तेषां दृष्टौ तु तासां कथा प्रस्ताप एव प्रत्यभात् १९
ते च तासु न व्यथसन् । पित्रस्त्रेत्याय शवागारं प्रति दुद्राव, १९
प्रकृश केवलं वस्त्रखण्डान् भूमौ विस्तृतान् ददर्श, यच्च वृत्तं तत्र
मनस्यास्यर्थं मन्यमानोऽपजगाम ।

- १३ पश्य च तस्मिन् दिवसे तेषां दौ नरौ थिह्णालेमात् क्रोश-
- १४ चतुष्टयव्यवहितमिन्धायूनामकं शाममगच्छतां । तावेतानि सर्व्वाः-
- १५ णीतिवृत्तान्यधि मियः समलपतां । तयोरित्यं संलपत्यो विचारय-
- १६ त्योश्च स्वयं यीशुः समीपमागत्य ताभ्यां साङ्गं ब्रजितुं प्रवृत्ते । तयो
- १७ नैत्राणि तु तथा रुद्रान्यासन् यथा तौ तमभिजातुं नाशकृतां । स
- तदा ताववादीत्, कास्ताः कथा ब्रजनकाले या मियो विचारयथो
- १८ विषणौ ? तदा क्लियपानामा तयोरेकतरः प्रतिभाषमाणस्तमवादीत्,
- एको भवान् प्रवासीव थिह्णालेमे वर्त्तमानोऽपि किं नावगतवांस्तत्
- १९ सर्व्वं यदेतेषु दिनेषु तत्र वृत्तं ? स तौ पप्रच्छ, तत् किं ? तौ
- तमूचतुः, नासरतीयं यीशुमधि यद् वृत्तं तदेव । स भाववादी
- नर आसीत्, ईश्वरस्य सर्व्वजनस्य च समचं क्रियया वाचा च
- २० शक्तिमान् । स यन्मुख्याजकैरस्माकं नायकैश्च प्राणदण्डार्थं समर्पितः
- २१ क्रुशमारोपितश्चाभूत् । अस्माकन्वियमाशासीत्, यत् स एवेसायेलस्य
- भावी मोचयिता । तद् यथास्तु तथास्तु, तस्मादितिवृत्तादारभ्याद्य
- २२ तृतीयं दिनं स गतः । अपि चास्मत्सङ्गिनोभिः काभिश्चिन्नारीभि
- २३ र्वयं चमत्कारिताः । ताः प्रत्युषे श्रवागारं गतास्तदीयदेहमप्राप्य
- प्रत्यागताश्च, ता श्रवदन्, वयं स्वर्गदूतयो दर्शनं प्राप्तास्ताभ्यामुच्यते
- २४ स जीवतीति । ततोऽस्मत्सङ्गिनां केऽपि श्रवागारं जग्मुः, ते ताभि
- २५ यथा कथितं तदनु रूपमेव सर्व्वे प्रापुस्तन्तु न ददृशुः । स तदा
- तानुवाच, रे निर्व्वोधौ भाववादिभि र्यद्यदुक्तं तत्र विश्वसितुं मन्ध-
- २६ धियौ च, क्वत्त्रं तद् दुःखं मुक्त्वा खीष्टो यत् स्वप्रतापं प्रविशति,
- २७ किं न तत् तस्यावश्यङ्कर्त्तव्यमासीत् ? ततः परं स मोशितः सर्व्वभ्यो
- भाववादिभ्यश्चारभ्य क्वत्त्रे शास्त्रे तमधि यद्यलिखितं तद् व्याख्यात् ।
- २८ इत्यं ते यदा तयो गन्तव्यस्यं स्थानस्य समीपमुपातिष्ठन्त च

तदाद्यगमनेच्छाया लक्षणमदर्शयत् । तौ तु सायहं प्रसादयन्तौ २८
 तमूचतुः, तिष्ठत्वावाभ्यां सार्द्धं, यतः सायंसमय आसन्नो दिनावसानञ्च
 प्रतिभाति । ततः स ताभ्यां सार्द्धमवस्थानार्थं गृहं प्रविवेश । ततः २०
 परं ताभ्यां सार्द्धं भोजनायोपविश्य स पूषं गृहीत्वा धन्यवादम-
 कार्षीत्, तं भङ्क्ता च ताभ्यामददात् । अनेन तयो र्नेत्राणि मुक्ताणि २१
 तौ च तमभिजज्ञतुः । स तु तयोः समीपतोऽन्तर्दधे । तौ तदा २२
 परस्परमवादिष्टां, अस्मद्गृह्यं किं नाज्वलत् तदास्मदन्तरे यदा स
 पथ्यावाभ्यां समलपदस्मदर्थञ्च शास्त्राणि व्याख्यत् ?

तस्मिन्नेव दण्डे तावुत्याय यिरूशालेमं प्रतिजग्मतुः समवेतांश्चै- २३
 काद्ग्रप्रेरितांस्तेषां सङ्गिनश्च प्रापतुः । तेऽवदन् मत्वं प्रभुस्त्यापितो २४
 दत्तवांस्य शिमोनाय दर्शनमिति । तावपि पथि यद् वृत्तं प्रपभ- २५
 ज्जने च स यथा ताभ्यामभिज्ञातस्तन्निवेदयामासतुः ।

इत्थं तेषां कथनकाले स्वयं यीशुस्तेषां मध्ये तस्यौ तांश्च २६
 जगाद, युष्माकं शान्तिं भूयात् । ततस्ते चुन्वा त्रासं गत्वा चान्व- २७
 मिमत कश्चिदात्मानं पश्याम इति । स तु तानब्रवीत्, कथमुदिग्याः २८
 स्व ? किमर्थञ्च युष्माकं हृदयेषु वितर्का उद्भवन्ति ? मम हस्तौ २९
 चरणौ च निरीक्ष्य जानीत यत् स्वयमहं सोऽस्मि । स्पृशत मां
 समवलोकयत च । नास्यात्मा तादृशान्सास्थिविशिष्टो यादृशं मां
 पश्यथ । एतद् भाषमाणः स तेभ्यः स्वहस्तौ स्वचरणौ च दर्शया- ४०
 मास । तदापि त्वानन्दात् तेषु न विश्वसत्त्वास्वर्थं मन्यमानेषु च ४१
 स तान् पप्रच्छ, युष्माकमत्र किञ्चित् खाद्यं किं विद्यते ? तदा ते ४२
 तस्मै शृष्टमीनस्य खण्डं मधुकोषस्य खण्डञ्च ददुः, स च तेषां समञ्च ४३
 तद् गृहीत्वा बुभुजे । तांश्चोवाच, मोघे र्व्यवस्थायां भाववादिनां ४४
 ग्रन्थेषु गीतसंहितायाञ्च मामधि यद्यल्लिखितमास्ते सर्वेषां तेन

- चिह्नेन भवितव्यमिति याः कथाः पुरा युष्माभिः साङ्गैर्ममावस्थिति-
 ४५ काले यूयं मयोक्तास्तासां फलमेतत् । तदा स तेषां बुद्धिं शास्त्र-
 ४६ बोधायोद्घाटयामास । तांश्च अगाद, इत्यं लिखितमास्ते इत्यञ्च
 स्त्रीष्टस्यावशङ्कन्तव्यमासीत्, यत् तेन दुःखं भोक्तव्यं तृतीये दिने
 ४७ पुनइत्यातव्यं, चिरुशालेमादारभ्य च सर्वजातिषु तस्य नाम्ना मनः-
 ४८ परावर्त्तनस्य पापक्षमायाश्च घोषणेन व्याप्तव्यं । यूयञ्च सर्वस्यैतस्य
 ४९ साक्षिणः । पश्यत च मम पित्रा यत् प्रतिश्रुतं तदहं युष्माकसुपरि
 प्रेषयिष्यामि । यूयञ्च यावदूर्द्ध्वलोकतः प्रभावेन सञ्चिता न भविष्यथ,
 तावद् चिरुशालेमपुर्थ्यामवतिष्ठध्वम् ।
 ५० अथ स तान् वैयनिथां यावद् वहिर्निनाथ, स्वकरावूर्द्ध्वीकृत्य च
 ५१ तेभ्य आग्रिषं ददौ । आग्रौर्दानकाले च तेभ्यः पृथग्भूय स्वर्गमारो-
 ५२ हयान्चक्रे । ते च तस्य भजनं कृत्वा महानन्देन चिरुशालेमं प्रतिजग्मुः,
 ५३ सततं धर्माधानि वत्तमानाश्चेत्परमस्तुवन् धन्यमवदंस ॥ २४ ॥

योहनलिखितः सूसंवादः ।

ईश्वरस्य वाक्यं यीशोर्महत्त्वमवतारकथा च ।

आदौ वाद आसीत्, स च वाद ईश्वराभिमुख आसीत्, स १
च वाद ईश्वर आसीत् । स आदावीश्वराभिमुख आसीत् । तेन २
सर्व्वसुद्धतं, यद्यदुद्धतं तन्मध्ये च तं विना न किमप्युद्धतं । तस्मिन् ३
जीवनमासीत्, तज्जीवनञ्च मनुष्याणां ज्योतिरासीत् । तज्ज्योति- ४
स्यान्धकारे राजतेऽन्धकारस्तु तन्न जगत् । ५

अथेश्वरसकाशात् प्रहितो नर एकः समुद्भव, तस्य नाम योहन ६
इति । स साक्ष्यार्थमाजगाम, ज्योतिरधि तेन तथा साक्ष्यं दात- ७
व्यमासीत्, यथा सर्व्वे तेन विश्वासिनो भवेयुः । स ज्योतिर्नासीत्, ८
अपि तु ज्योतिषि साक्ष्यदाने नियुक्तः । यत् सर्व्वमनुष्यं द्योतयति ९
तद् यथार्थं ज्योतिरासीज्जगदायात्सुद्यतं । तज्जगत्यासीत्, जगच्च १०
तेन समुद्भव, जगत्तु तन्नाजानात् । स ज्योतिःस्वरूपो निजविषय- ११
माजगाम, निजस्वास्तु तं न जगत्तु । यावन्तस्तु तं जगत्तुस्तेभ्यः १२
स तत् सामर्थ्यं ददौ येन त ईश्वरस्य सन्ताना भवन्ति यतस्तेऽसुख्य १३
नास्ति विश्वमन्ति । न शोणितेभ्यो नापि वा मांसस्याभिलाषास्नापि १४
वा पुरुषस्याभिलाषात् प्रत्युतेश्वरादेव ते जाताः ।

स च वादो मांसरूपी बभूव प्रवासीवासन्मध्ये ववृते च, वयञ्च १५
पितृसकाशादागतस्यैकजातस्य पुत्रस्य प्रतापमिव तस्य प्रतापं निरी-
क्षितवन्तः । परिपूर्णः स प्रसादेन सत्येन च । योहनस्तस्य साक्षी, स १६

प्रोचैत्तुक्त्वान्, अयं स एव यमधि मयोक्तं, मम पश्चाद् य आयाति
 १६ स मत्तोऽग्रगण्यो जातः, यतः स मत्तः प्रागासीदिति । तस्य पूर्ण-
 १७ तातश्चास्मि सर्वैरस्माभिः प्रसादात् परं प्रसादः । यतो मोक्षिद्वारा
 १८ व्यवस्थादायि, प्रसादसत्ये तु यीशुः ख्रीष्टद्वारा समुद्भूते । ईश्वरः कदापि
 केनापि नादर्शि, पितृक्रोडस्य एकजातः पुत्र एव तं व्याचख्यौ ।

यीशुविषये योहनस्य साक्ष्यदानम् ।

१९ अथ योहनस्य साक्ष्यमिदं । यिह्ददीयजना यिरूशालेमाद्
 याजकान् लेवीयांश्च प्रहित्य यदा तमप्रच्छयन्, को भवानिति,
 २० तदा सोऽङ्गीचकार नैवापजुङ्गुवे । सोऽङ्गीचकार, नाहं ख्रीष्टः ।
 २१ ते तमप्राचुः, तर्हि किं ? भवान् किमेस्त्रियः ? सोऽब्रवीत्, नाहं
 सः । तर्हि भवान् किं स भाववादी ? स प्रत्यवादीत्, नाहं सः ।
 २२ ततस्ते तमाहुः, भवान् कस्तद् वदतु, यतो वयं यैः प्रेरितास्तेभ्यो-
 ऽस्माभिः प्रत्युत्तरं दातव्यं । आत्मविषये भवान् किं वदति ? स
 उवाच, भाववादी यिशायाहो यथोक्तवान्, तथैव ।

अस्यहं कस्यचिद् वाणी प्रोचै घोषयतो मरौ ।

भो युष्माभिः प्रभो मार्गः समानीक्रियतामिति ॥

२३ प्रहितास्ते जनाः फरौशिनां श्रेष्ठां गणिताः । ते तदा तमिमां
 २४ कथामप्राचुः, भवान् यदि न ख्रीष्टो नाप्येस्त्रियो वा नापि वा स
 २५ भाववादी, किमर्थं तर्हि स्नापयति ? योहनः प्रतिभाषमाणस्तानवा-
 २६ दौत्, अहं तोयेन स्नापयामि, यूयन्, यं न जानीथ तादृशो नर
 २७ एको युष्माकं मध्ये स्थित्वास्ते । मत्पश्चादागच्छन् स एव ममाग्रगण्यो
 जातः । नार्हाम्यहं तदीयोपानहो बन्धनं मोक्तुमिति । योहनो
 २८ यथास्नापयत् तत्र यद्देनपारम्थायां वैथनिथायामिदं समभूत् ।
 २९ परदिवसे योहनः स्वसमीपमागच्छन्तं यीशुं विलोक्य बभाषे,

पश्चाद्यमीश्वरस्य मेषश्रावको यो जगतः पापभारं हरति । अर्थं स २०
 यमधि मथोक्तं, मत्यश्चाक्षर एक आयाति यो ममाद्यगण्यो जातः, यतः
 स मत्तः प्रागासीदिति । अहञ्च तं नाजानां, स तु यदिस्त्रायेस्त्रस्य २१
 प्रत्यञ्चौक्रियेत तदर्थमहं तोये स्त्रापयस्त्रागत इति । अपि स योहनः २२
 साक्ष्यं दत्त्वावादीत्, पवित्र आत्मा कपोत इव स्वर्गाद्वरोहन् मथा
 स्त्रचितः, स चामुष्योपर्य्वतस्ये । अहमपि तं नाजानां, येन तु तोये २३
 स्त्रापयितुं प्रहितोऽहं तेनैव मञ्चं कथितं, त्वं यस्योपरि पवित्रमात्मा-
 नमवरोहन्तमवतिष्ठमानञ्च द्रक्ष्यसि, स एव पवित्र आत्मनि स्त्राप-
 यिता । अहञ्च दृष्टवान् साक्ष्यं दत्त्वांश्च यदयमीश्वरस्य पुत्र इति । २४

यीशुना शिष्याणां प्रथमाज्ञानम् ।

तत्परदिवसे पुन योहनस्तिष्ठन्नासीत्, तच्छिष्यौ च द्वौ तेन २५
 सार्द्धमास्तां । स तदा यीशुं विहरन्तं निरीक्ष्य बभाषे, पश्चाद्यमी- २६
 श्वरस्य मेषश्रावकः । तौ द्वौ शिष्यौ च तस्येदं वचनं श्रुत्वा यीशुमनु- २७
 जग्मतुः । यीशुः प्रत्यावृत्त्य तावन्गच्छन्तौ विलोक्य भाषते, किम- २८
 विच्यथः ? तौ तमवदतां, भवान् कुत्र वसति, रब्बिन् ? भाषान्तरे-
 ऽस्यार्थो गुरो । स तौ ब्रवीति, एतय पश्यतं । ततस्तौ गत्वा स २९
 यत्रावसत् तत् स्थानं ददृशतुस्तद्दिनञ्च तेन सार्द्धमवतस्थान्ते । तदा
 प्रायेण दशमी घटिकासीत् । यौ द्वौ योहनस्य वचनं श्रुत्वा ३०
 यीशुमनुगतौ, आश्रित्यनामा शिमोनस्य पित्रस्य भ्राता तयोरेकतर
 आसीत् । प्रथमः स निजभ्रातरं शिमोनमन्विष्य प्राप्नोति वदति ३१
 च, आषादित आवाभ्यां मशौहः । भाषान्तरेऽस्यार्थः स्त्रीष्टः (अमि-
 धिक्तः) । इदमुक्त्वा स तं यीशोरन्तिकं निनाथ । यीशुस्तदा तं ३२
 समासोक्त्य बभाषे, त्वं योनाः रुतः शिमोनः, त्वं कैफा इत्यभिधा-
 यिष्यसे । भाषान्तरेऽस्यार्थः पित्रः (पाषाणः) ।

- ४३ तत्परदिवसे यीशु गालीलैः प्रस्थातुमैच्छत् । स च फिलिपमा-
- ४४ साद्य वदति, मामनुगच्छ । आम्ब्रियपिचौ यस्य पौरौ, स फिलि-
- ४५ पोऽपि तस्य वैतसैदाख्यपुरस्य पौर आसीत् । पुनः फिलिपो
नथनेल्लमासाद्य वदति, मोशि र्ववस्थायां भाववादिनस्य यस्य वर्णनां
लिखितवन्तः सोऽस्माभिः प्राप्तः, स योषेफसुतो नासरतीयो यीशुः ।
- ४६ नथनेल्लमब्रवीत्, नासरताद् भद्रं किमपि किं समुद्भवितुं
- ४७ शक्नोति ? फिलिपस्तं ब्रवीति, एतद्य पश्य । यीशुः स्वान्तिकमाग-
च्छन्तं नथनेल्लं निरीक्ष्य तमुद्दिश्य भाषते, पश्चायं सत्येनेसायेस्त्रीयो
- ४८ नाख्यस्मिन् कपटः । नथनेल्लस्तं ब्रवीति, कथं मां जानाति, भवान् ?
यीशुः प्रतिभाषमाणस्तमाह, फिलिपेन तवाङ्गानात् प्रागुडुम्बरवृक्ष-
- ४९ स्थाधः स्थितस्त्वं मया ललितः । नथनेल्लः प्रतिभाषमाणस्तं वदति,
५० रब्बिन्, भवानीश्वरस्य पुत्रः, भवानिसायेल्लस्य राजा । यीशुः
प्रतिभाषमाणस्तमाह, उडुम्बरस्थाधस्तात् त्वं मया ललित इत्यहं
त्वामुक्तवांस्तत्कारणात् किं विश्वसिषि ? अस्मादपि महत्तराणि
- ५१ (लक्षणानि) द्रक्ष्यसि । अन्यच्च स तं वक्ति, सत्यं सत्यं, युष्मानहं
ब्रवीमि, उद्घाटितः स्वर्गो मनुष्यपुत्रस्योर्द्ध्वेन चारोहन्तोऽवतरन्तश्च
स्वर्गदूता युष्माभिर्द्रक्ष्यन्ते ॥ १ ॥

यीशोः प्रकाशकाव्यारम्भः ।

- २१ द्वितीये दिने तु गालीलैः कान्नाथां विवाहः समभूत्, यीशो माता
- २२ च तत्रासीत् । यीशुस्तच्छिष्याद्यापि तस्मै विवाहाय निमग्नितः
- २३ आसन् । जाते तदा द्राक्षारसस्य न्यूनत्वे यीशो माता तम-
- २४ वादीत्, अमीषां द्राक्षारसो नास्ति । यीशुस्तां वदति, नारि,
मया सह तव किं कार्यं ? मम समय इदानीमप्यनुपस्थितः ।
- २५ तस्य माता परिचारकान् ब्रवीति, अस्मै युष्मान् यद्यद् वक्ति तत्

कुसुत । तच्च तु यिद्धदीयानां शुचिलसाधनार्थमुचितानि पाषाण- १
 मयानि षट् महानि तोयपात्राण्यामन्, तानि प्रत्येकमाढकद्वय-
 माढकत्रयं वाधारयन् । यीशुस्तान् वक्ति, पात्राणीमानि तोयेन ०
 पूरयत । ततस्ते तान्याकर्णं पूरयामासुः । तदा स तान् ब्रवीति, ८
 इदानीं किञ्चिदादाय भोज्याध्यक्षस्थान्तिकं वहत । ततस्ते किञ्चि-
 दूङ्गः । स भोज्याध्यक्षो यदा तोयं तद् द्राचारसेन परिणतमाखा- ९
 दयत्, तदा तत् कुत आनीतं तस्माजानात्, यैस्तु तदुत्तारितं ते
 परिचारका अजानन् । ततः स भोज्याध्यक्षो वरमाह्वयाह, सर्व- १०
 मनुष्यः पथममुत्तमं द्राचारसं परिवेषयति, जने बाङ्गस्थेन पीते च ११
 निरुष्टतरं परिवेषयति । तन्त्वेतावत्कालं यावदुत्तमं द्राचारसं रचित-
 वान् । गाल्लौलस्थकान्नायां यीशुनाभिज्ञानानामयमारम्भोऽकारि
 स्वप्रतापश्च प्रत्यक्षौचके । तच्छिष्याश्च तस्मिन् व्यश्रमन् ।

ततः परं स तस्य माता भ्रातरश्च तस्य शिष्याश्च कफरनाह्वम- १२
 मवतेरुः, तच्च त्वल्पदिनान्यत्रतस्थिरे ।

यीशो र्थिहृशालेभगमनम् ।

आसन्ने पुन र्थिहृदीयानां निस्तारपर्वणि यीशु र्थिहृशालेभ- १३
 मारुरोह । धर्मधाम्नि च गोमेषकपोतविकेहन् मुद्राविनिमय- १४
 कारिणश्चभीनान् दृष्ट्वा स दामभिः कशां रचयित्वा सर्वांस्तान् १५
 मेषान् गाश्च धर्मधामतो वहिर्द्रावियामास, बणिजाश्च मुद्राचयान्
 विकौथ्यामनानि न्युञ्जीचकार, कपोतविकेहंश्चोवाच, सर्वमेतदतः १६
 स्थानादपसारयत, मम पितु गृहं मा काष्ठं बाणिज्यगृहमिति ।
 तच्छिष्याश्च समरु र्यलिखितमास्ते,

तन्निकेतनपञ्चीया व्ययतां मां यमिष्यति । १७

ततो यिद्धदीयाः प्रतिभाषमाणास्तमवादिषुः, एतत् त्वया यत् १८

- १८ कर्त्तव्यं तस्य किमभिज्ञानमस्मान् दर्शयसि ? यीशुः प्रतिभाषमाण-
स्तानब्रवीत्, मन्दिरमिदं भङ्गं, त्रिषु दिनेष्वहं तदुत्थापयिष्यामि ।
- १९ यिह्णदीयास्तदां जगदुः षट्त्वारिंशद्वत्सरान् यावन्मन्दिरमिदं
निर्मायते स्म, त्वं कथं त्रिषु दिनेषु तदुत्थापयिष्यसि ? स तु
- २० खदेहरूपं मन्दिरमुद्दिश्याकथयत् । अतो मृतानां मध्यतस्तस्योत्था-
नात् परं तस्य शिष्याः समारुह्यत् ते तेनेदमुक्ताः । तदा ते शास्त्रे
यीशुना कथिते वचने च व्यश्चसिषुः ।
- २१ निस्तारपर्वणि यदा स यिह्णशालेमेऽवर्त्तत, तदा तेन क्रिय-
माणान्यभिज्ञानार्थकर्माणि विलोक्य बहवस्तस्य नास्ति व्यश्चसन् ।
- २२ यीशुस्तु तेष्वात्मसमर्पणं नाकार्षीत्, यतः स सर्वानजानात् ।
- २३ मनुष्ये परस्य माच्छ्रेण तस्य प्रयोजनं वा नाभवत्, यतो मनुष्य-
स्यान्तरे यदविद्यत, तत् स स्वयमजानात् ॥ २ ॥

नवजन्मविश्वाससम्बन्धि च यीशोः शिस्तादानम् ।

- ३१ अथ फरीशानां मध्ये नौकदीमनामा नर आसीत्, स यिह्णदीया-
नामेको नायकः । स रात्रौ यीशोरन्तिकमागत्य तमवादीत्, रब्बिन्,
वयं जानीमो यद् भवानौषरादागतो गुरुः, यतो भवान् यान्यभि-
ज्ञानार्थकर्माणि करोति, तानि कर्त्तुं केनापि न शक्यानीश्वरस्य
२ सङ्गित्वं विना । यीशुः प्रतिभाषमाणस्तमब्रवीत्, सत्यं सत्यं, त्वामहं
ब्रवीमि, पुनरादितो न जनित्वा मनुष्य ईश्वरस्य राज्यं द्रष्टुं न
४ शक्नोति । नौकदीमस्तं ब्रूते, वाङ्मूक्यप्राप्तो मनुष्यः कथं जनितुं
शक्नुयात् ? स किं द्वितीयवारं मातुर्जठरं प्रविश्य जनितुं शक्नोति ?
५ यीशुः प्रतिवभाषे, सत्यं सत्यं, त्वामहं ब्रवीमि, तोयात्मभ्यां न जनित्वा
६ मनुष्य ईश्वरस्य राज्यं प्रवेष्टुं न शक्नोति । यन्मांसतो जातं तन्मांसं,
७ यदात्मतो जातं तदात्मा । युष्मासिः पुनरादितो जनितव्यमिति मया

त्वं यदुक्तस्तथास्यं मा मन्यस्य । आत्मरूपो वायु र्बन्धति तत्र क
 वाति, तत्त्वमस्य त्वया श्रूयते, न ज्ञायते तु स कुत आयाति कुत्र
 याति वा । आत्मतो जातः सर्व्वमनुष्यस्तादृग्भूतः । नौकदीमः प्रति- ८
 भाषमाणस्तमवादीत्, सर्व्वमेतत् कथं भवितुं शक्नोति ? यीशुः प्रति- १०
 भाषमाणस्तमाह, त्वमिच्छायेत्स्य गुरुस्तथाप्येतन्न जानासि ? सत्यं ११
 सत्यं, त्वामहं ब्रवीमि, वयं यज्जानीमस्तत् कथयामः, यच्च दृष्टवन्तस्तत्र
 शास्त्रं ददाः, तथाप्यस्तत्सास्त्रं युष्माभिर्न गृह्यते । पार्थिवविषयान् १२
 कथितवति मयि यदि यूयं न विश्वसिथ, कथं तर्हि स्वर्गीयविषयान्
 कथितवसि मयि विश्वसिथ्यथ ? नापरः कोऽपि स्वर्गमारुरोह, केवलं १३
 स्वर्गाद्वरूढः स्वर्गवासि मनुष्यपुत्रः । अपि च यथा मरौ मोगिना १४
 सर्प उच्चैकृतस्तथा मनुष्यपुत्रो यद् उच्चैकारिष्यते तत्तस्यावश्यम्भावि,
 तस्मिन् विश्वासौ सर्व्वमनुष्यो यथा न विनश्यानन्तं जीवनं लप्स्यते । १५
 यत ईश्वरो जगतौत्यं प्रेम चकार, यस्मिजमेकजातं पुत्रं ददौ, १६
 तस्मिन् विश्वासौ सर्व्वमनुष्यो यथा न विनश्यानन्तं जीवनं लप्स्यते ।
 ईश्वरो हि स्वपुत्रं जगति प्रहितवान् न जगतो विचारसाधनायं, १७
 प्रत्युत जगद् यत् तेन चाणं लभेत तदर्थं । यस्तस्मिन् विश्वसिति १८
 तस्य विचारो न क्रियते । यो न विश्वसिति तस्य विचारः
 सम्भूतः, यतः स ईश्वरस्यैकजातपुत्रस्य नास्ति न विश्वसितवान् ।
 विचारश्चायं, यदागतं जगति ज्योतिः, मनुष्यास्तु ज्योतिषस्तिमिरे- १९
 ऽधिकमप्रीथन्त, यतस्तेषां कर्माणि दृष्टानि । कदाचारवान् सर्व्व- २०
 मनुष्यो हि ज्योतिर्दृष्टि, तदीयकर्माणां दोषस्तेन व्यक्तीभविष्यतीति
 भयाच्च स ज्योतिषो निकटं नायाति । यस्तु सत्यमाचरति तस्य २१
 कर्माणोश्चरे साधितानीव प्रत्यक्षीभविष्यन्तीत्याकाङ्क्षया स ज्योतिषो
 निकटमायाति ।

योह्वद्वषये योहनस्य साक्ष्यदानम् ।

- ११ ततः परं यीशुस्तदीयप्रव्यास्य थिह्ददियाया जनपदं जग्मुः
 १२ स च तत्रैव तेः साङ्गं वर्त्तमानोऽस्त्रापयत् । योहनोऽपि ग्राह्मीमान्ति-
 १३ कस्य ऐनोने वर्त्तमानोऽस्त्रापयत्, यतस्तत्र बङ्गाप क्रामन् मनुष्यास्त्रो-
 १४ पस्याय स्त्रापिताः । योहनस्तदापि कारायामनिक्षिप्त आसीत् ।
 १५ अथ शुचिलमाधनमधि योहनस्य केषाञ्चिच्छिष्याणां कस्यचिद्
 १६ थिह्ददीयनरस्य च मिथो वादानुवादो बभूव । ते तदा योहनस्य
 १७ समीपमागत्य तमवादिषुः, रब्बिन्, यद्दनपारे यो भवता साङ्ग-
 १८ माभौत्, भवता च यस्य स्वपञ्चं साक्ष्यमदासि, पश्यतु स'ह्नापयति,
 १९ सर्व्वं च तस्य समीपमुपतिष्ठन्ते । योहनः प्रतिभाषमाणो जगद, यस्त्रो
 २० यत् स्वर्गाददायि, तद्भिन्नं किमपि तेन मनुष्येणादातं न उच्यते ।
 २१ नाहं स्त्रीष्टोऽपि तु तस्याये प्रहृतोऽस्मीति मया दृढूचे तत्र दृढूकेव
 २२ मम साक्षिणः । यः कन्यां प्राप्नवान् म एव वरः, वरस्य यो बन्नुस्तु
 २३ मन्निधौ तिष्ठस्तस्य वाक्यान्याकर्णयति, स वरस्य वाणीवारणादानन्देन
 २४ मोदते । नूनं मम स आनन्दः पूर्णो बभूव । प्रमुखा वर्धितव्यं,
 २५ मया तु ह्रमितव्यं । य ऊर्द्धत आदाति स सर्व्वेषामुपरिस्त्रः । यो
 २६ भृन्मुत्पन्नो भौमः सः, भौमविषयान् कथयति च । यः स्वर्गा-
 २७ दायाति स सर्व्वेषामुपरिस्त्रः, यस्त्र दृष्टवान् श्रुतवांस्य तदधि माक्ष्यं
 २८ ददाति । तस्य माक्ष्यन्तु केनापि न गृह्यते । तस्य माक्ष्यं येन
 २९ गृह्येत, तेनेश्वरः कृत्य इति कथा मुद्रदाङ्कता । यतो य ईश्वरेण
 ३० प्रहितः स ईश्वरस्योक्ती भाषते । ईश्वरो ह्यमितात्मनं ददाति ।
 ३१ पिता पुत्रे प्रेम करोति, तस्य हस्ते सर्व्वं मरुर्ध्यामास च । यः
 ३२ पुत्रे विश्वसिति तस्यानन्तं जीवनमाप्ते, यस्तु पुत्रं न गृह्णाति स
 ३३ जीवनं न द्रक्ष्यति प्रत्युतेश्वरस्य क्रोधस्तस्योपर्य्वर्धितव्यते ॥ ३ ॥

श्रमगीयस्त्रिये यौशोरुपवेशकथा तत्फलञ्च ।

यौशुः स्वयं नास्त्वापदत्, तस्य प्रिया दृष्ट्वापयन् । अतो ४
 योहनतो यौशुना बहवः श्रियाः क्रियन्ते स्थाप्यन्ते चेति कथा ५
 फरीश्रिभिरश्राब्देतज्जाला प्रभु र्द्विद्विद्यां परित्यज्य पुनर्गङ्गीलं ६
 प्रतस्थे । श्रमरयादंशेन गरुन्तु तस्यादशङ्कर्कव्यमासीत् । ततः स ७
 श्रमरियादेशस्थं शुरुराभिधं नगरमायाति । पुरा या भूमि ८
 र्याक्रोभेन स्तुपुत्राय योषिकाय दत्ता तद्गुरं तद्गुमीदस्थं । तत्र च ९
 याकोबस्य क्रुप आसीत् । अत यौशुः पशुश्रान्तो भूत्वा तथैव १०
 तत्कूपान्तिरुमुपविष्टवान् । तदा प्रायेण षष्ठी घटिवासीत् । श्रमरौया ११
 काचिन्नारौ तोयमुद्वर्त्तुमायाति । यौशुस्तां ब्रूते, मह्यं पानीयं १२
 देहि । यतस्तस्यः श्रियाः खाद्यक्रयायं नगरमपगतवन्तः । ततः सा १३
 श्रमरौया नारी तं ब्रवीति, अहं श्रमरौया नारी, त्वञ्च यिद्धदीयः, १४
 तत् कथं मां पानीयं याचसे ? यतः श्रमरौयेः मह यिद्धदीयानां १५
 व्यवहारो नास्ति । यौशुः प्रतिभाषमाणस्तामवादीत्, यदि त्वमी- १६
 श्वरस्य दातुमज्ञास्यः, रुह्यं पानीयं देहोति येनोच्यसे तस्य तत्तुञ्च १७
 यद्यज्ञास्यस्तर्हि त्वमेव तमयाचिष्यथाः, स च तुभ्यं जीवि तोयम- १८
 दास्यत् । सा योषित् तं वदति, प्रभो, तोयोद्धारणोपायो भवतो १९
 नास्ति, प्रहृष्य गम्भीरः, कुतः पुनस्तुञ्चोवि तोयं लब्धं भवता ? २०
 क्रुपोऽयं येनास्मभ्यं दत्तस्तस्मादस्मत्पितामहाद् याकोबाद् भवान् २१
 किं महत्तरः ? तेनापि तत्पुत्रैश्च तत्पोषितेः पशुभिश्चेतस्य तोयम- २२
 पीयत । यौशुः प्रतिभाषमाणस्तामवादीत्, तोयमेतद् येन केनचित् २३
 पीयते स पुनः पिपासिष्यति, रुहातयं तोयन्तु येन पीयते, २४
 सोऽनन्तकालं यावञ्च पिपासिष्यति, अपि त्वहं तस्मै यत् तोयं २५
 दास्यामि तत् तस्यान्तरेऽनन्तं जीवमं यावदुत्सवमानस्य तोयस्योत्सो

- १५ भविष्यति । सा नारी तं ब्रूते, प्रभो, मम तत् तोयं ददातु, अहं
 यथा न पिपासामि नापि वा तोयोद्धरणार्थमत्रागच्छामि । योऽस्तां
 १६ वक्ति, याहि, तवं पतिमाह्वयात्रागच्छ । सा योषित् प्रतिभाषकाया
 १७ तमवादीत्, पति मम नास्ति । योऽस्तां ब्रूते, पति मम नास्तीति
 १८ युक्तं कथितं त्वया, यतः पतयः पञ्च तवामन्, अधुना तु तव
 १९ योऽस्ति नास्ति स तत्र पतिः । सत्यमिदमुक्तं त्वया । सा नारी
 २० तं वदति, प्रभो, निरूपयाम्यहं यद् भवान् भाववादी । अस्मत्पिता-
 महा अस्मिन् गिरावुपामनम् अकुर्वन्, यूयन्तु वदथ, उपामनं
 २१ यत्र कर्त्तव्यं, तत् स्थलं यिह्मालेमेऽस्तीति । योऽस्तां ब्रूते, नारि,
 मयि विश्वसिहि तत् समयः स आयाति, यदा नास्मिन् गिरौ
 २२ नापि वा यिह्मालेमे पितुरुपामनं युष्माभिः कारिष्यते । यूयं
 यत्र जानीथ तस्योपामनं कुरुथ । वयं यज्जानौमस्तस्योपामनं कुर्याः ।
 २३ परित्राणं हि यिह्मदौयजातिमूलकं । प्रत्युत समयः स आयात्यधुना
 चास्ति यदा प्रकृता उपामका आत्मना सत्येन च पितुरुपामनं
 २४ करिष्यन्ति, यतः पिता स्तोपासकांस्तद्दृष्टान् अनुदन्धते । ईश्वर
 आत्मा, येषु तस्योपामनं क्रियत आत्मना सत्येन चोपामनं
 २५ तेः कर्त्तव्यं । सा स्त्री तं गदति, जानेऽहं मशौहेनार्थतः
 स्त्रीष्टाभिधेन पुरुषेणागन्तव्यं, स यदायास्यति तदास्मभ्यं सर्वं
 २६ निवेदयिष्यति । योऽस्तां ब्रवीति, त्वया सम्भाषमाणो योऽहं
 सोऽहमेव सोऽस्मि ।
 २७ तदेव तस्य शिष्या उपतस्थिरे, नार्थ्या सह तस्य सम्भाषण
 आस्यथे मेनिरे च, तथापि भवान् किमन्विष्यतीति, अथवासुथा
 २८ सह भवान् किं सम्भाषत इति केनापि नावादि । ततः सा नारी
 २९ स्तकस्यं विहाय नगरं गत्वा जनान् वदति, आयात, मया यद्यद-

कारि तत् सर्व्वं मह्यं यः कथितवांस्तादृशं मनुष्यं पश्यत च । स १०
किं ख्रीष्टः स्यात् ? ततस्ते नगरान्निर्गत्य तस्य समीपमगच्छन् ।

तस्मिन्नवसरे शिष्याः सानुनयं तमवादिषुः, रञ्जन्, आत् । ११
स तु तानब्रवीत्, भोजनार्थं युष्मदविदितं भक्ष्यं ममास्ते । अनेन १२
शिष्या मिथोऽपृच्छन्, केनापि किं तस्य समीपं भक्ष्यमानायि ? १३
यीशुस्तान् ब्रूते, मम भक्ष्यमिदं यन्मत्प्रेषयितुरभौष्टमाचरामि १४
तदीयकर्म्म साधयामि च । अधुनापि मासचतुष्टयं शिष्यते, तदा १५
शस्यकर्तनकाल उपस्थास्यत इति किं युष्माभिर् नोच्यते ? पश्यताहं
युष्मान् ब्रवीमि, ऊर्द्धदृष्टिं हत्वा क्षेचाण्वलोकयत, शस्यकर्तनार्थं
तान्यधुनैव सितानि प्रतिभान्ति । शस्यच्छेत्ता च वेतनं लभतेऽन्त- १६
जोवनाय फलानि सञ्चिनोति च, यथा वृष्ट्येत्तारावेकदान-
न्देता । अत्र हि प्रवादोऽयं सत्याः, वपत्येकः हन्तत्यन्य इति । यूयं २०
यत्र न अममनुष्ठितवन्तस्तत्र शस्यकर्तनार्थं प्रहिता मया । अन्ये २८
अममनुष्ठितवन्तः, यूयञ्च तेषां अमस्थानं प्रविष्टाः ।

अथ मया यद्यदकारि तत् सर्व्वं स मह्यं कथितवानिति २९
साध्यदःयिन्यास्तस्या नार्या वचनात् तन्नगरीया बहवः शमरीयम-
नुष्मास्तस्मिन् व्यशसिषुः । ततस्ते शमरीया यदा तस्मैपकुपातिहन्त, ४०
तदा तेः सार्द्धमवस्थानं तं प्रार्थयन्त, स च दिनद्वयं तचावतस्ये ।
बहुगुणाधिकाश्च तस्य वचनाद् व्यशसिषुस्तां नारीमवादिषुश्च, ४१
अधुनापि तदीयकथनकारणादेव वर्यं विश्वसिमस्तन्न, यतः स्वयम- ४२
स्माभिः श्रुतमनुभूतश्चेदं यत् सत्यमेवायं जगज्जाता ख्रीष्टः ।

दिनद्वये तस्मिन्नतीते स ततः प्रस्थाय गालीलैजं जगाम । यीशुः ४३
स्वयं हि साध्यमिदं दत्तवान् यत् स्वदेशे भाववादी सम्मानहीनः । ४४
अतो गालीलैज उपस्थितः स गालीलीथेरन्वयाहि, तत्कारणमिदं ४५

यद् यिह्गालेमे पर्वणि तेन यद्यत् कृतं तत् सर्व्वं ते दृष्टवन्तः,
यतस्तेऽपि पर्व्वण्युपस्थितवन्तः ।

यीशो जनेकरोगिण्य आरोग्यकरणम् ।

- ४६ अत एव यीशु यच्च तोयं द्राक्षारसोक्तवांस्तां गालीलस्यकाक्षां
पुनराजगाम । तदा कफरनाहमे यस्य पुत्रो व्याधितस्तादृशो
४७ राजपुरुषः कश्चिदामीत् । स यिह्गदियातो गालीले यीशोराग-
मनस्य संवादं श्रुत्वा तस्थान्तिकं जगाम, स च यत् (कफरनाहमम्)
अत्ररुह्य तं पुत्रं निरामयं कुर्यात् तत् प्रार्थयाञ्चके, यतः स मृतकस्य
४८ आमीत् । ततो यीशुस्तमुवाच, यूयम् अभिज्ञानान्यहुतलक्षणानि
४९ चादृष्ट्वा नैव विश्वसिष्यथ । स राजपुरुषस्त ब्रूते, प्रभो, मद्दालकस्य
५० मरणात् प्रागवरोहत् । यीशुस्तं ब्रवीति, याहि, तव पुत्रो जीवति ।
ततः स नरो यीशुना यदुक्तस्मिन् वाक्ये विश्वस्य याचामकुरुत ।
५१ तस्य चावरोहणकाल एव तस्य दाभास्तस्य सुखमुपस्थायेदं निवेद-
५२ यामासुः, भवतः पुत्रो जीवतीति । ततः स तान् पप्रच्छ, कस्मिन्
दण्डे तस्योपशमो जातः ? ते तमूचुः, ह्यः सप्तम्यां घटिकायां
ज्वरस्तमत्याचोत् । ततः पित्रावांधि तत् तस्मादेव घटिकायां
५३ सम्भूतं यदा स यीशुनोक्तस्तव पुत्रो जीवतीति । ततः स तदीय-
५४ गृह्याश्च सर्व्वं व्यश्रमिषुः ! इदं पुनर्दितौयमभिज्ञानायकर्त्ताकारि
यीशुना यिह्गदियातो गालीलमागतेन ॥ ४ ॥

यीशुना श्रान्तमेकं रोगिण्यारोग्यकरणम् ।

तस्मै उपदेशदानञ्च ।

- पू १ ततः परमुपस्थिते यिह्गीथानामुत्सवे यीशु यिह्गगालेमे
१ जगाम । यिह्गगालेमे मेघद्वारास्थस्य गोपुरस्य निकटे सर एकमस्ति,
इतीयभाषया तस्य नाम बेथेषदेति, तच्च पञ्चभिररुह्यै युक्तं ।

तेषु ग्रथानां व्याधिता अन्धाः खञ्जाः शुष्काङ्गा वा बहवो मनुष्या- १
 स्तोयस्य कम्पनं प्रत्येक्षन्त । यतः ममथे ममथे स्तूर्गदूत एकस्तत् २
 मरोऽवतरंस्तोयमकम्पयत् । तोयकम्पनात् परञ्च प्रथमो यो मनुष्य-
 स्तोयं प्राविशत् स येन केनचिद् व्याधिना व्याधितस्तस्मान्मुक्तो
 निरामयश्चाभवत् । तत्र चाष्टदिग्द्वर्षाणि यावद् व्याधिरस्तो नरः ५
 कश्चिद्विद्यत । यीशुस्तमेव ग्रथानं दृष्ट्वा स आदीर्घकालाद् व्याधि- ६
 तस्तस्मात्वा च पृच्छ, त्वं किं निरामयो भवितुं वाञ्छसि ? स ७
 रोगौ तं प्रत्यवादीत्, प्रभो, नास्ति मम जनो यस्तोयकम्पनकाले
 मां सरमि निक्षिपेत्, यावच्चाहमुपागच्छामि, तादृदपरः कश्चिन्नतः
 प्रागवतरति । यीशुस्तं ब्रवीति, उच्यते, तव खट्वामादाय विहर ८
 च । ततः स मनुष्यस्तत्क्षणं निरामयो जातः खट्वामादाय च ९
 विहर्तुं प्रवृत्तः । तद् दिनन्तु विश्रामदिनं । ततो यिह्ददीयास्त- १०
 मारोग्यप्राप्तं नरं जगद्, अद्य विश्रामदिनं, तव खट्वाह्नमवि-
 धेयं । स तान् प्रत्यवादीत्, अहं येन खस्त्रीकृतस्तेनैवोक्तः, तव ११
 खट्वामादाय विहरेति । ततस्ते तमपृच्छन्, तत्र खट्वामादाय विहरेति १२
 त्वं येनोक्तः स मनुष्यः कः ? स तु कस्तत् तेनारोग्यप्राप्तेन नाज्ञायि, १३
 यतस्तत्र जननिवहस्योपस्थितितो यीशुरपश्यतः ।

ततः परं यीशु धर्मधास्त्रि तमामाद्यावादीत्. पश्य त्वयारो- १४
 ग्यमलक्षि, पुनः पापं मा कुरु, नोचेत् तव घोरतरा दुर्गति
 र्भविष्यति । स मनुष्यस्तदा गत्वा यिह्ददीयान् ज्ञापयामास, यद् १५
 यीशुस्तस्मारोग्यकारी । ततो यिह्ददीया यीशुमवाधन्त इन्तुम- १६
 यतन्त च, तत्कारणमेतदेव यत् स विश्रामवार एतान्यकरोत् ।
 यीशुस्तु तान् प्रत्यवादीत्, मम पिताद्य यावत् कर्म करोत्यहमपि १७
 करोमि । एतत्कारणादेव यिह्ददीयास्तं हन्तुमधिकमय्यतन्त, १८

- यतः स न केवलं विश्रामवारमलङ्कार्यदपि लौश्वरं स्त्रीयपितरमभ्य-
 १८ दधात्, इत्यज्ञात्मानमौश्वरेण तुल्यमकुर्वत । ततो यीशुः प्रति-
 भाषमाणस्तान्वाच, सत्यं सत्यं, दुष्मानहं ब्रवीमि, पितरं वर्ष्मं कुर्वन्तं
 न दृष्ट्वा पुत्रः स्तुतः किमपि कर्तुं न शक्नोति । स हि यद्यत्
 २० करोति, पुत्रोऽपि तथैव तत् करोति । यतः पिता पुत्रे प्रेमं कुर्वते,
 स्वयञ्च यद्यत् करोति पुत्रं तत् मन्वे दर्शयति । स च तमेतेभ्योऽपि
 महत्तराणि कर्माणि दर्शयिष्यति, यूयं यथास्वयं मन्सुध्वे । यतः
 २१ पिता यादृशं मृतानुत्थापयति सञ्जीवयति च, तादृशं पुत्रोऽपि
 २२ यान् रोचयति तान् सञ्जीवयति । पिता हि कस्यापि विचारमपि
 २३ न करोत्यपि तु रुक्स्तं विचारं पुत्रे समर्पयामास, मन्वे यथा
 २४ पितरं मानयन्ति तथैव पुत्रं मानयन्त्विति तस्याभिप्रायः । पुत्रो
 येन न मान्यते, तन्नेषयिता पितापि तेन न मान्यते । सत्यं सत्यं,
 दुष्मानहं ब्रवीमि, यो मम वाक्यं शृणोति मन्नेषयितरि विश्वसिति
 च, सोऽनन्तजोवनप्राप्तः, स च विचारं न नेतव्योऽपि तु मृत्युतो
 २५ जीवनं प्रत्युत्तीर्णः । सत्यं सत्यं, दुष्मानहं ब्रवीमि, ममद्यः स
 आयात्यधुना चास्ति, यदा मृता ईश्वरपुत्रस्य गिरं श्रोष्यन्ति, ये
 २६ च श्रोष्यन्ति ते जीविष्यन्ति । यतः पिता यादृक् स्वयञ्जीवी
 तादृक् पुत्रायपि स्वयञ्जीवित्वं दत्तवान् विचारसाधनस्य सामर्थ्यञ्च
 २७ तस्मै दत्तवान्, यतः स मनुष्यपुत्रः । अत्र मास्वयं मन्सुध्वे । यत
 २८ आयाति स समयो यदा शत्रुवागागत्याः सर्वे तस्य गिरं श्रोष्यन्ति
 २९ वहिरायास्यन्ति च हतसदाचारा जीवनार्थपुनरुत्थानाय, हतदरा-
 चाराश्च विचारार्थपुनरुत्थानाय । स्तुतः किमपि कर्तुं मया न
 ३० शक्यते, यच्छृणोमि तदनु रूपं विचारं करोमि, मम विचारस्य न्यायः,
 यतोऽहं न मदौयाभोष्टमपि तु मन्नेषयितुः पितुरभीष्टमीडे ।

यद्यहं स्वार्थं साध्यं ददामि, तर्हि मम साध्यं न सत्यं। अपरो २१
 मयि साध्यं ददाति, अहञ्च जाने यन्मयि दीयमानं तस्य साध्यं २२
 सत्यं। यूयं योहनं प्रति दूतान् प्रहितवन्तः स च सत्यस्य रूपचं २३
 साध्यं दत्तवान्। नाहन्तु मनुष्यात् साध्यं गृह्णामि। यूयं यत् २४
 चाणमाप्नुयात तदर्धमेतत् कथयामि। स ज्वरुन्तो विराजमानाः २५
 च दीपकामोत्, यूयञ्च क्षणं यावत् तस्य दीप्यां मोदितुमरोचयत।
 योहनस्य साध्यान्तु महत्तरं साध्यं ममास्ते। येषां कार्याणां २६
 साधनार्थं तद्भारः पित्रा मयि समर्पितस्तानि मया क्रियमाणानि
 कार्याण्येव मयोदं साध्यं ददति यदहं पित्रा प्रहितः। मन्मेषयिता २७
 पितापि स्वयं मामधि साध्यं दत्तवान्। युष्माभिः कदापि तस्य
 वाणौ न श्रुता नापि वा तस्य रूपं दृष्टं, नापि वा लब्धं तस्य
 वाक्यं युष्मदन्तरवतिष्ठमानं। यतस्तेन यः प्रहितस्तस्मिन् युष्माभिं २८
 र्ण विश्वस्यते। शास्त्राण्यनुमन्ध्वं यूयं हि तेषु खान् अनन्तजौवन- २९
 प्राप्नान् मन्यध्वे, तान्येव च मयि साध्यं ददति। तथापि यूयं ३०
 जीवनलाभायें मदन्तिकमायातुमसक्ताः। मनुष्येभ्योऽहं रुद्धानं न ३१
 गृह्णामि, युष्मान्तु जानामि, यत्र लब्धं युष्माभिरीश्वरस्य प्रेम ३२
 युष्मदन्तरवतिष्ठमानं। मत्पितुर्नाम्नागतोऽहं युष्माभिर्न गृह्णे। ३३
 अपरः कश्चिच्चैज्जनाम्नागच्छेत्, स एव तर्हि युष्माभिर्ग्राहीष्यते।
 परस्परं रुद्धानं गृह्णन्त एकस्मादीश्वराक्षभं सम्मानन्वनौदमाना ये ३४
 यूयं, कथं विश्वसितुं शक्यते युष्माभिः? मा मन्ध्वं यत् पितुर- ३५
 न्तिकमहं युष्माकमभियोक्ता भविष्यामि। अस्ति युष्माकमभियोक्ता
 स भोगि यो युष्मदीयाशाभूमिः। यतो यदि भोग्रौ विश्वसिष्यत, ३६
 तर्हि मयि विश्वसिष्यत, स हि मामधि लिखितवान्। तस्य लेखेषु ३७
 तु यदि न विश्वसिष्य, कथं तर्हि मम वाक्येषु विश्वसिष्यथ? ॥ ५ ॥

योशुरपरे द्वे अलैकिके कार्ये तद्द्वयक उपदेशश्च ।

- ई १ ततः परं यीशु गालीलस्यस्य तिविरियाख्यद्वदस्य पारं प्रतस्थे ।
- १ महाजननिवहस्य तमन्वगच्छत्, यतो रोगिषु तेन क्रियमाणान्य-
- २ भिन्नानार्थकर्माणि तैरदृश्यन्त । एकदा यीशु गिरिमारुह्य स्वशिष्यैः
- ३ साङ्घं तत्रोपविष्टवान् । तदा विह्वदोयानां निस्तारोत्सव आसन्न
- ४ आसीत् । ततो यीशुर्दृष्टुं कृत्वा स्वमनोपमागच्छन्तं महान्तं
- ५ जननिवहं निरीक्ष्य फिलिपं पप्रच्छ, एतेषां भोजनार्थं कुत्रास्माभिः
- ६ पूषाः केतव्याः ? स तं परीक्षमाण इदमवदत्, यतः स किं
- ७ कर्तुमुद्यत आसीत् तदजानात् । फिलिपस्तं प्रत्यवादीत्, द्विग्रत-
- ८ सुद्रापादमूल्याः पूषा अथेतेषां निमित्तं तथा पर्याप्ता न भवि-
- ९ व्यन्ति यथेतेषामेकैकस्तेकं लभ्यते । तदौयशिष्याणामेकोऽर्थतः
- १० पित्रस्य भ्रातान्द्रियस्तं ब्रवीति, अस्यच सुद्र एको बालकः, तस्य-
- ११ मीपे पञ्च यावपूषा मीनौ च द्वौ सुद्रौ विद्यन्ते । एतावतः प्रति
- १२ तु तत् किं ? यीशुस्तदाब्रवीत्, यूयं तान् मानवान् भोजनायोप-
- १३ वेद्यथ । तत्र प्रभृतं शष्यमासीत् । ये च पुरुषा उपविशुस्ते
- १४ संख्यया प्रायेण पञ्च सहस्राणि । ततः परं यीशुस्तान् पूषान्
- १५ जगद्, धन्यवादं कृत्वा च शिष्येभ्यो ददौ, पुनश्च शिष्याः ममा-
- १६ सीनेभ्यो मनुष्येभ्यो ददुः । तत्रेव तयो र्मीनयोस्तेभ्यो यथेष्टम-
- १७ दीयत । तेषु तु द्वेषु स स्वशिष्यान् जगद्, अत्रशिष्टा भग्नांश
- १८ युष्माभिः सञ्चोयन्तां, किमपि मा विनश्यतु । अतस्ते तेषां पञ्चानां
- १९ यावपूषानां भोक्तृभिः शेषितान् भग्नांशान् सञ्चित्य तैर् दादुश्च
- २० उल्लकान् पूरयामासुः । यीशुना कृतं तदभिन्नानार्थकर्म दृष्ट्वा
- २१ मनुष्या अवदन्, सत्यम्, अयं स भाववादी येन जगत्पुष्कतस्य-

मिति । अतस्ते मां राजानं चिकीर्षन्तो मां धर्तुमागमिष्यन्तीति १५
 ज्ञात्वा यीशुरेकाको पुनर्गिरिमाग्निश्राय ।

तस्य शिष्यास्तु सन्ध्यायामुपस्थितायां समुद्रतीरमत्रकटा नावं १६
 प्रविश्य समुद्रपारस्थं कफरनाह्वमं गन्तुं प्रवृत्ताश्च । ततः परम् १७
 अन्धकारे जातेऽपि यीशुरेषां समीपं नागतवान् समुद्रश्च महा- १८
 वायोराघातेनाबोध्यत । इत्थं वहमानास्ते यदा सार्द्धकं क्रोगं १९
 क्रोगदयं वा गतास्तदा यीशुं समुद्रस्योपरि व्रजन्तं नावो निकट-
 सुपस्थितश्च लक्षयामाहुरनेन विभुश्च । स तु तानाह, अयमहं. २०
 मा भेष्ट । ततस्ते तं नावि ग्रहीतुमरोचयन्, नौश्च तत्क्षणं तेषां २१
 गन्तव्ये स्थल उपतस्थे ।

तत्परदिने समुद्रपारे जननिवहस्तिष्ठद्दामौत् । तदीयशिष्यैः २२
 प्रविष्टात् पोतादन्यः पोतस्तत्र नामौत्, तदीयशिष्याणां प्रवेशकाले
 च सा नौ यीशुना न प्रविष्टा केवलं तदीयशिष्येरेव प्रविष्टेतत्
 ते जनैरदर्शितं । तत्पश्चान्नु तिविरियात आगता अन्या नावस्ताःस्थान- २३
 समीपमुपनस्थिरे, यत्र हते प्रभुना धन्यवादे पूपास्ते भुक्ताः ।
 अतःऽत्र यीशुर्नास्ति तदीयशिष्याश्च न मन्तीति दृष्ट्वा ते जना २४
 अपि नौका आह्वयं यीशुमन्विष्यन्तः कफरनाह्वममाजग्मुः समुद्र- २५
 पारे तं प्राप्य च पप्रच्छुः, रन्विन्, भवानत्र कदोपस्थितवान्?
 यीशुस्तान् प्रतिजगाद, सत्यं सद्यं, युष्मानहं ब्रवीमि, शून्यमभि- २६
 ज्ञानानि दृष्टवन्तो नेतत्कारणात्कामन्विष्यथ, प्रत्युत तान् पूषान्
 भुक्त्वा यत् दृष्टवन्तस्तत्कारणादेव । काय्यं मा क्रियतां युष्माभिः २७
 बीयमाणस्य भक्ष्यस्य लिप्सया, क्रियतान्वनन्तजीवनं यावत्
 स्थायिनो भक्ष्यस्य लिप्सया । मनुष्यपुत्रेण तद् युष्मभ्यं दातव्यं । स
 हि पित्रेऽप्यरेण मुद्राङ्कितः । ततस्ते तमवादिषुः, ईश्वरादिष्टानि २८

- १९ कार्य्याणि चिकीर्षुभिरस्माभिः किं कर्त्तव्यं ? यौशुः प्रतिभाषमाण-
 स्तानुवाच, ईश्वरादिष्टं कार्य्यामिदं, कृत् तेन यः प्रद्वितो दुष्प्राभि-
 २० स्तस्मिन् विश्वमित्यं । ततस्ते तमाहुः, त्वं नु किमभिज्ञानार्थकर्म
 करोषि यद् दृष्ट्वास्माभिस्त्वयि विश्वमित्यं । त्वं किं समुपार्ज-
 २१ यमि ? अस्मात्पूर्वंपुरुषा मरौ मात्रामभुञ्जत, यतो लिखितमास्ते,
 २२ स तेभ्यो भोजनायं स्वर्गात्पन्नं खाद्यं ददाविति । ततो यौशुस्तान्
 श्रवादौत्, सद्यं सद्यं, युष्मानहं ब्रवीमि, मोशि र्भ्यं स्वर्गात्पन्नं
 खाद्यं न दत्तवान्, मम पिता तु युष्मभ्यं प्रकृतं स्वर्गात्पन्नं खाद्यं
 २३ ददाति । यत ईश्वरीयं खाद्यं तदेव यत् स्वर्गादवतरति जगते
 २४ जीवनं ददाति च । ततस्ते तमृचुः, प्रभो, सर्वदासभ्यं तत्
 २५ खाद्यं ददातु । यौशुस्तु तानुवाच, ऋतेव जीवनदायि खाद्यं ।
 मममौषं य आगच्छति, स नेव चोत्स्यति, मयि यश्च विश्वसिति
 २६ स कदापि न तर्द्वियति । युष्मांस्त्वद्मुक्त्वान्, यन्मां दृष्ट्वापि न
 २७ विश्वसिथ । पित्रा मद्भ्यं यद्यद्दौयते सर्व्वं तन्मत्समीपमायास्यति ।
 २८ यश्च मत्समीपमायाति, स मया वैव वरिहि विद्विष्टते । यतो न
 मदीयाभौष्टमपि तु मत्प्रेषयितुरभौष्टं कर्त्तुमहं स्वर्गादवतौर्षः ।
 २९ मत्प्रेषयितुः पितुरभौष्टचेदं यन्मद्भ्यं तेन यद्यद् दत्तं तस्य किमपि
 ३० मया न हारयितव्यमपि त्वन्तिमदिने सर्व्वं मयोत्यापयितव्यं ।
 मत्प्रेषयितुरभौष्टचेदं यत् पुत्रं निरौच्छ्य यः कश्चित् तस्मिन्
 विश्वसिति, तेनानन्तं जीवनं प्राप्तव्यमन्तिमदिने च स मयोत्याप-
 यितव्यः ।
- ३१ अथ स्वर्गादवतीर्णं खाद्यमहमिति यौशुना यदुक्तं, तत्कारणाद्
 ३२ विद्वद्दोषास्तमधि विवदितुं प्रवृत्ताः । तेऽवदन्, श्रमौ किं न
 योषेकस्य पुत्रः स यौशु र्यस्य पितरं मातरश्च जानौमः ? कथं

तर्हि स वदति, स्वर्गादवतीर्णोऽहमिति? योऽपि प्रतिभाषमाण- ४२
 खानब्रवीत्, मा विवदध्वं मिथः । अपरः कोऽपि मत्समीपमायातुं ४३
 न शक्नोति, केवलं स यो मन्त्रेषयिन्ना पित्राकथ्यते, स शान्तिम-
 दिने मयोत्थापयिष्यते । भाववादिनां ग्रन्थे लिखितमास्ते, ४४

भविष्यन्ति हि ते सर्वं ईश्वरेणैव शिञ्चिताः ।

अतो यः कश्चित् पितुः सकाशाच्छ्रुत्वा शिञ्चितवान्, स मत्समीप-
 मायाति । कोऽपि यत् पितरं दृष्टवान्, न तथा, ईश्वरस्य ४५
 सकाशाद् योऽस्ति, केवलं स एव पितरं दृष्टवान् । सत्यं सत्यं, ४६
 युष्मानहं ब्रवीमि, मयि यो विश्वमिति, तस्यानन्तं जीवनमास्ते । अहं ४७
 जीवनदायि खाद्यं । दुष्काकं पृथ्वीपुरुषा मरौ मात्त्रां भुक्तवन्तो ४८
 मृतवन्तश्च । इदं स्वर्गादवतीर्णं खाद्यम्, मनुष्येण भोक्तव्यं, भुक्त्वा ४९
 च न मर्त्तव्यं । अहं स्वर्गादवतीर्णं जीवनमयं खाद्यं । खाद्यमिदं ५०
 येन भुज्यते स शाश्वतं जीवियति । यच्च खाद्यमहं दास्यामि
 तन्मम मांसं यद्दातव्यं जगतो जीवनायै ।

ततो विह्वलौया मिथो वाग्दुःखं कुर्वन्तोऽवदन्, भोजनार्थ- ५१
 मस्मभ्यं स्वमांसं दातुममुना कथं शक्यं? योऽस्तदा तानवादीत्, ५२
 सत्यं सत्यं, युष्मानहं ब्रवीमि, यदि मनुष्यपुत्रस्य मांसं नाश्रीय
 तस्य शोणितं न पिबथ च, तर्हि यूयमन्तरेऽनन्तं जीवनं न
 प्राप्तवन्तः । यो मम मांसमश्नाति मम शोणितं पिबति च, ५३
 सोऽनन्तजीवनप्राप्तं उत्थापयितव्यस्य मयात्मिन्मदिने । यतो मम ५४
 मांसं सत्यं भक्ष्यं मम शोणितञ्च सत्यं पानीयं । यो मम मांस- ५५
 मश्नाति मम शोणितं पिबति च, मयि सोऽवतिष्ठते तस्मिन्-
 ह्यश्वात्तिष्ठे । यथा जीवनमयः पिता मां प्रहितवान् पितु गुणादहं ५६
 जीवामि च, तथा यो मामश्नाति सोऽपि मम गुणाब्जीवियति ।

५८ इदमेव स्वर्गादवतीर्णं खाद्यं । नास्तीदं तेन मास्माख्यद्रव्येण मदुशं,
 ५९ युष्माकं पर्व्वपुरुषा यद् भुज्जवन्तो मृतवन्तश्च । खाद्यमिदं येन
 ६० भुज्यते स ग्रास्यतं जौविष्यति । कथा एतास्तेन कफरनाङ्गमे समा-
 ६१ जग्दह उपदिशताकथ्यन् ।

६२ अथ ताः श्रुत्वा तदीयशिक्ष्याणां बहवोऽत्रादिषुः, कठिनेयमुक्तिः
 ६३ केन श्रोतुं शक्या ? तदीयशिक्ष्यास्तु यदस्मिन् विषये द्विवदन्ते,
 ६४ यीशुरन्तरे तज्जाला तानवादीत्, इदं किं युष्मान् स्व्वासयति ?
 ६५ तर्हि मनुष्यपुत्रः पुरा यत्रासौत् तत् स्थानमारोहन्तं तं यदा
 ६६ निरीक्षिष्वध्वे, तदा किमनुमास्यध्वे ? आत्मैव जीवनदायौ, मांसं
 ६७ किमपि नोपकरोति । अहं युष्मभ्यं यानि वचांसि कथयामि,
 ६८ तान्यात्मा जीवनञ्च । सन्ति तु युष्माकं केचिद्, ये न विश्वमन्ति ।
 ६९ यतः के के न विश्वसन्ति को वा तं (शुचुषु) समर्पयिष्यति तद्
 ७० यीशुनादितोऽज्ञायि । स चात्रासीत्, इतो हेतो रूयं मयोक्ताः
 ७१ अपरः कोऽपि मत्समीपमायातुं न शक्नोति, केवलं स यस्यै पित्रा
 ७२ शक्तिरदाथौति ।

७३ ततः प्रभृति तच्छिष्याणां बहवः पराङ्मुखीभूयापक्रान्ताः, न
 ७४ पुनस्तेन मार्द्धमव्रजन् । तदा यीशु दादश प्रेरितानपासीत्, रूयमपि
 ७५ किमपक्रामितुमिच्छथ ? शिमोनः पित्रस्तमुवाच, प्रभो, कमाश्रयितु-
 ७६ मपक्रामिष्यामः ? सन्ति भवतोऽनन्तजीवनस्य कथाः । अस्माभिश्च
 ७७ विश्वमितं ज्ञातञ्च यद् भवान् जीवनरुच्यस्येन्द्रस्य पुत्रः ङ्दीष्टः ।
 ७८ यीशुस्तान् प्रत्युवाच, किं न दादश रूयं वरिता मया ? तथापि
 ७९ युष्माकमेको द्वियावलः । अनेन स शिमोनस्य पुत्रमौष्करियोतीर्थं
 ८० यिह्वदामसूचयत्, यतो दादशानामेकः सन्नपि स तस्य भावौ
 ८१ समर्पयितासौत् ॥ ६ ॥

यिद्धज्ञानेने यौशोरुपरेशनम् ।

ततः परं यीशु गर्ल्लीने प्रख्याटत्, यतो यिद्धदीयास्तं जिघां- ७
 सन्तीति ज्ञात्वा स पुन र्थिद्धदियाथां पख्याटितुं नेच्छत् । यिद्धदी- ८
 दानामुटजनिर्क्षाणास्य उत्सवे त्वामन्ने मति तस्य भ्रातरस्तमवदन्, ९
 त्वमतः स्थानादत्याय यिद्धदियां दाहि, त्वया यानि क्रियन्ते, १०
 तानि कर्माणि तव शिथेरप्यालोक्यन्तां, यतः स्वयं सप्रकाशो ११
 भवितुमीहमानः कोऽपि गुप्तं नाचरति । त्वं यद्येतानि साधयामि,
 तर्ह्यात्मानं जगतः प्रत्यक्षं कुर्वीति । यतस्तदीयभ्रातरोऽपि तस्मिन् १२
 व्यथमन् । यीशुस्तदा तानवादीत्, मम समय इदानीमप्यनुपस्थितः, १३
 युष्माकं समयस्तु सर्व्वदा प्रस्तुतः । जगद् युष्मान् द्वेषुं न शक्नोति, १४
 मान्नु देष्टि, यतस्तस्मिन्नुद्येदं मात्स्यं दीयते यत् तस्य कर्माणि १५
 दुष्टानि । यूयमेवेनमुत्सवं गच्छत । अहमधुनाप्येनमुत्सवं न गच्छामि, १६
 यतो मम काल इदानीमप्यमपूर्णः । तानिदमुक्त्वा स गर्ल्लीने- १७
 ऽवतस्थे । प्रस्थितेषु तु तदीयभ्रातृषु कोऽपि तमुत्सवं जगाम, न १८
 सप्रकाशमपि तु गुप्तमिव । ततो यिद्धदीया उत्सवं तं गवेषयन्तो- १९
 ऽवदन्, स नरः कुत्र? जननिवडेषु च तमधि वज्रतरो विवादः २०
 समजायत । केचिदवदन्, स भद्र इति । केचित् पुनरवदन्, न
 तथा, प्रत्युत स जननिवहसुन्मार्गगामिनं करोतीति । तथापि २१
 यिद्धदीयानां भयात् कोऽपि तमधि सप्रकाशं नाकथयत् ।

उत्सवस्यार्द्धकाले तु यीशु र्धर्माधाम गत्तोपदेशुं प्रवदते । २२
 अनेन यिद्धदीया विस्मयापन्ना अवदन्, असावनधीत्यापि कथं २३
 शास्त्रविज्जातः? यीशुः प्रतिभाषमाणस्तानवादीत्, मदौधोपदेशो २४
 न मम, स मत्प्रेषयितुरेव । कश्चिद् यदि तस्याभीष्टमाचरितुं २५
 रोषयति, स तर्ह्युपदेशमधि ज्ञास्यति स ईश्वरोत्पन्नोऽथवाहं स्वतो

- १८ भाष इति । यः खतो भाषते स स्त्रीयगौरवमौहते, यस्तु स्वप्रेषयितु
 १९ गौरवमौहते, स सत्यतस्त्रिंशद्धार्षो नास्ति । अत्रत्या किं न मोश्रिना
 २० युष्मभ्यं दत्ता ? तथापि युष्माकं कोऽपि व्यवस्थां न समाचरति । यूथं
 किमयं मां जिघांसय ? जननिवहः प्रत्यवादीत्, त्वं भृताविष्टः,
 २१ कस्त्वां जिघांसति ? यीशुः प्रतिभाषमाणस्तानब्रवीत्, कर्षकमकारि
 २२ मया, तत्र सर्व्वं यूयमाश्रय्यं मन्यध्वे । तत्कारणाद् (वदामि,) मोश्रि
 युष्मभ्यं त्वक्केदस्य विधिं दत्तवान्, सोऽपि न मोश्रित उत्पन्नः
 प्रभुत पिबभ्यः ; यूयञ्च विश्रामवारे मनुष्यस्य त्वक्केदं कुरुष्य ।
 २३ मोश्रे र्वदस्या दन्न हृद्येत, तदर्थं यदि विश्रामवारे मनुष्येण त्वक्केदं,
 सौढव्यस्तर्हि विश्रामवारे सर्वाङ्गो मनुष्यो मया स्तस्त्रीहतेऽत्र किं
 २४ मद्वां क्रुध्यथ ? चानुषं विचारं मा कुरुत, न्यायमेव विचारं कुरुत ।
 २५ ततो थिहृगालेमनिवामिनां केचिद्वदन्, (नायका) यं हनुं
 २६ यतन्ते, मनुष्योऽयं किं न स एव ? पशत च स सप्रकाशं भाषते तैश्च
 किमपि नोच्यते । अयं ख्रीष्ट एवेति किं नायकेः सत्यमज्ञायि ?
 २७ अथन्तु कुत उत्पन्नस्तदस्माभिर्विदितं । ख्रीष्टस्तु यदायास्यति तदा
 २८ स कुत उत्पन्नस्तत् केनापि न जायिष्यते । ततो थीऽ धर्म्म-
 धामन्नुपदिशन् प्रोच्येराह, यूथं माञ्च जानीथ कुतश्चाहमुत्पन्न-
 स्तदपि जानीथ । अहन्तु न खत आगतः प्रत्युत सत्योऽस्ति
 २९ मन्प्रेषयिता, स युष्माभिरविदितः । अहन्तु तं जानामि,
 यतोऽहं तत्सकाशाद् (आगतो) ऽस्मि, स च मां प्रहितवान् ।
 ३० ततस्ते तं धर्म्मयतन्त, तथापि कोऽपि तस्मिन् हस्तं नार्पयामास,
 ३१ यतन्तदानौमपि तस्य रुमयोऽनुपस्थित आसीत् । जननिवहस्य बहवो
 नरास्य तस्मिन् व्यथिषपुरवादिषुसः, ख्रीष्टो यदायास्यति, तदानेन
 यानि कृतानि तेभ्योऽधिकान्यभिधानार्थकर्माणि किं स करिष्यति ?

अथ जननिवहस्य मधीत्यं यद् व्यवदन् तच्छ्रुत्वा परीशिनो २९
 मुख्ययाजकाश्च तं धर्तुं पदातीन् प्रेषयामासुः । अतो यौशुस्तान् २९
 जगद, इतः परमहं स्तोकं काशं युष्माभिः साद्धं स्थास्यामि, ततो
 मन्त्रेषयितुः समीपं यास्यामि । यूयं मां गवेषयिष्यथ न त्वाप्यथ । २९
 अहञ्च यत्र विद्ये तत्रोपस्थातुं युष्माभिरशक्यं । ततो यिह्मदीया २९
 मिथोऽवदन्, अनेन किं स्थानं गन्तव्यं यत् सोऽस्माभिरप्राप्यो
 भविष्यति ? अयं किं यूनानीयानां मध्ये विकीर्णजनानां सपौषं
 गत्वा यूनानीयान् शिञ्चयिष्यति ? कौदृशमिदमनेन कथितं वचनं, २९
 यूयं मां गवेषयिष्यथ न त्वाप्यथेत्यपरञ्च यत्राहं विद्ये तत्रोपस्थातुं
 युष्माभिरशक्यमिति ?

अथोत्सवस्थान्तिमदिवसेऽर्थतो महादिवसे यौशुस्तिष्ठन्नुच्चरवेण २७
 वभाषे, यः पिपासुः स मदन्तिकमागत्य पिबतु । मयि यो विश्व- २८
 सिति, शास्त्रीयोऽङ्गनुसारेण तस्थान्तरादमृततोयस्य सरितः प्रस्र-
 विष्यन्ति । तस्मिन् विश्वामिभिर्यं आत्मा लप्यते तमधि तेनेतद्- २९
 कथ्यत । पवित्रस्थात्मानो वितरणं तदाप्यसम्भूतमासीत्, यत्तस्मादापि
 यौशुरप्राप्तपताप आभीत् । वचनमेतच्छ्रुत्वा जननिवहस्य बहवो ४०
 जना अवदन्, सत्यम्, अयं स भाववादी । अन्येऽवदन्, अयं ख्रीष्टः । ४१
 अन्ये पुनरवदन्, कथमेतत् ? ख्रीष्टेन किं गालीलादागन्तव्यं ? शास्त्रे ४२
 किं नेदं लिखितमास्ते यद् दायूदस्य वंश्राद् दायूदस्य वसन्ति यामासु
 बैतलेहमात् ख्रीष्टेनागन्तव्यं ? अतस्तमधि जननिवहस्य भेदः ४३
 सञ्जातः । तेषां केषिञ्च तं धर्तुमेच्छन्, तथापि कोऽपि तस्मिन् ४४
 हस्तं नार्पयामास ।

ततस्ते पदातयो मुख्ययाजकानां परीशिनाञ्च समीपं प्रत्या- ४५
 जग्मुस्ते च तानप्राचुः, स किमर्थं युष्माभिर्नामौतः ? पदातयः ४६

- प्रत्यूचुः, स चादृशं भाषते, तादृशं कोऽपि मनुष्य इतिपूर्वं कदापि
 ४० न भाषितवान् । फरीशिनस्तादा तान् प्रत्यूचुः, यूयमपि किमुस्माभं
 ४१ नीताः ? नाथकानां फरीशिनां वा कोऽपि किं तस्मिन् विग्रश्चास ?
 ४२ प्रत्युत व्यवस्थानभिज्ञोऽसौ जननिवहः शत्रुः । तदा तेषां मध्ये
 ४३ गणितो यो नौकदीमो रजन्यां तस्यान्तिकमागतवान्, स तान्
 ४४ ब्रवीति, प्रथमं मनुष्यस्य सुखाद् वाक्यमश्रुत्वा तेन किं क्रियते
 तदज्ञात्वा वास्माकं व्यवस्था किं मनुष्यं दोषिणं करोति ? ते
 प्रतिभाषमाणास्तमूचुः, त्वमपि किं गालीलीयः ? अनुसन्धत्स्वास्त्रोच्य
 च यद् गालीलीतः कोऽपि भाववादी नोत्पद्यते ॥ ७ ॥

- ८१ ततस्ते प्रत्येकं खगट्टं जग्मुः, यीशुश्च जेतूनगिरिं जगाम ।
 १ प्रत्यूषे तु स पुनर्धर्मधामन्युपतस्थे सर्वजनस्य तदन्तिकमागच्छत्,
 २ स चोपविश्य तानग्रिचयत् । तदा शास्त्राध्यापकाः फरीशिनश्च
 ३ व्यभिचारे घृतां स्त्रियं काञ्चित् तस्य समीपमानयन्ति, मध्यस्थाने
 ४ स्थापयित्वा च तं वदन्ति, गुरो, योषिदियं व्यभिचारं कुर्वन्नेव
 ५ घृता । व्यवस्थायाञ्च मोशिरस्मान् प्रस्तराघातेनेदृशीनां प्राणदण्ड-
 ६ माज्ञापयामास, अतो भवान् किं वदति ? तस्य विबद्धमभियोग-
 ७ सूत्रस्य लिप्याया ते परीचमाणास्तमेतदूचुः । यीशुश्च प्रक्रीभूयाङ्गुल्या
 ८ मृत्तिकायाम् अलिखत् । तेषु तु तं पृष्ट्वावतिष्ठमानेषु, स ऊर्द्धी-
 ९ भूय तानवादीत्, युष्माकं यो निष्पापः प्रथमं सोऽस्यां प्रस्तरं
 १० निक्षिपतु । इत्युक्त्वा स पुनः प्रक्रीभूय मृत्तिकायामलिखत् । ते
 ११ तु तच्छ्रुत्वा संवेदेन दोषबोधमनुभूय च प्राचीनेभ्य आरभ्यान्धान्
 यावदेकैकग्रः सर्वं निरक्रामन् । इत्येकाकी यीशु मध्यस्थाने
 १२ तिष्ठन्तो सा स्त्री चाग्रियेतां । ततो यीशु ऊर्द्धीभूय तां स्त्रिय-
 मृत्तेऽपरं कमपि न दृष्ट्वा च तां पप्रच्छ, नारि, त्वदभियोगिनस्ते

गराः कुच ? त्वं किं केनापि न दृष्टार्हीकृता ? बावादीत, न ११
केनापि, प्रभो । ततो यीशुस्तामाह, अहमपि त्वां न दृष्टार्ही-
करोमि, याहि, पुनः पापं माकार्षीः ।

ततो यीशुः पुनर्जनैः संसृज्य बभाषे, अहं जगतो ज्योतिः, १२
यो मामनुगच्छति स नैवान्धकारे ब्रजिष्यत्यपि तु जीवनरूपमासोकं
प्राप्स्यति । परीशिनस्तदा तमूचुः त्वया स्वार्थं साध्यं दीयते, तव १३
साध्यं न सत्यं । यीशुः प्रतिभाषमाणस्तान् जगाद, यद्यप्यहं १४
स्वार्थं साध्यं ददामि, तथापि मम साध्यं सत्यं, यतोऽहं कुत
आगतः क्व वा गच्छामि, तज्जाने । यूयन्तु न जानीथ कुतो-
ऽहमागतः क्व वा गच्छामि । यूयं शरीरानुयायिनं विचारं कुरुथ, १५
अहं कस्यापि विचारं न करोमि । यद्यप्यहं विचारं करोमि, १६
तथापि मम विचारः सत्यः, यतो नास्यहमेकाकी, किन्त्वहमस्मि
मत्प्रेषयिता पिता सास्ति । युष्मदीयव्यवस्थायामपि लिखितमस्ति, १७
यद् द्वयोः साक्षिणोः साध्यं सत्यं । अहं स्वार्थं साध्यदातास्मि, १८
मत्प्रेषयिता पिता च मयि साध्यं ददाति । तदा ते तं पप्रक्षुः, १९
कुचास्ति तव पिता ? यीशुस्तान् प्रतिजगाद, यूयं मासु न
जानीथ, मम पितरस्य न जानीथ । यदि मामज्ञास्यत, तर्हि मम
पितरमप्यज्ञास्यत । एतानि वचांसि धनागारे यीशुनाकथ्यन्त । २०
स तदा धर्मधामन्युपादिशत्, तथापि कोऽपि तं न दधार, यत-
स्तदानामीमपि तस्य समर्थोऽनुपस्थित आसीत् ।

ततो यीशुः पुनस्तानत्रादीत्, अहं गच्छामि, यूयस्य मां २१
गवेषयिष्यथ, स्वपापे मरिष्यथ च । अहं यत् स्थानं गच्छामि
तत्रोपस्थातुं युष्माभिरशक्यं । ततो चिह्नदीया अवदन्, स क्रिमा- २२
त्प्रघाती भवितुमुद्यतस्तद्देतोश्च वदति, यत् स्थानमहं गच्छामि

- १२ तन्नोपस्थातं युष्मानिग्रहस्यमिति ? स तदा तानब्रवीत्, यूयमथः-
 स्थानौघाः, अहमूर्द्धस्थानीयः । यूयमेतज्जगत्सम्बन्धीयाः, नाह्यह-
- १३ नेतज्जगत्सम्बन्धीयः । ततो युष्मभ्यं कथितवान्, यूयं स्वपापेषु
 मरिष्यथ । यतोऽहं सोऽस्मीति चेन्न विश्वसिथ, तर्हि स्वपापेषु
- १४ मरिष्यथ । ते तदा तं पप्रच्छुः, कस्त्वं ? यीशुस्तानुवाच, आदित-
- १५ सादेव युष्मभ्यं कथयामि । युष्मानधि मया बद्ध वक्रव्यं बद्ध
 विचारणञ्च कर्त्तव्यं । मत्प्रेषयिता तु सत्यः, तस्य सुखाञ्च मया
- १६ यद्यद्भ्रावि तदेव जगते कथ्यते । स यत् तेषां ज्ञानार्थं पितरम-
- १७ सूचयत् तन्नैर्नाबोधि । ततो यीशुस्तानब्रवीत्, मनुष्यपुत्रे युष्मा-
 भिरस्वीकृते ज्ञाथिष्यते यदहं सोऽस्मि स्वतश्च किमपि न करोम्यपि
- १८ तु पित्रा यथादिष्टस्तथैवैतानि भाषे । मत्प्रेषयिता च मया
 सार्द्धमास्ते, स मामेकाकिनं न त्यक्तवान् यतस्तस्मै यद्यद् रोचते
 सर्व्वदा तदेव मया क्रियते ।
- १९ स यदैताः कथा अभ्राषत, तदा बहवस्तस्मिन् व्यश्वसिषुः ।
- २० ततो ये चिह्नदीयास्तस्मिन् व्यश्वसिषुस्तान् यीशु जर्गाद, यदि मम
- २१ वाक्ये स्थिरा भवथ, तर्हि सत्यं यूयं मम शिष्याः स्य, सत्यञ्च
- २२ ज्ञास्यथ सत्येन स्वाधीनौकारिष्यध्वे च । ते तं प्रत्युचुः, वयमब्राह्म-
 मस्य वंशः, कदापि कस्यापि दास्यं नाचरितवन्तः । तत् कथं
- २३ लयोच्यते, यूयं स्वाधीना भविष्यथेति ? यीशुस्तान् प्रत्यवादीत्,
 सत्यं सत्यं, युष्मानहं वदामि, यः कश्चित् पापमाचरति स पापस्य
- २४ दासः, दासस्तु न शाश्वतं गृहेऽवतिष्ठते, पुत्र एव शाश्वतमवतिष्ठते ।
- २५ अतश्चेत् पुत्रेण स्वाधीनीक्रियध्वे, तर्हि सत्यरूपेण स्वाधीना
- २६ भविष्यथ । अहं जाने यद् यूयमब्राह्मणस्य वंशः, मान्तु जिघांसथ,
- २७ यतो मदीयवाक्यं युष्मदन्तरे स्थाणं नाप्नोति । मत्पितुः समीपं

मया यद्यददर्शि तदेव कथ्यते, तथा च युष्मत्पितुः समीपं युष्माभि
 र्यद्यददर्शि तत् क्रियते । ते प्रतिभाषमाणस्तमूचुः, अब्राहामो- १८
 ऽस्माकं पिता । यीशुस्तान् वदति, यद्यब्राहामस्य सन्ताना अभ-
 विष्यत, तर्ह्यब्राहामस्य क्रिया अकरिष्यत । इदानीन्तु मां जिघांसय, ४०
 नरं य ईश्वरस्य सुखात् सत्यं श्रुत्वा युष्मभ्यं कथितवान् । अब्राहामे-
 षैतन्नाकारि । युष्मत्पितुः क्रिया युष्माभिः क्रियन्ते । ततस्ते तमूचुः, ४१
 न व्यभिचारजाता वयम्, अस्माकमेकः पितास्ति स ईश्वरः ।
 यीशुस्तदा तानुवाच, ईश्वरो यदि युष्माकं पिताभविष्यत्, तर्हि ४२
 यूयं मयि प्रेमाकरिष्यत, यतोऽहमीश्वरान्निर्गत्यायातः, नैव हि
 खत आगतोऽहं प्रत्युत स एव मां प्रहितवान् । मम भाषा ४३
 किमर्थं युष्माभिर्नाभिज्ञायते? कारणमेतद् यद् यूयं मम वाक्यं
 श्रोतुं न शक्नुथ । यूयं पितुर्दिद्यावत्स्य सम्बन्धीयाः, युष्मत्पितुर- ४४
 भिलाषानाचरितुकामाश्च । स आदितो नरघातक आसीत्, सत्ये
 च नावस्थितः, यतस्तस्मिन् सत्यं नास्ति । स यदानृतं भाषते तदा
 निजखं भाषते, यतः सोऽनृतवादी तस्य पिता चास्ति । अहन् ४५
 सत्यं भाषे, तत्कारणाद् यूयं मयि न विश्वसिथ । मम पापमस्तीति ४६
 प्रमाणं युष्माकं को ददाति? यदि तु सत्यं भाषे, किमर्थं तर्हि
 यूयं मयि न विश्वसिथ? य ईश्वरसम्बन्धीयः स ईश्वरस्योक्तीः ४७
 शृणोति । युष्माभिस्ता न श्रूयन्ते, तत्कारणमेतद् यद् यूयमीश्वर-
 सम्बन्धीया न स्य ।

यिद्गदीयास्तदा प्रतिभाषमाणस्तमवादिषुः, किं न युष्मत्पिताभिः ४८
 कथ्यते यत् त्वं श्रमगीयो भूताविष्टश्चेति । यीशुः प्रतिजगाद्, ४९
 नास्यहं भूताविष्टः, प्रत्युत मम पितरं सम्मानयामि, यूयश्च
 मामवमानयथ । नाहं मत्सम्मानार्थी, अस्ति लेकस्तद्वेषी तदि- ५०

- ५१ चारयिता च । सत्यं सत्यं, युष्मानहं ब्रवीमि, यः कश्चिन्मम
 ५२ वाक्यमनुपालयति, सोऽनन्तकालं यावन्मृत्युं न दृश्यति । यिह्णदी-
 यास्तदा तमवदन्, अधुना वयं बुद्धा जानीमो यत् त्वं भूताविष्टः ।
 अब्राहामो ममार, भाववादिनश्च ममः, त्वं पुन र्वदसि, यः
 कश्चिन्मम वाक्यमनुपालयति, सोऽनन्तकालं यावन्मृत्युं नास्माद-
 ५३ यिष्यतीति । अस्मत्पितुरब्राहामात् त्वं किं महत्तरः ? स हि ममार,
 ५४ भाववादिनोऽपि ममः, त्वमात्मानं कं कुरुषे ? यीशुः प्रत्युवाच,
 यद्यहं खं सन्मानयामि, तर्हि मम सन्मानः किमपि नास्ति, मम
 ५५ पितैव मत्सन्मानयिता, स युष्माकमीश्वर इति यूथं वदथ. तथापि
 स युष्माकमविदितः, अहन्तु तं जानामि । स ममाविदित इति
 चेद् वदेथं, तर्हि युष्माभिः सदृशोऽनुतवादी भविष्यामि । अहं तं
 ५६ जानामि तस्य वाक्यमनुपालयामि च । युष्मत्पिताब्राहामो महि-
 ५७ नदर्शनस्याग्रया प्रसुमुदे तद् दृष्ट्वा चाह्वयत् । ततो यिह्णदीयास्त-
 मसुः, इदानीमपि तव पञ्चादशपरिमितं वयो नास्ति, त्वं
 ५८ किमब्राहामं दृष्टवान् ? यीशुस्तानुवाच, सत्यं सत्यं, युष्मानहं
 ५९ ब्रवीमि, अब्राहामस्य जन्मनः प्राक्कालमारभ्याहमस्मि । तदा ते
 तमाहन्तुं प्रस्तरानाददिरे । यीशुस्तु प्रच्छन्नलोषां मध्येन ब्रजन्
 धर्मधामतो निःससारेत्यं स्थानान्तरं जगाम च ॥ ८ ॥

यीशुना जन्मान्वाय नेत्र दानम् ।

उत्तमनीचपालकश्च दृष्टान्तः ।

- ६१ गमनकाले स नरनेकं जन्मान्धं लक्षयामास । तस्य शिष्यास्तदा
 १ तमप्राचुः, रब्बिन्, अथै यदन्धोऽजनि, तादृशं पापं केनाकारि ?
 २ असुना किं वासुधय पित्रभ्यां ? यीशुः प्रत्युवाच, (तादृशं) पापं
 नासुनाकारि, नापि वासुधय पित्रभ्याम्, प्रत्युतासुभिर्जीश्वरस्य

क्रियाभिः प्रत्यक्षीभवितव्यम् । चावद् दिवसोऽस्ति तावन्मग्रेष्यितुः ४
 क्रिया मया कर्त्तव्याः । आयाति सा रात्रि र्थदा कार्थ्यं कर्त्तुं
 केनापि न शक्यते । अहं चावज्जगति वर्त्ते तावज्जगतो ज्योतिरस्मि । ५
 इत्थं भाषित्वा स भूमौ निष्टीव्य तेन ष्ठीवनेन पङ्कं रचयामास, ६
 पङ्केन तस्यान्धस्य चक्षुषी लिप्त्वा च तं जगाद, याहि, ग्रीलोहाख्य- ७
 सरस्यास्यं प्रचालय च । भाषान्तरे नाज्जोऽस्थार्थः प्रहित इति ।
 स तदा गत्वास्यं प्रचाल्य दृष्टिप्राप्तः प्रत्याजगाम ।

तत्प्रतिवेगिदृन्दादयो ये मनुष्याः प्राक् तमन्धं ज्ञात्वालक्षयन्ते ८
 तदाप्राचुः, अयं किं न स जनो यः (प्रत्यहम्) आसीनोऽभिद्यत ?
 अपरेऽवदन्, अयं स एव । अपरे चावदन्, अयं तेन सदृशः । ९
 स त्ववादीत्, अहं स एव । ततस्ते तमप्राचुः, तव लोचने कथं १०
 प्रसन्नीभूते ? स प्रतिभाषमाणस्तानवादीत्, यीशुनामा नर एकः ११
 पङ्कं कृत्वा मम लोचने लिप्त्वा च मामादिदेश, ग्रीलोहसरो
 गत्वास्यं प्रचालयेति । ततोऽहं गत्वा प्रचाल्य च दृष्टिं प्राप्तवान् ।
 ते तदा तमप्राचुः, स कुत्रास्ति ? स आह, न जाने । १२

तदा ते तं पूर्वान्धं फरीशिनां समीपमनेषुः । यीशुस्तु यस्मिन् १३
 दिने पङ्कं कृत्वा तस्य नेत्रे प्रसन्नीकृतवांस्तद् विश्रामदिनं । फरी- १४
 शिनस्तदा तं पुनरप्राचुः, कथं त्वया दृक्शक्ति र्खन्धा ? स तान् १५
 जगाद, तेन मन्त्रेचयोः पङ्केऽर्पितेऽहमास्यं प्रचालितवान्, ततश्च
 पश्यामि । फरीशिनाः केचित् तदा तमूचुः, नास्ति स नर ईश्वरप्रहितः, १६
 यतः स विश्रामवारं नानुपालयति । अपरेऽवदन्, पापी मनुष्य
 ईदृशान्यभिज्ञानार्थककर्माणि कर्त्तुं कथं शक्नोति ? इत्थं तेषु भेदो
 जातः । ततस्ते तमन्धं पुनरप्राचुः, स तव नेत्रे प्रसन्नीकृतवानिति १७
 हेतोस्त्वं तमधि किं वदसि ? स उवाच, स भाववादीति वदामि ।

- १८ स यदन्व आसीत् दृक्शक्तिश्च प्राप्तवान्, विद्मदीयास्तश्च
 १९ सत्यममन्यन्त. ततः प्रेषे तस्य दृष्टिप्राप्तस्य पितरावाहय तावप्राचुः,
 अयं युवयोः पुत्रो यो युवयोः प्रमाणादन्वोऽजनि. अधुनायं कथं
 २० पश्यति? तत्पितरौ प्रतिभाषमाणौ तानूचतुः, अयमस्तत्पुत्रोऽस्य-
 २१ न्वोऽजनि च तज्जानीवः. कथन्वधुना पश्यति, केन वास्य नेत्रे
 प्रसन्नीकृते तन्न जानीव आवां । वयःप्राप्तोऽयम्, इममेव पृच्छत,
 २२ अयं स्वकथां स्वयं कथयिष्यति । तत्पितरौ विद्मदीयानां भया-
 देवेत्यमभाषेतां, यतो यः कश्चित् तं स्त्रीष्टं मत्वा स्त्रीकरिष्यति स
 २३ समाजभ्रष्टो भविष्यतीति विद्मदीयास्तत्पूर्वं निश्चितवन्तः । तत्कार-
 रणात् तस्य पितरावूचतुः, अयं वयःप्राप्तः, इममेव पृच्छतेति ।
 २४ तदा ते द्वितीयवारं तं पूर्वान्वमाहय जगदुः, ईश्वरस्य
 २५ महिमानं स्त्रीकुप, वयं जानीमो यत् स नरः पापी । स प्रति-
 भाषमाणोऽब्रवीत्, स पापी न वेत्यहं न जाने, एकमेव जाने,
 २६ पूर्वान्वोऽहमिदानीं पश्यामि । ते तं पुनरप्राचुः, स त्वां प्रति किं
 २७ कृतवान्? कथं तव नेत्रे प्रसन्नीकृतवान्? स तान् प्रत्यवादीत्, पुरा
 मयोक्ता यूयं नाश्रीष्ट, किमर्थं पुनः श्रोतुमिच्छथ? यूयमपि
 २८ किं तस्य शिष्या भवितुं वाञ्छथ? तदा ते तं न्यङ्कुर्वन्तोऽवादिषुः,
 २९ त्वं तस्य शिष्यः, वयं मोगेः शिष्याः । मोगिनेश्वरः संललाप तद्
 ३० वयं जानीमः, असौ तु कुत उत्पन्नस्तन्न जानीमः । स नरः प्रति-
 भाषमाणस्तान् जगद, अचेतदेवास्त्वय्यं, यत् स कुत उत्पन्नस्तद्
 ३१ युष्माभिर्न ज्ञायते । स हि मम नेत्रे प्रसन्नीकृतवान्, वयश्च जानीमो
 यदीश्वरः पापिनां न शृणोति, प्रत्युत यो मनुष्य ईश्वरभक्तस्तद्भीष्ट-
 ३२ माचरति च तस्यैव शृणोति । जन्मान्वस्य नयने केनापि प्रसन्नीकृते
 ३३ इत्यायुगास्मात्प्रावि । असौ चेदीश्वरप्रहितो नाभविष्यत् तर्हि किमपि

कर्तुं नाग्रक्ष्यत् । ते तं प्रत्यवादिषुः, सर्वाङ्गः पापाविष्टोऽजनिष्ठा १४
यस्त्वं त्वं किमस्मान् शिचयसि? इत्युक्त्वा ते तं वहिःस्रक्तः ।

स ते वैद्विष्कृत इति श्रुत्वा धीशुस्तमनुसृत्य जताद, त्वं १५
किमीश्वरस्य पुत्रे विश्वसिषि? स प्रतिवभाषे, स कः, प्रभो? अहं १६
तस्मिन् विश्वसानि । धीशुस्तमब्रवीत्, स त्वयादर्शि, त्वया यः १७
संक्षपति स एव सः । तेनावादि, विश्वसिमि, प्रभो । इत्युक्त्वा स १८
प्रणिपत्य तमर्चयामास ।

धीशुस्तदा बभाषे, ये न पश्यन्ति ते द्रष्टव्यं, ये च पश्यन्ति २९
तेरन्ध्रीभवितव्यमिति विचारार्थमहं जगदिदमागतः । तच्छ्रुत्वा ये ४०
केचित् फरौशिनस्तेन सार्द्धमविद्यन्त ते तमवादिषुः, वयमपि
किमन्धाः? धीशुस्तानाह, यद्यन्धा अभविष्यत, तर्हि निष्पापा ४१
अभविष्यत, युष्माभिस्त्रिदानीमुच्यते पश्चाम इति, ततो युष्माकं
पापमवतिष्ठते ॥ ८ ॥

सत्यं सत्यं, युष्मानहं ब्रवीमि, यो न द्वारेण मेषवाटं प्रविश्ये- १०१
तरोपायेनारोहति स चोरो द्रष्टुश्च, यस्तु द्वारेण प्रविशति स १
मेषाणां रक्षकः । तस्य निमित्तं दौवारिको द्वारं सुञ्चति, मेषाश्च २
तस्य गिरं शृण्वन्ति, स चैकैकस्य नाम्ना निजमेषानाह्वयति वहि
र्नयति च । स च यदा निजस्त्वान् वहिः करोति, तदा तेषामगतो ४
ब्रजति, मेषाश्च तमनुगच्छन्ति, यतस्ते तस्य गिरं जानन्ति । पर- ५
कीयन्तु नैवानुगमिष्यन्ति प्रत्युत तत्समीपात् पलायिष्यन्ते, यतस्ते
परकीयाणां गिरं न जानन्ति ।

उपमेयं धीशुना तेभ्योऽकथ्यत, ते तु तेन यदुच्यते तन्ना- १
बुध्यन्त । धीशुस्तदा पुनस्तानुवाच, सत्यं सत्यं, युष्मानहं ब्रवीमि, ०
अहमेव मेषवाटद्वारं । यावन्तो मद्गत आगतास्ते सर्वे चोरा ८

- ८ दृश्यवद्, मेघास्तु तेषां नाश्टणम् । अहं द्वारस्वरूपः । मया यः प्रवि-
 ९ ग्रति, स चाणं लप्स्यते, स च प्रवेक्ष्यति निर्व्यास्यति च प्रचारमाप्स्यति
 १० च । शोरो नान्यकार्यार्थमायाति, केवलं चौर्यहत्याविनाशार्थमेव ।
 मेघास्तु यथा जीवनम् अतिपूर्णताञ्च प्राप्नुयुस्तदर्थमहमागतः ।
 ११ अहं स भद्रो मेघरचकः । भद्रो मेघरचको मेघाणां निमित्तं
 १२ स्वप्राणांस्त्यजति । यो वैतनिकस्तु न मेघरचकः, मेघास्तु यस्य निजस्त्वा
 न सन्ति, स वृकमागच्छन्तं निरीक्ष्य मेघान् विजहाति पलायते
 १३ च । ततो वृकस्तान् हरति मेघान् विकिरति च । वैतनिकः
 १४ पलायते, यतो हेतोः स वैतनिको मेघेषु निश्चिन्तस्य । अहं स भद्रो
 मेघरचको मदीयांश्च जानामि मदीयास्तु मां जानन्ति, यथा पिता
 १५ मां जानात्यहञ्च पितरं जानामि । मेघाणां निमित्तं स्वप्राणांस्त्यजामि
 १६ च । सन्ति ममैतन्मेघवाटस्थेभ्योऽप्यन्ये मेघाः, तेऽपि मया नेतव्याः, ते च
 मम गिरं ओष्यन्ति, इत्थं मेघव्रज एको भविष्यति, मेघरचकश्चैकः ।
 १७ एतत्कारणात्प्रतिता मयि प्रेम करोति यतोऽहं मम प्राणांस्तथा
 १८ त्यजामि यथा तान् पुन र्गृह्णीष्यामि । नान्यः कोऽपि मत्तस्तान्-
 पहरति, स्वयमहंस्तांस्त्यजामि । तांस्त्यक्तुं मम सामर्थ्यमास्ते, पुनस्तान्
 गृह्णीतुमपि मम सामर्थ्यमास्ते । आदेशोऽयं मत्पितृतो मया लब्धिः ।
 १९ एतेभ्यो वाक्त्रेभ्यो थिङ्गदियेषु पुन र्भेदः सञ्जातः । तेषां मध्ये
 २० बहवोऽवदन्, स भूताविष्ट उन्मत्तस्य, किमर्थं तस्य श्टणुच ?
 २१ अन्येऽवदन्, न सन्ति भूताविष्टस्योक्तय इमाः । भूतः किमन्भानां
 नेचापि प्रसञ्जीकर्त्तुं शक्नोति ?

यीशोः स्वस्वमताविषयिणीं शिवा ।

- २२ अथ थिरुशास्त्रेने मन्दिरोत्सर्गपर्व्याभूत् । तदा हेमन्तकाल
 २३ चासीत् । एकदा धर्मधाणि शस्त्रोमनोऽस्मिन्दे विरहन् चीशु र्दिङ्ग-

दौघे वैष्टितः पृष्टश्च, कति कालमस्मत्प्राणान् संग्रयाहृतान् धार- १४
 यसि ? त्वं चेत् स्त्रीष्टस्तर्ह्यस्मान् स्पष्टं वद । यीशुस्तान् प्रत्यवादीत्, १५
 यूयमुक्ता मया, न तु विश्वसिथ । मत्पितु नान्नाहं याः क्रियाः १६
 करोमि ता एव मामधि साध्यं ददति यूयन्तु न विश्वसिथ । यूयं
 हि न मदीयमेघाणां श्रेष्ठां गण्ठाः । (युष्मानहं तदनुरूपमुक्तवान् ।)
 मम मेघा मम गिरं शृण्वन्ति, अहञ्च तान् जानामि, ते च मामनु-
 गच्छन्ति तेभ्योऽहञ्चानन्तं जीवनं ददामि । अनन्तकालेऽपि ते नैव १७
 विनच्छन्ति, मम कराच्च कोऽपि तान् नापहरिष्यति । ते मञ्चं येन १८
 दत्ताः स मदीयपिता सर्व्वेभ्यो महत्तरः । मत्पितु हंस्ताच्च तानपहन्तुं १९
 कोऽपि न शक्नोति । अहं पिता चैकं स्वः । यिद्गदियास्तदा पुनस्त- २०
 माहन्तुं प्रस्तरानाददिरे । यीशुस्तान् प्रत्यवादीत्, मत्पितुः सका- २१
 शादहं युष्मान् बद्धनि हितकर्माणि दर्शितवान्, तेषां कस्य कर्मणः २२
 कारणान्मां प्रस्तरैराह्य ? यिद्गदीयाः प्रतिभाषमाणास्तमवादिषुः, २३
 नैव हितकर्मणः कारणात् त्वां प्रस्तरैराहन्मः, प्रत्युतेश्वरनिन्दाकारणात्,
 यतस्त्वं मनुष्यः सन्नात्मानमौश्वरं कुरुषे । यीशुस्तान् प्रतिजगाद, २४
 युष्माकं शास्त्रे किं नेदं लिखितमास्ते, मयोक्तमौश्वरा यूयमिति ?
 स यदि तान् ईश्वरान् अभिहितवान् यान् प्रतीश्वरस्य वाक्यं प्राद- २५
 रभूत्, यदि च शास्त्रस्य लोपो न सम्भवति, तर्हि पिता थं पवि- २६
 चीकृत्य जगति प्रहितवान् सोऽहं कथितवान् ईश्वरस्य पुषोऽस्मीति
 कारणात् किं मां वदथ लमौश्वरं निन्दसौति ? यदि मत्पितुः क्रिया २७
 न करोमि तर्हि मयि मा विश्वसित, यदि तु करोमि, मयि च २८
 न विश्वसिथ, तर्हि क्रियासु तथा विश्वसित, यथा ज्ञास्यथ विश्व-
 सिष्यथ च यन्मयि पिता तस्मिंश्चाहं स्थितः । तदा ते पुनस्तं धर्म्म-
 मयतन्त, स तु तेषां हस्ततो निःससार ।

- १६ ततः परं यीशुः पुन र्थहूनपारख्यं तत् स्थानं प्रतस्थे यत्र प्रथमं
 १७ योद्धनोऽस्त्रापयत्, तदैवावतस्थे च । बहवस्य तदन्तिकमागच्छन्-
 १८ वदंस, योद्धनः किमयमिज्ञानार्थकर्म न कृतवान्, इममधि तु
 १९ योद्धनो यद्यदुक्तवांस्तत् सर्वं सत्यमासीत् । बहवस्य तत्र तस्मिन्
 व्यश्वसिषुः ॥ १० ॥

यीशुना मृतलासाराय जीवनदानम् ।

- ११ अथ बैथनियानिवासी लासाराभिधः कश्चिन्नरो व्याधित
 आसीत् । बैथनिया मरिचमस्तस्या भगिन्या मार्थायाश्च ग्राम
 २ आसीत् । मरिचम् सा योषिद् या सुगन्धितैलेन प्रभुं समलीलिपत्
 स्वकचैश्च तस्वरणौ पर्य्यमार्चीत् । तस्या एव भ्राता लासारो व्याधित
 ३ आसीत् । अतस्तस्य भगिन्यौ दूतं प्रहित्य तस्मै निवेद्यामासतुः,
 प्रभो, पश्यतु, भवान् यस्मिन् प्रेम करोति स व्याधितः । यीशुस्तु
 ४ तच्छ्रुत्वाब्रवीत्, व्याधिरथं न मृत्यवे प्रत्युतेश्वरस्य महिमार्थः,
 ५ ईश्वरस्य पुत्रो यथा तेन महीयेत । यीशु मार्थायां तस्या भगिन्यां
 ६ [मरिचामि] लासारे च प्रेमाकरोत् । स तु यत्राविद्यत तत्र
 तद्व्याधिसंवादश्रवणात् परमपि दिनद्वयमवतस्थे ।

- ७ ततः परन्तु स स्वशिष्याणवादीत्, पुनर्थिहृदिद्या गम्यतामस्माभिः ।
 ८ शिष्यास्तं वदन्ति, रब्बिन्, दिनेऽमुस्मिन् यिह्मदीयाः प्रस्तराघातेन
 ९ भवन्तं मारयितुमयतन्त, भवांस्य किं पुनस्तत्र गच्छति ? यीशुः
 प्रतिबभाषे, दिवसे किं न दादश घटिका भवन्ति ? दिवा यः परि-
 १० ब्रजति स न स्वस्रति, यतः स जगतोऽस्य ज्योतिः पश्यति, निशायान्तु
 यः परिब्रजति स स्वस्रति, यतो ज्योति र्भं तदन्तःस्थं ।

- ११ एतत्कथनात् परं स तानब्रवीत्, अस्मद्भ्यु लासारः स्वपिति,
 १२ तं जागरयितुन्तु, गच्छामि । शिष्यास्तदा तमूचुः, प्रभो, स यदि

स्तपिति, तर्हि तरिष्यति । यीशुस्तस्य मृत्युमुद्दिश्य कथितवान्, ते १९
 त्वमन्यन्त, स निद्रारूपस्वपनमुद्दिश्य कथयतीति । अतएव यीशु- २४
 स्तादा तान् स्पष्टमब्रवीत्, सासारो ममार, यूयञ्च विश्वसिष्यथेति
 बुद्धा युग्नदथं तच्च मदनुपस्थितत्वादहं इव्यामि । तद्यथा तद्यास्तु, २५
 सत्समौपं गम्यतां । तदा थोमा अर्थतो दिदुमो [जमकः] सह- २६
 शिष्यान् जगाद्, अस्माभिरपि गम्यतां, तेन सार्द्धं तथा मरिष्यामः ।
 इत्थं यीशु र्यंदागमत् तदाजानाद्, यदादिनचतुष्टयात् स [सासारः] २७
 श्रवागारे श्रेते । बैथनिया च थिरुशालेमस्य समीपस्था प्रायेण २८
 क्रोग्रैकदूरासीत्, बहवो थिरुदीयाश्च मार्थामरिथमो भ्रात्रशोक- २९
 सान्खनार्थं तथो गृहमागतवन्तः ।

मार्था तदा यीशोरागमनसंवादं श्रुत्वैव तं प्रत्युज्जगाम, मरिथम् ९०
 तु गृह आसीनावातिष्ठत । मार्था तदा यीशुमवादीत्. प्रभो, ९१
 भावन् यद्यत्रास्यास्यत्, तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत् ; जाने ९२
 त्वधुनापि भवान् ईश्वरं यद्यत् प्रार्थयिष्यते, तदौश्वरेण भवते
 दायिष्यते । यीशुस्तां ब्रूते, तव भ्राता पुनरुत्यास्यति । मार्था तं ९३
 ब्रूते, अन्तिमदिने पुनरुत्याने स उत्थास्यतीति जाने । यीशुस्ता- ९४
 सुवाच, अहं पुनरुत्यानं जीवनञ्च । मयि यो विश्वसिति स मृतत्वापि ९५
 जीविष्यति, सः कश्चिच्च जीवति मयि विश्वसिति च, सोऽगन्तकाले- ९६
 ऽपि नैव मरिष्यति । अत्र त्वं किं विश्वसिषि ? सा तं ब्रवीति, ९७
 तथैव, प्रभो । जगति येनागन्तव्यम् ईश्वरस्य पुत्रः स स्वीष्टो भवा-
 नेवेति विश्वासो मयाकारि । इत्युक्त्वा सापजगाम, गुप्तञ्च स्तभगिनीं ९८
 मरिथममाङ्गयन्ती तामाह, गृहरुपस्थितोऽस्ति त्वामाङ्गयति च ।
 सा तच्छ्रुत्वैव सत्वरमुत्याथ तदग्निकमायाति । यीशुस्तादापि यामं ९९
 न प्रविष्टवान्, मार्था यच्च तं प्राप्तवती तत्रैवासीत् । ततो मरिथमा १००

- २१ साङ्गं गृहे विद्यामाना ये चिह्नदीयास्तामसान्वयंस्ते तां सत्वर-
मुत्तिष्ठन्तीं निर्गच्छन्तीश्च दृष्ट्वा, सा रोदितुं श्रवागारं यातीत्युक्त्वा
- २२ च तामनुजग्मुः । यीशुस्तु यथासीत् मरियम् तत्रोपस्थाय तं
दृष्ट्वा च तत्स्वरणयोः प्रणिपत्योवाच, प्रभो, भवान् यद्यथास्यास्यत्,
- २३ तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत् । तदा यीशुस्तां रुदतीं तथा
साङ्गमागतान् चिह्नदीयांश्चापि रुदतो विलोक्यात्मन्यर्धैर्यं गत्वा
- २४ संकुम्भं च पप्रच्छ, स युष्माभिः कुत्र शायितः ? ते तं वदन्ति, प्रभो,
एतद्य निरीचतां । यीशुरश्रूण्यमुञ्चत् । ततो चिह्नदीया अवदन्,
- २५ पश्यत, स तस्मिन् कीदृक् प्रेमाकुसुत । तेषां केचित्त्वाङ्गः, तस्यान्वस्य
२६ नेत्रे प्रसन्नीचकार योऽसौ सोऽसौ किमस्य मृत्युं निवारयितुमपि
२७ समर्था नासीत् ? यीशुस्तदान्तरे पुनरर्धैर्यं गत्वा श्रवागारसमीप-
२८ मागच्छति । तद् गुहाकारं पाषाणेनापिहितश्चासीत् । यीशु
ब्रवीति, तं पाषाणमपसारयत । तस्य मृतस्य भगिनी मार्या तं
वदति, प्रभो, इदानीं स पूयते, यत आचतुर्भ्यो दिनेभ्यः स मृतः ।
- २९ यीशुस्तां ब्रवीति, त्वं यदि विश्वसिषि, तर्हीश्वरस्य महिमानं
३० द्रक्ष्यसीति किं नोक्ता मया ? ततः स मृतो यत्राशेत, तत्र स्थितः
पाषाणलैरपसारितः । यीशुश्चोर्द्धदृष्टिं कृत्वा व्याजहार, पितः,
३१ त्वामहं धन्यं वदामि, यतस्त्वं मे श्रुतवान् । त्वं सर्वदा मे शृणोषि
तदजानाम् अपि त्वयाहं यत् प्रहितस्तत्रैते विश्वसिष्यन्तीति बुद्ध्वा
३२ परितः स्थितस्य जननिवहस्य कारणादिदं मयोदाहारि । इदमुक्त्वा
३३ स प्रोचैः क्रोशन् व्याजहार, सासार, वहिरागच्छ । तदा स मृतो
वहिरागमत्, स च दीर्घवस्त्रखण्डे बद्धचरणहस्तः खेदहरवस्त्रेण
वेष्टितमुखश्चासीत् । यीशुस्तान् ब्रवीति, बन्धनानि मुक्तेमं गन्तुमनु-
३४ जानीत । तदा मरियमः समीपभागता बहवो चिह्नदीया यीशुना

यद्यदकारि तद् दृष्ट्वा तस्मिन् व्यस्यसिषुः, केचित्तु फरीगिनामन्तिकं ४९
गत्वा यीशुना यद्यदकारि तत् तेभ्यो निवेदयामासुः ।

ततो मुख्यायाजकाः फरीगिनस्य मन्त्रिसभां समाह्वयावादिषुः, ४७
किं कारवाम ? स नरो बह्वन्यभिज्ञानार्थकर्माणि करोति । यदि ४८
तस्य वृत्तिमित्यं सहामहे, तर्हि सर्व्वे तस्मिन् विश्वसिष्यन्ति, रोमी-
यास्यागत्यास्माकं स्थानस्य प्रजावृन्दस्य हरिष्यन्ते । तेषां मध्ये गणित- ४९
स्त्रेको नरोऽर्थतो यः काथाफास्तस्य संवत्सरस्य महायाजक आसीत्
स तदा तानुवाच, यूयं किमपि न जानीथ नापीदं तर्कथथ, यत्
प्रजावृन्दस्य निमित्तमेकस्य मरणमस्माद्धितकरं, न च क्वत्त्रस्य प्रजा- ५०
वृन्दस्य विनाशः । एतत् तेन न स्त्रतो व्याहारि, प्रत्युत स तस्य ५१
संवत्सरस्य महायाजक आसीत्, तत्कारणात् तेन भावोक्तिरियं
व्याहारि यत् प्रजावृन्दस्य निमित्तं यीशुना मर्त्तव्यं, नापि च ५२
केवलं तस्य प्रजावृन्दस्य निमित्तं, प्रत्युत विकीर्णानाम् ईश्वर-
सन्तानानाम् एकत्र सङ्गृहणार्थमपि । तद्धिनमारभ्य ते तस्य वधार्थम् ५३
अमन्त्रयन्त । अतएव यीशु न पुनः सप्रकाशं थिह्ददीयानां मध्ये ५४
पर्याटत्, प्रत्युत तस्मात् स्थानान्मरुसमीपस्थम् इफ्रयिमाख्यं ग्रामं
प्रस्थाय स्त्रगिष्यैः सार्द्धं तत्रैवावर्त्तत ।

यीशो निस्तारपर्व्वोत्सवं थिरुशालेमगमनसु उपदेशदानञ्च ।

तदा थिह्ददीयानां निस्तारोत्सव आसन्न आसीत्, बहवो ५५
मनुष्यास्य शुचिलसाधनाथं निस्तारोत्सवात् प्राक् जनपदाद् थिरु-
शालेमं जग्मुः । ते तदा यीशुमगवेषयन् धर्म्माधि स्थित्वा च ५६
मिथोऽवदन्, किं मन्यध्वे, स किमुत्सवे नैवोपस्थास्यत इति ।
मुख्यायाजकाः फरीगिनस्य तं धर्त्तुमिच्छन्त आह्वामपि दत्तवन्तः, ५७
यथा स कुच वर्त्तते तत् स्थानं थो वेत्ति स तत् सूचयेदिति ॥ ११ ॥

- १२ ततो यीशु निर्हारोत्सवात् षट् दिनाणि प्राग् वैथनिया-
 यामुपतस्थे । यो मृतो साधारणेन मृतानां मध्यादुत्थापितः स
 १ तचासीत् । तत्र च तस्य निमित्तं रात्रिभोज्यमकारि, मार्था तत्र
 २ पर्यंचरत्, साधारस्य तस्यभोजिनामेक आसीत् । तदा मरिथम्
 अर्द्धशेटकं बड्मूख्यं प्रकृतं जटामांसीरसयुक्तं सुगन्धितैलमादाय
 यीशोश्चरणौ समलेपयत् स्वकचैश्च तौ चरणौ पर्यंमार्चीत्, क्लृप्तं
 ४ गृहञ्च तस्य तैलस्य सौरभेण पर्यंपूर्यत । तदा तच्छिष्याणामे-
 कोऽर्थात्ः श्रिमोनसुतो य ईष्करियोतीथो यिह्मदास्तसमर्पयिता-
 ५ भूत्, स ब्रवीति, सुगन्धितैलमिदं किमर्थं न त्रिभिः श्रतै मुद्रापादै
 ६ विंकीतं दरिद्रेभ्यो दत्तञ्च ? न दरिद्राणां हितचिन्तनकारणात्
 तेनेदमकथ्यत, प्रत्युत स चौरः सन्पुटवाही चासीत् सन्पुटे च यद्यश्च-
 ७ चिष्यत तदहरत् तत्कारणादेव । यीशुस्तदाब्रवीत्, अमूमनुजानीहि,
 ८ मत्समाधिदिनार्थं तथेदं रक्षितं । दरिद्रा हि सततं युष्मत्सङ्गिनः,
 अहन्तु न सततं युष्मत्सङ्गी ।
 ९ अथ यीशुस्तचास्तीति ज्ञात्वा यिह्मदीयानां महान् जननि-
 वहस्तचोपतस्थे, न केवलं यीशोः कारणात्, प्रत्युत मृतानां मध्यात्
 १० तेनोत्थापितस्य साधारस्यापि दिदृक्षया । मुख्ययाजकास्तु सासा-
 ११ रस्यापि हत्यार्थं मन्त्रयाञ्चक्रिरे, यतस्तस्य कारणाद् बहवो यिह्मदीया
 गत्वा यीशौ व्यस्रसन् ।
 १२ अथ परदिने यीशु र्थिह्मालेममाथातौति श्रुत्वा पर्वार्थ-
 १३ मागतो महान् जननिवहः खर्जूरपक्षवानादाय यीशोः प्रत्युद्गमनार्थं
 निर्यथावुच्चैरवदच्च, जय, प्रभो नान्ना य आयाति धन्यः स
 १४ इस्रायेलस्य राजा । यीशुस्तु युवगर्हभं प्राप्य तत्पृष्ठ उपविवेश,
 यथा लिखितमास्ते,

मैवानुभूयतां चाशो भो खीयोनसुते त्वया ।

१५

पश्य राजा तवाद्यात्याशीनो गर्हभग्रावके ॥

सर्वमेतत् तस्य शिष्यैः प्रथमं नाबोधि, यीशोस्तु महिमप्राप्तेः परं ते १६
 सस्मरु र्थत् तमधि कथेयं लिखिताशीत् तं प्रतीत्यमकारि चेति ।
 यीशु र्थत्सासारं श्रवागाराभिर्गमनार्थमाहूतवान् मृतानां मध्यादुत्या- १७
 पितवांश्चेति साक्ष्यं तस्य तदानीन्तनसङ्गिनिवहेनादीयत । एतत्कार- १८
 णादेवार्थतः स तद् अभिज्ञानार्थकर्म कृतवानितिकथाश्रवणकरणादेव
 जननिवहस्तं प्रत्युच्चगाम । फरीशिनस्तदा परस्परमाहुः, युष्माकं १९
 सर्व्वरत्नो व्यर्थस्तद् विस्त्रोकथय, जगदेव तस्य पश्चाद् अपगतम् ।

पर्व्वणुपासनार्थं ये आगमंस्तेषां मध्ये कतिपया यूनानीया नरा २०
 आसन् । ते तदा गास्त्रीलस्यबैतसैदानिवासिनं फिलिपमभिगम्य प्रार्थ- २१
 याञ्चक्रिरे, प्रभो, वयं यीशुं दिदृच्छामहे । फिलिप आगत्यान्द्रियं २२
 तद् वदति । पुनरान्द्रियफिलिपौ यीशवे निवेदयतः । यीशुस्तु २३
 प्रतिभाषमाणस्तावदादीत्, मनुष्यपुत्रस्य महिमप्राप्तेः समय उपस्थितः ।
 सत्यं सत्यं, युवामहं ब्रवीमि, गोधूमवीजं चेन्न मृत्तिकायां पतित्वा २४
 क्षियते, तर्ह्येकं तिष्ठति, यदि तु क्षियते, तर्हि बड्ढ फलं फलति ।
 यः स्वप्राणेषु प्रेम कुर्वते, स तान् हारयिष्यति, यस्त्रिहृल्लोके तान् २५
 प्रति विरच्यते, सोऽनन्तजीवनाय तान् रक्षिष्यति । कस्मिन्मनुष्यो २६
 यदि मां परिचरितुं स्त्रीकरोति, तर्हि मामनुगच्छतु, तथा सत्यहं
 यचास्मि मम परिचारकोऽपि तच्चैव स्थास्यति । यस्य कस्मिन्मां
 परिचरति, मम पिता तं सम्मानयिष्यति ।

यीशो विश्वासाविश्वासेषु विशयः ।

अधुना तु मम प्राणा उद्दिग्ना जाताः, अत्र किं वदानि ? २७
 पितः, दृष्ट्वादस्मान्मां तारय । प्रत्युतैतदर्थमहं दृष्टमिमं यावदा-

- १८ गतवान् । पितः, तव नाम महिमान्वितं कुह । तदा गगनादियं
वाणी सञ्जाता, तन्मया महिमान्वितमकारि पुनश्च महिमान्वितं
१९ कारिष्यत इति । तत्र स्थितो जननिवहस्तदा श्रुत्वाब्रवीत्, मेघनादो
जात इति । अन्येऽवदन्, कश्चित् स्वर्गदूतोऽनेन समभाषतेति ।
२० यीशुस्तु प्रतिभाषमाणोऽब्रवीत्, न मदर्थं, किन्तु युष्मदर्थं वाणीयं
२१ समभूत् । अधुना जगतोऽस्य विचारः साध्यते, अधुना जगतो-
२२ ऽस्याधिपतिर्वहिर्निचेस्यते । अहञ्च चेत् भूतस्मादुच्चीकृतो
२३ भवामि, तर्हि सर्वान् मदन्निकमाकच्छामि । स कीदृशं मृत्युं
२४ सहिष्यते वचनेनेतेन तदस्मृचयत् । ततो जननिवह उवाच, व्यवस्था-
पाठेन वयं श्रुतवन्तो यत् स्त्रीष्टेन शाश्वतं स्यातव्यं, तद् भवान्
कथं ब्रूते, मनुष्यपुत्र उच्चीकर्त्तव्य इति ? स मनुष्यपुत्रः कः ?
२५ यीशुस्तदा तानवादीत्, इतः परं ज्योतिः स्लोकं कालं युष्माभिः
साद्धं विद्यते । ततो यावोज्ज्यतिस्तिष्ठति तावत् परिव्रजत,
नोचेदन्धकारेणावेक्ष्यध्वे । अन्धकारे यः परिव्रजति स कुत्र
२६ गच्छति तन्न जानाति । यावद् युष्माकं ज्योतिरास्ते तावज्ज्योतिषि
तथा विश्वसितं यथा ज्योतिषः पुत्रा भविष्यथ । एतानि वचनानि
यीशुमेभ्यः कथयामास, ततः परमपगत्य तेभ्यः प्रच्छन्नो बभूव ।
२७ यद्यपि स तेषां समक्षमेतावन्धभिज्ञानार्थकर्माणि कृतवान् तथापि
२८ ते तस्मिन् न व्यथमन् । इत्थं भाववादिनो यिशायाहस्यैतद् वचनं
सिद्धिं गतं,

असःच्छ्रावितसंवादे विश्वासं कोऽकरोत् प्रभो ।

परमेशस्य बाहुर्वाभूत् कस्मै सम्यकाग्रितः ॥

- २९ एतत्कारणात् ते विश्वसितुं नाशक्नुवन्, यतो यिशायाहः
पुनरिदमपि व्याहृतवान्,

तेषां नेचाणि सोऽन्धानि चित्तं ख्युषं चकार च । ४०

नोचेत् ते लोचनैर्दृष्ट्वा चित्तैर्बुद्धिमवाप्य च ।

परावृत्ता भविष्यन्ति मोक्तव्यासामथान्मथा ॥

यिग्रायाहस्तस्य प्रतापमपपञ्चत् तत इदं व्याहार्षीत्, तमेवोद्दिश्य ४१
स वभाषे । तथापि नायकानामपि बहवस्तस्मिन् व्यश्वसिषुः, फरीश्रिणां ४२
कारणात्तु तं न स्वीकृतवन्तः, समाजभ्रष्टा भविष्याम इति भयात् ।
यत ईश्वरदत्तगौरवात् ते मानवदत्तं गौरवं प्रेथो ऽमन्यन्त । ४३

अपि तु यीशुश्चैःखरेण व्याहृतवान्, यो मयि विश्वसिति, ४४
स न मयि विश्वसित्यपि तु मत्प्रेषयितरि । यस्य मां निरीचते ४५
स मत्प्रेषयितारं निरीचते । अहं ज्योतिःस्वरूपो जगदागतवान्, ४६
यः कश्चिन्मयि विश्वसिति स यथा तिमिरे न स्यास्यति । यस्य ४७
कश्चिन्मम वचांसि श्रुत्वा न विश्वसिति तस्य विचारो मया न
क्रियते, यस्मान्न जगतो विचारं कर्तुमागतोऽहं, प्रत्युत जगत्
तारयितुमेव । यो मां निराकरोति मम वचांसि न गृह्णाति च ४८
तस्य विचारयितास्ते । मया कथितं वाक्यमेवान्निमदिने तस्य विचारं
करिष्यति । यतोऽहं न स्वतः कथितवान्, प्रत्युत मया किं कथयितव्यं ४९
किञ्च भाषितव्यं, तन्निरूपिकाञ्चा मत्प्रेषयित्वा पित्रा मल्लमदायि ।
तस्याञ्चा च यद् अनन्तजीवनावद्या तदहं जानामि । अतोऽहं यद् ५०
भाषे तत् पित्रा यथोक्तस्तथैव भाषे ॥ १२ ॥

यीशो सृष्ट्योः प्राग् शिष्यान् प्रति तस्य प्रबोधवाक्यम् ।

यीशुना स्वशिष्याणां चरणस्नानम् ।

अथ निस्तारोत्सवात् प्राग् यीशु र्यदा जगतोऽस्मात् पितृ-१३१
रन्तिकमात्मगमनस्य समथसुपस्थितमजानात् तदा जगति स्थितान्
यान् निजस्नान् प्रति प्रेम कृतवांस्तान् प्रत्यक्तं यावत् प्रेमाकुहत ।

- १ अपि च ग्रन्थेषु तत्समर्पणस्य वीजे दिद्यावलेन शिमोनसुतस्येष्कारि-
 योतीयस्य यिहदा इदि निचिने सति यदा राचिभोज्यमभवत्,
 २ तदा सर्व्वं पिचां मत्करयोः समर्पितमहश्चेत्परसकाशादागत ईश्वर-
 ३ समीपं गन्तुमुद्यतस्येति ज्ञात्वा यीशु भौज्यादुत्तस्थौ खवसनानि
 ४ मोक्षयित्वा च गाचमार्जनवस्त्रमादाय तेन खकटिं बबन्ध । ततः
 परं प्रक्षालनपात्रे तोयं निधाय शिष्याणां चरणान् प्रक्षालयितुं
 ५ खकटौ निबद्धेन मार्जनवस्त्रेण मार्जनयितुश्चारेभे । इत्थं स यदा
 शिमोनपित्रस्य समीपमागच्छत् तदा स तमवादीत्, प्रभो, भवान्
 ६ किं मम चरणौ प्रक्षालयेत् ? यीशुः प्रतिभाषमाणस्तसुवाच, मया
 यत् क्रियते, त्वया तदिदानीं न ज्ञायते, इतः परन्तु ज्ञायिष्यते ।
 ७ पित्रस्तं ब्रूते, भवान् अनन्तकालेऽपि नैव मच्चरणौ प्रक्षालयिष्यति ।
 यीशुस्तं प्रत्यब्रवीत्, यद्यहं त्वां न प्रक्षालयामि, तर्हि मया साङ्गं
 ८ तवांशित्वं न भवति । शिमोनः पित्रस्तं वदति, तर्हि न केवलं
 मम चरणौ, प्रत्युत करौ शिरसापि [प्रक्षालयतु] । यीशुस्तं ब्रूते,
 ९ यः स्नातः केवलं चरणयोः प्रक्षालनं तस्यावश्यकं स हि सर्वाङ्गः शुचिः ।
 १० यूयमपि शुचयः स्य, न तु सर्व्वे । यतो यीशुः स्वसमर्पयितार-
 मजानात्, तत्कारणाज्जगाद, न सर्व्वे यूयं शुचयः ।
 ११ इत्थं तेषां चरणान् प्रक्षाल्य स खवसनान्याददे, पुनर्भोजना-
 योपविश्य च तानवादीत्, युष्मान् प्रति मया यदकारि तत् किं
 १२ जानीथ ? युष्माभिरहं गुरुः प्रभुश्चेत्यभिधीये, तच्च भद्रं कथ्यते,
 १३ यतोऽहं स एवास्मि । अतः प्रभुर्गुरुश्च योऽहं, सोऽहं यदि युष्म-
 चरणान् प्रक्षालितवांस्तर्हि परस्परं चरणप्रक्षालनं युष्माभिरपि
 १४ कर्त्तव्यं । यतोऽहं युष्मान् प्रति यादृशं कृतवान् तादृशं कर्म यूय-
 १५ मपि यत् करिष्यथ, तदर्थं युष्मान् दृष्टान्तं दर्शितवान् । मत्वं सत्यं,

युष्मानहं ब्रवीमि, नास्ति दासः स्वप्रभुतो महत्तरो नापि वा प्रेरितः १७
 प्रेषयितु मंहत्तरः । यद्येतत् सर्वं जानीथ तर्हि तदाचरन्तो धन्या १८
 भविष्यथ । न सर्वान् युष्मानधीदं मया कथ्यते । अहं यान् वरित-
 वांस्तान् जानामि, अपि त्वनेन शास्त्रीयवचनेन सिद्धेन भवितव्यं,

— — — — — यः पूपाग्नी मया सह ।

सोऽपि मत्प्रातिकूल्येन पार्ष्णिक्षेपं चकार ह ॥

इदानीमेव सिद्धेः प्राग् यूथमुच्यध्वे मया, सिद्धिकाले यथा १९
 विश्वसिष्यथ यदहं सोऽस्मि । सत्यं सत्यं, युष्मानहं ब्रवीमि, यो १०
 मया प्रहितं नरं गृह्णाति स मां गृह्णाति, माञ्च यो गृह्णाति
 स मत्प्रेषयितारं गृह्णाति ।

यिद्धदा विश्वासघातो भविष्यतीति ज्ञापनम् ।

इदमुक्त्वा यीशुरात्मन्युदविजत, साक्ष्यञ्च ददत् कथयामास, सत्यं ११
 सत्यं, युष्मानहं ब्रवीमि, युष्माकमेको मां शत्रुषु समर्पयिष्यति । ततः
 स कमधि भाषते तत्र सन्दिहानाः शिष्याः परस्परमाज्ञोकयन् । १२
 तदीयशिष्याणामेकस्वर्यतो यो यीशोः प्रियः स तस्य क्रोडमा- १३
 लम्ब्यासीन आसीत् । शिमोनः पित्रः सङ्केतेन तमेवेदमादिशत्, १४
 यत् कमुद्दिश्य यीशु भाषते, तत् तेन पृष्ट्वा वक्तव्यं । ततः स यीशो १५
 र्वचसि शिरो निपात्य तं वदति, प्रभो, स कः ? यीशुः प्रत्यवादीत्, १६
 अहं [सूपे] पूषखण्डं मज्जयित्वा यस्मै दास्यामि स एव सः । ततः स
 पूषखण्डं मज्जयित्वा शिमोनसुतायेष्करियोतौयाय यिद्धदै ददौ ।
 तस्मात् पूषखण्डात् परं शैतानस्तं प्रावेचीत् । यीशुस्तदा तमाह, १७
 त्वं यत् करोषि तत् सत्वरमेव कुरु । किमुद्दिश्येदं तेनाकथ्यत, तद् १८
 भोजनायासीनानां केनापि नाज्ञायत । स हि यिद्धदाश्चेलसमुट्वाहक १९
 आसीत्, तस्मात् कैश्चिदम्भमीयतः यीशुस्तमुत्सवार्थमस्मत्प्रयोज्यानि

१० द्रव्याणि क्रेतुं किंवा दरिद्रेभ्यः किञ्चिद् दातुमाज्ञापयतौति । स तु तं पूषखण्डं गृहीत्वा सपदि निश्चक्राम । तदा राचिरासीत् ।

यीशो 'नवीनाज्ञा' ।

११ तस्मिन् निष्क्रान्ते यीशुस्त्वाच, इदानीं मनुष्यपुत्रो महि-

१२ मान्वितोऽभूत्, ईश्वरश्च तस्मिन् महिमान्वितोऽभूत् । तस्मिंश्चे-

दीश्वरो महिमान्वितोऽभूत्, तर्हीश्वरोऽपि स्वस्मिंस्तं महिमान्वितं

१३ करिष्यति, सत्वरमेव करिष्यति । वत्साः, युष्माभिः सार्द्धमहमितः

परं स्तोत्रं कालं स्थास्यामि । यूयं मां गवेषयिष्यथ, यथा तु

यिद्ददीयानहमुक्तवांस्तथाधुना युष्मानपि वप्सि, अहं यत् स्थानं

१४ गच्छामि तत्रोपस्थातुं युष्माभिर्न शक्यं । नवीनामेकामाज्ञां युष्मभ्यं

ददामि, यद् युष्माभिः परस्परं प्रेम कर्त्तव्यं । यथा युष्मान् प्रति मयै-

१५ तदर्थं प्रेमाकारि यद् यूयमपि परस्परं प्रेम करिष्यथ । यदि परस्परं

प्रेमाचरथ, तर्ह्यनेन सर्व्वे जास्यन्ति यद् यूयं मम शिष्या इति ।

१६ शिमोनः पित्रस्तं ब्रवीति, प्रभो, कुत्र याति भवान्? यीशुस्तं

प्रत्युवाच, यत्र गच्छामि, तत्रेदानीं मामनुगन्तुं न शक्नोषि, पश्चात्

१७ त्वनुगमिष्यसि । पित्रस्तं ब्रूते, किमर्थमधुनैव भवन्तमनुयातुं न

१८ शक्नुयां? भवदर्थमहं प्राणांस्त्यच्छ्यामि । यीशुः प्रतिबभाषे, मदर्थं

त्वं किं प्राणांस्त्यच्छ्यसि? सत्यं सत्यं त्वामहं ब्रवीमि, त्वं यावत्

चिह्नलो मां निन्होष्यसे तावत् कुक्कुटो न रविष्यति ॥ १३ ॥

यीशुरेव पन्थाः ।

१४ १ युष्माकं हृदयं मैवोद्विजताम्, ईश्वरे विश्वसित, मय्यपि

१ विश्वसित । मम पितुर्निकेतने बहवो वासाः सन्ति । नोचेद्

युष्मभ्यमकथयिष्यं । युष्मदर्थं हि स्थानं सञ्जीकर्त्तुं गच्छामि ।

२ यदि च गत्वा युष्मदर्थं स्थानं सञ्जीकरोमि, तर्हि पुनरागत्य

मत्समौपं युष्मान् गृहीष्यामि, यत्राहं वर्त्ते तत्र यूयमपि यथा
वर्त्तिष्यध्वे । यत् स्थानमहं गच्छामि तद् यूयं जानीथ, पन्थान- ४
मपि जानीथ । योमास्तं ब्रूते, प्रभो, भवान् किं स्थानं गच्छति, ५
तत्र जानीमः, कथं तर्हि पन्थानं ज्ञातुं शक्नुयाम ? यीशुस्तं ६
वदति, अहमेव पन्थाः सत्यञ्च जीवनञ्च, नान्येनोपायेन मनुष्यः
पितुः समीपमायाति, केवलं मया । माञ्छेदञ्चास्यत, तर्हि मत्पि- ७
तरमप्यज्ञास्यत । अधुनारभ्य च तं जानीथ, तं दृष्टवन्तस्य ।

फिलिपस्तदा तं ब्रवीति, प्रभो, दर्शयत्वस्मभ्यं पितरम् अस्म- ८
दर्थं तत् पर्याप्तं भविष्यति । यीशुस्तमवादीत्, एतावत्कालं ९
यावदहं युष्माभिः मार्द्दं वर्त्ते, फिलिप । तथापि त्वं मां किं न
जानासि ? मां यो दृष्टवान् स पितरं दृष्टवान् । अतः कथं
वदसि, दर्शयत्वस्मभ्यं पितरमिति ? त्वं किमिदं न विश्वसिषि १०
यदहं पितरि, पिता च मयि स्थितः ? युष्मभ्यमहं यानि वचांसि
कथयामि तानि न स्तः कथयाम्यपि तु मय्यवस्थितः पितैव
कर्माणि करोति । मयि विश्वसित यदहं पितरि पिता च मयि ११
स्थितः । नोचेत् कर्माणां कारणाद् विश्वसित । सत्यं सत्यं, युष्मानहं १२
ब्रवीमि, मयि यो विश्वसिति, मया क्रियमाणानि कर्माणि
तेनापि कारिष्यन्ते, तेभ्यो महत्तराणि च कारिष्यन्ते, यतो हेतो-
रहं मत्पितुः समीपं गच्छामि, युष्माभिस्तु मम नाम्ना यत् किमपि १३
प्रार्थयिष्यते तत् करिष्यामि, पुत्रे पिता यथा महिमाश्वितो भवि-
ष्यति । यदि मम नाम्ना किञ्चन प्रार्थयध्वे तर्ह्यहं तत् करिष्यामि । १४

सत्यस्वरूपमात्मा शिष्याणां सहायः ।

यदि मां प्रति प्रेम कुर्वथ, तर्हि ममाज्ञा अनुपालयत, १५
ततोऽहं पितरं याचिष्ये. स च युष्मभ्यमन्यमेकं शान्तिकर्तारं १६

- १७ दास्यति युष्माभिः साङ्गं येन शान्तं स्थातव्यं, तं सत्यस्वरूपमात्मानं
दास्यति यो जगता गहीतुं न शक्यते, यतः स तेन न दृश्यते
नापि वा ज्ञायते । युष्माभिस्तु स ज्ञायते, यतः स युष्मात्समीपमव-
- १८ तिष्ठते युष्मदन्तश्च वर्त्तिष्यते । न परित्यक्ष्यामि युष्मान् अनाथान्,
- १९ अहं युष्मदन्तिकमागच्छामि । स्तोके काले व्यतीते जगन्मां पुन
र्न द्रक्ष्यति, यूयन्तु द्रक्ष्यथ, यतोऽहं जीवामि [ततश्च] यूयमपि
- २० जीविष्यथ । तस्मिन् दिने यूयं ज्ञास्यथ, यदहं मत्पितरि स्थितो
- २१ यूयञ्च मयि स्थिता अहञ्च युष्मासु स्थितः । यो ममाज्ञाः प्राप्तवांस्ता
अनुपालयति च स एव मयि प्रेमकारी । यश्च मयि प्रेमकारी
स मम पितुः प्रेमपात्रं भविष्यति, अहञ्च तं प्रति प्रेम करिष्यामि
- २२ स्वं तत्प्रत्यक्षीकरिष्यामि च । ईष्करियोतीयादन्यो थिङ्गदास्तदा
तं ब्रूते, प्रभो, कथमेतद् यद् भवान् स्वं जगतः प्रत्यक्षं न ह्यत्वास्म-
- २३ त्प्रत्यक्षं करिष्यति ? थीशुः प्रतिभाषमाणस्तमाह, कश्चिद् यदि
मां प्रति प्रेम करोति तर्हि मम वाक्यमनुपालयिष्यति, मम
पिता च तं प्रति प्रेम करिष्यति, तत आवां तस्य समीपमागमि-
ष्यावस्तेन सह वसतिं करिष्यावश्च । यो मां प्रति प्रेम न करोति
- २४ स मम वाक्यानि नानुपालयति । यश्च वाक्यं युष्माभिः श्रूयते,
तश्च मम प्रत्युत मत्प्रेषयितुः पितु वाक्यम् ।
- २५ युष्माभिः साङ्गं वर्त्तमानोऽहं युष्मभ्यं सर्वमेतत् कथितवान् ।
- २६ शान्तिकर्त्ता त्वर्थतो मन्नास्मि पित्रा प्रेषयितव्यः पवित्र आत्मा
युष्मान् सर्वं शिञ्चयिष्यति, मया युष्मभ्यं यद्यत् कथितं तत् सर्वं
- २७ स्मारयिष्यति च । अहं युष्मदर्थं दायमिव शान्तिं त्यजामि,
मदीयशान्तिं युष्मभ्यं ददामि । 'जगद् यथा ददाति माहं युष्मभ्यं
तथा ददामि । युष्माकं हृदयं मैवोद्धिजतां मैव वा भीरु भवतु ।

अहं गत्वा युष्मत्समीपमागमिष्यामीति युष्मभ्यं यदचकथं तद् यूथं १८
 श्रुतवन्तः । यदि मां प्रति प्रेमाकरिष्यत, तर्ह्यहं. पितुः समीपं
 गच्छामीति यदचकथं तचानन्दिष्यत, यतः पिता मत्तो महत्तरः ।
 तस्मिद्धिकाले च यद् विश्वसिष्यथ, तदर्थमहमिदानीं सिद्धेः प्राग् १९
 युष्मभ्यं कथितवान् । इतः परमहं युष्माभिः साङ्गं न पुन वङ्क २०
 सम्भाषिष्ये । यतो जगतोऽस्याधिपतिरागच्छति, मयि च तस्य
 किमपि नास्ति । अहन्तु पितरं प्रति प्रेम करोमि पित्रा च यथा- २१
 दिष्टस्तथाचरामीति जगता ज्ञातव्यम् । उत्तिष्ठत, स्थानादस्माद-
 स्माभिः प्रस्थीयताम् ॥ १ ४ ॥

यौशोर्द्राक्षालतास्वरूपलदर्शनं शिष्याणां शास्त्रारूपलदर्शनम् ।

अहं यथार्था द्राक्षालता, मम पिता च लषकः । मयि १५ १
 स्थिता या काचिच्छाखा फलं न फलति सा तेन ह्रियते । या १
 काचिच्छाखा च फलं फलति, सा तेन तथा संस्क्रियते यथाधिकं
 फलं फलिष्यति । यूथं मया यद् वाक्यमुक्तास्तत्कारणात् परिष्कृता २
 यताः । मयि युष्माभिरवस्थीयतां, युष्मासु च मया । यथा द्राक्षा- ४
 लतायामनवस्थाय शाखया स्ततः फलं फलितुं न शक्यते, तथा
 मय्यनवस्थाय युष्माभिरपि न शक्यते । अहं लता, यूथं तच्छाखाः । ५
 यो मय्यवतिष्ठतेऽहञ्च यस्मिन्नवतिष्ठे, स बह्वनि फलानि फलति ।
 यतो मत्तः पृथग् युष्माभिः किमपि कर्तुं न शक्यते । मनुष्ये- ६
 ष्यमयि नावतिष्ठते, तर्हि स शाखेव वहिर्निक्षिप्तः शुष्कीभूतश्च,
 मनुष्येसु सच्चित्याग्नौ निक्षिप्तास्ता ज्वलन्ति ।

यूथं यदि मय्यवतिष्ठध्वे मम वचांसि च युष्मास्त्वतिष्ठन्ते तर्हि ०
 यद्यद् वाञ्छिष्यथ तत् प्रार्थयिष्यध्वे, युष्मदर्थं तत् सेत्स्यति च ।

- ८ मम पितानेन महिमान्वितोऽभूत्, यद् यूयं वज्र फलं फलथ मम
 ९ शिष्या भविष्यथ. च । यथा मयि पित्रा प्रेमाकारि, तथा युष्मासु
 १० मया प्रेमाकारि । मम प्रेमन्यवतिष्ठध्वं । यदि ममाज्ञा अनुपालयथ
 तर्हि मम प्रेमन्यवस्थास्यध्वे, यथाहं मत्पितुराज्ञा अनुपालितवा-
 ११ स्तुप्रेमन्यवतिष्ठे च । अहं युष्मभ्यमेतदर्धमिदं कथयामि यन्ममानन्दो
 १२ युष्मास्त्ववस्थास्यते युष्माकमानन्दश्च सम्पूर्णा भविष्यति । ममाज्ञेयं
 यद् युष्माभिः परस्परं तथा प्रेम कर्त्तव्यं यथा युष्मान् प्रति मया
 १३ प्रेमाकारि । स्वबन्धूनां निमित्तं प्राणत्यागान्महत्तरं प्रेम कस्यापि
 १४ नास्ति । यूयं मया यद्यदादिश्यध्वे तत् सर्व्वं चेदाचरथ तर्हि
 १५ यूयं मम बन्धवः । नाहं पुन युष्मान् दासानित्यमिदधामि, यतः
 प्रभुना किं क्रियते दासस्तन्न जानाति । अपि तु युष्मान् बन्धू-
 नित्यमिच्छितवान्, यतः पितुः सकाशान्मया यद्यदश्रावि तत्
 १६ सर्व्वमहं युष्मान् ज्ञापितवान् । न यूयं मां वरितवन्तः, प्रत्युताहं
 युष्मान् वरितवांस्तर्धं नियुक्तवांश्च यद् यूयं गत्वा फलं फलिष्यथ,
 युष्मत्फलञ्च स्थास्यति, यथा मम नाम्ना पितरं यत् किमपि
 प्रार्थयिष्यध्वे तत् तेन युष्मभ्यं दायिष्यते ।

जगत् सत्यस्य च आत्मा ।

- १७ अहं युष्मानेतदर्धमिदमादिशामि, यद् यूयं परस्परं प्रेम
 १८ करिष्यथ । जगद् यदि युष्मान् द्वेष्टि तर्हीदं जानीत यद् युष्म-
 १९ दयतोऽहं तेन सन्दिष्टः । यदि जगत्सम्बन्धीया अभविष्यत, तर्हि
 जगन्निजस्वं प्रति प्रेमाकरिष्यत् । यूयन्तु न जगत्सम्बन्धीया अपि
 २० तु जगन्मध्यान्मया वरितास्तत्कारणाज्जगद् युष्मान् द्वेष्टि । नास्ति
 दासः स्वप्रभुतो महत्तर इति यद् वचो यूयं मयोक्तास्तत् स्मरत ।
 तै र्यद्यद्भुपद्रुतस्तर्हि दूयमप्युपद्राविष्यध्वे, तै र्यदि मम वाक्यमन-

पाक्षितं तर्हि युष्माकमपि वाक्यमनुपालयिष्यते । एतत् सर्वन्तु १९
 युष्मान् प्रति मन्त्राक्षः कारणात् तैः कारिष्यते, यतस्ते मन्त्रेष्यितारं २१
 न जानन्ति । यद्यहमनागत्य तेभ्यो नाकथयिष्यं, तर्हि ते निष्पापा
 अभविष्यन् । इदानौन्तु स्वपापप्रच्छादकोपायस्तेषां नास्ति । यो मां २४
 देष्टि स मत्पितरमपि देष्टि । यानि कर्माण्यन्तेन केनापि न २४
 कृतानि, तानि चेदहं तेषां मध्ये नाकरिष्यं, तर्हि ते निष्पापा
 अभविष्यन् । इदानौन्तु ते दृष्ट्वापि माञ्च मत्पितरञ्च दिष्टवन्तः ।
 किन्चित्कथमेव तेषां श्रात्ते लिखितेनानेन वचनेन सिद्धेन भवितव्यं, २५
 द्विष्टोऽहं तैरकारणादिति । यः श्रान्तिकर्त्ता तु पितुः सकाशाद् २५
 युष्मदन्तिकं मया प्रेषयिष्यते, पितुः सकाशाच्चिर्गच्छन् स सत्यस्वरूप
 आत्मा यदागमिष्यति, तदा स एव मामधि मात्स्यं प्रदास्यति । २७
 यूयमपि साक्षिणः, यत आदितो मत्सङ्गिनः स्व ॥ १५ ॥

यूयं यच्च स्वलिख्यथ तदर्थमहं युष्मभ्यं सर्वमेतत् कथितवान् । १६
 जना युष्मान् ममाजस्युतान् करिष्यन्ति । अपि तु समय आयाति १
 यदा युष्मद्वातक एकैको मंस्यते, ईश्वरायाराधनमुपहरामीति ।
 ते यद् युष्यान् प्रतौदृशमाचरिष्यन्ति, तत्कारणमिदं यत् तैर् न २
 पिता नाहं वाभिज्ञातः । यूयं मयेदमुक्ता इति यद्पस्थिते समये ४
 स्मरिष्यथ, तदर्थमहं युष्मभ्यमिदं कथितवान् । आदितस्तु युष्मभ्यमिदं
 नाकथयं, यतोऽहं युष्माभिः सार्द्धमासं । अधुना तु मन्त्रेष्यितुः ५
 समीपं गच्छामि, युष्माकञ्च कोऽपि मां न पृच्छति, कुच
 गच्छसौति । अपि तु युष्मभ्यं मयैतत् कथितमिति कारणाद् ६
 युष्माकं हृदयं शोकपूर्णमभूत् । तथापि युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, ७
 ममापगसनं युष्माकं हितावहं, यतोऽहं चेन्नापगच्छामि, तर्हि
 श्रान्तिकर्त्ता युष्मत्समीपं नागमिष्यति, यदि त्वपगच्छामि तर्हि

- ८ तं युष्मत्समीपं प्रहेष्यामि । ततः स आगत्य पापे धार्मिकतायां
 ९ विचारे च दोषस्य प्रमाणं जगते दास्यति । पापस्य प्रमाणमिदं
 १० यत् ते मयि न विश्वसन्ति । धार्मिकतायाः प्रमाणमिदं यदहं
 ११ पितुः समीपं गच्छामि युष्माभिश्च न पुन द्र्श्ये । विचारस्य
 प्रमाणञ्चेदं यदस्य जगतोऽधिपते विचारो निरणायि ।
- १२ युष्मभ्यं कथयितव्या अन्या वक्त्रः कथा मम सन्ति, यूयन्विदानीं
 १३ ताः मोढुं न शक्नुथ । स सत्यस्वरूप आत्मा तु यदायास्यति तदा पथ-
 प्रदर्शक इव युष्मान् हतन्त्रं सत्यं नेष्यति । स हि न स्वतः कथयिष्यति,
 प्रत्युत यद्यच्छोष्यति तत् कथयिष्यति, यद्यद् भावि तद् युष्मान्
 १४ ज्ञापयिष्यति च । स मां महिमान्वितं करिष्यति, यतो यन्मम
 १५ तल्लब्धा युष्मान् ज्ञापयिष्यति । पितु र्यद्यदास्ते तत् सर्व्वं मम, ततो
 हेतो र्मया कथितं, यन्मम स तल्लब्धा युष्मान् ज्ञापयिष्यति ।
- १६ श्लोककालेऽतीते यूयं मां न द्र्क्ष्यथ, पुनः श्लोककालेऽतीते
 १७ मां द्र्क्ष्यथ, यतोऽहं पितुः समीपं गच्छामि । ततस्तच्छिष्याणां
 केचित् परस्परमवदन्, किमेतद् यत् तेन व्याह्रियते, श्लोककाले-
 १८ ऽतीते यूयं मां न द्र्क्ष्यथ, पुनः श्लोककालेऽतीते मां द्र्क्ष्यथेति.
 १९ अपि च, यतोऽहं पितुः समीपं गच्छामीति । तत्रैव तेऽवदन्,
 श्लोककाल इति तेन यद्दाह्रियते तत् किं ? तेन किं कथ्यते
 २० तदस्माभि र्न बुध्यते । ततस्ते तं प्रष्टुकामा इति ज्ञात्वा यीशु
 स्तानवादीत्, श्लोककालेऽतीते मां न द्र्क्ष्यथ, पुनः श्लोककाले-
 २१ ऽतीते मां द्र्क्ष्यथेति मया यदुक्तं तदधि किं मिथो विचारयथ ?
- २० सत्यं सत्यं, युष्मानहं ब्रवीमि, यूयं क्रन्दिष्यथ विलपिष्यथ च, जगत्
 त्वानन्दिष्यति । यूयं शोचिष्यथ, किन्तु युष्माकं शोक आनन्देन
 २१ परिणतो भविष्यति । प्रसवन्ती नारी शोकान्ता भवति, यतस्तस्या

दण्ड उपस्थितः । शिशुं प्रसूता तु सा तं क्लेशं पुनर्न स्मरति,
 प्रसवेन मनुष्यो जगत् प्रविष्ट इत्यानन्दात् । यूथमप्यधुना शोकार्त्ताः, २१
 अहन्तु युष्मान् पुनर्द्रक्ष्यामि, ततो युष्माकं हृदयमानन्दिव्यति,
 युष्माकमानन्दश्च केनापि युष्मत्तो नापहर्त्तव्यः । तस्मिन् दिने च यूथं
 मां किमपि न प्रच्छथ । सत्यं सत्यं, युष्मानहं ब्रवीमि, यूथं पितरं २२
 यद्यत् प्रार्थयिष्यध्वे मम नाम्ना स युष्मभ्यं तत् सर्व्वं दास्यति ।
 इतिपूर्व्वं यूथं मम नाम्ना किमपि न प्रार्थितवन्तः । प्रार्थयध्वं तेन २४
 स्वल्पध्वे, युष्माकमानन्दो यथा सम्पूर्णा भविष्यति ।

सर्व्वमेतदहसुपमाभि र्युष्मभ्यमकथयं । आयाति तु समयो २५
 यदा न पुनरुपमाभि र्युष्माभिः साङ्गं सन्भाषिष्येऽपि तु स्पष्टं
 युष्मान् पितुः कथां ज्ञापयिष्यामि । तस्मिन् दिने यूथं मम नाम्ना २६
 प्रार्थयिष्यध्वे । युष्मानप्यहं पितरं याचिष्य इति युष्मान् न वदामि ।
 पिता हि स्वयं युष्मासु प्रेम कुरुते, यतो यूथं मयि प्रेम कृतवन्तो २७
 विश्वसितवन्तश्च यदहं पितुः सकाशान्निर्गत्यायातः । अहं पितुः २८
 सकाशान्निर्गत्य जगदायातः पुनर्जगत् त्यक्त्वा पितुः समीपं
 गच्छामि । तस्य शिष्यास्तं वदन्ति, पश्यत्वधुना भवान् स्पष्टं भाषते, २९
 कामप्युपमां न कथयति । भवान् सर्व्वं वेत्ति कस्यापि प्रश्नं न ३०
 प्रतौचते, तदधुनास्माभिरनुभूतं । अनेन वयं विश्वसिमो यद्
 भवान् ईश्वरसकाशान्निर्गत्यायातः । यीशुस्तान् प्रत्यवादीत्, अधुना ३१
 किं विश्वसिथ ? पश्यतायाति स समय इदानीञ्चागतोऽस्ति यदा यूथं ३२
 विकीर्णाः प्रत्येकं निजस्थानं गमिष्यथ मामेकाकिनं विहास्यथ च ।
 नास्मि लेकाकौ, यतः पिता मया साङ्गं वर्त्तते । सर्व्वमेतदहं युष्मभ्यम-
 कथयं, यथा मयि युष्माकं शान्तिर्भविष्यति । जगति युष्माकं क्लेशो ३३
 जायते, किन्वाश्वसित, पराजितं मया जगत् ॥ १६ ॥

श्रिष्ट्याशामर्षं यीशोप्रार्थनम् ।

- १७ सर्वमेतत् कथयित्वा यीशुः स्वर्गं प्रत्यूर्द्धदृष्टिं कृत्वा बभाषे,
 पितः, समय उपस्थितः, तत्र पुत्रं महिमान्वितं कुरु, पुत्रोऽपि यथा
 २ त्वां महिमान्वितं करिष्यति । त्वं ह्येतदर्थं तस्मै यावतीयमर्त्यानां
 कर्तृत्वं दत्तवान् यत् तस्मै त्वया यद्यददायि तत्सर्वस्मै सोऽनन्तं जीवनं
 ३ दास्यति । अनन्तं जीवनन्विदं यत् त एकं सत्यमीश्वरं त्वां तन्नेरितं
 ४ यीशुं ख्रीष्टञ्च ज्ञास्यन्ति । पृथिव्यामहं त्वां महिमान्वितं कृतवान्
 साधितवांश्च तत् कर्म यत् त्वं मया करणार्थं मयि समर्पितवान् ।
 ५ अतोऽधुना, पितः, त्वत्समीपं मां महिमान्वितं कुरु तेन महिम्ना
 यो जगत उद्भवात् प्राक् त्वत्समीपं ममासीत् ।
 ६ जगतो मध्याद् ये मनुष्यास्त्वया मद्भ्यं दत्तास्तेषां समक्षमहं
 तव नाम प्रकाशितवान् । ते तवासन्, त्वञ्च मद्भ्यं तान् दत्तवान्,
 ७ ते च तव वाक्यं रचितवन्तः । इदानीं तैरज्ञायि यत् त्वं मद्भ्यं
 ८ यद्यद् दत्तवान्, तत् सर्वं त्वत्सकाशादत्यन्तं । यतस्त्वं मद्भ्यं यानि
 वाक्यानि दत्तवांस्तानि मया तेभ्यो दत्तानि, तैश्च तानि गृहीत्वा
 सत्यमज्ञायि यदहं त्वत्सकाशात्निर्गत्यायातः । ते चात्र व्यशसिषु
 ९ र्यत् त्वं मां प्रहितवान् । तेषां निमित्तमहं याचे । नाहं जगतो
 निमित्तं याचे, किन्तु त्वया ये मद्भ्यं दत्तास्तेषां निमित्तं, यतस्ते
 १० तव । यद्यन्मम तत् सर्वं तव, तथा यद्यत् तव तन्मम । अहञ्च
 ११ तेषु महिमान्वितो जातः । इतः प्रभृति चाहं न जगति वर्ते ।
 इमे तु जगति वर्तन्तेऽहञ्च त्वत्समीपं गच्छामि । पवित्र पितः,
 मद्भ्यं दत्ते तव नाम्नि तान् रक्ष, आवामिव ते यथैकं भविष्यन्ति ।
 १२ यदा तैः साङ्गं जगत्यासं तदाहं तत्र नाम्नि तानरक्षं । त्वं मद्भ्यं
 यान् दत्तवांस्तानहं रचितवान् । तेषां मध्ये कोऽपि न हारितः.

केवलं तद् विनाशभाजनं हारितं, यतः शास्त्रेण सिद्धेन भवि-
 तव्यं । अधुना त्वहं तव समीपं गच्छामि, भाषे चेदं जगति, ते १२
 यथा ममानन्दं सम्पूर्णमन्तरे प्राप्य भोक्ष्यन्ते । अहं तेभ्यस्तव वाक्यं १५
 दत्तवान् जगच्च तान् अद्विषत्, यतोऽहं यथा न जगत्सम्बन्धीयस्तथा
 तेऽपि न जगत्सम्बन्धीयाः । ते त्वया जगतो वहिर्जीयन्तां नाहमेतद् १५
 याचे, प्रत्युत ते त्वया दुरात्मतो रक्ष्यन्तामिति याचे । अहं यथा
 जगत्सम्बन्धीयो नास्मि तेऽपि तथा जगत्सम्बन्धीया न सन्ति । तव १६
 सत्येन तान् पवित्रीकुर्व, तव वाक्यमेव सत्यस्वरूपं । त्वं यथा मां जगति १०
 प्रहितवांस्तथाहमपि तान् जगति प्रहितवान् । तेषां निमित्तं खं १८
 पवित्रीकरोमि च, यथा तेऽपि सत्येन पवित्रीकृता भविष्यन्ति । १८

अहं न केवलमेतेषां निमित्तं याचे, प्रत्युत तेषामपि निमित्तं १०
 य एतेषां वाक्येन मयि विश्वसिष्यन्ति, सर्व्वं ते यद् एकीभविष्यन्ति । ११
 यथा मयि त्वं, पितः, त्वयि चाहं, तथावयोस्तेऽपि यद् एकीभ-
 विष्यन्ति, त्वं मां प्रहितवानत्र जगद् यद् विश्वसिष्यति । त्वया यो ११
 महिमा मद्द्वं दत्तस्तमहं तेभ्यो दत्तवान्, यथावामेकं स्वरूपा तेऽपि
 यदेकीभविष्यन्ति, तेस्त्वहं मयि च त्वं, ते यत् सिद्धिं प्राप्येकीभवि- १२
 ष्यन्ति, त्वच्च मां प्रहितवान् यथा च मयि प्रेम कृतवांस्तथा तेस्त्वपि
 प्रेम कृतवानिति जगद् यञ्जास्यति । पितः, ममाभीष्टमिदं, त्वं मद्द्वं १५
 यान् दत्तवान्, यत्राहं वर्त्ते तत्र मया साद्धं तेऽपि वर्त्तन्तां, जगत्स्थाप-
 नात् प्राक् च त्वं मयि प्रेम कृतवानिति हेतो मद्द्वं यं महिमानं
 दत्तवान्, मम तं महिमानं ते निरीचन्तां । धर्ममय पितः, जगत् १५
 त्वां नाजानात्, अहन्तु त्वामजानां, त्वयाहं प्रहित इतीमेऽप्यजानन् ।
 अहञ्च तांस्तव नाम ज्ञापितवान् पुन ज्ञापयिष्यामि च, त्वं मयि यत् १५
 प्रेम कृतवांस्तद् यथा तेषु स्थास्यत्यहञ्च यथा तेषु स्थास्यामि ॥१०॥

यीशोः शेषदुःखभोगमरणाद्यमाद्यश्च ।

महायाजकसमक्षं यीशोर्विचारः ।

- १८ सर्वमेतत् कथयित्वा यीशुः स्वग्रिस्थान् सञ्चिनः कृत्वा किद्दो-
णाख्यस्रोतसः पारं जगाम ग्रिथैः साङ्गं तत्रस्थमेकमुद्यानं प्रविवेश
१ च । तस्य समर्पयिता यिह्मदा अपि तत् स्थानमजानात्, यतो
२ यीशुः पुनः पुनः स्वग्रिथैः सह तत्र समवेतः । तदा यिह्मदाः
३ सैन्यगणं मुख्ययाजकेभ्यः फरौग्रिभ्यश्च पदातीक्ष्य लब्धोक्त्वादीपिकास्तैः
४ सञ्चितस्तत्रोपतिष्ठते । ततो यीशुरात्मानं प्रति यद् भवितव्यं तद्
५ दृष्ट्वा वहिरागत्य तानवादीत्, कं गवेषयथ ? ते प्रत्यूचुः, नासरतीयं
६ यीशुं । यीशुस्तान् ब्रवीति, अहमेव सः । तैः साङ्गं तस्य
७ समर्पयिता यिह्मदा अपि तिष्ठन्नासीत् । अतोऽहं स इति तेन
८ व्याहृते ते पश्चाद्दिग्रं ब्रजित्वा भूमौ निपेतुः । ततः स तान् पुनर-
९ प्राचीत्, कमन्विष्यथ ? तेऽवादिषुः, नासरतीयं यीशुं । यीशुस्तान्
१० प्रत्यवादीत्, अहं सोऽस्मीति युष्मान् उक्तवान् । अतो मां चेदन्विष्यथ
तर्ह्येतेषां गमनमनुजानीत । एतस्याभिप्रायोऽयं यत् तेन कथित-
मिदं वचनं सिद्धं भवेत्, त्वं मह्यं यान् दत्तवांस्तेषां कोऽपि मया
११ न हारित इति । तदा ग्रिमोनः पित्रोऽभिना सञ्चित आसीत्,
अतः स तं कोशास्त्रिष्कृत्य महायाजकस्य दासमाहृत्य तस्य दक्षिणं
१२ कणं परिचिच्छेद । दासस्य तस्य नाम मस्क इति । ततो यीशुः
पित्रं जगाद्, तवामिं कोषे निधेहि । पिता मह्यं यत् पानपात्रं
दत्तवांस्तत्रस्थं पानीयं किं न पास्यामि ?
१३ ततः परं सैन्यगणः सहस्रपति र्धिह्मदीथानां पदातयश्च यीशुं
१४ धृत्वा बद्ध्वा च प्रथमं हाननस्य समीपमनैषुः । बत्सरस्य तस्य
१५ महायाजको यः काथाफास्तस्य शृङ्गुरो हाननः । काथाफा एव

यिह्ददीयान् मन्त्रणारूपामिमां कथामुक्तवान्, प्रजावृन्दस्य निमित्त-
मेकस्य मनुष्यस्य मरणं श्रेय इति ।

यौशुस्तु पित्रेण तदन्वैनैकेन शिष्येण चान्वगम्यत । स शिष्यो १५
महायाजकस्य परिचित आसीत्, यौशुना साङ्गं महायाजकस्य
[निकेतनस्य] प्राङ्गणं प्रविवेश च । पित्रस्तु वहिर्गोपुरसमीपं १६
तिष्ठन्नासीत् । ततो महायाजकस्य परिचितः सोऽन्यतरः शिष्यो
वहिर्गत्वा द्वाररक्षिकया दास्या संलप्य पित्रमभ्यन्तरमानैषीत् ।
सा द्वाररक्षिका दाम्नी तदा पित्रं जगाद, त्वमपि किं नरस्य तस्य १७
शिष्याणामेकः ? सोऽवादीत्, नास्मि । दासेषु पदातिषु च शीत- १८
कारणाद् अङ्गारैरग्निं प्रज्वाल्य तिष्ठत्सु तापं सेवमानेषु च पित्रोऽपि
तैः साङ्गं तिष्ठंस्तपामसेवत ।

महायाजकस्तदा यौशुं तस्य शिष्यानुपदेशञ्चाप्राचीत् । यौशुस्तं १९
प्रतिजगाद, अहं जगते स्पष्टमकथयं । यिह्ददीया यत्र नियतं २०
समागच्छन्ति सर्वदा तत्र समाजगृहे धर्मधाम्नि चोपादिशं, गुप्तं
किमपि न कथितं मया । भवान् मां कथं पृच्छति ? ये श्रुतवन्तस्ते २१
मया किमुक्तास्तानेव तत् पृच्छतु । पश्यतु मया यत् कथितं
तत् तैर्ज्ञायते । इदं भाषितवति तस्मिन् तत्र तिष्ठन्नेकः पदातिः २२
करेण यौशुमाहृत्य जगाद, महायाजकं किमित्यं प्रतिभाषसे ?
यौशुस्तं प्रत्यवादीत्, यद्युक्तं व्याहृतं मया तर्हि तस्ययुक्तस्य प्रमाणं २३
देहि, युक्तन् यदि व्याहृतं तर्हि कथं मां प्रहरसि ?

ततो हाननस्तं बद्धं महायाजकस्य कायाफाः समीपं प्राहि- २४
णोत् । तदापि शिष्योः पित्रस्तिष्ठन् तापमसेवत । ततः केचित् २५
तं वदन्ति, त्वमपि किं तस्य शिष्याणामेकः ? स निद्रुत्य जगाद,
नास्मि । पित्रो यस्य कर्णं क्षिप्तवास्तस्य ज्ञातिर्माहायाजकस्यैको २६

दासस्तदाब्रवीत्, उद्याने तेन साङ्गं तिष्ठंस्त्वं किं न लक्षितो मया ?

१० ततः पित्रः पुनर्निजुक्तुवे तत्क्षणञ्च कुक्कुटो हराव ।

देशाध्यक्षसमक्षं यीशोर्विचारः ।

१८ ततो यीशुस्तैः काथाफाः सकाशात् राजगृहं नीतः । तदा प्रत्यूष आसीत् । ते तु राजगृहं न प्रविशिष्टुः, यतस्तेऽग्नौचं

१९ परिहर्तुं निस्तारोत्सवीथं भोज्यं भोक्तुञ्चैच्छन् । ततः पीलातस्तेषां समीपं वहिरागत्य बभाषे, नरस्तैतस्य विरुद्धं यूथं कमभियोग-

२० सुपस्थापयथ ? ते प्रतिभाषमाणास्तमूचुः, अथं यदि दुष्कर्माँ

२१ नाभविष्यत्, तर्ह्यस्माभिर्भवतो हस्ते न समर्पयिष्यत । ततः

पीलातस्तानब्रवीत्, यूथमेव तं गृहीत्वा युष्मदीथव्यवस्थानुरूपं तस्य विचारं कुरुत । यिद्गदीयास्तदा तमूचुः, कमपि हन्तुमस्माकं

२२ क्षमता नास्तीति । एतस्याभिप्रायोऽयं यत् तेन कौटुम्बो मृत्युर्भोक्तव्यस्तत्सूचकं तस्य वचनं भिद्धं भवेत् ।

२३ ततः पीलातो राजगृहं पुनः प्रविश्य यीशुमाह्वय जगाद,

२४ त्वं किं यिद्गदीयानां राजा ? यीशुस्तं प्रत्यवादीत्, भवानेतत् स्ततो

२५ भाषते, किं वान्येन मम कथामुक्तः ? पीलातः प्रतिबभाषे, किं यिद्गदीयोऽहं ? तवैव जात्या मुख्ययाजकैश्च त्वं मयि समर्पितः ।

२६ किमकारि त्वया ? यीशुः प्रत्यवाच, नास्ति मम राज्यम् एतज्जगत्सम्बन्धीयं । मम राज्यं यद्येतज्जगत्सम्बन्धीयमभविष्यत् तर्हि यिद्गदीयानां हस्ते मत्समर्पणस्य निवारणार्थं मम मृत्याः [प्राणपणेन]

२७ व्यचेष्टिष्यन्त । वास्तवन्तु नास्ति मम राज्यमैहिकं । ततः पीलातस्तमब्रवीत्, तर्हि नूनं राजामि त्वं ? यीशुः प्रतिबभाषे भवांस्तथ्यं ब्रवीति, यतोऽस्त्यहं राजा । एतदर्धमजनिषि, एतदर्थं जगदागमञ्च, यत् सत्यार्थं मया साक्ष्यं दातव्यं । यः कश्चित् सत्यसम्बन्धीयः स

मम वाणीं शृणोति । पीलातस्तमाह, सत्यं किं ? इदमुक्त्वा स पुन ३८
 र्थिङ्गदीयानां समीपं वहिर्गत्वा तान् ब्रवीति, मया तस्मिन् कोऽपि
 दोषो न लक्ष्यते, निस्तारोत्सवे तु काराबद्ध एको नरो युष्मदर्थं ३९
 मया मोच्यते युष्माकमिथं रौतिरस्ति । अतो थिङ्गदीयानां राजा
 युष्मदर्थं मया मोच्यत इदं किं वाञ्छथ ? ततः सर्व्वं पुनरुच्चैःस्वरेणा- ४०
 वदन्, मैवाथमपि तु बाराब्बाः । स बाराब्बा दस्युरासीत् ॥ १८ ॥

अतएव तदा पीलातो यीशुं गृहीत्वा कशाभिराजघान । १९
 सैनिकजनाश्च कण्टकैः स्वजं रचयित्वा तस्य शिरस्यर्पयामासुस्तश्च २
 कृष्णलोहितं वसनं परिधापयामासुस्ततो नमो थिङ्गदीयानां राज्ञ ३
 इति वदन्तस्तमताडयन् । पीलातस्तदा पुन र्वहिरागत्य जनानब्रवीत्, ४
 पश्यताहं तं पुन युष्मत्समीपमानयामि, यतस्तस्मिन् कमप्यपराधं न
 लक्षयामीति युष्माभिर्ज्ञातव्यं । ततस्तथा कण्टकस्वजा तेन कृष्णलो- ५
 हितवर्णनं वसनेन च राजवेश्मै यीशु र्वहिराजगाम, पीलातश्च
 बभाषे, निरीक्ष्यतामयं मनुष्य इति । मुख्ययाजकाः पदातयश्च तदा ६
 तं दृष्ट्वा हरुवुः, क्रुशारोपणं कुरु, क्रुशारोपणं कुरु । पीलातस्तान् ब्रूते,
 यूयं तं गृहीत्वा क्रुशमारोपयत, यतो मया तस्मिन् कोऽप्यपराधो
 न लक्ष्यते । थिङ्गदीयास्तं प्रतिजगदुः, अस्माकं व्यवस्थास्ति, तथास्त- ७
 दीयव्यवस्थया स मृत्युमर्हति, यतः स स्वमीश्वरस्य पुत्रं हतवान् ।

ततः पीलातो वचनमिदं श्रुत्वाधिकमभैषीत् पुनश्च राजगृहं ८
 प्रविश्य यीशुं ब्रवीति, कुचत्यस्त्वं ? यीशुस्तु तस्मै किमपि प्रत्युत्तरं ९
 नादात् । ततः पीलातस्तमवादीत्, मया किं न सम्भाषसे ? किं न १०
 जानासि यत् त्वां क्रुशमारोपयितुं ममाधिकारोऽस्ति, त्वां मोचयि-
 तुमधिकारोऽप्यस्ति ? यीशुः प्रतिबभाषे, ऊर्द्धतो यदि भवते न ११
 प्रादायिष्यत, तर्हि मद्विरुद्धं भवतः कोऽप्यधिकारो नाभविष्यत् ।

- ११ एतत्कारणात् स महत्तरेण पापेन लिप्तो येनाहं भवतः करे
समर्पितः । तदारभ्य पीलातस्तं मोचयितुमद्यतत । यिह्णदीयास्तच्चै-
रवदन् भवान् यद्येनं मोचयति, तर्हि कैसरस्य प्रणयी न भवति ।
यः कश्चित् स्वं राजानं कुरुते, स कैसरं प्रति विसंवादीति ।
- १२ ततः पीलातः कथामिमां श्रुत्वा यीशुं वहिरानिनाय, स्वयञ्च
शिलास्तर इत्यभिहिते स्थाने विचारामन उपविवेश । इब्रीयभाषया
१३ तस्य स्थानस्य नाम गब्बथेति । तद् दिनं निस्तारोत्सवस्य सप्जनदिनं,
घटिका प्रायेण षष्ठी । ततः स यिह्णदीयान् ब्रूते, निरीक्ष्यतां
१४ युष्माकं राजा । ते तु रुदुवुः, संहरेनं संहरेनं क्रुशमारोपय । पीलातस्तान्
ब्रूते, युष्माकं राजानं किं क्रुशमारोपयिष्यामि ? सुख्ययाजकाः प्रति-
१५ वभाषिरे, नास्त्यस्माकं राजा कैसरादन्यः । तदैव स तं क्रुशारोप-
णार्थं तेषु समर्पयामास । ते च यीशुं धृत्वापनिव्युः ।
- यीशोः क्रुशारोपणं चतुर्थम् ।
- १६ ततः स स्वक्रुशं वहन् कपालस्थलमित्यभिधमर्थत इब्रीयभाषया
१७ गहगथेतिनामकं स्थानं प्रतस्थे । तदैव ते तच्च तेन मारुद्धमन्यौ द्वौ
च क्रुशान्यारोपयामासुः, तौ द्वौ तस्य पार्श्वयोर्यीशुञ्च मध्यस्थाने ।
१८ पीलातस्यापराधविज्ञापकं पत्रं लेखयित्वा क्रुशोऽर्पयामास । तत्र
१९ लिखितमासीत्, यिह्णदीयानां राजा नासरतीयो यीशुरिति । अत
एव बहवो यिह्णदीयास्तत् पत्रमपठन्, यतो यीशु र्यत्र क्रुशमारो-
पितस्तत् स्थानं नगरस्य निकटस्थं, तत् पत्रञ्चेब्रीये रूनानीथै रोमी-
२० यैश्चाक्षरै लिखितमासीत् । अत एव यिह्णदीयानां सुख्ययाजकाः
पीलातमवादीषुः यिह्णदीयानां राजेति मा लिख्यतां, प्रत्युतेदं
२१ लिख्यताम् अयं कथितवान्, यिह्णदीयानां राजाहमिति । पीलातः
प्रतिवभाषे, अहं यलिखितवांस्तदेव लिखितवान् ।

सैनिकजनास्तु यीशुं क्रुशमारोप्य तस्य वासांसि गृहीत्वैकैकस्य २३
 सैनिकस्य निमित्तमेकैकमंशमिति चतुरोऽंशान् कृत्वा विभेजिरे,
 तस्याङ्गाच्छादकमयाददुश्च । तदङ्गाच्छादकन्तु सीवनरहितम् ऊर्ध्व-
 प्रान्तमारभ्याखिलमूतमासीत् । ततस्ते परस्परमवदन्, मैव ह्यिद्य- २४
 तामिदं प्रत्युतेदं कस्य भविष्यति गुटिकापातं कृत्वा तस्मिन्सीयताम् ।
 अनेन शास्त्रीयमिदं वचः सिद्धं बभूव,

मामकीनानि वस्त्राणि स्वमध्ये विभजन्ति ते ।

मम परिच्छेदार्थञ्च गुटिकां पातयन्ति हि ॥

ते सैनिकजनास्तदेवाकार्षुः ।

आसंस्तु यीशोः क्रुशस्य समीपे तिष्ठन्त्यस्तस्य माता, मातु र्भंगिनी २५
 क्लोपाभार्या मरियम्, मगदलीनी च मरियम् । यीशुस्तदा स्वमातरं २६
 मन्विधौ तिष्ठन्तं स्वप्रियं शिष्यञ्च विलोक्य स्वमातरमाह, नारि,
 पश्यथं तव पुत्रः । ततः परं स तं शिष्यमाह, पश्यथं तव माता । २७
 तस्मात् दण्डादारभ्य स शिष्यस्तां निजगृहं नीत्वाग्रहीत् ।

ततः परं शास्त्रं यथा सिद्धं भवेत् तथा सर्वमिदानीं समाप्त- २८
 मिति ज्ञात्वा यीशु र्बभाषे पिपासामि । तत्र त्वस्त्रसेन पूर्णं २९
 पात्रमेकमासीत् । ततो जनाः स्यञ्जमेकमस्त्रसेन पूरयित्वा तुलसी- ३०
 दण्डे बद्धा च तस्य मुखान्तिकमनैषुः । अस्त्ररसं तं भुक्त्वा यीशु-
 र्याजहार, समाप्तमिति, शिरो नमयन्नात्मानं समर्पयामास च ।

तद् दिनं सञ्जनदिनं तदुत्तरविश्रामवारस्य महादिनं, तत्का- ३१
 रणाद् थिङ्गदीया विश्रामवारे तेषां श्रवानां क्रुशेस्ववस्थानं निवार-
 यितुमिच्छन्तः पौलातं तदीयजङ्गानां भञ्जनं तेषाञ्च स्थानान्तरी-
 करणं यथाचरे । अत एव सैनिकजना आगत्य तेन सार्द्धं क्रुशारो- ३२
 पितथोः प्रथमस्य जङ्गे तदन्यतरस्य जङ्गे च बभञ्चुः, यीशुमुपस्थाप्य

१२ तु यदा तं स्पष्टं मृतमपश्यंस्तदा ते तस्य जज्ञे न बभञ्जुरेकस्तु
 १४ सैनिको दीर्घशूलेन तस्य पाश्वे विव्याध, ततस्तत्क्षणं श्रोणितं तोयञ्च
 १५ निःसृते । यो दृष्टवान् स साक्ष्यं दत्तवान्, तस्य साक्ष्यञ्च सत्यं,
 स च जानाति यत् सत्यं भाषते यूथं यथा विश्वमिष्यथ, यतः
 १६ सर्वमिदमेतदर्थं समभूतं यदियं शास्त्रीयोक्तिः सिद्धा भवेत्, तस्यैकं
 १७ कौकसमपि न भङ्गव्यमिति । पुनश्चान्या शास्त्रीयोक्तिरियं, ते च
 विद्ववन्तस्तमुद्दिश्य दृक्पातं करिष्यन्तौति ।

यीशोः समाधिः ।

१८ ततः परमरिमाथियानिवासी यो योषेको यीशोः शिष्य
 आसीत्, प्रच्छन्नस्तु यिह्ददीयानां भयात्, स यीशो देहं स्थाना-
 न्तरीकर्तुमिच्छंस्तदर्थं पीलातमनुमतिं ययाचे । पीलातेनानुज्ञातञ्च
 १९ स आगत्य यीशो देहमवरोहयामास । यञ्च नौकदीमः प्रथमं
 रजन्यां यीशोः समीपमागतवान्, सोऽप्यागत्य प्रायेण पञ्चाशत्सेटक-
 ४० परिमितं गन्धरसमिश्रितमगुरु समानैषीत् । तौ तदा यीशो देह-
 मादाय यिह्ददीयानां समाधिकर्माणो रीत्यनुसारेण तैः सुगन्धिद्रव्यैः
 ४१ साङ्गं पटैर्वेष्टयामासतुः । यत्र स्थाने च स क्रुशमारोपितस्तत्रोद्यानं,
 तस्मिन्नुद्याने च नूतनमेकं शवागारमासीत्, यत्र कोऽपि कदापि
 ४२ न निहितः । अतस्तदा यिह्ददीयानां सञ्जनदिनं तच्छवागारञ्च
 निकटस्थमेतत्कारणाद् यीशुस्तत्रैव ताभ्यां निहितः ॥ १८ ॥

यीशोः पुनरुत्थानसु शिष्येभ्यां वारम्बारदर्शनदानम् ।

यीशोः मगदलौनीमरियमे दर्शनदानम् ।

२० १ सप्ताहस्य प्रथमे दिने तु मगदलौनी मरियम् प्रत्युषेऽन्ध-
 कारेऽनतीते तच्छवागारमायाति पाषाणं शवागारमुखादपसारितं
 १ सञ्चयति च । ततः सा धावन्ती शिमोनस्य पित्रस्य समीपं यीशोः

प्रियस्थान्यतरग्निथ्यस्य च समीपमायाति तौ वदति च, श्रवागारात्
 प्रभुरपसारितोऽस्मदविदिते स्थाने निहितश्चेति । ततः पित्रः सोऽन्य- १
 तरः ग्निथ्यस्य निर्गत्य श्रवागारमगच्छतां । तौ युगपदधावतां । ४
 सोऽन्यतरः ग्निथ्यस्य पित्रान् क्षिप्रतरं प्रधाव्य प्रथमं श्रवागार उप-
 तस्थे, प्रक्रीभूय पटानि लक्षयामास च, न तु प्रविवेश । ततः परं ५
 तमनुगच्छन् ग्निमोनः पित्र उपस्थाय प्रविशति भूमौ निहितानि ६
 पटानि लक्षयति च, तस्य शिरश्च येनाच्छादितं तत् खेदहरवस्त्रमपि ७
 लक्षयामास । तन्न पटैः साङ्गं निहितं प्रत्युत पृथक् स्थानविशेषे ८
 सुरचितमासीत् । तदैव श्रवागारे प्रथममागतः सोऽन्यतरः ग्निथ्योऽपि ८
 प्रावेक्षीत् दृष्ट्वा च व्यश्वसौत् । यतो मृतानां मध्यात् तेनोत्थातव्य- ९
 मिति या शास्त्रीयोक्तिः सा तदानीमपि ताभ्यां नाबोधि ।

तौ ग्निथ्यौ तदा पुनर्निजस्थानं जग्मतुः । मरिचम् तु हृदती १०
 श्रवागारममीपे वहिरतिष्ठत् । हृदती श्रवागारं प्रति प्रक्रीभूय सा ११
 श्वेतवसनौ द्वौ खर्गदूतौ पश्यति, यौगो र्देहो यत्राग्रेत तौ तत्रो- १२
 पविष्टौ, एकः शिरसः स्थानेऽन्यतरश्च चरणयोः स्थाने । तौ तां १३
 वदतः, नारि, किमर्थं रोदिषि ? सा तौ ब्रवीति, मम प्रभुः
 स्थानान्तरौहृतः, न जाने कुत्र स निहितः । एतदुक्त्वा सा पश्चाद्दिशि १४
 प्रत्यावृत्त्य यौशं तिष्ठन्तं पश्यति, न तु जानाति यत् स यौशः ।
 यौशस्तां ब्रूते, नारि, किमर्थं रोदिषि ? कमन्विष्यसि ? सा तम् १५
 उद्यानरचकं मत्वा ब्रवीति, महेच्छ, स यदि भवतापवाहितस्तर्हि
 कुत्र निहितस्तन्मां वक्तुमर्हति, अहञ्च तं स्थानान्तरौकरिष्यामि ।
 यौशस्तां वदति, भो मरिचम् । सा प्रत्यावृत्त्येन्नैवभाषया तं १६
 वदति, रञ्जणे । अस्वार्थः, भो गुरो । यौशस्तां ब्रूते, मां मा धर, १७
 यतोऽहमिदानीमपि मत्पितुः समीपं गच्छन्वान्, प्रत्युत मम

भ्रातृणां समीपं याचि तान् ब्रूहि च, यो मम पिता युष्माकञ्च
 १८ पिता, ममेश्वरो, युष्माकञ्चेश्वरस्तस्य समीपमहमारोहामौति । तदा
 मग्दलौनी मरिचम् गत्वा, प्रभुस्तस्यै दर्शनं दत्तवान् सर्व्वमेतत्
 कथितवाञ्छेदं शिष्यान् ज्ञापयामास ।

यौशोः शिष्येभ्यो द्वौ वारौ दर्शनदानम् ।

- १९ तस्मिन्नेव भग्राहस्य प्रथमदिने मन्ध्यायां जातायां समवेताः
 शिष्या यचामन् यिह्ददौयानां भयात् तस्य स्थानस्य दारेषु बद्धेषु
 यौशुरागत्य मध्यस्थाने स्थित्वा तान् ब्रूते, युष्माकं शान्तिं भूयात् ।
 २० इदमुक्त्वा स तान् खहस्तौ खपार्श्वञ्च दर्शयामास । ततः प्रभुं निरीक्ष्य
 २१ शिष्या आननन्दुः । यौशुस्तदा तान् पुनर्ब्रवीति, युष्माकं शान्तिं
 भूयात् । यथा पिता मां प्रहितवाञ्छयाहं युष्मान् प्रहिणोमि ।
 २२ इदमुक्त्वा स तानुद्दिश्य दक्षौ तान् जगाद च, पवित्रमात्मानं गृह्णीत,
 २३ येषां पापानि मोक्षयिष्यथ तेषां मोक्षयिष्यन्ते, येषान्तु न मोक्ष-
 यिष्यथ तेषाममुक्तानि स्यास्यन्ति ।
 २४ इत्थं यदा यौशुरागमत्, तदा द्वादशानां मध्ये गणितः योमा
 २५ अर्चतो यमजस्तैः सार्द्धं नासीत् । ततोऽन्ये शिष्यास्तमूचुः, वयं प्रभुं
 दृष्टवन्तः । स तु तानवादीत्, तस्य करयो लौहकीलचिह्नमदृष्ट्वा
 तत्र लौहकीलचिह्ने ममाङ्गुलीमनिधाय च तस्य पार्श्वं मम करम-
 निधाय चाहं नैव विश्वसिष्यामीति ।
 २६ ततोऽष्टदिनेभ्यः परं शिष्याः पुनरभ्यन्तर आसन्, योमा अपि
 तैः सार्द्धमासीत् । तदा बद्धेषु दारेषु यौशुदपस्याय मध्यस्थाने
 तिष्ठन्नवादीत्, युष्माकं शान्तिं भूयात् । ततः परं स योमां ब्रवीति,
 २७ तवाङ्गुलीमच मय मम हस्तौ निरीचस्व च, तव करस्य मय मम
 पार्श्वं निधेहि च । अविश्वासी च मा भव, प्रत्युत विश्वासी भव ।

घोमास्तदा प्रतिभाषमाणस्तमवादीत् भो मम प्रभो, भो ममेश्वर । १८
 यीशुस्तं ब्रूते, त्वं मां दृष्टवांस्थोमाः, तस्माद् व्यश्मसीः, धन्यास्ते ये न १९
 दृष्ट्वापि व्यश्मसिषुः ।

मास्तवमेतेभ्योऽन्यानि बहून्यभिज्ञानार्थकर्माणि खगिथ्याणां समञ्चं २०
 यीशुनाक्रियन्त, तानि त्वस्मिन् ग्रन्थे न लिखितानि । एतेषां २१
 वृत्तान्तस्त्वलेखि, यतो यीशु र्यदीश्वरस्य पुत्रः ख्रीष्टोऽत्र युष्माभि
 विश्वसितव्यं, विश्वसद्भिश्च तस्य नाम्नि जीवनं प्राप्तव्यम् ॥ २० ॥

यीशोः समुद्र-तीरे कतिपयशिष्येभ्यो दर्शनदानम् ।

ततः परं यीशुस्तिविरीयस्य हृदस्य तीरे पुनरात्मानं २१
 शिथ्याणां प्रत्यञ्चं चकार । स इत्यमेवात्मानं प्रत्यञ्चीचकार ।
 शिमोनः पित्रः, थोमा अर्थतो यमजः, गालीलस्यकान्जानिवासी १
 नथनेलः, सिवदिथस्य पुत्रौ, शिथ्यौ च द्वावन्यावेकत्रासन् । शिमोनः २
 पित्रस्तान् ब्रवीति, अहं मौनान् धर्तुं यामि । ते तं वदन्ति
 वयमपि त्वया सार्द्धं यामः । ततस्ते तूर्णं वहिर्गत्वा नावमारु-
 ह्यस्तस्यां रजन्यान्तु किमपि न दधुः । जाते पुनः प्रत्यूषे यीशुस्तटे ४
 स्थितवान् । स तु यीशुरिति शिथ्यैर्नाञ्जायि । यीशुस्तदा तान् ५
 ब्रवीति, वत्साः, खाद्यं किमपि युष्माकं किमास्ते ? ते तं प्रत्य-
 वादिषुः, नास्ति । यीशुस्तदा तान् वदति, नावो दक्षिणपार्श्वं जातं ६
 निक्षिपत, तर्हि लप्स्यध्वे । ततस्ते तन्निचिप्सुस्तदा च मौनानां
 महासङ्घातः पुनस्तदाकष्टुं नाग्रकुवन् । ततो यीशोः प्रियः स ७
 शिथ्यः पित्रमवादीत्, अस्मै प्रभुः । तदा प्रभुरसाविति श्रुत्वा पित्र
 उत्तरौथवसनमादाय कटौ बबन्ध, यतः स विवस्त्र आसौत् ।
 ततः परं समुद्रे निपपात । अन्ये शिथ्यास्तु पोतेनागमन्, यतस्ते ८
 खलाद् अदूराः केवलं प्रायेण द्विशतहस्तव्यवधाना आसन् । ते च

- ९ मत्स्यपूर्णं जालमाकर्षन् । खलसुत्तीर्य तु तैरङ्गारीयोऽग्निस्तस्यो-
 १० परिस्थितो मृष्टो मीनः पूपञ्च लक्ष्यन्ते । यीशुस्तान् ब्रवीति,
 ११ अधुना यान् मत्स्यान् अधार्ष्टं तेषां कतिपयानानयत । ततः
 शिमोनः पित्र आरुह्य मत्स्यपूर्णं जालं कर्षन् खलेऽर्पयामास, तत्र
 त्रिपञ्चाशदधिकशतं महान्तो मत्स्या आसन् एतावत्सु सत्सुपि
 १२ जालं न व्यदीर्यन्त । यीशुस्तदा तानवादीत्, आयात, प्रातराशं
 भुङ्ध्वं । शिष्याणाञ्च कोऽपि कस्त्वमिति तं स्वतत्त्वं प्रष्टुं नोत्सेहे,
 १३ यतः स प्रसुरिति तेऽजानन् । यीशुस्तदोपस्थाय तं पूपं गृहीत्वा
 १४ तेभ्यो वितरति, तं मत्स्यञ्च तथा । इत्थं मृतानां मध्यादत्या-
 पितो यीशुस्तृतीयं वारं स्वशिष्याणां प्रत्यचो बभूव ।

पित्रेण सह यीशोः कथनम् ।

- १५ तेषां प्रातराशभोगात् परं यीशुः शिमोनं पित्रं ब्रवीति,
 योनासुत शिमोन, एतेभ्यस्त्वं किं मां प्रत्यधिकं प्रेम करोषि ?
 स तं वदति, सत्यं प्रभो, भवान् जानाति यदहं भवदनुरक्तः ।
 १६ स तं ब्रवीति, मम मेषशावकान् चारय । स पुन द्वितीयं वारं
 तं वदति, योनासुत शिमोन, मयि किं प्रेम करोषि ? स तं
 वदति, सत्यं प्रभो, भवान् जानाति यदहं भवदनुरक्तः । स तं
 १७ ब्रवीति, मम मेषान् पालय । स तृतीयं वारं तं ब्रवीति,
 योनासुत शिमोन, त्वं किं मदनुरक्तः ? पित्रस्तृतीयवारं त्वं किं
 मदनुरक्त इति तेन पृष्टस्तत्कारणाच्छोकार्त्तो बभूव, तच्च जगाद,
 प्रभो भवान् सर्वविद्, भवान् जानाति यदहं भवदनुरक्तः । यीशुस्तं
 १८ ब्रूते, मम मेषान् चारय । सत्यं सत्यं, त्वामहं ब्रवीमि, यदा
 तरुणतर आसीस्तदा स्वयं स्वकटिभबध्ना यत्र चैच्छस्तत्र व्यहरः ।
 यदा तु वृद्धो भविष्यसि, तदा स्वहस्तौ प्रसारयिष्यस्यस्यस्य कश्चित्

तव कटिं भक्त्यति, त्वदनभौष्टं स्थानं त्वां नेष्यति च । कीदृशेन १६
मृत्युना स ईश्वरं सम्मानयिष्यति तत् सूचयन् यीशुरिदं कथया-
मास । इदं कथयित्वा च स तमवादीत्, मामनुगच्छ ।

पित्रस्तदा प्रत्यावृत्त्य यीशोः प्रियं तं शिष्यमनुगच्छन्तं व्यलो- १०
कयत्, यो भोज्ये तस्य वक्षस्यामीनः पृष्ठवान्, प्रभो, भवतः
समर्पयिता क इति । तमेव दृष्ट्वा पित्रो यीशुं ब्रवीति, प्रभो, ११
किं भवितव्यमनेन ? यीशुस्तं वदति यदि ममागमनं यावत् १२
तस्यावस्थानं रोचये, तर्हि तत्र तव किं ? त्वं मामनुगच्छ । ततः १३
शिष्येषु कथं व्यानये तत् तेन शिष्येण न मर्त्तव्यं । यीशुस्तु तं
नैवेदं व्याजहार, तेन न मर्त्तव्यमिति, प्रत्युतेदं, यदि ममागमनं
यावत् तस्यावस्थानं रोचये तर्हि तत्र तव किमिति ।

स एव शिष्य एताः कथा अधि साक्ष्यं दत्तवान् एताः कथा १४
लिखितवांस्य, तस्य साक्ष्यञ्च सत्यमिति वयं जानीमः । एतेभ्यो- १५
ऽन्यान्यपि बहूनि कर्माणि यीशुना कृतानि, सर्वाणि तानि यद्ये-
कैकशो लिख्यन्ते, मन्ये तर्हि तेषां लेखितव्यानां ग्रन्थानां धारणार्थं
जगदप्यपर्याप्तं भविष्यति ॥ २ १ ॥

प्रेरितानां कर्मणामाख्यानम् ।

आभाषः । प्रभोः यीशोः स्वर्गारोहणम् ।

- १ . भो महामहिमथियफिल, यीशु र्थद्यत् कर्त्तुमुपदेष्टुञ्च प्रवृत्ते
 २ तत्सर्वस्य कथा मया पूर्वप्रबन्धे तद् दिनं यावद् रचिता यस्मिन्
 ३ स पवित्रेणात्मना खवरितेभ्यः शिष्येभ्य आदेशं दत्तोर्द्धलोकमनायि ।
 ४ खदुःखभोगात् परं स बह्वभिः प्रत्यक्षैः प्रमाणैस्तेषां समक्षमात्मानं
 ५ जीवन्तं दर्शितवान्, यतश्चत्वारिंशद्दिनेषु स पुनः पुनस्तेभ्यो दर्शनम-
 ६ ददात् ईश्वरराज्यस्य कथाञ्चाकथयत् । ततः स तान् एकचीकृत्या-
 ७ दिदेश, यूयं यिरूशालेमतो मापगच्छत, प्रत्युत मत्तः श्रुतां पितुः
 ८ प्रतिज्ञां प्रतीक्षध्वं, यतो योहनस्तोथेनास्त्रापयत्, यूयन्वस्वेषु दिनेष्व-
 ९ तीतेषु पवित्र आत्मनि स्थापयिष्यध्वे । ते तदा समागत्य तमप्राचुः,
 १० प्रभो, कालेऽस्मिन् भवान् किमिआयेलाय राख्यं प्रतिपादयिष्यति ?
 ११ स तु तानवादीत्, पिता यान् कालान् यांस्य समयान् खकर्त्तवा-
 १२ धीनान् कृतवांस्तान् ज्ञातुं युष्माकमधिकारो नास्ति । पवित्रेणात्म-
 १३ नाविष्टास्तु यूयं प्रभावं लप्स्यध्वे, यिरूशालेमे कृत्वायां यिरूदियायां
 १४ शमरियायाञ्च मेदिन्याः प्रान्तञ्च यावन्मम साक्षिणो भविष्यथ ।
 १५ तेनेदमुक्तास्ते यावन्निरैचन्त तावत् स ऊर्द्धमनीयत मेघस्यैकस्तेषां
 १६ लोचनगोचरात् तमपजहार । तस्यापगमनकाले तेष्वेकायदृष्ट्या गगनं
 १७ निरीचमाणेषु, पश्य, शुकुपरिष्कदौ द्वौ पुरुषौ तानुपस्थायावदतां,
 १८ भो गास्त्रीसीयनराः, किमर्थं गगनमवलोकयन्तस्तिष्ठथ ? असौ यो
 १९ यीशु युंशतमीपात् खगं नीतः स यादृशेन गमनेन खगं गच्छन्
 २० युष्माभिः सन्दृष्टस्तादृशेन प्रत्यागमिष्यति ।

तदा ते जैतुनाख्यगिरितो यिरुगालेमं प्रत्याववृतिरे । स गिरि ११
 यिरुगालेमस्य निकटस्थः प्रायेण विश्रामवारीयमार्गैकव्यवधानः ।
 नगरं प्रविश्य ते गृहस्योपरिस्थप्रकोष्ठं जग्मुः । तद्गृहनिवाग्निः पित्रो १२
 याकोबो योहन आन्द्रियश्च, फिलिपस्योमाश्च बर्थलमयो मथिश्च,
 आल्फेयसुतो याकोब उद्योगी शिमोनश्च याकोबस्य भ्राता यिरुदा-
 स्यैते सर्वे योषिद्भिर्चीशो मार्चा मरियमा च तस्य भ्रातृभिश्च साङ्ग- १४
 मेकचित्ताः सन्तः प्रार्थनायां याचनायाञ्चाध्ववसायिनोऽवर्तन्त ।

यिरुदाविनिमयेन मत्तथियनियोजनञ्च ।

तेषु दिनेष्वेकदा प्रायेण विश्रत्यधिकशतजनेष्वेकत्रीभूतेषु पित्रो १५
 भ्रातृणां मध्य उत्थाय बभाषे, भ्रातरः, यीशु रैरधारि तेषां १६
 नाथक्रीभूतं यिरुदामधि पवित्र आत्मा दायूदस्य वक्त्रेण यां शास्त्री-
 योक्तिं व्याहृतवांस्तथा भिद्धिः प्राप्तव्यासीत् । स ह्यस्माकं मध्ये १७
 गणितोऽस्याः परिचर्याया अंशिलं प्राप्तश्चासीत् । सोऽधर्मस्य बेतनेन १८
 भूमिखण्डमेकमक्रीषीत् अवाक् पतित्वा तु द्विधा बभूव निःससुश्च
 तस्य सर्वान्त्राणि । तच्च यिरुगालेमनिवाग्निभिः सर्वैरज्ञायि, तस्मात् १९
 तेषां स्वभाषायां तत् चेत्तं हकलदामेत्यभिधीयते । अस्यार्थः
 शोणितचेत्रमिति । गौतमंहिताख्ये ग्रन्थे हि लिखितमाप्ते ।

वाटौ तस्य भवेच्छून्या तन्मध्ये कोऽपि मा वसेत् ॥ २०

पुनश्च, अद्यत्तपदं तस्य गृहीयादपरो नरः ॥

अत एव योहनस्य स्नापनमारभ्य प्रभो चीशोरस्मत्त ऊर्द्धमपसा- २१
 रणदिनं यावत् सोऽस्माकं दृष्टिगोचरे यदा प्राविशन्निरगच्छच्च
 तस्मिन् कृत्स्ने काले येऽस्माकं सहचरा आसंस्तेषां नराणामेको- २२
 ऽस्माभिः साङ्गं तदीयपुनस्त्यानस्य माची भवतीत्यावश्यकं । ततस्ते २३
 युष्ट इतिनामानं बार्गवाभिधं योषेफं मत्तथियश्च दावेतौ स्थापथा-

- १४ मासुः प्रार्थयमानाश्च जगदुः, भो सर्वेषां चित्तज्ञ प्रभो, थिह्णदाः
 खस्थानं प्रयाणार्थमिदं यत् परिचारकत्वं प्रेरितत्वञ्च त्यक्त्वा गत-
 १५ वांस्तदधिकारल्लाभाय त्वया द्वयोरेतयो र्यो वरितस्तं निर्दिश ।
 १६ ततः परं तावुद्दिश्य गुटिकापाते कृते मत्तथियो गुटिकया निर-
 चायि, स चैकादशप्रेरितैः साङ्गं गणितोऽभूत् ॥ १ ॥

पञ्चाशत्तमीत्यभिधोत्सवस्य दिने पञ्चत्रयात्मन आविर्भावः ।

- २ ततः परमुपस्थिते पञ्चाशत्तमीत्यभिधोत्सवस्य दिने ते सर्वे
 १ एकचित्तेनैकवासन् । तदा कस्माद् गगनाद् वहमानस्य प्रचण्डवा-
 तस्येव शब्दः मञ्जातः, ते च यत्रोपविष्टा आसंस्तत् कृत्स्नं गृहं तेन
 २ व्याप्तम्, अग्नोरिव विभज्यमाना जिह्वाकाराश्च तेषां प्रत्यचीबभूवुः
 ४ स च वङ्गिस्तेषामेकैकस्मिन् निषभाद्, ते सर्वे च पवित्रेणात्मना
 पूरयाञ्जकिरे, आत्मना च यथोच्चारणमदीयत तथैवान्याभि भाषाभि
 र्गदितुमारोभिरे ।
 ५ तदा गगनस्याधःस्थिताभ्यः सर्वजातिभ्य आगताः अद्वाश्रीला
 ६ थिह्णदीयनरा थिह्णालेमे न्यवसन् । अतः मञ्जाते तस्मिन् शब्दे
 जनौघः समागत्य व्याकुलौबभूव, यतस्ते प्रत्येकं निजभाषया व्याहरतां
 ७ तेषां कथामशृण्वन् । ततः सर्वे आश्चर्यं मत्वा चमत्कृताः परस्परमृचुः,
 ८ पश्यतां, वक्तारोऽमी किं न सर्वे गालीलीयाः ? कथं तर्हि वयं
 प्रत्येकं खजन्मभाषया व्याहरतां तेषां कथां शृणुमः ? पार्थीया मादीया
 ९ एलमीया जना मिसपतामिया-थिह्णदिया-कापदकिया-पन्तदेशानाम्
 १० आश्रिया-फरुगिया-पम्फुलियादेशानां मिसरस्य कुरीण्णिकलिबुया-
 देशस्य च निवासिनः प्रवाभिरोमीयाश्च थिह्णदीया थिह्णदिमताव-
 ११ ल्मिनश्च क्रीतीया आरबीयाश्च वयं सर्वेऽस्मद्भाषाभिरौश्वरहतानि
 १२ महान्ति कर्माणि निवेदयताम् अमौषां कथाः शृणुमः । इत्थं सर्वे

विस्मिता बभूवुः सन्दिहानाश्च परस्परमूचुः, अस्य तात्पर्यं किं भवेत् ?
अन्ये त्वपहसन्तोऽवदन्, अमी सुखादुना द्राचारसेण मत्ताः ।

१४

पित्रस्योपदेशवाक्यम् ।

तदा पित्र एकादशभिः सार्द्धमुत्पाद्योच्चस्वरमुदीरयंस्तानुद्दिश्येत्यं १४
बभाषे, भो भ्रातरौ यिरूशालेमनिवासिनश्च सर्व्वे, युष्माभिरेत-
ज्जायताम् अतो मम वक्तव्यमाकर्ण्यतां । युष्माभि र्यथानुमीयते तथामी १५
मत्ताः सन्ति तन्न सद्यं, यतोऽधुना दिवसस्य तृतीया घटिकास्ति ।
प्रत्युत भाववादिना योथेलेन यदुक्तम् इदं तदेव, यथा । १६

इदं भाव्यन्तिमे काल इति व्याहरतीश्वरः । १७

वर्षिष्यामि निजात्मानं सर्व्वमर्त्यस्य मूर्धनि ।

युष्माकं पुत्रपुत्रीभि र्भावोक्तिः कथयिष्यते ॥

भविष्यन्ति च युष्माकं युवानो लब्धदर्शनाः ।

स्वप्नान्यालोकयिष्यन्ते युष्माकं स्थविरा अपि ॥

ग्रीर्षेव्वपि स्वदासानां स्वदासीनाञ्च मूर्धसु । १८

वर्षिष्यामि निजात्मानमहं तेषु दिनेषु च ॥

गगने लक्ष्णान्यूर्द्धेऽभिज्ञानान्यप्यधो भुवि । १९

रक्तं दास्यामि वक्त्रिञ्च सधूमं वाप्यमेव च ॥

विकृतोऽग्रे रविध्वान्तं चन्द्रो रक्तं भविष्यति । २०

तदायास्यति भीमं तत् प्रसिद्धञ्च प्रभोर्दिनं ॥

भव्यमेतच्च यः कश्चिन्नरो नामाङ्गयन् प्रभोः । २१

प्रार्थनां कुरुते तस्य परिचाणं भविष्यति ॥

भो इस्त्राथेलीयनरा वचांसीमान्याकर्णयत । नासरतीथो यीशुः २२
प्रभावसिद्धक्रियाभिरङ्गतलक्षणैरभिज्ञानार्थकर्मभिश्च युष्मात्समीपमीश्व-
रात् प्रहितो नर इव प्रतिपन्न आसीत् । ईश्वरो हि तेनैव युष्मन्मध्ये

- १२ तानि हतवान् एतद् यूयमपि जानीथ । तमीश्वरस्य निर्णीतमन्त्रणया
भाविज्ञानेन च समर्पितं यूयं धृत्वाधर्मिणां हस्तैः क्रुग्विद्धं
- १४ हतवन्तः । ईश्वरस्तु मृत्यो र्यन्त्रणानि मोचयित्वा तमुत्थापयामास ।
- १५ यतस्त्वं वशीकर्तुं मृत्युर्नाशकृत् । दायूदो हि तमुद्दिश्योवाच,
सततं स्थापयामि स्म निजसाचादहं प्रभुं ।
स महच्चिणपार्श्वस्थः स्वस्नानं मे निवारयन् ॥
- १६ तस्माद्दृश्यति मच्चित्तं मम जिह्वा च नन्दति ।
शरीरं मामकञ्चाप्याश्रायितं विश्रमिष्यति ॥
- १७ यतस्त्वं मामकप्राणान् पाताले न विहास्यसि ।
स्त्रीयपुण्यवतो नैव सोढासे चयदर्शनं ।
- १८ जीवनस्य हि पन्थानं त्वं मां ज्ञापितवानसि ।
पूरयिष्यसि हर्षेण मां त्वदास्यस्य सङ्गिनं ॥
- १९ हे भ्रातरः, तं पितृकुलपतिं दायूदमधि युष्मभ्यं मुक्तकण्ठेन
मयेदं कथयितुं शक्यते यत् स ममार च शवाधारे निदधे च तस्य
- २० शवागारञ्चाद्याप्यस्मदन्तिकं विद्यते । स तु भाववाद्यासौदजानाञ्च
यच्छरीरसम्बन्धे तस्यौरसफलात् स्त्रीष्टेनोत्पद्य तदीयसिंहासन उप-
- २१ वेष्टयामितीश्वरः शपथेन तस्मै प्रतिश्रुतवान् । ततः स भवितव्यं दृष्ट्वा
स्त्रीष्टस्य पुनस्त्यानमधीदमन्नवीत्, यतस्तस्यैव प्राणाः पाताले न
- २२ परित्यक्तास्तस्यैव देहस्य चयं न दृष्टवान् । तमेव यीशुमीश्वरः
पुनस्त्यापितवान्, अत्र सर्व्वे वयं साच्चिणः । अत ईश्वरस्य दक्षिण-
- २३ हस्तेनोचीकृतः स पितृतः प्रतिज्ञायाः फलं पवित्रमात्मानं लब्ध्वाधुना
युष्माभि र्यद् दृश्यते श्रूयते च तद्वतारयामास । न हि दायूदः
स्वर्गमारूढवान् स एव त्वाच,
- मम प्रभुमिदं वाक्यं वभाषे परमेश्वरः ।

लच्छन्नून् पादपीठं ते यावन्नहि करोम्यहं ॥

अवतिष्ठस्व तावत् त्वम् आसीनो मम दक्षिणे ॥

अत इत्याद्येलस्य कृत्तं कुलममोघं जानातु यद् युष्माभिः २६
कुशारोपितं तमेव यीशुमीश्वरः प्रभुमभिषिक्तचातारञ्च चकार ।

त्रयाणां सहस्राणां लोकानां मण्डलिसुकृतम् ।

इदं श्रुत्वा ते विदीर्णहृदया भूत्वा पित्रमन्यान् प्रेरितांसु जगदुः, २७
भो भ्रातरः, किं करवाम ? पित्रस्तदा तानुवाच, मनांसि परावर्त्त- २८
यत प्रत्येकञ्च पापानां मोचनार्थं यीशोः स्त्रीष्टस्य नास्ति स्नायध्वं,
तथा हृते पवित्रमात्मानं दानवस्यध्वे । यतः सा प्रतिज्ञा युष्मासु ३९
युष्मत्सन्तानेषु चास्मदीश्वरेण प्रभुना समाङ्गायिष्यमाणेषु दूरस्थेषु
सर्वेष्वपि च वर्त्तते । एतदन्यैरपि बह्वभिर्वचोभिः स साक्ष्यं ४०
दत्त्वान्वनयत्, यूयमेतत्कालिकेभ्यः कुटिलेभ्यो मनुष्येभ्यः स्निह्यन्
माधयितुमर्हथ । तदा ते सामन्दं तस्य वाक्यं गृहीत्वा स्नापिता ४१
बभूवुः । इत्थं तस्मिन् दिने प्रायेण त्रयाणां सहस्राणां मनुष्या-
णामागमने मण्डली ववृधे ।

ते च प्रेरितानां शिष्यायां सहभागितायां पूषभञ्जने प्रार्थनासु ४२
चाध्यवसायेन निविष्टा अतिष्ठन् । यावतीयप्राणिनस्य भयं सञ्जातं ४३
प्रेरितैश्च बह्वन्यद्गतानि लक्षणान्यभिज्ञानार्थकर्माणि चासाध्यन् ।
विश्वासिनस्य सर्व्वं एकत्रातिष्ठन् सर्व्वञ्च साधारणं मत्वाधारयन्, ४४
स्वात्रराणि जङ्गमानि वा वित्तानि च व्यक्रीणन् एकैकस्य प्रयोज- ४५
नानुसारेण सर्व्वेषु व्यभजंश्च । अध्यवसायेन च प्रत्यहमेकचित्ता ४६
धर्मधाम्न्यवर्त्तन्त गृहे गृहे च पूषं भञ्जन्त आङ्गादेन हृदयस्य
सारत्वेन च भक्ष्यम् अभुञ्जतेश्वरमस्तुवंश्च सर्व्वजनस्थानुपहृभाजना- ४७
न्यभवंश्च । प्रभुस्तु प्रत्यहं परित्राणपात्रैर्मण्डलीमवर्धयत् ॥२॥

अनेकसन्धखड्गस्य आरोग्यकरणम् ।

पित्रयोहनयोश्च कथा कारायां स्थापनञ्च ॥

- ३२ एकदा प्रार्थनायाः समयेऽर्थतस्तृतीये प्रहरे पित्रयोहनौ यदा
 १ युगपद् धर्मधाम गच्छतस्तदामाढगर्भतः खञ्जो नर एक उज्जमान
 आगच्छत् । धर्मधामप्रवेशकान् भिक्षां याचिष्यमाणः स प्रत्यहं
 २ धर्मधाम्नः सुन्दराभिधे द्वारे न्यधीयत । स धर्मधाम प्रवेष्टुमुद्यतौ
 ३ पित्रयोहनौ निरीक्ष्य भिक्षां क्षिपूरयाचत । तदा योहनेन सहितः
 ४ पित्रोऽनन्यदृष्ट्या तं समालोक्याह, आवां प्रत्यवेक्षस्व । स तदा
 ५ किमपि लक्ष्य इति प्रतीक्ष्य तयोर्निविष्टलोचनोऽतिष्ठत् । ततः
 पित्रो जगाद् स्वर्णं रूप्यं वा मम नास्ति, यत्त्वस्ति तुभ्यं तद्
 ददामि । नासरतीयस्य यौगोः स्त्रीष्टस्य नाम्ना समुत्थाय परिव्रज ।
 ७ इत्युक्त्वा स तस्य दक्षिणहस्तं धृत्वा तमुत्थापयामास । तत्क्षणमेव
 ८ तस्य पादतलौ गुल्फौ च दृढौ बभूवुः, स चोत्प्लवमान उत्तस्थौ
 व्रजितुं प्रवृत्ते च व्रजन्नुत्प्लवमानश्चेश्वरं स्तुवंस्ताभ्यां सार्द्धं धर्मधाम
 ९ प्रविवेश च । व्रजन्तीश्वरं स्तुवंश्च स सर्वजनेनादर्शि धर्मधाम्नः
 १० सुन्दरे द्वार उपविष्टो योऽभिचत स एवायमित्यभ्यञ्जायि च ।
 तस्मिंश्च यत् समभूतं तेन ते चमत्कृता विस्मयापन्नाश्च बभूवुः ।
 ११ स्वास्थ्यप्राप्ते तस्मिन् खञ्जे तु पित्रयोहनावलम्ब्य स्थिते सर्वजन-
 श्चमत्कृतो द्रुतगत्या श्लोमनोऽकिन्दं तेषामन्तिकमाजगाम ।
 १२ तद् दृष्ट्वा पित्रो जनानवादीत्, भो इच्छायेलीयनराः, यूयं
 किमर्थमत्राश्रयं मन्यध्वे निजशक्त्या निजभक्त्या वावामिमं व्रजने
 समर्थे कृतवन्ताविति मत्वा किमर्थमनन्यदृष्ट्यावां निरीचध्वे च ?
 १३ अत्राहामस्येसहाकस्य याकोबस्य च य ईश्वरोऽस्मात्पूर्वपुरुषाणामीश्वरः
 स एव स्वसेवकं तं यौशुं महिमांप्राप्तं कृतवान् यो युष्माभिः

शत्रुहस्ते समर्पितो विचारे तद्विसर्जनकामस्य पीलातस्य समक्षमेव
 प्रत्याख्यातस्य । यूयं हि पवित्रं धर्मवन्तश्च तं नरं प्रत्याख्याय १४
 मनुष्यघातिनं नरं वरवद् याचितवन्तो जीवनस्यादिकर्तारन्तु १५
 हतवन्तः । ईश्वरस्तु मृतानां मध्यात् तमुत्थापितवान् एतस्यावां
 साक्षिणौ । तस्य नास्ति विश्वसनहेतोस्तु युष्माभिर्दृश्यमानम- १६
 भिज्ञातश्च नरमिमं तस्य नाम सबलीकृतवान् तज्जनितो विश्वास-
 खास्यै सर्वेषां युष्माकं समक्षमिदं सर्वाङ्गव्यापि स्वास्थ्यं दत्तवान् ।

अधुना, भो भ्रातरः, जानेऽहं तत् कर्म युष्माभिर् युष्मदीया- १७
 ध्यक्षेत्साज्ञानत्वादकारि । स्त्रीष्टेन तु दुःखं भोक्तव्यमिति यद्यद् १८
 भव्यमौश्वरः स्त्रीयभाववादिनां सर्वेषां मुखैर्विज्ञापितवान् तत्तदित्यं
 साधयामास । अतो युष्मत्पापानां मार्जनार्थमनुत्पद्यध्वं मनांसि १९
 परावर्त्तयत च, तथा हते प्रभोः सकाशात् तापशान्तेः काले
 आयास्यति स च युष्मदर्थं पूर्वं निरूपितं स्त्रीष्टं यीशुं प्रहेष्यति । २०
 ईश्वरस्तु युगारम्भात् पवित्राणां स्त्रीयभाववादिनां सर्वेषां मुखैः २१
 सर्वविषयाणां सुदश्यायाः प्रतिपादनस्य यं कालमङ्गीकृतवान् तं प्रती-
 चमाणेन स्त्रीष्टेन स्वर्गोऽवस्थातव्यं । मोक्षि ह्यस्मात्पूर्वपुरुषान् उक्तवान् २२
 युष्माकमौश्वरः प्रभु युष्मदर्थं युष्मद्भाट्टाणां मध्यान्मादृशं भाववादि-
 नमुत्पादयिष्यति, स युष्मान् यद्यद् वदिष्यति, तत् सर्वमधि तस्य
 वाक्यं युष्माभिर्गृहीतव्यं । यः कश्चित् प्राणी तु तस्य भाववादिनो २३
 वाक्यं न गृहीष्यति स स्वजनमध्याद् उच्छेत्स्यत इति । अपि च २४
 शमूयैलादयो यावन्तो भाववादिनः कालानुक्रमेण भाषितवन्तः सर्वे
 तेऽपीमं कालमधि भाविवाक्यं कथयामासुः । यूयं हि भाववादिनां २५
 सन्ताना अस्मात्पूर्वपुरुषैः सार्द्धमौश्वरेण स्थापितस्य समक्षस्य साधि-
 कारिणः सन्तानाः । तं स्थापयन् सोऽब्राह्ममवादीत्, तव वंशे

१६ मेदिन्याः सर्वाणि कुलान्याश्रिषं लक्ष्यन्त इति । प्रथमं युष्मदन्ति-
कमौश्वरः स्वसेवकं यीशुमुत्यायैकैकं स्वखलतातः परावर्त्य युष्मान्
आश्रिषो भाजनानि करिष्यन्तं तं प्राहिणोत् ॥३॥

४१ यदा तौ जनान् प्रतौत्यमभाषेतां, तदा याजका धर्मधाम्नः
१ सेनापतिः सद्भूकौयाश्च तावुपतस्थुः, यतस्तौ जनानुपादिशतां यीशौ
२ मृतानां मध्यादुत्यानमज्ञापयताञ्चेत्यनेन ते पर्यतप्यन्त । अतस्तयो
३ र्हस्तार्पणं कृत्वा ते परदिनपर्यन्तं तौ कारायां निदधुः, यतस्तदा
४ सन्ध्यासीत् । ये तु वाक्यं श्रुतवन्तस्तेषां बहवो विश्वासिनो जाताः,
पुरुषाश्च सङ्ख्या न्यूनाधिकं पञ्च सहस्राण्यासन् ।

५ परदिनेऽध्वजाः प्राचीनाः शास्त्राध्यापका हानननामा महाया-
६ जकः कायापा योहनः शिकन्दरश्च महायाजकीयकुलजाता अन्ये
७ सर्वे नराश्च यिरूशालेमे समाजग्मुः, मध्यस्थाने तौ स्थापयित्वा
८ पप्रच्छुश्च, केनाधिकारेण केन नाम्ना वा युवामिदं कृतवन्तौ ?

९ तदा पवित्रेणात्मना पूर्णः पित्रस्तान् जगाद, भो जनाश्रया इत्या-
१० येत्यस्य प्राचीनाश्च, अयं केन स्वास्थ्यं प्राप्तवानिति रोगिणोऽस्य

१० मनुष्यस्योपकारमधि यद्यावां पृच्छ्यावहे, तर्हि सर्वे र्युष्माभिः
सर्वेषेस्त्रायेलीयजनेन चेदं ज्ञायतां, यो युष्माभिः क्रुशमारोपित
ईश्वरेण तु मृतानां मध्यादुत्यापितस्तस्यैव नामरतीयस्य यीशु-

११ स्त्रीष्टस्य नाम्नायं युष्मत्समचमरोगी तिष्ठति । स एव स्यपतिभि

१२ र्युष्माभिरवज्ञातः स प्रस्तरो यः कोणस्य मुख्यप्रस्तरो जातः । न
च विद्यतेऽन्यस्मिन् कस्मिन्नपि परित्राणं, नापि वास्यन्यत् किमपि
नाम स्वर्गस्थाधो मनुष्येभ्यो दत्तं यद्द्वारास्माभिः परित्राणं प्राप्तव्यं ।

१३ तदा पित्रयोहनयो निर्भयतां पश्यन्तस्तावकृतविद्यौ सामान्य-
नराविति बुद्ध्वा च ते विस्मितां बभूवुस्तौ यीशोः मङ्गिनावास्ता-

मित्यभ्यजानंश्च । तं स्वस्वीकृतं मनुष्यन्तु ताभ्यां साङ्गं तिष्ठन्तं १४
 पश्यन्तः किमपि प्रतिवदितुं न शक्नुः । ततः परं सभातस्त्रेषां निर्ग- १५
 मनमादिश्य ते मिथ इत्यं मन्त्रयितुमारोभिरे, इमौ नरावुद्दिश्या- १६
 स्माभिः किं कर्त्तव्यं ? यतः प्रसिद्धमेकमभिज्ञानार्थकम् ताभ्यां यद्-
 कारि तद् यिरूशालेमनिवासिनां सर्वेषां प्रत्यक्षमस्माभिश्च निहो-
 तुमशक्यं । परन्तु सा कथा प्रजासु यथाधिकं न व्याप्नुयात् तदर्थं १७
 वयं तौ तर्जयन्तोऽद्यप्रसृति तेन नाम्ना कमपि किमपि मा भाषे-
 यामित्यादेह्यामः । ततः परं ते तावाह्याज्ञापयामासुः, इतः परं १८
 यीशो नाम्ना कथञ्चित् किमपि मा व्याहरतं मा शिचयतं वेति ।
 पिचयोहनौ तु प्रतिगदन्तौ तानवादिष्टाम् ईश्वरस्याज्ञातो युष्मा- १९
 कमाज्ञायामधिकमवधानमीश्वरस्य दृष्टौ न्याय्यं न वेति युष्माभि
 निर्णीयतां । आवाभ्यां हि यद्यददर्श्यावि च तन्न भाषितमशक्य- २०
 मिति । तदा ते पुनस्तौ तर्जयित्वा विसृजुः, यतो यत् समूतं तद्धेतोः २१
 सर्वं ईश्वरमस्त्वन्, अतो जनभयात् ते तयोः शासनस्योपायं
 नालभन्त । तत् स्वास्थ्यप्रदानरूपमभिज्ञानञ्च यस्मिन् नरे प्रदर्शितं २२
 तस्य वयश्चत्वारिंशद्वर्षेभ्योऽप्यधिकमासीत् ।

इत्थं विसृष्टौ तौ स्वीयात्मीयानां समीपमगमतां सुख्ययाजकैः २३
 प्राचीनेभ्य यद्यदुक्तौ तत् तेभ्यः कथयामासतुश्च । श्रुत्वा ते चैकचि- २४
 त्तेनेश्वरमुद्दिश्य प्रोचैः प्रार्थयमाना अत्रदन्, भो नाथ, स्वर्गस्य
 भूमण्डलस्य समुद्रस्य च तत्र विद्यमानानां सर्वेषाञ्च त्वमेव स्वष्टे-
 श्वरः, त्वत्सेवकस्य दायूदस्य मुखेन च त्वमिदं भाषितवान्, २५

किमर्थं भिन्नजातीया लोकाः कुर्वन्ति गर्जनं ।

देशवासिप्रजास्यापि चिन्तयन्ति व्यलीकतां ॥

उन्तिष्ठन्ति महीपालाः समायान्ति च नाथकाः । २६

परमेशस्य तेनैव चाभिषिक्तस्य शाचवात् ॥

- १० सत्यं हि, पवित्रस्तव सेवको यो यौशुस्त्वथाभिषिक्तस्य विद्वं
 १८ नगरेऽस्मिन् हेरोदः पन्तीयः पीसातस्य परजातीयैरिस्त्रायेसौयव-
 ग्रीयैश्च जनैः साङ्गं मिलित्वा साधितवन्तौ सर्व्वं तद् भयं यत् तव
 १९ हस्तेन मन्त्रणया च पुरा निर्णीतमासीत् । इदानीञ्च, भो प्रभो,
 तेषां विविधतर्जनमवलोकय स्वदासेभ्यश्च सम्पूर्णनिर्भयत्वेन त्वदाक्य-
 २० कथनस्य सामर्थ्यं देहि तदर्थञ्च प्रसारय स्वहस्तमारोग्यदानाय तव
 पवित्रसेवकस्य यौशो नाम्नाभिज्ञानार्थकर्षणामद्भुतलक्षणानाञ्च सिद्धये
 २१ च । तैरित्यं प्रार्थिते यत्र ते समवेता आसंस्तत् स्थानं चकम्पे,
 सर्व्वे ते च पवित्रेणात्मना पूर्णा ईश्वरस्य वाक्यं निर्भयमकथयन् ।

शिष्याणां प्रेम । प्रेरितानां सप्तसाहसञ्च ।

- २२ कृतविश्वासिनाञ्च निकरस्य चित्तमेकं मनश्चैकमासीत् । नापि
 च कोऽपि सर्व्वस्वस्य किमपि निजस्वमवदत् अपि तु सर्व्वमेव तेषां
 साधारणमासीत् । प्रेरिताश्च महाप्रभावेण प्रभो यौशोः पुन-
 २३ हत्याने साह्यं प्राददुः । तेषु सर्व्वेषु च महानुपहोऽवर्त्तते ।
 २४ फलतो दुर्गत एकोऽपि तेषु नाविद्यत, यतो यावन्तो भूमि-
 खण्डानां गृहाणां वा खामिन आसंस्तैस्तानि विक्रीय यदा यद्
 व्यक्रीयत तदा तस्य मूख्यमानौय प्रेरितानां चरणेषु न्यधीयत
 २५ ततः परम् एकैकस्मै प्रयोजनानुसाराद् व्यतीर्य्यत । तदा यो प्रेरिते
 २६ बार्णवा अर्थतः प्रबोधपुत्र इत्यभिहितः स कुप्रद्वीपे जातो योषि-
 २७ नामा लेबीयः चेन्नस्यैकस्य खाम्यासीत्, स तद् विक्रीय मूख्यमानौय
 प्रेरिताणां चरणेषु निदधौ ॥ ४ ॥

पू १ अननिथाख्यस्त्वैकः पुरुषः स्वभार्यायाः साफीरायाः मन्त्रया
 १ कश्चिद् विषयं विक्रीय भार्यायामथ्यवगतायां मूख्यस्यांशमात्ममात्

हत्वा कञ्चिदंशमानीय प्रेरितानां चरणेषु निदधौ । पित्रस्तु तम- २
 वादौत्, अननिय, किमर्थं श्रैतानस्तव हृदयं पूरयित्वा त्वं यथा ४
 पवित्रायात्मनेऽनृतं कथयेस्तद्भूमिखण्डस्य मूल्यस्य चांशमात्मसात्
 कुर्व्यान्तथा त्वां प्रवर्त्तयामास ? स्थितिकाले स किं न तवातिष्ठत् ?
 विक्रीते च तन्मूल्यं किं न तवाधीनमासीत् ? किमर्थमेतत् कर्म
 खहृदयेऽग्राहीः ? न मनुष्येभ्योऽपि लीश्वराद्यानृतं कथितं त्वया ।
 कथा एताः शृण्वन्ननियः पतित्वा प्राणांस्तत्याज, थावन्तश्चाश्रौषुस्ते ५
 सर्वे महाभयापन्नाः । युवानस्तूत्याय तं वस्त्रेण वेष्टयामासुर्वहिरूढ्वा ६
 शवागारे निदधुश्च ।

तदनन्तरमतीते प्रायेणैकस्मिन् प्रहरे तस्य पत्नी तद् वृत्तम- ७
 ज्ञात्वा प्रविवेश । पित्रस्तां सम्बोध्य जगाद, मां वद, सा भूमिः ८
 किं युवाभ्यामेतावन्मुद्राभिर्विक्रीता ? मात्रवीत्, सत्यम् एतावती-
 भिरेव । तदा पित्रस्तां जगाद, कथमेतद् यद् युवां प्रभोरात्मानं ९
 परौचित्यमेकमन्वणौ जातौ ? पश्य तव पतिर्यैः शवागारे निहित-
 स्तेषां पादा दारदेश उपस्थितास्ते त्वामपि वहिर्वक्ष्यन्ति । अनेन सा १०
 तत्क्षणं तस्य चरणयोर्निपत्य प्राणांस्तत्याज । ते युवानश्च प्रविश्य
 तां मृतां दृष्ट्वा वहिरूढ्वा पतिपार्श्वे तां शवागारे निदधुः । ११
 ततः कृत्स्ना मण्डली येष्वेदमश्रावि सर्वे ते च महाभयेनापन्नाः ।

अपि च प्रेरितानां हस्ते जनेषु बह्वन्यभिज्ञानार्थकर्माण्युद्भूत- १२
 लक्षणानि चासाध्यन्त । सर्वे चैकचित्ताः शलोमनोऽस्त्रिन्देऽवर्त्तन्त । १३
 अपरेषान्तु कोऽपि मनुष्यस्त्वेष्वनुषङ्गं प्रगल्भतां नागमत् । तथापि
 जनास्तान् समद्भियन्त । विश्वासिनां सङ्ख्या तु पुरुषाणां योषिताश्च १४
 बाहुल्येनोत्तरोत्तरमवर्धत । चतुरेष्वपि मनुष्यैर्वहिरानीय व्याधिताः १५
 शय्यासु खट्वासु वा शायिता न्यधीयन्त, किंस्त्रिदचागच्छतः पित्रस्य

- १६ ह्यथैव तेषां कमपि स्पृश्यतीत्याश्रया । चतुर्दिकूखनगराणां नर-
निकरस्य व्याधितान् अशुच्यात्मभिः क्लिष्टांसु मनुष्यान् आनयन्तो
यिरूशालेमे समागच्छन्, सर्वे ते चारोग्यमलभन्त ।
- १७ तदा महायाजकः सर्वे तस्य सङ्गिनश्चार्थतः सद्भूमिमावस-
१८ म्बिनां सङ्घात ईर्ष्या पूर्णाः प्रेरितेषु हस्तार्पणं कृत्वा तान्
१९ साधारणकारायां निदधुः । प्रभो दूर्तस्तु रात्रौ काराया द्वाशु-
२० हाटयामास, तांसु वह्निर्नोत्वा जगद्, यूयं गत्वा धर्मधाम्नि
तिष्ठन्तो जनेभ्य एतज्जीवनावहानि सर्वाणि वाक्यानि कथयत ।
२१ श्रुत्वा त आसन्नप्रभाते धर्मधाम प्रविश्योपदेष्टुमारेभिरे । इतो-
मथे महायाजकस्तत्सङ्गिनश्चोपस्थाद्य सभाम् इत्यायेस्त्रीयसन्तानानां
२२ कृत्स्नं प्राचौनवर्गञ्च समाह्वय प्रेरितानामानयनार्थं पदातिनः कारा-
गृहं प्रेषयामासुः । ते त्वपस्थाद्य तान् कारायां नासादयामासुः ।
२३ अतस्ते प्रत्यावृत्य जगदः समूर्णधनेन रुद्धं कारागृहं द्वारदेशेषु
तिष्ठन्तो रचकास्मास्माभिर्दृष्टाः, प्रविश्य त्वभ्यन्तरे कोऽपि नासा-
२४ दितः । कथामिमां श्रुत्वा महायाजको धर्मधाम्नः सेनाध्यक्षो
२५ मुख्ययाजकाश्चेदं केन परिणस्यतीति तेषु चिन्ताकुला अभवन् । तदा
कश्चिदागत्य तेभ्यो निवेदयामास, पश्यत, ये पुरुषा युष्माभिः
२६ कारायां समर्पितास्ते धर्मधाम्नि तिष्ठन्तो जनमुपदिशन्ति । तदा
सेनाध्यक्षः पदातयस्य गत्वा तानानिनाय, न तु बलेन, जनभयात्
२७ प्रस्तरैर्घान्निष्यामह इति शङ्कमानाः । तांश्चानौय सभायां स्थापया-
२८ मासुः । महायाजकस्तदा तान् पप्रच्छ, तेन नाम्ना भैवोपदिशतेति
यूयं किं न दृढमस्माभिराज्ञापिताः ? पश्यत तु, युष्मदुपदेशेन
यूयं यिरूशालेमं पूरयितवन्तः, तस्य नरस्य शोणितमस्मासु वर्त्तयितुं
२९ यतध्वे च । ततः पित्रोऽन्ये प्रेरितासु प्रतिजगदुः, मनुष्याणामाज्ञात

ईश्वरस्याज्ञाधिकं गृहीतव्या । यूयं काष्ठ उद्वध्य यं व्यापादितवन्तः १०
 स यौश्वरस्यत्पूर्वपुरुषाणामीश्वरेण पुनरुत्पापितः । ईश्वरः खदक्षिण- ११
 हस्तेन तमेवोच्चीकृत्येसायेलाय मनःपरावर्त्तनस्य पापमोचनस्य च
 प्रदानार्थमधिपतिं त्रातारञ्च कृतवान् । कथास्त्रेतासु तस्य साक्षिणो १२
 वयं स च पवित्र आत्मा यमीश्वरः स्त्रीयाज्ञायाहिभ्यः प्रदत्तवान् ।

एतच्छ्रुत्वा ते दृष्टास्त्रेषां हृत्कार्यममन्त्रयन्त । सभायामुपस्थित- १३
 स्त्रेकः फरौशी नरोऽर्थतो सर्वजनेन सम्मानितो गमस्त्रीयेल १४
 इत्यभिधो व्यवस्थाध्यापक उत्थाय प्रेरितानां किञ्चत्कालार्थं वहि-
 ष्करणमादिश्य सभास्थान् जगाद, भो इसायेलीयनराः, यूयं तान् १५
 मनुष्यान् प्रति यत् करिष्यथ तत्र सावधाना भवत । एतेभ्यो १६
 दिनेभ्यः प्राक् यूदा आत्मानं विशिष्टं मत्वोत्तस्यौ न्यूनाधिकं
 सत्वारिग्रतानि नरासु तस्मिन्ननुससञ्चिरे, स तु जप्ते तस्याज्ञा-
 याहिणश्च सर्वं विकीर्णा अवास्तवासु बभूवुः । तस्य पश्चात् नाम्नां १७
 लेख्यारोपणकाले गालीलीय थिह्कदा उत्थाय बज्जजनान् खानु-
 गमनायोन्मार्गं निनाय । सोऽपि ननाश्र तदाक्ययाहिणश्च सर्वं
 विकीर्णा बभूवुः । अतोऽहमिदानीं युष्मान् ब्रवीमि, यूयं तान् १८
 नरांस्त्यक्त्वा मा बाधध्वं । यतो मन्त्रणमिदं कार्यमिदं वा चेन्ननुत्थ- १९
 मूलकं तर्हि लोपं यास्यति, तत्तु चेदौश्वरमूलकं तर्हि यूयं तस्य लोपं
 साधयितुं न शक्यथ । अपि लीश्वरेण साङ्गं युद्धकारिणः प्रतिभास्यथ ।
 तदा ते तस्य वाक्यं जगृह्यः प्रेरितांश्च खान्तिकमाह्वय प्रहार्थं च, ४०
 यीशो नाम्ना पुनर्न भाषध्वमित्यादिश्य च तान् विसृजुः । तदा ४१
 तस्य नाम्नः कारणाद् वयमवमाननाया योग्या गणिता इत्यत्रा-
 नन्दन्तस्ते सभायाः सम्मुखात् प्रतस्थिरे । कृत्स्नं दिनञ्चाविरतं धर्माधासि ४२
 गृहे चोपादिशन् यीशुरेव खीष्ट इति मवादं व्यज्ञापयंश्च ॥ ५ ॥

सप्तसहकारिणां नियोजनम् ।

- ६१ तेषु दिनेषु वर्धमानायां शिष्याणां सङ्ख्यायाम् इन्द्रोद्योगिणां
 विरुद्धं यूनानीयभाषिणां मनोदुःखसूचकमिदं वाक्यमभ्रावि यत्
 ५ प्रात्यहिकोपकारेऽस्माकं विधवा योषित उपेक्ष्यन्त इति । दादग्र-
 प्रेरितास्तदा शिष्यनिकरं स्वसमीपमाह्वय जगदुः, वयं यदीश्वरस्य
 २ वाक्यं विहाय भोजनमश्चान् परिचरामस्तन्न प्रीतिजनकं । अतो भो
 भ्रातरः, युष्मन्मध्ये पवित्रेणात्मना प्रज्ञया च पूर्णान् सप्त सुख्यातान्
 ४ नरान् निरूपयत, तानेव वयं कार्येऽस्मिन्नधिकरिष्यामः । वयन्तु
 प्रार्थनायां वाक्यस्य परिचर्यायाश्चाध्ववसायिनः स्यास्यामः ।
 ५ कथायामेतस्यां ह्यत्त्रस्य जननिवहस्य प्रीतिर्जाता, अतस्ते
 विश्वासेन प्रवित्रेणात्मना च पूर्णं स्तिफाननामानं नरं, फिलिपं,
 प्रखरं, नौकानरं, तीमोनं, पार्मिणां, नौकलायाभिधमेकज्ञान्तीय-
 ६ स्तीयं यिद्धदिमतावलम्बिनं वरयामासुः प्रेरितानां समुखे स्थाप
 ७ यामासुसु, ते च प्रार्थयित्वा तेषु हस्तानर्पयामासुः । ईश्वरस्य
 वाक्यञ्चावर्धत, यिरूशालेमे शिष्याणां सङ्ख्याप्यतीवावर्धत । याजका-
 नामपि महानिवहो विश्वासेनाज्ञायाही बभूव ।

स्तिफानस्य त्रिवरणम् ।

- ८ अनन्तरं स्तिफानोऽनुग्रहेण प्रभावेन च पूर्णः सन् जनानां
 ९ मध्येऽद्भुतलक्षणान्यभिज्ञानार्थकर्माणि चासाधयत् । तदा लिबर्ती-
 नानां समाज इत्यभिधस्य समाजस्य केचिदंशिनः कुरीणीयानां
 सिकन्दरीयाणाञ्च केचिन्नराः किलिकियाप्रदेशिनाम् आग्निथा-
 १० प्रदेशिनाञ्च समाजस्य केचिदंशिनस्तोत्थाय स्तिफानेन साङ्घं व्यव-
 दन्त स तु येन प्राज्ञत्वेन येनात्मना चाभाषत तयोः प्रतिरोधं कर्तुं
 ११ नाशक्नुवन् । तदा तैः प्रवर्तिताः केचिन्नरा अवदन् असौ मोगे-

रीश्वरस्य च विरुद्धं निन्दोक्ती व्याहरत् ता वथमाकर्णितवन्तः ।
 इत्थं प्रजासु प्राचीनेषु शास्त्राध्यापकेषु च तैरुत्तेजितेषु ते तमुप- ११
 स्थाय दधुः सभां निन्दुश्च मृषासाक्षिण उपस्थापयामासुश्च । तेऽ- १२
 ब्रुवन् असौ नरोऽस्य पवित्रस्थानस्य व्यवस्थायाश्च विरुद्धं निन्दोक्ती
 व्याहर्त्तुं न विरमति । वथं हि तस्येदं वाक्यमश्रौश, यथा, नासरतीयो १४
 योऽशुरिदं स्थानं ध्वंसयिष्यति मोक्षिनास्मभ्यं दत्ता रौतीः परि-
 वर्त्तयिष्यति चेति । तदा सभायामासीनाः सर्वेऽनन्यदृष्ट्या तं समा- १५
 लोकयन्तस्तस्थाननं स्वर्गदूतस्थाननमिव प्रतिभातीत्यपशुन् ॥ ६ ॥

अनन्तरं महायाजकः पप्रच्छ, कथा एताः किं सत्याः ? ७१

स्लिफानोऽवादीत्, भो भ्रातरः पितरश्च, शृणुत । अस्माकं पूर्व- १
 पुरुषोऽब्राह्मो हारणनगरे निवासनात् प्राग् यदा मिसपतामि-
 यादेशेऽवर्त्तत, तदा प्रतापमेश्वरस्तस्मै दर्शनं दत्त्वा तमवादीत्, त्वं २
 स्वदेशात् स्वजातिजनमध्याच्च निर्गत्य मया प्रदर्शयितव्यं देशं
 याहि । तदा स कस्दीयानां देशान्निर्गत्य हारणे न्युवास । पुन- ४
 स्तत्पितु र्मरणात् परं स तं ततोऽपि प्रस्थाप्येदानीं युष्माभिरधुव्य-
 माणेऽस्मिन् देशे वासयामास । तत्र तु तस्ये कमपि भूम्यधिकारं ५
 न ददौ पदैकमानामपि भूमिं न ददौ तथा च निजस्वविषयार्थं
 तं देशं तस्मै तदीयोत्तरवंशाय च दातुं प्रतिशुश्राव । तदा स
 निःसन्नान आमौत् । ईश्वर इत्यमयभाषत, यत् तस्य वंशसुत्वारि- ६
 शतानि वर्षान् परदेशप्रवासौ भविष्यति तज्जनैर्दासौकृतः पौडयिष्यते
 च । ताः प्रजासु यस्या जाते दासा भविष्यन्ति, दामहं शासिस्था- ७
 मौति प्रभुर्वाच, ततः परं ता निर्गत्य स्थानेऽस्मिन् मामाराधयि-
 ष्यन्तीति । स तस्मै लक्खेदस्य नियममपि ददौ । तदनुरूपञ्च स ८
 दसहाकं जनयित्वाष्टमे दिने तस्य लक्खेदं चकार । पुनरिसहाको

याकोबं प्रति, याकोबस्यास्माकं दादश पिढकुलपतीन् प्रति तदेव चकार ।

ते पिढकुलपतयो योषेफार्थेन्तो मिसरगामिनरेषु तं
 १० विचिक्रियिरे । ईश्वरस्तु तेन सार्द्धमवर्त्तत तद्गुक्तात् सर्वस्मात्
 क्लेशात् तसुहृधारे च, तस्मै मिसरराजस्य फरौणस्य समचमनुषहं
 प्राञ्जताञ्च विततार च, स च तं मिसरस्य स्त्रीयहत्त्रकुलस्य चाधि-
 ११ पत्ये निययुजे । तदा हत्त्रे मिसरदेशे कनाने च दुर्भिक्षं महा-
 १२ क्लेशञ्चोपतस्थान्ते, भक्ष्यद्रव्याणि चास्मत्पूर्वपुरुषैरलभ्यान्यभवन् । तदा
 मिसरे गोधूमा विद्यन्त इति निगम्य याकोबः प्रथममस्मत्पूर्व-
 १३ पुरुषान् प्राहिणोत् । अनन्तरं द्वितीये गमने योषेफः स्वभ्रातृभिः
 १४ प्रत्यभिज्ञातः फरौणस्य समचञ्च योषेफस्य जातिः प्रकाशिता । तदा
 योषेफः संवादं प्रहित्य स्वपितरं याकोबं निजान् पञ्चसप्ततिसङ्ख्यानं
 १५ सर्वज्ञातींश्चानाययामास । अनन्तरं याकोबो मिसरं जगाम, तत्रैव
 १६ स चास्मत्पूर्वपुरुषाञ्च प्राणांस्तत्यजः । तेषां शवाञ्च शिखिमं नीताः
 शिखिमस्यहमोरस्य पुत्रेभ्यो रूप्यमूर्त्यं दत्त्वाब्राह्मणेण क्रीते
 शवागारे निदधिरे ।

१७ ईश्वरस्वब्राह्मणाय शपथेन यत् प्रतिश्रुतवान् तस्याङ्गौकार-
 वाक्यस्य भिद्धिसमयो यदा निकटोऽभवत् तदा मिसरे प्रजा-
 १८ वर्धत बह्वसङ्ख्या चाभवत् । शेषे योषेफं यो नाजानात् तादृशो
 १९ ऽपरो मिसरराज उत्पन्नः । सोऽस्मज्जाते विरुद्धं क्लमश्रित्यास्माकं
 पूर्वपुरुषानपौडयत् फलतस्तेषां शिशवो यथा न जीवेयुस्तदर्थं
 २० तेषां बहिःपरित्यागमादिदेश । तस्मिन् काले मोशिरजनि, स
 ईश्वरस्य दृष्टौ मनोहर आसीत्, मामत्रयं पिढगृहे पर्यपात्यत च ।
 २१ ततः परं बहिः परित्यक्तं तं फरौणस्य दुहितोद्धार स्वार्थं पुत्रं

नियुज्य परिपालयामास च । ततो मोग्निं मिस्त्रीयाणां सर्वविज्ञानं २९
 शिषितो वाक्येषु क्रियासु च शक्तिमान् जातस्य । इत्थं चत्वारिंश- २९
 द्दर्षपरिमिते काले तेनातिवाहिते खभ्राह्मणामिस्त्रायेल्लघन्तानानां
 तत्त्वावधारणे प्रवृत्तिस्तस्य इदाकाश उदियाथ । ततस्तेषामेकं २४
 प्रत्यन्यायः क्रियत इति दृष्ट्वा स उपकारं कुर्वन्सं मिस्त्रीयं हत्वा
 तस्य पीड्यमानस्य हृतेऽन्यायस्य प्रतीकारं चकार । अत्र सोऽन्वमन्यत, २५
 मम भ्रातरो भोक्त्यन्ते यन्मम हस्तेनेश्वरस्तेभ्यस्त्वाणं ददातीति । तत्तु २६
 ते नाबोधि । परदिने तेषु मिथो युध्यमानेषु स तेषां प्रत्यक्षो
 भूत्वा सायहं सन्ध्ये प्रवर्त्तयंस्तानब्रवीत्, भो नराः, भ्रातरो यूयं २७
 किमर्थं परस्परमपकुह्य ? तदा निकटस्थस्यापकारो तं दूरीकुर्वन्
 जगाद्, कस्त्वां शासकं प्राञ्चिवाकश्च हत्वास्मास्त्रधिहृतवान् । तं २८
 यथा ह्मसं मिस्त्रीयं हतवांस्तथा मामपि हन्तुं किमिच्छसि ? तद् २९
 वचः श्रुत्वा मोग्निः पलाय्य मिदियनदेशप्रवासी बभूव तत्र पुचद्वयं
 जनयामासे च । इत्थं चत्वारिंशद्दर्षस्वतीतेषु सौनयगिरे मरौ प्रभो ३०
 दूतो गुल्मानस्य शिखायां तस्मै दर्शनं ददौ । तस्मिन् दर्शने ३१
 मोग्निं विस्मितः । यदा तु तत समास्त्रोकथितुं समीपं याति, तदा
 तं प्रति प्रभोरियं वाणौ बभूव, तत्र पूर्वपुरुषाणामीश्वरोऽहम्, ३२
 अब्राह्मस्येश्वर इस्हाकस्येश्वरो याकोबस्य चेश्वरः । तदा मोग्निर्वैप-
 मानः समास्त्रोकथितुं प्रगल्भो न बभूव । प्रभुस्तु तमब्रवीत् । तत्र ३३
 चरणयोरुपानहौ मोचय यतस्त्वं यत्र तिष्ठसि सा पवित्रा भूमिः ।
 मिसरस्थानां मम प्रजानां पीडनं मया सम्यग् दृष्टं श्रुतस्य तासा- ३४
 मार्त्तरावः । ता उद्धर्तुमेवाहमवतीर्णः । इदानीञ्च त्वमायाहि, अहं
 त्वां मिसरं प्रहेष्यामि । तं यं मोग्निं प्रत्याख्याय त उक्तवन्तः, ३५
 कस्त्वां शासकं प्राञ्चिवाकश्च नियुक्तवांस्तमेवेश्वरः शासकं मोचयिता-

- २१ रश्मि कृत्वा गुल्फे तस्मै दर्शनदातु दूतस्य हस्तेन प्रेषयामास । स एव
मिसरदेशे लोहितसमुद्रे च मरौ च चत्वारिंशद् वत्सरान् अद्भुत-
- २० लक्षणान्यभिज्ञानार्थकर्माणि च साधयन्तान् वहि निर्नाय । स एव
मोगिरिस्राथेलसन्तानान् जगाद् युष्माकमीश्वरः प्रभु युष्मदर्थं
युष्माद्गाढाणां मथ्यान्मादृशं भाववादिनमुत्पादयिष्यति, तस्य वाचं
- १८ युष्माभि र्यहीतव्यमिति । स एव मरौ वर्त्तमानायां मण्डल्यां
सौनयगिरौ तेन संलपतो दूतस्यास्मत्पूर्वपुरुषाणाञ्च मध्यस्थो जातो-
- २६ ऽस्मभ्यं दातव्यानि जीवनावहानि वचांसि लब्धवांसु । अस्मत्पूर्व-
- ४० पुरुषास्तु तस्याज्ञावर्त्तिनो भवितुमनिच्छन्तस्तं दूरीकृत्य स्वमनःसु
मिसरं प्रत्यावृत्ता हारोणमब्रुवन् अस्मदर्थं देवान् निर्म्मिमीष्य
येऽस्माकमग्रे थास्यन्ति, यतो येन मोगिना वयं मिसराद् वहिरा-
- ४१ नीतास्तस्य का दशा सम्भूता तत्र जानीम इति । तस्मिन् काले ते
गोवत्समूर्त्तिं निर्म्माय तां मूर्त्तिमुद्दिश्य यज्ञमनुतस्युः स्वहस्तानां
- ४२ कर्मखाननन्दुञ्च । तत ईश्वरः पराङ्मुखीभूय गगनीयवाहिन्या
आराधनायं तांस्तव्याज । भाववादिनां ग्रन्थे तदधीदं लिखितमास्ते,
चत्वारिंशत् समा यावत् किं मह्यं प्रान्तरे बलीन् ।
किं नैवेद्यानि वादत्त यूयं भो इस्त्राथेलकुल ॥
- ४३ मोलकस्यापि दूष्यन्तु रिम्फन्देवस्य तारकां ।
युष्माभि निर्म्मिताः पूज्या अन्याश्चावहताकृतौः ।
ततोऽहं बाबिलः पारं वो नेष्यामि प्रवामयन् ॥
- ४४ यो मोगिं तेन दृष्टस्यादर्शस्थानुरूपं साक्ष्यदूष्यं निर्म्मातुमादिष्टवां-
- ४५ स्तस्याज्ञातस्तद् दूष्यं मरावस्मत्पूर्वपुरुषाणां मध्येऽविद्यत, युिहो-
शूयस्य सङ्गिनोऽस्मत्पूर्वपुरुषाश्च पैटकविषयमध्ये तस्मद्वा परजाती-
नामधिकारग्रहणकाले तत्र नीत्वास्मत्पूर्वपुरुषाणां सम्मुखादीश्वरेण

निरस्नानां तासां जातीनां देशे दायूदस्य काले, यावत् तदरचन् ।
 स ईश्वरस्नानुपभोजनं भूत्वा याकोवेश्वरस्य कृत आवासस्याविष्कारं ४६
 प्रार्थयाम्बुके । श्लोमा तु तस्य कृते गृहं निर्बन्धे । अपि तु ४७
 परात्परो हस्तनिर्बन्धेषु निवासेषु न वसति, भाववादिना यथोक्तं, ४८
 मम सिंहासनं स्वर्गं मम पादासनञ्च भूः । ४९
 प्रभुराह गृहं कीदृग् विनिर्भास्यथ मत्कृते ॥
 मदिश्रामार्थकं स्थानं कुत्र वा लक्षयिष्यते ।
 मामकीनकरश्चेदं साकल्यं किं न सृष्टवान् ॥ ५०

भो कठोरयीवा हृदयेषु कर्णेषु चाच्छिन्नत्वचस्य जनाः, यूथं सर्वदा ५१
 पवित्रस्यात्मनः प्रतिकूलाचाराः, युष्माकं पूर्वपुरुषा यादृशा आसन्,
 यूथमपि तादृशाः । भाववादिनां मध्ये को युष्मत्पूर्वपुरुषेर्नापद्रुतः । ५२
 तस्य धर्मावतो भाव्यागमनं यैर्ज्ञापितं तांस्ते जघ्नुः । इदानीञ्च
 यूथं तस्य समर्पयितारो घातकाश्च जाताः । स्वर्गदूतानां नियम- ५३
 मिव व्यवस्थां लब्ध्वा यूथं तां न रक्षितवन्तः ।

एतच्छ्रुत्वा ते दृष्ट्वाहृदया जातास्तं प्रति दन्तानघर्षेण । स तु ५४
 पवित्रेणात्मना पूर्णः सन्ननन्ददृष्ट्वा स्वर्गमालोकयन्नीश्वरस्य प्रताप- ५५
 मीश्वरस्य दक्षिणे तिष्ठन्तं यीशुञ्च ददर्श जगाद च, पश्य, उद्घाटितं ५६
 स्वर्गमीश्वरस्य दक्षिणे तिष्ठन्तं मनुष्यपुत्रञ्च वीक्षे, तदा ते प्रोच- ५७
 रवेण क्रोशन्तः स्वकर्णान् रुद्ध्वा चैकचित्तेन तमभ्यद्रवन् । नगराद् ५८
 वहिष्कृत्य च तं प्रस्तरैराग्नन् । साक्षिणस्य शौलमान्नः कस्यचिद् ५९
 यूनस्वरणयोः स्ववासांसि निदधुः । यदा ते स्तिफानं प्रस्तरैराग्नस्तदा ६०
 स प्रार्थयमानोऽवदत्, प्रभो यीशो ममात्मानं गृहाण । जानुनी
 पातयित्वा चाब्रवीत्, तेषामिदं पापं मा गणय । इत्युक्त्वा स
 निदद्रौ । शौलस्तु तस्य हत्यायां भमप्रौथत ॥ ७ ॥

फिलिपस्य प्रचारकार्यसु ।

- ८ तस्मिन् दिने यिरूशालेमस्थमण्डल्या विरुद्धमुत्कट उपद्रव उत्पन्नः । ततः प्रेरितेभ्योऽन्ये सर्वे यिरूदियायाः शमरियायाश्च
- ९ यामेषु व्यकीर्यन्त । तथाच अद्दाशालिनः केचिन्नराः स्तिफान्
- १० समाधिक्रियामनुष्ठाय तमधि महाविलापमकार्षुः । शौखस्तु मण्डलीं लुम्पन् गृहाणि प्रविश्य पुरुषान् योषितश्च व्यपकर्षन् कारायां समर्पयत् ।
- ११ तदा ये विकीर्णास्ते विविधस्थानानि गच्छन्त, सुसंवादस्य वाक्यं
- १२ व्यज्ञापयन् । विशेषतः फिलिपः शमरियाया नगरं गत्वा तत्रत्य-
मनुष्याणां मध्ये स्त्रीष्टस्य कथामघोषयत् । तदा फिलिपो यद्यद्
- १३ अकथयत्, जननिवहा एकचित्तास्तत्र मनांसि न्यदधत, यतस्तेन साध्यमानानामभिज्ञानार्थकर्मणां वृत्तान्तं तेऽगृह्णन् अथवा तान्य-
- १४ पश्यन् । फलतोऽगृह्यात्माविष्टेभ्यो बह्व्य आत्मान उच्चरवमुदीरयन्तो
- १५ निरगच्छन् अवशाङ्गाः स्वप्नाश्च बहवो निरामया अभवन् । अनेन तस्मिन् नगरे महानन्दः सञ्जातः ।
- १६ तस्मिन् नगरे पूर्वमुपस्थितः शिमोननामा पुरुष एक आसीत्,
स मायाविवृत्तिमास्थाय महापुरुषोऽहमिति वदन् शमरीय-
- १७ जातिं विस्मयापन्नामकरोत् । असावीश्वरस्य महती शक्तिरिति वदन्तः चुद्रा महान्तश्च सर्वे तस्मिन् मनांसि न्यदधत च ।
- १८ आदीर्घकालाद् विविधमायावित्तेन ते विस्मयापन्नास्ततो हेतो-
- १९ स्तस्मिन् मनांसि न्यदधत । यदा लीश्वरराज्यस्य यौगुस्त्रीष्टस्य नाम्नश्च सुसंवादं विज्ञापयति फिलिपे तेषां विश्वासोऽजायत तदा
- २० पुरुषा योषितश्च स्थापिता अभवन् । स शिमोनोऽपि व्युत्थसीत्,
स्थापितश्च नित्यं फिलिपस्थान्तिकेऽवर्त्तत, अभिज्ञानानां प्रभावशिद्धा-
नाश्च महतां कर्मणां साधनं पश्यन् विस्मयापन्नोऽभवच्च ।

अनन्तरं शमरीया ईश्वरस्य वाक्यं गृहीतवन्त इति श्रुत्वा १४
 चिरूशालेमस्याः प्रेरिताः पित्रं योहनञ्च तेषां समीपं प्राहिषन्,
 तौ च तत्रोपस्थाय यथा ते पवित्रमात्मानं लभेरंस्तेषां निमित्तं १५
 तथा प्रार्थयाम्बुकाते । यतस्तदा स आत्मा तेषां कस्याप्युपरि न १६
 पतितवान् । ते केवलं प्रभो र्थीशो नान्ना स्थापिता आसन् ।
 अतस्तौ तेषु हस्तार्पणमकुर्वतां ते च पवित्रमात्मानमलभन्त । १७
 अनन्तरं प्रेरितयो हस्तार्पणेन पवित्र आत्मा वितौर्यत इति १८
 लक्षयित्वा शिमोनस्तयोः समीपं मुद्रा आनीय तावन्नवौत्, मद्य- १९
 मपौदं सामर्थ्यं दत्तं, यन्मया यस्मिन् कस्मिंश्चिद् हस्तार्पणं क्रियते
 स पवित्रमात्मानं लभेतेति । पित्रस्तु तमवादीत्, तव रूप्यं २०
 त्वया सहितं विनाशमाप्नोत्, यतस्त्वमीश्वरस्य दानं मुद्राभिः क्रेतुं
 कल्पितवान् । कथायामस्यां कोऽप्यंशः कोऽप्यधिकारो वा तव २१
 नास्ति, यत ईश्वरस्य समक्षं तव हृदयं न मरलं ! अतः कुभावा- २२
 दस्मान्मनः प्रत्यावर्त्तय, कथञ्चित् तव हृदयस्यैतत्सङ्कल्परूपं पापं
 यन्मार्यते तदेवेश्वरं प्रार्थयस्व च, यतोऽहं पश्यामि, त्वं तिक्रता- २३
 रूपपित्ते चाधर्मरूपबन्धने च पतितः । शिमोनस्तु प्रतिभाष- २४
 माणोऽन्नवौत्, युवामेव मदर्थं प्रभुं तथा प्रार्थयेथां यथा युष्म-
 त्कथितं किमपि मयि न वर्त्तिष्यते । अनन्तरं तौ साक्ष्यं दत्त्वा २५
 प्रभो वाक्यं कथयित्वा च चिरूशालेमं प्रतिजग्मतः, गमनकाले
 च शमरीयाणां बङ्गयामेषु सुसंवादं विज्ञापयामासतुः ।

प्रभो द्रूतस्तु फिलिपमालप्यान्नवौत्, त्वमुत्थाय दक्षिणां दिश- २६
 मुद्दिश्य प्रस्थाय यो मार्गो चिरूशालेमाद् घसां याति तमाल-
 म्बस्व, स निर्जनः । ततः स उत्थाय प्रस्थितः । पश्य च, कूशदेगीय २७
 एको नपुंसकस्तत्रासीत्, स कूशीयानां कान्दाकीत्यभिधाया महिष्या

अमात्यस्तस्याः कृत्स्ने धनकोषेऽधिकृतश्च । स उपासनार्थं त्रिहृशालेभं
 २८ गत्वा प्रत्यागमनकाले रथासीनो भाववादीनो त्रिशाथाहस्य ग्रन्थं
 २९ पठति । आत्मा फिलिपं जगाद, समीपं गत्वामुञ्चिन् रथेऽनुषज्यस्व ।
 ३० फिलिपस्तत्समीपं धावंस्तेन पथमानानि भाववादीनो त्रिशाथाहस्य
 वचांसि शृण्वंस्तमाह, भवता यत् पथते तत् किं बुध्यते ? स जगाद,
 ३१ कथं तच्छक्यं मया बोधकहीनेन ? अनन्तरं स फिलिपं जगाद, भवा-
 ३२ नाहस्य मया सार्द्धंमुपविशतु । शास्त्रस्य यत् प्रकरणं तेनापथत तदिदं

यथा मेषस्तथा सोऽपि वध्यस्थानमनीयत ।

लोमच्छेत्तुः समचञ्च मूको मेषशिष्टु र्यथा ॥

तादृगेव खवक्त्रस्योद्घाटनं न करोति सः ।

३३ तस्य दीनदशायाञ्च विचारोऽप्यपहारितः ॥

तत्कालिकमनुश्याणां वर्णने को भवेत् क्षमः ।

यतो भ्रमण्डलात् तस्य जीवनं व्यपहार्यते ॥

३४ स नपुंसकः प्रतिभाषमाणः फिलिपमब्रवीत्, भवान् मां वक्तु-
 मर्हति, कथयं भाववादिना कमुद्दिश्य कथ्यते ? खमुद्दिश्याथवा
 ३५ कश्चिदन्यमुद्दिश्य ? तदा फिलिपो वक्तुमुद्दिश्या तस्माच्छास्त्रीय-
 ३६ वचनादारभ्य तं शीघ्रोः सुसंवादं ज्ञापयामास । अनन्तरं मार्गेण
 गमनकाले तोयस्थानमेकं ताभ्यां प्रापि । तदा नपुंसक आह,
 ३७ पश्यत्वत्र तोयं । मम स्नापनस्य का बाधा ? फिलिपस्तमब्रवीत्,
 भवान् यदि सम्पूर्णान्तःकरणेन विश्वसिति, तर्हि बाधा नास्ति ।
 ३८ स प्रतिबभाषे, शीघ्रोः स्त्रीष्ट ईश्वरस्य पुत्र इति विश्वसिमि । तदा
 दिष्टायां तेन रथस्य गमनविरत्यां फिलिपो नपुंसकस्योभौ तोय-
 ३९ मवतेरतुः, स च तं स्नापयामास । तोयमध्यात्तु तथोराहूढयोः
 फिलिपः प्रभोरात्मनापहतो नपुंसकेन च पुनर्न दृष्टः । स हि

सानन्दं स्वगन्तव्यमार्गागमत् । फिलिपस्त्वसदोद् आविष्कृतः । ४०
ततश्चायं गच्छन् सर्वेषु नगरेषु सुसंवादं घोषयञ्च स क्रमेण
कैसरियायामुपतस्थे ॥ ८ ॥

शौलस्य मनःपरिवर्तनम् यीशोः प्रचारणञ्च ।

प्रभोः शिष्याणां भर्त्सनं वधश्च तदापि शौलस्य प्राणवायुरास्तां, ६
ततो हेतोः स महायाजकस्य समीपं गत्वा दक्षेणकस्थेभ्यः समाजेभ्यो २
दर्शयितव्याः पत्रिका यथाचे । तत्र यदि स तन्मार्गावलम्बिनः
कांश्चिन्ननुष्यान् आसादयति, तर्हि पुरुषांस्तांस्ता घोषितो वा
शृङ्खलैर्बद्धा यिरूशालेमं नेष्यतीति तस्याभिप्राय आसीत् ।
गमनकाले तु यदा स दक्षेणकस्य निकटमुपातिष्ठत, तदा महसा २
तस्य परितो गगनात् प्रभा व्यद्योतिष्ठ ! अनेन स भूमौ पतित्वा ४
मामालपन्तीमिमां वाणीमश्रौषीत्, शौल शौल किमर्थं मामुप-
द्रवसि ? सोऽब्रवीत्, को भवान् प्रभो ? प्रभु जगद्, त्वं यमुप- ५
द्रवसि स यीशुरहं ; दुष्करं तव पदाघातेन कण्टकाघाणां ताडनं ।
स कम्पमानश्चमत्कृतश्च पप्रच्छ, प्रभो, भवान् मया कर्त्तव्यं किं ६
वाञ्छति ? प्रभुस्तमाह, उत्थाय नगरं प्रविश, यत् त्वया कर्त्तव्यं
तत् तुभ्यं कथयिष्यते । तत्सङ्गिनः पान्यास्तु मौनिनोऽतिष्ठन्, यतः ७
शब्दं शृण्वन्तोऽपि ते कमपि नापश्यन् । अनन्तरं शौलो भूमित ८
उत्तस्थौ । उन्मीलितयोस्तु तस्य नेत्रयोः स कमपि नापश्यत्, केचि-
न्नरास्तु तस्य हस्तं धृत्वा तं दक्षेणकं निन्युः । तत्र स त्रीणि ९
दिनानि दृष्टिहीनोऽवर्त्तत, भोजनं पानञ्चापि नाकरोत् ।

दक्षेणकनिवासिनां शिष्याणां मध्येऽननिधाख्य एको नर आसीत्, १०
प्रभु दर्शनं दत्त्वा तमब्रवीत्, अननिय । स प्रतिजगाद्, पश्यतूप-
स्थितोऽहं प्रभो । प्रभुस्तमाह, उत्थाय सरलाभिधं मार्गं गच्छ, ११

- यिद्गदा गृहे तार्षीयं श्रौलमन्विच्छ च । यतः पश्य स प्रार्थयते
 १२ दर्शनं चेदं दृष्टवान् यदननियाख्यो नरः प्रविश्य तस्मै दृष्टिदानार्थं
 १३ तस्मिन् हस्तार्पणं करोति । अननियः प्रतिवभाषे, प्रभो, बहूनां
 सुखात् तं नरमधि मयाश्रावि यिरूशालेने भवतः पवित्रजनानां
 १४ कत्यपकारान् स कृतवान्, अत्रापि मुख्ययाजकैः प्रदत्तस्तस्याधि-
 कारोऽस्ति तेन स भवन्नाम्ना प्रार्थयमानान् सर्वान् बन्धुं समर्थः ।
 १५ प्रभुस्तु तं जगद, याहि, यतः परजातीनां राज्ञश्चेत्यायेलसन्तानानाञ्च
 १६ समचं मदीयनाम्नो वहनार्थं स मत्कृते वरितं भाजनं । यतो
 मदीयनाम्नः कृते कति दुःखानि तेन भोक्तव्यानि तदहं तं
 १७ दर्शयिष्यामि । अनन्तरमननियः प्रस्थाय तद् गृहं प्रविवेश तस्मिन्
 हस्तावर्षयित्वा च तमाह, भ्रातः श्रौल, प्रभुरर्थतस्तवागमनकाले
 पथि तुभ्यं दर्शनदाता यीशु मां प्राहिणोत्, त्वं यद् दृष्टिगतिं
 १८ लब्ध्वा पवित्रेणात्मना पूर्णो भविष्यसीति तस्याभिप्रायः । तत्क्षणं
 तस्य नेत्राभ्यां मीनशल्कवद् वस्तुषु पतितेषु स तदैव दृष्टिं लेभे
 १९ प्रोत्थाय स्नापितो भवन् भोजनं गृह्णीत्वा सबलीबभूव च ।

- अनन्तरं श्रौलः कतिपयदिवसान् दम्भेगकस्यैः शिष्यैः सार्द्धम-
 २० वर्त्तत, अविलम्बे च समाजगृहेषु यीशोरिमां कथामघोशयत् यत्
 २१ स एवेश्वरस्य पुत्रः । कथेयं यैरश्रावि ते सर्व्वे चमत्कृता अवदन, अयं
 किं न स मनुष्यो यो यिरूशालेम एतन्नाम्ना प्रार्थयमानान् नाश्रितवान्
 स्थानमिदञ्चैतदर्थमागतवान्, यत् स तान् बद्ध्वा मुख्ययाजकानां
 २२ समीपं नेष्यति ? श्रौलस्त्वधिकं शक्तिमान् अभवत्, अमौ ख्रीष्ट इति
 सिद्धान्तं कुञ्चंश्च दम्भेगकनिवाभिन्नो यिद्गदीयान् निरुत्तरान् अकरोत् ।
 २३ बह्वदिनेष्वित्यमतिवाहितेषु यिद्गदीयास्तं हन्तुममन्वथन्त ।
 २४ तेषान्तु सा कुकल्पना श्रौलेनाज्ञायि । ते च तं हन्तुमिच्छन्तो

दिवानिग्रं पुरद्वाराण्यरचयन् । तदा शिष्यास्तं गृहीत्वा रात्रौ पिटकं १५
प्रवेश्य प्राचीरस्य क्षिद्रेण रज्जुभिरवरोहयामासुः ।

यिरूशालेम उपस्थाय शौलः शिष्येष्वनुषक्तो भवितुमुत्सेहे, स १६
तु यच्छिष्य इति न विश्वस्य सर्व्वं तस्माद् अभैषुः । तदा बार्णबास्त- १७
मुपकुर्व्वन् प्रेरितानां समीपं निनाय, पथि स कथं प्रभुं दृष्टवान्
प्रमुस्य यत् तेन मंलपितवान् दम्भेऽशके च स यीशो नाम्ना
कीदृशीं निर्भयतां प्रदर्शितवांस्तत् सर्व्वं तेभ्यो निवेदयामास च ।
अनन्तरं स यिरूशालेमे तैः सह वर्त्तमानोऽगृहप्रवेशं गृहान्निर्गम- १८
नञ्चाकरोत् प्रभो यीशो नाम्ना निर्भयतां प्रदर्शयंश्च यूनानीभाषा- १९
वादिभिः सार्द्धमालापं मीमांसाञ्चाकरोत् । ते तु तं हन्तुं प्रावर्त्तन्त ।
तदवगत्य भ्रातरस्तं समुद्रतटस्थां कैसरियां नीत्वा तार्धं प्रेषयामासुः । २०

पितरस्य ह्ये अलोकिकौ कार्य्यम् ।

तदा यिहूदियायां गालीले शमरियायाञ्च सर्व्वत्र मण्डलौ २१
निर्व्विघ्नतां भुञ्जाना प्रत्यष्टायत प्रभो भीतिं पवित्रस्थात्मनः
सान्त्वनमाचरन्ती च सङ्ख्यावर्धत च ।

तदा सर्व्वेषां स्थानानि पर्य्यटन् पित्रो लुद्दानिवासिनां पवित्र- २२
जनानामन्तिकमप्युपतस्थे । तत्राद्यौ वत्सरान् खट्वायां ग्रथान ऐनिय- २३
नामावशाङ्ग एको नरस्तेनादर्शि, पिचस्तमब्रवीत्, ऐनिय, यीशुः २४
ख्रीष्टस्त्वामरोगं करोति, त्वमुत्थाय स्वार्थं शय्यां विसृणु । स
तत्क्षणमुत्तस्थौ लुद्दाशारेणयो निर्वासिनस्य सर्व्वं तं ददृशुः प्रभुं २५
प्रति मनांसि प्रत्यावर्त्तयामासुश्च ।

तदा थाफुनगरे टाविथानाख्येका शिष्यासीत्, भाषान्तरेऽस्या २६
नाम दर्का [हरिणी] । सा भिक्षादानादिभिः सत्कर्मभिः पूर्णा-
सीत् । तस्मिन् काले तु व्याधिता सती सा ममार धीता २७

- १८ गृहोपरिस्थप्रकोष्ठे श्राययाञ्चक्रे च । लुहा तु याफो निंकटस्था,
 अतः पित्रस्तत्रास्तीति श्रुत्वा शिष्या द्वौ नरौ तस्यान्तिकं प्रहित्य तं
 १९ यथाचिरे, भवानस्मत्स्थानं यावदागन्तुं मा विलम्बतामिति । तदा
 पित्र उत्याय ताभ्यां माङ्गं जगाम । तस्मिंस्तत्रोपस्थिते जमैस्तं
 प्रकोष्ठं नीते च सर्व्या विधवा योषितस्तस्य परितस्तिष्ठन्त्यो रुद-
 त्यश्च स्त्राभिः माङ्गमवस्थितिकाले दर्कंथा रचितान्यङ्गरक्षकादौनि
 ४० वामांसि प्रादर्शयन् । पित्रस्तु सर्वान् वहिष्कृत्य जानुनी पातयित्वा
 प्रार्थयाञ्चक्रे श्रवमुद्दिश्य मुखं वर्त्तयित्वा चाब्रवीत्, टाबिथे, उत्तिष्ठ ।
 ४१ तदा मा नेत्रे उन्मीलयामास पित्रं दृष्टोर्द्वीपविवेश च । स च
 तस्यै हस्तं दत्त्वा तामुत्थापयामास । अनन्तरं स पवित्रजनान्
 ४२ विधवाश्चाह्वय तां जीवन्तीं प्रदर्शयामास । तच्च याफौ सर्व्वच
 ४३ विदितमभूत् बहवश्च प्रभौ विश्वमिषुः । ततः पित्रो दीर्घकालं
 याफौ शिमोननाम्नः कस्यचिच्चर्चकारस्य गृहेऽवातिष्ठत ।

त्रीष्टमखण्डस्याम् परजातीयानां प्रवेशनम् ।

- १० १ कैसरियायाम् इतालियाख्यमेन्दलान्तर्गतः शतपतिरेक
 २ आसीत्, तस्य ताम कर्णीलिय इति । कृत्स्नगृहेण सहितः स भक्त
 ईश्वराद् भीतश्चासीत् चिह्नदिजातये प्रचुरभिचादानान्यकरोत्,
 ३ ईश्वरमुद्दिश्य सततं प्रार्थयत च । एकदा प्रायेण ममाप्ते दिवसस्य
 तृतीये प्रहरे स दर्शने स्पष्टमीश्वरस्य दूतमेकं वीचाञ्चक्रे यस्तस्य
 ४ समीपं प्रविश्य तमवादीत्, भो कर्णीलिय । स स्थिरदृष्ट्या
 तमवलोक्य भयापन्नः पप्रच्छ, भो प्रभो, किं ? स तमब्रवीत्,
 तव प्रार्थना भिचादानानि च स्मरणोपायवदीश्वरस्य समुच्चमुपत-
 ५ स्थिरे । अत इदानीं त्वं कतिपयनरान् याफुं प्रहित्य पित्राभिधं
 ६ शिमोनमानायय । स समुद्रतटस्थगृहनिवासिनः शिमोननाम्नः

कस्यचिच्चर्मकारस्यातिथिः । त्वया यत् कर्त्तव्यं तत् स त्वां वदिस्यति ।
कर्णील्लिथेन साङ्गं संलपति तस्मिन् दूते प्रस्थिते स खदासानां दौ ०
जनौ स्वपरिचारकाणां मध्ये भक्तमेकं सैनिकनरञ्चाङ्गय सर्वं ८
निवेद्य तान् यापुं प्रस्थापयामास ।

परदिवसे यदा ते मार्गेण गच्छन्तो नगरान्तिकमुपातिष्ठन्त, ९
तदा मध्याह्नकाले पित्रः प्रार्थनार्थं गृहपृष्ठमारूढवान्, चुत्पीडितो १०
भूत्वा च भोक्तुमैच्छत् । यावत्तु खाद्यमुपाकल्प्यत तावत् स मूर्च्छा-
पन्नो भूत्वा स्वर्गमुद्घाटितं स्वसमीपमवतरमाणं वृहदस्त्राकारमेकं ११
भाजनञ्च ददर्श, तच्चतुर्भिः कोणैराबद्धं भूतलमवारोह्यत । तत्र १२
सर्वविधा भूचराश्चतुष्पदाः पशवः सरीसृपाश्च खेचरपक्षिणश्चावि-
द्यन्त, एका वाणी च तमाह, पित्र, उत्थाय मारय भुञ्ज च । १३
पित्रस्त्वब्रवीत्, मैव प्रभो, यतोऽखाद्यमशुचि वा किमपि कदापि १४
मया न भुक्तं । पुन द्वितीयवारं वाणी तमाह, ईश्वरो यच्छुची- १५
कृतवांस्तत् त्वमखाद्यं मा कुरु । त्रिकाल इत्थं वृत्ते सति तद् १६
भाजनमकस्मात् पुनः स्वर्गमारोहयाञ्चके ।

पित्रेण दृष्टं तद् दर्शनं किमर्थकमत्र यावत् स मनसि १७
सन्दिग्ध आसीत्, पश्य तावत् कर्णील्लिथेन प्राहितास्ते नरा
अनुसन्धानेन शिमेनस्य गृहं निश्चित्य द्वारदेश उपतस्त्रिरे उच्चै- १८
रपृच्छंश्च, पित्राभिधः शिमेनः किमतिथिः सन्नत्र विद्यत इति ।
पित्रे च तद् दर्शनमनुचिन्तयत्यात्मा तमवादीत्, पश्य कतिपय- १९
नरास्त्वां गवेषयन्ते, तत् त्वमुत्थायावरोह निःसंशयञ्च तैः साङ्गं २०
याहि, यतोऽहं तान् प्रहितवान् । तदा पित्रोऽवरुह्य कर्णील्लिथेन २१
स्वसमीपं प्रेषितानां नराणां समक्षमुपस्थाय जगाद, युष्माभि
र्योऽन्विष्यते सोऽहं, युष्माकमुपस्थितेः किं कारणं ? त ऊचुः, २२

- शतपतिः कर्णीलिय इति नामा धार्मिक ईश्वराद् भीतः कृत्वायां
 यिह्मदिजात्यां सुख्यातश्च नरः पवित्रेण स्वर्गदूतेन स्वगृहं भवत
 १३ आनयनं भवतो मुखे वाक्यश्रवणञ्चाज्ञापयाञ्चक्रे । अनन्तरं स
 तानभ्यन्तरमानीयातिथौनिव जग्राह । परदिने पित्र उत्याय तैः
 साङ्गं प्रतस्थे, याफुनिवासिनां भ्रातृणां केचिदपि तेन साङ्गं जग्मुः ।
 १४ तत्परदिने ते कैसरियां प्रविशिशुः कर्णीलियश्च स्वज्ञातीन्
 १५ आत्मीयबन्धुंश्च समाह्वय तान् प्रतीक्ष्य स्थितः । अनन्तरं पित्रो
 यदा गृहं प्राविशत् तदा कर्णीलियस्तमभ्युदय्य तच्चरणयोः पतित्वा
 १६ भजनं चकार । पित्रस्तु तमुत्याप्याब्रवीत्, उत्तिष्ठ, अहमपि मनुष्यः ।
 १७ तेन संलपंश्च प्रविश्य स बहून् समवेतान् ददर्श, तांश्च जगाद,
 १८ अन्यजातीयस्य कस्यचिदनुषङ्गी निकटवर्ती वा भवितुं यिह्मदि-
 नरस्य कथमवैधं तद् युष्माभिरनुभूतं । मान्वीश्वर इदमादिष्टवान्,
 १९ त्वं कमपि मनुष्यमव्यवहार्यमशुचिं वा मा वदेरिति । ततो हेतोश्च
 दूतैराहूतः सन् विना प्रतिकूलवादमागमं । अतः पृच्छामि, यूयं
 २० किमर्थं मामानायितवन्तः ? तदा कर्णीलिय उवाच, अद्य चत्वारि
 दिनानि गतान्यहमिमां घटिकां यावदुपोष्य तृतीयप्रहरस्यान्ते
 स्वगृहे प्रार्थनां कृत्वा स्थितः । तदा, पश्य, शुभ्रवासा एकः पुरुषो
 २१ मम समक्षं तिष्ठन्नाह, कर्णीलिय, तव प्रार्थनानुगृहीता, तव
 २२ भिक्षादानानि चेश्वरस्य समक्षं स्मृतानि । अतस्त्वं याफुं दूतान्
 प्रहित्य पित्राभिधं शिमोनमानायय, स समुद्रतौरनिवासिनश्चर्ष-
 कारस्य शिमोनस्य गृहेऽतिथिः । स आगत्य त्वया साङ्गं सम्भा-
 २३ षिष्यते । तत्क्षणमेवाहं भवन्तं प्रति दूतान् प्राहिणवं । भवन्नागत-
 वानित्युत्तममकार्षीत् । अत इदानीं सर्व्वे वयमीश्वरस्य समक्षमुप-
 स्थिताः, भवानीश्वरेण यद्यदादिष्टस्तत् सर्व्वं श्रोतुमिच्छामः ।

पितरस्योपदेशवाक्यम् तत्फलञ्च ।

तदा पित्रो वक्तुमुद्वाह्य बभाषे, सत्यं मयानुभूयते यद् ईश्वरो २४
 न पक्षपाती, अपि तु सर्व्वेषां जात्यां यस्तस्माद् विभेति धर्म- २५
 माचरति च स तस्य शास्त्रः । स इत्याद्येलस्य सन्तानान् प्रति २६
 कथामेकां प्रेषयामास, सा यौगुना स्त्रीष्टेन सन्धिसाधनस्य घोषणा ।
 स एव सर्व्वेषां प्रभुः । योहनेन घोषितां स्नापनात् परं सा या २७
 वाणी गालीलत आरभ्य कृत्वां यिह्मदियां व्याप्रवती सा नासर-
 तीययौगोः कथा युष्मदिदिता । ईश्वरो हि पवित्रेणात्मना प्रभावेन २८
 च तमभिषिक्तवान्, स देशं पर्य्यटन् जनस्य हितमकरोत् दिया-
 बलेनापनिपीड्यमानानां सर्व्वेषामारोग्यमसाधयच्च, यत ईश्वरस्तेन
 साङ्गमासीत् । वयञ्च यिह्मदीयानां जनपदे यिरूशालेमे च तेन २९
 हतानां सर्व्वकर्म्मणां साक्षिणः । ते तु दण्डकाष्ठ उद्धृत्य तं जघ्नुः ।
 तमेवेश्वरस्तृतीये दिने पुनरुत्थाय प्रत्यक्षीभवितुमनुमेने । स न ३०
 सर्व्वजनस्य प्रत्यक्षीभवत्, किन्त्वैश्वरेण पूर्व्वं निरूपितानां साक्षिणां ३१
 तेषामस्माकं ये मृतानां मध्यात् तस्योत्थानात् परं तेन साङ्गं
 भोजनपाने हतवन्तः । स चास्मान् जनेष्विदं घोषयितुमिदं साक्ष्यं ३२
 दातुञ्चादिदेश, यत् स एव जीवितानां मृतानाञ्चेश्वरनिरूपितो
 विचारपतिः । तस्य पक्षे भाववादिनः सर्व्व इदं साक्ष्यं ददति, यत् ३३
 तस्मिन् यः कश्चित् विश्वसिति स तस्य नाम्ना पापक्षमां प्राप्नोतीति ।

पित्रे कथा एता भाषमाणे यावन्तो मनुष्या वाक्यमश्रुण्वन् ३४
 पवित्र आत्मा तेषु सर्व्वेषु पपात । तदा पवित्रात्परूपं दानं ३५
 परञ्जालैरेष्वपि वारिवत् पातितं दृष्ट्वा पित्रेण साङ्गमागता
 विश्वासिनश्चिह्नत्वचः सर्व्वे नराश्चमत्कृता बभूवुः, यतस्ते तेषा- ३६
 मन्यभाषाकथनम् ईश्वरस्तवनञ्चाश्रुण्वन् । अनन्तरं पित्रो व्याजहार,

४० वयमिवैते ये जनाः पवित्रमात्मानं लब्धवन्तः कोऽपि किं तोयं
 ४८ निवारयन्तेतेषां, स्नापनं निषेद्धुं शक्नोति? ततः स प्रभो रींशोः
 स्त्रीष्टस्य नाम्ना तेषां स्नापनमादिदेश । तदा ते कतिपयदिनानि
 यावत् तस्यावस्थितिं प्रार्थयाञ्चक्रिरे ।

१११ अनन्तरं परजातीया मनुष्या अपीश्वरस्य वाक्यं गृहीतवन्त
 १ इति प्रेरितै र्थिहृदियानिवासिभिर्भाद्रभिस्त्राश्रावि । यदा च
 पित्रो यिरूशालेममागमत्, तदा छिन्नलचो भ्रातरस्तेन सार्द्धं
 २ विवदमाना अब्रुवन्, त्वमच्छिन्नलचां नराणां गृहं प्रविश्य तैः सार्द्धं
 ४ भुक्तवानिति । तदा पित्र आरभ्य तेभ्यः क्रमागतं वृत्तान्तं कथ-
 ५ यन्नुवादीत्, थाफुनगरे वर्त्तमानोऽहमेकदा प्रार्थनकाले मूर्च्छापन्नो
 दर्शनं प्राप्यापश्यं, चतुर्भिः कोणैरवरोह्यमाणं वृहद् वस्त्रमिव
 ६ भाजनमेकं स्वर्गादवतरति मदन्तिकं यावदायाति च । अनन्यदृष्ट्या
 तन्निरौचमाणश्च तत्र भूचरान् चतुष्पदपशून् वन्यजीविनः मरी-
 ७ सृपान् खेचरपक्षिणस्यापश्यं वाणीमेकामश्रौषञ्च, सा मामाह, पित्र,
 ८ उत्थाय मारय भुञ्च च । तदाहमवादिषं, मैव, प्रभो, यतो-
 ९ ऽखाद्यमशुचि वा किमपि कदापि मम सुखं न प्रविष्टं । पुनश्च
 वाणी मां प्रतिबभाषे, ईश्वरो यच्छुचीकृतवांस्तत् त्वमशुचि मा
 १० कुरु । त्रिरित्यं वृत्ते मति तत् सर्व्वं पुनः स्वर्गमाकृष्टं । पश्य च
 ११ तदेव कैमरियातो मत्समीपं प्रहितास्त्रयो नरा आगत्य यथाहम्
 १२ आमं तद्गृहस्य दार उपतस्थिरे । आत्मा च मां निःसंशयं तैः सह
 गमनमादिदेश । इमे षड् भ्रातरोऽपि मम सार्द्धमगमन् । अनन्तर-
 १३ मस्मासु तस्य नरस्य गृहं प्रविष्टेषु सोऽस्मभ्यं कथयामासि, गच्छ-
 दूत एकोऽदर्शि, स मद्गृहस्थाभ्यन्तरे तिष्ठन् मामाह, त्वं थाफुं
 १४ नरान् प्रहित्य पित्राभिधं शिमोनमानायय, स तुभ्यं कथाः

कथयिष्यति, ताभिस्त्वया कृत्स्नेन तव कुलेन च परित्राणं लभ्यते ।
 मयि तु भाषितुमारभमाणे पवित्र आत्मा यथादावस्मासु तथा १५
 तेष्वपि पपात । तदा प्रभोरेतद् वाक्यं मयास्मारि, योहनस्तोये- १६
 ऽन्नापयत्, यूयन्तु पवित्र आत्मनि स्नापयिष्यध्व इति । अतो यदि १७
 प्रभो यीशो ख्रीष्टे कृतविश्वासेभ्योऽस्मभ्यं तेभ्यश्च समानं दानमीश्व-
 रेणादायि तर्हि कः पुनरहं यदीश्वरं वारयितुं शक्नुयां? एतच्छ्रुत्वा १८
 ते शान्ता बभूवुरीश्वरं प्रशंसन्तश्च जगदः, तर्हीश्वरः परजातीयेभ्यो-
 ऽपि जीवनावहं मनःपरावर्त्तनं दत्तवानिति ।

स्तिफानमधि सम्भूतेन क्लेशेन विकीर्णा नराः फैनीकीदेशं कुप्र- १९
 द्वीपमान्तियखियानगरञ्च यावत् पर्यटन्तः केवलं यिह्दीयानी-
 श्वरस्य वाक्यमब्रुवन् न तु कमप्यन्यं । तथापि तेषां मध्ये कुप्रीयाः २०
 कुरीणौयाश्च केचिन्नरा यदान्तियखियामागमंस्तदा यूनानीयजनैः
 सम्भाषमाणाः प्रभो यीशोः सुमंवादमज्ञापयन् । प्रभो हस्तश्च तेषां २१
 सहाय आसीत्, बह्वसङ्ख्या मनुष्याश्च विश्वस्य प्रभुं प्रति परावृत्तिरे ।
 तेषां कथा च यिह्गालेमस्यमण्डल्याः कर्णचरमाजगाम । अतो २२
 मण्डली बार्णवां प्रहित्यान्तियखियां यावद् गन्तुमादिदेश । स २३
 तत्रोपस्थायेश्वरस्यानुग्रहं दृष्ट्वा जहर्ष सर्वांश्च हृदयस्य निश्चयेन प्रभाव-
 वस्थानाय समाश्रासयत्, यतः स सुजनेो विश्वासेन च पवित्रेणात्मना २४
 च पूर्ण आसीत् । तदा बह्वमनुष्यैः प्रभोः प्रजावृद्धिः सञ्जाता ।

अनन्तरं बार्णवा पौलमन्वेष्टुं तार्धं जगाम, तमासाद्यान्तिय- २५
 खियामानिनाय च । ततः परं तौ कृत्स्नं संवत्सरं मण्डल्यां मिलन्तौ २६
 बह्वसङ्ख्येभ्यः शिष्यताम्, प्रथमञ्चान्तियखियायां शिष्याः ख्रीष्टीया
 इति नाम्नाभ्यधीयन्त ।

तस्मिन् काले केचिद् भाववादिनो यिह्गालेमाद् आन्तिय- २७

- १८ खियामाजग्मुः । आगावनामा तेषामेक उत्थायात्मन आवेशात्
सूचयामास यत् कृत्स्ने साम्राज्ये महादुर्भिक्षेण भवितव्यं । कैशरस्य
१९ क्लौदियस्य राजत्वकाले च तत् समभूतं । शिथ्याश्च प्रत्येकं स्त्रीय-
सम्पदनुरूपं साहाय्यं यिहृदियानिवासिनां भातृणां समौपं प्रेषयितुं
२० विनिरचैषिषुः, तत् कुर्वन्तश्च बार्णवाग्नौलयो हस्तेष्वर्थं समर्थं
प्राचीनानां समौपं प्रेषयामासुः ।

याकोबस्य वधः पित्रस्य मोचनञ्च ।

- १२ १ तस्मिन् काले राजा हेरोदो मण्डल्याः केषाञ्चिदंशिनां हिंसने
२ हस्तक्षेपं चक्रे । स हि योहनस्य भ्रातरं याकोबमसिना घातयामास,
३ यिहृदीयेभ्यश्च तद्गोचत इति विलोक्य स पित्रमपि संग्रहीतुं
४ प्रवृत्ते । तदा किण्वशून्यपूपानां समय आसीत् । स तं मङ्गुह्य
कारायां निधाय रक्षार्थं चतुर्षु योद्धृचतुष्टयेषु समर्पयामास,
यतोऽतौते निस्तारोत्सवे स तं जनस्य समक्षमुपस्थापयिष्यतीति
५ तस्याभिप्राय आसीत् । अतः पित्रः कारायामरक्ष्यत, मण्डल्या तु
६ तस्य कृत ईश्वरमुद्दिश्यैकाया प्रार्थनाक्रियत । अनन्तरं यस्मिन्
दिने हेरोदस्तं जनस्य समक्षमुपस्थापयितुमैच्छत् तत्पूर्वनिष्ठायां
७ गृह्णन्लदयेन बद्धः पित्रो दयो योद्धो मध्येऽग्रेत, रक्षकाश्च दार-
८ देशेऽरचन्, पश्च तदा प्रभोरेकां दृत उपतस्थौ दौमिश्च तस्मिन्
प्रकोष्ठे विरराज, स दूतस्य पित्रस्य कक्षदेशं ताडयन्तं जागरयित्वा
९ जगाद, सत्वरमुत्तिष्ठ । तदा तस्य हस्ताभ्यां गृह्णन्लदयेऽवगलिते
स दूतस्तमाह, कटिं बद्धा पादयोर्हृपानहावर्षय । स तच्चकार ।
१० अनन्तरं दूतस्तमाह, स्ववस्त्रं परिधाय मामनुगच्छ । ततः स
निक्रम्य तमनुजगाम । दूतेन तु यदसाध्यत तत् सत्यमिति स
१० नाजानात् अपि तु दर्शनं पश्चामीत्यन्वमिमीत । अनन्तरं तौ

प्रथमस्य द्वितीयस्य च रत्नकवर्गस्य मध्येन प्रगत्य, नगरं येन गम्यते
तस्य लौहद्वारस्थानिकमुपतस्याते । तत् तयोः कृते स्वयं मुमुचे ।
तेन निःसृत्यैकस्या रथ्याया अन्नं यावत् प्रगतयोस्तथोः स दूतः
सहसा तस्मात् प्रतस्थे । तदा पित्रः सचेतनो भूत्वाब्रवीत्, इदानी- ११
महं निस्यथं जाने, प्रभुः स्वदूतं प्रहित्य हेरोदस्य कराद् थिह्दि-
जातेः सर्वाकाङ्क्षातश्च मामुद्धृतवान् ।

एतदनुभूय स मार्काभिधस्य योहनस्य मातु र्मरिचमेो गृहा- १२
निकं जगाम । तत्र बहवो मिलित्वा प्रार्थयन्त । अनन्तरं पित्रे १३
वह्निद्वारस्य कपाटं ताडितवति रोदानामिका दासी अवलार्थं
तत्राजगाम । सा च पित्रस्य स्वरमभिज्ञायानन्दाद् वह्निद्वारं न १४
मुक्त्वाभ्यन्तरं धावित्वा व्याजहार, पित्रो द्वारदेशे तिष्ठतीति । ते तु १५
तामूचुः, हतज्ञानासि । सा पुनः पुनरब्रवीत्, सत्यमेव कथयामि ।
तदा तेऽवदन्, मन्ये स तस्य दूतः । इतिमध्ये पित्रः पुनः पुन १६
द्वारमताडयत् । ततस्ते तन्मुमुचुः पित्रं दृष्ट्वा चमत्कृता बभूवुश्च ।
स तु हस्तचालनेन तेषां मौनावलम्बनार्थं मङ्केतं कृत्वा कथं प्रभुस्तं १७
कारात् षड्रतवांस्तन्निवेदयामास, जगद च यूयं याकोवाय
भ्रातृभ्यश्चैतस्य संवादं दत्त । इत्युक्त्वा स निर्गत्य स्थानान्तरं जगाम ।
प्रभाते जाते तु पित्रः क्व विद्यत इत्यत्र योद्धुणां महालोभः सञ्जातः । १८
हेरोदस्य तं गवेषयामास न प्राप्य च रक्षिणां विचारं कृत्वा प्राणदण्ड- १९
माज्ञापयामास । ततः परं थिह्दिद्यातः कैसरियां गत्वा तत्रावर्त्तत ।

तदा स सोरसीदोनयो निर्वासिभ्योऽकुप्यत् । ते त्वेकचित्तेन २०
तमपनस्युः राज्ञः शयनागारभ्यच्चं ह्लास्तं प्रसाद्य सन्धिं यथाचिरे
च, यतो राज्ञो देशात् तेषां देशो खाद्यद्रव्याण्यलभत । अनन्तरं २१
निरूपिते दिवसे राजकीयपरिच्छदवेष्टितो हेरोदो भद्रामन उपविश्य

- १२ पौरसमाजे तानुद्दिश्य वक्तृतामकरोत् । समवेताः पौरासोच्चैर-
 १३ ब्रुवन् । वाणैयमीश्वरस्य, न तु मनुष्यस्येति । सहसा च प्रभो
 दूर्तस्तमाजघान, यतः स ईश्वरस्य गौरवं न स्त्रीकृतवान् । तत
 परं स कृमिभक्षितः प्राणांस्तत्याज ।
 १४ ईश्वरस्य वाक्यन्ववर्धत बह्वृषलदमभवच्च । बार्णवाः शौलस्य
 कर्त्तव्यां परिचर्यां समाप्य मार्काभिधं थोहनं सहचरवद् गृहीत्वा
 च यिरूशालेमतः प्रतिजग्मतुः ।

सुसंवादं प्रचारयितुं शौलस्य प्रथमगमनम् ।

- १३१ अन्तियखियायां या मण्डल्यासीत् तस्यां केचिद् भाववादिनो
 गुरवश्चाविद्यन्त, ते बार्णवा निघाभिधः शिमेनः कुरीणीयो लुकियो
 १ राज्यपादाधिपेन हेरोदेन सार्द्धं पोषितो मनश्चेमः शौलस्य । प्रभु-
 मुद्दिश्य तेषु सेवामनुतिष्ठत्सूपवसत्सु च पवित्र आत्मावादीत्, बार्णवाः
 शौलस्य यत् कर्म कर्त्तुं मयाङ्गतौ तदर्थं युष्माभि मांमुद्दिश्य
 २ पृथक् क्रियेतां । तदा त उपोष्य प्रार्थ्य च तयो र्हेस्तान् अर्पयित्वा
 च तौ विसृजुः ।
 ५ इत्थं पवित्रेणात्मना प्रेषितौ तौ समुद्रतीरस्थां बिलूकियां
 ५ जग्मतुः । तस्मात् स्थानाच्चार्षवयानेन कुप्रदौषं प्रतस्थाते । सासा-
 म्यामुपस्थाप्य च थिङ्गदिनां समाजगृहेष्वीश्वरस्य वाक्यमज्ञापयतां ।
 ६ मृत्य इव थोहनोऽपि तयोः सहचर आसीत् । अनन्तरं ते तस्य
 दौषस्य मध्येन पापं यावद् गत्वा तत्र बायींशुरित्यभिधं थिङ्गदि-
 ७ जातौथमेकं माथाविनमासादथामासुः । स कूटभाववादौ देशा-
 थ्यक्षेण सर्गिथपौक्षेन सार्द्धमवर्त्तत । नरोऽयं बुद्धिमान् आसीत्-
 ८ ततो बार्णवां शौलस्यार्द्धेश्वरस्य वाक्यं श्रोतुमथतत । इक्षुमा
 माथावी तु तयोः प्रतिरोधमकरोत् । माथावीति तदीयनामधेय-

स्यार्थः । विश्वासाद् देशाध्यक्षस्थापसारणाय सोऽयतत । तदा ९
 पौल इति नामान्तरेण विख्यातः शौलः पवित्रेणात्मना पूर्णः
 मन्त्रनन्ददृष्ट्या तं समालोक्याब्रवीत् । हे यावतीयच्छलेन यावतीय- १०
 शाख्येन च परिपूर्णभाजन दियाबलस्यात्मज सर्वधर्मदेषिन्, प्रभोः
 सरलानां मार्गाणां विपरैतिकरणात् कतिकालमनिवृत्त्य स्थास्यसि ?
 अत इदानीं पश्य, प्रभो हस्तेनावपीडितस्त्वमन्धो भविष्यसि, उप- ११
 युक्तं ममयं यावत् सूय्यं न द्रक्ष्यसि । तत्क्षणं धूमेनान्धकारेण
 चाक्रान्तः स परिव्रजन् हस्तधारिणोऽन्वैष्यत् । तदा यद् वृत्तं तद् १२
 विलोक्य देशाध्यक्षः प्रभोः शिष्यायां चमत्कृतो विश्वासी बभूव ।

आन्तियखियायां सुसंवादप्रचाणरम् ।

अनन्तरं पौलस्तत्सङ्गिनौ च पोतेन पाप्मात् प्रस्थाप्य पम्पु- १३
 ल्लियादेशस्थपर्गायामुपतस्थिरे, योहनस्तु तौ विहाय यिरूशालेमं
 प्रत्याववृते । तौ तु पर्गातो देशस्थ मध्येन गत्वा पिषिदिया- १४
 प्रदेशस्थायाम् आन्तियखियामुपतस्थाते विश्रामवारे च समाजगृहं
 प्रविश्योपविशतुः । व्यवस्थाया भाववादिनां ग्रन्थस्य च पठनात् १५
 परं समाजाध्यक्षाः प्रेक्ष्येण ताववादिषुः, भ्रातरौ, जनान् प्रति वक्तव्यं
 किमपि प्रबोधवाक्यं युवयो र्यदि विद्यते तर्हि तद् वक्तुमर्हथः ।
 तदा पौल उत्थाय हस्तं चालयित्वा बभाषे, भो इस्त्रायेलीथनराः, १६
 भो ईश्वरभौतिपराः सर्व्वे, गृह्णत । अस्या इस्त्रायेलीयजातेरीश्वरो- १७
 ऽस्माकं पूर्व्वपुरुषान् वरयामास, मिसरदेशे प्रवासिनामस्रज्जातीय-
 जनानामुन्नतिं साधयामास च ऊर्द्ध्वेन बाङ्गना तस्माद् देशात् तान्
 नदि र्निनाय च । अनन्तरं प्रायेण चलारिंशद्वर्षपरिमितं कालं १८
 मरौ शिशुपालक इव तान् अवहत् । ततः परं कनानदेशे सप्त १९
 जातौस्त्याय्य तासां भूमिं रिक्यमिव तेभ्यो ददौ । तदा प्रायेण २०

- पञ्चाशदधिकचतुःशतानि वत्सरा अतिवाहितानि आसन् । अनन्तरं
 २१ स तेभ्यो भाववादिनां श्रमूयेलं यावद् विचारपतीन् ददौ । ततः
 परं ते राजानं याचयामासुस्तत ईश्वरस्तेभ्यो विन्यामीनीयवंशजातं
 २२ कौशस्य पुत्रं शौचं चत्वारिंशद् वत्सरान् यावद् ददौ । अनन्तरं स
 तं दूरौकृत्य तेषां निमित्तं नृपतिमिव दायूदमुत्पादयामास । तमे-
 वाधि स साक्ष्यं दत्त्वा जगाद् । ललितो मया यिश्रयस्य पुत्रो
 दायूदः, स मदौयहृदयाभिमतो नरः, स मम सर्व्वमभौष्टं साध-
 २३ यिव्यति । तस्यैव वंशात् स स्त्रीयप्रतिज्ञानुसारेणेष्वेसाथेल्लस्य कृते
 २४ चातारं यीशुमुत्पादयामास । तस्यागमनात् पूर्व्वन्तु योहनः
 कृत्वाथा इस्त्राथेल्लीयजात्या निमित्तं मनःपरावर्त्तनार्थकं स्त्रापनं
 २५ घोषयामास । स योहनो यदा स्त्रीयधावनमसाधयत् तदावदत्,
 यूयं मां कं मन्यध्वे? नाहं सोऽस्मि, पश्यत तु, यस्य चरणयो-
 रूपानहौ मोचयितुमहं नार्हामि स मत्पश्चादायाति ।
 २६ भो भ्रातरः, भो अब्राह्मणस्य वंशोत्पन्नाः सन्तानाः, भो अत्रो-
 पस्थिता ईश्वरभौतिपरा मनुष्याश्च, युष्मदन्तिकमेतत्परिचाणकथा
 २७ प्रहिता । यतो यिरूशालेमनिवासिनस्तेषां नायकाश्च तं चातारं
 प्रतित्रिश्रामदिनं पश्यमाना भाववादिनामुक्तीश्वानभिजाय तस्य
 २८ विचारं कुर्व्वन्तस्ताः सिद्धीचक्रुः, प्राणदण्डाहं कमपि दोषमप्राप्य
 २९ पीलातं तस्य मंहारं ययाचुश्च । तमधि यद्यल्लिखितमासीत् तस्मिन्
 सर्व्वस्मिन् समाप्ते मति स दण्डकाष्ठादवरोहितः शवागारे स्थापि-
 ३० तश्च । ईश्वरस्तु मृतानां मध्यात् तमुत्पापयामास ये च तेन माहूँ
 ३१ गाळीलाद् यिरूशालेममागतवन्तस्तेभ्यः स बहूदिनानि दर्शनम-
 ३२ ददात्, ते पुनः प्रजानां समक्षं तस्य साक्षिणः सन्ति । अस्मत्पूर्व्व-
 पुरुषान् प्रति कृतां प्रतिज्ञामध्यात्रामपि युष्मानिमं सुसंवादं ज्ञाप-

यावः, यदीश्वरस्तेषां सन्तानानस्मानुद्दिश्य तां प्रतिज्ञां सिद्धीचकार, २२
यतः स यीशुं पुनरुत्थापयामास । एतदधि द्वितीये गीते हि लिखि-
तमास्ते, यथा,

मदीयस्तनयोऽसि त्वम् अद्याहं त्वामजीजनम् ॥

तेन च चयस्थानं न प्रत्यावर्तितव्यमिति निश्चित्येश्वरस्तं मृतानां २३
मध्यादुत्थापितवानेतदधि स वभाषे,

दायूदेनार्जितं पुण्यं पणं दास्यामि वः स्थिरम् ॥

तस्मिन्निचं सोऽन्यस्मिन् स्थानेऽपि वदति, यथा, २५

त्वं स्वपुण्यवतो नैव सोढासे चयदर्शनम् ॥

ईश्वरस्य मन्त्रणातो दायूदः स्वकात्तिकमनुष्ठान् उपकृत्य २६
निद्रां जगाम, स्वपूर्वपुरुषाणां समीपं सङ्गृहीतः चयं ददर्श च ।
ईश्वरस्तु यमुत्थापितवान् स चयं न ददर्श । अतो, भो धातरः, २७
युष्माभिरिदं ज्ञायतां यत् तेनैव पापक्षमा भवतीति संवादो २८
युष्मभ्यं दीयते, मोक्षे र्व्यवस्थया च येभ्यो दोषेभ्यो निर्दोषीभवितुं २९
युष्माकमशक्यमासीत् तेभ्यः सर्वेभ्यो विश्वासी सर्वमनुष्ठानेनैव
निर्दोषीक्रियते । अतः सावधाना भवत । भाववादीनां ग्रन्थे ३०
लिखितेयमुक्तिं युष्मासु मा फलतु, यथा,

अवज्ञाकारिणः सर्वं कुरुतात्रावलोकनं ।

३१

चमत्कारश्च मन्यध्वम् अन्तर्धानश्च गच्छत ॥

युष्मत्काले यतः कार्यमेकं कारिष्यते मया ।

तस्मिन् विज्ञापिते धूधं विश्वासं न करिष्यथ ॥

अनुन्तरं समाजगृहात् तयो निर्गमनकाले जना इदं प्रार्थ- ३१
याश्चक्रिरे, आगामिनि विश्रामवारे ता एव कथा अस्मभ्यं कथ्य-
न्तामिति । विसृष्टे च समाजे थिङ्गदिनां मध्ये भजनशीलानां ३२

यिद्भदिमतावलम्बिनां मध्ये चानेके पौलं वार्षाबाद्यानुजग्मुः । तौ च
तैः सम्भाषमाणवीश्वरस्थानुपहेऽवस्थानाय तान् समाश्राययतां ।

- ४४ तत्परविश्रामवारे नगरस्य प्रायेण सर्वजन ईश्वरस्य वाक्यं श्रोतुं
४५ समाजगाम । यिद्भदिनस्तु तं जननिवहं दृष्टेर्व्यथा पूर्णाः सन्तः
प्रतिवदमाना निन्दन्तश्च पौलेन यद्यदकथ्यत तत्प्रतिकूलं व्यवदन्त ।
४६ तदा पौलो वार्षाबाद्य स्पष्टमूचतुः, प्रथमं युष्मभ्यमीश्वरस्य वाक्यं
कथयितव्यमासीत् । यूयन्तु तन्निरस्यथ खान् अनन्तजीवनस्यायोग्यान्
४७ मन्यध्वे च तन्निमित्तं पश्यत, आवां परजातीयानां समीपं वृत्तां वहे,
यतः प्रभुरावामिदम् आज्ञापितवान्, यथा,

पृथिवीप्रान्तपर्यन्तं त्वं यत् त्राणाकरो भवेः ।

तदर्थं परजातीनां त्वं ज्योति मन्त्रिरूपितं ॥

- ४८ तच्छ्रुत्वा परजातीया हृष्टा ईश्वरस्य वाक्यं प्राशंसन्, यावन्त-
४९ श्यानन्तजीवनाय निरूपिता आसन्ते व्यशसिषुः । प्रभो वाक्यञ्च तं
५० कृत्स्नं जनपदं व्याप्नोत् । यिद्भदिनस्तु भजनशीला विशिष्टाश्च महिला
नगरस्य प्रमुखनरांसु प्रचोदयन्तः पौलवार्षावयो विरुद्धमुपद्रवमुत्पाद्य
५१ स्वसौमभ्यस्तौ निःसारयामासुः । तदा तेषां विरुद्धं चरणेभ्यो धूलिं
५२ प्रमृज्य ताविकनियं गलोपतस्थाते । शिष्यास्त्वानन्देन पवित्रेणात्मना
च पूर्णा बभूवुः ।

नानादेशे सुसंवादप्रचारणम् ।

१४ १ इकनिये तावेकत्र यिद्भदिनां समाजं प्रविशेत्यमभाषेतां येन

- १ यिद्भदिनां युनानीयानाञ्च बह्वजनो व्यशसौत् । अविश्वासिनो यिद्भदि-
नस्तु परजातीयानां मनांसि भ्राष्ट्रणां विरुद्धमुत्तेजयन्तो हिंसायां
२ प्रवर्त्तयामासुः । तौ हि दीर्घकालमवतिष्ठमानौ प्रभुमवलम्ब्यासोभे-
णोपादिशतां, सोऽपि स्त्रीयानुपहस्य कथां सप्रमाणमकरोत् तयो

ईश्वरैश्चाभिज्ञानानाम् अद्भुतलक्षणानाञ्च प्रदर्शनम् असाधयत् । ततो ४
 नगरस्य जननिकरो द्वैधीवभूव । एके यिह्मदिनाम् अन्ये तु प्रेरितयो-
 रनुषङ्गिणो बभूवुः । यदा तु नायकानां साहाय्येन तयो र्व्यक्कारं ५
 प्रस्तराघातञ्च कर्तुं परजातीयानां यिह्मदिनाञ्च चेष्टा समजायत, तदा ६
 तौ तद् बुद्ध्या पलाय्य लुकायनियादेशस्य लुस्त्रादब्बीनामकं नगरद्वयं ७
 तत्परिसरञ्च जग्मतुः सुसंवादं घोषयन्तौ च तत्रावातिष्ठेतां ।

लुस्त्रायाम् अवशररण एको नर उपविश्यातिष्ठत् । स आमाह- ८
 जठरात् खञ्जः, कदापि न व्रजितवान् । स पौलेन यदकथ्यत ९
 तदशृणोत् । पौलज्ञानन्यदृष्ट्या तं निरीक्ष्य चाणप्राप्तये तस्य
 विश्वासोऽस्तीति विलोक्य च प्रोचैरुवाच, चरणाभ्यामुत्तिष्ठन् ऋजु १०
 भवेति । तदा स उत्प्लुत्याव्रजत् । पौलेन यदकारि तद् दृष्ट्वा ११
 जननिवहा लुकायनीयभाषया प्रोचैरवदन्, देवा मनुष्यरूपिणो
 भूत्वास्मत्समीपमवतीर्णाः । ते च बार्णवां द्युपितर इत्यभ्यदधुः, पौलञ्च १२
 हर्षिरिति, यतः स एव मुख्यो वक्तासीत् । तेषां नगरस्य समुखं १३
 स्थापितस्य द्युपितरविग्रहस्य याजकस्य वृषान् मालास्य द्वारदेशमानीय
 जनैः सार्द्धं यष्टुमैच्छत् । तच्छ्रुत्वा तु प्रेरितौ बार्णवापौलौ स्ववासंसी १४
 विदार्यात्प्लुत्य जनानां मध्यं धावित्वा प्रोचैरवदतां, भो नराः,
 किमेतत् कुरुथ ? आवामपि सुखदःखभोगेन युष्मादृशौ मनुष्यौ, १५
 युष्मांश्चेमं सुसंवादं ज्ञापयावः, यदेतेभ्यो ऽलीकेभ्यो वस्तुभ्यो जीवन-
 मयमीश्वरं प्रति युष्माभिः प्रत्यावर्त्तव्यं । स एव स्वर्गं पृथिवीं समुद्रञ्च
 तेषु यद्यद् विद्यते तत् सर्वञ्च रचितवान् । अतीतायां पुरुषपरम्परायां १६
 स सर्वासां परजातीनां खेष्टमार्गं गमनमसहत् । तथापि स्वं साध्य- १७
 विह्वीनं नात्यजत् । स हि मङ्गलकारी सन् युष्मद्यं गगनाद् वृष्टिं
 फलोत्पादकान् चतुर्दश प्राददात् भक्ष्यैरामोदेन च युष्मद्दधान्य-

१८ पूरयच्च । एतानि कथयामानौ तौ कथङ्कथमपि जनान् स्वार्थे
यजनाङ्गिवारयामासतुः ।

१९ अनन्तरम् आन्तियखियात् इकनियाञ्चोपागताः कियन्तो
यिहूदिनो जननिवहान् प्रचोद्य पौलं प्रस्तरैराजघ्नु मृतं मन्यमाना

२० नगराद् वहिश्चकषुश्च । शिष्येषु तु तस्य परितः संस्थितेषु स उत्थाय

२१ नगरं प्रविवेश । परदिने च स बार्णबाश्च दर्बीं जग्मतुः । तस्मिन्
नगरे सुसंवादं ज्ञापयित्वा बह्वजनान् शिष्यान् कृत्वा च तौ लुक्ताम्

२२ इकनियम् आन्तियखियाञ्च प्रत्यावृत्त्य जग्मतुः । तत्र तौ शिष्याणां
मनांभि सुस्थिराण्यकुर्वताम् विश्वासेऽवस्थानायाश्चासद्यन्ताववदताश्च
यत् क्लेशबाहुल्यरूपेण द्वारेणेश्वरस्य राज्यमस्माभिः प्रवेष्टव्यमिति ।

२३ तेषां निमित्तञ्च मण्डलीं प्रति प्राचीनवगं नियोज्य सोपवासं प्रार्थनां
कृत्वा यस्मिन् प्रभौ ते विश्वसितवन्तस्तस्य हस्ते तान् समर्पयामासतुः ।

२४ अनन्तरं पिषिदियाया मध्येन गत्वा तौ पाम्फुलियप्रदेशमुपतस्थान्ते

२५ पर्गायाम् ईश्वरस्य वाक्यं कथयित्वा च समुद्रतटस्थाम् अत्तालियां

२६ जग्मतुः । ततश्च पोतेन ताम् आन्तियखियानगरीं प्रतस्थान्ते, यत्र
तस्य स्वसम्पन्नकर्षणो निमित्तं तौ प्रथममीश्वरस्थानुद्यहे समर्पितौ

२७ जातौ । तत्रोपस्थाय तौ मण्डलीमेकचीचकतुः, ताभ्यां सार्द्धमीश्वरेण
साधितानि सर्व्वकर्माणि परजातीयानां निमित्तञ्च यत् तेन

२८ विश्वासरूपं द्वारमुद्घाटितं तदपि निवेदयामासतुश्च । ततः परं तौ
दीर्घं कालं शिष्यैः सार्द्धमवातिष्ठेताम् ।

छोष्टमण्डल्याम् यिहूदिनां परजातीयानाञ्च समकक्षत्वस्य मीमांसा ।

१५ १ तदानौ यिहूदिद्यात आगताः केचिन्नरा भ्रातृनिदमशिक्ष-
यन्, यूयं यदि मोगे विंधितश्चिन्नत्वचो न भवथ तर्हि चाणं लब्धुं

१ न प्रकृथ । अत्र तान् प्रति पौलबार्णबयोः प्रभूतद्वन्द्वविवादयो

जांतयोः शिष्यैरिदं निरचायि, यत् तद्विवादनिष्पत्त्यर्थं पौलो
 बाणबाः खेषामन्ये केचिन्नराश्च यिरूशालेमं प्रेरितानां प्राचीना-
 नाञ्च समीपं यास्यन्ति । अतो मण्डल्या प्रस्थापितास्ते फैनौकी- २
 ग्रमरियादेशयो मध्येनागच्छन् परजातीयानां मनःप्रत्यावर्त्तनं निवे-
 दयन्तः सर्व्वभ्रातृणां महानन्दमजनयञ्च । यिरूशालेम उपस्थिताश्च ४
 मण्डल्या प्रेरितैः प्राचीनैश्चानुजगृह्णन्ते स्त्रैः सार्द्धमीश्वरेण यत्
 साधितं तद्वृत्तान्तं कथयामासुश्च । फरौशिपचस्य तु केचिद् विश्वा- ५
 मिनो नरा अनूत्यायावादिषुः, तेषां लक्क्रेदः कर्त्तव्यः, मोशिदत्त-
 यवस्थायाः पालनस्याज्ञा तेभ्यो दातव्या चेति ।

अनन्तरं तस्याः कथाया आलोचनार्थं प्रेरिताः प्राचीनाश्च ६
 समाजग्मुः । तदा बड्विवादे जाते पित्र उत्थाय तान् जगाद, ७
 भो भ्रातरः, यूयं जानीथ यत् प्राक्कालेऽस्माकं मध्ये ईश्वरः पर-
 जातीयानां मम मुखात् सुसंवादकथायाः श्रवणं विश्वसनञ्च रोचित-
 वान् । म चित्तज्ञ ईश्वरस्तेषु साक्ष्यमपि दत्तवान्, वस्तुतः सोऽस्म- ८
 भ्यमिव तेभ्योऽपि पत्रिचमात्मानं विततार तेषां हृदयानि च ९
 विश्वासेन शुचौकृत्यास्माकं तेषाञ्च मध्ये कमपि प्रभेदं न चकार ।
 अतएवेदानो किमर्थं यूयमीश्वरं परीक्षमाणस्तेषां शिष्याणां ग्रीवासु १०
 तं युगमर्पयितुं यतध्वे यस्य सहनं नास्मात्पूर्व्वपुरुषे नास्माभिर्वा
 शक्यमामोदिति बुद्ध्वा वयमपि ते मनुष्या इव प्रभो र्योगोः स्त्रीष्ट- ११
 स्थानुष्येण परिचाणं प्राप्ता इति विश्वसामः ? अनन्तरं सभ्याः १२
 सर्व्वे तूष्णौम्बभूवुः, बाणबापौलाभ्यामीश्वरः परजातीयेषु यान्यभि-
 ज्ञानार्थकस्पर्षाण्यद्भुतलक्षणानि च साधितवांस्ताभ्यां कथ्यमानं तेषां १३
 वृत्तान्तमश्रीषुश्च । समाप्तायां तयोः कथायां याकोब उत्तरं १४
 कुर्व्वन्नाह, भ्रातरः, मम वाक्यं श्रूयतां । ईश्वरः कथं प्रथमं खनाम्नो १५

- निमित्तं परजातीनां मध्ये प्रजापुञ्जं दृष्ट्व्यन् तत्त्वावधानं कृतवान्
 १५ तद्दृत्तान्तं शिमेनः कथयामास । अपि च भाववादिनामुक्तयस्तत्-
 सम्भताः, यतो लिखितमास्ते,
 १६ इतः पश्चाद्भि दायूदः कुटीरं पतितं भुवि ।
 अहमुत्थापयिष्यामि स्थानान्युत्पाटितानि च ॥
 विनिर्मास्ये पुनस्तस्य करिष्यामि च तद्दृजुः ।
 १७ अत्रेदं मदभिप्रेतं सकलाः श्रेष्ठमानवाः ॥
 यासाञ्चोपरि मन्नाम ख्यातं ताः परजातयः ।
 सकला यत् करिष्यन्ति प्रभोरेव गवेषणं ।
 इयं तस्य प्रभो वाणी यस्तत्सर्व्वस्य माधकः ॥
 १८ ईश्वरस्य सर्वाणि कर्माण्यनादिकास्मात् तेनानुभूतानि । अतो
 १९ मम मतिरियं, परजातीनां मध्ये ये मनुष्या ईश्वरमुद्दिश्य प्रत्या-
 वर्त्तन्ते तेषामुपरि कोऽप्यन्यो भारो मैवार्थताम् आदेशोऽयन्तु
 २० पत्रिकया तेभ्यो दीयतां यद् देवमूर्त्तिभ्यो व्यभिचाराद् बहुश्लाघ-
 जीविनां मांसात् शोणितभोगाञ्चेतेभ्योऽग्नौषस्य कारणेभ्यस्तैः पृथक्
 २१ स्थातव्यं । मोश्रिदत्तव्यवस्थाया हि घोषका विद्यन्ते, यत आचिर-
 कास्मात् सर्व्वनगरेषु प्रतिविश्रामवारं सा पथते ।
 २२ तदा प्रेरिताः प्राचीनाश्च कृत्स्नमण्डल्या सार्द्धमिदं निरचैषु र्घत्
 ते खेषां मध्ये द्वौ नरौ वरयित्वा पौल्लवार्णवाभ्यां सार्द्धम् आन्तिय-
 खियां प्रहेष्यन्ति । तौ वरितौ नरौ बार्शवाभिधो धिक्कदाः
 २३ सौलाश्च, भ्रातृषु तावद्यगण्यौ । तयो र्हस्तैश्च ते पत्रिकयेदं निवेदया-
 मासुः, आन्तियखियानगरस्य सुरियाकिलिकियादेशयोश्च निवा-
 सिभ्यः परजातीयभ्रातृभ्यः प्रेरितानां प्राचीनानाश्च भ्रातृणाश्च
 २४ मङ्गलवादः । अतमस्माभि र्यदस्मन्तो निर्गताः कियन्तो नरा

अस्मन्त आदेशमप्राप्य युष्मन्मनांसि लोभयन्तो युष्माभिल्लक्ष्णेदः
 स्त्रीकर्त्तव्यो व्यवस्था पालयितव्या चेति कथाभि र्युष्मान् व्याकुली-
 कृतवन्तः, अत एकचित्तेन समवेता वयमिदं निरचैश्च, यद् अस्माकं १५
 प्रियौ यौ बार्णवापौलावस्मत्प्रभो र्योगोः स्त्रीष्टस्य नाम्नो निमित्तं १६
 स्त्रीयप्राणान् पणवन्निचिप्रवन्तौ ताभ्यां सार्द्धमस्मद्वरितान् कति-
 पयनरान् युष्मदन्निकं प्रहेष्यामः । अतो यिह्मदां मीलाञ्च प्रहि- १७
 णुमः, तावपि वाचनिकसंवादेन युष्मांस्तदेव ज्ञापयिष्यतः । फलतः १८
 पवित्रेणात्मनास्माभिश्चेदं निरचायि यद् युष्मास्वभिकं कमपि भार-
 मनर्पयित्वा केवलमावश्यकमिममादेशं दास्यामो यद् देवमूर्त्तये १९
 दत्तेभ्य उपहारेभ्यः शोणिताद् रुद्रश्वासजीविनां मांसाद् व्यभि-
 चाराञ्च युष्माभिः पृथक् स्थातव्यं । एतेभ्य आत्परचां कुर्वन्तः
 चेममवाप्यथ । युष्माकं मङ्गलं भूयादिति ।

अनन्तरं ते विस्मृष्टा आन्तियखियां जग्मुः, तत्र त्रिथ्यनिवह- २०
 मेकचौकृत्य पत्रिकां समर्पयामासुश्च । तां पठित्वा सर्व्व आश्वास- २१
 दाननन्दुः । यिह्मदाः मीलाश्चापि भाववादिनावास्ताम् अत एव २२
 तावपि प्रचुरवाक्यैस्तान् आश्वासयतां स्थिरानकुरुताञ्च । इत्थं २३
 दीर्घकालं यापयित्वा तौ स्वप्रेरयित्वाणं समीपं गमनार्थं सकल्याणं
 भ्रातृभिर्विसृज्यते । मीलास्तु तत्रावस्थातुं रोचयामास । अपि २४
 च पौलो बार्णवाश्चान्तियखियायां निवसन्तावन्नेरनेकैः सार्द्धं प्रभो २५
 वाक्यमश्लिष्यन् तत्सुसंवादमज्ञापयन्श्च ।

सुसंवादं प्रचारयितुं पौलस्य द्वितीयगमनम् ।

अतैति तु कस्मिंश्चित् काले पौलो बार्णवामवादीत्, येषु २६
 नगरेषु प्रभो वाक्यं प्रागावाभ्यां विज्ञापितं तत्र पुनर्गत्वा
 प्रतिनगरमस्मद्वाट्टाणां तत्त्वानुसन्धानं क्रियतां । तदा बार्णवा मार्का- २७

- ३८ भिधं योहनं सङ्गिनं कर्तुमैच्छत्, पौलस्तमन्यत यत् पाम्फुल्लिया-
 याम् अस्मत्तोऽपक्रम्य य आवाभ्यां साद्धं कर्म कर्तुं न गतवान्
- ३९ न युक्तमावाभ्यां तं सङ्गिनं कर्तुं । अत्र चण्डले सञ्जाते तौ पृथग्
 बभूवतः । बार्णवाश्च मार्कं सङ्गिनं कृत्वा पोतेन कुप्रं प्रतस्थे ।
- ४० पौलस्तु सौलां वरयित्वादाय भ्रातृभिरौश्वरस्थानुग्रहे समर्पितः सन्
- ४१ प्रतस्थे मण्डलीः स्थिरीकुर्वंश्च सुरियां किलिकियाञ्च पर्याटत् ।
- १६ १ ततः परं स दर्यां लुस्त्रायाञ्चोपतस्थे । पश्य च तत्र तीम-
 थियनामा शिष्य एकोऽविद्यत, स विश्वासिन्या यिह्मदिन्या योषितः
 १ पुत्रस्तस्य पिता तु यूनानीय आसीत् । लुस्त्रायाम् इकनिये च
 २ स्थिता भ्रातरस्तस्य पत्ने साक्ष्यमददुः । अतः पौलः स्वेन साद्धं
 तस्यैव गमनं रोचयामास, तेषु स्थानेषु विद्यमानानां यिह्मदिनां
 हेतोस्तमादाय तस्य लक्ष्केदं चकार च, यतस्तस्य पिता यद्
 यूनानीयस्तत् ते सर्वेऽजानन् ।
- ५ नगराणि पर्यटन्तस्ते प्रेरितै र्थिर्गुशालेमस्यैः प्राचौनैश्चाभिम-
 ५ तानि विधानानि पालनार्थं शिष्येषु समर्पयन् । मण्डल्यश्चानुदिनं
 विश्वासे दृढा अभवन् मञ्ज्यायामवर्द्धन्त च ।
- ६ फरुगीयगालातौयदेशस्य मध्येन गत्वा त आशियायामीश्वरीय-
 ७ वाक्यकथनात् पवित्रेणात्मना निवारिताः सन्तो मुशियायाः सन्नि-
 धावुपस्थाय विधुनियां प्रवेष्टुमुदसहन्त, यीशोरात्मा तु तान् नानु-
 ८ जज्ञे । अनन्तरं ते मुशियामतीत्य समुद्रतटस्थां त्रयां जग्मुः ।
 ९ तत्र रात्रौ पौलो दर्शनं लेभे । एको माकिदनीयो नरस्तिष्ठन् तं
 प्रसादयन्नवदत्, समुद्रं तरित्वा माकिदनीयामागत्यासन्ननुपकुह ।
 १० तेन तस्मिन् दर्शने लब्धे वयं तद्देशीयान् सुसंवादं ज्ञापयितुं
 प्रभुनाहता इति निश्चित्य सबरं माकिदनीयां प्रस्थातुमयतिश्रद्धि ।

यूरोपमहाखण्डे सुसंवाद-प्रचारारम्भः ।

अतस्त्रोयातः समुद्रयात्रामारभ्य वयमृजुगत्या सामग्राकीद्वीपं ११
परदिने च नियापलीं प्राप्य ततः फिलिपीं जगाम । सा माकि- १२
दनियाविभागस्य प्रथमनगरी रोमीयाणामुपनिवेशश्च । तस्मिन्
नगरे वयं कियन्ति दिनान्यथापयाम । सम्राट्स्य प्रथमे दिने च वयं १८
नगरस्य वहि र्यत्र नदीतीरे प्रार्थनास्थानमस्तीत्यन्वमन्यामहि तत्
स्थानं गत्वोपविश्य समवेताभ्यो नारीभ्यः कथामकथयाम । तदेश्वर- १४
भजनकारिणी लुदियानाम्येका योषिदशृणोत्, सा युयातीरानग-
रीया धूम्रवस्त्रविक्रेत्री । सा यथा पौलेन कथ्यमानेषु वाक्येषु मनो
निदधीत तथा प्रभुस्तस्या हृदयमुद्घाटयामास । अनन्तरं तथा तस्याः १५
हृत्संगृहेण च स्नापिते सति सा सविनयमस्मानवादीत्, भवन्तो
यदि मां प्रभौ विश्वासिनीं ज्ञातवन्तस्तर्हि मद्गृहमागत्य तत्रावतिष्ठ-
ध्वमिति । सायहेणास्मान् प्रवर्त्तयामास च ।

फिलिपीनगरे सुसंवादप्रचारणम् ।

एकदास्मासु तत् प्रार्थनास्थानं गच्छत्सु दैवज्ञात्माविष्टैका दास्य- १६
स्मत्सम्मुखमागमत् सा भाविवादिदृत्तेन स्वस्वामिनां प्रचुरमायमजन-
यत् । सा पौलमस्मांश्चानुव्रजन्ती प्रचैरवदत्, नरा इमे परात्पर- १७
स्वैश्वरस्य दासाः, इमेऽस्मान् परित्राणस्य पन्थानं ज्ञापयन्तीति ।
बहुदिनानि तथेतदक्रियत । शेषे पौलो व्यथितः सन् परावृत्त्य १८
तमात्मानमवादीत्, यीशोः ख्रीष्टस्य नाम्नाहं त्वामादिशामि, अस्या
निःसरेति । तस्मिन्नेव दण्डे स निःससार, तदास्मदायस्थाशा निःसृ- १९
तेति दृष्ट्वा तस्याः स्वामिनः पौलं मौलाञ्च सङ्गृह्य कर्षन्तो विपणिं
शास्तृणां सम्मुखं निन्युः सेनापत्योः समीपं तावुपस्थाप्य च जगदुः, २०
नराविमावस्त्ररुगरमतीव व्याकुलीकुहतः, इमौ यिह्मदिनौ वयं

- ११ रोमीथाः, या रौतौ रंहीतुमनुष्ठातुं वा न विधेयमस्माभिस्तादृशी
- १२ रौतीरिमौ विज्ञापयत इति । जननिवहोऽपि तयोर्विद्वुमुत्तस्थौ ।
तदा सेनापतौ तयोर्वासांसि विदार्य तयोर्वैत्राघातमाज्ञापया-
- १३ मासतुः । ब्रह्माघातैस्तौ प्रहार्यं च कारारचकं तयोः सयत्नं रक्षण-
- १४ मादिश्य तौ कारागारे स्थापयामासतुः । स च तादृशमादेशं प्राप्य
तावन्तरस्यकारायां निधाय काष्ठयन्त्रेण तयोश्चरणान् बबन्ध ।
- १५ अर्द्धरात्रे पौलः सौलास्य प्रार्थयमानावीश्वरस्य स्तवमगायतां,
- १६ कारावद्धा जनास्य तयोर्गानमाकर्णयन् । सहसा तु महान् भूकम्पः
सम्भूव तेन कारागृहस्य भित्तिमूलानि विशालितानि सर्व्वद्वाराणि
- १७ युगपद्दुर्घाटितानि सर्व्वेषां बन्धनानि च मुक्तानि । तदा कारारचकः
भग्ननिद्रः सन् काराया द्वाराणि मुक्तानि दृष्ट्वा कोषादसिं निष्कृ-
त्यात्मघातं कर्तुं प्रावर्त्तत, यतो वन्दिजना वह्निः पलायिता इति
- १८ तेनान्वमौयत । पौलस्वत्युच्चस्वरेण तमाह, मैवात्महिंसां कुरुष्व यतो
- १९ वयं सर्व्वेऽत्र विद्यामह इति । तदा स दौपिका याचित्वा प्लवमानः
- २० प्रविवेश, सकम्पीभूय पौलमीलयोश्चरणेषु प्रणिपपात च । तौ वह्नि-
- २१ नीत्वा बभाषे च, प्रभू, परिचाणलाभार्थं मया किं कर्त्तव्यं ? ताव-
वदतां, प्रभो यीशौ स्त्रीष्टे विश्वस्यतां तथा ह्यते परिचाणं लप्स्यते
- २२ त्वया तव गृहेण च । अनन्तरं तौ तस्मै तस्य गृहे विद्यमानेभ्यः
- २३ सर्व्वेभ्यश्च प्रभो वाक्यं कथयामासतुः, स च निशायास्तस्मिन् दण्डे
तावादाय तयोः क्षतानि प्रक्षालयामास, स च सर्व्वं तदीयजनास्य
- २४ युगपत् स्थापिता अभवन् । स च तान् ऊर्द्धं स्त्रीयवेश्म नीत्वा भक्ष्याणि
परिवेषयामास सपरिवारमीश्वरे विश्वासी भूत्वा जहर्ष च ।
- २५ प्रभाते जाते सेनापतौ वेत्रधरान् प्रहित्य तमूचतुः, तौ नरौ
- २६ विसृजेति । अतः कारारचकस्तां कथां ज्ञापयन् पौलमवादीत्,

सेनापती युष्मद्विसर्जनस्थाज्ञां प्रहितवन्तौ, अत इदानीं युवां निर्गत्य
 सकन्याषां प्रस्थातुमर्हथः । पौलस्तु तानुवाच, रोमीयौ नरावावां १०
 विचारं विना सर्वजनस्य समक्षं ताभ्यां प्रहार्यं कारायां स्थापितौ,
 इदानीं पुन गुप्तं ताभ्यां वह्निष्क्रियावहे ? तन्मैव भूयात् । तावेवागत्य
 नौ वह्निर्नयतामिति । अनन्तरं ताः कथा वेत्रधरैः सेनापतिभ्यां ३८
 निवेदिताः । तदा तौ रोमीयाविति श्रुत्वा सेनापती विभ्यतुरागत्य च ३९
 तौ प्रासादयतां बहिर्नीत्वा च नगरात् तयोः प्रस्थानं प्रार्थयाञ्चक्राते ।
 अनन्तरं तौ कारातो निर्गत्य लुदियाया गृहं प्रविविशतुः, तत्र च ४०
 भ्रातृन् दृष्ट्वा समाश्रास्य च प्रतस्थाते ।

धिषलनीकोनगरे सुसंवाद्प्रचारणम् ।

अनन्तरं तावाम्निपत्न्यापल्लोनियया च गत्वा धिषलनीक्यामुप- १७ १

तस्थाते । तत्र यिह्दिनां समाजगृहमासीत् । पौलस्तु स्त्रीयाभ्यासात् २
 तेषां समाजं प्रविवेश । त्रिषु विश्रामवारेषु च तैः सम्भाषमाणः
 शास्त्रप्रयोगेनेदमवर्णयत् प्रत्यपादयञ्च यत् क्लेशभागित्वं मृतानां ३
 मध्यात् पुनस्त्यानञ्च स्त्रीष्टस्थोचितमासीत् मया च यस्य संवादो
 युष्मभ्यं कथ्यते स यीशुरेव स्त्रीष्ट इति । तदा तेषां केचिन्नरा ४
 भजनशीलानां यूनानीयानां महती सङ्ख्या वृद्धाः प्रमुख्यमहिलास्य
 वाक्यं गृहीत्वा पौलसीलयोः स्वपत्न्या बभूवुः । अविश्वासिनो ५
 यिह्दिनस्त्रीर्थांमास्थाय हृष्टसेविनां कांश्चिद् दर्जनान् गृहीत्वा
 जनसंहतिं कृत्वा च नगरं व्याकुलीचक्रुः, यासनस्य गृहमुपस्थाय च
 तौ पौरसमाजं नेतुमयतन्त । तावप्राप्य तु यासनं कांश्चिदन्यान् ६
 भ्रातृन् कर्षन्तः पौरनायकानां समीपं नीत्वा प्रोच्चैरवदन्, ये
 भुमण्डलं विचोभितवन्तस्तेऽत्राप्युपस्थिताः, यासनस्य तेषामातिथ्यं
 कृतवान् । ते सर्वं च कैसरस्य विधीनां प्रतिकूलाञ्चारं कुर्वन्तो ७

- ८ वदन्ति, यौशुनामा तदन्यो राजास्तौति । कथामिमां श्रावयन्तस्ते
 ९ जननिवहं पौरबायकांश्च व्याकुलीचक्रुः, ततस्ते यासनाद् अन्येभ्यश्च
 प्रातिभाव्यमादाय तान् विसृजुः ।
- १० अनन्तरं भ्रातरः शीघ्रं निशायामेव पौलं मौल्लाञ्च विरथां
 प्रस्थापयामासुः । तत्रोपस्थाय तौ यिह्मदिनां समाजगृहं जग्मतुः ।
- ११ यिषलनौकीनिवासिभ्य इमे सुशीला आसन्, तस्मात् सम्पूर्णोत्सुकत्वे-
 नैश्वरवाक्यमग्रहिषुः, प्रतिदिनञ्च शास्त्राण्यालोचयन्तस्ताः कथा यथार्थां
 १२ न वेति ज्ञातुमयतन्त । ततस्तेषामनेके यूनानौथानां भद्रयोषितां
 १३ पुरुषाणाञ्चानन्याश्च व्यश्मिषुः । यिषलनौकीया यिह्मदिनस्तु विरथा-
 यामपि पौलेनैश्वरवाक्यस्य घोषणमवगत्यैव तत्राप्युपस्थाय जननिवहं
 १४ व्यचालयन् व्याकुलमकुर्वन्श्च । तदा भ्रातरस्तत्क्षणं पौलं ममुद्रेण
 जिगमिषुमिव प्रस्थापयामासुः, मौल्लास्तु तीमथियश्च तत्रावातिष्ठेतां ।
 १५ पौलस्य पथप्रदर्शकास्तु तम् आथीनीं यावन्निनुः, मौलास्तौमथियश्च
 यथाशीघ्रं मदन्तिकमागच्छतामित्याज्ञां प्राप्य प्रतस्थिरे च ।

आथीनीनगरे सुसंवाद्प्रचारणम् ।

- १६ आथीन्यां तौ प्रतीचमाणः पौलो यदा तन्नगरं देवप्रतिमामथ-
 १७ मपश्यत् तदा तस्थान्तरात्मोदतेजयत । ततः स समाजगृहे यिह्मदिभि
 र्भजनशीलजनैश्च, विपण्याञ्च प्रत्यहं तत्र विद्यमानैर्मनुष्यैः समभाषत ।
 १८ इपिकूरीयमतस्य स्तोत्रिकीयमतस्य च कियन्तो दर्शनशास्त्रवेत्तारोऽपि
 तेन माद्धे व्यवदन् । एके चावदन्, वाक्कणाहारोऽसौ किं विवचुरिति ?
 अन्योऽवदन्, मन्ये स विदेशिदेवानां ज्ञापक इति, यतः स तान् यीशोः
 १९ पुनरुत्थितेश्च सुसंवाद्मकथयत् । शेषे ते तं गृहीत्वारेयषागाभिधं
 सभास्थानं नीत्वावादिषुः, भवता कथ्यमानेयं नवशिखा कौट्टुशी, तत्
 २० किमस्माभिरवगम्यं न वेति ? भवान् अमन्भवकथा अस्मत्कर्णगोचर-

मानयति, अतस्त्वासां किं तात्पर्यं तद् वयं ज्ञातुमिच्छाम इति ।
 आथौनीयाः सर्व्वं तत्र प्रवासिविदेशिनस्य नान्यत् किमपि कर्त्तुं ११
 पर्य्यवाख्यन्, केवलं सर्व्वतो नूतनतरं किञ्चित् कथयितुं श्रोतुं वा ।

तदा पौल आरेयपागस्य मध्य उत्थाय जगाद, भो आथौनीयनराः, १२
 युष्मानहं सर्व्वविषयेऽतीव देवभक्तान् लक्षयामि । यतः पर्य्यटनकाले १३
 युष्माकं पूज्यवस्त्रनि समालोचयता मया यज्ञवेदिरेकादर्शि, तस्यां
 लिखितमासीत्, अविदिताय देवायेति । अतो यूयमजानन्तो यस्य १४
 भजनं कुरुथ तस्य कथामहं युष्मान् ज्ञापयामि । विश्वस्य तत्र १४
 विद्यमानानां सर्व्वेषाञ्च निर्माता य ईश्वरः स एव स्वर्गपृथिव्योः
 प्रभुः सन् नैव हस्तनिर्घितेषु मन्दिरेषु निवसति न वा कस्यापि १५
 द्रव्यस्थाप्राप्तितो मानवहस्तैः सेव्यते, स एव हि सर्व्वेभ्यो जीवनस्य १५
 श्वासस्य सर्व्वस्य च दाता । स चैकस्माच्छोणितान्मनुष्याणां यावतीय- १६
 जातिसुत्याद्य कृत्स्ने भूमण्डले वासयित्वा च तेषां निवासस्य प्राङ्-
 निरूपितान् कालान् सौमास्य निर्णीतवान् । किमर्थं ? ते कथञ्चित् १७
 तं स्पृच्छन्त्यवाप्यन्ति वेत्याश्रया यत् तमन्विष्येयुरित्यर्थं । स तस्माकं १८
 कस्माच्चिद् दूरे न वर्त्तते, यतस्तस्मिन्नेव वयं जीवामश्चरामः स्मश्च ।
 तथा हि युष्माकं कैश्चित् कविभिरपि कथितं तस्य वयं सजातीया
 इति । यदि च वयं तस्य सजातीयास्तर्हि नानुमेयमस्माभि र्यद् १९
 ऐश्वरप्रकृति र्मनुष्याणां शिष्याच्चिन्नातस्य मृतचित्तेन स्वर्णन रजतेन
 प्रस्तरेण वा सदृशी । अतएवेश्वरोऽज्ञानत्वस्य कालान् उपेक्ष्य साम्प्रतं २०
 सर्व्वत्र सर्व्वमनुष्यान् मनःप्रत्यावर्त्तनमादिशति । यतः स दिनमेकं २१
 निरूपितवान्, यस्मिन् स स्वनिर्णीतेन नरेण धर्ष्यतो भूमण्डलस्य
 विचारं करिष्यति, मृतानां मग्नात् तस्योत्थापनेन च तमधि
 सर्व्वेभ्यो विश्वासयोग्यं प्रमाणं दत्तवानिति ।

- २९ तदा मृतानां पुनरुत्थानस्य कथां श्रुत्वा केचिदपजहसुः केचिन्ना-
वादिषुः, अन्यस्मिन् काले वयं तव मुखादेतस्य कथां श्रोय्याम इति ।
३० इत्थं पौलस्तोषां मध्यान्निर्जगाम । केचिन्नरास्तु तस्थानुषङ्गिणो भूत्वा
३१ व्यश्वभिषुः, आरेयपागौयो दियनुषियोऽपि तेषां मध्य आसीत् तथा
दामारीनान्द्येका महिला, अन्ये कियन्तश्च ताभ्यां सार्द्धमाभन् ।

करिन्धनगरे सुसंवादप्रचारणम् ।

- १८ १ ततः परं पौल आथौनौतः प्रस्थाय करिन्ध उपतस्थे । तत्र
२ स पन्तदेशजातम् आक्विलानामानमेकं थिङ्गदिनं तत्पत्नीं प्रिष्कि-
न्नाञ्चासादयामास, स आक्विला किञ्चित् पूर्वम् इतालियात आगत-
वान्, यतः क्लौदियो रोमातः सर्वथिङ्गदिनां प्रस्थानमाज्ञापितवान् ।
३ पौलस्तावभ्यगमत् एकव्यवसायित्वाच्च ताभ्यां सार्द्धं वसन् कर्माकरोत्,
४ यतस्तौ दूष्यनिर्माणव्यवसायिनावास्तां । प्रतिविश्रामवारन्तु स समाज-
गृहे कथाप्रसङ्गं कुर्वन् थिङ्गदिनो यूनानीयांश्च विश्वाभिनः
कर्तुमयतत ।
५ माकिदनियातस्तु मोलातीमथियथोरागतयोः पौल ऐश्वरवाक्ये
निविष्टमनाः सन् यौशुरेव ख्रौष्ट एतस्य दृढं प्रमाणं थिङ्गदिभ्यो-
६ ऽददत् । तेषु तु प्रतिरोधं धर्म्मनिन्दाञ्च कुर्वन्तु स स्वस्त्राणि
परिधूय तानवादीत्, युस्रच्छोणितं युस्राकं शिरःसु वर्त्ततां, शुषि-
७ रहमद्यारभ्य परजातीयानां समीपं यास्यामि । अनन्तरं स समाज-
गृहं त्यक्त्वा युष्टनामकस्य कस्यचिद् ऐश्वरभजनशौलस्य नरस्य गृहं
८ प्रविवेश, तस्य गृहं समाजगृहस्य पार्श्वे स्थितं । समाजाध्यक्षः
कौप्यश्च क्लत्नेन खगृहेण सार्द्धं प्रभौ व्यश्वसौत्, करिन्धैयानाञ्च
९ बहवः श्रुत्वा व्यश्वभिषुः स्थापिता बभूवुश्च । प्रभुश्च नैशदर्शनेन
१० पौलमब्रवीत्, मा भेषौरपि तु भीषस्व, मौनी मा भवेः, यतोऽहं

त्वया साङ्गं वर्त्त, त्वां हिंसितुं कोऽपि त्वां नाक्रमिष्यति, यतो
नगरेऽस्मिन् मम बह्वी प्रजा विद्यते । स च वत्सरमेकं षड्मासां- ११
श्चावस्थाय तत्रत्यानां मध्य ईश्वरस्य वाक्यमशिक्षयत् ।

गाक्षियनि त्वाखायाप्रदेशस्थाधिपत्ये नियुक्ते मति यिह्मदिन १२
एकचित्तेन पौलस्य विरुद्धमुत्थाय विचारामनस्य सम्मुखं नीत्वावदन्,
अमावीश्वरस्य व्यवस्थाविरुद्धभजनाय मनुष्यान् प्रचोदयति । तदा १३
पौले मुखमुद्घाटयितुमुद्यते मति गाक्षिया यिह्मदिनोऽब्रवीत्, भो १४
यिह्मदिनः, यद्यपराधोऽथवा दुष्टच्छलः समभविष्यत् तर्हि यथायुक्तं
युष्मान् अमहिष्ये । यदि तु केवलं कथां नामानि युष्मदीयव्यवस्था- १५
मधि वा विवादः स्यात् तर्हि यूयमेव तदालोचनां कुरुष्व, यत-
स्तादृशानां विचारयिता भवितुमहं न रोच्ये । इत्यमुक्त्वा स तान् १६
विचारामनसमीपात् निरास्यत्, तदा यूनानीयः सर्व्वजनः समाजा- १७
भ्यलं सोम्यनिं सङ्गृह्य विचारामनस्य सम्मुखं ताडयामासुः । गाक्षिया
च तत्र किञ्चिदपि न व्यचिन्तयत् ।

ततः परमपि पौलो बहुदिनान्यवस्थाय शेषे भ्रातृन् आमन्व्य २८
सुरियादेशगमनार्थं प्रिष्किलाकिलाभ्यां सहितः पोतमारुरोह ।
किञ्चिद् व्रतमास्थाय स किंखियायां शिरो मण्डितवान् । अनन्तरम् २९
इफिष उपस्थाय स तौ तत्र तत्याज, स्वयञ्च समाजगृहं प्रविश्य
यिह्मदिभिः साङ्गं कथाप्रसङ्गमकार्षीत् । तेषु तु स्वसन्निधौ तस्य २०
दीर्घतरभवस्थानं प्रार्थयमानेषु स तन्नाङ्गीचकार, अपि तु ताना- २१
मन्व्यावादीत्, यिरुशालेम आगामिपर्व्वणः पालनं सर्व्वथा मया
कर्त्तव्यं ।, यदि त्वीश्वराय रोचते, तर्हि पश्चाद् युष्मदन्तिकं प्रत्या-
गमिष्यामि । अनन्तरं स पोतेनेफिषान् प्रतस्थे कैसरियायामुपस्थाय २२
स स्थलेन यिरुशालेमं गत्वा मण्डलीमभिवन्द्यान्तियखियां जगाम ।

सुसंवादं प्रचारयितुं पौलस्य तृतीयगमनम् ।

२२ तत्र कियत्कालं यापयित्वा स प्रस्थाय क्रमशो गालातिथादेशं
फरुगियाञ्च पर्यटन् सर्वान् शिष्यान् स्थिरौकर्तुं प्रावर्तत ।

आपलोर्विवरणम् ।

२४ अथ सिकन्दरियानगरे जात आपल्लुनामैको धिक्कदीफिष उप-
२५ तस्ये, स सुवक्ता शास्त्रे शक्तश्चासीत् । स प्रभो मार्गं शिक्षित
आत्मन्युत्तमस्य सन् प्रमुमधि सूक्ष्ममुपदेशमददात् अपि तु केवलं
२६ योहनस्य स्नापनमजानात् । स नरः समाजगृहे निर्भयेन भाषितु-
मारेभे । तस्योपदेशं श्रुत्वाकिलाः प्रिष्किक्का च तं स्वान्तिकमानीय
२७ सूक्ष्मतररूपेणेश्वरस्य पन्थानमबोधयतां । ततः परं तस्मिन् मासुद्र-
मार्गिणास्त्रायां जिगमिषति भ्रातर आश्वस्य शिष्यैः यदनुगृह्यत
तदर्थं तेषां समीपं पत्रिकां लिलिरवुः । तत्रोपस्थाय च सोऽनुगृहेण
२८ प्राप्तविश्वामिनाम् अतीवोपकारी बभूव, यतो यीशुरेव ख्रीष्ट
एतत् शास्त्रीयोक्तिभिः सप्रमाणीकुर्वन् स उत्साहपूर्वकं जनसमचं
• धिक्कदिभिः मारुं विवदमानस्तान् अजयत् ।

दफिषनगरे पौलस्य प्रचारणम् ।

१९६ : करिन्थ आपल्लोरवस्थितिकाले पौलः मसुद्राद् दूरतराणां
प्रदेशानां पर्यटनं समाप्येफिष उपतस्ये । तत्र कतिपयान् शिष्यान्
१ आमाद्य पप्रच्छ, यूयं विश्वामिनो भूत्वा किं पवित्रमात्मानं कम्भ-
वन्तः ? ते तमूचुः, पवित्र आत्मा यदस्तीदमपि न श्रुतमस्माभिः ।
२ स तान् पुनरवादीत्, तर्हि किमुद्दिश्य स्नापिता अभवत ? त ऊचुः,
४ योहनस्य स्नापनमुद्दिश्य ! पौलस्त्वाह, योहनो मनःप्रत्यावर्जनसूच-
केन स्नापनेनास्नापयत्, अपि तु जनेभ्योऽकथयत् मत्पश्चाद् य
आगमिष्यति तस्मिन्नर्थतः ख्रीष्टे यीशौ युष्माभि विश्वमितव्यमिति ।

तच्छ्रुत्वा ते प्रभो यींशोर्नाम्ना स्थापिता बभ्रुवुः । पौलेन तेषु हस्तार्पणं ५
 कृते च पवित्र आत्मा तेष्ववततार, ते चान्यभाषाभिरभाषन्त ६
 भावोक्तीर्याहरंश्च । ते साकल्येन प्रायेण द्वादशनरा आसन् । ७

ततः परं स समाजगृहं प्रविश्य त्रीन् मासान् यावत् निर्भय- ८
 त्वमास्थायेश्वरस्य राज्यमधि प्रसङ्गमकरोत् विश्वासाय च श्रोतृना- ९
 श्रामयत् । केचित्तु कठोरा अनाज्ञावहास्य भवन्ति जनसमक्षं धर्ममार्गं ९
 निन्दन्ति चेति दृष्ट्वा स तेभ्योऽपक्रम्य शिष्यान् पृथक् कृत्वा प्रत्यहं १०
 तुराखनान्मः कस्यचिन्नरस्य विद्याशालायां कथाप्रसङ्गमकरोत् । इत्थं १०
 वर्षद्वयमयाप्यत, तस्माद् आश्रियाप्रदेशनिवासिभि र्थिङ्गदिभि ११
 र्यूनानीयेषु सर्वैः प्रभो यींशोः कथाश्रावि । ईश्वरस्य पौलस्य हस्ताभ्याम् ११
 असामान्यानि प्रभावसिद्धकर्माण्यसाधयत्, फलतस्तस्य गात्रान्नीतेषु १२
 निचोलेषु हस्तमार्जनार्थवस्त्रेषु वा व्याधितानामुपरि निहितेषु १२
 व्याधयस्त्रेभ्यो निराक्रियन्त, दुष्टा आत्मानस्य तदाविष्टेभ्यो निरसरन् ।

तदा देशपर्यटकानां थिङ्गदिनां भूतापसारिणां केचिद् दुष्टा- १३
 त्माभिः क्लिष्टानां मनुष्याणामुपरि प्रभो यींशो नामव्याहर्त्तुं प्रवृत्त्या- १३
 वदन्, पौलेन घोष्यमाणस्य यीशो नाम्ना शप्ता युष्मान् आज्ञापयाम १४
 इति । स्किवानाम्मः कस्यचिद् थिङ्गदिनो मुख्ययाजकस्य सप्त पुत्रास्तद- १४
 कुर्वन् । एकदा तु दुष्ट आत्मावादीत्, यीशुं जानामि पौलोऽपि मम १५
 विदितः, यूयन्तु के? अनन्तरं तेन दुष्टेनात्मनाविष्टो नर उत्सृत्य १६
 तानाक्रभ्य जित्वा च तेषां तथा प्रवभूव, यथा ते विवस्ताः क्षताङ्गास्य १६
 तस्माद् गृह्णाद् वहिः पलायाञ्चक्रिरे । तच्चेफिषनिवासिभिः सर्वै १७
 र्थिङ्गदिभि र्यूनानीयेषुवागम्यत, ते च सर्वै भयाक्रान्ता अभवन् १७
 प्रभो यींशो नाम चामहीयत । ये विश्वसितवन्तस्त्रेषामनेके चागत्य १८
 स्त्रयापारान् स्त्रीचक्रिरे ज्ञापयामासुश्च । ये च कुहकवृत्तय आसं- १८

- स्वेषामनेके स्वपुस्तकानि समानीय सर्वेषां समचमधाचुः । गणितेषु
 १० च तेषां मूर्खेषु तानि पञ्चायुतानि रौष्यसुद्रा इति तैर्निरणायि ।
 इत्थं सप्रभावं प्रभो वाक्यमवर्धत प्राभवच्च ।
- ११ सम्पन्नेष्वेतेषु कर्मसु पौलो मनसौदं निरचेषीत्, माकिदनियाम्
 आखायाच्च पर्यट्टियामि ततश्च चिह्नशालेमं गमिष्यामीति, पुनश्चाह,
 १२ तत्र गमनात् परं मया रोमापि द्रष्टव्येति । अनन्तरं तस्य
 परिचर्याकारिणां मध्ये तौमथियमिरास्तश्च द्वावेतौ माकिदनियां
 प्रहित्य स स्वयम् आश्रियायां कियन्तं कालमवातिष्ठत ।
- १३ तस्मिन् काले तु तं धर्मपथमधि महाचोभ उत्पेदे । फलतो
 १४ दीमीत्रियनामैकः स्वर्णकार आर्त्तिमीदेव्या रौष्यमन्दिराणि रचयन्
 १५ शिल्पिनां प्रचुरार्थापार्जनमजनयत् । स तान् तादृशशिल्पसम्पर्कीय-
 कर्मकारिणश्चेकत्रीकृत्यावादीत्, महाशयाः, अर्थापार्जनोपायादस्मा-
 १६ दस्माकं सम्पत्तिः सभवतीति भवद्भिरनुभूयते । भवद्भिश्चैतद् दृश्यते
 श्रूयते च यत्र केवलमिषिषेऽपि तु प्रायेण कृत्स्नायाम् आश्रियायां
 पौलोऽभौ बज्जजनं स्वपचीकृत्य हस्तनिर्मिता देवा न देवा इत्युप-
 १७ दिशन् मतान्तरावलम्बिनं कृतवान् । अनेन न केवलम् अस्मदीय-
 वृत्तेरपयशोगमनं शङ्कनीयम्, अपि तु महादेव्या आर्त्तिम्या धर्मधात्वो
 हेयत्वं कृत्स्नाश्रियया मर्त्यलोकेन च पूज्यमानायास्तस्या माहाव्य-
 १८ भ्रंशोऽपि शङ्कनीयः । एतच्छ्रुत्वा ते रोषपूर्णा उच्चैःस्वरेण क्रोशन्तो-
 १९ ऽवदन्, इफिषीयाणाम् आर्त्तिमी महतीति । कृत्स्ने नगरे च कलहपूर्णं
 जाते ते पौलस्त्य सहचरौ गायारिष्टार्खाविभौ माकिदनीयौ नरौ
 २० सङ्गृह्यैकचित्ते धावन्तोरङ्गभूमिं जग्मुः । पौले तु पौरसमाजं
 २१ प्रवेष्टुमिच्छां दर्शयति शिष्यास्तं नानुजज्ञिरे । आश्रियाधिपतीनां ये
 केचित् तस्य प्रणयिन आसंस्तेऽपि दूतं प्रहित्य रङ्गभूमौ स्वसमर्पणं

तेन यन्न क्रियेत तत् प्रार्थयाच्चक्रिरे । तत्र त्वेक एकमन्ये चान्यत् २९
क्रोशन्तोऽवदन्, यतः पौरमण्डली प्रचुम्भासीत्, ते किमर्थं समवे-
तास्तदप्यधिकांशो जनो नाजानात् । अनन्तरं जननिवहाद् यिद्धदिभि २१
निर्दिष्टः सिकन्दरः कैश्चिद् वहिरानिन्ये, स च सिकन्दरो हस्तं
चालयित्वा दोषप्रचालनार्थं पौरसमाजमालपितुमुद्यतोऽभूत् । स तु २४
यिद्धदीति विदिते सति, प्रायेण पञ्च दण्डान् यावत् क्रोशतां
सर्वेषां मुखादियमेका वाणी निरसरत्, इफिषीयाणाम् आर्त्तिमी
मस्यतौति । शेषे नगरस्य कार्यसम्पादको जननिवहं ग्रमयित्वावादीत्, २५
भो इफिषीयनराः, को नु मनुष्यो नेदं जानाति यदिफिषीयाणां
नगरौ महादेव्या आर्त्तिभ्या द्युपितरात् पतिताया मूर्त्याश्च मन्दिर-
मार्जिका ? कथेयं प्रतिवादातीतेति बुद्धा युष्माभिः श्रान्तभावमवलम्ब्य २६
स्थितव्यम् अविमृश्य किमपि न कर्त्तव्यं । नराविमौ युष्माभिरानीतौ, २७
तौ तु न पूतवस्त्वपहारकौ न वा युष्मद्देव्या निन्दकौ । केनचित् साङ्गं २८
यदि दीमौत्रियस्य तस्मिन्नां शिष्टिनाञ्च विवादो भवेत्, तर्हि
व्यवहारार्थं निरूपितानि दिनानि सन्ति राजप्रतिनिधयश्च विद्यन्ते,
तै र्मिथो वादप्रतिवादाौ क्रियेतां, अन्यत् किमपि तु यदि युष्माभि २९
र्याच्यते, तर्हि व्यवस्थानुमतायां पौरमण्डल्यां तस्मिन्नां विद्यते ।
वास्तवम् अद्यवृत्तस्य कारणाद् उपस्रवदोषयस्तानामिवास्माकमभियोगो ४०
शङ्कनीयः, यत एतस्य बह्वजनसमागमस्य व्याख्यां कर्त्तुं येन शक्यमान
तादृशो हेतुवादः कोऽपि न विद्यते । इदं कथयित्वा स ४१
पौरमण्डलीं विसर्ज्य ।

पौलस्त्य प्रथमे प्रीकदेशे समकारं यिरुशालेमगमनम् ।

तस्य कलहस्य निवृत्तेः परं पौलः शिष्यान् स्वसमीपमाह्वय २०१
मङ्गलं वदित्वा च माकिदनियां गन्तुकामः प्रतस्थे । तत्रत्यस्थानानि १

- पर्यव्य बह्ववाक्यैर्जनानाम्नास्य च स यूनानीयदेश उपतस्थे ।
 २ तत्र मासत्रयं यापयित्वा यदा स वामुद्रमार्गेण सुरियां गन्तुमुद्यत
 आसीत्, तदा चिह्नदिभिस्तस्य विबद्धायां कुमन्त्रणायां कृतायां स
 ४ माकिदनियथा प्रत्यावर्त्तितुं निरचैषीत् । आग्निद्यां यावच्च तेन
 सार्द्धमिनेऽगच्छन्, विरथीयः सोपाचः, थिषलनीकीयावारिष्टार्थसि-
 कुन्दौ द्वीषो गायस्त्रीमधियस्य, आग्निद्यादेशीयौ तुखिकचफिमौ
 ५ च । इमेऽस्माकं पूर्वं गत्वा त्रोयाथाम् अस्मान् प्रत्येचन्त । वयन्तु
 ६ क्लिष्टशून्यपूपानां पर्वकालात् परं पोतेन फिलिपीतः प्रस्थाय पञ्च-
 भिर्दिनैस्त्रोयां तेषां समौपमागमाम तत्र सप्तदिनान्यथापयाम च ।
 ७ अनन्तरं सप्ताहस्य प्रथमे दिने भ्रातृषु पूषभञ्जनार्थं मिलितेषु
 पौलः परप्रातःकाले प्रस्थातुं निश्चित्य तैः सह कथाप्रसङ्गं कुर्वन्नर्ध-
 ८ रात्रं यावत् कथयित्वातिष्ठत् । यत्र गृहोपरिस्थे प्रकोष्ठे वयं
 ९ मिलिता आस्य तत्र बह्वो दीपिका आसन् । तदा वातायन
 उपविष्ट ऊतुखनामैको युवा प्रबलनिद्रयाक्राम्यत । पौले दीर्घकालं
 भाषमाणे स निद्रयाकृष्टस्तृतीयायाः श्रेण्याः प्रकोष्ठाद् भूमौ निपपात
 १० मृतोऽपनिन्दे च । पौलस्त्ववदन् तस्योपरि पतित्वा तं समाहित्य
 ११ चावादौत् मा चुभ्यध्वं यतोऽस्य देहे प्राणाः स्थिताः । अनन्तरं स
 पुनरुपरिस्थं प्रकोष्ठं गत्वा पूषं भङ्गाहारं कृत्वा प्रभातं यावत् प्रचुरं
 १२ सम्भाष्य च तथाविधो निर्जगाम । जनास्तु तं वाचं जीवन्तमानी-
 यासामान्यमाश्रायं सम्भवन्तः ।
 १३ प्रथमं हि वयं पोतमादृश्यास्तं जिगमिषवस्तत्रैव पौलं गृहीयन्तः
 १४ प्रक्षितमहे, वतः स एव खल्वेन गन्तुकामस्तदाज्ञापितवान् । आस्त्रे-
 ऽस्माभिः सार्द्धं मिलितं तं गृहीत्वा वयं मितुलीनीं जग्मिम, ततश्च
 १५ प्रस्थाय परदिने खीयस्य सम्मुखमुपतस्थिमहे । अपरेद्युः सामं यावत्

समुद्रं तेरिम ; त्रोगुल्लिये रात्रिं यापयित्वा च परदिने मिलीतं
जग्मिम । यत आग्निथायां विलम्बः सम्भविव्यतीति शङ्कया पौल १६
इफिषमतिक्रम्य गन्तव्यममन्यत । यतः शक्ये सति पञ्चाशत्तन्मुत्सवस्य
दिने थिरुशालेम उपस्थितो भवितुमिच्छातः सोऽत्वरत ।

मिलीतात्तु स इफिषं दूतं प्रहित्य मण्डल्याः प्राचीनान् १०
आह्वायथामास । तेषु तस्यान्तिकमागतेषु स तान् जगाद, १८
आग्निथायां ममोपस्थितेः प्रथमं दिनमारभ्य युष्मत्सङ्गेऽहं समस्तकाष्ठं
कथमाचग्नित्वांस्तद् युष्माभिरनुभूतं । सम्पूर्णनद्यतथाहं प्रचुरनेत्रजलेन १९
सहितो थिरुदिनां कुमन्त्रणाभिरुत्पादितानां बड्ढपरीक्षाणां मध्ये
प्रभो दांभलम् अकरवं । हितजनकं किमपि न प्रच्छाद्य जनसमचं २०
गृहे गृहे च युष्मान् सर्व्वं ज्ञापयितुं शिचयितुञ्चाक्लान्त आसम्,
ईश्वरमुद्दिश्य मनःप्रत्यावर्त्तनं कर्त्तव्यम् अस्मत्प्रभुं यीशं ख्रीष्टमुद्दिश्य २१
विश्वासस्य कर्त्तव्य इत्येतस्य साक्ष्यं थिरुदिभ्यो यूनानीयेभ्यस्य
प्राददाम् । इदानीन्तु पश्यतात्मना बड्ढोऽहं थिरुशालेमं गच्छामि ; २२
न जाने तत्र मम किं सम्भविव्यति, केवलमिदं जानामि, यदेकै- २३
कस्मिन् नगरे पवित्र आत्मा साक्ष्यं दत्त्वा वदति, यद् बन्धनानि
क्लेशस्य मां प्रतीचन्ते । नाहं तु किमप्यनुचिन्तयामि न वा मम २४
प्राणान् मदर्थं महामूल्यान मन्ये, केवलं सानन्दं मम धावनं
समापयितुम् ऐश्वरानुग्रहप्रकाशके सुभवादे साक्ष्यप्रदानाय प्रभो
यीशो र्त्तुमां परिचर्यां साधयितुञ्चाकाङ्क्षामि । इदानीञ्च पश्यत २५
जानेऽहं यद् येषां मध्य ईश्वरस्य राज्यं घोषयन्नहं पर्याटितवान् सर्व्वं
ते यूषमितः परं ममाख्यं पुन न द्रक्ष्यथ । अतो हेतेरद्यैव युष्मान् २६
साक्षिणः कुर्व्वन् वदामि, सर्व्वेषां शोणितपातदोषादहं शुचिः, यतो
युष्मान् ईश्वरस्य समयां मन्त्रणां ज्ञापयितुमहमक्लान्त आसं । अतो २७

- १८ यूयं खेषु पवित्र आत्मा च युष्मान् अथचान् कृत्वा यस्य मध्ये
स्थापितवांसस्मिन्' कृत्स्ने ब्रजे च मनांसि निधङ्गम् ईश्वरस्य
- १९ खगोणितेन क्रीतां मण्डलीं रचितुं यतध्वं । जानेऽहं यन्मम
प्रस्थानात् परं दुर्जया वृका युष्मन्मध्यं प्रवेक्ष्यन्ति ते ब्रजस्य न
- २० दयिष्यन्ते । युष्मत्तः केचिन्नरा उत्पद्य कुटिलकथाभिः शिष्यान् खानु-
- २१ गामित्वायापकर्षितुं यतिष्यन्ते । अतो जागृत स्मरत च यद् वर्षत्रयं
थावदहं निशायां दिवसे च सवाष्यनेचो युष्मान् प्रत्येकं सचेतनान्
- २२ कुर्वन् व्यरमे । इदानीञ्च भो भ्रातरः, अहमीश्वरे तदीयानुग्रहस्य
वाक्ये च युष्मान् समर्पयामि, स हि युष्मान् प्रतिष्ठापयितुं
पवित्रीकृतानां सर्वेषां मध्ये युष्मभ्यं दायांशं दातुञ्च शक्तः । कस्यचित्
- २३ खर्णाय रूप्याय परिच्छदाय वाहं न लुभवान् । यूयमेव च
- २४ जानीय यन्मम मदीयसङ्गिनाञ्चावश्यकव्ययार्थं किङ्करेणैवेतेन
- २५ करद्वयेन परिश्रमोऽकारि । सर्वथाहं खं युष्माकमादर्शं कृतवान्
यत इत्थं परिश्रमं स्वीकृत्यास्माभिर्दुर्बला उपकर्त्तव्याः स्मर्त्तव्यानि
च प्रभो यीशो वाक्यानि स एव हि कथितवान्, धन्यतरं
दानमादानत इति !
- २६ एतत् कथयित्वा स जानुनौ पातयित्वा सर्वैः सार्द्धं प्रार्थया-
- २७ ञ्चक्रे । सर्वेषाञ्च तीव्रं रोदनं सञ्जातं, ते च पौलस्य कण्ठटेश-
- २८ मास्त्रिय तमचुम्बन् । विशेषतस्ते तदीयास्यं पुन न द्रक्ष्यन्तीति
तेन यदुक्तं तस्मिन् वाक्ये तेऽतीव दुःखार्त्ता बभूवुः । अनन्तरं ते
पोतं यावत् तेन सार्द्धं जग्मुः ।

२११ आयासेन तेभ्यो वियुक्ताः सन्तः पोतेन प्रस्थाय वयन्मृजुर्गमनेन
१ कोथं परदिने च रोदं, ततश्च पातारं जग्मिम । तत्र फैनौकी-

२ देशगामिनं पोतमासाद्य तमारुह्य प्रतस्थिमहे । कुप्रद्वीपे चास्म-

दृष्टिगोचरीभूते तं सव्यदिशि विहाय सुरियासुदृश्य गत्वा खोर
उपतस्थिमहे । यतस्तत्रैव पोताद् भाण्डनिःसारणं कर्त्तव्यमासीत् ।
वयश्च तत्र शिष्यान्नुसन्धाय सप्तदिनान्यतिष्ठाम । त आत्मन
आवेष्टात् पौलस्तस्यैव यत् तेन यिरूशालेमं न गन्तव्यं । तेषु
दिनेषु शेषं यावदस्माभि र्यापितेषु यदा वयं नगरास्त्रिर्गत्य प्राति-
ष्ठामहि तदा भार्याभि र्वास्तकैश्च परिहृतास्ते सर्वेऽस्माभिः सार्द्धं
नगरस्य वहिःप्रान्तं यावदगच्छन् तत्र समुद्रतटे च सर्वे वयं जानूनि
पातयित्वा प्रार्थयामहि । अनन्तरं परस्परमभिवाद्य वयं पोतमारु-
हहिम ते च प्रत्येकं स्वस्थानं प्रत्याववृत्तिरे ।

खोराद् वयं समुद्रयात्रां समाप्य तस्मिन्मायावुपतस्थिमहे शिष्या-
नभिवाद्य च दिनमेकं तेषां सन्निधाववातिष्ठामहि । अपरेद्युषु
पौलस्तस्यैव वयं प्रस्थाय कैसरियायामुपतस्थिमहे ; सप्तानां
श्रेण्यां गणितस्य सुसंवादघोषकस्य फिलिपस्य गृहं प्रविश्य च तस्य
सन्निधाववातिष्ठामहि । तस्य चतस्रोऽनूढा भाववादिन्यो दृष्टितर
आसन् । अस्मासु तत्र बहूतराणि दिनान्यवतिष्ठामानेषु यिह्दि-
यात आगावनामैको भाववाद्युपतस्थे । सोऽस्मत्समीपमागत्य पौलस्त
कटिबन्धनं गृहीत्वा स्वहस्तौ स्वचरणौ च बद्धाब्रवीत्, पवित्र
आत्मेदं वक्ति, इदं यस्य कटिबन्धनं, तं नरं यिरूशालेमे यिह्दिन
इत्थं बद्धा परजातीयानां हस्तेषु समर्पयिष्यन्तीति । तच्छ्रुत्वास्मा-
भिसत्रयैश्च स सविनयमूचे, भवता यिरूशालेमं मा गम्यतामिति ।
पौलस्तस्मान् प्रतिबभाषे, क्रन्दन्तो मन इदं सन्पीडयन्तस्य किं
कुदथ ? प्रभो यीशो नास्ति निमित्तं यिरूशालेमे न केवलं बद्धो
भवितुमुद्यतोऽहं मर्त्तुमप्युद्यतोऽस्मि । इत्थं तस्मिन्समाकं याचनाया-
मसम्पत्ते सति वयं निवृत्त्यावादिम, प्रभोरिच्छा भवत्विति ।

पौलस्त्य यिरुशालेने शृङ्खलाबन्धत्वम् ।

- १५ तेभ्यो दिनेभ्यः, परं वयं पाथेयद्रव्याण्यादाय यिरुशालेमम-
- १६ गमाम । कैसरियातोऽपि केचिच्छिष्या अस्माभिः सार्द्धमममन्-
यस्य गृहे चास्माभिरतिथिभिर्भवितव्यं तस्य कुप्रीयन्नासोनेतिनाम्नः
प्राचीनस्य शिष्यस्य गृहमस्माननेषुः ।
- १७ यिरुशालेम उपस्थिता वयं भ्रातृभिः सानन्दमनुगृहीताः ।
- १८ अपरेद्युः पौलस्तोऽस्मान् सज्जनः कृत्वा याकोबस्य गृहं प्रविवेश ।
- १९ प्राचीनास्य सर्व्वं तत्रोपतस्थिरे । स तानभिवाद्य तस्य परिचर्यथा
परजातीनां मध्य ईश्वरेण यद् यत् साधितं तत्तत् सविशेषं तेभ्यः
- २० कथयामास । ते च श्रुत्वेश्वरमस्तुवन्, पौलस्त्यावदन् त्वं पश्यसि,
भ्रातः, कत्ययुतानि यिहदिनो विश्वासिनो जाताः, ते च सर्व्वं
- २१ व्यवस्थायाः पक्ष उद्योगिनः । त्वामधि च ते सयत्नमिदमुक्ता यत्
त्वं परजातिषु वासकारिणः सर्व्वान् यिहदिनो मोशितोऽपक्रमणं
शिष्यन् शिषूनां त्वक्छेदोऽकर्त्तव्यो रीतयस्य नाचरितव्या युष्मा-
- २२ भिरिति वदसि । अतः किं कर्त्तव्यं ? जननिवहेनावश्यं मिस्रितव्यं,
- २३ यतस्त्वदागमनसंवादसैः श्रोष्यते । अतो वयं तुभ्यं यत् कथया-
मस्तन् कर्त्तुमर्हसि । व्रतेन बद्धा अस्माकं चत्वारः पुरुषा विद्यन्ते ।
- २४ त्वं तानादाय तैः सार्द्धं खं पुनौष्य ते च यथा शिरोमुण्डनं कर्त्तुं
शक्रुयुस्तथा तेषां निमित्तमर्थव्ययं कुरु, तथा कृते सर्व्वं ज्ञास्यन्ति
यत् त्वामधि ते यदुक्तास्तदतथ्यमपि तु त्वमपि व्यवस्थापासन-
- २५ माचरसीति । कृतविश्वासानां परजातीयानां हि वयं पचेणास्माक-
मिमां मतिं ज्ञापितवन्तो यदेतेषामन्यत् किमपि तैर्न रक्षणीयं
केवलं देवमूर्त्तीनां प्रसादः शोणितं बद्धश्रावणजीविनां मांसं व्यभि-
- २६ चारस्येताञ्चि तैः परिहर्त्तव्यानि । तदा पौलस्त्यान् नरानादाय

परदिने तैः साङ्गं स्वं पवित्रा धर्मधाम प्रविश्य तेषां निमित्तमे-
कैकग्र उपहारानयनं यावद् यापयितव्यानां पावनस्य दिनानां
पूर्णां सङ्ख्यां ज्ञापयामाम ।

तेषु सप्तसु दिनेषु प्रायेण समाप्तेषु आश्रियादेशीया थिङ्गदिनो १०
धर्मधाम्नि तं दृष्ट्वा प्रायेण हतन्नं जननिवहं व्याकुलीचक्रुस्तस्मिन्
हस्तार्पणं क्लोच्चैःस्वरेणावादिषुश्च, भो इत्याद्येलीयनराः साहाय्यं १८
कुर्वत । अथं स मनुष्यो यः सर्वत्र सर्वेभ्यो ऽस्मदीयजाते र्ववस्थायाः
स्थानस्यैतस्य च विरुद्धां शिचां ददाति । अपि च स यूनानीय-
नरानपि धर्मधाम्नोऽभ्यन्तरमानौयेदं पवित्रं स्थानमपवित्रीकृतवा-
निति । वस्तुतस्तत्पूर्वं ते नगरे तस्य सङ्ग इफिषीयं चफिमं दृष्ट- २९
वन्तः स पौलेन धर्मधाम्नोऽभ्यन्तरं नीत इत्यनुमितवन्तश्च । अन- ३०
न्तरं हतन्नं नगरं चुचुभे जननिवहाश्च मिलितुं दधावुः । पौलं
सङ्गञ्च कर्षन्तो धर्मधाम्नो वहिर् निन्दुश्च । तदीयगोपुराणि च
तत्क्षणं बद्धानि । इत्थं तेषु तं हन्तुं यतमानेषु सैन्यदलाध्यक्षस्य ३१
सहस्रपतेः समीपं संवादोऽयमुपपत्तौ यत् हतन्नं थिरुशालेमं
प्रचुम्भमिति । ततः स त्वणं योद्धुन् शतपतींश्च सङ्गिनः कृत्वा तेषां ३२
विरुद्धं दधाव । सहस्रपतिं योद्धुश्च दृष्ट्वा ते पौलं ताडयितुं
निवृत्ताः । सहस्रपतिस्तदा निकटं गत्वा तं सङ्गञ्च शृङ्खलदयेन ३३
तस्य बन्धनमादिदेश । न च कः किं कृतवांश्चेत्यपृच्छत् । तदा ३४
जननिवहस्य मध्य एक एकमन्ये चान्यद् वच उदैरथन् । कोला-
हलात् निश्चितं किमप्यवगन्तुमशक्तः सन् स सन्निवेशं तस्यापनयन-
मादिदेश । यदा तु स सोपान उपातिष्ठत तदा जननिवहस्योद्य- ३५
तातो योद्धुभिस्तस्य वहनमावश्यकमभूत् । यतो जननिवहोऽनुव्रज- ३६
ञ्चैःस्वरेणाब्रवीत्, अथं व्यापाद्यतामिति ।

- १० सन्निवेशस्याभ्यन्तरं नायिष्यमाणस्तु पौलः सहस्रपतिं पप्रच्छ,
भवन्तं किञ्चन वक्तुं किमनुज्ञायते ? सोऽब्रवीत्, यूनानीयभाषां
१८ किं जानासि ? तर्हि नासि त्वं स मिस्त्रीयनरो यः कियत्कालात्
पूर्वं विज्ञवं कृत्वा घातकानां चतुःसहस्राणि पुरुषान् जङ्गलभूमिं
२९ नीतवान् ? पौलः प्रतिवभाषे, अहं तार्षे जातो यिद्गदी, किलि-
कियायास्तस्यैव प्रसिद्धस्य नगरस्य पौरोऽहं, जननिवहमाभाषितु-
४० मिच्छन् भवन्तं तदनुमतिं प्रार्थये । दत्तायाञ्च तेनानुमत्यां पौलः
सोपाने तिष्ठन् जननिवहस्य मौनार्थं हस्तं चालयामास । तदा
महती निःशब्दता सञ्जाता ।

पौलस्य निवेदनम् ।

- २२१ अनन्तरं स इत्रीभाषया प्रोच्चैरिदं कथयामास, भो भ्रातरः
१ पितरस्य, मयेदानौ स्वपत्ने यद् वक्तव्यं भवन्तस्तच्छ्रोतुमर्हन्ति । तदा
स इत्रीभाषयास्मानालपतीति श्रुत्वा तेऽधिकतरं मौनभावमातस्युः ।
२ स च जगाद्, अहं यिद्गदी नरः, किलिकियास्ये तार्षे जातोऽपि
त्वस्मिन् नगरे गमलीयेलस्य चरणतले पोषितः पैटकथवम्यायाः
सूक्ष्मनियमानुरूपं शिचितस्य भूत्वा सर्व्वं यूयमद्य यथा स्व तथै-
४ वेश्वरस्य निमित्तमुद्योग्यासं । एतद्दर्शमागावलम्बिनोऽहं मृत्युं याव-
५ दुपाद्रवं पुरुषान् योषितस्य बद्धा कारासु समार्पयञ्च । अत्र मम
साची महायाजकः कृत्स्नः प्राचीनवर्गस्य । तेभ्य एवाहं भ्रातृन् प्रति
पत्रिका गृहीत्वैकदा दक्षेणकमगच्छं । तत्र येऽविद्यन्त तान् बद्धा
६ दण्डनार्थं यिद्गालेमं नेय्यामीति मम मनस्यमासीत् । यदा तु
मार्गेण गच्छन् दक्षेणकस्य सन्निधावुपातिष्ठे, तदा मध्याह्नकाखे
सहसा गगनाद्वतरमाणा महती दीप्ति र्मत्परितो व्यद्योतिष्ठ ।

अहञ्च भूमौ पतित्वा मामास्यपन्नीमिमां वाणीमश्रौचं, शौल शौल ०
 किमर्थं मामुपद्रवस्योति । तदाहं प्रत्यवदं को भवान्, प्रभो ? स ८
 मामवादीत्, त्वं यमुपद्रवसि, स नासरतीथो यीशुरहमिति । मम ८
 सङ्घचरा अपि तां दीप्तिं दृष्टवन्तो भवयस्ता जातास्य, मामासापतो
 वाणीन्तु ते न श्रुतवन्तः । अहं पुनरवोचं, किं कर्त्तव्यं मया, प्रभो ? १०
 म जगाद्, उत्थाय दम्भेयकं याहि, तव कर्त्तव्यं यद्यन्निरूपितं तत्
 सर्व्वं तत्रैव तुभ्यं कथयिष्यते । अनन्तरं तस्या दीप्तिः प्रतापतो हीन- ११
 दृष्टिः सङ्घं स्वसङ्गिभि र्धृतहस्तो दम्भेयकं प्राविशं । ततः परं ११
 तस्मिन्निवासिषु सर्व्वेषु यिद्गदिषु सुखातो व्यवस्थानुरूपं भक्तोऽननिय- १२
 नामैको नरो ममान्तिकमागत्य मामुपस्थाय च मामब्रवीत्, भ्रातः
 शौल, दृष्टिं लभस्व । तद्गुणे चाहं तं प्रति दृक्पातमकार्षं । स च १४
 मामवादीत्, अस्मात्पूर्व्वपुरुषाणामीश्वरस्तस्येच्छाया ज्ञानार्थं तस्य धर्म-
 वतो दर्शनलाभार्थं तदीयमुखाद् वाण्याः श्रवणार्थञ्च त्वां नियुक्तवान् ।
 यतस्त्वं यद्यद् दृष्टवान् श्रुतवाञ्च तस्मिन् सर्व्वस्मिन् सर्व्वमनुख्याणां १५
 समीपं तस्य साची भविष्यसि । इदानीञ्च किमर्थं विलम्बसे ? उत्थाय १६
 तस्य नामाङ्गय स्नापनं गृह्णाण स्वपापानि प्रक्षालय च । ततः परं १७
 यिरूशालेमे प्रत्यावृत्तोऽहं यदा धर्मधाम्नि प्रार्थये तदा मूर्च्छापन्नो
 भूत्वा तमदर्शं, स मामवादीत्, त्वरामास्थाय शौभ्रं यिरूशालेमात् १८
 प्रतिष्ठस्व, यतो मामधि तव साक्ष्यं तै र्न याहीष्यते । अहन्त्ववोचं, १९
 प्रभो, ते जानन्ति, यदहं त्वयि विश्वासिनो मनुष्यान् कारायां २०
 समार्ष्यं समाजगृहेषु प्राहारयञ्च, यदा च तव साक्षिणः स्तिफानस्य
 शोषितमसिष्यत तदाहं पार्श्वे तिष्ठंस्वस्व वधमन्वमोदे तद्वधकारिणां
 वासांस्तरञ्चेति । स तु मामवादीत्, याहि, यतोऽहं त्वां दूरं २१
 परजातीनां समीपं प्रहेष्यामीति ।

पौलस्त्य विद्वजं लोकानां कथनं कथया तं ताडयितुं सेनापतेरादेशः ।

- २२ एतद्वचो यावत् तस्य कथां श्रुत्वा ते प्रोक्षैरिदमुदैरयन्, एवं-
 २३ विधोऽसौ पृथिवीतो निराक्रियतां, न युक्तं तस्य जीवनं । तेषु तु
 २४ विक्रोशस्तु वस्त्राणि त्यजत्स्वाकाशं प्रति धूसिं क्षिपस्तु च सहस्रपति-
 स्तस्य विद्वद्भ्यं तेषां कोलाहलस्य कारणमवगन्तुमिच्छन् सन्निवेशस्था-
 भ्यन्तरं तस्यापनयनमादिश्य कशाघातेन तस्य परीक्षणज्ञापया-
 २५ मास । यदा तु स चर्म्मकशाणां निमित्तमातन्व्यत तदा पौलः पार्श्वं
 तिष्ठन्तं शतपतिं पप्रच्छ, रोमीयस्याथवानिर्णीतदोषस्य नरस्य
 २६ कशाघातः किं विधेयो युष्माकं ? तच्छ्रुत्वा स शतपतिर्गत्वा सहस्र-
 पतिमब्रवीत्, भवान् यत् कर्तुमुद्यतस्तत्र सतको भवतु, यतः स
 २७ मनुष्यो रोमीयः । तदा सहस्रपतिः समीपमागत्य तं जगद, ब्रूहि
 मां, त्वं रोमीयो न वेति ? सोऽवादीत्, रोमीयोऽस्मि, सहस्रपतिः
 २८ पुनरवोचत्, महता मूखेनाहं तं पौरत्वाधिकारं क्रीतवान् । पौलो
 २९ जगद, अहं जन्मनैव तं लब्धवान् । ततस्तं परीक्षितुमुद्यता नरा-
 स्तत्क्षणं तस्मादपचक्रमुः । स च रोमीय इत्यवगत्य सहस्रपति र्थत्
 तं बद्ध्वांस्तत्कारणादभैषीत् ।
- ३० अपरेद्यु यिद्भदिभिस्यस्य किमभियुज्यते अथातथ्यं तज्ज्ञातु-
 मिच्छन् सहस्रपतिस्तस्य बन्धनानि मोचयामास, मुख्ययाजकानां
 हस्तजायाः सभायाश्चागमनमादिदेश च । अनन्तरं पौलं नीत्वा तेषां
 समचं स्थापयामास ।

२३ तदा पौलः स्थिरदृष्ट्या महासभामालोक्य जगद, भो
 भ्रातरः, सर्व्योत्तमेन संवेदेनाहमस्य यावद् ईश्वरभक्तिमाचरितवान् ।

१ अत्र महायाजकोऽननियस्तत्सन्निधौ तिष्ठतो जनांस्तदीयमुखस्य

२ ताडनमाज्ञापयामास । तदा पौलस्तमाह, भो सुधाधवसित कुस्य,

ईश्वरस्त्वां ताडयिष्यति, व्यवस्थानुसारेण मम विचारं कर्तुमुपविष्टो
यस्त्वं स त्वं व्यवस्थां लङ्घयन् मम ताडनमाज्ञापयसि । 'पार्श्वं तिष्ठन्तो ४
नरा अवदन्, त्वं किमीश्वरस्य महायाजकं धिक्करोषि ? पौलोऽवा- ५
दौत्, भ्रातरः स महायाजक इति नाजानं । लिखितं ह्यस्ति,
स्त्रीयजाते मुख्यं मा ग्रपस्वेति । सभास्थानामेकतरोऽंशः सद्भूकिनाम् ६
अन्यतरस्य फरीश्विनामिति ज्ञात्वा पौलः सभायामुच्चैःखरेण व्याज-
हार, भ्रातरः, फरीश्वहं फरीश्विसुतस्य, मृतानां प्रत्याशां पुनरुत्थान- ७
ञ्चाधि मम विचारो भवतीति । तेनैवं कथिते फरीश्विनां सद्भूकि-
नाञ्च विस्वादाः सभाया भेदस्य सञ्जातौ । सद्भूकिनो हि वदन्ति ८
पुनरुत्थानं नास्ति स्वर्गीयदूत आत्मापि वा नास्ति । फरीश्विनस्त्रभयं
स्त्रीकुर्वन्ति । इत्थं महति कोलाहले जाते फरीश्विनां स्वपचाः ९
शास्त्राध्यापका उत्थाय वाग्युद्धं कुर्वन्तोऽवदन्, अस्य नरस्य कोऽपि
दोषोऽस्माभिर्न दृश्यते, किंस्वित् कोऽप्यात्मा स्वर्गीयदूतोऽनेन
सम्भाषितवान्, ईश्वरेण सहास्माभिः किं योद्धव्यमिति । अनन्तरं १०
घोरे विस्वादा उत्पन्ने पौलस्तैः परिकर्षद्भिर्दिधा कारिष्यत इति
शङ्कित्वा सहस्रपति, सैन्यं तत्र गमनं तेषां मध्यात् तस्य सङ्ग्रहणं
सन्निवेशाभ्यन्तरमपनयञ्चाज्ञापयामास । परनिघायां प्रभुस्तमुपस्थाय ११
जगाद्. आश्वसिहि, पौल, यतो मत्पत्ने तथा यथा यिरूशालेमे
साध्यमदायि तथा रोमायामपि दातव्यम् ।

पुनर्दिवसे जाते यिह्दिनां केचिदेकमन्त्रणा भूत्वा ग्रपथेनेदं १२
प्रत्यश्रौषुः, पौलं न हत्वास्माभिः खाद्यं पेयं वा किमपि न भोक्ष्यते ।
चत्वारिंशतोऽधिका नराः पणमिमं कृतवन्तः । ते च मुख्ययाजकानां १३
प्राचीनानाञ्च समीपं गत्वा तानवदन् घोरग्रपथेन खान् बद्ध्वास्माभि- १४
रिदं प्रत्यश्रावि, यत् पौलं न हत्वास्माभिः किमपि नाखादियते ।

- १५ अत इदानीं महासभायाः सहिता यूथं सहस्रपतिमिदं याचध्वं, यत् पौलस्य कथां, सूक्ष्मतरमनुसन्धातुमिच्छूनां युष्माकं समीपं श्वस्तमुप स्थापयितुं सोऽर्हति, वयञ्च तस्योपस्थितेः प्राक् तं हन्तुमुद्यताः ।
- १६ तस्य कुसङ्कल्पस्य कथा तु पौलस्य भगिनीसुतेनाश्रावि, स च
- १७ गत्वा सन्निवेशं प्रविश्य पौलं तां ज्ञापयामास । पौलस्तदा शतपती-
नामेकमाह्वय जगद्, भवान् युवानमिमं सहस्रपतेः समीपं नेतु-
मर्हति, यतोऽनेन तस्मै किञ्चित् कथयितव्यं । अतः स तमादाय
सहस्रपतेः समीपं नीत्वाब्रवीत्, वन्दिः पौलो माम् आह्वय प्रार्थ-
यत, यद् भवतः समीपं युवानमिममानयामि, यतो भवतोऽस्य
- १८ किञ्चित् कथयितव्यं । तदा सहस्रपतिस्तस्य हस्तं धृत्वा निभृतं स्थानं
- १९ गत्वा तं पप्रच्छ, मह्यं किं कथयितव्यं त्वया? सोऽब्रवीत्, पौलमधि
सूक्ष्मतरमनुसन्धानं कर्त्तव्यमिति क्लमसायाय चिह्नदिभिरिदं निर-
चायि, यत् श्वस्तेषां मभां पौलस्थानचनं ते भवन्तं प्रार्थयिष्यन्ते ।
- २० नार्हति तु भवांस्तेषां याचजां गृहीतुं । यतस्तेषां चत्वारिंशतोऽधिका
नराः कुसङ्कल्पं साधयितुं यतन्ते, तं न हत्वा ते खाद्यं पेयं वा
किमपि न भोक्ष्यन्त इति प्रतिश्रुत्य शपथं कृतवन्तश्च, इदानीमेव
- २१ सञ्जिताः सन्तो भवतस्तमङ्गीकारं प्रतीचन्ते च । तदा सहस्रपतिस्तं
युवानं विष्टुशन् आदिदेश, त्वं मामिदं ज्ञापितवांस्तत् कमपि मा
- २२ वद् । अनन्तरं स शतपतीनां द्वौ नरावाह्वय, युवां कैसरियां यावद्
गमनार्थं द्वे शते योद्धून् सप्तत्यश्वारोहणश्च द्वे शतेऽनुचरांश्च
- २३ यामिन्याः प्रथमयामस्य श्लेषे सञ्जयतं, तैश्च वाहनान्यप्युपस्थापयि-
- २४ तव्यानि, तदारोहितः पौलश्च निर्विघ्नं देशाध्यक्षस्य फौलिचाय समीपं
- २५ नेतव्य इति । स एतत्कयासम्भलितां पत्रिकामपि लिलेख, महा-
महिमश्रीयुक्ताय देशाध्यक्षाय फौलिचाय कौदियक्षुषियस्य नमस्कारः ।

थिहृदिभिः सङ्गृहीतं तूष्णं घानित्यमाणञ्चेमं नरमहं समैन्य उपखाय १०
 रोमीयोऽयमित्यवगत्योद्धृतवान् । तैस्तस्य विदुहोऽभियोगो यत् १८
 क्रियते तस्य कारणं जिज्ञासुष्याहं तेषां मभां तं नीतवान् । तदा १९
 मयाज्ञायि यत् तेषां व्यवस्थायाः कांश्चन प्रश्नानधि तस्य विदुहो-
 ऽभियोगः क्रियते, मरणार्हः शृङ्खलार्हो वा दोषस्तु तस्मिन्नारोप्यते ।
 अनन्तरं तस्य विदुहं थिहृदिभिः कुमन्त्रणा कारिष्यत इति संवादं २०
 प्राप्याहं तत्क्षणं भवतः समीपं तं प्राहिण्वं तदभियोगिनस्यादिग्रं यद्
 भवतः सम्मुखं तद्विरुद्धं तै कथयितव्यं । भवतः कुग्रहं भूयात् ।

अनन्तरं सैनिकनरा यथादिष्टास्तथा पौलमादाय तस्यां रजन्याम् २१
 आन्तिपात्रो नित्यः । प्रातश्च सन्निवेशं प्रत्यार्त्तमाना ह्यारूढांस्तेन २२
 सार्द्धं गमनमनुचञ्चिरे । ते च कैसरियां मत्वा देशाध्यक्षाय पश्चिकां २३
 दत्त्वा पौलमपि तस्य समचमुपस्थापयामासु । तां पठित्वा देशाध्यक्षः २४
 यप्रच्छ, स कस्य प्रदेशस्य नरः । स यत् किलिकियायां जात इत्यव-
 गत्य च स तमाह, त्वदभियोगिष्वप्यागतेष्वहं तव कथां सयत्नं २५
 श्रोष्यामि । इत्युक्त्वा स हेरोदस्य हर्म्यं तस्य रक्षणमादिदेश ।

देशाध्यक्षसमक्षं पौलस्य विचारः ।

पञ्चदिनेभ्यः परं महायाजकोऽनजियः प्राचीनवर्गं तर्तुल्लना- २४
 मानं कश्चन वक्तारश्च सङ्गिनः क्त्वा कैसरियां जगाम, ते च
 देशाध्यक्षस्य समीपं पौलस्य विदुहमभियोगमावेदयामासु । तदा १
 तस्मिन्नाहते तर्तुल्ल इत्यमभियोक्तुमारेभे, भो महामहिम फौलिच,
 भवतो यत्नेनास्माकं बहुकुग्रहं जातं, भवतः परिणामदर्शितया
 सर्व्वेषा सर्व्वेषु चास्या जातेरुन्नतिः साध्यते च, तद् वयं सम्पूर्ण- २
 क्ततश्चतया स्त्रीकुर्षः । कथाधिक्येन तु भवन्तं बाधितुमनिष्कुः ४
 सञ्जहं प्रार्थये, भवान् स्त्रीयक्षान्नास्माकं स्वल्पकथा आकर्णयतां ।

- ५ फलतो नरोऽयं मारीकहृपो भ्रमण्डलस्थेषु सर्वचिह्नदिषु विरोधो-
- ६ त्यादको नासुरतीयस्य वैधर्म्यपक्षस्यापणी चेत्यस्माभिरनुभूतं, स
- ७ च धर्मधामोऽयपवित्रीकर्तुमुपचक्रमे, ततो वयं तं सङ्गृह्यास्मदीय-
- ८ व्यवस्थानुसारेण तस्य विचारं कर्तुमुद्यता अभवाम, सहस्रपति
- ९ कुण्डियस्त्रपस्याय महाबलेनास्मत्करेभ्यस्तमपनीय तदभियोगिनो
- १० भवतः समक्षमागमनमादिदेश । अस्माभिस्तस्य यदभियुज्यते, भवान्
- ११ परीक्षां कुर्वंस्तेष्वैव प्रमाणात् तत् सर्वमवगन्तुं शक्यतीति । चिह्न-
- १२ दिनोऽपि स्त्रीकृत्यावदन्, प्रमाणमिदं यथार्थमिति ।
- १० अनन्तरं देशाध्यक्ष इङ्गितेन पौलाय कथनस्यानुमतिं दत्तवति
- ११ स प्रतिबभाषे, भवान् श्रावणवत्सरेभ्योऽस्या जातेः शास्तासौति
- १२ विज्ञायाहं सुमनाः सन् मदर्थं प्रतिभाषे । केवलं द्वादशदिनेभ्यः
- १३ पूर्वमहं यिरुशलेम ईश्वरमुपासिष्यन् तत्र गतवानिदं भवतावगन्तुं
- १४ शक्यते । इमे च न धर्मधास्त्रि न समाजगृहे न नगरे वा मां
- १५ केनचित् सम्भाषमाणं जनान् सङ्कुलीकुर्वन्तं वा दृष्टवन्त इदानीञ्च
- १६ मयि यान् दोषान् आरोपयन्ति तेषां प्रमाणं दातुं न शक्नुवन्ति ।
- १७ भवतः समौपन्वहमिदं स्त्रीकरोमि यदिमे यं वैधर्म्यमार्गं वदन्ति
- १८ तं मार्गमवसन्त्याहमित्यं पैटकमीश्वरमारोधयामि, वस्तुतो व्यवस्थायां
- १९ भाववादिनां ग्रन्थे च यद्यस्त्रिखितमस्ति तस्मिन् सर्वस्मिन् विश्वसामि,
- २० धार्मिकाणामधार्मिकाणाञ्च पुनस्त्यानं भविष्यतीति यां प्रत्या-
- २१ शामिमेऽपि प्रतीचन्तेऽहमपीश्वरमुद्दिश्य तां धारयामि च । अत्र
- २२ चाहमीश्वरं प्रति मनुष्यांश्च प्रति निरन्तरम् अबाधं संवेदं रक्षितं
- २३ यते । वज्रवर्षात्ते स्त्रजातये दानानि नैवेद्यानि च चिक्रीर्षुरहम्
- २४ उपातिष्ठे । अत्रावसरेऽहं धर्मधास्त्रि पावितो न तु जननिवहेन
- २५ कोलाहलेन वा संहितो दृष्टः, नैवेतैरपि त्वाग्निचाप्रदेशीयैः कैश्चिद्

थिङ्गदिभिः । भवतः समचं तैरेवोपस्थायाभियोक्तव्यमासौत्, यदि १९
मया तेषां किमप्यपराङ्गं । नोचेदिम एव वदन्तु, महासभायाः २०
समचं यदाहमतिष्ठं तदा मम किमपि दुष्कृतं निरणाथि न वेति ।
मन्ये केवलमिदमेकं वचो यत् तेषां मध्ये तिष्ठता मयोदीरितं, २१
यथा, मृतानां पुनरुत्थानमध्यद्य युष्माभिर्मम विचारो क्रियत इति ।

फीलिचलं धर्ममार्गमधि सूक्ष्मतरमभिज्ञ आसौत्, अतस्तच्छ्रुत्वा २२
स तान् विलम्बमवलम्बयन्नवादीत्, सहस्रपति कुषियो यदाया-
स्यति, तदाहं युष्मत्कथां सम्यगवगमिष्यामीति । शतपतिश्च स २३
पौलस्य रक्षणमादिश्याब्रवीत्. स क्लेशरहितस्तिष्ठतु, आत्मीयानां
केनापि तस्य परिचर्या तत्समीपं गमनं वा त्वं मानिवारथेरिति ।

कतिपयदिनेभ्यः परं फीलिचः स्वभार्यया थिङ्गदिन्या द्रुषि- २४
क्षया सहित उपस्थाय पौलमाह्वय तस्य मुखात् स्त्रीष्टे विश्वसनस्य
कथामश्रौषीत् । तदा न्यायपरतायाः परिमितभोगस्य भावि- २५
विचारस्य च कथायां पौलेन कथ्यमानायां फीलिचो भयःस्तः
सन् प्रतिबभाषे, इदानीं याहि, उपयुक्तं समयं लब्ध्वाहं त्वामा-
ङ्गास्यामि । एतदतिरिक्तं तस्येयमाशापि समजायत, यन्मुक्तिं लिप्सुना २६
पौलेन तस्मै मुद्रा दायिष्यन्ते । ततो हेतोश्च स पुनः पुनस्तमा-
ह्वय तेन समभाषत । अतिवाहिते तु वर्षद्वये पकिंयः फीष्टः २७
फीलिचस्योत्तराधिकारित्वे नियुयुजे । तदा फीलिचो थिङ्गदिनः
प्रसादयितुमिच्छुः पौलं बद्धं विहाय प्रतस्थे ।

अनन्तरं फीष्टः शासनीयप्रदेशमागत्य दिनत्रयात् परं २५ १
कैसरियातो थिरुशालेमं जगाम । तदा महायाजको थिङ्गदिनां २
मुख्यनरास्य तस्य समीपं पौलस्य विरुद्धमावेदनमकार्षुस्तस्य विपचं
वरं प्रार्थयमानास्येदं यथाचिरे यत् स तं थिरुशालेममानायथेत् । १

- अनेन ते पथिमध्ये तस्य हत्यायें तद्विरुद्धां कुमन्वणामपिकिर्षन् ।
 ४ फौष्टसु प्रतिवभाषे, पौलः कैसरियाथां बद्धो रक्ष्यते, अहमपि
 ५ सत्वरं प्रस्थातुमिच्छामि, अतो युष्माकं मध्ये ये शक्तिमन्तस्ते मया
 साङ्गं तत्र गच्छन्तु, यदि च तस्य नरस्य कोऽपि दोषो विद्यते, तर्हि
 ६ तस्याभियोगं कुर्वन्तु । ततः परं स तेषां समीपमष्टाभ्यो दशभ्यो
 वा दिनेभ्योऽनधिकं काष्ठं थापयित्वा कैसरियां जगाम, परदिने च
 ७ विचारासन उपविश्य पौलस्थानयनमादिदेश । तस्मिन्नुपस्थिते
 यिरुशालेमत आगता यिहूदिनः परितस्तिष्ठन्तः पौले बद्धन्
 ८ गृहतरांस्य दोषानारोपयामासुः सप्रमाणी कर्तुं न श्रेकुः । स
 चात्मपक्षे प्रतिजगाद, न यिहूदिनां व्यवस्थाया विरुद्धं न धर्म-
 ९ धात्नो वा विरुद्धं न कैसरस्य वा किमप्यपराद्धं मया ॥ फौष्टसु
 यिहूदिनः प्रसञ्जीकर्तुमिच्छुः प्रतिभाषमाणः पौलं पप्रच्छ, यिरु-
 शालेमे मम समचं कथास्वेतासु तव विचारो यद् भवेत् तदर्थं त्वं
 १० किं तत् स्थानं गन्तुमिच्छसि । तदा पौलो जगाद, कैसरस्यैव
 विचारासनस्य समुखेऽहं तिष्ठामि, अत्र मम विचारेण भवितव्यं ।
 यिहूदिनां मया किमपि नापराद्धं, तद् भवतापि सम्यग् बुध्यते ।
 ११ यद्यहमपराधी, यदि वधायें किमपि कृतवानस्मि तर्हि मर्तुं
 नानङ्गीकरोमि, एतैस्तु मम यदभियुज्यते तत् सर्व्वं यद्यतर्थं तर्हि
 कोऽप्येतेभ्य उपहारमिव मां प्रदातुं न शक्नोति । कैसरमहं पुन
 १२ विचारं प्रार्थये । तदा फौष्टो मन्त्रिभिः साङ्गं सम्यग्व्य प्रतिजगाद,
 कैसरस्त्वया विचारं थाचितः, कैसरस्य समीपं त्वं गमिष्यसि ।

आग्रिपाराजस्य सन्निधौ पौलस्य आत्मपक्षसमर्पणम् ।

- १३ अन्नरमतौतेषु कतिपयदिनेष्वाग्रिपा राजा वर्षीकी च
 १४ फौष्टमभिवादितुं कैसरियामाजगमत्तुः । तयोश्च दीर्घतरं काष्ठं

विलम्बमानयोः फीष्टो राजानं पौलस्त्य कथां ज्ञापयन्नब्रवीत्,
 फीलिचेण कारायां परित्यक्तो नर एको दिद्यते, मयि च यिरू- १५
 शालेम उपस्थिते यिद्दिनां मुख्ययाजकाः प्राचीनाश्च तमधि
 मत्समौपमावेदनं कृत्वा तस्य विरुद्धां दण्डाज्ञां याचितवन्तः ।
 अहन्तु तान् प्रत्युक्तवान्, कस्मिंश्चिन्मनुष्ये यदि दोष आरोप्यते, १६
 तर्हि स यावद् दोषवक्तृन् साक्षात् दृष्ट्वाभियोगस्य खण्डनार्थं सुयोगं
 न प्राप्नोति, तावद् विनाशार्थमुपहारस्त्वेव तस्य समर्पणं रोमौघाणा-
 मनुषितमिति । ततः परं तेषु मया सार्द्धमेतत् स्थानमागतेष्वहं १७
 कञ्चन विलम्बं न कृत्वा तत्परदिवसे विचारासन उपविश्य तस्य
 नरस्थानयनमादिशं । तं परितिष्ठन्तस्तस्य दोषवक्तारस्तदा मदनु- १८
 मितं कमपिदोषमनारोप्य तस्य विरुद्धं स्त्रीयधर्मसम्बन्धीयेषु केषु- १९
 चिद् विवादिषु प्रवृत्तिरे, विग्रेषतो यीशुनामानमेकं मृतं नर-
 मधि, यस्य विषये पौलस्त्योऽवदत् स जीवतीति । एतेषां विचारे २०
 सन्दिग्धः सन्नहं तमप्राचं, कथास्त्रेतासु तत्र विचारो यिरूशालेमे
 यद् भवेत् तदर्थं त्वं किं तत् स्थानं गन्तुमिच्छसीति । पौलस्त्य २१
 पुनर्विचारं याचित्वा राजाधिराजेन मीमांसार्थं कारायां रक्षितो
 भवितुं प्रार्थयाञ्चक्रे, अतः कैसरस्य समीपं स यावन्न प्रहायिष्यते
 तावदहं तस्य रक्षणमादिशं । तदाधिपाः फीष्टमवादीत्, तस्य २२
 नरस्य सुखात् कथां श्रोतुं ममापि मनौषा सञ्जाता । स प्रत्यवा-
 दीत्, श्वस्तस्य कथा भवता अविष्यत ।

अतस्तत्परदिन आधिपा वर्षीकी च महासमारोहेण सहोप- २३
 स्थाय सहस्रपतिभिर् नगरस्य श्रेष्ठनरैश्च मिलित्वा सभामण्डपं
 प्रविशन्तुः । तदा फीष्टस्यादेशात् पौले समानीते फीष्टो जगद, २४
 भो राजन्नाधिपा, भो अस्माभिः सार्द्धमत्रोपस्थिता महेच्छाः, भवन्तो

मनुष्यमिमं निरीक्षितुमर्हन्ति, यमधि यिरुगालेमे ऽत्र च यिरु-
 दिनां सर्व्वे जना मत्समीपमावेदयित्वा प्रोचैः कथितवान्, इतः
 १५ परमनेन न जीवितव्यमिति । तेन तु वधाहं किमपि कर्म नाका-
 रीति मया बुद्धं, तेनाप्यधीश्वरो विचारं याचितस्तस्मादहं तं
 १६ प्रेषयितुं मतिमकार्षं । पत्रेण तु प्रभुं तमधि यञ्जापयिष्यामि
 तादृशं निश्चितं किमपि मम नास्ति, ततो हेतो भवतां समचं,
 विशेषतो भो राजन्नायिष्या, भवतः समचं स मथानीतः, मन्ये
 १७ विचारे कृते लिखितव्यं किञ्चिन्मया लप्यते । यतः शृङ्खलबद्धस्य
 मनुष्यस्य प्रेषणकाले तस्मिन्नारोपितानां दोषाणां सूचनाञ्चिदृप्ति
 र्मम युक्तिविचद्धा प्रतिभाति ।

२६ १ अनन्तरमायिष्याः पौलं जगद्, स्वपचं कथनस्यानुमतिस्तुभ्यं
 दीयते । तदा पौलो हस्तं प्रसार्याभियोगखण्डनार्थमकथयत् ।
 २ भो राजन्नायिष्या यिरुदिभि र्मम यद्यदभियुज्यते तत् सर्व्वमधि,
 भवतः समचमद्य मयात्मपचं कथयितव्यम्, अनेन खं धन्यं मन्ये,
 ३ विशेषतो भवान् यिरुदिनामुचितेव्याचारेषु विवादिषु चाभिज्ञस्त-
 ज्ञानामि । अतः प्रार्थये, भवान् सहिष्णुभावेन मम कथां श्रोतु-
 ४ मर्हति । आदौ स्वजाते र्मध्ये यिरुगालेमे मम बाह्यकालमारभ्य
 ५ प्रदर्शितमाचारव्यवहारं सर्व्वयिरुदिनो जानन्ति, प्रथमान्मम परिष-
 यप्राप्तत्वाच्च यदीच्छन्ति तर्हीदं साख्यं दातुं शक्नुवन्ति, यदस्मदीय-
 धर्ममतस्य सूक्ष्मतमं पञ्चमवलम्ब्याहं फरीशौ भूत्वा जीवनमथापयन्,
 ६ अस्मत्पूर्वपुरुषान् प्रतीश्वरेण कृतमङ्गीकारमधि चाद्य ममात्र तिष्ठतो
 ७ विचारः क्रियते । तस्यैवाङ्गीकारस्य फलं प्राप्याम इत्याशयास्मदीय-
 दादशवंशानां साकख्यं दिवानिशमेकायामाराधनां करोति । भो
 राजन्नायिष्या, तस्या एवाशयाः कारणाद् यिरुदिभि र्ममाभियोगः

क्रियते । ईश्वरेण मृताणामुत्थापनं भवत्सु किं विश्वासस्थायोग्यं ८
 मन्यते ? भवत्सु, मया हि नासरतीथयीशोर्नाम्नो विरुद्धं बद्धविधं ९
 प्रतिक्रुषाचरणं कर्त्तव्यमिति निरुपायि । अहञ्च विरुग्नालेभे तदेव १०
 कृतवान्, मुख्ययाजकेभ्यश्चाधिकारं सन्ध्या पवित्राणां बह्वन् कारा-
 गृहेषु बद्धवांस्तेषां हत्याकाले स्वसम्पत्तिं ज्ञापितवाञ्छ । सर्वेषु ११
 समाजगृहेष्वहं भूयो भूयस्तेषां शासनं कुर्वंस्तान् धर्म्मनिन्दामकारयं ।
 तेषु सातिशयमुन्मत्तो भूत्वा च विदेशीयनगराणि यावत्, तान-
 पौड्यम् । इत्यनेकदा मुख्ययाजकेभ्योऽधिकारं प्रतिभूत्वञ्च सन्ध्याहं १२
 यदा दक्षेऽकमगच्छं तदा, भो राजन्, मार्गं मध्याह्नकाले सूर्यस्य १३
 तेजसोऽपि प्रखरतरा दीप्तिः स्वर्गाद्वरुञ्च मम मदीयसहपथिका-
 नाञ्च परितो विराजतीति मयादर्शि, सर्व्वेभ्यस्मासु भूमौ पतितेषु १४
 च मामालपन्त्येका वाणी मयाश्रावि, सा वाणीत्रैयभाषया मां
 सम्बोधयन्त्यब्रवीत्, शौल शौल किमर्थं मां पौड्यसि ? कण्ठकेषु १५
 पादाहननं तव दुःसाध्यमिति, तदाहमवादिषं, को भवान् ? प्रभो ।
 स व्याजहार, अहं स यीशु र्यस्त्वया पौड्यते । त्वमुत्तिष्ठ स्वचर- १६
 णयोरेव तिष्ठ च, यतस्तुभ्यमेतदर्थं दर्शनं दत्तवानस्मि, त्वं यद्यद्
 दृष्टवान् तेषु विषयेष्वहं तुभ्यं दर्शनं दास्यामि च, तत्र त्वां भृत्यं
 साक्षिणञ्च कृत्वाधिकारिष्यामि । स्वजातीयेभ्यः परजातीयेभ्यश्च मनु- १७
 ज्येभ्यस्तबोद्धृत्तां सन्नहमिदानीमेतदर्थं तेषां समीपं त्वां प्रहिणोमि
 च, यत् त्वयोद्घाटितेषु तेषां नेत्रेषु ते तिमिराद् दीप्तिं प्रति १८
 श्रैतानस्य कर्त्तव्याश्चेत्तरं प्रति परावृत्त्य मयि विश्वसनेन पापक्षमां
 पवित्रीकृतानां मध्येऽधिकारस्थांश्च लप्यन्त इति । अतो भो राज- १९
 ञ्चापिपा, अहं तस्य स्वर्गीयदर्शनस्याज्ञासङ्गी नाभवम् अपि तु प्रथमं २०
 दक्षेऽकनिवासिषु ततः परं विरुग्नास्त्रेमनिवासिषु विह्वदियाचाः

- कृत्स्नं जनपदञ्च यावत् परजातीनां मध्ये च मनुष्यानिदमज्ञापयं यत्
 तैरनुतापः कर्त्तव्यं ईश्वरं प्रति मनांसि परावर्त्तयितव्यान्नुतापोपयु-
- ११ ज्ञानि कर्त्ताणि च कर्त्तव्यानीति । एतत्कारणाद् यिद्भदिगो धर्मधाञ्चि
 १२ मां सङ्गृह्य व्यापादयितुम् उपपन्नमिरे । ईश्वरान्तु साहाय्यं प्राप्याहमद्य
 यावत् स्थिरः सन् चुद्रेभ्यो महद्भयं साह्यं ददामि, नान्यत् किमपि
 तु व्याहरन् केवलं भाववादिभिर्माग्निना चोक्ता भाविकया इमा
 १३ वदामि, यत् ख्रीष्टः दुःखभोगस्य भाजनं, यत् प्रथमः स ईश्वरस्य प्रजायै
 परजातिभ्यश्च मृतानां पुनरुत्थानेन दीप्तेः संवादं दातुं नियुक्त इति ।
- १४ पौलस्त्येन प्रतिवादं श्रुत्वा ख्रीष्टः, प्रोक्षैरवादीत्, उन्मत्तोऽपि
 १५ पौल, बहुविद्याभ्यासस्त्वाम् उन्मादं गततीति । स त्वाह, भो महा-
 महिम ख्रीष्ट, नाहमुन्मत्तोऽपि तु सत्यस्य सुबोधस्य च कथा व्याह-
 १६ रामि । राजा हि सर्वमेतदभिजानाति तमेवोद्दिश्य साहं निर्भय-
 तरं भाषे । यतो मन्ये, कथानामेतासां मध्ये तस्याविदिता कापि
 १७ नास्ति, यतो नैव कोणे वृत्तमेतत् । भो राजन्नाशिपा भवानं किं
 १८ भाववादिषु विश्वसिति ? जानेऽहं यद् भवान् विश्वसिति । अनेना-
 शिपाः पौलमाह, स्वल्पायासेन मां ख्रीष्टीयानं भवितुं प्रवर्त्तयसि ।
 १९ पौलस्तु व्याजहार, ईश्वरमिदं प्रार्थये यत् स्वल्पेन वा महता वाया-
 सेन न केवलो भवान् अपि तु यावन्तोऽद्य मम कथां शृण्वन्ति ते
 सर्वे भवन्तोऽपि मत्तुच्छा भवन्तु शृङ्खलानिमान्यपहायेति ।
- २० समाप्तार्थां तस्य कथायां देशाध्यक्षो राजा वर्षीकी च तैः
 २१ शार्ङ्गमाषीना नराश्च उक्तस्युः स्थानान्तरं गत्वा च मिथः सम्भाष-
 माणा अवदन् । नरोऽयं वधाहं बन्धनाहं वा किमपि न करोति
 २२ सा । आशिपाश्च ख्रीष्टमाह, नरोऽयं चेत् कैसरं विचारं न प्रार्थ-
 यिष्यत तर्हीतः पूर्वमपि मोक्षनं प्राप्तुमग्रच्छत् ।

पौलस्त्य रोमे गमनसु सुसमाचारप्रचारकञ्च ।

यदा तु समुद्रमार्गेषाम्नाकमितालियादेशमुद्दिश्य याच २७।

कर्त्तव्या प्रत्यभात् तदा पौलोऽन्ये केचिच्छृङ्खलवद्धा मनुष्याश्च राजा-
धिराजीयस्य सैन्यदलस्य यूलियनासि शतपतौ समर्पयाम्बुकिरे,
वयश्चाश्रयादेशस्थोपकूलस्य स्थानानि गमिष्यन्तमाद्रामुत्तीयं पोत- १
मेकमावह्य प्रतस्थिमहे । माकिदनियास्यथिषलनीकीनिवास्थारिष्ठा-
र्खाऽप्यस्माभिः सार्द्धमाभीत् । परदिने भीदोन्पस्थायास्मासु विलम्ब- २
मानेषु यूलियः पौलं प्रति शौजन्यं प्रदर्शयन् बन्धूनां समीपं तस्य
गमनं शुश्रूषासेवनञ्चानुयञ्जे । पुनस्ततः प्रस्थाय वधं वाटूनां प्राति- ४
कूल्यात कुप्रदीपस्य नैकयेनागच्छाम । ततः परं किलिकियापा- ५
न्मुलियादेशयोः समीपस्थं समुद्रं तरित्वा लुकियादेशस्थां मुरा-
माजगाम । तत्र शतपतिरितालियां गन्तुमुद्यतं सिकन्दरियानगरौ- ६
यमेकं पोतमासाद्यास्मांस्तमेवारोहयामास ।

अनन्तरं बह्वदिवसान् शनैः शनैर्गच्छन्तो महायासेन क्रीदस्य ७
सम्मुखमुपातिष्ठामहि, तत्स्थानं गमनात् तु वायुना निवारिताः सन्तः
साल्मोनीनिकटस्थे क्रीतीदीपस्थोपकूल उपतिष्ठामहि । अनन्तरं ८
महायासेन तस्या साल्मोन्याः समीपेनाग्रसरं भूत्वा सुन्दरपोता-
श्रयनामकमेकं स्थानं प्राप्नुम । सासेयापुरी तस्य निकटस्था । इत्थं ९
महाविलम्बे जाते तदा चाश्विनमासीयोपवासकालस्यातीतत्वात्
समुद्रयात्रायां सशङ्कीभूतायां पौलस्तान् प्रवर्त्तयन्नवादीत्, महेच्छाः १०
पश्चाभि यत् समुद्रयात्रायां विपत्तिर्भवाच्चतिस्रः सम्भविष्यति, न
नेवलं भारस्य पोतस्य च किन्त्वस्मत्प्राणानामपीति । शतपतिस्तु ११
पौलस्त्य कथाभ्यः कर्णधारस्य पोतस्वामिनश्च कथास्वधिकं व्यस्यत्
अपि च स पोताश्रयः श्रौतकालयापनेऽनुपयोग्यासीत्, ततो हेतो- १२

- रधिका नराः तस्मात् स्थानादपि प्रस्थातुं यदि शक्यं भवेत् तर्हि
 फैनिकं गत्वा तत्रं श्रौतकालं थापयितुं मतिमकार्षुः. तत् फैनिकं
 क्रीत्याः पोताश्रयः, मुखान् तस्य तोयं दक्षिणपश्चिमदिशमुत्तर-
 १३ पश्चिमदिशञ्च प्रति विसृष्टुं दृश्यते । अनन्तरं दक्षिणसमीरणे बह-
 माने ते स्वान् कृतार्थान् मत्वा पोतं मोचयित्वा क्रीत्याः समीपेना-
 १४ गच्छन् । अनधिककालान्तु परं तस्यास्तटेनावरोहमाणोरङ्गुदोननाञ्ची
 १५ वात्योत्पेदे । तथाक्रान्तः पोतो वायोरभिसुखः स्थातुं न शक्नाक, वयञ्च
 १६ न प्रतिरुध्वावहामहे । ततः परं क्लौदानान् चन्द्रस्य द्वीपस्य निकटं
 १७ गत्वा महतायासेन पोतस्य चन्द्रां नौकां गृहीतुमशक्नुम । तान्तु
 पोतस्थोपरि गृहीत्वा नाविका रज्ज्वादिभिरुपायैः पोतस्याधोभागं
 दृढीकर्तुमथतन्त । अनन्तरं सूक्तिनाम्नि सैकते बाधा सम्भविष्यतीति
 १८ भयात् ते पोतस्य कूपकमवरोह्यावहन्त । अनन्तरं वात्ययास्मास्वात्य-
 न्तिकं क्लिश्यमानेषु ते परस्मिन् दिने कतिपयद्रव्याणि समुद्रे चिचिपु-
 १९ स्तृतीये दिने च खल्लेः पोतस्य सज्जां निश्चिचिपुः । ततः परं कियन्ति
 २० दिनानि यावत् न सूर्यस्य नक्षत्राणां वा प्रकाशे जाते महावात्या-
 याञ्च प्रबलीभूतायां ततः प्रभृत्यस्माकं रचायाः समस्तापहारि ।
 २१ तदा गुरुतरेऽनाहारले जाते पौल्लो जनानां मध्ये तिष्ठन्
 व्याजहार, महेष्काः, भवन्तो मम मन्त्रणां गृहीत्वा चेत् क्रीतीतो
 न प्रस्थाप्य विपत्तिचतीमे न प्राण्यंस्तरिहं तद् युक्तमभविष्यत् ।
 २२ इदानीन्तु भवन्त आश्रयितुमर्हथ, यतो भवतां कस्यापि प्राणानां
 २३ हानिर्न भविष्यति, केवलं पोतस्य । यतोऽहं यस्यास्मि यस्य सेवां
 करोमि च, तस्येश्वरस्यैको दूतो गतनिशायां मामुपस्थाप्यं गदित-
 २४ वान्, मा भेषीः, पौल्ल, यतः कैसरस्य समक्षं त्वयोपस्थातयं । पश्य
 २५ च, पोतस्यास्तव सव्यं सङ्गिन ईश्वरेण तुभ्यं दत्ताः । अतो महेष्का

आश्वसन्तु, यतोऽहमौश्वरे विश्वसिमि, यदहं यदुक्तस्तदेव सम्भविष्यति ।

अपि त्वस्माभिः कस्मिंश्चिद् द्वीपे पतितव्यमिति । १६

आद्रिचाख्ये समुद्र इतस्ततो वहमानानामस्माकं चतुर्द्वायां १७

निग्राथामुपस्थितायां मध्वराचं पोतवाहकैरनुमीयत, यत् किमपि
ख्यं तेषां समीपवर्त्ति भवति । अतस्तोयं परिमाथ विंशति व्यामासै १८

निर्णीताः । किञ्चिद्दूरं गत्वा च पुनः परिमाथ पञ्चदश व्यामा

निर्णीताः । अतः पाषाणमयेषु स्थानेषु पतनभयात् ते पोतस्य पञ्चा- १९

ङ्गागाश्चतुरः पोतभुजानवरोक्ष दिवसारम्भं प्रार्थयन्त । तदा पोत- २०

वाहेषु पोतात् पलायितुमिच्छातो मङ्गात् पोतभुजप्रसारणं कृत्वा

कृत्वा चुद्रां नौकां समुद्रेऽवरोहितवत्सु पौलः शतपतिं योद्धुश्चा- २१

वादीत्, इमे चेत् पोते नावतिष्ठन्ते तर्हि यूयं रक्षां प्राप्तुं न शक्नुथ ।

योद्धारस्तदा नौकाया रञ्जुम्बिच्छा तस्या निपतनमनुजञ्जिरे । २२

दिनारम्भस्य प्रतीचाकाले च पौलः सविनयं सर्वान् खाद्यानि भोक्तु- २३

मादिशन्नवादीत्, चतुर्द्वादिनानि प्रतीक्ष्य यूयमनाहारं कालं व्याप-

यन्तः किमपि न भुक्तवन्तः । अतोऽहं सविनयं ब्रवीमि, यूयं भक्ष्यं २४

गृहीतुमर्हथ, तद्धि युष्माकं रक्षार्थमुपकारि । यतो युष्माकं कस्यापि

शिरसः केग्रे न पतियति । इदमुक्त्वा स पूषमादाय सर्वेषां समस- २५

मौश्वरं धन्यं जगाद् भङ्गा च भोक्तुमारम्भे । तदा सर्वेषामाश्वसे २६

जाते तेऽपि भक्ष्यमगृहीषुः । तस्मिन् पोते वयं साकल्येन षट्सप्त- २७

त्यधिकशतदधं प्राणिन आसु । भक्षेण दृष्टिं प्राप्य ते गोधूमान् २८

समुद्रे निक्षिपन्तः पोतं सघुतरमकार्षुः ।

अनन्तरं दिने जाते ते तत् ख्यं नाभ्यजानन् वङ्गन्वेकन्तु २९

समानतटविशिष्टमलक्षयन् । यदि शक्नुमस्तर्हि पोतं प्रेरयन्तसं तट-

मारोहयाम इति मन्त्रणामकुर्वन्सु । अतएव ते पोतभुजांश्चिच्छा ३०

- समुद्रे पतितुं ददुः, युगपच्च कर्णयो र्वन्धनानि मुक्त्वा वायोः समुख-
मयभागस्थं वातवसनं विश्वार्थं तं समानं तटमुद्दिश्य पोतमपालयन् ।
४१ दिसमुद्रं स्थानं तु प्राप्य पोतं सैकतोपर्यंप्रेरयन् । मङ्गस्तच्च निबद्धो
४२ निखलतोऽतिष्ठत्, पश्चाद्भागस्त्रयीणां प्रभावेण ब्यलीयत । तदा थोद्दृ-
णाभियं मन्त्रणाजायत, यद् वन्दिनोऽस्माभि र्हन्तव्याः, नचेत् कोऽपि
४३ सन्नरणेन पलायिष्यत इति । शतपतिस्तु पौलं रचितुमिच्छन्
तन्मन्त्रणासाधनात् तान् निवर्त्तयन्नदमाज्ञापयामास, ये सन्नरणे
४४ सचमाः प्रथमं ते जले निपत्य स्थलं गच्छन्तु, अपरे तु केऽपि काष्ठ-
फलकानि केऽपि वा पोतात् पतितं किमपि वस्त्ववलम्ब्य यान्तु ।
इत्यमेव च सर्वे रचिताः स्थलं प्रापुः ।

२८१ रक्षाप्राप्तेः परमस्माभिरज्ञायि यत् तस्य द्वीपस्य नाम

- १ मिक्षितेति । तत्रत्या असभ्यजाते र्जनास्यास्मान् प्रत्यक्षामान्यं सौजन्यं
प्रदर्शयामासुः । फलतो वर्त्तमानाया वृष्टेः श्रौतस्य च हेतोरिन्धन-
२ राग्निं प्रज्वाल्य सर्वानस्मान् अनुजगृहः । तदा पौले बहून् सता-
खण्डान् सङ्गृह्णन्धनराग्नौ निक्षिप्रवति विषधर एकस्तापास्त्रिर्गत्य तस्य
४ हस्तं दद्वावसन्मितोऽतिष्ठत् । ते त्वसभ्यजना यदा तं जन्तुं तस्य हस्ते
लम्बमानमपश्यंस्तदा मिथोऽब्रुवन् सर्वथा नरहन्ताथं मनुष्यो यतः
समुद्राद् रचितस्यापि तस्य जीवनं प्रतिफलदाचा नानुज्ञायते ।
५ परन्तु स तं जन्तुमवधूय वज्रौ निक्षिप्य चानिष्टं किमपि न बुभुजे ।
६ ते तु प्रतीक्षमाणा अमन्यत यत् स धस्यते सद्दसा गतायु निर्पति-
ष्यति वेति । इत्थं दीर्घकालं प्रतीक्ष्य यदा तेऽपश्यन् यत् तस्य
किमप्यशुभं न सम्भवति तदा मतान्तरं हत्त्वावदन् स देव इति ।

- ० तस्य स्थानस्य सन्निधौ द्वीपस्य प्रथमनरस्य भूम्यधिकारोऽवि-
द्यत । तस्य नाम पुत्रियः, सोऽस्माननुगृह्य दिनचर्यं यावत् प्रणये-

नास्माकमातिथ्यमकार्षीत् । तदा च पुष्टियस्य पिता ज्वरातिशारेण ८
 पीडितः शय्यागतश्चासीत् । ततः पौलस्तस्थान्तिकमभ्यन्तरं गत्वा
 प्रार्थनां हस्तार्पणञ्च कृत्वा तं रोगमुक्तमकार्षीत् । तथा सति तस्मिन् ९
 द्वीपेऽपरे ये मनुष्या व्याधियस्ता आसंस्ते सर्वेऽप्यागत्यारोगीकृताः ।
 ते हि बह्विधेन सन्धानेनास्मान् सन्धानयामासुः प्रस्थानकाले च १०
 यद्यत् प्रयोज्यं तदस्मास्वर्पयामासुः ।

तस्मिन् द्वीपे सिकन्दरीय एकः पोतः श्रौतकालमयापयत् तस्य ११
 चिह्नमश्विनौ । मासत्रयेऽतीते वयं तमेव पोतमारुह्य प्रस्थिताः । ११
 अनन्तरं सुराकूर्षीं प्राप्य दिनत्रयमवतस्थिमहे । ततश्च वक्रमार्गण १२
 वयं रोगिण्यं प्राप्ताः । पुनरेकस्माद् दिवसात् परं दक्षिणवायौ
 सञ्जाते वयं द्वितीये दिने पुनित्यल्यामुपतस्थिमहे । तत्र भ्रातृना- १४
 साद्य वयं तेषां समीपं सप्तदिनान्ववस्थातुमाश्वासिताः । इत्यमेव
 रोमायामुपतस्थिमहे । अस्माकं संवादं श्रुत्वा तु तत्रत्या भ्रातरो- १५
 ऽस्मत्प्रत्युद्गमनार्थमाप्पियफरं चिष्टावर्णीञ्च यावद् आगतवन्तः । तान्
 दृष्ट्वा पौल ईश्वरं धन्यं वदित्वाश्वासं लब्धवान् ।

रोमायान्पुपस्थितेष्वस्मासु शतपतिर्वन्दिजनान् स्तब्धवाराराधि- १६
 पतौ समर्पयामास । पौलस्त खरवक्त्रेण पदातिना सार्द्धं स्वतन्त्रं
 वस्तुमनुजज्ञे ।

दिनत्रयात् परं पौलो थिह्णदिनां मुख्यनरान् समाह्वययामास । १७
 समागतेषु च तेषु तान् अवादीत्, भो भ्रातरः अस्मदीयजातेः
 पैटकरीतौनां वा विरुद्धं मया किमपि नाकारि, तथाप्यहं शृङ्खल-
 बद्धो थिह्णशालेने रौमीयाणां हस्ते समर्पितः । ते च विचारं कृत्वा १८
 मां विस्तुमैच्छन्, यतः प्राणदण्डार्हः कोऽपि दोषो मयि नावि-
 द्यत । प्रतिवदमानेषु तु थिह्णदिषु कैसरेण विचारस्य प्रार्थनं ममा- १९

वश्यकमभूत्, नास्ति तु स्वजाते विरुद्धं मया कर्त्तव्यः कोऽप्यभि-
 १० थोगः । अतस्तमेव विवादमधि युष्मान् द्रष्टुमालपितुञ्चेच्छक्यं युष्मान्
 आहूतवान्, यत इत्याद्ये लस्य प्रत्याग्राथाः कारणादहं शृङ्खलेनानेन
 ११ वेष्टितः । तदा ते तमूचुः, त्वामधि चिह्नदियादेशाद् वयं पत्रिकां
 न लभ्यवन्तः, न वा भ्रातृणां कोऽप्यागत्य तव कस्यापि दोषस्य
 १२ संवादमानीतवान् कथां वा कथितवान् । तव तु मतं किं तत्
 तवैव सुखाच्छ्रोतुमस्मभ्यं युक्तं मन्यते, यतस्तं सम्प्रदायमधि जानीमो
 १३ यत् सर्व्वच तत्प्रतिकूलं कथ्यते । अतस्त्वैस्तस्य हते दिवसे निश्चिते-
 ऽधिकतराः पान्थशास्त्रां तस्यान्तिकमाजग्मुः, स च प्रातरारभ्य सन्ध्यां
 यावत् साध्यं दत्त्वा तान् ईश्वरराज्यस्य व्याख्यानबोधयत्, मोक्षे
 र्व्यवस्थातो भाववादिनां गन्धेभ्यश्चोद्धृता यीशोः कथा गृहीतुं प्राव-
 १४ र्तयच्च । तदा केऽपि तस्य वाक्यानि जगृह्युः केऽपि च तत्र न
 १५ विश्वस्यसुः । शेषे ते परस्परमनैक्यमत्यः व्यसृज्यन्त । पौलस्तु तानि-
 मामेकां बाष्णीमुक्तवान्, पवित्र आत्मा भाववादिना यिग्राथाहेन
 युष्माकं पूर्व्वपुरुषानधि सम्यगिदं कथितवान्,

१६ जातेरस्याः समीपं त्वं गत्वा ब्रूहि कथामिमां ।

श्रोष्यथ श्रवणेनेव किन्तु नानुभविष्यथ ।

तथा द्रक्ष्यथ दृष्ट्या हि नैव त्वास्मिन्नविष्यथ ॥

१७ स्खलीभूतं मनुष्याणाम् एतेषां हृदयं यतः ।

मन्दं शृण्वन्ति ते कर्णैः स्वनेत्रे मीलयन्ति च ॥

न चेत् ते लोचने दृष्ट्वा स्वकर्णैर्विनिगम्य च ।

बोधं लब्ध्वा स्वचित्तैश्चावर्त्तयन्ति मनो यदि ।

तर्हि तैर्मत्त आरोग्यं गृहीतव्यं भविष्यति ॥

अतो युष्माभिरिदं ज्ञायतां यदीश्वरस्य परिचाषोपायः परजाती- १८
यानां समीपं प्रहितं ते च ओयन्तीति । तस्मिन्नेतत् कथितवति १९
धिहृदिनो मिथो मृगं विवदमानाः प्रतस्थिरे ।

अनन्तरं पौलः सम्पूर्णं वर्षद्वयं भाटकीये गृहेऽवसत्, यावन्तस्य २०
मनुव्याप्तञ्च तमभ्यगच्छंस्ताम् परिगृह्य बाधां विना सम्पूर्णासाहसे- २१
नेश्वरस्य राज्यमघोषयत् प्रभो र्शीघ्रोः स्त्रीष्टस्य कथाञ्चाग्निञ्चयत् ।

इति ॥

रोमिणः प्रति प्रेरितस्य पौलस्य पत्रं ।

मङ्गलाचरणम् आभाषश्च ।

- १ ईश्वरो निजपुत्रमधि यं सुसंवादं भाववादिभि धर्मग्रन्थे प्रति-
श्रुतवान् तं सुसंवादं प्रचारयितुं पृथक्कृत आह्वतः प्रेरितश्च प्रभो
२ यीशुख्रीष्टस्य दासो यः पौलः स रोमानगरस्थान् ईश्वरप्रियान्
३ आह्वतांश्च पविचलोकान् प्रति पत्रं लिखति । अस्माकं स प्रभु यीशुः
४ ख्रीष्टः शारीरिकसम्बन्धेन दायूदो वंगोद्भवः पविचस्थात्मनः सम्बन्धेन
चेश्वरस्य प्रभाववान् पुत्र इति ज्ञानानात् तस्योत्त्वानेन प्रतिपन्नं ।
५ अपरं येषां मध्ये यीशुना ख्रीष्टेन यूयमप्याह्वतास्ते अन्यदेशीयलोका-
६ स्तस्य नास्ति विश्वस्य निदेशपाहिणो यथा भवन्ति तदभिप्रायेण वयं
७ तस्माद् अनुग्रहं प्रेरितत्वपदञ्च प्राप्ताः । तातेनास्माकम् ईश्वरेण
प्रभुणा यीशुख्रीष्टेन च युक्तभ्यम् अनुग्रहः शान्तिश्च प्रदीयेतां ।
८ प्रथमतः सर्वस्मिन् जगति युष्माकं विश्वासस्य प्रकाशितत्वाद् अहं
युष्माकं सर्वेषां निमित्तं यीशुख्रीष्टस्य नाम गृह्यन् ईश्वरस्य धन्यवादं
९ करोमि । अपरम् ईश्वरस्य प्रसादाद् बङ्ककाक्षात् परं साम्प्रतं युष्माकं
समीपं यातुं कथमपि यत् सुयोगं प्राप्नोमि, एतदर्थं निरन्तरं
युष्माकं नामानुच्चारयन् निजासु सर्वप्रार्थनासु सर्वदा निवेदयामि,
१० एतस्मिन् यमहं तत्पुत्रीयसुसंवादप्रचारणेन मनसा परिचरामि स
११ ईश्वरो मम साक्षी विद्यते । यतो युष्माकं मम च विश्वासेन वचम्
१२ उभये यथा शान्तियुक्ता भवाम इति कारणाद् युष्माकं स्वैर्युक्तरार्थं
युक्तभ्यं किञ्चित्परमार्थदानदानाय युष्मान् साक्षात् कर्तुं मदीया
१३ वाञ्छा । हे भ्रातृगण भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये यदत् तदद् युष्माकं

मध्येऽपि यथा फलं भुञ्जे तदभिप्रायेण सुडुर्मुडु चुंश्नाकं समीपं
गन्तुम् उद्यतोऽहं किन्तु यावद् अद्य तस्मिन् रामने मम विघ्नो
जात इति यूयं यद् अज्ञातास्तिष्ठथ तदहम् उचितं न बुध्ये ।

अहं सभ्यासभ्यानां विददविदताञ्च सर्व्वेषाम् षष्ठी विद्ये । १४
अतएव रोमानिवासिनां युष्माकं समौपेऽपि यथाशक्ति सुसंवादं १५
प्रचारयितुम् अहम् उद्यतोऽस्मि । यतः ख्रीष्टस्य सुसंवादो मम १६
सम्भास्यदं नहि स ईश्वरस्य शक्तिस्वरूपः सन् आधिहृदीयेभ्यो ऽन्य-
जातीयान् यावत् सर्व्वजातीयानां मध्ये यः कश्चिद् तत्र विश्वसिति
तस्यैव त्राणं जनयति । यतः विश्वासस्य समपरिमाणम् ईश्वरस्य १७
धार्मिकता तत्सुसंवादे प्रकाशते । तदधि धर्मपुस्तकेऽपि लिखित-
मिदं धार्मिको जनो विश्वासेन जीविष्यति ।

यीशुख्रीष्टुनैव धार्मिकतालाभ ।

प्रतिमापूजकानां पापावस्थायाः कथनम् ।

फलतो ये मानवाः पापकर्षणा मत्यातां रुन्धन्ति तेषां सर्व्वस्य १८
दुराचरणस्याधर्मस्य च विरुद्धं स्वर्गाद् ईश्वरस्य कोपः प्रकाशते । यत १९
ईश्वरमधि यद्यद् ज्ञेयं तद् ईश्वरः स्वयं तान् प्रति प्रकाशितवान्
तस्मात् तेषाम् अगोचरं नहि । फलतस्तस्यानन्तशक्तौश्वरत्वादीन्य- २०
दृश्यान्वपि सृष्टिकालम् आरभ्य कर्मसु प्रकाशमानानि दृश्यन्ते
तस्मात् तेषां दोषप्रचालनस्य पन्था नास्ति । अपरम् ईश्वरं ज्ञात्वापि २१
ते तम् ईश्वरज्ञानेन नाद्रियन्त हतज्ञा वा न जाताः ; तस्मात् तेषां
सर्व्वे तर्का विफलीभूताः, अपरञ्च तेषां संवेदशून्यानि मर्गासि
तिमिरे, मग्नानि । ते स्वान् ज्ञानिनो ज्ञात्वा ज्ञानहीना अभवन् २२
अनश्वरस्येश्वरस्य गौरवं विहाय नश्वरमनुष्यपशुपक्ष्युरोगामिप्रभृते- २३
राक्षसिभिश्चिष्टप्रतिमास्तेराश्रिताः ।

- १४ इत्थं त ईश्वरस्य सत्यतां विहाय मृष्टामतम आश्रितवन्तः
सच्चिदानन्दं सृष्टिकर्तारं त्यक्त्वा सृष्टवस्तुनः पूजां सेवाञ्च कृतवन्तः ;
- १५ इति हेतोरेश्वरस्तान् कुक्रियायां समर्थं निजनिजकुचिन्ताभिला-
१६ षाभ्यां खं खं शरीरं परस्परम् अपमानितं कर्तुम् अददात् । ईश्व-
रेण तेषु क्वभिलाषे समर्पितेषु तेषां योषितः स्नाभाविकाचरणम्
१७ अपहृद्य विपरीतकृत्ये प्रावृत्तन्तः ; तथा पुरुषा अपि स्नाभाविक-
योषित्मङ्गलं विहाय परस्परं कामदृशानुना दग्धाः सन्तः पुमांसः
पुंभिः साकं कुकृत्ये समामज्य निजनिजभ्रान्तेः समुचितं फलम्
१८ अलभन्त । ते खेषां मनःस्त्रीश्वराय स्थानं दातुम् अनिच्छुकास्ततो
हेतोरेश्वरस्तान् प्रति दुष्टमनस्कत्वम् अविहितक्रियत्वञ्च दत्तवान् ।
१९ अतएव ते सर्व्वे ऽन्याथो व्यभिचारो दुष्टत्वं लोभो जिघांसा ईर्ष्या
वधो विवादस्तातुरी कुमतिरित्यादिभिर्दुष्कर्म्मभिः परिपूर्णाः सन्तः
२० कर्णजपा अपवादिन ईश्वरद्वेषका हिंसका अहङ्कारिण आत्मस्वाधिनः
२१ कुकर्म्मात्पादकाः पित्रोराज्ञालङ्घका अत्रिचारका नियमकङ्घिनः स्नेह-
२२ रहिता अतिद्वेषिणो निर्दयाश्च जाताः । ये जना एतादृशं कर्म्म
कुर्व्वन्ति त एव मृत्तियोग्या ईश्वरस्य विचारमीदृशं ज्ञात्वापि त
एतादृशं कर्म्म स्वयं कुर्व्वन्ति केवलमिति नहि किन्तु तादृशकर्म्म-
कारिषु लोकेष्वपि प्रीयन्ते ।

पापेन यिद्गद्गादीनां सर्व्वमनुष्याणां दण्डनीयत्वस्य कथनम् ।

- २१ हे परदूषक मनुष्य, यः कश्चन त्वं भवसि तत्रोत्तरदानाय
पन्था नास्ति यतो यस्मात् कर्म्मणः परस्त्वया दूष्यते तस्मात् त्वमपि
१ दूष्यसे, यतस्तं दूषयन्नपि त्वं तद्वद् आचरसि । किन्त्वेतादृगाचारिभ्यो
२ यं दण्डम् ईश्वरो निश्चिनोति स यथार्थं इति वयं जानीमः । अत-
एव हे मानुष, त्वं यादृगाचारिणो दूषयसि स्वयं यदि तादृगाच-

रषि तर्हि त्वम् ईश्वरदण्डात् पलायितुं शक्यसीति किं बुध्यसे ?
 अपरं तव मनसः परिवर्तनं कर्तुम् ईश्वरस्यानुग्रहो भवति तन्न ४
 बुद्ध्या त्वं किं तदीयानुग्रहचमाचिरसद्विष्णुत्वनिधिं तुच्छीकरोषि ?
 तथा स्वान्तःकरणस्य कठोरत्वात् खेदराहित्याच्चेश्वरस्य न्याय्यविचार- ५
 प्रकाशनस्य क्रोधस्य च दिनं यावत् किं स्वार्थं कोपं सञ्चिनोषि ?
 किन्तु स एकैकमनुजाय तत्कर्मानुसारेण प्रतिफलं दास्यति ; ६
 वस्तुतस्तु ये जना धैर्यं धृत्वा सत्कर्म कुर्वन्तो महिमा सत्कारोऽम- ७
 रत्वञ्चैतानि मृगयन्ते तेभ्योऽनन्तजीवनं दास्यति । अपरं ये जनाः ८
 सत्यधर्मम् अगृहीत्वा विपरीतधर्मम् गृह्णन्ति तादृशा विरोधिजनाः
 कोपं क्रोधञ्च भोक्ष्यन्ते । आ यिह्मदिनो यूनानीयान् पर्यन्तं यावन्तः ९
 कुकर्माकारिणः प्राणिनः सन्ति ते सर्व्वे दुःखं यातनाञ्च गमिष्यन्ति ;
 किन्तु आ यिह्मदिनो यूनानीयपर्यन्ता यावन्तः सत्कर्माकारिणो १०
 लोकाः सन्ति तान् प्रति महिमा सत्कारः शान्तिश्च भविष्यन्ति ।
 ईश्वरस्य विचारे पक्षपातो नास्ति । अलभ्यवस्थाशास्त्रै र्यैः ११
 पापानि कृतानि व्यवस्थाशास्त्रालम्बनानुरूपस्तेषां विनाशो भवि- १२
 ष्यति ; किन्तु अलभ्यवस्थाशास्त्रा ये पापान्यकुर्वन् व्यवस्थानुसारादेव
 तेषां विचारो भविष्यति । व्यवस्थाश्रोतार ईश्वरस्य समीपे धार्मिका १३
 भविष्यन्तीति नहि किन्तु व्यवस्थाचारिण एव धार्मिकीकरिष्यन्ते ।
 यतो ऽलभ्यवस्थाशास्त्रा परजातीयलोका यदि स्वभावतो व्यवस्था- १४
 नुरूपान् आचारान् कुर्वन्ति तर्ह्यलभ्यशास्त्राः सन्तोऽपि ते तेषां
 व्यवस्थाशास्त्रमिव स्वयमेव भवन्ति । तेषां मनसि साक्षिरूपे सति १५
 तेषां वितर्केषु च कदा तान् दोषिणः कदा वा निर्दोषान् कृतवस्तु
 ते स्वान्तर्लिखितस्य व्यवस्थाशास्त्रस्य प्रमाणं स्वयमेव ददति । यस्मिन् १६
 दिने मथा प्रकाशितस्य सुसंवादस्यानुसाराद् ईश्वरो यीशुख्रीष्टेन

मानुषाणाम् अन्तःकरणानां गूढाभिप्रायान् धृत्वा विचारयिष्यति तस्मिन् विचारदिने तत् प्रकाशयिष्यते ।

- १० पश्य त्वं स्वयं यिद्ब्रूदौति विख्यातो व्यवस्थोपरि विश्वासं करोषि,
 १८ ईश्वरमुद्दिश्य स्वं स्नाघसे, तथा व्यवस्थया शिचितो भूत्वा तस्याभि-
 १९ मतं जानासि, सर्वासां कथानां सारं विविचे, अपरं ज्ञानस्य सत्यतायास्वाकारस्वरूपं शास्त्रं मम समीपे विद्यत अतो ऽन्धलोकानां
 २० मार्गदर्शयिता तिमिरस्थितलोकानां मध्ये दीप्तिस्वरूपोऽज्ञानलोकेभ्यो
 २१ ज्ञानदाता शिशूनां शिचयिताहमेवेति मन्यसे । परान् शिचयन् स्वयं स्वं किं न शिचयसि ? वस्तुतश्चौर्यनिषेधव्यवस्थां प्रचारयन् त्वं
 २२ किं स्वयमेव चोरयसि ? तथा परदारगमनं प्रतिषेधन् स्वयं किं परदारान् गच्छसि ? तथा त्वं स्वयं प्रतिमादेषी सन् किं मन्दिरस्य
 २३ द्रव्याणि हरसि ? यस्त्वं व्यवस्थां स्नाघसे स त्वं किं व्यवस्थाम् अवमत्य
 २४ नेश्वरं समन्यसे ? शास्त्रे यथा लिखति परजातीयानां समीपे युष्माकं दोषाद् ईश्वरस्य नाम्नो निन्दा भवति ।
 २५ यदि व्यवस्थां पालयसि तर्हि तव त्वक्केदक्रिया सफला भवति ; यदि व्यवस्थां लङ्घसे तर्हि तव त्वक्केदोऽलक्केदो भवि-
 २६ ष्यति । यतो व्यवस्थाशास्त्रादिष्टधर्मकर्माचारौ पुमान् अलक्केदौ
 २७ सन्नपि किं त्वक्केदिनां मध्ये न गणयिष्यते ? किन्तु लब्धशास्त्र-
 २८ ण्डिञ्जलक् च त्वं यदि व्यवस्थालङ्घनं करोषि तर्हि व्यवस्थापालकाः
 २९ स्वाभाविकाच्छिञ्जलचो लोकस्त्वां किं न दूषयिष्यन्ति ? तस्माद् यो वाञ्छे यिद्ब्रूदौ स यिद्ब्रूदौ नहि तथाङ्गस्य यस्त्वक्केदः स त्वक्केदो
 ३० नहि ; किन्तु यो जन आन्तरिको यिद्ब्रूदौ स एव यिद्ब्रूदौ अपरञ्च केवललिखितया व्यवस्थया न किन्तु मानसिको यस्त्वक्केदो यस्य च प्रशंसा मनुष्येभ्यो न भूत्वा ईश्वराद् भवति स एव त्वक्केदः ।

अपरञ्च थिङ्गदिनः किं श्रेष्ठत्वं ? तथा लक्वडेदस्य वा किं फलं ? ३ १
 सर्व्वथा वङ्गनि फलानि सन्ति, विशेषत ईश्वरस्य शास्त्रं तेभ्योऽदीयत । २
 कैश्चिद् अविश्वसने ह्यते तेषाम् अविश्वसनात् किम् ईश्वरस्य विश्वास- २
 ताया हानिरुत्पत्स्यते ? केनापि प्रकारेण नहि । यद्यपि सर्व्वे मनुष्या ४
 मिथ्यावादिनस्तथापौश्वर, सत्यवादी । शास्त्रे यथा लिखितमास्ते,

अतस्त्वन्तु स्ववाक्येन निर्द्दोषो हि भविष्यसि ।

विचारे चैव निष्प्रापो भविष्यसि न संग्रहः ॥

अस्माकम् अन्यायेन यदीश्वरस्य न्यायः प्रकाशते तर्हि किं वदि- ५
 श्यामः ? अहं मानुषाणां कथामिव कथां कथयामि, ईश्वरः समु- ६
 चितं दण्डं दत्त्वा किम् अन्यायी भविष्यति ? इत्थं न भवतु, तथा ६
 यतीश्वरः कथं जगतो विचारयिता भविष्यति ? मम मिथ्यावाक्य- ७
 वदनाद् यदीश्वरस्य सत्यत्वेन तस्य महिमा वर्द्धते तर्हि कस्मादहं ८
 विचारेऽपराधित्वेन गण्यो भवामि ? मङ्गलार्थं पापमपि करणीय- ८
 मिति वाक्यं त्वया कुतो नोच्यते ? किन्तु चैरुच्यते ते नितान्तं ८
 दण्डस्य पाचाणि भवन्ति; तथापि तदाकथम् अस्माभिर्युच्यत इत्य- ८
 स्माकं ज्ञानिं कुर्व्वन्तः कियन्तो लोका वदन्ति ।

अन्यलोकेभ्यो वयं किं श्रेष्ठाः ? कदाचन नहि यतो थिङ्गदिनो ९
 यूनानीयाश्च सर्व्वेव पापस्यायत्ता इत्यस्य प्रमाणं वयं पूर्व्वम् अद- ९
 दाम । छिपि यथास्ते, १०

‘नैकोऽपि धार्मिको जनः ।

तथा ज्ञानीश्वरज्ञानी मानवः कोऽपि नास्ति हि । ११

. विमार्गगामिनः सर्व्वे सर्व्वे दुष्कर्म्मकारिणः । १२

एको जनोऽपि नो तेषां साधुकर्म्म करोति च ।

तथा तेषान्तु वै कण्ठा अनावृतम्मानवत् । १३

- स्तुतिवादं प्रकुर्वन्ति जिज्ञाभिस्ते तु केवलं ।
 १४ तेषामोष्ठस्य निम्बे तु विषं तिष्ठति सर्पवत् ।
 सुखं तेषां हि ग्रापेन कपटेन च पूर्यते ।
 १५ रक्तपाताय तेषां तु पदानि चिप्रगानि च ।
 १६ यथि तेषां मनुष्याणां नाशः क्लेशश्च केवलः ।
 १७ ते जना नहि जानन्ति पन्थानं सुखदायिनं ।
 १८ परमेष्ठाद् भयं यत्तत् तच्चक्षुषोरगोचरं ।'
 १९ व्यवस्थायां यद्यस्तिखति तद् व्यवस्थाधीनान् लोकान् उद्दिश्य
 खिखतीति वयं जानीमः । ततो मनुष्यमात्रो निरुत्तरः सन् ईश्व-
 २० रस्य साक्षाद् अपराधी भवति । अतएव व्यवस्थानुरूपैः कर्मभिः
 कश्चिदपि प्राणीश्वरस्य साक्षात् धार्मिकीकृतो भवितुं न शक्यति
 यतो व्यवस्थया पापज्ञानमात्रं जायते ।
 यीशुख्रीष्टे विश्वासैव धार्मिकतालाभः ।
 २१ किन्तु व्यवस्थायाः पृथग् ईश्वरेण देया धार्मिकता व्यवस्थाया
 भाववादिगणस्य च वचनैः प्रमाणीकृता सती इदानीं प्रकाशते ।
 २२ यीशुख्रीष्टे विश्वासकरणाद् ईश्वरेण दत्ता धार्मिकता सकलेषु
 २३ प्रकाशिता सती सर्वान् विश्वास्विनः प्रति वर्त्तते । तेषां कोऽपि
 प्रभेदो नास्ति, यतः सर्वे एव पापिनः ईश्वरीयतेजोहीनाश्च जाताः ।
 २४ त ईश्वरस्थानुपहात् मुख्यं विना ख्रीष्टकृतेन परिचायेन धार्मिकी-
 २५ कृता भवन्ति । यस्मात् ख्रीष्टोणितेन विश्वासात् पापनाशको बली
 भवितुं स एव पूर्वम् ईश्वरेण निश्चितः, इत्यम् ईश्वरीयसहिष्णु-
 त्वात् पुराकृतपापानां मार्जनकरणे ख्रीयधार्मिकता तेन प्रकाशते,
 २६ वर्त्तमानकालीयाऽपि खधार्मिकता तेन प्रकाशते, अपरं यीशु विश्वा-
 २७ स्विनं धार्मिकीकुर्वन्नापि स धार्मिकस्तिष्ठति । तर्हि कुचात्मसाधा ?

सा दूरौक्यता ; कथा व्यवस्थया ? किं क्रियारूपव्यवस्थया ? इत्थं नहि
किन्तु तत् केवलविश्वासरूपया व्यवस्थयैव भवति । अतएव व्यवस्थानु- २८
रूपाः क्रिया विना केवलेन विश्वासेन मानवः धार्मिकीकृतो भवितुं
शक्नोतीत्यस्य राद्धान्तं दर्शयामः । स किं केवलचिह्नदिनाम् ईश्वरो २९
भवति ? परजातीयानाम् ईश्वरो न भवति ? परजातीयानामपि
भवति ; यस्माद् एक ईश्वरो विश्वासात् लक्छेदिनो विश्वासेनालक्- ३०
छेदिनस्य धार्मिकीकरिष्यति । तर्हि विश्वासेन वयं किं व्यवस्थां ३१
लुप्याम ? इत्थं न भवतु वयं व्यवस्थां संस्थापयाम एव ।

अस्माकं पूर्वपुरुष अब्राहामः कायिकक्रियया किं लब्धवान् ४ १
एतदधि किं वदिस्यामः ? स यदि निजक्रियाभ्यः धार्मिको भवेत् २
तर्हि तस्यात्मस्वाघां कर्तुं पन्था भवेदिति सत्यं, किन्वीश्वरस्य समीपे
नहि । शास्त्रे किं लिखति ? अब्राहाम ईश्वरे विश्वसनात् स ३
विश्वासस्तस्मै धार्मिकतार्थं गणितो बभूव । कर्मकारिणो यद् वेतनं ४
तद् अनुग्रहस्य फलं नहि किन्तु तेनोपार्जितं मन्तव्यम् । किन्तु यः ५
पापिनं धार्मिकीकरोति तस्मिन् विश्वासिनः कर्महीनस्य जनस्य यो
विश्वासः स धार्मिकतार्थं गण्यो भवति । अपरं यं क्रियाहीनम् ६
ईश्वरः धार्मिकीकरोति तस्य धन्यवादं दायूद् वर्णयामास, यथा,

‘स धन्योऽघानि मृष्टानि यस्यागांस्यावृतानि च । ७

स च धन्यः परेशेन पापं यस्य न गण्यते ।’ ८

एष धन्यवादस्त्वक्छेदिनम् अलक्छेदिनं वा कं प्रति भवति ? ९
अब्राहामस्य विश्वासः धार्मिकतार्थं गणित इति वयं वदामः । स १०
विश्वासस्तस्य लक्छेदित्वावस्थायां किम् अलक्छेदित्वावस्थायां कस्मिन्
समये धार्मिकतेव गणितः ? लक्छेदित्वावस्थायां नहि किन्त्वलक्-
छेदित्वावस्थायां । अपरञ्च स यत् सर्वेषाम् अलक्छेदिनां विश्वा- ११

- १९ सिनाम् आदिपुरुषो भवेत्, ते च धार्मिका गण्डेरण्; ये च लोकाः
 केवलं द्विभ्रलक्षो न सन्तो ऽस्मत्पूर्वपुरुष आत्माहामोऽद्विभ्रलक् सन्
 येन विश्वासमार्गेण गतवान् तेनैव तस्य पादचिह्नेन गच्छन्ति तेषां
 लक्केदिनामप्यादिपुरुषो भवेत् तदर्थम् अलक्केदिनो मानवस्य
 विश्वासात् धार्मिकता उत्पद्यत इति प्रमाणस्वरूपं लक्केदिचिह्नं च
 १९ प्राप्नोत् । आत्माहामो अगतो ऽधिकारी भविष्यति यैषा प्रतिज्ञा
 तं तस्य वंशस्य प्रति पूर्वम् अक्रियत सा व्यवस्थामूलिका नहि
 १४ किन्तु विश्वासजन्यधार्मिकतामूलिका । यतो व्यवस्थावस्त्रमिदो
 यद्यधिकारिणो भवन्ति तर्हि विश्वासो विफलो जायते सा
 १५ प्रतिज्ञापि लुप्तैव । अधिकन्तु व्यवस्था कोपं जनयति यतो
 १६ ऽविद्यमानायां व्यवस्थायाम् आज्ञालङ्घनं न सम्भवति । अतएव
 सा प्रतिज्ञा यद् अनुग्रहस्य फलं भवेत् तदर्थं विश्वासमूलिका
 यतस्तथात्वे तदंशसमुदायं प्रति अर्थतो ये व्यवस्थया तदंशसम्भवाः
 केवलं तान् प्रति नहि किन्तु य आत्माहामौयविश्वासेन तत्सम्भवा-
 १७ स्तानपि प्रति सा प्रतिज्ञा स्थासुर्भवति । यो निर्जीवान् सजी-
 वान् अविद्यमानानि वस्तूनि च विद्यमानानि करोति आत्माहामस्य
 विश्वासभूमेस्तस्येश्वरस्य साक्षात् सोऽस्माकं सर्वेषाम् आदिपुरुष
 आत्मे, यथा लिखितं विद्यते, 'अहं त्वां ब्रह्मजातीनाम् आदि-
 पुरुषं कृत्वा नियुक्तवान् ।'
 १८ तदीयस्तादृशो वंशो जनिष्यते यदिदं वाक्यं प्रतिश्रुतं तदनु-
 साराद् आत्माहामो ब्रह्मदेशीयलोकानाम् आदिपुरुषो यद् भवति
 १९ तदर्थं सोऽनपेक्षितमय्यपेक्षमाणो विश्वासं कृतवान् । अपरञ्च
 क्षीणविश्वासो न भूत्वा शतवत्सरवयस्कृत्वात् स्वशरीरस्य जरां
 २० सारानाद्यः स्वभार्याया रजोनिवृत्तिञ्च दृणाय न मेने । अपरम्

अविश्वासाद् ईश्वरस्य प्रतिज्ञावचने कमपि संग्रहं न चकार ;
 किन्त्वैश्वरेण यत् प्रतिश्रुतं तत् साधयितुं शक्यत इति निश्चितं ११
 विज्ञाय दृढविश्वासः सन् ईश्वरस्य महिमानं प्रकाशयामासकार । इति
 हेतोस्तस्य स विश्वासस्तदीयधार्मिकतेव गणयाञ्चक्रे । धार्मिकतेवा- १२
 गण्यत तत् केवलस्य तस्य निमित्तं लिखितं नहि, अस्माकं निमित्त- १२
 मपि, यतोऽस्माकं पापनाशार्थं समर्पितोऽस्माकं धार्मिकताप्राप्त्यर्थञ्चो- २४
 त्वापितोऽभवत् योऽस्माकं प्रभु यीशुस्तस्योत्थापयितरौश्वरे यदि वयं २५
 विश्वासमस्तस्माकमपि सएव विश्वासः धार्मिकतेव गणयिष्यते ।

विश्वासेन धार्मिककौतुहात् वयम् ईश्वरेण साङ्गं प्रभुणास्माकं ५१
 यीशुस्त्रीष्टेन मेलनं प्राप्ताः । अपरं वयं यस्मिन् अनुग्रहाश्रये १
 तिष्ठामस्तन्मार्थं विश्वासमार्गेण तेनैवानीता वयम् ईश्वरीयविभव-
 प्राप्तिप्रत्याशया समानन्दाः । तत् केवलं नहि किन्तु क्लेशभोगे- २
 ऽप्यानन्दामो यतः क्लेशाद् धैर्यं जायत इति वयं जानीमः, धैर्याच्च
 परीक्षितत्वं जायते, परीक्षितत्वात् प्रत्याशा जायते, प्रत्याशातो- ४
 ब्रौहितत्वं न जायते, यस्माद् अस्मभ्यं दत्तेन पवित्रेणात्मनास्माकम् ५
 अन्तःकरणानीश्वरस्य प्रेमवारिणा सिक्तानि । अस्मासु निरुपायेषु ६
 सत्सु स्त्रीष्ट उपयुक्ते समये पापिनां निमित्तं स्त्रीयान् प्राणान् ७
 अत्यजत् । हितकारिणो जनस्य हते कोऽपि प्राणान् त्यक्तुं साहसं ७
 कर्तुं शक्नोति, किन्तु धार्मिकस्य हते प्रायेण कोऽपि प्राणान् न
 त्यजति । किन्त्वस्मासु पापिषु सत्त्वपि निमित्तमस्माकं स्त्रीष्टः ८
 स्वप्राणान् त्यक्तवान्, तत ईश्वरोस्मान् प्रति निजं परमप्रेमाणं ९
 दर्शितवान् । अतएव तस्य रक्तपातेन धार्मिककौतुहात् वयं नितान्तं ९
 तेन कोपाद् उद्धारिष्यामहे । फलतो वयं यदा रिपव आसु १०
 तद्देश्वरस्य पुत्रस्य मरणेन तेन साङ्गं यद्यस्माकं मेलनं जातं तर्हि

११ मेखनप्राप्ताः सन्नोऽवश्यं तस्य जीवनेन रक्षां लप्स्यामहे । तत्
केवलं नहि किन्तु येन मेखनम् अन्नभामहि तेनास्माकं प्रभुना
यीशुख्रीष्टेन साम्प्रतम् ईश्वरे समानन्दामस्य ।

चादमा यथा पापं मृतिश्च तथा यीशुना धार्मिकता

जननजीवनञ्च ।

- १२ तथा सति, एकेन मानुषेण पापं पापेन च मरणं जगति
प्राविशत् अपरं सर्वेषां पापित्वात् सर्वे मानुषा मृते निर्घ्ना अभवन् ।
१३ यतो व्यवस्थादानसमयं यावत् जगति पापम् आसीत् किन्तु यच्च
१४ व्यवस्था न विद्यते तत्र पापस्यापि गणना न विद्यते । तथाप्यादमेन
यादृशं पापं कृतं तादृशं पापं यैर्नाकारि आदमम् आरभ्य मोक्षं
यावत् तेषामप्युपरि मृत्युं राजत्वम् अकरोत् स आदमो भाव्या-
१५ दमस्य निर्दर्शनमेवास्ते । किन्तु पापकर्माणो यादृशो भावस्तादृशं
दानकर्माणो भावो न भवति यत एकस्य जनस्यापराधेन यदि बहूनां
मरणम् अघटत तथापीश्वरानुग्रहस्तदनुग्रहमूलकं दानस्यैकेन जने-
नार्थाद् यीशुना ख्रीष्टेन बहुषु बाह्यस्यातिबाहुल्येन फलति ।
१६ अपरम् एकस्य जनस्य पापकर्म यादृक् फलयुक्तं दानकर्म तादृक् न
भवति यतो बिचारकर्मेकं पापम् आरभ्य दण्डजनकं बभूव, किन्तु
१७ दानकर्म बहुपापान्यारभ्य धार्मिकताजनकं बभूव । यत एकस्य
जनस्य पापकर्मेतस्तेनैकेन यदि मरणस्य राजत्वं जातं तर्हि ये जना
अनुग्रहस्य बाहुल्यं धार्मिकतादानञ्च प्राप्नुवन्ति त एकेन जनेन,
१८ अर्थात् यीशुख्रीष्टेन, जीवने राजत्वम् अवश्यं करिष्यन्ति । एको-
ऽपराधो यद्वा सर्वमानवानां दण्डगामी मार्गोऽभवत्, तद्वा एकं
धार्मिकतादानं सर्वमानवानां जीवनयुक्तधार्मिकतागामी मार्ग एव ।
१९ अपरम् एकस्य जनस्याज्ञाच्छब्दाद् यथा बहवोऽपराधिनो जाता-

स्तदद् एकस्याज्ञाचरणाद् बहवो धार्मिकीष्टता भवन्ति । अधिकन्तु १०
 व्यवस्थागमनाद् अपराधस्य बाहुल्यं जातं किन्तु यच्च पापस्य
 बाहुल्यं तत्रैव तस्माद् अनुग्रहस्य बाहुल्यम् अभवत् । तेन मृत्युना ११
 यदत् पापस्य राजत्वम् अभवत् तदद् अस्माकं प्रभुयीशुखीष्ट-
 द्वारानन्तजीवनदायिधार्मिकतयानुग्रहस्य राजत्वं भवति ।

विश्वासस्य फलम् धर्माचरणम् ।

प्रभूतरूपेण यद् अनुग्रहः प्रकाशते तदर्थं पापे तिष्ठाम इति ई १
 वाक्यं किं वयं वद्विष्यामः? तन्न भवतु । पापं प्रति मृता वयं २
 पुनस्तस्मिन् कथम् जीविष्यामः? वयं यावन्तो लोका यीशुखीष्टे ३
 स्थापिता अभवाम तावन्त एव तस्य मरणे स्थापिता इति किं यूयं
 न जानीथ? ततो यथा पितुः पराक्रमेण मृतानां मध्यात् खीष्ट ४
 उत्थापितस्तथा वयमपि यत् नूतनजीविन इवाचरामस्तदर्थं स्थापनेन
 तेन सार्द्धं मृत्युरूपे श्वागारे संस्थापिताः । अपरं वयं यदि तेन ५
 संयुक्ताः सन्तः स इव मरणभागिनो जातास्तर्हि स इवोत्थानभागिनो-
 ऽपि भविष्यामः । वयं यत् पापस्य दासाः पुन न भवामस्तदर्थम् ६
 अस्माकं पापरूपशरीरस्य विनाशार्थम् अस्माकं पुरातनपुरुषस्तेन
 साकं क्रुशेऽहन्यतेति वयं जानीमः । यो हतः स पापात् मुक्त एव । ७
 अतएव यदि वयं खीष्टेन सार्द्धम् अहन्यामहि तर्हि पुनरपि तेन ८
 संहिता जीविष्याम इत्यचास्माकं विश्वासो विद्यते । यतः मृतानां ९
 मध्याद् उत्थापितः खीष्टः पुन न क्षियत इति वयं जानीमः ।
 तस्मिन् कोपधिकारो मृत्यो नास्ति । अपरञ्च स यद् अक्षियत १०
 तेनैकदा पापम् उद्दिश्याक्षियत, यच्च जीवति तेनेश्वरम् उद्दिश्य
 जीवति; तदद् यूयमपि खान् पापम् उद्दिश्य मृतान् अस्माकं ११
 प्रभुणा यीशुखीष्टेनेश्वरम् उद्दिश्य जीवन्तो जानीत ।

- ११ अपरञ्च कुत्सिताभिष्ठाषान् पूरयितुं युष्माकं मर्त्यदेहेषु पापम्
 १२ आधिपत्यं न करोतु । अपरं खं खम् अङ्गम् अधार्मिकताया अस्तं
 कृत्वा पापसेवायां न समर्पयत, किन्तु मृतानां मध्याद् उत्थितानिव
 खान् ईश्वरे समर्पयत खान्यङ्गानि च धर्मास्त्रस्वरूपाणीश्वरम् उद्दिश्य
 १४ समर्पयत । युष्माकम् उपरि पापस्याधिपत्यं पुनर्न भविष्यति,
 यस्माद् यूयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य चायत्ता अभवत ।
 १५ किन्तु वयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य चायत्ता अभवाम, इति
 १६ कारणात् किं पापं करिष्यामः ? तन्न भवतु । यतो मृतिजनकं
 पापं धार्मिकताजनकं निदेशाचरणञ्चैतयोर्द्वयो र्यस्मिन् आज्ञापाल-
 नाथं मृत्यानिव खान् समर्पयथ, तस्यैव मृत्या भवथ, एतत् किं
 १७ यूयं न जानीथ ? अपरञ्च पूर्वं यूयं पापस्य मृत्या आस्तेति सत्यं
 किन्तु यस्यां शिष्टारूपायां मूषायां निचिन्ना अभवत तस्या आकृतिं
 १८ मनोभिर्लम्बन्त इति कारणाद् ईश्वरस्य धन्यवादो भवतु । इत्थं
 १९ यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्तो धर्मस्य मृत्या जाताः । युष्माकं
 शारीरिका दुर्बलताया हेतोर्मानववद् अहम् एतद् ब्रवीमि;
 पुनः पुनरधर्मकरणार्थं तद्वत् पूर्वं पापामेध्यो मृत्युले निजाङ्गानि
 समर्पयत तद्वद् इदानीं पवित्रत्वाथं धार्मिकताया मृत्युले निजा-
 २० ङ्गानि समर्पयत । यदा यूयं पापस्य मृत्या आस्त तदा धार्मिक-
 २१ ताया नायत्ता आस्त । तर्हि यानि कर्माणि यूयम् इदानीं लब्धा-
 जनकानि बुध्यध्वे पूर्वं तैर् युष्माकं को लाभ आसीत् ? तेषां कर्मणां
 २२ फलं मरणमेव । किन्तु साम्प्रतं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्त ईश्वरस्य
 मृत्याऽभवत तस्माद् युष्माकं पवित्रत्वरूपं लभ्यम् अनन्तजीवनरूपञ्च
 २३ फलम् आस्ते । यतः पापस्य वेतनं मरणं किन्त्वस्माकं प्रभुणा यीशु-
 ख्रीष्टेनानन्तजीवनम् ईश्वरदत्तं दानम् आस्ते ।

यौगुदेव परित्राता ।

यौगुना व्यवस्थायाः मुक्तिवक्तव्यम् ।

हे भ्रातृगण व्यवस्थाविदः प्रति ममेदं निवेदनं । विधिः ७१
केवलं यावज्जीवं मानवोपर्यधिपतित्वं करोतीति यूयं किं न
जानीथ ? यावत्कालं पति जीवति तावत्कालम् ऊढा भार्या
व्यवस्थया तस्मिन् बद्धा तिष्ठति किन्तु यदि पति म्रियते तर्हि सा
नारी पत्यु र्व्यवस्थातो मुच्यते । एतत्कारणात् पत्युर्जीवनकाले नारी
यद्यन्यं पुरुषं विवहति तर्हि सा व्यभिचारिणी भवति किन्तु यदि
स पति म्रियते तर्हि सा तस्या व्यवस्थाया मुक्ता सती पुरुषान्तरेण
बुद्धापि व्यभिचारिणी न भवति । हे मम भ्रातृगण, ईश्वरनिमित्तं
यदस्माकं फलं जायते तदर्थं मृतानां मध्याद् उत्पादितेन पुरुषेण
सह युष्माकं विवाहो यद् भवेत् तदर्थं स्त्रीष्टस्य शरीरेण यूयं
व्यवस्थां प्रति मृतवन्तः । यतोऽस्माकं शारीरिकाचरणसमये मरण-
निमित्तं फलम् उत्पादयितुं व्यवस्थया दूषितः पापाभिलाषो-
ऽस्माकम् अङ्गेषु जीवन् आसीत् । किन्तु तदा यस्या व्यवस्थाया
वशे आस्महि साम्प्रतं तां प्रति मृतत्वाद् वयं तस्या अधीनत्वात्
मुक्ता इति हेतोरीश्वरोऽस्माभिः पुरातनलिखितानुसारात् न सेवि-
तव्यः किन्तु नवौनस्यभावेनैव सेवितव्यः ।

व्यवस्थया पापान्मुक्तिर्न भवति ।

तर्हि वयं किं ब्रूमः ? व्यवस्था किं पापजनिका भवति ? नेत्यं
भवतु । व्यवस्थायाम् अविद्यमानायां पापं किम् इत्यहं नावेदं ; किञ्च
लोभं मा कार्षीरिति चेद् व्यवस्थापन्ये लिखितं नाभविष्यत् तर्हि
लोभः किन्भूतस्तदहं नाज्ञास्यं । किन्तु व्यवस्थया पापं किद्रं प्राप्य
ममान्तः सर्वविधं कुत्सिताभिलाषम् अजनयत् ; यतो व्यवस्थायाम्

- ८ अविद्यमानायां पापं मृतं । अपरं पूर्वं व्यवस्थायाम् अविद्यमा-
नायाम् अहम् अजीवं ततः परम् आज्ञायाम् उपस्थितायाम्
- १० पापम् अजीवत् तदाहम् अस्मिन्ने । इत्थं सति जीवननिमित्ता
- ११ याज्ञा सा मम मृत्युजनिकाभवत् । यतः पापं क्षिप्रं प्राप्य व्यवस्थि-
- १२ तादेशेन मां वञ्चयित्वा तेन माम् अहन् । अतएव व्यवस्था पवित्रा,
आदेशश्च पवित्रो न्याय्यो हितकारी, च भवति ।
- १३ तर्हि यत् स्वयं हितकृत् तत् किं मम मृत्युजनकम् अभवत् ?
नेत्थं भवतु ; किन्तु पापं यत् पातकमिव प्रकाशते तथा निदेशेन
पापं यदतीव पातकमिव प्रकाशते तदर्थं हितोपायेन मम मरणम्
- १४ अजनयत् । व्यवस्थात्मबोधिकेति वयं जानीमः किन्त्वहं शरीरता-
- १५ चारी पापस्य क्रीतकिङ्करो विद्ये । यतो यत् कर्म करोमि तत्
मम मनोऽभिमतं नहि ; अपरं यन् मम मनोऽभिमतं तन्न करोमि
- १६ किन्तु यद् अतीथे तत् करोमि । तथात्वे यन् ममानभिमतं तद्
- १७ यदि करोमि तर्हि व्यवस्था सूक्तमेति स्वीकरोमि । अतएव
सम्प्रति तत् कर्म मया क्रियत इति नहि किन्तु मम शरीरस्थेन
- १८ पापेनैव क्रियते । यतो मयि, अर्थतो मम शरीरे, किमप्युत्तमं न
वसति एतद् अहं जानामि ; मनेष्कुक्तायां तिष्ठन्व्यामप्यहम्
- १९ उत्तमकर्मासाधने समर्थो न भवामि । यतो यामुत्तमां क्रियां
कर्तुमहं वाञ्छामि तां न करोमि किन्तु यत् कुत्सितं कर्म कर्तुम्
- २० अनिष्कुकोऽस्मि तदेव करोमि । अतएव यद्यत् कर्म कर्तुं
मनेष्का न भवति तद् यदि करोमि तर्हि तत् मया न क्रियते,
- २१ ममान्तर्वर्तिना पापेनैव क्रियते । भद्रं कर्तुम् इच्छुकं मां यो
- २२ ऽभद्रं कर्तुं प्रवर्त्तयति तादृशं स्वभावमेकं मयि पश्यामि । अहम्
- २३ आन्तरिकपुरुषेष्वेव व्यवस्थायाम् सन्नुष्ट आसे ; किन्तु तद्विपरीतं

युधन्तं तदन्यमेकं स्वभावं मदीयाङ्गस्थितं प्रपश्यामि, स मदीयाङ्ग-
 स्थितपापस्वभावस्यायत्तं मां कर्तुं चेष्टते । हा हः योऽहं दुर्भाग्यो १४
 मनुजस्तं माम् एतस्मान् मृताच्छरीरान् को निस्तारयिष्यति ?
 अस्माकं प्रभुणा यीशुख्रीष्टेन निस्तारयितारम् ईश्वरं धन्यं वदामि । १५
 अतएव शरीरेण पापव्यवस्थाया मनसा तु ईश्वरव्यवस्थायाः सेवनं
 करोमि ।

यीशुना सम्पूर्णपरिचाषलं प्राप्नोति ।

ये जनाः ख्रीष्टं यीशुम् आश्रित्य शारीरिकं नाचरन्त ८
 आत्मिकमाचरन्ति तेऽधुना दण्डार्हा न भवन्ति । जीवनदायकस्या- ९
 त्मनो व्यवस्था ख्रीष्टयीशुना पापमरणयो र्व्यवस्थातो माममोचयत् ।
 यस्माच्छरीरस्य दुर्बलत्वाद् व्यवस्थया यत् कर्मासाध्यम् ईश्वरो १
 निजपुत्रं पापिशरीररूपं पापनाशकबलिरूपञ्च प्रेष्य तस्य शरीरे
 पापस्य दण्डं कुर्वन् तत्कर्मा साधितवान् । ततः शारीरिकं नाचरि- ४
 त्वास्माभिरात्मिकम् आचरद्भिर्व्यवस्थागम्ये निर्दिष्टानि धार्मिकता-
 कर्माणि सर्वानि साध्यन्ते । ये शारीरिकाचारिणस्ते शारीरिकान् ५
 विषयान् भावयन्ति ये चात्मिकाचारिणस्ते आत्मनो विषयान्
 भावयन्ति । शारीरिकभावस्य फलं मृत्युः किञ्चात्मिकभावस्य फलं ६
 जीवनं शान्तिश्च । यतः शारीरिकभाव ईश्वरस्य विरुद्धः शत्रुताभाव ७
 एव स ईश्वरस्य व्यवस्थाया अधीनो न भवति भवितुश्च न शक्नोति ।
 एतस्मात् शारीरिकाचारिषु तोष्टुम् ईश्वरेण न शक्यं । किन्त्वी- ८
 श्वरस्यात्मा यदि युष्माकं मध्ये वसति तर्हि यूयं शारीरिकाचारिणो ९
 न सन्त आत्मिकाचारिणो भवथः । यस्मिन् तु ख्रीष्टस्यात्मा न
 विद्यते स तत्सम्भवो नहि । यदि ख्रीष्टो युष्मान् अधितिष्ठति तर्हि १०
 पापम् उद्दिश्य शरीरं मृतं किन्तु धार्मिकतामुद्दिश्यात्मा जीवति ।

- ११ मृतगणाद् योऽश्नं चैनोत्यापितस्तस्यात्मा यदि युष्मन्मध्ये वसति तर्हि मृतगणात् स्त्रीष्टस्य स उत्थापयिता युष्मन्मध्यवासिना स्त्री-यात्मना युष्माकं मृतदेहानपि पुन जीवयिष्यति ।
- १२ हे भ्रातृगण शरीरस्य वयमधमर्णा न भवामोऽतः शारीरिका-
- १३ चारोऽस्माभिर्न कर्त्तव्यः । यदि यूयं शारीरिकाचारिणो भवेत् तर्हि युष्माभिर्मर्त्तव्यमेव किन्वात्मना यदि शारीरिककर्माणि
- १४ घातयेत तर्हि जीवयिष्यति । यतो यावन्तो लोका ईश्वरस्यात्मना-
- १५ ह्वयन्ते ते सर्व्व ईश्वरस्य सन्ताना भवन्ति । यूयं पुनरपि भयजनकं दास्यभावं न प्राप्ताः किन्तु येन भावेनेश्वरं पितः पितरिति प्रोष्य
- १६ सम्बोधयथ तादृशं दत्तकपुत्रत्वभावम् प्राप्तुत । अपरञ्च वयम् ईश्वरस्य सन्ताना एतस्मिन् पवित्र आत्मा स्वयम् अस्माकम् आत्मभिः
- १७ साङ्गं प्रमाणं ददाति । अतएव वयं यदि सन्तानास्तर्ह्यधिकारिणः, अर्थाद् ईश्वरस्य स्वत्वाधिकारिणः स्त्रीष्टेन सहाधिकारिणश्च भवामः ; अपरं तेन साङ्गं यदि दुःखभागिनो भवामस्तर्हि तस्य विभवस्यापि
- १८ भागिनो भविष्यामः । किन्त्वस्मासु यो भावी विभवः प्रकाशयिष्यते
- १९ तस्य समीपे वर्त्तमानकाशीनं दुःखमहं दृणाय मन्ये । यतः प्राणिगण ईश्वरस्य सन्तानानां विभवप्राप्तिम् आकाङ्क्षन् गितान्तम्
- २० अपेक्षते । अपरञ्च प्राणिगणः स्वैरम् अलीकताया वशीकृतो
- २१ नाभवत् किन्तु प्राणिगणोऽपि नश्वरताधीनत्वात् मुक्तः सन् ईश्वरस्य
- २२ सन्तानानां परममुक्तिं प्राप्स्यतीत्यभिप्रायेण वशीकर्त्ता वशीकर्त्तुः । अपरञ्च प्रसूयमानावद् व्यथितः सन् इदानीं यावत् कृत्स्नः
- २३ प्राणिगण आर्त्तस्वरं करोतीति वयं जानीमः । केवलः स इति नहि किन्तु प्रथमजातफलस्वरूपम् आत्मानं प्राप्ता वयमपि दत्तकपुत्रत्व-पदप्राप्तिम् अर्थात् शरीरस्य मुक्तिं प्रतीक्षमाणस्तद्दद् अन्रार्त्तरावं

कुर्षः । वयं प्रत्याशया चाणम् अलभामहि किन्तु प्रत्यक्षवस्तुनो १४
 या प्रत्याशा सा प्रत्याशा नहि, यतो मनुष्यो यत् समीचते तस्य
 प्रत्याशां कुतः करिष्यति ? यद् अप्रत्यक्षं तस्य प्रत्याशां यदि वयं १५
 कुर्वीमहि तर्हि धैर्यम् अवलम्ब्य प्रतौचामहे । तत आत्मापि १६
 स्वयम् अस्माकं दुर्वलतायाः सहायत्वं करोति ; यतः किं प्रार्थि-
 तव्यं तद् बोद्धुं वयं न शक्नुमः, किन्त्वस्यैरात्तैरात्तैरात्मा स्वयम्
 अस्मिन्निति निवेदयति । अपरम् ईश्वराभिमतरूपेण पवित्रसो- १७
 कानां कृते निवेदयति य आत्मा तस्याभिप्रायोऽन्तर्ध्यामिना
 ज्ञायते । अपरम् ईश्वरीयनिरूपणानुसारेणाहताः सन्तो ये १८
 तस्मिन् प्रीयन्ते सर्व्वाणि मिलित्वा तेषां मङ्गलं साधयन्ति, एतद्
 वयं जानौमः । यत ईश्वरो ब्रह्मभ्रातृणां मध्ये स्वपुत्रं ज्येष्ठं कर्तुम् १९
 इच्छन् यान् पूर्वं लक्ष्मीकृतवान् तान् तस्य प्रतिमूर्त्याः सादृश्य-
 प्राप्त्यर्थं न्ययुक्त । अपरञ्च तेन ये नियुक्तास्त आहता अपि ये २०
 च तेनाहतास्तो धार्मिकीकृताः, ये च तेन धार्मिकीकृतास्तो
 विभवयुक्ताः ।

इत्यत्र वयं किं ब्रूमः ? ईश्वरो यद्यस्माकं सपत्नो भवति तर्हि को २१
 विपत्तोऽस्माकं ? आत्मपुत्रं न रक्षित्वा योऽस्माकं सर्वेषां कृते तं २२
 प्रदत्तवान् स किं तेन सहास्रभ्यम् अन्यानि सर्व्वाणि न दास्यति ? २३
 ईश्वरस्याभिदक्षितेषु केन दोष आरोपयिष्यते ? य ईश्वरस्त्वान्
 धार्मिकीकरोति किं तेन ? अपरं तेभ्यो दण्डदानाज्ञा वा केन २४
 करिष्यते ? योऽस्मिन्निति प्राणान् त्यक्तवान् केवलं तन्न किन्तु
 मृतगणमध्याद् उत्थितवान्, अपि चेश्वरस्य दक्षिणे पार्श्वे तिष्ठन्
 अद्याप्यस्माकं निमत्तं प्रार्थत एवभूतो यः ख्रीष्टः किं तेन ? अस्माभिः २५
 सह ख्रीष्टस्य प्रेमविच्छेदं जनयितुं कः शक्नोति ? क्लेशो व्यसनं वा

ताडना वा दुर्भिक्षं वा वस्त्रहीनत्वं वा प्राणसंग्रथो वा खड्गो वा
१६ किमेतानि शक्नुवन्ति? किन्तु लिखितम् आस्ते, यथा,

‘वयं तव निमित्तं स्मो मृत्युवक्त्रेऽखिलं दिनं ।

बहिदेयो यथा मेघो वयं गण्यामहे तथा ।’

१७ अपरं योऽस्मासु प्रीयते तेनैतासु विपत्सु वयं सम्यग् विजया-
१८ महे । यतोऽस्माकं प्रभुना यीशुख्रीष्टेनेश्वरस्य यत् प्रेम तस्माद्
अस्माकं विच्छेदं जनयितुं मृत्यु जीवनं वा दिव्यदूता वा बलवन्तो
१९ सुख्यदूता वा वर्त्तमानो वा भविष्यन् काष्ठा वा उच्चपदं वा नीच-
पदं वापरं किमपि सृष्टवस्तु वैतेषां केनापि न शक्यमित्यस्मिन्
दृढविश्वासो ममास्ते ।

यिभूदिभि र्यीशुख्रीष्टमग्राह्यकरणत्वम् ।

इत्यायेलस्य पतने ईश्वरस्य दोषो नास्ति ।

६ १ अहं काञ्चिद् कल्पितां कथां न कथयामि, ख्रीष्टस्य साक्षात्
सत्यमेव ब्रवीमि पवित्रस्यात्मनः साक्षात् मदीयं मन एतत् साक्ष्यं
२ ददाति । ममान्तरतिग्रयदुःखं निरन्तरं खेदस्य तस्माद् अहं
३ स्वजातीयभ्रातृणां निमित्तात् स्वयं ख्रीष्टाच्छापाक्रान्तो भवितुम्
४ ऐच्छम् । यतस्त इत्यायेलस्य वंशे अपि च दन्तकपुत्रत्वं तेजो
नियमो व्यवस्थादानं मन्दिरे भजनं प्रतिज्ञाः पिष्टपुरुषगणस्यैतेषु
५ सर्वेषु तेषाम् अधिकारोऽस्ति । तत् केवलं नहि किन्तु सर्वाध्यक्षः
सर्वदा सच्चिदानन्द ईश्वरो यः ख्रीष्टः सोऽपि शारीरिकसम्बन्धेन
-तेषां वंशसम्भवः ।

६ ईश्वरस्य वाक्यं विफलं जातम् इति नहि यत्कारणाद् इत्याये-
७ लस्य वंशे ये जातास्ते सर्वे वस्तुत इत्यायेलीया न भवन्ति । अपरम्
अब्राहामस्य वंशे जाता अपि सर्वे तस्यैव सम्माना न भवन्ति

किन्तु इस्हाकस्य नाम्ना तव वंशो विख्यातो भविष्यति । अर्थात् ८
 शारीरिकसंस्पर्शात् जाताः सन्ताना यावन्तस्त्वावन्त एवेश्वरस्य सन्ताना
 न भवन्ति किन्तु प्रतिश्रवणाद् ये जायन्ते त एवेश्वरवंशो गण्यन्ते ।
 यतस्तत्प्रतिश्रुते वाक्यमेतत्, 'एतादृशे समये ऽहं पुनरागमिष्यामि ९
 तत्पूर्वं सारायाः पुत्र एको जनिष्यते ।' अपरमपि वदामि स्वम- १०
 नोऽभिप्रायत ईश्वरेण यन्निरूपितं तत् कर्त्तव्यं नहि किन्त्वाङ्गयितु
 ज्ञातमेतद् यथा सिद्ध्यति तदर्थं रिबकानामिकया योषिता जनै- ११
 कस्माद् अर्थाद् अस्माकम् इस्हाकात् पूर्वपुरुषाद् गर्भे धृते तस्याः
 सन्तानयोः प्रसवात् पूर्वं किञ्च तयोः शुभाशुभकर्त्तव्यः करणात् १२
 पूर्वं तां प्रतीदं वाक्यम् उक्तं, ज्येष्ठः कनिष्ठं सेविष्यते, यथा लिखि- १३
 तम् आस्ते, 'तथाप्येषावि न प्रीत्वा याकोवे प्रीतवान् अहं ।'

तर्हि वयं किं ब्रूमः ? ईश्वरः किम् अन्यायकारी ? तथा न १४
 भवतु । यतः स स्वयं मोक्षिन् अवदत्, 'अहं यस्मिन् अनुग्रहं १५
 चिकौर्षामि तमेवानुगृह्णामि, यच्च दयितुम् इच्छामि तमेव दये ।'
 अतएवेच्छता यतमानेन वा मानवेन तन्न साध्यते दयाकारिणेश्वरे- १६
 णैव साध्यते । फिरौणि आस्ते लिखति, 'अहं त्वद्द्वारा मत्पराक्रमं १७
 दर्शयितुं सर्व्वपृथिव्यां निजनाम प्रकाशयितुञ्च त्वां स्थापितवान् ।'
 अतः स यम् अनुग्रहीतुम् इच्छति तमेवानुगृह्णाति, यच्च नियही- १८
 तुम् इच्छति तं निगृह्णाति ।

यदि वदसि तर्हि स दोषं कुतो गृह्णाति ? तदीयेच्छायाः १९
 प्रतिबन्धकत्वं कर्त्तुं कस्य सामर्थ्यं विद्यते ? हे ईश्वरस्य प्रतिपत्त २०
 मर्त्यं त्वं कः ? एतादृशं मां कुतः सृष्टवान् ? इति कथां सृष्टवस्तु
 सृष्टे किं कथयिष्यति ? एकस्मान् मृत्पिण्डाद् उत्कृष्टापकृष्टौ २१
 द्विविधौ कलशौ कर्त्तुं किं कुशलस्य सामर्थ्यं नास्ति ? ईश्वरः २२

कोपं प्रकाशयितुं निजशक्तिं ज्ञापयितुञ्चेच्छन् यदि विनाशस्य
 योग्यानि क्रोधभोजनानि प्रति बहुकालं दीर्घसहिष्णुताम् आश्र-
 १३ षति; अपरञ्च विभवप्राप्त्यर्थं पूर्वं नियुक्तान्यनुग्रहपात्राणि प्रति
 १४ निज विभवस्य बाहुल्यं प्रकाशयितुं केवलस्यिहदिनां नहि परजाती-
 १५ यानामपि मध्याद् अस्मानिव तान्याह्वयति तत्र तव किं? होशेय-
 गन्धे यथा लिखितम् आस्ते,

‘यो लोको मम नासीत् तं वदिष्यामि मदीयकं ।

या जाति मेऽप्रिया चासीत् तां वदिष्याम्यहं प्रियां ।

१६ द्यूतं मदीयलोका न यत्रेति वाक्यमौच्यत ।

अमरेशस्य सन्ताना इति ख्यास्यन्ति तत्र ते ।’

१७ इत्याद्येलीयलोकेषु यिशायाहोऽपि वाचमेतां प्राचारयत्,

‘इत्याद्येलीयवंशानां या संख्या सा तु निश्चितं ।

सामुद्रसिकतासंख्यासमाना यदि जायते ।

तथापि केवलं लोकैरल्पैस्त्राणं ब्रजिष्यते ।

१८ यतो न्यायेन खं कर्म परेशः साधयिष्यति ।

देशे स एव संक्षेपास्त्रिजं कर्म करिष्यति ।’

१९ यिशायाहोऽपरमपि कथयामास,

‘सैन्याध्यक्षपरेशेन चेत् किञ्चिन्नोदग्रिष्यत ।

तदा वयं सिदोमेवाभविष्याम विनिश्चितं ।

यदा वयम् अमोराया अगमिष्याम तुल्यतां ।’

इत्याद्येलस्य पतनस्य किं मूलं ?

२० तर्हि वयं किं वक्ष्यामः ? परजातीया लोका अपि धार्मिक-

२१ तार्थम् अद्यतमाना विश्वासेन धार्मिकताम् अलभन्त; किन्वि-

२२ साद्येललोका व्यवस्थापालनेन धार्मिकतार्थं यतमानास्तन् नालभन्त ।

तस्य किं कारणं ? ते विश्वासेन नहि किन्तु व्यवस्थायाः क्रियया
चेष्टित्वा तस्मिन् स्वस्वजनजनके पाषाणे पादस्वस्वजनं प्राप्ताः । लिखितं २२
थादृशम् आस्ते,

‘पश्य पादस्वस्वजनार्थं हि सौद्योनि प्रस्तरन्तथा ।

बाधाकारश्च पाषाणं परिस्थापितवानहम् ।

विश्वसिष्यति यस्तत्र स जनो न चपिष्यते ।’

हे भ्रातर इत्याद्येस्त्रीयलोका यत् परिचाणं प्राप्नुवन्ति तदहं १०
मनमाभिलषन् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थये । यत ईश्वरे तेषां चेष्टा १
विद्यत इत्यत्राहं साध्यस्मि ; किन्तु तेषां सा चेष्टा सञ्ज्ञाना नहि,
यतस्त ईश्वरदत्तां धार्मिकताम् अविज्ञाय स्वस्वतधार्मिकतां स्थाप- २
यितुम् चेष्टमाना ईश्वरदत्तायाः धार्मिकताया निम्नत्वं न स्वीकु-
र्वन्ति । स्त्रीष्ट एकैकविश्वासिजनाय धार्मिकताम् दातुं व्यवस्थायाः ३
फलस्वरूपो भवति । व्यवस्थापालनेन या धार्मिकता तां मोघिर्वर्ण- ४
यामास, यथा, ‘यो जनस्तां पालयिष्यति स तद्वारा जीविष्यति ।’
किन्तु विश्वासेन या धार्मिकता ता एतादृशं वाक्यं वदति, ‘कः ५
स्वर्गम् आरुह्य स्त्रीष्टम् अवरोहयिष्यति ? को वा प्रेतलोकम् ०
अवरुह्य स्त्रीष्टं मृतगणमध्याद् आनेष्यतीति वाक् मनसि त्वया न
गदितव्या ।’ तर्हि किं ब्रवीति ? ‘तद् वाक्यं तव समीपस्थम् ५
अर्थात् तव वदने मनसि चास्ते,’ तच्च वाक्यम् अस्माभिः प्रचार्य-
माणं विश्वासस्य वाक्यमेव । वस्तुतः प्रभुं यीशुं यदि वदनेन स्वीक- ६
रोषि, तथेश्वरस्त्वं मृतगणमध्याद् उदस्थापयद् इति यद्यन्तःकरणेन
विश्वसिषि तर्हि परिचाणं लप्स्यसे । यस्मात् धार्मिकता प्राप्स्यर्थम् १०
अन्तःकरणेन विश्वसितव्यं परिचाणार्थश्च वदनेन स्वीकर्त्तव्यं । आस्ते ११
थादृशं लिखति ‘विश्वसिष्यति यस्तत्र स जनो न चपिष्यते ।’ इत्यत्र १२

यिद्गदिनि परजातीयलोके च कोपि विघोषो नास्ति यस्माद् यः सर्वेषाम् अद्वितीयः प्रभुः स निजयाचकान् सर्वान् प्रति वदान्यो भवति । यतः,

‘यः कश्चित् परमेशस्य नाम्ना हि प्रार्थयिष्यते ।

स एव मनुजो नूनं परिचातो भविष्यति ।’

- १४ यस्मिन् ये जना न विश्वसिषुस्ते तस्युद्दिश्य कथं प्रार्थयिष्यन्ते ? ये वा यस्याख्यानं कदापि न श्रुतवन्तस्ते तस्मिन् कथं विश्वसिष्यन्ति ? अपरं
- १५ यदि प्रचारयितारो न तिष्ठन्ति तदा कथं ते श्रोष्यन्ति ? यदि वा प्रेरिता न भवन्ति तदा कथं प्रचारयिष्यन्ति ? यादृशं लिखितम् आस्ते, यथा,

‘माङ्गलिकं सुसंवादं ददत्यानीय ये नराः ।

प्रचारयन्ति श्रान्तेषु सुसंवादं जनास्तु ये ।

तेषां चरणपद्मानि कौटुकं शोभान्वितानि हि’ ।

- १६ किन्तु ते सर्वे तं सुसंवादं न गृह्णन्ति । यिश्नायाहो यथा लिखितवान्,

अस्मत्प्रचारिते वाक्ये विश्वासमकरोद्धि कः ।’

- १७ अतएव श्रवणाद् विश्वास ऐश्वरवाक्यप्रचारात् श्रवणञ्च भवति ।
- १८ तर्हीदं ब्रवीमि तैः किं नाश्रावि ? अवश्यम् अश्रावि, यस्मात् तेषां शब्दो महौ व्याप्नोद् वाक्यञ्च निखिलं जगत् ।
- १९ अपरमपि वदामि, इत्यायेलीयलोकाः किम् एतां कथां न बुध्यन्ते ? प्रथमतो मोशिरिदं वाक्यं प्रोवाच,

अहमुत्तापयिष्ये तान् अगण्यमानवैरपि ।

क्लेष्यामि जातिम् एताञ्च प्रोश्नत्तभिन्नजातिभिः ।

- २० अपरञ्च यिश्नायाहोऽतिशयाहोभेण कथयामास, यथा,

अधि मां येस्तु नाचेष्टि सम्प्राप्तस्यै र्जनैरहं ।

अधि मां ये न सम्पृष्टं विज्ञातस्यै र्जनैरहं ॥

किंश्चिन्नायेलीयलोकान् अधि कथयाञ्चकार,

११

यैराञ्जालङ्घिभि र्लोकै र्विरुद्धं वाक्यमुच्यते ।

तान् प्रत्येव दिनं कृत्स्नं हस्तौ विस्तारयाम्यहं ॥

पतितानां इस्त्रायेलीयानां परिशेषे परिचाणलं कथनम् ।

ईश्वरेण स्वकीयलोका अपसारिता अहं किम् ईदृशं वाक्यं १११

ब्रवीमि ? तन्न भवतु यतोऽहमपि विन्यामीनगोत्रीय अब्राहाम-
 वंशीय इस्त्रायेलीयलोकोऽस्मि । ईश्वरेण पूर्वं ये प्रदृष्टास्ते स्वकी- १
 यलोका अपसारिता इति नहि । अपरम् एल्लियोपाख्याने शास्त्रे
 यल्लिखितम् आस्ते तद् यूयं किं न जानीथ ? 'हे परमेश्वर १
 लोकास्त्वदीयाः सर्वा यज्ञवेदीरभञ्जन् तथा तव भाववादिनः
 सर्वान् अन्नन् केवल एकोऽहम् अवाग्निष्ट आसे ते ममापि प्राणान्
 नाशयितुं चेष्टन्ते,' एतां कथाम् इस्त्रायेलीयलोकानां विरुद्धम्
 एल्लिय ईश्वराय निवेदयामास । ततस्तं प्रतीश्वरस्योत्तरं किं जातं ? ४
 बाल्नाम्नो देवस्य मात्तात् ये जानूनि न पातितानि तादृशाः सप्त
 महश्चाणि लोका अवशेषिता मया । तदद् एतस्मिन् वर्त्तमान- ५
 कालेऽपि अनुग्रहेणाभिरुचितास्तेषाम् अवाग्निष्टाः कतिपया लोकाः
 सन्नि । अतएव तद् यद्यनुग्रहेण भवति तर्हि क्रियया न भवति ६
 नो चेद् अनुग्रहोऽननुग्रह एव, यदि वा क्रियया भवति तर्ह्यनुग्रहेण
 न भवति नो चेत् क्रिया क्रियैव न भवति ।

तर्हि किं ? इस्त्रायेलीयलोका यद् अमृगयन्त तन्न प्रापुः । ७
 किंश्चिभिरुचितलोकास्तत् प्रापुस्तदन्ये सर्व्वे अन्वीभूताः । यथा ८
 लिखितम् आस्ते,

- घोरनिद्रासुताभावं दृष्टिहीने च लोचने ।
 कर्षीं श्रुतिविहीनौ च प्रददौ तेभ्य ईश्वरः ॥
- ८ एतस्मिन् दायूदोऽपि स्तिखितवान् यथा,
 अतो भुक्त्वासनं तेषाम् उन्माथवद् भविष्यति ।
 वा वंशयन्त्रवद् बाधा दण्डवद् वा भविष्यति ॥
- १० भविष्यन्ति तथान्वासे नेचैः पश्यन्ति नो यथा ।
 वेपथुः कटिदेशस्य तेषां नित्यं भविष्यति ॥
- ११ पतनार्थं ते स्खलितवन्त इति वाचं किमहं वदामि ? तन्न
 भवतु किन्तु तान् उद्योगिनः कर्तुं तेषां पतनात् परजातीयलोकैः
 १२ परित्राणं प्राप्तं । तेषां पतनं यदि जगतो लोकानां स्थाभजन-
 कम् अभवत् तेषां ह्रासोऽपि यदि परजातीयानां स्थाभजनको-
 १३ ऽभवत् तर्हि तेषां वृद्धिः कति स्थाभजनिका भविष्यति ? अतो
 हे परजातीया युष्मान् सम्बोध्य कथयामि निजानां ज्ञातिबन्धूनां
 मनःसूद्योगं जनयन् तेषां मध्ये कियतां लोकानां यथा परित्राणं
 १४ साधयामि तन्निमित्तं परजातीयानां निकटे प्रेरितः सन् अहं
 १५ स्वपत्न्यस्य महिमानं प्रकाशयामि । तेषां निग्रहेण यदीश्वरेण सह
 जगतो जनानां मेक्षणं जातं तर्हि तेषाम् अनुगृहीतत्वं मृतदेहे
 १६ यथा जीवनलाभस्तदत् किं न भविष्यति ? अपरं प्रथमजातं फलं
 यदि पवित्रं भवति तर्हि सर्वमेव फलं पवित्रं भविष्यति ; तथा
 मूखं यदि पवित्रं भवति तर्हि शाखा अपि तथैव भविष्यन्ति ।
 १७ कियतीनां शाखानां क्सेदने कृते त्वं वन्यजितवृक्षस्य शाखा भूत्वा
 यदि तच्छाखानां स्थाने रोपिता सती जितवृक्षीयमूलस्य रसं
 १८ भुञ्चे, तर्हि तासां भिन्नशाखानां विद्वद्धं मा गर्व्यीः ; यदि गर्व्यसि
 तर्हि त्वं मूखं यन्न धारयसि किन्तु मूखं त्वां धारयतीति संस्मर ।

अपरञ्च यदि वदसि मां रोपयितुं ताः शाखा विभिन्ना अभवन् ; १८
 भद्रम्, अविश्वासकारणात् ते विभिन्ना जातास्तथा विश्वासकारणात् २०
 त्वं रोपितो जातस्तस्माद् अहङ्कारम् अकृत्वा ससाध्वसो भव ।
 यत ईश्वरो यदि स्नाभाविकीः शाखा न रचति तर्हि सावधानो १९
 भव चेत् त्वामपि न स्थापयति । इत्यत्रेश्वरस्य यादृशी कृपा तादृशं २१
 भयानकत्वमपि त्वया दृश्यतां ; ये पतितास्तान् प्रति तस्य भयानकत्वं
 दृश्यतां, त्वञ्च यदि तत्कृपाश्रितस्तिष्ठसि तर्हि त्वां प्रति कृपा
 ब्रूष्यते ; नो चेत् त्वमपि तद्वत् छिन्नो भविष्यसि ।

अपरञ्च ते यद्यविश्वासे न तिष्ठन्ति तर्हि पुनरपि रोपयिष्यन्ते २२
 यस्मात् तान् पुनरपि रोपयितुम् ईश्वरस्य शक्तिरास्ते । वन्यजित- २४
 वृक्षस्य शाखा सन् त्वं यदि ततश्छिन्नो रीतिव्यत्ययेनोत्तमजितवृक्षे
 रोपितोऽभवस्तर्हि तस्य वृक्षस्य स्त्रीया याः शाखास्ताः किं पुनः
 स्ववृक्षे संलग्नितुं न शक्नुवन्ति ? हे भ्रातरो युष्माकम् आत्माभि- २५
 मानो यन्न जायते तदर्थं ममेदृशी वाक्का भवति यूयं एतन्नि-
 गूढतत्त्वम् अजानन्तो यन्न तिष्ठथ ; वस्तुतो यावत्कालं सम्पूर्णरूपेण
 परजातीयानां संग्रहो न भविष्यति तावत्कालम् अंगत्वेन इस्त्राये-
 लीयसोकानाम् अन्धता स्थास्यति ; पश्चात् ते सर्व्वे परिचास्यन्ते ; २६
 एतादृशं लिखितमप्यास्ते,

आगमिष्यति सीथोनाद् एको यस्त्राणदायकः ।

अधर्म्मं याकोबो वंशात् स तु दूरीकरिष्यति ।

तथा दूरीकरिष्यामि तेषां पापान्यहं यदा । २७

तदा तैरेव साङ्गं मे नियमोऽयं भविष्यति ।

सुसंवादात् ते युष्माकं विपत्ता अभवत् किन्त्वभिहितत्वात् ते २८
 पितृसोकानां कृते प्रियपात्राणि भवन्ति । यत ईश्वरस्य दानाद् २९

- १० आह्वानाच्च पश्चात्तापो न भवति । अतएव पूर्वम् ईश्वरेऽविश्वा-
 सिनः सन्तोऽपि यूयं यद्वत् सम्प्रति तेषाम् अविश्वासकारणाद्
 ११ ईश्वरस्य कृपापात्राणि जातास्तदद् इदानीं तेऽविश्वासिनः सन्ति
 १२ किन्तु युष्माभिर्लब्धकृपाकारणात् तैरपि कृपा लभ्यते । ईश्वरः
 सर्वान् प्रति कृपां प्रकाशयितुं सर्वान् अविश्वासिलेन गणयति ।
 १३ अहो ईश्वरस्य ज्ञानबुद्धिरूपयोर्धनयोः कीदृक् प्राचुर्यं । तस्य
 राजशासनस्य तत्त्वं कीदृग् अप्राप्यं । तस्य मार्गाश्च कीदृग्
 १४ अनुपलब्ध्याः । परमेश्वरस्य सङ्कल्पं को ज्ञातवान् ? तस्य मन्त्री वा
 १५ कोऽभवत् ? को वा तस्योपकारी भूत्वा तल्लते तेन प्रत्युपकर्त्तव्यः ?
 १६ यतो वस्तुमात्रमेव तस्मात् तेन तस्मै चाभवत् तदीयो महिमा
 सर्व्वदा प्रकाशितो भवतु । इति ।

धर्माचरणविषयिणी नानाविधि ।

- १३१ हे भ्रातर ईश्वरस्य कृपयाहं युष्मान् विनये यूयं खं खं
 शरीरं सजीवं पवित्रं घाञ्चं बलिम् ईश्वरसुहृद्दिश्य समुत्सृजत, एषा सेवा
 २ युष्माकं योग्या । अपरं यूयं सांसारिका इव माचरत, किन्तु
 खं खं खभावं परावर्त्त्य नूतनाचारिणी भवत, तत ईश्वरस्य निदेशः
 कीदृग् उत्तमो गृहणीयः सम्पूर्णश्चेति युष्माभिरनुभाविष्यते ।
 ३ कश्चिदपि जनो योग्यत्वादधिकं खं न मन्यतां किन्तु ईश्वरो यस्मै
 विश्वासस्य यत्परिमाणम् अददात् स तदनुसारतो योग्यरूपं खं
 मनुताम्, ईश्वराद् अनुग्रहं प्राप्तः सन् युष्माकम् एकैकं जन्म इत्या-
 ४ ज्ञापयामि । यतो यददस्माकम् एकस्मिन् शरीरे बहून्यङ्गानि
 ५ सन्ति किन्तु सर्व्वेषामङ्गानां कार्य्यं समानं नहि; तददस्माकं बहू-
 ल्हेऽपि सर्व्वं वयं स्वीष्टे एकशरीराः परस्परम् अङ्गप्रत्यङ्गत्वेन
 ६ भवामः । अस्माद् ईश्वरानुग्रहेण विशेषं विशेषं दानम् अस्मासु

प्राप्तेषु सत्सु कोऽपि यदि भाववाक्यं वदति तर्हि विश्वासस्य परि-
माणानुसारतः स तद् वदतु ; यद्वा यदि कश्चित् सेवककारो भवति •
तर्हि स तत्सेवनं करोतु ; अथवा यदि कश्चिद् अध्यापयिता भवति
तर्हि सोऽध्यापयतु ; तथा य उपदेष्टा भवति स उपदिशतु ; यस्य ८
दाता स सरलतया ददातु, यस्त्वधिपतिः स यत्नेनाधिपतित्वं
करोतु, यस्य दयालुः स हृष्टमनसा दयताम् ।

अपरञ्च युष्माकं प्रेम कापव्यवर्जितं भवतुः ; यद् अभद्रं तद् ९
च्छतीयध्वं यच्च भद्रं तस्मिन् अनुरज्यध्वम् । अपरं भ्रातृत्वप्रेम्णा १०
परस्परं प्रीयध्वं समादराद् एकोऽपरजनं श्रेष्ठं जानीध्वम् । तथा ११
कार्यं निरालस्या मनसि च सोद्योगाः सन्तः प्रभुं सेवध्वम् अपरं ११
प्रत्याश्रयाम आनन्दिता दुःखसमये च धैर्ययुक्ता भवत ; प्रार्थनायां
सततं प्रवर्तध्वं । पवित्राणां दीनतां दूरीकुर्वध्वम् अतिथिसेवायाम् ११
अनुरज्यध्वम् । ये जना युष्मान् ताडयन्ति तान् आग्निध्वं वदत, १४
श्रापम् अदत्त्वा दङ्गमाग्निध्वम् । ये जना आनन्दन्ति तैः सार्द्धम् १४
आनन्दत ये च रुदन्ति तैः सह रुदित । अपरञ्च युष्माकं मनसां १९
परस्परम् एको भावो भवतु ; अपरम् उच्चपदम् अनाकाङ्क्ष्य
नीचसोकैः सहापि मार्दवम् आचरत ; स्वान् ज्ञानिनो न मन्यध्वं ।
परस्माद् अपकारं प्राप्यापि परं नापकुहत । सर्वेषां दृष्टितो १०
यत् कर्षोत्तमं तदेव कुहत । यदि भवितुं शक्यते तर्हि यथाशक्ति १८
सर्वसोकैः सह निर्विरोधेन काष्ठं यापयत । हे प्रियवन्धवः, १८
कस्मैचिद् अपकारस्य समुचितं दण्डं स्वयं न दङ्गं, किन्त्वैश्वरीय-
क्रोधाय स्वानं दत्त यतो क्षिप्रितमास्ते परमेश्वरः कथयति,

दानं फलस्य मत्कर्मा सुचितं प्रददाम्यहं ।

इतिकारणाद्

१०

रिपु र्द्यदि बुधान्तो तर्हि तं त्वं प्रभोजय ।

तथा यदि द्वेषान्तं, स्यात् तर्हि तं परिपायय ।

तेन त्वं मस्तके तस्य ज्वलदग्निं निधास्यसि ।

११ कुक्रियया पराजिता न सन्त उक्तमक्रियया कुक्रियां पराजयत ।

राजामानवसमाजं प्रति कर्णव्यम् ।

१३ १ युष्माकम् एकैकजनः शासनपदस्य निम्नो भवतु यतो यानि

शासनपदानि सन्ति तानि सर्वाणीश्वरेण स्थापितानि; ईश्वरं

२ विना पदस्थापनं न भवति । इति हेतोः शासनपदस्य यत्

प्रातिकूल्यं तद् ईश्वरौघनिरूपणस्य प्रातिकूल्यमेव; अपरं ये

प्रातिकूल्यम् आचरन्ति ते स्वेषां समुचितं दण्डं स्वयमेव घटयन्ते ।

३ शास्ता सदाचारिणां भयप्रदो नहि दुराचारिणामेव भयप्रदो

४ भवति; त्वं किं तस्मान् निर्भयो भवितुम् इच्छसि? तर्हि

सत्कर्माचर, तस्माद् यत्रो लप्स्यसे. यतस्तव सदाचरणाय स

ईश्वरस्य भृत्योऽस्ति । किन्तु यदि कुकर्माचरसि तर्हि त्वं शङ्कस्य

यतः स निरर्थकं खड्गं न धारयति; कुकर्माचारिणं समुचितं

५ दण्डयितुम् स ईश्वरस्य दण्डदभृत्य एव । अतएव केवलदण्डभया-

६ न्नि किन्तु सदसद्बोधादपि तस्य वशेन भवितव्यं । एतस्माद्

युष्माकं राजकरदानमप्युचितं यस्माद् ये करं गृह्णन्ति त ईश्वरस्य

७ क्रिद्धरा भूत्वा सततम् एतस्मिन् कर्माणि निविष्टास्तिष्ठन्ति । अस्मात्

करग्राहिणे करं दत्त, तथा शुल्कग्राहिणे शुल्कं दत्त, अपरं

यस्माद् भेतव्यं तस्माद् विभीत, यश्च समादरणीयत्वं समाद्रिय-

ध्वम्; इत्थं यस्य यत् प्राप्यं तत् तस्मै दत्त ।

८ युष्माकं परस्परं प्रेम विनान्यत् किमपि देयम् अरणं न भवतु,

९ यतो यः परस्मिन् प्रेम करोति तेन व्यवस्था सिध्यति । वस्तुतः

परदारान् मा गच्छ, नरहत्यां मा कार्षीः, चौथ्यं मा कार्षीः,
मिथ्यासाक्ष्यं मा देहि, लोभं मा कार्षीः, एताः सर्वा आज्ञा
एताभ्यो भिक्षा या काचिद् आज्ञास्ति सापि स्वसमीपवासिनि
स्ववत् प्रेम कुर्वित्यनेन वचनेन वेदिता । यतः प्रेम समीपवासिनो- १०
ऽशुभं न जनयति तस्मात् प्रेम्ना सर्वा व्यवस्था पाळ्यते ।

विश्वाशौभवनकालेऽस्माकं परित्राणस्य सामीप्याद् इदानीं तस्य ११
सामीप्यम् अव्यवहितं ; अतः समयं विविच्यास्माभिः साम्प्रतम्
अवश्यमेव निद्रातो जागर्त्तव्यं । बद्धतरा यामिनी गता प्रभातं १२
सन्निधिं प्राप्तं तस्मात् तामसीयाः क्रियाः परित्यज्यास्माभिर्वासरीया
सञ्जा परिधातव्या । अतो हेतोर्वचं दिवा विहितं सदाचरणम् १२
आचरिष्यामः । रङ्गरसो मत्तलं लम्पटलं कामुकलं विवाद ईर्ष्या
चेतानि परित्यक्ष्यामः । यूथं प्रभुयीशुखीष्टरूपं परिष्कदं परिधङ्गं १४
सुखाभिलाषपूरणाय शारीरिकाचरणं माचरत ।

दुर्बलविश्वासिधाट्ठणां प्रति कर्त्तव्यम् ।

यो जनोऽदृढविश्वासस्तं युष्माकं सङ्गिनं कुर्वत किन्तु सन्देह- १४ १
विचारार्थं नहि । यतो निषिद्धं किमपि खाद्यद्रव्यं नास्ति, कस्य- १
चिच्छनस्य प्रत्यय एतादृशो विद्यते किन्त्वदृढविश्वासः कश्चिदपरो
जनः केवलं शाकं भुङ्क्ते । तर्हि यो जनः साधारणं द्रव्यं भुङ्क्ते स १
विशेषद्रव्यभोक्तारं नावजानीयात् तथा विशेषद्रव्यभोक्तापि साधा-
रणद्रव्यभोक्तारं दोषिणं न कुर्यात्, यस्माद् ईश्वरस्तम् अगृह्णात् ।
हे परदासस्य दूषयितस्त्वं कः ? निजप्रभोः समीपे तेन पदस्थेन ४
पदस्थुतेन वा भवितव्यं स च पदस्य एव भविष्यति यत ईश्वरस्तं
पदस्थं कर्त्तुं शक्नोति । अपरञ्च कश्चिज्जनो दिनाद् दिनं विशेषं ५
मन्यते कश्चित् सर्वाणि दिनानि समानानि मन्यते, एकैको जनः

- १ स्त्रीयमनसि विविच्य निश्चिनोतु । यो जनः किञ्चन दिनं विज्ञेयं मन्यते स प्रभुभक्त्या तन् मन्यते, यस्य जनः किमपि दिनं विज्ञेयं न मन्यते सोऽपि प्रभुभक्त्या तन्न मन्यते; अपरञ्च यः सर्वाणि भक्ष्यद्रव्याणि भुङ्क्ते स प्रभुभक्त्या तानि भुङ्क्ते यतः स ईश्वरं धन्यं वक्ति, यस्य न भुङ्क्ते सोऽपि प्रभुभक्तैव न भुञ्जान ईश्वरं धन्यं ब्रूते ।
- ० अपरम् अस्माकं कश्चित् निजनिमित्तं प्राणान् धारयति निज-
= निमित्तं विद्यते वा तन्न; किन्तु यदि वयं प्राणान् धारयामस्तर्हि प्रभुनिमित्तं धारयामः, यदि च प्राणान् त्यजामस्तर्हिऽपि प्रभुनिमित्तं ८ त्यजामः, अतएव जीवने मरणे वा वयं प्रभोरेवास्यहे । यतो जीवन्तो मृताश्चेत्युभयेषां लोकानां प्रभुत्वप्राप्त्यर्थं स्त्रीष्टो मृत
- १० उत्थितः पुनर्जीवितस्य । किन्तु त्वं निजं भ्रातरं कुतो दूषयसि ? तथा त्वं निजं भ्रातरं कुतस्तुच्छं जानासि ? स्त्रीष्टस्य विचारसिंहानस्य
- ११ समुखे सर्वैरस्माभिर्दपस्यातव्यं; यादृशं लिखितम् आस्ते,
परेणः शपथं कुर्वन् वाक्यमेतत् पुरावदत् ।
सर्वो जनः समीपे मे जानुपातं करिष्यति ।
जिज्ञैकैका तथेणस्य निघ्नत्वं स्त्रीकरिष्यति ।
- १२ अतएव ईश्वरसमीपेऽस्माकम् एकैकजनेन निजा कथा कथयितव्या ।
- १३ इत्थं सति वयम् अद्यारभ्य परस्परं न दूषयन्तः स्वभ्रातृर्विघ्नो
- १४ व्याघातो वा यन्न जायेत तादृशीमौहां कुर्महे । किमपि वस्तु स्वभावतो नाशुचि भवतीत्यहं जाने तथा प्रभुना यीशुस्त्रीष्टेनापि निश्चितं जाने, किन्तु यो जनो यद् द्रव्यम् अपविचं जानीते तस्य
- १५ कृते तद् अपविचम् आस्ते । अतएव तव भक्ष्यद्रव्येण तव भ्राता यदि शोकाग्धितो भवति तर्हि त्वं भ्रातरं प्रति प्रेक्षा नाचरसि । स्त्रीष्टो यस्य कृते स्वप्राणान् व्यथितवान् त्वं निजेन भक्ष्यद्रव्येण तं

न नाग्रथ । अपरं युष्माकम् उत्तमं कर्म निन्दितं न भवतु । १६
 भक्ष्यं पेयश्चेत्तराव्यस्य सारो नहि, किन्तु धार्मिकता शान्तिश्च १०
 पवित्रेणात्मना जात आनन्दश्च । एतै र्यो जनः ख्रीष्टं सेवते, स १८
 एवेश्वरस्य तुष्टिकरो मनुष्यैश्च सुख्यात । अतएव येनास्माकं सर्वेषां १८
 परस्परम् ऐक्यं निष्ठा च जायते तदेवास्माभि र्यतितव्यं । भक्ष्यार्थम् १०
 ईश्वरस्य कर्मणो हानिं मा जनयत ; सर्वं वस्तु पवित्रमिति सत्यं
 तथापि यो जनो यद् भुक्त्वा विघ्नं लभते तदर्थं तद् भद्रं नहि ।
 तव मांसभक्षणसुरापानादिभिः क्रियाभि र्यदि तव भातुः पाद- १९
 स्खलनं विघ्नो वा साक्ष्यं वा जायते तर्हि तद्भोजनपानयोस्व्यागो
 भद्रः । यदि तव प्रत्ययस्तिष्ठति तर्हीश्वरस्य गोचरे खान्तरे तं १९
 गोपय ; यो जनः स्वमतेन स्वं दोषिणं न करोति स एव धन्यः ।
 किन्तु यः कश्चित् संग्रह्य भुङ्क्तेऽर्थात् न प्रतीत्य भुङ्क्ते, स एवावश्यं १९
 दण्डार्हे भविष्यति, यतो यत् प्रत्ययजं नहि तदेव पापमयं भवति ।

बसवद्भिरस्माभि र्दुर्बलानां दौर्बल्यं मोढ्यं न च स्वेषाम् १५ ।
 इष्टाचार आचरितव्यः । अस्माकम् एकैको जनः स्वसमीपवासिनो ९
 हितार्थं निष्ठार्थश्च तस्यैवेष्टाचारम् आचरतु । यतः ख्रीष्टोऽपि ९
 निजेष्टाचारं नाचरितवान्, यथा लिखितम् आस्ते,

तस्मिन्दकगणस्यैव निन्दाभि र्निन्दितोऽसृद्यहं ।

अपरञ्च वयं यत् सहिष्णुतासान्त्वनयो र्जनकेन शास्त्रेण प्रत्याज्ञां ४
 लभेमहि तस्मिन्निचं पूर्वकाले लिखितानि सर्व्ववचनान्यस्माकम्
 उपदेशार्थमेव लिखिखिरे । सहिष्णुतासान्त्वनयोराकरो य ईश्वरः ५
 स एवं करोतु यत् प्रभु र्यीशुख्रीष्ट इव युष्माकम् एकजनोऽन्य-
 जनेन साद्धं मनस ऐक्यम् आचरेत् ; यूयञ्च सर्व्व एकचित्ता भूत्वा ६
 सुखैकेनेवास्मात्प्रभु र्यीशुख्रीष्टस्य पितुरीश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयेत् ।

विद्मदीयानां परजातीयानाञ्च प्रति वीर्यस्त्रीदस्य प्रेमकरणम् ।

- ७ अपरम् ईश्वरस्य महिम्नः प्रकाशार्थं स्त्रीष्टो यथा युष्मान् प्रत्य-
गृह्णात्- तथा युष्माकमध्येको जनोऽन्यजनं प्रतिगृह्णात् ।
८ ईश्वरस्य सत्यता पितृपुरुषान् प्रति तस्य प्रतिज्ञा च यत्
९ प्रामाण्यं गच्छेत् तस्य दयालुत्वाच्च परजातीया यद् ईश्वरस्य गुणान्
कीर्त्तयेयुस्तदर्थं यीशुः स्त्रीष्टस्त्वक्च्छेदनियमस्य निम्नोऽभवद् इत्यहं
वदामि । यथा लिखितम् आस्ते,

अतोऽहं सञ्मुखे तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां ।

सुखंस्त्वां परिगास्यामि तव नास्मि परेश्वर ॥

- १० अपरमपि लिखितम् आस्ते,

हे परजातयो यूयं समं नन्दत तज्जनैः ।

- ११ पुनश्च लिखितम् आस्ते,

हे सर्वदेशिनो यूयं धन्यं ब्रूत परेश्वरं ।

हे तदीयनरा यूयं कुरुध्वं तत्प्रशंसनं ॥

- १२ अपर यीशायाहोऽपि लिलेख,

यीशयस्य तु यत् मूलं तत् प्रकाशियते तदा ।

सर्वजातीयनृणाञ्च शासकः समुदेव्यति ।

तत्रान्यदेशिलोकैश्च प्रत्याशा प्रकरिष्यते ॥

- १३ अतएव यूयं पवित्रस्यात्मनः प्रभावाद् यत् सम्पूर्णां प्रत्याशां
लक्ष्यध्वे तदर्थं तत्प्रत्याशाजनक ईश्वरो विश्वासेन युष्मान् ग्रान्था-
नन्दाभ्यां सम्पूर्णान् करोतु ।

उपसंहारः ।

- १४ हे भ्रातरो यूयं सद्भावयुक्ताः सर्वप्रकारेण ज्ञानेन च सम्पूर्णाः
१५ परस्परपदेशे च तत्परा इत्यहं निश्चितं जानामि, तथाप्यहं यत्

प्रगल्भतरो भवन् युष्मान् प्रबोधयामि तस्मैकं कारणमिदं । परजा १९
 तीयाः पवित्रेणात्मना पावितनैवेद्यरूपा भूत्वा यद् पाप्मा भवेयुस्त-
 स्त्रिमित्तमहम् ईश्वरस्य सुसंवादं प्रचारयितुं परजातीयानां मध्ये
 यीशुख्रीष्टस्य सेवकत्वं दानं ईश्वरात् सम्भवागच्छि । ईश्वरं प्रति २०
 यीशुख्रीष्टेन मम स्नाघाकरणस्य कारणम् आस्ते । परजातीयान् २०
 आज्ञापात्रिणः कर्तुं ख्रीष्टो वाक्येन क्रियया च, आश्चर्य्यलक्षणेस्त्रिच-
 क्रियाभिः पवित्रस्थात्मनः प्रभावेन च यानि कर्माणि मया साधि-
 तवान्, केवलं तान्येव विनान्यस्य कस्यचित् कर्मणो वर्णनां कर्तुं २१
 प्रगल्भो न भवामि । तस्मात् आ यिरूशालेम इस्त्रुरिकं यावत्
 सर्वत्र ख्रीष्टस्य सुसंवादं प्राचारयं । अन्येन निचितायां भित्तावहं २०
 यत्र निचिनोमि तस्त्रिमित्तं यत्र यत्र स्थाने ख्रीष्टस्य नाम कदापि
 केनापि न ज्ञापितं तत्र तत्र सुसंवादं प्रचारयितुम् अहं यते ।
 यादृशं लिखितम् आस्ते, २१

यै वार्त्ता तस्य न प्राप्ता दर्शनं तैस्तु लक्ष्यते ।

यैश्च नैव श्रुतं किञ्चित् बोद्धुं शक्यन्ति ते जनाः ॥

तस्माद् युष्मत्समीपगमनाद् अहं सुङ्गुर्मुङ्गु निर्वारितोऽभवं । किन्त्वि- २१
 दानीम् अत्र प्रदेशेषु मया न गतं स्थानं किमपि नावशिष्यते २१
 युष्मत्समीपं गन्तुं बडवत्सरानारभ्य मामकीनाकाङ्क्षा च विद्यत
 इति हेतोः स्थानियादेशगमनकालेऽहं युष्मन्मध्येन गच्छन् युष्मान् २४
 आसोकिथ्ये, ततः परं युष्मत्सम्भाषणेन तस्त्रिं परिब्रूय तद्देशगमनार्थं
 युष्माभिर्विसर्जयिथ्ये, ईदृशी मदीया प्रत्याशा विद्यते । किन्तु २४
 साम्प्रतं पवित्रलोकानां सेवनाय यिरूशालेमनगरं ब्रजामि । यतो २५
 यिरूशालेमस्यपवित्रलोकानां मध्ये ये दरिद्रा अर्थविश्राणनेन
 तानुपकर्तुं माकिदनियादेशीया आस्त्रायादेशीयासु लोका ऐच्छन् ।

- १० एषा तेषां सदिच्छा यतस्ते तेषाम् षण्णिनः सन्ति यतो हेतोः
 परजातीया तेषां परमार्थस्त्राग्निनो जाता ऐहिकविषये तेषामुप-
 १८ कारकैः कर्तव्यः । अतो मया तत् कर्म साधयित्वा तस्मिन् फले
 १९ तेभ्यः समर्पिते युष्मन्मध्येन स्थानियादेशो गमिष्यते । युष्मत्समीपे
 ममागमनसमये ख्रीष्टस्य सुसंवादस्य पूर्णवरेण सम्बलितः सन् अहम्
 आगमिष्यामि इति मया ज्ञायते ।
- २० हे भ्रातृगण प्रभो र्थीशुख्रीष्टस्य नाम्ना पविचस्यात्मनः प्रेम्णा
 २१ च विनयेऽहं चिह्नदादेशस्थानाम् अविश्वाशिलोकानां करेभ्यो यदहं
 रक्षां लभेय मदीयैतेन सेवनकर्माणां च यद् चिरुशालेमस्थाः
 २२ पविचलोकास्तुभ्येयुः, तदर्थं यूयं मत्कृत ईश्वराय प्रार्थयमाणा यतध्वं
 तेनाहम् ईश्वरेच्छया सानन्दं युष्मत्समीपं गत्वा युष्माभिः सहितः
 २३ प्राणान् आप्यायितुं पारयिष्यामि । शान्तिदायक ईश्वरो यूष्माकं
 सर्वेषां सङ्गी भूयात् इति ।

- १६ किंकीथानगरीयमण्डल्याः परिचारिका या फौवीनामिका-
 १ स्माकं धर्मभगिनी तस्याः कृतेऽहं युष्मान् निवेदयामि, यूयं तां
 प्रभुमाश्रितां विज्ञाय तस्या आतिथ्यं पविचलोकाहं कुरुध्वं, युष्म-
 त्तस्तस्या य उपकारो भवितुं शक्नोति तं कुरुध्वं, यस्मात् तथा
 २ बहूनां मम चोपकारः कृतः । अपरञ्च ख्रीष्टस्य यीशोः कर्माणि मम
 सहकारिणौ मम प्राणरक्षार्थञ्च स्वप्राणान् पणीकृतवन्तौ यौ
 ४ प्रिष्किल्लाक्लिणौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं । ताभ्याम् उपका-
 राग्निः नेवलं मया ख्रीकर्त्तव्येति नहि परजातीयाभिः सर्वमण्ड-
 ५ लीभिरपि । अपरञ्च तयो गृहे स्थितान् मण्डलीलोकान् मम
 नमस्कारं ज्ञापयध्वं । तदद् आश्रिथादेशे ख्रीष्टस्य पत्रे प्रथमजा-
 तफलस्वरूपो य इपेनितनामा मम प्रियबन्धुस्तमपि मम नमस्कारं

ज्ञापयध्वं । अपरं बह्वश्रमेणास्मान् असेवत या मरियम् तामपि ९
 नमस्कारं ज्ञापयध्वं । अपरञ्च प्रेरितेषु ख्यातकीर्त्ती मदये ख्रीष्टा- ०
 श्रितौ मम खजातीयौ सहबन्दिनौ च यावान्द्रनीकयूनिथौ तौ
 मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं । तथा प्रभौ मन्त्रियतमम् आमुस्त्रियमपि ३
 मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं । अपरं ख्रीष्टसेवायां मम सहकारिणम् ८
 ऊर्वाणं मम प्रियतमं स्नाखुञ्च मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं । अपरं १०
 ख्रीष्टेन परीक्षितम् आपिस्त्रिं मम नमस्कारं वदत, आरिष्टवृत्तस्य
 परिजनांश्च मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं । अपरं मम ज्ञातिं हेरो- ११
 दियोनं मम नमस्कारं वदत, तथा नार्किंसस्य परिवाराणां मध्ये
 ये प्रभुमाश्रितास्तान् मम नमस्कारं वदत । अपरं प्रभोः सेवायां १९
 परिश्रमकारिण्यौ त्रुफेनात्रुफोषे मम नमस्कारं वदत, तथा प्रभोः
 सेवायाम् अत्यन्तं परिश्रमकारिणी या प्रिया पर्षिस्तां नमस्कारं
 ज्ञापयध्वं । अपरं प्रभोरभिरुचितं रूपं मम धर्म्ममाता या तस्य १२
 माता तामपि नमस्कारं वदत । अपरम् असुहृतं क्लिगोनं हर्म्मं १४
 पाचवं हर्म्मिम् एतेषां सङ्गिभ्रातृगणञ्च नमस्कारं ज्ञापयध्वं । अपरं १५
 फिल्ललगो यूलिया नीरियस्तस्य भगिन्यक्षुम्या चैतान् एतैः सार्द्धं
 यावन्तः पविचल्लोका आसते तानपि नमस्कारं ज्ञापयध्वं । यूयं १६
 परस्परं पविचक्षुम्बनेन नमस्करुध्वं । ख्रीष्टस्य मण्डलीगणो युष्मान्
 नमस्करुते ।

हे भ्रातरौ युष्मान् विनयेऽहं युष्माभि र्यां शिश्वा लब्धा ताम् १७
 अतिक्रम्य ये विच्छेदान् विघ्नांश्च कुर्वन्ति तान् निश्चिनुत तेषां
 सङ्गं वर्जयत च । यतस्तादृशा लोका अस्माकं प्रभो र्यीशुख्रीष्टस्य १८
 दासा इति नहि किन्तु खोदरस्यैव दासाः; अपरं प्रणयवचने
 मंधुरवाक्यैश्च सरल्लोकानां मनांसि मोहयन्ति । युष्माकम् आश्चा- १९

- याहितं सर्वत्र सर्वे ज्ञातं ततोऽहं युष्मासु सानन्दोऽभवं तथापि
युयं यत् सदज्ञानेन ज्ञानिनः कुज्ञाने चातत्परा भवेतेति ममाभि-
१० लाषः । अधिकन्तु शान्तिदायक ईश्वरः शैतानम् अविलम्बं युष्माकं
पदानाम् अधो मर्द्द्विष्यति । अस्माकं प्रभु यीशुख्रीष्टो युष्मासु
प्रसादं क्रियात् । इति ।
- ११ मम सहकारौ तीमथियो मम ज्ञातयो झूकियो यामोन्
१२ सोषिपात्रशेमे युष्मान् नमस्कुर्वन्ति । अपरम् एतत्पत्रलेखकसार्त्ति-
१३ यनामाहमपि प्रभो नास्मा युष्मान् नमस्करोमि । तथा हत्त्र-
मण्डल्या मम चातिथ्यकारौ गायो युष्मान् नमस्करोति : अपरम्
एतन्नगरस्य धनरचक इरास्तः कार्त्तनामकसैको भ्राता तावपि
१४ युष्मान् नमस्कुर्वतः । अस्माकं प्रभु यीशुख्रीष्टो युष्मासु सर्वेषु
प्रसादं क्रियात् । इति ।
- १५ पूर्वकालिकयुगेषु प्रच्छन्ना या मन्त्रणाधुना प्रकाशिता भूत्वा
भाववादिस्त्रिखितग्रन्थगणस्य प्रमाणाद् विश्वासेन ग्रहणार्थं सदातन-
१६ श्वरस्याज्ञया सर्वदेशीयलोकान् ज्ञाप्यते, तस्या मन्त्रणाया ज्ञानं
लब्धा मया यः सुसंवादो यीशुख्रीष्टमधि प्रचार्यते, तदनुसाराद्
१७ युष्मान् धर्मं सुस्विरान् कर्तुं समर्थो योऽद्वितीयः सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य
धन्यवादो यीशुख्रीष्टेन सन्ततं भूयात् । इति ।

करिन्थिनः प्रति पौलस्य प्रथमं पत्रं ।

आभावः ।

यावन्तः पवित्रा लोकाः खेषाम् अस्माकञ्च वसतिस्थानेष्वस्माकं १
प्रभो रीशोः ख्रीष्टस्य नाम्ना प्रार्थयन्ते तैः सहाहृतानां ख्रीष्टेन
यीशुना पवित्रीकृतानां लोकानां या ईश्वरीयमण्डली करिन्थनगरे २
विद्यते तं प्रतीश्वरस्त्वेच्छयाहृतो यीशुख्रीष्टस्य प्रेरितः पौलः
सोस्तिनिनामा भ्राता च पत्रं लिखति । अस्माकं पित्रेश्वरेण प्रभुना
यीशुख्रीष्टेन च प्रसादः शान्तिश्च युष्मभ्यं दीयतां ।

ईश्वरो यीशुख्रीष्टेन युष्मान् प्रति प्रसादं प्रकाशितवान्, ३
तस्मादहं युष्मन्निमित्तं सर्व्वदा मदीश्वरं धन्यं वदामि । ख्रीष्ट ४
सम्बन्धीयं साध्यं युष्माकं मध्ये येन प्रकारेण सप्रमाणम् अभवत् ५
तेन यूयं ख्रीष्टात् सर्व्वविधवक्तृताज्ञानादीनि सर्व्वधनानि लब्धवन्तः ।
ततोऽस्मात्प्रभो रीशुख्रीष्टस्य पुनरागमनं प्रतीक्षमाणानां युष्माकं ६
कस्यापि वरस्थाभावो न भवति । अपरम् अस्माकं प्रभो रीशुख्री- ७
ष्टस्य दिवसे यूयं यन्निर्द्दोषा भवेत् तदर्थं सएव यावदन्तं युष्मान् ८
सुखिरान् करिष्यति । य ईश्वरः स्वपुत्रस्यास्मात्प्रभो रीशुख्रीष्टस्यां- ९
शिनः कर्त्तुं युष्मान् आहृतवान् स विश्वसनीयः ।

भातृशान्तेकाविषये अनुयोगः ।

हे भातरः, अस्माकं प्रभुयीशुख्रीष्टस्य नाम्ना युष्मान् विनयेऽहं १
सर्व्वे युष्माभिरेकरूपाणि वाक्यानि कथ्यन्तां युष्मन्मध्ये भिन्नसङ्घाता

- ११ न भवन्तु मनोविचारथोरैक्येन युष्माकं सिद्धत्वं भवतु । हे मम
भ्रातरौ युष्मन्मध्ये विवादा जाता इति वार्त्तामहं क्लोव्याः परिजनै
१२ ज्ञापितः । ममाभिप्रेतमिदं युष्माकं कश्चित् कश्चिद् वदति पौलस्य
ग्रिथ्योऽहम् आपन्नोः ग्रिथ्योऽहं कैफाः ग्रिथ्योऽहं ख्रीष्टस्य ग्रिथ्योऽह-
१३ मिति च । ख्रीष्टस्य किं विभेदः कृतः ? पौलः किं युष्मत्कृते क्रुशे
१४ हतः ? पौलस्य नाम्ना वा यूयं किं स्थापिताः ? क्रिष्पगाथौ विना
युष्माकं मध्येऽन्यः कोऽपि मया न स्थापित इति हेतोरहम् ईश्वरं
१५ धन्यं वदामि । एतेन मम नाम्ना मानवा मया स्थापिता इति
१६ वक्तुं केनापि न शक्यते । अपरं स्तिफानस्य परिजना मया स्थापि-
तास्तदन्यः कश्चिद् यन्मया स्थापितस्तदहं न वेद्मि ।

- १७ ख्रौष्टेनाहं स्थापनार्थं न प्रेरितः किन्तु सुसंवादस्य प्रचारार्थमेव ;
सोऽपि वाक्पटुतया मया न प्रचारितव्यः, यतस्तथा प्रचारिते
ख्रौष्टस्य क्रुशे मृत्युः फलहीनो भविष्यति ।

सुसंवादीयगुणानां प्रशंसा ।

- १८ यतो हेतो र्ये विनश्यन्ति ते तां क्रुशस्य वार्त्तां प्रस्तापमिव
मन्यन्ते किञ्च परिचाणं लभमानेष्वस्मासु सा ईश्वरीयशक्तिसरूपा ।
१९ तस्मादित्यं लिखितमास्ते,

ज्ञानवतान्तु यत् ज्ञानं तन्मया नाशयिष्यते ।

विलोपयिष्यते तद् बुद्धिर् बुद्धिमतां मया ॥

- २० ज्ञानी कुत्र ? शास्त्राध्यापको वा कुत्र ? इहलोकस्य विचारत-
२१ त्यरो वा कुत्र ? इहलोकस्य ज्ञानं किमीश्वरेण मोहीकृतं नहि ?
ईश्वरस्य ज्ञानाद् इहलोकस्य मानवाः स्वज्ञानेनेश्वरस्य तत्त्वबोधं न
प्राप्तवन्तस्तस्माद् ईश्वरः प्रचाररूपिणा प्रलापेन विश्वाशिनः परिचातुं
२२ रोचितवान् । यिद्गदीयलोका लक्षणानि दिदृचन्ति परजातीयलो-

कास्तु विद्यां मृगयन्ते, वयञ्च क्रुगे हतं खीष्टं प्रचारयामः । तस्य १२
 प्रचारो यिद्धदीयै विद्म इव परजातीयैश्च प्रलाप इव मन्यते, किन्तु १४
 यिद्धदीयानां परजातीयानाञ्च मध्ये ये आह्वतास्तेषु स खीष्ट ईश्व-
 रीयशक्तिरिवेश्वरीयज्ञानमिव च प्रकाशते । यत ईश्वरे यः प्रलाप १५
 आरोप्यते स मानवातिरिक्तं ज्ञानमेव यच्च दौर्बल्यम् ईश्वर आरो-
 प्यते तत् मानवातिरिक्तं बलमेव ।

हे भ्रातरः, आह्वतयुष्मद्गणो युष्माभिरालोक्यतां तन्मध्ये सांसा- १६
 रिकज्ञानेन ज्ञानवन्तः पराक्रमिणो वा कुञ्चौना वा बहवो न
 विद्यन्ते । यत ईश्वरो ज्ञानवतस्त्रपयितुं मूर्खलोकान् रोचितवान् १७
 बलानि च त्रपयितुम् ईश्वरो दुर्बलान् रोचितवान् । तथा वर्त्त- १८
 मानलोकान् संस्थितिभ्रष्टान् कर्त्तुम् ईश्वरो जगतोऽपकृष्टान् हेयान्
 अवर्त्तमानांश्चाभिरोचितवान् । तत ईश्वरस्य साक्षात् केनाप्यात्म- १९
 स्नाघा न कर्त्तव्या । यूयञ्च तस्मात् खीष्टे यीशौ संस्थितिं प्राप्तवन्तः २०
 स ईश्वराद् युष्माकं ज्ञानं धार्मिकत्वं पवित्रत्वं मुक्तिश्च जाता ।
 अतएव यद्दद् लिखितमास्ते तदत्,

यः कश्चित् स्नाघमानः स्यात् स्नाघतां प्रभुना स हि ।

हे भ्रातरो युष्मात्समीपे ममागमनकालेऽहं वक्रताया विद्याया २१
 वा नैपुण्यैनेश्वरस्य साध्यं प्रचारितवान् तन्नहि; यतो यीशुखीष्टं २
 तस्य क्रुगे हतत्वञ्च विना नान्यत् किमपि युष्मन्मध्ये ज्ञापयितुं
 विहितं बुद्धवान् । अपरश्चातीव दौर्बल्यभौतिकमप्युक्तो युष्माभिः २
 सार्द्धमार्ष । अपरं युष्माकं विश्वासो यत् मानुषिकज्ञानस्य फलं न ४
 भवेत् किन्त्वैश्वरीयशक्ते फलं भवेत्, तदर्थं मम वक्रता मदीय ५
 प्रचारश्च मानुषिकज्ञानस्य मधुरवाक्यसम्बलितौ नास्तां किन्वात्मनः
 शक्तस्य प्रमाणयुक्तावास्तां ।

ईश्वरीयज्ञानस्य श्रेष्ठत्वम् ।

- ६ वयं ज्ञानं भाषामहे तच्च सिद्धलोकैः ज्ञानमिव मन्यते, तद्विह-
लोकस्य ज्ञानं नहि, इहलोकस्य नश्वराणाम् अधिपतीनां वा ज्ञानं
७ नहि; किन्तु काल्पावस्थायाः पूर्वस्माद् यत् ज्ञानम् अस्माकं
विभवार्थम् ईश्वरेण निश्चित्य प्रच्छन्नं तन्निगूढम् ईश्वरीयं ज्ञानं
८ प्रभाषामहे । इहलोकस्याधिपतीनां केनापि तत् ज्ञानं न लभ्यं, लभ्ये
९ सति ते प्रभावविशिष्टं प्रभुं कुशे नाहनिष्यम् । तदस्तिखितमास्ते,
नेत्रेण क्वापि नो दृष्टं कर्णेनापि च न श्रुतं ।
मनोमध्ये तु कस्यापि न प्रविष्टं कदापि यत् ।
ईश्वरे प्रीयमाणानां कृते तत् तेन सञ्चितं ।
- १० अपरमौश्वरः स्वात्मना तदस्माकं साक्षात् प्राकाशयत्; यत
आत्मा सर्वमेवानुसन्धत्ते तेन चेश्वरस्य मर्मतत्त्वमपि बुध्यते ।
- ११ मनुजस्थान्तःस्थमात्मानं विना केन मनुजेन तस्य मनुजस्य तत्त्वं
बुध्यते? तद्वदौश्वरस्यात्मानं विना केनापौश्वरस्य तत्त्वं न बुध्यते ।
- १२ वयश्चेहलोकस्यात्मानं लभ्यवन्तस्तन्नहि किन्वीश्वरस्यैवात्मानं लभ्यवन्तः,
ततो हेतोरौश्वरेण स्वप्रसादाद् अस्मभ्यं यद् यद् दत्तं तत्सर्वम्
- १३ अस्माभिर्ज्ञातुं शक्यते । तच्चास्माभिर्मानुषिकज्ञानस्य वाक्यानि
शिखिला कथ्यत इति नहि किन्वात्मतो वाक्यानि शिखिलात्मिके
- १४ वाक्यैरात्मिकं भावं प्रकाशयद्भिः कथ्यते । प्राणी मनुष्य ईश्वरीया-
त्मनः शिखां न गृह्णाति यत आत्मिकविचारेण सा विचार्यति
- १५ हेतोः स तां प्रलापमिव मन्यते बोद्धुञ्च न शक्नोति । आत्मिको
मानवः सर्वाणि विचारयति किन्तु स्वयं केनापि न विचार्यते ।
- १६ यत ईश्वरस्य मनो ज्ञाला तमुपदेष्टुं कः शक्नोति? किन्तु स्त्रीष्टस्य
मनोऽस्माभिर्लभ्यं ।

प्रचारका ईश्वरस्य सहकर्मकारकाः, ईश्वरधनाध्यक्षत्वञ्च ।

हे भ्रातरः, अहमात्मिकैरिव युष्माभिः समं सम्भाषितुं नाशकृतं ३
किन्तु शारीरिकाचारिभिः ख्रीष्टधर्मं शिश्रुतुस्त्वैस्य जनैरिव
युष्माभिः सह समभाषे । युष्मान् कठिनभक्ष्यं न भोजयन् दुग्धम् ४
अपाययं यतो यूयं भक्ष्यं ग्रहीतुं तदा नाशकृत इदानीमपि न
ग्रन्थुय, यतो हेतोरधुनापि शारीरिकाचारिण आध्वे । युष्मन्मध्ये ५
मात्सर्यविवादभेदा भवन्ति ततः किं शारीरिकाचारिणो नाध्वे
मानुषिकमार्गेण च न चरथ? पौलस्याहमित्यापन्नोरहमिति वा ६
यदाक्यं युष्माकं कैश्चित् कैश्चित् कथ्यते तस्माद् यूयं शारीरिका-
चारिण न भवथ ?

पौलः कः? आपल्लु वा कः? तौ परिचारकमात्रौ तयोरेकै- ५
कस्यै च प्रभु र्यादृक् फलमददात् तद्वत् तयोर्द्वारा यूयं विश्वासिनो
जाताः । अहं रोपितवान् आपल्लुस्य निषिक्तवान् ईश्वरस्वावर्द्धयत् । ६
अतो रोपयित्सेक्कारावसारौ बर्द्धयितेश्वर एव सारः । रोपयित्- ७
सेक्कारौ च समौ तयोरेकैकस्य स्वप्नमयोग्यं स्ववेतनं लप्स्यते । ८
आवामीश्वरेण सह कर्मकारिणौ, यूयमीश्वरस्य क्षेत्रमीश्वरस्य ९
निर्भितिस्य । ईश्वरस्य प्रमादात् मया यत् पदं लब्धं तस्मात् १०
ज्ञानिना गृहकारिणेव मया भित्तिमूलं स्थापितं तदुपरि चान्येन
निचीयते । किन्तु येन यन्निचीयते तत् तेन विविच्यतां । यतो ११
थीश्रुख्रीष्टरूपं यद् भित्तिमूलं स्थापितं तदन्यत् किमपि भित्तिमूलं
स्थापयितुं केनापि न शक्यते । एतद्भित्तिमूलस्योपरि यदि केचित् १२
स्वर्णरूपमणिकाष्ठदणनलान् निचिन्वन्ति, तर्ह्येकैकस्य कर्म प्रकाशि- १३
यते यतः स दिवसस्तत् प्रकाशयिष्यति । यतो हेतोस्तेन दिवसेन
वङ्गमयेनोदेतव्यं तत एकैकस्य कर्म कीदृशमेतस्य परीक्षा वङ्गिना

- १४ भविष्यति । यस्य निश्चयनरूपं कर्म स्थासु भविष्यति स वेतनं
 १५ लप्स्यते । यस्य च कर्म धक्ष्यते तस्य चति भविष्यति किन्तु वज्रे
 निर्गतजन इव स स्वयं परिचाणं प्राप्स्यति ।
 १६ यूयम् ईश्वरस्य मन्दिरं युष्मन्मध्ये चेश्वरस्थात्मा निवसतीति
 १७ किं न जानीथ ? ईश्वरस्य मन्दिरं येन विनाश्यते सोऽपीश्वरेण
 विनाशयिष्यते यत ईश्वरस्य मन्दिरं पवित्रमेव यूयं तु तन्मन्दिरम्
 १८ आध्वे । कोऽपि स्वं न वञ्चयतां । युष्माकं कस्यन चेदिहलोकस्य
 ज्ञानेन ज्ञानवानहमिति बुध्यते तर्हि स यत् ज्ञानी भवेत् तदर्थं
 १९ मूढो भवतु । यस्मादिहलोकस्य ज्ञानम् ईश्वरस्य साक्षात् मूढत्वमेव ।
 एतस्मिन् लिखितमप्यास्ते,

तौत्त्वा या ज्ञानिनां बुद्धिस्तया तान् धरतीश्वरः ।

- २० पुनश्च । ज्ञानिनां कल्पना वेत्ति परमेशो निरर्थकाः ।
 २१ अतएव कोऽपि मनुजैरात्मानं न स्नाघतां यतः सर्वाणि युष्माक-
 २२ मेव, पौल वा आपन्नो वा कैफा वा जगद् वा जीवनं वा मरणं
 २३ वा वर्त्तमानं वा भविष्यदा सर्वाण्येव युष्माकं, यूयञ्च ख्रीष्टस्य,
 ख्रीष्टेश्वरस्य ।

- ४१ लोका अस्मान् ख्रीष्टस्य परिचारकान् ईश्वरस्य निगूढवाक्य-
 २ धनस्याध्यक्षांश्च मन्यन्तां । किञ्च धनाध्यक्षेण विश्वसनीयेन भवि-
 ३ तव्यमेतदेव लोकै र्याच्यते । अतो विचारयद्भि र्युष्माभिरन्यैः कैश्चिन्
 मनुजै र्वा मम परीक्षणं मयातीव लघु मन्यते ऽहमप्यात्मानं न
 ४ विचारयामि । मया किमप्यपराद्धमित्यहं न वेद्मि किन्वितेन मम
 ५ निरपराधत्वं न निश्चीयते प्रभुरेव मम विचारयितास्ति । अत
 उपयुक्तसमयात् पूर्वम् अर्थतः प्रभोरागमनात् पूर्वं युष्माभि र्विचारो
 न क्रियतां । प्रभुरागत्य तिमिरेण प्रच्छन्नानि सर्वाणि दीपधि-

यति मनसा मन्त्रणाश्च प्रकाशयिष्यति तस्मिन् समथ ईश्वराद्
एकैकस्य प्रशंसा भविष्यति ।

हे भ्रातरः सर्वांशेतानि मयात्मानम् आपञ्चुञ्चोद्दिश्य कथि- १
तानि तस्यैतत् कारणं यूयं यथा शास्त्रीयविधिमतिक्रम्य मानवम्
अतीव नादरिष्यध्व ईत्यञ्चैकेन वैपरीत्याद् अपरेण न स्नाधिष्यध्व
एतादृशीं शिचामावयोर्दृष्टान्तात् लस्यध्वे । अपरात् कस्त्वां विशेष- ७
यति ? तुभ्यं यन्न दत्तं तादृशं किं धारयसि ? अदत्तेनेव दत्तेन
वस्तुना कुतः स्नाघषे ? इदानीमेव यूयं किं दत्ता लब्धना वा ? ८
अस्मास्वविद्यमानेषु यूयं किं राजत्वपदं प्राप्ताः ? युष्माकं राजत्वं
मयाभिलषितं यतस्तेन युष्माभिः सह वयमपि राज्यांशिनो भवि-
ष्यामः । प्रेरिता वयं शेषा हन्तव्याश्चेवेष्वरेण निदर्शिताः । यतो ९
वयं सर्वलोकानाम् अर्थतः स्वर्गीयदूतानां मानवानाञ्च कौतुका-
स्पदानि जाताः । स्त्रीष्टस्य कृते वयं मूढाः किन्तु यूयं स्त्रीष्टेन १०
ज्ञानिनः, वयं दुर्बला यूयश्च सबलाः, यूयं सम्मानिता वयश्चा-
पमानिताः । वयमद्यापि बुधान्तस्तृष्णात्तां वस्त्रहीनास्ताडिता ११
आश्रमरहिताश्च सन्तः कर्मणि स्वकरान् व्यापारयन्तश्च दुःखैः काञ्च १२
यापयामः । गर्हितैरस्माभिराश्रीः कथ्यते दूरीकृतैः सञ्च्यते निन्दितैः
प्रसाद्यते । वयमद्यापि जगतः सम्भार्जनौयोग्या अवस्करा इव सर्व्वे १३
मन्यामहे ।

युष्मान् त्रपयितुमहमेतानि लिखामीति नहि किन्तु प्रिया- १४
त्माजानिव युष्मान् प्रबोधयामि । यतः स्त्रीष्टधर्मं यद्यपि युष्माकं १५
दशसहस्राणि विनेतारो भवन्ति तथापि बहवो जनका न भवन्ति
यतोऽहमेव सुसंवादेन यीशुस्त्रीष्टे युष्मान् अजनयं । अतो युष्मान् १६
विनयेऽहं यूयं मदनुगामिनो भवत । इत्यर्थं सर्वासु मण्डलीषु १७

सर्व्वच ख्रीष्टधर्मयोग्या ये विधयो मयोपदिश्यन्ते तान् यो युष्मान्
स्मारयिष्यत्येवम्भूतं प्रभोः कृते प्रियं विश्वाशिनश्च मदीयतनयं
तीमयियं युष्माकं समीपं प्रेषितवानहं ।

- १८ अपरमहं युष्माकं समीपं न गमिष्यामीति बुद्ध्वा युष्माकं
१९ कियन्तो लोका गर्व्वन्ति । किन्तु यदि प्रभोरिच्छा भवति तर्ह्य-
हमविलम्बं युष्मात्समीपमुपस्थाय तेषां दर्पभाताणां लोकानां वाचं
२० ज्ञास्यामीति नहि सामर्थ्यमेव ज्ञास्यामि । यस्मादीश्वरस्य राजत्वं
२१ वाग्युक्तं नहि किन्तु सामर्थ्ययुक्तं । युष्माकं का वाङ्मना ? युष्मात्समीपे
मया किं दण्डपाणिना गन्तव्यमुत प्रेमनस्रतात्मयुक्तेन वा ?

मण्डलीशासनस्य कथा ।

- ५१ अपरं युष्माकं मध्ये व्यभिचारो विद्यते स च व्यभिचारस्ता-
दृशो यद् देवपूजकानां मध्येऽपि तत्तुल्यो न विद्यते फलतो युष्मा-
कमेको जनो विमाद्वगमनं कुर्व्वत इति वार्त्ता सर्व्वत्र व्याप्ता ।
२ तथाच यूयं दर्पभाता आध्वे, तत् कर्म येन कृतं स यथा युष्मन्म-
ध्याद् दूरीक्रियते तथा शोको युष्माभिर्न क्रियते किम् एतत् ?
३ अविद्यमाने मदीयशरीरे ममात्मा युष्मन्मध्ये विद्यते ऽतोऽहं
४ विद्यमान इव तत्कर्मकारिणो विचारं निश्चितवान्, अस्मत्प्रभो
५ यीशुख्रीष्टस्य नाम्ना युष्माकं मदीयात्मनश्च मिलने जाते ऽस्मत्प्रभो
यीशुख्रीष्टस्य शक्तेः साहाय्येन स नरः शरीरनाशार्थमस्माभिः
शेतानस्य हस्ते समर्पयितव्यस्ततोऽस्माकं प्रभो यीशो दिवसे तस्यात्मा
रक्षां गन्तुं शक्न्यति ।

- ६ युष्माकं दर्पो न भद्राय यूयं किमेतन्न जानीथ, यथा,

विकारः कृत्स्नशक्तूनां खल्पकिण्णैर्न जायते ।

- ७ यूयं यत् नवीनशक्तुस्वरूपा भवेत तदर्थं पुरातनं किण्णम् अवमार्ज्जत

यतो युष्माभिः क्लिष्टशून्यैर्भवितव्यं । अपरम् अस्माकं निस्तारोत्स-
वीयमेषशावको यः ख्रीष्टः सोऽस्मदर्थं बलीकृतो ऽभवत् । अतः ८
पुरातनक्लिष्टेनार्थतो दुष्टताजिघांसारूपेण क्लिष्टेन नन्नहि किन्तु
सारल्यसत्यत्वरूपया क्लिष्टशून्यतयास्माभिरुत्सवः कर्त्तव्यः ।

व्यभिचारिणां संसर्गो युष्माभिर्विहातव्य इति मया पत्रे लिखितं । ९
किन्वैहिकलोकानां मध्ये ये व्यभिचारिणो लोभिन उपद्राविणो १०
देवपूजका वा तेषां संसर्गः सर्व्वथा विहातव्य इति नहि, विहातव्ये
सति युष्माभिर्जगतो निर्गन्तव्यमेव । किन्तु भ्रातृत्वेन विख्यातः ११
कश्चिज्जनो यदि व्यभिचारी लोभी देवपूजको निन्दको मद्यप उप-
द्रावी वा भवेत् तर्हि तादृशेन मानवेन सह भोजनपानेऽपि युष्माभि-
र्न कर्त्तव्ये इत्यधुना मया लिखितं । समाजवहिःस्थितानां लोकानां १२
विचारकरणे मम कोऽधिकारः ? किन्तु तदन्तर्गतानां विचारणं
युष्माभिः किं न कर्त्तव्यं भवेत् ? वहिःस्थानां तु विचार ईश्वरेण १३
कारिष्यते । अतो युष्माभिः स पातको स्वमग्याद् वहिःस्थितां ।

विवाङ्मव्यभिचारयोर्विषयिणी कथा च ।

युष्माकमेकस्य जनस्थापरेण सह विवादे जाते स पवित्रलोकैर्ह्य १
विचारमकारयन् किम् अधार्मिकूलोकैर्विचारयितुं प्रोत्सहते ?
जगतोऽपि विचारणं पवित्रलोकैः कारिष्यत एतद् यूयं किं न २
जानीथ ? अतो जगद् यदि युष्माभिर्विचारयितव्यं तर्हि चुद्र-
तमविचारेषु यूयं किमसमर्थाः ? दूता अथस्माभिर्विचारयिष्यन्त ३
इति किं न जानीथ ? अत ऐहिकविषयाः किम् अस्माभिर्न
विचारयितव्या भवेयुः ? ऐहिकविषयस्य विचारे युष्माभिः कर्त्तव्ये ४
ये लोकाः मण्डल्यां चुद्रतमास्त एव नियुज्यन्तां । अहं युष्मान् ५
त्रपयितुमिच्छन् वदामि युष्मन्मध्ये किमेकोऽपि मनुष्यस्तादृग्

- १ बुद्धिमात्रं हि यो भ्रातृविवादविचारणे समर्थः स्यात् ? किञ्चैको
 भ्राता भ्रातृन्येन किमविश्वासिनां विचारकाणां साक्षाद् विवदते ?
- ० युष्मन्मध्ये विवादा विद्यन्त एतदपि युष्माकं दोषः । यूयं कुतो-
 ८ ऽन्यायसहनं चतिसहनं वा श्रेयो न मन्यध्वे ? किन्तु यूयमपि
 भ्रातृनेव प्रत्यन्यायं चतिञ्च कुरुथ किमेतत् ?
- ९ ईश्वरस्य राज्येऽन्यायकारिणां लोकानामधिकारो नास्त्येतद् यूयं
 किं न जानीथ ? मा वञ्छध्वं, ये व्यभिचारिणो देवार्चिनः पार-
 १० दारिकाः स्त्रीवदाचारिणः पुंमैथुनकारिणस्तस्करा लोभिनो मद्यपा
 निन्दका उपद्राविणो वा त ईश्वरस्य राज्यभागिनो न भविष्यन्ति ।
- ११ यूयञ्चैवंविधा लोका आस्त किन्तु प्रभो र्थीशो नान्नास्मदीश्वरस्या-
 त्मना च यूयं प्रचालिताः पाविता धार्मिकी कृताश्च ।
- १२ मदर्थं सर्व्वं द्रव्यम् अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्वं हितजनकं ।
 मदर्थं सर्व्वमप्रतिषिद्धं तथाप्यहं कस्यापि द्रव्यस्य वशीकृतो न
 १३ भविष्यामि । उदराय भक्ष्याणि भक्ष्येभ्यश्चोदरं, किन्तु भक्ष्योदरे
 ईश्वरेण नाशयिष्येते; अपरं देहो न व्यभिचाराय किन्तु प्रभवे
 १४ प्रभुश्च देहाय । यज्ञेश्वरः प्रभुमुत्थापितवान् स स्वशक्त्यास्मानप्युत्था-
 १५ पयिष्यति । युष्माकं यानि शरीराणि तानि स्त्रीष्ट्याङ्गानीति
 किं यूयं न जानीथ ? अतः स्त्रीष्टस्य यान्यङ्गानि तानि मयापहृत्य
 १६ वेश्याया अङ्गानि किं कारिष्यन्त ? तन्न भवतु । यः कश्चिद्
 वेश्यायाम् आसज्यते स तथा सहैकदेहो भवति किं यूयमेतन्न
 जानीथ ? यतो लिखितमास्ते, यथा, तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भवि-
 १७ व्यतः । यश्च प्रभावासज्यते स तेन सहैकात्मा भवति । अतो यूयं
 १८ व्यभिचारात् पराङ्मुखा भवत । मानवा यान्यन्यानि कलुषाणि
 कुर्व्वन्ते तानि वपुर्न समाविशन्ति किन्तु व्यभिचारिणा स्वविषयस्य

विद्वद्भ्यं कल्पसं क्रियते । युष्माकं यानि वपुंसि तानि युष्मदन्तःस्थित- १८
 स्वैश्वरात्मनो पवित्रस्यात्मनो मन्दिराणि यूथञ्च स्वेषां स्वामिनो
 नाध्वे किमेतद् युष्माभिर्न ज्ञायते ? यूयं मूर्खेन क्रीता अतो
 वपुर्मनोभ्याम् ईश्वरो युष्माभिः पूज्यतां यत ईश्वर एव तयोः स्वामी । १०

उद्वाहीया कथा ।

अपरञ्च युष्माभिर्मां प्रति यत् पत्रमलेखि तस्योत्तरमेतत्, ७
 योषितोऽस्यग्रं मनुजस्य वरं; किन्तु व्यभिचारभयाद् एकैकस्य १
 पुंसः स्वकीयभार्या भवतु तद्दद् एकैकस्या योषितोऽपि स्वकीय-
 भर्ता भवतु । भार्यायै भर्ता यद्यद् वितरणीयं तद् वितौर्यतां २
 तद्दद् भर्तेऽपि भार्याया वितरणीयं वितौर्यतां । भार्यायाः स्वदेहे ४
 स्वलं नास्ति भर्तुरेव, तद्दद् भर्तुरपि स्वदेहे स्वलं नास्ति भार्याया
 एव । उपोषणप्रार्थनयोः सेवनार्थम् एकमन्त्रणानां युष्माकं किय- ५
 त्कालं यावद् या पृथक्स्थितिर्भवति तदन्यो विच्छेदो युष्मन्मध्ये
 न भवतु, ततः परम् इन्द्रियाणाम् अर्घ्य्यात् शैतानो यद् युष्मान् ६
 परीक्षां न नयेत् तदर्थं पुनरेकत्र मिलत । एतद् आदेशतो नहि ९
 किन्त्वनुज्ञात एव मया कथ्यते, यतो ममावस्थेव सर्वमानवानाम- ०
 वस्था भवत्विति मम वाञ्छा किन्त्वैश्वराद् एकेनैको वरोऽन्येन
 चान्यो वर इत्येकेकेन स्वकीयवरो लभ्यः ।

अपरम् अकृतविवाहान् विधवांसु प्रति ममैतन्निवेदनं ममेव ८
 तेषामवस्थितिर्भद्रा ; किञ्च यदि तैरिन्द्रियाणि नियन्तुं न शक्यन्ते ९
 तर्हि विवाहः क्रियतां यतः कामदहनाद् व्यूढलं भद्रं । ये च १०
 कृतविवाहास्ते मया नहि प्रभुनैवैतद् आज्ञायन्ते भार्या भर्तृतः
 पृथक् न भवतु । यदि वा पृथग्भूता स्यात् तर्हि निविवाहा ११
 तिष्ठतु स्त्रीपतिना वा सद्घातु भर्तापि भार्यां न त्यजतु ।

- १२ इतरान् जनान् प्रति प्रभु नं ब्रवीति किन्वहं ब्रवीमि; कस्याश्चिद्
 भ्रातुर्यथाषिद् अविश्वासिनौ सत्यपि यदि तेन सहवासे तुष्यति
 १३ तर्हि सा तेन न त्यज्यतां । तद्वत् कस्याश्चिद् घोषितः पतिरवि-
 श्वासी सन्नपि यदि तथा सहवासे तुष्यति तर्हि स तथा न
 १४ त्यज्यतां । यतोऽविश्वासी भर्ता भार्य्या पवित्रीभूतः, तद्वदविश्वा-
 सिनौ भार्य्या भर्ता पवित्रीभूता ; नोचेद् युष्माकमपत्यान्यशुचीन्य-
 १५ भविष्यन् किन्वधुना तानि पवित्राणि सन्ति । अविश्वासी जनो
 यदि वा पृथग् भवति तर्हि पृथग् भवतु; एतेन भ्राता भगिनी
 १६ वा न निबध्यते तथापि वयमीश्वरेण श्रान्तये समाह्वताः । हे नारि
 तव भर्तुः परित्राणं लन्तो भविष्यति न वेति त्वया किं ज्ञायते ?
 हे नर तव जायायाः परित्राणं लन्तो भविष्यति न वेति त्वया
 किं ज्ञायते ?
- १७ एकैको जनः परमेश्वरास्त्रयं यद् भजते यस्याञ्चावस्थायाम्
 ईश्वरेणाङ्गायि तदनुसारेणैवाचरतु तदहं सर्वमण्डलीस्थान् आदि-
 १८ ग्रामि । क्षिप्रत्वम् भूत्वा य आह्वतः स प्रकृष्टत्वम् न भवतु,
 तद्वद् अक्षिप्रत्वम् भूत्वा य आह्वतः स क्षिप्रत्वम् न भवतु ।
 १९ लक्ष्मिदः सारो नहि तद्वदलक्ष्मिदोऽपि सारो नहि किन्वैश्वर-
 २० स्याज्जानां पालनमेव । यो जनो यस्यामवस्थायामाङ्गायि स
 २१ तस्यामेवावतिष्ठतां । दासः सन् त्वं किमाह्वतोऽसि ? तन्मा चिन्तय,
 २२ तथाच यदि स्वतन्त्रो भवतुं शक्नुयास्तर्हि तदेव वृणु । यतः प्रभु-
 नाह्वतो यो दासः स प्रभो मेचितजनः । तद्वत् तेनाह्वतः स्वतन्त्रो
 २३ जनोऽपि स्त्रीष्टस्य दास एव । यूयं मूखेन क्रीता अतो हेतो
 २४ मानवानां दासा मा भवत । हे भ्रातरौ यस्यामवस्थायां यस्याङ्गा-
 नमभवत् तथा स ईश्वरस्य साचात् तिष्ठतु ।

अपरम् अकृतविवाहान् जनान् प्रति प्रभोः कोऽप्यादेशो मया १५
 न लब्धः किन्तु प्रभोरनुकम्पया विश्वास्थो भृतोऽहं यद् भद्रं मन्ये
 तद् वदामि । वर्त्तमानात् क्लेशसमयात् मनुष्यस्थानूढत्वं भद्रमिति १६
 मया बुध्यते । त्वं किं योषिति निबद्धोऽसि ? तर्हि मोचनं प्राप्तुं १७
 मा यतस्व । किं वा योषितो मुक्तोऽसि ? तर्हि जायां मा गवेषय ।
 विवाहं कुर्वता त्वया किमपि नापराध्यते तद् यद् व्यूह्यमानया १८
 युवत्यापि किमपि नापराध्यते तथाच तादृशौ द्वौ जनौ शारी-
 रिकं क्लेशं लप्स्यते किन्तु युष्मान् प्रति मम करुणा विद्यते । हे १९
 भ्रातरोऽहमिदं ब्रवीमि, इतः परं समयोऽतीव संचिन्तः, अतः कृत- २०
 दारैरकृतदारैरिव रुदद्भिश्चारुदद्भिरिव सानन्दैश्च निरानन्दैरिव
 क्रोढभिश्चाभागिभिर्वाचरितयं ये च संसारे चरन्ति तैर्नातिच- २१
 रितयं यत इहलोकस्य कौतुको विचलति । किन्तु यूयं यस्मि- २२
 श्विन्ता भवेतेति मम वाञ्छा । अकृतविवाहो जनो यथा प्रभुं
 परितोषयेत् तथा प्रभुं चिन्तयति, किन्तु कृतविवाहो जनो यथा २३
 भार्यां परितोषयेत् तथा संसारं चिन्तयति । तद्वत् ऊढयोषितो २४
 ऽनूढा विशिष्यते । यानूढा सा यथा कायमनसोः पवित्रा भवेत्
 तथा प्रभुं चिन्तयति सा चोढा सा यथा भर्तारं परितोषयेत्
 तथा संसारं चिन्तयति । अहं यद् युष्मान् मृगबन्धिन्या परिच्छिपेयं २५
 तदर्थं नहि किन्तु यूयं यदनिन्दिता भूत्वा प्रभोः सेवनेऽबाधम्
 आसक्ता भवेत तदर्थमेतानि सर्वाणि युष्माकं हिताय मया कथ्यन्ते ।

कस्यचित् कन्यायां यौवनप्राप्तायां यदि स तस्या अनूढत्वं निन्द- २६
 नीयं विवाहस्य साधयितव्य इति मन्यते तर्हि यथाभिलाषं करोतु,
 एतेन किमपि नापराध्यति विवाहः क्रियतां । किन्तु दुःखेनाक्लिष्टः २७
 कश्चित् पिता यदि स्थिरमनोगतः स्वमनोऽभिलाषसाधने समर्थश्च

स्थात् मम कन्या मया रक्षित्येति मनसि निश्चिनोति च तर्हि स
२८ भद्रं कर्म करोति । अतो यो विवाहं करोति स भद्रं कर्म करोति
यस्य विवाहं न करोति स भद्रतरं कर्म करोति ।

२९ यावत्कालं पति जीवति तावद् भार्या व्यवस्थया निबद्धा तिष्ठति
किन्तु पत्यौ महानिद्रां गते सा सुक्तीभूय यमभिलषति तेन सह
तस्या विवाहो भवितुं शक्नोति, किन्वेतत् केवलं प्रभुभक्तानां मध्ये ।
३० तथाच सा यदि निष्पतिका तिष्ठति तर्हि तस्याः क्षेमं भविष्यतीति
मम भावः । अपरम् ईश्वरस्यात्मा ममाप्यन्त विद्यत इति मया बुध्यते ।

प्रतिमाप्रसादविषयिणी कथा ।

८१ देवप्रसादे सर्वेषाम् अस्माकं ज्ञानमास्ते तदयं विद्मः । तथापि
१ ज्ञानं गव्यं जनयति किन्तु प्रेमतो निष्ठा जायते । अतः कश्चन
यदि मन्यते मम ज्ञानमास्त इति तर्हि तन यादृशं ज्ञानं चेष्टितयं
२ तादृशं किमपि ज्ञानमद्यापि न लभ्यं । किन्तु य ईश्वरे प्रीयते
३ स ईश्वरेणापि ज्ञायते । देवताबलिप्रसादभक्षणे वयमिदं विद्मो
यत् जगन्मध्ये कोऽपि देवो न विद्यते, एकेश्वररो द्वितीयो
५ नास्तीति । स्वर्गं पृथिव्यां वा यद्यपि केषुचिद् ईश्वर इति नामा-
६ रोप्यते तादृशाश्च बहव ईश्वरा बहवस्य प्रभवो विद्यन्ते तथाप्य-
स्माकमद्वितीय ईश्वरः स पिता यस्मात् सर्वेषां यदर्थञ्चास्माकं
सृष्टिर्जाता, अस्माकञ्चाद्वितीयः प्रभुः स यीशुः ख्रीष्टो येन सर्व-
वस्त्रानां येनास्माकमपि सृष्टिः कृता ।

७ अधिकन्तु ज्ञानं सर्वेषां नास्ति यतः केचिद्द्यापि देवतां सन्नय
देवप्रसादमिव तद् भक्ष्यं सुञ्जते तेन दुर्बलतया तेषां संवेदो मली-
८ मसो भवति । किन्तु भक्ष्यद्रव्याद् वयम् ईश्वरेण ग्राह्या भवामस्तन्नहि
यतो भुङ्क्ता वयमुत्कृष्टा न भवामस्तददभुङ्क्ताप्युत्कृष्टा न भवामः ।

अतो युष्माकं या लमता सा दुर्बलानाम् उन्माथस्वरूपा यत्र भवेत् ८
 तदर्थं सावधना भवत । यतो ज्ञानविशिष्टस्त्वं यदि देवालये उप- १०
 विष्टः केनापि दृश्यसे तर्हि तस्य दुर्बलस्य मनसि किं प्रसादभक्षण
 उत्साहो न जनियते ? तथा षति यस्य कृते खीष्टो ममार तव ११
 स दुर्बलो भ्राता तव ज्ञानात् किं न विनन्द्यति ? इत्यनेन
 प्रकारेण भ्रातृणां विरुद्धम् अपराध्यङ्गिस्तेषां दुर्बलानि मनांसि १२
 व्याघातयद्भिश्च युष्माभिः खीष्टस्य वैपरीत्येनापराध्यते । अतो हेतोः
 पिशिताशनं यदि मम भ्रातुर्विघ्नस्वरूपं भवेत् तर्ह्यहं यत् स्वभ्रातु १३
 विघ्नजनको न भवेयं तदर्थं यावज्जीवनं पिशितं न भोक्ष्ये ।

पौलस्त्य प्रेरितत्वविषयिणी कथा ।

अहं किम् एकः प्रेरितो नास्मि ? किमहं स्वतन्त्रो नास्मि ? ६
 अस्माकं प्रभु र्थीशुः खीष्टः किं मया नादर्शि ? यूयमपि किं
 प्रभुना मदीयश्रमफलस्वरूपा न भवथ ? अन्यलोकानां कृते यद्यद्यहं १
 प्रेरितो न भवेयं तथाच युष्मत्कृते प्रेरितोऽस्मि यतः प्रभुना मम
 प्रेरितत्वपदस्य मुद्रास्वरूपा यूथमेवाध्वे । ये लोका मयि दोषमा- २
 रोपयन्ति तान् प्रति मम प्रत्युत्तरमेतत् । भोजनपानयोः किम- ४
 स्माकं लमता नास्ति ? अन्ये प्रेरिताः प्रभो भ्रातरौ कैफास्य यत् ५
 कुर्वन्ति तद्वत् काञ्चित् धर्मभगिनीं व्यूह्य तथा साङ्गं पर्यटितुं
 वयं किं न शक्नुमः ? सांसारिकश्रमस्य परित्यागात् किं केवलमहं ६
 बार्णबास्य निवारितौ ? निजधनव्ययेन कः संयामं करोति ? को ७
 वा द्राक्षाचेचं कृत्वा तत्फलानि न भुङ्क्ते ? को वा पशुव्रजं
 पालयन् तत्पयो न पिवति ? किमहं केवलां मानुषिकां वाचं ८
 वदामि ? व्यवस्थार्थां किमेतादृशं वचनं न विद्यते ? भोगिर्व्यवस्था- ९
 यन्थे लिखितमास्ते, त्वं शस्यमर्हकवृषस्यास्यं न भंस्यसीति ! ईश्वरेण

- १० बलीवर्दानामेव चिन्ता किं क्रियते ? किं वा सर्वथास्माकं कृते तद्वचनं तेनोक्तं ? अस्माकमेव कृते तल्लिखितं । यः चेत् कर्षिततेन प्रत्याग्रायुक्तेन कर्ष्यं, यच्च ग्रस्थानि मर्द्दयति तेन लाभप्रत्याग्रा-
- ११ युक्तेन मर्द्दितव्यं । युष्मत्कृतेऽस्माभिः पारचिकाणि बीजानि रोपितानि, अतो युष्माकमैहिकफलानां वयम् अंशिनो भविष्यामः
- १२ किमेतत् महत् कर्म ? युष्मासु योऽधिकारस्तस्य भागिनो यद्यन्ये भवेयुस्तर्ह्यस्माभिस्ततोऽधिकं किं तस्य भागिभिर्न भवितव्यं ? अधिकान्नु वयं तेनाधिकारेण न व्यवहृतवन्तः किन्तु ख्रीष्टीयसंवादास्य कोऽपि व्याघातोऽस्माभिर्यत्र जायेत तदर्थं सर्वं सहामहे ।
- १३ अपरं ये पवित्रवस्त्रानां परिचर्यां कुर्वन्ति ते पवित्रवस्तुतो भक्ष्याणि लभन्ते, ये च वेद्याः परिचर्यां कुर्वन्ति ते वेदिस्थवस्तूनाम्
- १४ अंशिनो भवन्त्येतद् यूयं किं न विद ? तद् ये सुसंवादं घोषयन्ति तैः सुसंवादेन जीवितव्यमिति प्रमुनादिष्टं ।
- १५ अहमेतेषां सर्वेषां किमपि नाश्रितवान् मां प्रति तदनुसारात् आचरितव्यमित्याशयेनापि पत्रमिदं मया न लिख्यते यतः केनापि
- १६ जनेन मम यशसो मुधाकरणात् मम मरणं वरं । सुसंवादघोषणात् मम यशो न जायते यतस्तद्घोषणं ममावश्यकं यद्यहं सुसंवादं न
- १७ घोषयेयं तर्हि मां धिक् । इच्छुकेन तत् कुर्वता मया फलं लभ्यते
- १८ किन्त्वनिच्छुकेऽपि मयि तत्कर्माणो भारोऽर्पितोऽस्ति । एतेन मया लभ्यं फलं किं ? सुसंवादेन मम योऽधिकार आस्ते तं यद्भद्रभावेन नाशरेयं तदर्थं सुसंवादघोषणसमये तस्य ख्रीष्टीयसुसंवादस्य निर्व्यथीकरणमेव मम फलं ।
- १९ सर्वेषाम् अनाद्यन्तोऽहं यद् भूरिशो लोकान् प्रतिपद्ये तदर्थं
- २० सर्वेषां दासत्वमङ्गीकृतवान् । यिद्गदीयान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं

यिद्धदीयानां कृते यिद्धदीयद्वाभवं । ये च व्यवस्थायत्तास्तान्
 यत् प्रतिपद्ये तदर्थं व्यवस्थानायत्तो योऽहं सोऽहं व्यवस्थायत्तानां
 कृते व्यवस्थायत्तद्वाभवं । ये चालम्ब्यव्यवस्थास्तान् यत् प्रतिपद्ये ११
 तदर्थम् ईश्वरस्य साक्षाद् अलम्ब्यव्यवस्थो न भूत्वा स्त्रीष्टेन लम्ब्यव्यवस्थो
 योऽहं सोऽहम् अलम्ब्यव्यवस्थानां कृतेऽलम्ब्यव्यवस्थ इवाभवं । दुर्ब- ११
 लान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थमहं दुर्बलानां कृते दुर्बलद्वाभवं ।
 इत्थं केनापि प्रकारेण कतिपया लोका यन्मया परित्राणं प्राप्नु-
 युस्तदर्थं यो यादृश आसीत् तस्य कृते ऽहं तादृशद्वाभवं ।
 ईदृश आचारः सुसंवादाथं मया क्रियते यतोऽहं तस्य फलानां १२
 सहभागी भवितुमिच्छामि ।

पणलाभायं ये धावन्ति धावतां तेषां सर्वेषां केवल एकः १४
 पणं लभते युष्माभिः किमेतन्न ज्ञायते ? अतो यूयं यथा पणं
 लप्स्यध्वे तथैव धावत । मत्सा अपि सर्वभोगे परिमितभोगिनो १५
 भवन्ति ते तु स्नानां स्वजं लिप्सन्ते किन्तु वयम् अस्नानां
 लिप्सामहे । तस्माद् अहमपि धावामि किन्तु लक्ष्यमनुद्दिश्य १६
 धावामि तन्नहि । अहं मल्लद्वय युष्माभि च किन्तु छायामाघात-
 यन्निव युष्माभि तन्नहि । इतरान् प्रति सुसंवादं घोषयित्वाहं यत् १७
 स्वयमयाहो न भवामि तदर्थं देहम् आहन्मि वशीकुर्वं च ।

मन्दात् पृथक् ख्यातुं कथनम् ।

हे भ्रातरः, अस्मात्पितृपुरुषानधि यूयं यदज्ञाता न तिष्ठतेति १० १
 मम वाञ्छा, ते सर्वे मेघाधःस्थिता बभ्रुवुः सर्वे समुद्रमध्येन १
 वज्रजुः, सर्वे मोग्निमुद्दिश्य मेघसमुद्रयोः स्नापिता बभ्रुवुः सर्वे २
 एकम् आत्मिकं भक्ष्यं बुभुजिर एकम् आत्मिकं पेयं पपुञ्च यतस्ते- ४
 ऽनुचरत आत्मिकाद् अचलात् लम्बं तोयं पपुः सोऽचलः स्त्रीष्टएव ।

- ५ तथा सत्यपि तेषां मध्येऽधिकेषु लोकेष्वीश्वरो न सन्तुतोषेति हेतोस्ते प्रान्तरे निपातिताः ।
- ६ एतस्मिन् ते ऽस्माकं निदर्शनस्वरूपा बभूवुः; अतस्ते यथा कुम्बिताभिलाषिणो बभूवुरस्माभिस्तथा कुम्बिताभिलाषिभिर्न
- ७ भवितव्यं । लिखितमास्ते, लोका भोक्तुं पातुञ्चोपविविशुस्ततः क्रीडितुमुत्थिता इत्यनेन प्रकारेण तेषां कैश्चिद् यद्देवपूजा
- ८ कृता युष्माभिस्तदत् न क्रियतां । अपरं तेषां कैश्चिद् यद्देव्यभिचारः कृतस्तेन चैकस्मिन् दिने त्रयोविंशतिषहस्राणि लोका
- ९ निपातितास्तदद् अस्माभि र्यभिचारो न कर्त्तव्यः । तेषां केचिद् यद्देवत् ख्रीष्टं परीक्षितवन्तस्तस्माद् भुजङ्गैर्नष्टाश्च तदद् अस्माभिः
- १० ख्रीष्टो न परीक्षितव्यः । तेषां केचिद् यथा वाक्कलहं कृतवन्तस्तत्-कारणात् हन्त्वा विनाशिताश्च युष्माभिस्तदद् वाक्कलहो न क्रियतां ।
- ११ तान् प्रति यान्येतानि जघटिरे तान्यस्माकं निदर्शनानि जगतः श्रेष्ठयुगे वर्त्तमानानाम् अस्माकं शिष्यायं लिखितानि च बभूवुः ।
- १२ अतएव यः कश्चिद् सुखिरं मन्यः स यत्न पतेत् तत्र सावधानो भवतु । मानुषिकपरीक्षातिरिक्त्वा कापि परीक्षा युष्मान् नाक्रामत्, ईश्वरश्च विश्वास्यः सोऽतिशक्त्वा परीक्षायां पतनाद् युष्मान् रक्षिष्यति, परीक्षा च यद् युष्माभिः सोढुं शक्यते तदर्थं तथा सह निस्तारस्य पन्थानं निरूपयिष्यति ।
- १४ हे प्रियभ्रातरः, देवपूजातो दूरम् अपसरत । अहं युष्मान्
- १५ विज्ञान् मत्वा प्रभाषे मया यत् कथ्यते तद् युष्माभि र्विविच्यतां ।
- १६ यद् धन्यवाद्पात्रम् अस्माभि र्धन्यं गद्यते तत् किं ख्रीष्टस्य श्रोणि-तस्य सहभागित्वं नहि? यस्य पूपोऽस्माभि र्भज्यते स किं ख्रीष्टस्य
- १७ वपुषः सहभागित्वं नहि? वयं बहवः सन्तोऽप्येकपूपस्वरूपा एकवपुः

स्वरूपास्य भवामः, यतो वयं सर्व्व एकपूपस्य सहभागिनः । यूयं १८
 शारीरिकम् इस्त्रायेस्त्रीयवंशं निरीचध्वं । ये बलीनां मांसानि
 भुञ्जते ते किं यज्ञवेद्याः सहभागिनो न भवन्ति? इत्यनेन मया १९
 किं कथ्यते? देवता वास्तविकी देवतायै बलिदानं वा वास्तविकं
 किं भवेत्? तन्नहि किन्तु परजातीयै र्ये बलियो दीयन्ते त ईश्व- २०
 राय तन्नहि भूतेभ्यएव दीयन्ते तस्माद् यूयं यद् भूतानां
 सहभागिनो भवथेत्यहं नाभिलषामि । प्रभोः कंसेन भूतानामपि २१
 कंसेन पानं युष्माभिरसाध्यं; यूयं प्रभो भोज्यस्य भूतानामपि भोज्यस्य
 सहभागिनो भवितुं न शक्नुथ । वयं किं प्रभुं स्यर्द्धिष्यामहे? वयं २२
 किं तस्माद् बलवन्तः ?

मां प्रति सर्व्वं कर्म्मप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्वं हितजनकं सर्व्वम् २३
 अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्वं निष्ठाजनकं । आत्महितः केनापि न २४
 चेष्टितव्यः किन्तु सर्व्वैः परहितश्चेष्टितव्यः । आपणे यत् क्रय्यं तद् २५
 युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्ट्वा भुज्यतां यतः 'पृथिवी २६
 तन्मध्यस्थञ्च सर्व्वं परमेश्वरस्य ।' अपरम् अविश्वासिलोकानां २७
 केनचित् निमन्त्रिता यूयं यदि तत्र जिगमिषथ तर्हि तेन यद्
 यद् उपस्थाप्यते तद् युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्ट्वा भुज्यतां ।
 किन्तु तत्र यदि कश्चिद् युष्मान् वदेत् भक्ष्यमेतद् देवतायाः २८
 प्रसाद इति तर्हि तस्य ज्ञापयितुरनुरोधात् संवेदस्यार्थञ्च तद्
 युष्माभिर्न भोक्तव्यं । 'पृथिवी तन्मध्यस्थञ्च सर्व्वं परमेश्वरस्य,' सत्य- २९
 मेतत्, किन्तु मया यः संवेदो निर्दिश्यते स तव नहि परस्वैव ।
 मम या स्वतन्त्रता सा परस्य संवेदेन कुतो दूषयिष्यते? अनुग्रह- ३०
 पात्रेण मया धन्यवादं कृत्वा यद् भुज्यते तत्कारणाद् अहं कुतो
 निन्दिष्ये? तस्माद् भोजनं पानम् अन्यदा कर्म्म कुर्व्वन्नि युष्माभिः ३१

- ११ सर्वमेवेश्वरस्य महिम्नः प्रकाशार्थं क्रियतां । धिह्रदीयानां परजा-
 तीयानाम् ईश्वरस्य मण्डल्या वा विघ्नजनकै र्युग्माभि र्न भवितव्यं ।
 १२ अहमप्यात्महितम् अचेष्टमानो बहूनां परिचाणार्थं तेषां हितं
 १४ चेष्टमानः सर्वविषये सर्वेषां तुष्टिकरो भवामीत्यनेनाहं यत्
 स्त्रीष्टस्थानुगामी तद्दद् यूयं ममानुगामिनो भवत ।

ईश्वराराधनाविषयिणी कथा ।

- ११ हे भ्रातरः, यूयं सर्वस्मिन् कार्यं मां स्मरथ मया च यादृ-
 १ सुपदिष्टास्तादृगाचरथैतत्कारणात् मया प्रशंसनीया आध्वे । तथापि
 २ ममैषा वाञ्छा यद् यूयमिदम् अवगता भवथ, एकैकस्य पुरुष-
 स्थोत्तमाङ्गस्वरूपः स्त्रीष्टः, योषितस्थोत्तमाङ्गस्वरूपः पुमान्, स्त्रीष्टस्य
 ४ चोत्तमाङ्गस्वरूप ईश्वरः । अपरम् आच्छादितोत्तमाङ्गेन येन पुंसः
 प्रार्थना क्रियते भाववाणी कथ्यते वा तेन स्त्रीयोत्तमाङ्गम्
 ५ अवज्ञायते । अनाच्छादितोत्तमाङ्गया यया योषिता च प्रार्थना
 क्रियते भाववाणी कथ्यते वा तथापि स्त्रीयोत्तमाङ्गम् अवज्ञायते
 ६ यतः सा सुण्डितशिरःसदृशा । अनाच्छादितमस्तका या योषित्
 तस्याः शिरः सुण्डनीयमेव किन्तु योषितः केशच्छेदनं शिरोसुण्डनं
 वा यदि लज्जाजनकं भवेत् तर्हि तथा स्वशिर आच्छाद्यतां ।
 ७ पुमान् ईश्वरस्य प्रतिमूर्त्तिः प्रतितेजःस्वरूपश्च तस्मात् तेन शिरो
 ८ नाच्छादनीयं किन्तु सीमन्तिनी पुंसः प्रतिविम्बस्वरूपा । यतो
 योषातः पुमान् नोदपादि किन्तु पुंसो योषिद् उदपादि ।
 ९ अधिकन्तु योषितः कृते पुंसः सृष्टि र्न बभूव किन्तु पुंसः कृते
 १० योषितः सृष्टि र्बभूव । इति हेतो र्दूतानाम् आदराद् योषिता
 ११ शिरस्थधीनता सूचकम् आवरणं धर्त्तव्यं । तथापि प्रभो विधिना
 पुमांशं विना योषिन्न जायते योषितश्च विना पुमान् न जायते ।

यतो यथा पुंसो योषिद् उदपादि तथा योषितः पुमान् जायते, १९
 सर्व्ववस्त्वनि चेश्वराद् उत्पद्यन्ते । युष्माभिरेवैतद् विविच्यतां, अना- १९
 वृतया योषिता प्रार्थनं किं सुदृश्यं भवेत् ? पुरुषस्य दीर्घकेशत्वं १४
 तस्य लज्जाजनकं, किन्तु योषितो दीर्घकेशत्वं तस्या गौरवजनकं १५
 यत आच्छादनाय तस्यै केशा दत्ता इति किं युष्माभिः स्वभावतो
 न ग्रिह्यते ? अत्र यदि कश्चिद् विवदितुम् इच्छेत् तर्ह्यस्माकम् १९
 ईश्वरीयमण्डलीनाञ्च तादृशी रीतिर्न विद्यते ।

प्रभे भोज्यविषयिणी कथा ।

युष्माभिर्न भद्राय किन्तु कुत्सिताय समागम्यते तस्माद् १७
 एतानि भाषमाणेन मया यूयं न प्रशंसनीया । प्रथमतः मण्डल्यां १८
 समागतानां युष्माकं मध्ये भेदाः सन्तीति वार्त्ता मया श्रूयते
 तन्मध्ये किञ्चित् सत्यं मन्यते च । यतो हेतो र्युष्मन्मध्ये ये परी- १९
 चितास्ते यत् प्रकाशन्ते तदर्थं भेदैर्भवितव्यमेव । एकत्र समागते २०
 र्युष्माभिः प्राभवं भोज्यं भुज्यत इति नहि, यतो भोजनकाले २१
 युष्माकमेकेकेन स्वकीयं भक्ष्यं तूर्णं गम्यते तस्माद् एको जनो
 बुभुक्षितस्तिष्ठति, अन्यश्च परितप्तो भवति । भोजनपानार्थं युष्माकं २२
 किं वेष्मानि न सन्ति ? युष्माभिर्वा किम् ईश्वरस्य मण्डलीं
 तुच्छीकृत्य दीना लोका अवज्ञायन्ते ? इत्यनेन मया किं वक्तव्यं ?
 यूयं किं मया प्रशंसनीयाः ? एतस्मिन् यूयं न प्रशंसनीयाः ।

प्रभुतो य उददेशो मया लब्धो युष्मासु समर्पितश्च स एषः । २२
 परकरसमर्पणचपायां प्रभु र्थीशुः पूपमादायेश्वरं धन्यं व्याहृत्य तं २४
 भङ्गा भाषितवान् युष्माभिरेतद् गृह्यतां भुज्यताञ्च तद् युष्मच्छते
 भग्नं मम शरीरं ; मम स्मरणार्थं युष्माभिरेतत् क्रियतां । पुनश्च २५
 भोजनात् परं तथैव कंसम् आदाय तेनोक्तं कंसोऽयं मम शोणि-

तेन स्थापितो नूतननियमः ; यतिवारं युष्माभिरेतत् पीयते
 १९ ततिवारं मम स्मरणार्थं पीयतां । यतिवारं युष्माभिरेषूपो
 भुज्यते भाजनेनानेन पीयते च ततिवारं प्रभोरागमनं यावत् तस्य
 २० मृत्युः प्रकाशयते । अपरञ्च यः कश्चिद् अयोग्यत्वेन प्रभोरिमं पूषम्
 अस्नाति तस्यानेन भाजनेन पिवति च स प्रभोः कायवृद्धिरयो
 २१ र्दण्डदायी भविष्यति । तस्मात् मानवेनाय आत्मानं परीक्ष्य पश्चाद्
 २२ एषूपो भुज्यतां कसेनानेन च पीयतां । येन चानर्हत्वेन भुज्यते
 पीयते च प्रभोः कायम् अविमृशता तेन दण्डप्राप्तये भुज्यते पीयते
 २३ च । एतत्कारणाद् युष्माकं भूरिशो लोका दुर्ब्वेष्टा रोगिणश्च
 २४ सन्ति बहवश्च महानिद्रां गताः । अस्माभि र्यद्यात्मविचारोऽकारि-
 २५ थ्यत तर्हि दण्डो नालस्यत ; किन्तु यदास्माकं विचारो भवति
 तदा वयं जगतो जनैः समं यद् दण्डं न लभामहे तदर्थं प्रभुना
 शास्त्रिं भुञ्जहे ।

२६ हे मम भ्रातरः, भोजनार्थं मिलितानां युष्माकम् एकेनेतरो-
 २७ ऽनुगृह्णातां । यश्च बुभुक्षितः स स्वगृहे भुङ्गां । दण्डप्राप्तये युष्माभि
 र्न समागम्यतां । एतद्भिन्नं यद् आदेष्टव्यं तद् युष्मात्समीपागमन-
 काले मयादेच्यते ।

पवित्रात्मनो विविधानुग्रहदानकथनम् ।

१२ हे भ्रातरः, यूयं यद् आत्मिकान् दायान् अनवगतास्तिष्ठथ
 १ तदहं नाभिलषामि । पूर्वं परजातीया यूयं यद् विनीतास्तद्
 २ अवाक्प्रतिमानाम् अनुगामिन आध्वम् इति जानीथ । इति
 हेतोरहं युष्मभं निवेदयामि, ईश्वरस्यात्मना भाषमाणः कोऽपि
 यीशुं श्रम इति न व्याहरति पुनश्च पवित्रेणात्मना विनीतं विनान्यः
 ४ कोऽपि यीशुं प्रभुरिति व्याहर्तुं न शक्नोति । दाया बहुविधाः

किन्त्वेक आत्मा परिचर्यास्य बद्धविधाः किन्त्वेकः प्रभुः । साध- ५
 नानि बद्धविधानि किन्तु सर्वेषु सर्वसाधक ईश्वर एकः । एकै- ६
 कस्मै तस्यात्मनो दर्शनं परहितार्थं दीयते । एकस्मै तेनात्मना ७
 ज्ञानवाक्यं दीयते, अन्यस्मै तेनैवात्मनादिष्टं विद्यावाक्यम्, अन्यस्मै ८
 तेनैवात्मना विश्वासः, अन्यस्मै तेनैवात्मना स्वास्थ्यदानशक्तिरन्यस्मै ९
 दुःसाध्यसाधनशक्तिरन्यस्मै च भाववाणी, अन्यस्मै चात्मनां विचार-
 सामर्थ्यम्, अन्यस्मै परभाषाभाषणशक्तिरन्यस्मै च भाषार्थभाषणमा-
 मर्थ्यं दीयते । एकेनाद्वितीयेनात्मना यथाभिलाषम् एकैकस्मै १०
 जनायैकैकं दानं वितरता तानि सर्वाणि साधन्ते ।

देह एकः सन्नपि यद्दद् बद्धयुक्तो भवति, तस्यैकस्य वपुषो ११
 ऽङ्गानां बद्धत्वेन यद्दद् एकं वपु भवति, तद्दत् स्त्रीष्टः । यतो १२
 हेतो र्हिङ्गदिपरजातीयदासखतन्त्रा वयं सर्वे स्नापनेनैकेनात्मनै- १२
 कदेहीकृताः सर्वे चैकात्मभुक्ता अभवाम । एकेनाङ्गेन वपु न १४
 भवति किन्तु बद्धभिः । तत्र चरणं यदि वदेत् नाहं हस्तस्तस्मात् १५
 शरीरस्य भागो नास्मीति तर्ह्यनेन शरीरात् तस्य वियोग न भवति ।
 ओत्रं वा यदि वदेत् नाहं नयनं तस्मात् शरीरस्यांशो नास्मीति १६
 तर्ह्यनेन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति । कृत्स्नं शरीरं यदि १७
 दर्शनेन्द्रियं भवेत् तर्हि अवणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति ? तत् कृत्स्नं
 यदि वा अवणेन्द्रियं भवेत् तर्हि प्राणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति ?
 किन्त्विदानीम् ईश्वरेण यथाभिलाषितं तथैवाङ्गप्रत्यङ्गानाम् एकैकं १८
 शरीरे स्थापितं । तत् कृत्स्नं यद्येकाङ्गरूपि भवेत् तर्हि शरीरं कुत्र १९
 स्थास्यति ? तस्माद् अङ्गानि बहूनि सन्ति शरीरं त्वेकमेव । २०
 अतएव त्वया मम प्रयोजनं नास्तीति वाचं पाणिं वदितुं नयनं २१
 न शक्नोति, यथा युवाभ्यां मम प्रयोजनं नास्तीति मुहूर्त्तं चरणौ

- ११ वदितुं न शक्नोति ; वस्तुतस्तु विग्रहस्य धान्यङ्गान्यस्माभिर्दुर्बलानि
 १२ बुध्यन्ते तान्येव सप्रयोजनानि सन्ति । यानि च शरीरमध्येऽवम-
 १४ न्यानि बुध्यन्ते तान्यस्माभिरधिकं शोभन्ते । यानि च कुदृश्यानि
 तानि सुदृश्यतराणि क्रियन्ते किन्तु यानि स्वयं सुदृश्यानि तेषां
 १५ शोभनम् निष्प्रयोजनं । शरीरमध्ये यद् भेदो न भवेत् किन्तु
 सर्वाण्यङ्गानि यद् ऐक्यभावेन सर्वेषां हितं चिन्तयन्ति तदर्थम्
 १६ ईश्वरेणाप्रधानम् आदरणीयं कृत्वा शरीरं विरचितं । तस्माद्
 एकस्याङ्गस्य पीडायां जातायां सर्वाण्यङ्गानि तेन सह पीडयन्ते,
 १७ एकस्य समादरे जाते च सर्वाणि तेन सह संह्वयन्ति । यूयञ्च
 १८ स्त्रीष्टस्य शरीरं, युष्माकम् एकैकञ्च तस्यैकैकम् अङ्गं । केचित् केचित्
 मण्डल्यामीश्वरेण प्रथमतः प्रेरिता द्वितीयतो भाववादिनस्तृतीयत
 उपदेष्टारो नियुक्ताः, ततः परं केभ्योपि चित्रकार्यसाधनसामर्थ्यम्
 अनामयकरणशक्तिरूपकृतौ लोकशासने वा नैपुण्यं नानाभाषा-
 १९ भाषणसामर्थ्यं वा तेन व्यतारि । सर्वे किं प्रेरिताः ? सर्वे किम्
 भाववादिनः सर्वे किम् उपदेष्टारः ? सर्वे किं चित्रकार्यसाधकाः ?
 २० सर्वे किम् अनामयकरणशक्तियुक्ताः ? सर्वे किं परभाषावादिनः ?
 २१ सर्वे वा किं परभाषार्थप्रकाशकाः ? यूयं श्रेष्ठदायान् लब्धुं यतध्वं ।
 अनेन यूयं मया सर्वोत्तममार्गं दर्शयितव्याः ।

प्रेमदानस्योत्तमत्वम् ।

- १३ १ मर्त्यस्वर्गीयाणां भाषा भाषमाणोऽहं यदि प्रेमहीनो भवेयं
 २ तर्हि वादकतालस्वरूपो निनादकारिभेरीस्वरूपस्य भवामि । अपरञ्च
 यद्यहम् भाववाणीविशिष्टः स्यां सर्वाणि गुणवाक्यानि सर्वविद्याञ्च
 जानीयां पूर्णविश्वासः सन् शैलान् स्थानान्तरीकर्तुं शक्नुयाञ्च किन्तु
 ३ यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्ह्यगणनीय एव भवामि । अपरं यद्यहम्

अन्नदानेन सर्व्वखं त्यजेयं दाहनाय स्वशरीरं समर्पयेयञ्च किन्तु
यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हि तत्सर्व्वं मदर्थं निष्फलं भवति ।

प्रेम चिरसहिष्णु हितैषि च, प्रेम निर्द्वेषम् अग्रं निर्गर्ब्धञ्च । ४
अपरं तत् कुम्भितं नाचरति, आत्मचेष्टां न कुरुते सहसा न ५
क्रुध्यति परानिष्टं न चिन्तयति, अधर्मं न तुष्यति सत्य एव ६
मनुष्यति । तत् सर्व्वं तितित्चते सर्व्वत्र विश्वासिति सर्व्वत्र भद्रं ७
प्रतीचते सर्व्वं सहते च । प्रेम्नो लोपः कदापि न भविष्यति, ८
भाववाण्यो लोप्यन्ते परभाषाभाषणं निवर्त्तिष्यते ज्ञानमपि लोपं
यास्यति । यतोऽस्माकं ज्ञानं खण्डमात्रम् भाववाणीकथनमपि ९
खण्डमात्रं । किन्त्वस्मासु सिद्धतां गतेषु तानि खण्डमात्राणि लोपं १०
यास्यन्ते । बाल्यकालेऽहं बाल इवाभाषे बाल इवाचिन्तयञ्च किन्तु ११
यौवने जाते तत्सर्व्वं बाल्याचरणं परित्यक्तवान् । इदानीम् अध- १२
मध्येनास्यष्टं दर्शनम् अस्माभिर्लभ्यते किन्तु तदा साक्षात् दर्शनं
लभ्यते । अधुना मम ज्ञानम् अल्पिष्ठं किन्तु तदाहं यथावगम्य-
न्त्यैवावगतो भविष्यामि । इदानीं प्रत्ययः प्रत्याशा प्रेम च चौष्टे- १३
तानि तिष्ठन्ति तेषां मध्ये च प्रेम श्रेष्ठं ।

भावोक्तिं कथयितुं विशेषभाषया कथयितुञ्च कथाकथनम् ।

यूयं प्रेमाचरणे प्रथतध्वम् आत्मिकान् दायानपि विशेषत १४ १
भावोक्तिर्कथनसामर्थ्यं प्राप्तुं चेष्टध्वं । यो जनः परभाषां भाषते २
स मानुषान् न सभाषते किन्त्वौश्वरमेव यतः केनापि किमपि न
बुध्यते स चात्मना निगूढवाक्यानि कथयति ; किन्तु यो जनो ३
भावोक्तिं कथयति स परेषां निष्ठायै हितोपदेशाय सान्त्वनायै च ४
भाषते । परभाषावाद्यात्मन एव निष्ठां जनयति किन्तु भाववादी ५
मण्डल्या निष्ठां जनयति । युष्माकं सर्व्वेषां परभाषाभाषणम् ५

इच्छाम्यहं किन्तु भावोक्तिर्कथनम् अधिकमपौच्छामि । यतः
मण्डल्या निष्ठायै येन स्ववाक्यानाम् अर्थो न क्रियते तस्मात्
परभाषावादितो भाववादी श्रेयान् ।

- ६ हे भ्रातरः इदानीं मया यदि युष्मत्समीपं गम्यते तर्हीश्व-
रीयदर्शनस्य ज्ञानस्य वा भाववाण्या वा शिक्षाया वा वाक्यानि न
- ७ भाषित्वा परभाषां भाषमाणेन मया यूयं किमुपकारिष्यध्वे ? अपरं
वंशीवृक्षकादिषु निष्प्राणिषु वाद्ययन्त्रेषु वादितेषु यदि कणा न
विश्रिष्यन्ते तर्हि किं वाद्यं किं वा गानं भवति तत् केन बोद्धुं,
- ८ शक्यते ? अपरं रणतूर्या निखणो यद्यव्यक्तो भवेत् तर्हि युद्धाय
- ९ कः सञ्चिष्यते ? तद्वत् जिज्ञाभि र्यदि सुगम्या वाक् युष्माभि न
गद्येत तर्हि यद् गद्यते तत् केन भोक्ष्यते ? वस्तुतो यूयं दिगा-
- १० लापिन इव भविष्यथ । जगति कतिप्रकारा उक्तयो विद्यन्ते ?
- ११ तासामेकापि निरर्थिका नहि ; किन्तूक्तेरर्थो यदि मया न बुध्यते
तर्ह्यहं वक्ता स्नेच्छ इव मंस्ये वक्तापि मया स्नेच्छ इव मंस्यते ।
- १२ तस्माद् आत्मिकदायलिप्सवो यूयं मण्डल्या निष्ठार्थं प्राप्तवद्भवरा
- १३ भवितुं यतध्वं, अतएव परभाषावादी यद् अर्थकरोऽपि भवेत् तत्
- १४ प्रार्थयतां । यद्यहं परभाषया प्रार्थनां कुर्यां तर्हि मदीय आत्मा
- १५ प्रार्थयते, किन्तु मम बुद्धि निष्फला तिष्ठति । इत्यनेन किं
करणीयं ? अहम् आत्मना प्रार्थयिष्ये बुद्ध्यापि प्रार्थयिष्ये ; अपरं
- १६ आत्मना गास्यामि बुद्ध्यापि गास्यामि । त्वं यदात्मना धन्यवादं
करोषि तदा यद् वदसि तद् यदि शिष्येनेवोपस्थितेन जनेन
न बुध्यते तर्हि तव धन्यवादस्यान्ते तथास्त्विति तेन क्लुं कथं
- १७ शक्यते ? त्वं सम्यग् ईश्वरं धन्यं वदसौति सत्यं तथापि तत्र परस्य
- १८ निष्ठा न भवति । युष्माकं सर्व्वेभ्योऽहं परभाषाभाषणे समर्थोऽस्मीति

कारणाद् ईश्वरं धन्यं वदामि; तथापि मण्डल्यां परोपदेशार्थं १६
मथा कथितानि पञ्च वाक्यानि वरं न च लघं परभाषीयानि
वाक्यानि ।

हे भ्रातरः, यूयं बुद्ध्या बालकाइव मा भूत परन्तु दुष्टतया १०
शिग्रवइव भूत्वा बुद्ध्या सिद्धा भवत । शास्त्र इदं लिखितमास्ते, ११
यथा,

इत्यवोचत् परेशोऽहम् आभाषिष्य इमान् जनान् ।

भाषाभिः परकीयाभिर्वक्त्रैश्च परदेशिभिः ।

तथा मथा ह्यतेऽपीमे न गृहीष्यन्ति मद्वचः ॥

अतएव तत् परभाषाभाषणं अविश्वासिनः प्रति अभिज्ञानरूपं ११
भवति न च विश्वासिनः प्रति; किन्तु भाववाणौ नाविश्वासिनः
प्रति तद् विश्वासिनः प्रत्येव । मण्डलीभुक्तेषु सर्वेषु एकस्मिन् स्थाने १२
मिलित्वा परभाषां भाषमाणेषु यदि ज्ञानाकाङ्क्षिणोऽविश्वासिनो वा
तत्रागच्छेयुस्तर्हि युष्मान् उन्मत्तान् किं न वदिष्यन्ति? किन्तु १४
सर्वेषु भावोक्तिं प्रकाशयत्सु यद्यविश्वासी ज्ञानाकाङ्क्षी वा कश्चित्
तत्रागच्छति तर्हि सर्वैरेव तस्य पापज्ञानं परीक्षा च जायते, १५
ततस्तस्यान्तःकरणस्य गुप्तकल्पनासु व्यक्तीभूतासु सोऽधोमुखः पतन्
ईश्वरमाराध्य युष्मन्मध्य ईश्वरो विद्यते इति सत्यं कथामेतां कथ-
यिष्यति ।

हे भ्रातरः, सस्मिलितानां युष्माकम् एकेन गीतम् अन्येनोप- १६
देशोऽन्येन परभाषान्येन ऐश्वरिकदर्शनम् अन्येनार्थबोधकं वाक्यं
सम्भ्यते किमेतत्? सर्वमेव परनिष्ठार्थं युष्माभिः क्रियतां । यदि १७
कश्चिद् भाषान्तरं विवचति तर्ह्येकस्मिन् दिने द्विजनेन चिजनेन
वा परभाषा कथ्यतां, तदधिकैर्न कथ्यतां तैरपि पर्यायानुसारात्

१८ कथ्यतां, एकेन च तदर्थो बोध्यतां । किन्त्वर्थाभिधायकः कोऽपि
 यदि न विद्यते तर्हि स मण्डल्यां वाच्यमः स्थितेश्वरायात्मने च
 १९ कथां कथयतु । अपरं द्वौचयो वा भाववादिनः खं खमादेशं
 २० कथयन्तु तदन्ये च तं विचारयन्तु । किन्तु तत्रापरेण केनचिद्
 जनेनेश्वरीयादेशे लब्धे प्रथमेन कथनात् निवर्त्तितव्यं । सर्व्वं यत्
 २१ शिचां सान्वनाञ्च लभन्ते तदर्थं यूयं सर्व्वं पर्यायेण भावोक्तिं
 २२ कथयितुं शक्नुथ । भाववादिनां मनांसि तेषाम् अधीनानि
 २३ भवन्ति । यत ईश्वरः कुशासनजनको नहि सुशासनजनक एवेति
 पवित्रलोकानां सर्व्वमण्डलीषु प्रकाशते ।

२४ अपरञ्च युष्माकं वनिताः मण्डलीषु त्वष्णीभूतास्तिष्ठन्तु यतः
 शास्त्रलिखितेन विधिना ताः कथाप्रचारणात् निवारितास्ताभि
 २५ निर्गामि भवितव्यं । अतस्ता यदि किमपि जिज्ञासन्ते तर्हि गेहेषु
 पतीन् पृच्छन्तु यतः मण्डलीमध्ये योषितां कथाकथनं निन्दनीयं ।
 २६ ऐश्वरं वचः किं युष्मत्तो निरगमत् ? केवलं युष्मान् वा तत्
 २७ किम् उपागतं ? यः कश्चिद् आत्मानम् भाववादिनम् आत्मना-
 विष्टं वा मन्यते स युष्मान् प्रति मया यद् यत् लिख्यते तत्रभु-
 २८ नाज्ञापितम् ईत्युररी करोतु । किन्तु यः कश्चित् अज्ञो भवति
 २९ सोऽज्ञ एव तिष्ठतु । अतएव हे भ्रातरः, यूयम् भावोक्तिकथनसा-
 ३० मर्थ्यं लब्धुं यतध्वं परभाषाभाषणमपि युष्माभिर्न निवार्य्यतां ।
 सर्व्वकर्माणि च विध्यनुसारतः सुपरिपाठ्या क्रियन्तां ।

विश्वासीनां शेषकालीनपुनरुत्थानत्वम् ।

१५ हे भ्रातरः, यः सुसंवादो मया युष्मत्समीपे निवेदितो यूयञ्च
 १ यं गृहीतवन्त आश्रितवन्तश्च तं पुन युष्मान् विज्ञापयामि । युष्माकं
 विश्वासो यदि वितथो न भवेत् तर्हि सुसंवादयुक्तानि मम

वाक्यानि स्मरतां युष्माकं तेन सुसंवादेन परिचापं जायते । १
 यतोऽहं यद् यत् ज्ञापितस्तदनुसारात् युष्मासु सुख्यां यां शिचां
 समार्पयं सेयं, शास्त्रानुसारात् ख्रीष्टोऽस्माकं पापमोचनार्थं प्राणान् ४
 त्यक्तवान्, अग्राने स्थापितस्य द्वितीयदिने शास्त्रानुसारात् पुनरु-
 त्यापितः । स चाग्रे कैफै ततः परं द्वादशशिक्षेभ्यो दर्शनं दत्तवान् । ५
 ततः परं पञ्चशताधिकमख्यकेभ्यो भ्रातृभ्यो युगपद् दर्शनं दत्तवान् ६
 तेषां केचित् महानिद्रां गता बह्वतराश्चाद्यापि वर्तन्ते । तदनन्तरं ७
 याकोवाय तत्पश्चात् सर्वेभ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्तवान् । सर्वेभ्यो- ८
 ऽकालजाततुल्यो योऽहं, सोऽहमपि तस्य दर्शनं प्राप्तवान् । ईश्वरस्य ९
 मण्डलीं प्रति दौरात्म्याचरणाद् अहं प्रेरितनाम धर्तुम् अयोग्य- १०
 स्तस्मात् प्रेरितानां मध्ये चुद्रतमश्चास्मि । यादृशोऽस्मि तादृश ईश्वर- १०
 स्थानुग्रहेणैवास्मि; अपरं मां प्रति तस्थानुग्रहो निष्फलो नाभवत्,
 अन्येभ्यः सर्वेभ्यो मयाधिकः श्रमः कृतः, किन्तु स मया कृतस्तन्नहि ११
 मत्सहकारिणेश्वरस्थानुग्रहेणैव । अतएव मया भवेत् तैर्वा भवेत् १२
 अस्माभिस्तादृशी वार्त्ता घोष्यते सैव च युष्माभिर्विश्वासेन गृहीता ।
 मृत्युदशातः ख्रीष्ट उत्थापित इति वार्त्ता यदि तमधि घोष्यते १३
 तर्हि मृतलोकानाम् उत्थितिर्नास्तीति वाग् युष्माकं मध्ये कैश्चित्
 कुतः कथ्यते ? मृतानाम् उत्थिति र्यदि न भवेत् तर्हि ख्रीष्टोऽपि १४
 नोत्थापितः ख्रीष्टस्य यद्यनुत्थापितः स्यात् तर्ह्यस्माकं घोषणं वितथं १४
 युष्माकं विश्वासोऽपि वितथः । वयञ्चेश्वरस्य मृषासाक्षिणौ भवामः, १५
 यतः ख्रीष्टस्तेनोत्थापितः इति साक्ष्यम् अस्माभिरौश्वरमधि दत्तं
 किन्तु मृतानामुत्थिति र्यदि न भवेत् तर्हि स तेन नोत्थापितः १६
 यतो मृतानामुत्थिति र्यदि न भवेत् तर्हि ख्रीष्टोऽप्युत्थापितत्वं न
 गतः । ख्रीष्टस्य यद्यनुत्थापितः स्यात् तर्हि युष्माकं विश्वासो वितथः, १७

- १८ यूयम् अद्यापि खपापेषु मग्नास्तिष्ठथ । अपरं ख्रीष्टाश्रिता ये मानवा
- १९ महानिद्रां गतास्तेऽपि नाग्रं गताः । ख्रीष्टो यदि केवलमिहलोके
ऽस्माकं प्रत्याशाभूमिः स्यात् तर्हि सर्वमर्त्येभ्यो वयमेव दुर्भाग्याः ।
- २० इदानीं ख्रीष्टो मृत्युदशात् उत्थापितो महानिद्रागतानां मध्ये
- २१ प्रथमफलस्वरूपो जातश्च । यतो यद्वत् मानुषद्वारा मृत्युः प्रादुर्भूत-
२२ स्तद्वत् मानुषद्वारा मृतानां पुनरुत्थितिरपि प्रादुर्भूता । आदमेन यथा
२३ सर्वं मरणाधीना जातास्तथा ख्रीष्टेन सर्वं जीवयिष्यन्ते । किन्त्वेकै-
केन जनेन निजे निजे पर्याय उत्थातव्यं प्रथमतः प्रथमजातफल-
२४ स्वरूपेन ख्रीष्टेन, द्वितीयतस्तस्यागमनसमये ख्रीष्टस्य लोकैः । ततः
परम् अन्तो भविष्यति तदानीं स सर्वं शासनम् अधिपतित्वं
२५ पराक्रमञ्च लुप्तं स्वपितरौश्वरे राजत्वं समर्पयिष्यति । यतः ख्रीष्टस्य
रिपवः सर्वे यावत् तेन खपादयोरधो न निपातयिष्यन्ते तावत्
२६ तेनैव राजत्वं कर्त्तव्यं । तेन विजेतव्यो यः शेषरिपुः स मृत्युरेव ।
२७ लिखितमास्ते 'सर्वाणि तस्य पादयोर्वशीकृतानि ।' किन्तु सर्वा-
ण्येव तस्य वशीकृतानीत्युक्ते सति सर्वाणि येन तस्य वशीकृतानि स
२८ स्वयं तस्य वशीभूतो न जात इति व्यक्तं । सर्वेषु तस्य वशीभूतेषु
सर्वाणि येन पुत्रस्य वशीकृतानि स्वयं पुत्रोपि तस्य वशीभूतो
भविष्यति तत ईश्वरः सर्वेषु सर्व एव भविष्यति ।
- २९ अपरं मृतानां विनिमयेन ये स्नायन्ते तैः किं लप्स्यते ? येषां
मृतानाम् उत्थितः केनापि प्रकारेण न भविष्यति तेषां विनि-
३० मयेन कुतो स्नापनमपि तैरङ्गीक्रियते ? वयमपि कुतः प्रतिदण्डं
३१ प्राणभौतिम् अङ्गीकुर्महे ? अस्मत्प्रभुना यीशुख्रीष्टेन युष्मत्तो मम
या स्नाघास्ते तस्याः शपथं कृत्वा कथयामि दिने दिनेऽहं मृत्युं
३२ गच्छामि । इफिषनगरे वन्यपशुभिः सार्द्धं यदि लौकिकभावात्

मया युद्धं कृतं तर्हि तेन मम को लाभः ? मृतानाम् उत्थिति
यदि न भवेत् तर्हि,

कुर्मा भोजनपानेऽद्य श्वस्तु मृत्यु भविष्यति ।

इत्यनेन धर्मात् मा भ्रंशध्वं ।

१३

कुमंसर्गेण लोकानां सदाचारो विनश्यति ।

यूयं यथोचितं सचैतन्यास्तिष्ठत, पापं मा कुरुध्वं, यतो युष्माकं २४
मध्य ईश्वरीयज्ञानहीनाः केऽपि विद्यन्ते युष्माकं त्रपायै मयेदं गद्यते ।

अपरं मृतलोकाः कथम् उत्थास्यन्ति ? कौटूशं वा शरीरं २५
लब्धा पुनरेव्यन्तीति वाक्यं कश्चित् प्रच्छति । हे अज्ञ त्वया यद् २६
बीजम् उष्यते तद् यदि न म्रियेत तर्हि न जीवयिष्यते । यथा २७
मूर्त्या निर्गन्तव्यं सा त्वया नोष्यते किन्तु शुष्कं बीजमेव ; तच्च
गोधूमादीनां किमपि बीजं भवितुं शक्नोति । ईश्वरेणैव यथाभिलाषं २८
तस्मै मूर्त्तिं दीयते, एकैकस्मै बीजाय स्वा स्वा मूर्त्तिरेव दीयते ।
सर्वाणि पल्लवानि नैकविधानि सन्ति, मनुष्यपशुपक्षिमत्स्यादीनां २९
भिन्नरूपाणि पल्लवानि सन्ति । अपरं स्वर्गीया मूर्त्तयः पार्थिवा ३०
मूर्त्तयश्च विद्यन्ते किन्तु स्वर्गीयानाम् एकरूपं तेजः पार्थिवानाञ्च
तदन्यरूपं तेजोऽस्ति । सूर्यस्य तेज एकविधं चन्द्रस्य तेजस्तदन्यविधं ३१
ताराणाञ्च तेजोऽन्यविधं, ताराणां मध्येऽपि तेजसस्तारतम्यं विद्यते ।
इत्थं मृतलोकानाम् उत्थितिरपि भविष्यति ।

यद् उष्यते तत् चयं यच्चोत्थास्यति तद् अचयं । यद् उष्यते ३२
तत् तुच्छं यच्चोत्थास्यति तद् गौरवान्वितं ; यद् उष्यते तन्निर्व्वर्धं ३३
यच्चोत्थास्यति तत् शक्तियुक्तं । यत् शरीरम् उष्यते तत् प्राणानां ३४
सद्म, यच्च शरीरम् उत्थास्यति तद् आत्मनः सद्म । प्राणसद्मस्वरूपं
शरीरं विद्यते, आत्मसद्मस्वरूपमपि शरीरं विद्यते । तच्च लिखित- ३५

- मास्ते यथा, 'आदिपुरुष आदमो जीवन्प्राणी बभूव,' किन्त्वन्तिम
 ४६ आदमः (स्त्रीष्टो) जीवनदायक आत्मा बभूव । आत्मसद्म न प्रथमं
 ४७ किन्तु प्राणसद्मैव तत्पश्चाद् आत्मसद्म । आद्यः पुरुषो मृद उत्पन्न-
 ४८ त्वात् मृण्मयो द्वितीयस्य पुरुषः स्वर्गाद् आगतः प्रभुः । मृण्मयो
 यादृश आसीत् मृण्मयाः सर्वे तादृशा भवन्ति स्वर्गीयस्य
 ४९ यादृशोऽस्ति स्वर्गीयाः सर्वे तादृशा भवन्ति । मृण्मयस्य रूपं
 यदद् अस्माभि धारितं तदत् स्वर्गीयस्य रूपमपि धारयिष्यते ।
 ५० हे भ्रातरः, युष्मान् प्रति व्याहरामि, ईश्वरस्य राज्ये रक्तमांसयो-
 रधिकारो भवितुं न शक्नोति, अक्षयत्वे च क्षयस्याधिकारो न
 ५१ भविष्यति । पश्यताहं युष्मभ्यं निगुढां कथां निवेदयामि । सर्वै-
 ५२ रस्माभिर्महानिद्रा न गमिष्यते किन्त्वन्तिमदिने त्वर्यां वादिता-
 याम् एकस्मिन् विपले निमिषैकमध्ये सर्वे रूपान्तरं गमिष्यते,
 यतस्त्वरी वादिष्यते, मृतलोकास्वाचयीभूता उत्थास्यन्ति वयस्य
 ५३ रूपान्तरं गमिष्यामः । यतः क्षयणायैनेतेन शरीरेणाक्षयत्वं परि-
 ५४ हितव्यं, मरणाधीनेनेतेन देहेन चामरत्वं परिहितव्यं । एतस्मिन्
 क्षयणीये शरीरे ऽक्षयत्वं गते, एतस्मिन् मरणाधीने देहे चामरत्वं
 गते शास्त्रे लिखितं वचनमिदं सेत्स्यति, यथा,

— — — जयेन गस्यते मृत्युः ।

- ५५ मृत्यो ते कण्टकं कुत्र परलोक जयः क ते ॥
 ५६ मृत्यो कण्टकं पापमेव पापस्य च बलं व्यवस्था । ईश्वरस्य धन्यो
 ५७ भवतु यतः सोऽस्माकं प्रभुना यीशुस्त्रीष्टेनास्मान् जययुक्तान्
 ५८ विधापयति । अतो हे मम प्रियभ्रातरः यूयं सुस्थिरा निश्चिन्ता
 भवत प्रभोः सेवायां युष्माकं परिश्रमो निष्फलो न भविष्यतीति
 ज्ञात्वा प्रभोः कार्यं सदा तत्परा भवत ।

दानसंग्रहविधिः । पत्रस्योपसंहारः ।

पवित्रलोकानां कृते योऽर्थसंग्रहस्तमधि गाक्षातीयदेशस्यमण्डस्यो १
 मथा यद् आदिष्टास्तद् युष्माभिरपि क्रियतां । ममागमनकाले २
 यद् अर्थसंग्रहो न भवेत् तस्मिन् युष्माकमेकैकेन स्वसम्पदानुसारात्
 सञ्चयं कृत्वा संप्राहस्य प्रथमदिवसे स्वसमीपे किञ्चित् निक्षिप्यतां ।
 ततो ममागमनसमये यूयं यानेव विश्वास्या इति वेदिष्यथ तेभ्योऽहं २
 पत्राणि दत्त्वा युष्माकं तद्दानस्य यिच्छालेमं नयनार्थं तान्
 प्रेषयिष्यामि । किन्तु यदि तत्र ममापि गमनम् उचितं भवेद् ४
 तर्हि ते मथा सह यास्यन्ति । साम्प्रतं माकिदनिथा देशमहं ५
 पर्यटामि तं पर्यव्य युष्मत्समीपम् आगमिष्यामि । अनन्तरं किं ६
 जानामि युष्मत्सन्निधिम् अवस्थास्ये ग्रीतकालमपि यापयिष्यामि च
 पश्चात् मम यत् स्थानं गन्तव्यं तत्रैव युष्माभिरहं प्रेरयितव्यः ।
 यतोऽहं यात्राकाले क्षणमात्रं युष्मान् द्रष्टुं नेच्छामि किन्तु प्रभु ७
 र्यद्यनुजानीयात् तर्हि किञ्चिद् दीर्घकालं युत्समीपे प्रवस्तुम्
 दृच्छामि । तथापि निस्तारोत्सवात् परं पञ्चाशत्तमदिनं यावद् ८
 इक्षिष्युष्यां स्थास्यामि । यस्माद् अत्र कार्यसाधनार्थं ममान्तिके ९
 वृहद् द्वारं सुक्तं बहवो विपन्ना अपि विद्यन्ते ।

तिमयि र्यदि युष्माकं समीपम् आगच्छेत् तर्हि येन निर्भयं १०
 युष्मन्मध्ये वर्त्तत तत्र युष्माभिर्मनो निधीयतां यस्माद् अहं यादृक्
 सोऽपि तादृक् प्रभोः कर्म्मणे यतते । कोऽपि तं प्रत्यनादरं नकरोतु ११
 किन्तु स ममान्तिकं यद् आगन्तुं शक्नुयात् तदर्थं युष्माभिः सकु-
 शलं प्रैथतां । भ्रातृभिः सार्द्धमहं तं प्रतीचे । आपलुं भ्रातरमध्यहं १२
 निवेदयामि भ्रातृभिः साकं सोऽपि यद् युष्माकं समीपं व्रजेत्
 तदर्थं मथा स पुनः पुनर्याचितः किन्त्विदानीं गमनं सर्वथा

- १२ तस्मै नारोचत, इतःपरं सुषमयं प्राप्य स गमिष्यति । यूयं जागृत
- १४ विश्वाचे सुखिरा भवत पौरुषं प्रकाशयत बलवन्तो भवत । युष्माभिः
सर्वाणि कर्माणि प्रेक्षा निष्याद्यन्तां ।
- १५ हे भ्रातरः, अहं युष्मान् इदम् अभिधाचे स्निफानस्य परिजना
आखायादेशस्य प्रथमजातफलस्वरूपाः, पवित्रलोकानां परिचर्यायै
- १६ च त आत्मनो न्यवेदयन् इति युष्माभि ज्ञायते । अतो यूयमपि
तादृशलोकानाम् अस्मत्सहायानां अमकारिणाञ्च सर्वेषां वश्या
- १७ भवत । स्निफानः फर्तनात् आखायिकश्च यद् अत्रागमन् तेनाहम्
- १८ आनन्दामि यतो युष्माभिर्यत् न्यूनितं तत् तैः सम्पूरितं । ते
- १९ र्युष्माकं मम च मनांस्थाप्याचितानि । तस्मात् तादृशा लोका
युष्माभिः सम्पन्नव्याः । युष्मभ्यम् आशियादेशस्यमण्डलीनां नमस्कृतिम्
- २० आकिलप्रिस्किन्नयोस्तन्मण्डपस्यमण्डल्याश्च बह्वनमस्कृतिं प्रजानीत ।
सर्वे भ्रातरो युष्मान् नमस्कृन्ते । यूयं पवित्रचुम्बनेन मिथो नमत ।
- २१ पौलोऽहं स्वकरलिखितं नमस्कृतिं युष्मान् वेदये । यदि कश्चिद्
- २२ यीशुख्रीष्टे न प्रीयते तर्हि स शापयस्तो भवेत् प्रभुरायाति । अस्माकं
- २३ प्रभो यीशुख्रीष्टस्यानुग्रहो युष्मान् प्रति भूयात् । ख्रीष्टं यीशुम्
- २४ आश्रितान् युष्मान् प्रति मम प्रेम तिष्ठतु । इति ॥

करिन्धिनः प्रति पौलस्य द्वितीयं पत्रं ।

मङ्गलाचरणम् । प्रामोपकारत्वात् ईश्वरस्य धन्यवादत्वम् ।

ईश्वरस्येच्छया थीशुख्रीष्टस्य प्रेरितः पौलस्तिमधिभ्राता च १
द्वावेतौ करिन्धिनगरस्थाद्यै ईश्वरीयमण्डल्याय आखायादेश्छेभ्यः
सर्वेभ्यः पवित्रलोकेभ्यश्च पत्रं लिखतः । अस्माकं तातस्येश्वरस्य २
प्रभोर्चीशुख्रीष्टस्य चानुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्त्ततां ।

कृपालुः पिता सर्वसान्वनाकरेश्वरस्य योऽस्मत्प्रभोर्चीशुख्रीष्टस्य ३
तात ईश्वरः स धन्यो भवतु । यतो वयम् ईश्वरात् सान्वनां ४
प्राप्य तथा सान्वनया यत् सर्वविधक्लिष्टान् लोकान् सान्वयितुं
शक्नुयाम तदर्थं सोऽस्माकं सर्वक्लेशसमयेऽस्मान् सान्वयति । यतः ५
ख्रीष्टस्य क्लेशा यद्दद् बाहुल्येनास्मासु वर्त्तन्ते तद्दद् वयं ख्रीष्टेन
बहुसान्वनाढ्या अपि भवामः । वयं यदि क्लिष्टामहे तर्हि ६
युष्माकं सान्वनापरिचाणयोः कृते क्लिष्टामहे यतोऽस्माभि र्यादृ-
शानि दुःखानि सञ्चन्ते युष्माकं तादृशदुःखानां सहनेन तौ
साधयिष्येते इत्यस्मिन् युष्मानधि मम दृढा प्रत्याशा भवति ।
यदि वा वयं सान्वनां लभामहे तर्हि युष्माकं सान्वनापरिचाणयोः ७
कृते तामपि लभामहे । यतो यूयं यादृग् दुःखानां भागिनोऽभवत
तादृक् सान्वनाया अपि भागिनो भविष्येति वयं जानीमः । हे ८
भ्रातरः, आश्रियादेश्च यः क्लेशोऽस्मान् आक्राम्यत् तं यूयं यद्
अनवगतास्तिष्ठत तन्मया भद्रं न मन्यते । तेनातिशक्तिक्लेशेन ९
वयमतीव पीडितास्तस्मात् जीवनरक्षणे निरुपाया जातासु, अतो

वयं खेषु न विश्वस्य मृतसोकानाम् उत्थापयितरौश्वरे यद् विश्वासं
 कुर्षस्तदर्थम् अस्माभिः प्राणदण्डो भोक्तव्य इति स्वमनसि
 १० निश्चितं । एतादृशभयङ्करात् मृत्यो र्था ऽस्मान् अचायतेदानीमपि
 चायते स इतः परमप्यस्मान् चायते ऽस्माकम् एतादृशी प्रत्याशा
 ११ विद्यते । एतदर्थमस्मात्कृते प्रार्थनया वयं युष्माभिरुपकर्तव्यास्तथा
 कृते बद्धभि र्याचितो यो ऽनुग्रहोऽस्मासु वर्त्तिष्यते तत्कृते
 बद्धभिरौश्वरस्य धन्यवादो ऽपि कारिष्यते ।

करिन्त्ये पौलस्त्य गमननिश्चयः ।

१२ अपरञ्च संसारमध्ये विशेषतो युष्मन्मध्ये वयं सांसारिका धिया
 नहि किन्त्वौश्वरस्यानुग्रहेणाकुटिलताम् ईश्वरीयसारस्यञ्चाचरित-
 वन्तोऽत्रास्माकं मनो यत् प्रमाणं ददाति तेन वयं स्नाघामहे ।
 १३ युष्माभि र्यद् यत् पद्यते गृह्यते च तदन्यत् किमपि युष्मभ्यम्
 अस्माभि र्न लिख्यते तच्चान्तं यावद् युष्माभि र्यहीयत इत्यस्माकम्
 १४ आशा । यूयमितः पूर्वमप्यस्मान् अंशतो गृहीतवन्तः, यतः प्रभो
 र्थीश्वरौघस्य दिने यद् यद् युष्मास्वस्माकं स्नाघा तद् यद् अस्मासु
 युष्माकमपि स्नाघा भविष्यति ।
 १५ अपरं यूयं यद् द्वितीयं वरं लभध्वे तदर्थमितः पूर्वं तथा
 १६ प्रत्याशया युष्मत्समीपं गमिष्यामि युष्मद्देशेन माकिदनियादेशं
 ब्रजौत्वा पुनस्तस्मात् माकिदनियादेशात् युष्मत्समीपम् एत्य युष्माभि
 १७ र्धिहृदादेशं प्रेषयिष्ये चेति मम वाञ्छामीत् । एतादृशी मन्त्रणा
 मया किं चाञ्चल्येन कृता ? यद् यद् अहं मन्त्रये तत् किं
 विषयिलोकदिव मन्त्रयाण आदौ खौकृत्य पश्चाद् अस्त्रीकुर्वे ?
 १८ युष्मान् प्रति मया कथितानि वाक्यान्वये खौकृतानि शेषेऽस्त्रीक-
 १९ तानि नाभवन् एतेनेश्वरस्य विश्वस्तता प्रकाशते । मया सिञ्चानेन

तिमथिना चेश्वरस्य पुत्रो यो यौगुखीष्टो युष्मन्मध्ये घोषितः स
 तेन स्वीकृतः पुनरस्वीकृतश्च तन्नहि किन्तु स तस्य स्वीकारस्वरूप-
 एव । ईश्वरस्य महिमा यद् अस्माभिः प्रकाशितं तदर्थम् ईश्वरेण १०
 यद् यत् प्रतिज्ञातं तत्सर्वं स्वीष्टेन स्वीकृतं सत्यीभूतञ्च । युष्मान् ११
 अस्मांश्चाभिषिच्य यः स्वीष्टे स्थासून् करोति स ईश्वर एव । स १२
 चास्मान् सुद्राङ्कितान् अकार्षीत् सत्यङ्कारस्य पणस्वरूपम् आत्मानं
 अस्माकम् अन्तःकरणेषु निरक्षिपञ्च ।

अपरं युष्मासु करुणां कुर्वन् अहम् एतावत्काष्ठं यावत् करिन्ध- ११
 नगरं न गतवान् इति सत्यमेतस्मिन् ईश्वरं साक्षिणं कृत्वा मया
 स्वप्राणानां शपथः क्रियते । वयं युष्माकं विश्वासस्य नियन्तारो न १४
 भवामः किन्तु युष्माकम् आनन्दस्य सहाया भवामः, यस्माद्
 विश्वासे युष्माकं स्थिति भवति ।

अपरञ्चाहं पुनः शोकाय युष्मत्सन्निधिं न गमिष्यामीति २ १
 मनसि निरचेषं । यस्माद् अहं यदि युष्मान् शोकयुक्तान् करोमि २
 तर्हि मया यः शोकयुक्तीकृतस्तं विना केनापरेणाहं हर्षयिष्ये ? मम १
 यो हर्षः स युष्माकं सुर्वेषां हर्ष एवेति निश्चितं मया बोधिः, अत-
 पव यैरहं हर्षयितव्यस्तैर् मद्दुपस्थितिसमये यन्मम शोको न जाये-
 त तदर्थमेव युष्मभ्यम् एतादृशं पत्रं मया लिखितं । वस्तुतस्तु बहू- ४
 क्लेशस्य मनःपीडयाश्च समयेऽहं बहूश्रुपातेन पत्रमेकं लिखित-
 वान् युष्माकं शोकार्थं तन्नहि किन्तु युष्मासु मदीयप्रेमबाहुल्यस्य
 ज्ञापनार्थं । येनाहं शोकयुक्तीकृतस्तेन केवलमहं शोकयुक्तीकृतस्त- ५
 न्नहि किन्त्वंगतौ यूयं सर्वेऽपि यतोऽहमत्र कस्मिंश्चिद् दोषमारो-
 पयितुं नेच्छामि । बहूनां यत् तर्ज्जनं तेन जनेनास्मि तत् ६
 तदर्थं प्रचुरं । अतः स दुःखसागरे यत्र निमज्जति तदर्थं युष्माभिः ७

८ स वन्तव्यः सान्वयितव्यस्य । इति हेतोः प्रार्थयेऽहं युष्माभिस्तस्मिन्
 ९ दया क्रियतां । यूयं सर्व्वकर्षणि ममादेशं गृह्णीथ न वेति
 १० परौषितुम् अहं युष्मान् प्रति लिखितवान् । यस्य यो दोषो
 युष्माभिः चम्यते तस्य स दोषो मयापि चम्यते यस्य दोषो मया
 ११ चम्यते स युष्माकं हृते स्त्रीष्टस्य साक्षात् चम्यते । श्रैतानः
 कल्पनास्माभिरज्ञाता नहि, अतो वयं यत् तेन न ब्रह्मामहे
 तदर्थम् अस्माभिः सावधानैर्भवितव्यं ।

ईश्वरौयनूतननियमस्य श्रेष्ठत्वम् ।

१२ अपरञ्च स्त्रीष्टस्य सुसंवादघोषणार्थं मयि चोद्यानगरमागते
 १३ प्रभोः कर्षणे च मदर्थं द्वारे मुक्ते सत्यपि स्वभ्रातृस्त्रीतस्याविद्यमा-
 नत्वात् मदीयात्मनः कापि शान्तिर्न बभूव, तस्माद् अहं तान्
 १४ विसर्जनं याचित्वा माकिदनिद्यादेशं गन्तुं प्रस्थानम् अकरवं । य
 ईश्वरः सर्वदा स्त्रीष्टेनास्मान् जयिनः करोति सर्वत्र चास्माभिस्तदी-
 १५ यज्ञानस्य गन्धं प्रकाशयति स धन्यः । यस्माद् ये चाणं लप्यन्ते ये
 च विनाशं गमिष्यन्ति तान् प्रति वयम् ईश्वरेण स्त्रीष्टस्य सौगन्धं
 १६ भवामः । वयम् एकेषां मृत्यवे मृत्युगन्धा अपरेषाञ्च जीवनाय
 जीवनगन्धा भवामः, किञ्चिन्तादृशकर्षसाधने कः समर्थोऽस्ति ?
 १७ अन्ये बहवो लोका यद्दद् ईश्वरस्य वाक्यं मृषाश्लेषा मिश्रयन्ति
 वयं तद्वत् तन्न मिश्रयन्तः सरलभावेनेश्वरस्य साक्षाद् ईश्वरस्थादे-
 शात् स्त्रीष्टेन कथां भाषामहे ।

१८ वयं किम् आत्मप्रशंसनं पुनरारभामहे ? युष्मान् प्रति युञ्जतो
 वा परेषां केषाञ्चिद् इवास्माकमपि किं प्रशंसापत्रेषु प्रयोजनम्
 १९ आस्ते ? यूयमेवास्माकं प्रशंसापत्रं तच्चास्माकम् अन्तःकरणेषु लिखितं
 २० सर्वमानवैश्च ज्ञेयं पठनीयञ्च । एतोऽस्माभिः सेवितं स्त्रीष्टस्य पत्रं

युयमेव, तच्च न मस्या किन्त्वमरस्त्रेश्वरस्यात्मना लिखितं पाषाणपत्रेषु
तन्नहि किन्तु क्रव्यमथेषु हृत्पत्रेषु लिखितमिति सुस्पष्टं ।

स्त्रीष्टेश्वरं प्रत्यस्माकम् ईदृशो दृढविश्वासो विद्यते; वयं ४
निजगुणेन किमपि कल्पयितुं समर्था इति नहि किन्वीश्वरादस्माकं ५
सामर्थ्यं जायते । तेन वयं नूतननियमस्यार्थतो ऽचरसंस्थानस्य ६
तन्नहि किन्वात्मन एव सेवनसामर्थ्यं प्राप्ताः । अचरसंस्थानं मृत्यु- ७
जनकं किन्वात्मा जीवनदायकः । अचरैर्विलिखितपाषाणरूपिणी ८
या मृत्योः सेवा सा यदीदृक् तेजस्विनी जाता यत्तस्याचिरस्था-
थिनस्तेजसः कारणात् मोघे मुखम् द्वायेल्लौयल्लोकैः संद्रष्टुं ८
नाशक्यत, तर्ह्यात्मनः सेवा किं ततोऽपि बद्धतेजस्विनी न भवेत् ?
दण्डजनिका सेवा यदि तेजोयुक्ता भवेत् तर्हि धार्मिकताजनिका ९
सेवा ततोऽधिकं बद्धतेजोयुक्ता भविष्यति । उभयोस्तुलनायां १०
कृतायाम् एकस्यास्तेजो द्वितीयायाः प्रखरतरेण तेजसा हीनतेजो
भवति । यस्माद् यत् लोपनीयं तद् यदि तेजोयुक्तं भवेत् तर्हि ११
यत् चिरस्थायि तद् बद्धतरतेजोयुक्तमेव भविष्यति ।

ईश्वरसहकार्यकारीणां परिचार्यापदत्वम् ।

ईदृशौ प्रत्याशां लब्ध्वा वयं महतीं प्रगल्भतां प्रकाशयामः । १२
द्वायेल्लौयल्लोका यत् तस्य लोपनीयस्य तेजसः शेषं न १३
विलोकयेयुस्तदर्थं मोघि र्यादृग् आवरणेन स्वमुखम् आच्छादयत्
वयं तादृक् न कुर्मः । तेषां मनांसि कठिनीभूतानि यत्तस्तेषां १४
पठनसमये स पुरातनो नियमस्तेनावरणेनाद्यापि प्रच्छन्नस्तिष्ठति ।
तच्च न दूरीभवति यतः स्त्रीष्टैर्नैव तत् लुप्यते मोघैः शास्त्रस्य १५
पाठसमयेऽद्यापि तेषां मनांसि तेनावरणेन प्रच्छाद्यन्ते किन्तु प्रभुं १६
प्रति मनसि परावृत्ते तद् आवरणं दूरीकारिष्यते । अः प्रभुः स १७

१८ एव स आत्मा यत्र च प्रभोरात्मा तत्रैव मुक्तिः । वयञ्च सर्वेऽना-
च्छादितेनास्त्रेण प्रभोस्तेजसः प्रतिविम्बं गृह्णन्त आत्मास्वरूपेण प्रभुना
रूपान्तरौक्यता बद्धमानतेजोयुक्तां तामेव प्रतिमूर्त्तिं प्राप्नुमः ।

तेषां सारस्वसाक्षिकताश्च ।

४ १ अपरञ्च वयं करुणाभाजो भूत्वा यद् एतत् परिचारकपदम्
२ अलभामहि नात्र क्लाम्यामः, किन्तु त्रपायुक्तानि प्रच्छन्नकर्माणि
विहाय कुटिलताचरणमकुर्वन्त ईश्वरीयवाक्यं मिथ्यावाक्यैरमिश्र-
यन्तः सत्यधर्मस्य प्रकाशनेनेश्वरस्य साक्षात् सर्वमानवानां संवेदगो-
३ चरे स्नान् प्रशंसनीयान् दर्शयामः । अस्माभिर्घोषितः सुसंवादो
यदि प्रच्छन्नः स्यात् तर्हि ये विनच्छन्ति तेषामेव दृष्टितः स
४ प्रच्छन्नः; यत ईश्वरस्य प्रतिमूर्त्तिं र्यः ख्रौष्टस्य तेजसः सुसंवादस्य
प्रभा यत् तान् न दीपयेत् तदर्थम् इह लोकस्य देवोऽविश्यासिनां
५ ज्ञाननयनम् अन्धीकृतवान् एतस्योदाहरणं ते भवन्ति । वयं स्नान्
घोषयाम इति नहि किन्तु ख्रौष्टं यीशुं प्रभुमेवास्मांश्च यीशोः
६ कृते युष्माकं परिचारकान् घोषयामः । य ईश्वरो मध्येतिमिरं प्रभां
दौपनाया दिशत् स यीशुख्रौष्टस्यास्य ईश्वरीयतेजसो ज्ञानप्रभाया
उदयार्थम् अस्माकम् अन्तःकरणेषु दीपितवान् ।

तेषां दौर्बल्यस्यैवञ्च ।

७ अपरं तद् धनम् अस्माभिर् मृग्ययेषु भाजनेषु धार्यते यतः
८ साङ्गता शक्तिर्नास्माकं किन्त्वैश्वरस्यैवेति ज्ञातव्यं । वयं पदे पदे
पीड्यामहे किन्तु नावसीदामः, वयं व्याकुलाः सन्तोऽपि निरुपाया
९ न भवामः, वयं प्रद्राव्यमाना अपि न क्लाम्यामः, निपातिता अपि
१० न विनशामः । अस्माकं शरीरे ख्रौष्टस्य जीवनं यत् प्रकाशेत तदर्थं
११ तस्मिन् शरीरे यीशो र्मरणमपि धारयामः । यीशो जीवनं यद्

अस्माकं मर्त्यदेहे प्रकाशेत तदर्थं जीवन्तो वयं यीशोः कृते नित्यं
मृत्यौ समर्था महे । इत्थं वयं मृत्याक्रान्ता यूयञ्च जीवनाक्रान्ताः । १९

विश्वासकारणादेव समभाषि मया वचः । १९

इति यथा ग्रास्त्रे लिखितं तथैवास्माभिरपि विश्वासजनकम्
आत्मानं प्राप्य विश्वासः क्रियते तस्माच्च वचांसि भाष्यन्ते । प्रभु १४
यीशु र्थनोत्यापितः स यीशुनास्मानप्युत्थापयिष्यति युष्माभिः साङ्गं
स्वसमीप उपस्थापयिष्यति च, वयम् एतत् जानीमः । अतएव युष्माकं १५
हिताय सर्वमेव भवति तस्माद् बहूनां प्रचुरानुग्रहप्राप्ते बङ्गसो-
कानां धन्यवादिनेश्वरस्य महिमा सम्यक् प्रकाशिय्यते ।

परकालमवेक्ष्य तेषां प्रत्याशा ।

ततो हेतो वयं न क्लाम्यामः किन्तु वाङ्मयपुरुषो यद्यपि क्षीयते १६
तथाप्यान्तरिकः पुरुषो दिने दिने नूतनायते । चणमात्रस्थायि १७
यदेतत् लघिष्ठं दुःखं तद् अतिवाङ्मयेनास्माकम् अनन्तकालस्थायि
गरिष्ठसुखं साधयति, यतो वयं प्रत्यक्षान् विषयान् अनुद्दिष्ट्या-
प्रत्यक्षान् उद्दिशामः । यतो हेतोः प्रत्यक्षविषयाः चणमात्रस्थायिनः १८
किन्त्वप्रत्यक्षा अनन्तकालस्थायिनः ।

अपरम् अस्माकम् एतस्मिन् पार्थिवे दूष्यरूपे वेष्टानि जीर्णं १५
मतीश्वरेण निर्मितम् अकरकृतम् अस्माकम् अनन्तकालस्थायि
वेष्टकं स्वर्गं विद्यत इति वयं जानीमः । यतो हेतोरेतस्मिन् वेष्टानि १
तिष्ठन्तो वयं तं स्वर्गीयं वासं परिधातुम् आकाङ्क्षयमाणा निःश्व-
सामः । तथापीदानीमपि वयं तेन न नग्नाः किन्तु परिहितवसना १
मन्यामहे । एतस्मिन् दूष्ये तिष्ठन्तो वयं क्लिष्टमाना निःश्वसामः, ४
यतो वयं वासं त्यक्तुम् इच्छामस्तन्नहि किन्तु तं द्वितीयं वासं
परिधातुम् इच्छामः, यतस्तथा कृते जीवनेन मर्त्यं यमिष्यते । एत- ५

- दर्थं वयं येन सृष्टाः स ईश्वर एव स चास्मभ्यं सत्यङ्कारस्य पण-
 १ स्वरूपम् आत्मानं दत्तवान् । अतएव वयं सर्व्वदोस्तुका भवामः
 किञ्च शरीरे यावद् अस्माभि न्युच्यते तावत् प्रभुतो दूरे प्रोच्यते
 ० इति जानीमः, यतो वयं दृष्टिमार्गे न चरामः किन्तु विश्वास-
 ८ मार्गे । अपरञ्च शरीराद् दूरे प्रवस्तुं प्रभोः सन्निधौ निवस्तुञ्चा-
 काङ्क्षमाणा उत्सुका भवामः । तस्मादेव कारणाद् वयं तस्य सन्निधौ
 निवसन्तस्माद् दूरे प्रवसन्तो वा तस्मै रोचितुं यतामहे ।
 १० यस्मात् शरीरावस्थायाम् एकैकेन कृतानां कर्मणां शुभाशुभफल-
 प्राप्तये सर्व्वैरस्माभिः स्त्रीष्टस्य विचारासनसम्मुख उपस्थितव्यं ।

ते स्त्रीष्टस्य राजदूताः ।

- ११ अतएव प्रभो भयानकत्वं विज्ञाय वयं मनुजान् अनुनयामः
 किञ्चेश्वरस्य गोचरे सप्रकाशा भवामः, युष्माकं संवेदगोचरेऽपि
 १२ सप्रकाशा भवाम इत्याशंसामहे । अनेन वयं युष्माकं सन्निधौ पुनः
 खान् प्रशंसाम इति नहि किन्तु ये मनो विना मुखैः स्नाघन्ते
 तेभ्यः प्रत्युत्तरदानाय यूयं यथास्माभिः स्नाघितुं शक्नुथ तादृशम्
 १३ उपायं युष्मभ्यं वितरामः । यदि वयं हतज्ञाना भवामस्तर्हि तद्
 १४ ईश्वरार्थकं यदि च सज्ञाना भवामस्तर्हि तद् युष्मदर्थकं । वयं
 स्त्रीष्टस्य प्रेक्षा समाकृत्यामहे यतः सर्व्वेषां विनिमयेन यद्येको जनो-
 १५ ऽस्त्रियत तर्हि ते सर्व्वे मृता इत्यस्माभि बुध्यते । अपरञ्च ये जीवन्ति
 ते यत् स्वार्थं न जीवन्ति किन्तु तेषां कृते यो जनो मृतः पुनस्त्या-
 पितञ्च तमुद्दिश्य यत् जीवन्ति तदर्थमेव स सर्व्वेषां कृते मृतवान् ।
 १६ अतो हेतोरितः परं कोऽप्यस्माभि जातितो न प्रतिज्ञातव्यः । यद्यपि
 पूर्वं स्त्रीष्टो जातितोऽस्माभिः प्रतिज्ञातस्तथापीदानौ जातितः पुन
 १७ न प्रतिज्ञायते । केनचित् स्त्रीष्ट आश्रिते नूतना सृष्टि भवति

पुरातनानि लुप्यन्ते पश्य निखिलानि नवीनानि भवन्ति । सर्व्व- १८
 सैतद् ईश्वरस्य कर्म यतो यीशुख्रीष्टेन स एवास्मान् खेन साङ्गं
 संहितवान् सन्धानसम्बन्धीयां परिचर्याम् अस्मासु समर्पितवांस्य ।
 यत ईश्वरः ख्रीष्टम् अधिष्ठाय जगतो जनानाम् आगांसि तेषाम् १९
 श्लेषमिव न गणयन् खेन साङ्गं तान् संहितवान् सन्धिवात्ताम्
 अस्मासु समर्पितवांस्य । अतो वयं ख्रीष्टस्य विनिमयेन दौत्यं कर्म २०
 सत्यादयामहे, ईश्वरश्चास्माभि युष्मान् चायाच्यते ततः ख्रीष्टस्य
 विनिमयेन वयं युष्मान् प्रार्थयामहे यूयमीश्वरेण सन्धत्त । यतो २१
 वयं तेन यद् ईश्वरीयधार्मिकता भवामस्तदर्थं पापेन सह यस्य
 ज्ञातेयं नासीत् स एव तेनास्माकं विनिमयेन पापः कृतः ।

तेषां दुःखभोगकरणं, सद्भावस्थापनं, धर्मश्लेषविजयश्च ।

तस्य सहाया वयं युष्मान् प्रार्थयामहे, ईश्वरस्थानुग्रहो युष्माभि ई १
 र्वथा न गृह्यतां । तेनोक्तमेतत्, १

संश्रोयामि शुभे काले त्वदौयां प्रार्थनाम् अहं ।

उपकारं करिष्यामि परिचाणदिने तव ।

पश्यतायं शुभकालः पश्यतेदं चाणदिनं । अस्माकं परिचर्या २
 यन्निष्कलङ्का भवेत् तदर्थं वयं कुत्रापि विघ्नं न जनयामः,
 किन्तु प्रचुरसहिष्णुता क्लेशो दैन्यं विपत् ताडना काराबन्धनं निवा- ४
 सहौनत्वं परिश्रमो जागरणम् उपवसनं निर्मलत्वं ज्ञानं मृदुशीलता ५
 हितैषिता पवित्र आत्मा निष्कपटं प्रेम सत्यास्त्राप ईश्वरीयशक्ति ६
 र्दक्षिणवामाभ्यां कराभ्यां धर्मास्त्रधारणं मानापमानयोरख्याति- ७
 सुख्यात्यो भांगित्वम् एतैः सर्व्वैरौश्वरस्य प्रशंस्यान् परिचारकान् ८
 स्नान् प्रकाशयामः । भ्रामकसमा वयं सत्यवादिनो भवामः, अपरि- ९
 चितसमा वयं सुपरिचिता भवामः, मृतकल्पा वयं जीवामः, दण्ड-

माना वयं न हन्यामहे, शोकयुक्ताश्च वयं सदानन्दामः, दरिद्रा

१० वयं बहून् धनिनः कुर्षः, अकिञ्चनाश्च वयं सर्व्वं धारयामः ।

करिष्यीयानां सद्भावे पौलस्यानन्वत्वम् ।

११ हे करिष्यिनः, युष्माकं प्रति ममास्यं सुक्तं ममान्तःकरणश्च

१२ विकसितं । यूयं ममान्तरे न सङ्कोचिताः किञ्च यूयमेव सङ्कोचि-

१३ तचित्ताः । किन्तु मच्चं न्याय्यफलदानार्थं युष्माभिरपि विकसितै

र्भवितव्यम् इत्यहं निजबालकानिव युष्मान् वदामि ।

१४ अपरम् अप्रत्ययिभिः सार्द्धं यूयम् एकयुगे बद्धा मा भूत,

यस्माद् धर्षाधर्षयोः कः सम्बन्धोऽस्ति? तिमिरेण सार्द्धं प्रभाया

१५ वा का तुलनास्ति? विष्णोयाल्लदेवेन साकं स्त्रीष्टस्य वा का सन्धिः?

१६ अविश्वासिना सार्द्धं वा विश्वाभिलोकस्थांशः कः? ईश्वरस्य मन्दिरेण

सह वा देवप्रतिमानां का तुलना? अमरस्येश्वरस्य मन्दिरं

यूयमेव । ईश्वरेण तदुक्तं यथा, 'तेषां मध्येऽहं खावासं निधास्यामि

तेषां मध्ये च यातायातं कुर्व्वन् तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि ते च

१७ मल्लोका भविष्यन्ति । अतो हेतोः परमेश्वरः कथयति यूयं तेषां

मध्याद् वह्निर्भूय पृथग् भवत, किमप्यमेधं न स्पृशतः तेनाहं

१८ यूष्मान् गृहीष्यामि, युष्माकं पिता भविष्यामि च, यूयश्च मम

१९ कन्यापुत्रा भविष्यथेति सर्व्वशक्तिमता परमेश्वरेणोक्तं ।' अतएव हे

प्रियतमाः, एतादृशोः प्रतिज्ञाः प्राप्तरस्माभिः शरीरात्मनोः सर्व्व-

मालिन्यम् अप्रमृज्येश्वरस्य भक्त्या पवित्राचारः साध्यतां ।

७१ यूयम् अस्मान् गृह्णीत । अस्माभिः कस्याप्यन्यायो न हतः

१ कोऽपि न भ्रंशित कोऽपि न वञ्चितः । युष्मान् दोषिणः कर्त्तुमहं

२ वाक्यमेतद् वदामीति नहि युष्माभिः सह जीवनाय मरणाय वा

३ वयं युष्मान् स्वान्तःकरणै धारयाम इति पूर्वं मयोक्तं । युष्मान्

प्रति मम महोत्साहो जायते युष्मान् अथ्यहं बड् स्याधे च तेन सर्व्वेकेशसमयेऽहं सान्त्वनया पूर्णो हर्षेण प्रफुलितस्य भवामि ।

अस्मासु माकिदनिथादेशम् आगतेष्वस्माकं शरीरस्य काचिदपि ५
 शान्तिर्नाभवत् किन्तु सर्व्वतो वहिर्विरोधेनान्तस्य भीत्या वयम्
 अपीड्यामहि । किन्तु नम्राणां सान्त्वयिता य ईश्वरः स तीतस्याग- ९
 मनेनास्मान् असान्त्वयत् । केवलं तस्यागमनेन तन्नहि किन्तु युष्मत्तो ०
 जातया तस्य सान्त्वनयापि, यतोऽस्मासु युष्माकं हार्दविस्वापासक्त-
 त्वेष्वस्माकं समीपे वर्णितेषु मम महानन्दो जातः । अहं पत्रेण ८
 युष्मान् शोकयुक्तान् कृतवान् इत्यस्माद् अन्वत्ये किन्त्वधुना नानु-
 तये । तेन पत्रेण यूयं क्षणमात्रं शोकयुक्तीभूता इति मया
 दृश्यते । इत्यस्मिन् युष्माकं शोकेनाहं हृष्यामि तन्नहि किन्तु मनः- ९
 परिवर्त्तनाय युष्माकं शोकोऽभवद् इत्यनेन हृष्यामि यतोऽस्मत्तो
 युष्माकं कापि हानि र्यन्न भवेत् तदर्थं युष्माकम् ईश्वरीयः शोको
 जातः । स ईश्वरीयः शोकः परित्राणजनकं निरनुतापं मनःपरि- १०
 वर्त्तनं साधयति किन्तु सांसारिकः शोको मृत्युं साधयति । पश्यत ११
 तेनेश्वरीयेण शोकेन युष्माकं किं न साधितं? यन्नो दोषप्रचालनम्
 असन्नुष्ट्वं हार्दम् आसक्तत्वं फलदानञ्चैतानि सर्वाणि । तस्मिन्
 कर्मणि यूयं निर्मला इति प्रमाणं सर्व्वेण प्रकारेण युष्माभिर्दत्तं ।
 येनापराद्धं तस्य कृते किंवा यस्यापराद्धं तस्य कृते मया पत्रम् १२
 अलेखि तन्नहि किन्तु युष्मानध्यस्माकं यन्नो यद् ईश्वरस्य साक्षाद्
 युष्मत्समीपे प्रकाशते तदर्थमेव । उक्तकारणाद् वयं सान्त्वनां १३
 प्राप्ताः ; ताञ्च सान्त्वनां विनापरो महाह्लादस्तीतस्याह्लादादस्माभि-
 र्हृद्यः, यतस्तस्यात्मा सर्व्वैर्युष्माभिस्तृप्तः । पूर्वं तस्य समीपेऽहं १४
 युष्माभिर्यद् अस्याधे तेन नास्त्वन्ने किन्तु वयं यद्दद् युष्मान् प्रति

- सत्यभावेन सकलम् अभाषामहि तद्वत् तौतस्य समीपेऽस्माकं स्नाध-
 १५ नमपि सत्यं जातं । यूयं कीदृक् तस्याज्ञा अपालयत भयकम्पाभ्यां
 तं गृहीतवन्तश्चैतस्य स्मरणाद् युष्मासु तस्य स्नेहो बाहुल्येन वर्तते ।
 १६ युष्मास्वहं सर्वमाग्रंसे, इत्यस्मिन् ममाह्लादो जायते ।

दानश्रीलतौत्कर्षसुफलानि च ।

माकिदनियमण्डलीनां दानश्रीलतम् ।

- ८१ हे भ्रातरः, माकिदनियादेशस्थासु मण्डलीषु प्रकाशितो य
 १ ईश्वरस्यानुग्रहस्तमहं युष्मान् ज्ञापयामि । वस्तुतो बह्वक्षेत्रपरीक्षासमये
 तेषां महानन्दोऽतौवदौनता च वदान्यतायाः प्रचुरफलम् अफल-
 २ यतां । ते स्नेह्या यथाशक्ति किञ्चातिशक्ति दान उद्युक्ता अभवन्
 ३ इति मया प्रमाणीक्रियते । वयञ्च यत् पवित्रलोकभ्यस्तेषां दानम्
 उपकारार्थकम् अग्रनञ्च गृह्णामस्ताद् बह्वनुनयेनास्मान् प्रार्थितवन्तः ।
 ४ वयं यादृक् प्रत्येक्षामहि तादृग् अकृत्वा तेऽग्रे प्रभवे ततः परम्
 ५ ईश्वरस्नेह्यास्मभ्यमपि स्वान् न्यवेदयन् । अतो हेतोस्त्वं यथारब्धान्
 तथैव करिग्रिन्यां मध्येऽपि तद् दानग्रहणं माधयेति युष्मान् अधि
 वयं तौतं प्रार्थयामहि ।

भ्रातृणां परस्परपकारमुचितम् ।

प्रभुधीर्षाः दानश्रीलतायामादर्शलम् ।

- ७ अतो विश्वासो वाक्पटुता ज्ञानं सर्वात्साहोऽस्मासु प्रेम चैतै
 ८ गुणै र्युयं यथापरान् अतिशब्धे तथैवैतेन गुणेनाप्यतिशब्धं । एतद्
 अहम् आज्ञया कथयामीति नहि किन्वन्येषाम् उत्साहकारणाद्
 युष्माकमपि प्रेम्नः सारल्यं परीक्षितुमिच्छता मयेतत् कथ्यते ।
 ९ यूयञ्चास्मत्प्रभो रीशुस्त्रीष्टस्वानुग्रहं जानीथ यतस्तस्य निर्धनत्वेन
 यूयं यद् धनिनो भवथ तदर्थं स धनी सन्नपि युष्माकते निर्धनो-

ऽभवत् । एतस्मिन् अहं युष्मान् स्वविचारं ज्ञापयामि । गतं संवत्सरम् १०
 आरभ्य यूयं केवलं कर्म कर्तुं तन्नहि किन्विच्छुकतां प्रकाशयितुम-
 युपाक्राम्यध्वं ततो हेतो युष्मत्कृते मम मन्त्राणा भद्रा । अतोऽधुना ११
 तत्कर्मासाधनं युष्माभिः क्रियतां तेन यद्दद् इच्छुकतायाम् उत्साह-
 स्तद्दद् एकैकस्य सम्पदनुसारेण कर्मासाधनम् अपि जनिष्यते ।
 यस्मिन् इच्छुकता विद्यते तेन यन्न धार्यते तस्मात् सोऽनुगृह्यत १२
 इति नहि किन्तु यद् धार्यते तस्मादेव । यत इतरेषां विरामेण १३
 युष्माकञ्च क्लेशेन भवितव्यं तन्नहि किन्तु समतयैव । वर्त्तमानममये १४
 युष्माकं धनाधिक्येन तेषां धनन्यूनता पूरयितव्या तस्मात् तेषा-
 मयाधिक्येन युष्माकं न्यूनता पूरयिष्यते तेन समता जनिष्यते ।
 तदेव शास्त्रेऽपि लिखितम् आस्ते यथा, येनाधिकं संगृहीतं १५
 तस्याधिकं नाभवत् येन चाल्पं संगृहीतं तस्याल्पं नाभवत् ।

युष्माकं हिताय तीतस्य मनसि य ईश्वर इमम् उद्योगं जनि- १६
 तवान् स धन्यो भवतु । तीतोऽस्माकं प्रार्थनां गृहीतवान् किञ्च १७
 स्वयम् उद्युक्तः सन् खेच्छया युष्मत्समीपं गतवान् । तेन सह योऽ- १८
 पर एको भ्रातास्माभिः प्रेषितः सुसंवादात् तस्य सुख्यात्या सर्वाः
 मण्डल्यो व्याप्ताः । प्रभो गौरवाय युष्माकम् इच्छुकतायै च स १९
 मण्डलीभिरेतस्यै दानसेवायै अस्माकं सङ्गित्वा न्ययोज्यत । यतो या २०
 महोपायनसेवास्माभिर्विधीयते तामधि वयं यत् केनापि न
 निन्द्यामहे तदर्थं यतामहे । यतः केवलं प्रभोः साक्षात् तन्नहि २१
 किन्तु मानवानामपि साक्षात् सदाचारं कर्तुम् आलोचामहे ।
 ताभ्यां सहापर एको यो भ्रातास्माभिः प्रेषितः सोऽस्माभिर्बहु- २२
 विषयेषु बहुवारान् परीक्षित उद्योगीव प्रकाशितश्च किन्त्वधुना
 युष्मासु दृढविश्वासात् तस्योत्साहो बहु वृद्धे । यदि कश्चित् तीतस्य २३

तत्त्वं जिज्ञासते तर्हि स मम सहभागी युष्मन्मध्ये सहकारी च,
 अपरयो भ्रात्रोस्तत्त्वं वा यदि जिज्ञासते तर्हि तौ मण्डलीनां द्रुतौ
 १४ स्त्रीष्टस्य प्रतिविम्बौ चेति तेन ज्ञायतां । अतो हेतोः मण्डलीनां
 समक्षं युष्मत्प्रेम्बोऽस्माकं स्नाघायाश्च प्रामाण्यं तान् प्रति युष्माभिः
 प्रकाशयितव्यं ।

६१ पवित्रलोकानाम् उपकारार्थकसेवामधि युष्मान् प्रति मम लिखन्
 १ निष्प्रयोजनं । यत् आखायादेशस्था लोका गतवर्षम् आरभ्य तत्कार्यं
 उद्यताः सन्तीति वाक्येनाहं माकिदनीयलोकानां समीपे युष्माकं
 याम् इच्छुकतामधि स्नाघे ताम् अवगतोऽस्मि युष्माकं तस्माद् उत्सा-
 २ हाच्चापरेषां बहूनाम् उद्योगो जातः । किञ्चित्स्मिन् युष्मान् अथ-
 स्माकं स्नाघा यद् अतथा न भवेत् यूयश्च मम वाक्यानुसाराद्
 ४ यद् उद्यतास्तिष्ठेत तदर्थमेव ते भ्रातरौ मया प्रेषिताः । यस्मात्
 मया सार्द्धं कैश्चित् माकिदनीयभ्रातृभिरागत्य यूयमनुद्यता इति
 यदि दृश्यते तर्हि तस्माद् दृढविश्वासाद् युष्माकं लज्जा जनिष्यत
 ५ इत्यस्माभिर्न वक्तव्यं किन्त्वस्माकमेव लज्जा जनिष्यते । अतः प्राक्
 प्रतिज्ञातं युष्माकं दानं यत् सञ्चितं भवेत् तच्च यद् यादृक्तायाः
 फलम् अभूत्वा दानश्रीलताया एव फलं भवेत् तदर्थं ममापे गमनाय
 तत्सञ्चयनाय च तान् भ्रातृन् आदेशुमहं प्रयोजनम् अमन्ये ।

दानफलनिर्णयः ।

६ अपरमपि व्याहरामि केनचित् चुद्रभावेन वीजेषूप्रेषु स्त्रियाणि
 श्रयानि कर्त्तव्यन्ते, किञ्च केनचिद् बज्जभावेन वीजेषूप्रेषु बह्वनि
 ७ श्रयानि कर्त्तव्यन्ते । एकैकेन स्त्रियमपि यथा निश्चीयते तथैव दीयतां
 केनापि कातरेण भौतेन वा न दीयतां यत् ईश्वरो दृष्टमानसे
 ८ दातरि प्रीयते । अपरम् ईश्वरो युष्मान् प्रति सर्व्वविधं बज्जप्रदं

प्रसादं प्रकाशयितुम् अर्हति तेन यूयं सर्वविषये यथेष्टं प्राप्य सर्वेषु
सत्कर्मणा बद्धफलवन्तो भविष्यथ । एतस्मिन् क्षिप्रितमासो, यथा, ६
व्यथते स जनोरायं दुर्गतेभ्यो ददाति च ।

नित्यस्थायी च तद्धर्मः—

बीजं भोजनीयम् अन्नञ्च वस्त्रे येन विश्राण्यते स युष्मभ्यम् अपि १०
बीजं विश्राण्य बद्धलीकरिष्यति युष्माकं धर्मफलानि वर्द्धयिष्यति ११
च । तेन सर्वविषये सधनीभूतै र्युष्माभिः सर्वविषये दानशीलतायां
प्रकाशितायाम् अस्माभिरीश्वरस्य धन्यवादः साधयिष्यते । एतयोप- १२
कारसेवया पवित्रलोकानाम् अर्थाभावस्य प्रतीकारो जायत
इति केवलं नहि किन्वीश्वरस्य धन्यवादोऽपि बाद्धत्येनोत्पाद्यते ।
यत एतस्माद् उपकारकरणाद् युष्माकं परीक्षितं बुद्ध्वा बद्धभिः १३
स्त्रीष्टसुसंवादाङ्गीकरणे युष्माकम् आज्ञासाहिवात् तद्भागित्वे च
तान् अपरांश्च प्रति युष्माकं दाहत्वाद् ईश्वरस्य धन्यवादः कारि-
ष्यते, युष्मदर्थं प्रार्थनां कृत्वा च युष्मास्त्रीश्वरस्य गरिष्ठानुग्रहाद् १४
युष्मासु तैः प्रेम कारिष्यते । अपरम् ईश्वरस्यानिर्व्वचनीयदानात् १५
स धन्यो भूयात् ।

पौलस्य प्रेरितत्वं क्षमता च ।

युष्मत्प्रत्यक्षे नमः किन्तु परोक्षे प्रगल्भः पौलोऽहं स्त्रीष्टस्य १० १
क्षान्द्या विनीत्या च युष्मान् प्रार्थये । मम प्रार्थनीयमिदं वयं यैः १
शारीरिकाचारौणो मन्यामहे तान् प्रति यां प्रगल्भतां प्रकाशयितुं
निश्चिनोमि सा प्रगल्भता समागतेन मयाचरितव्या न भवतु ।
यतः शरीरे चरन्तोऽपि वयं शारीरिकं युद्धं न कुर्मः । अस्माकं २
युद्धास्त्राणि च न शारीरिकानि किन्वीश्वरेण दुर्गभङ्गनाय प्रब- ४
सानि भवन्ति, तैश्च वयं वितर्कान् ईश्वरीयतत्त्वज्ञानस्य प्रतिबन्धिकां ५

- सर्वीं चित्तसमुच्चतिश्च निपातयामः सर्व्वसङ्कल्पश्च वन्दिनं कृत्वा
 ख्रीष्टस्याज्ञापाहिणं कुर्मः युष्माकम् आज्ञापाहिते सिद्धे सति
 १ सर्व्वस्याज्ञासङ्गनस्य प्रतीकारं कर्त्तुम् उद्यता आस्महे च ।
- ० यद् दृष्टिगोचरं तद् युष्माभिर्दृश्यतां । अहं ख्रीष्टस्य शोक
 इति स्वमनसि येन विज्ञायते स यथा ख्रीष्टस्य भवति वयम्
 अपि तथा ख्रीष्टस्य भवाम इति पुनर्विविच्य तेन बुध्यतां ।
- ८ युष्माकं निपाताय तन्नहि किन्तु निष्ठायै प्रभुना दत्तं यदस्माकं
 सामर्थ्यं तेन यद्यपि किञ्चिद् अधिकं स्नाघे तथापि तस्माच्च
 ९ त्रपिथ्ये । अहं पत्रे युष्मान् चासयामि युष्माभिरेतन्न मन्यतां ।
- १० तस्य पत्राणि गुरुतराणि प्रबलानि च भवन्ति किन्तु तस्य शरीर-
 ११ सात्वात्कारो दुर्बल आलापश्च तुच्छनीय इति कैश्चिद् उच्यते । किन्तु
 परोक्षे पत्रे भाषमाणा वयं यादृशाः प्रकाशामहे प्रत्यक्षे कर्म
 कुर्वन्तोऽपि तादृशा एव प्रकाशय्यामहे तत् तादृशेन वाचालेन
 १२ ज्ञायतां । स्वप्रशंसकानां केषाञ्चिन्मध्ये स्वान् गणयितुं तैः स्वान् उ-
 पमातुं वा वयं प्रगल्भा न भवामः, यतस्ते स्वपरिमाणेन स्वान्
 परिमिमते खैश्च स्वान् उपमिमते तस्मात् निर्ब्बाधा भवन्ति च ।
- १३ वयम् अपरिमितेन न स्नाघिव्यामहे किन्त्वौश्वरेण स्वरज्ज्वा युष्म-
 हेऽगामि यत् परिमाणम् अस्मदर्थं निरूपितं तेनैव स्नाघिव्यामहे ।
- १४ युष्माकं देशोऽस्माभिरगन्तव्यस्तस्माद् वयं स्वसीमाम् इत्तद्व्यामहे तन्न-
 हि यतः ख्रीष्टस्य सुसंवादेनापरेषां प्राग् वयमेव युष्मान् प्राप्तवन्तः ।
- १५ वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घ्य परक्षेत्रेण स्नाघामहे तन्नहि, किञ्च युष्माकं
 विश्वासे वृद्धिं गते युष्मद्देशोऽस्माकं सीमा युष्माभिर्दीर्घैर्विस्तारयिष्यते,
 १६ तेन वयं युष्माकं पश्चिमदिक्स्थेषु स्थानेषु सुसंवादं घोषयिष्यामः,
 इत्थं परसीमायां परेण यत् परिष्कृतं तेन न स्नाघिव्यामहे ।

यः कश्चित् स्नाघमानः स्यात् स्नाघतां प्रभुना सहि । खेन यः प्रशं- १०
स्यते स परीक्षितो नहि किन्तु प्रभुनाः कः प्रशंस्यते स एव परीक्षितः । १८

यूयं ममाज्ञानतां क्षणं यावत् षोडशम् अर्ह्य, अतः सा ११ १
युष्माभिः सद्घतां । ईश्वरे ममासक्तत्वाद् अहं युष्मानधि तपे यस्मात् २
सतीं कन्यामिव युष्मान् एकस्मिन् वरेऽर्ह्यतः स्त्रीष्टे समर्पयितुम्
अहं वाग्दानम् अकार्षं । किन्तु सर्पेण स्वस्वतया यद्दद् हवा ३
वसुधासुक्ते तद्दत् स्त्रीष्टं प्रति सतीत्वाद् युष्माकं भ्रंशः सम्भविष्यतीति
विभेभि । अस्माभिरनाख्यापितोऽपरः कश्चिद् यीशु र्यदि केन ४
चिद् आगन्तुकैनाख्यायते युष्माभिः प्रागलब्ध आत्मा वा यदि
क्षभ्यते प्रागगृहीतः सुसंवादो वा यदि गृह्यते तर्हि मन्ये यूयं ५
सम्यक् सहिष्यध्वे । किन्तु मुखेभ्यः प्रेरितेभ्योऽहं केनचित् प्रकारेण ६
न्यूनो नाम्नीति बुध्ने । मम वाक्पटुताया न्यूनत्वे सत्यपि ज्ञानस्य ६
न्यूनत्वं नास्ति किन्तु सर्वविषये वयं युष्मद्गोचरे प्रकाशामहे । युष्माकम् ७
उस्यत्यै मया नघतां स्त्रीष्ट्येश्वरस्य सुसंवादो विना वेतनं युष्माकं
मध्ये यद् अघोष्यत तेन मया किं पापम् अकारि ? युष्माकं सेवनाथाहम् ८
अन्यमण्डलीभ्यो मृतिं गृह्णन् धनमपहृतवान्, यदा च युष्मन्मध्येऽवर्त्त ९
तदा ममार्थाभावे जाते युष्माकं कोऽपि मया न पीडितः ; यतो मम
षोऽर्थाभावो माकिदनियादेशाद् आगतैर्भ्रातृभिः न्यैवार्य्यत, इत्यमहं
क्वापि विषये यथा युष्मासु भारो न भवामि तथा मयात्तरचा कृता
कर्त्तव्या च । स्त्रीष्टस्य सत्यता यदि मयि तिष्ठति तर्हि ममैषा स्नाघा १०
निस्त्रिस्नाखायादेशे केनापि न रोष्यते । एतस्य कारणं किं ? युष्मासु ११
मम प्रेम नास्येतत् किं तत्कारणं ? तद् ईश्वरो वेत्ति । ये छिद्र- ११
मन्विष्यन्ति ते यत् किमपि छिद्रं न क्षमन्ते तदर्धमेव तत् कर्षं
मया क्रियते कारिष्यते च तस्मात् ते येन स्नाघन्ते तेनास्माकं समाना

११ भविष्यन्ति । तादृशा भाक्तप्रेरिताः प्रवञ्चकाः कारवो भूत्वा स्त्रीष्टस्य
 १४ प्रेरितानां वेशं धारयन्ति । तच्चाश्चर्यं नहि; यतः स्वयं ग्रीतानो ऽपि
 १५ तेजस्विदूतस्य वेशं धारयति, ततस्तस्य परिचारका अपि धर्मपरि-
 चारकाणां वेशं धारयन्तीत्यहुतं नहि; किन्तु तेषां कर्माणि
 यादृशानि फलान्यपि तादृशानि भविष्यन्ति ।

स्त्रीष्टार्थं पौलस्य दःखभोगकरणम् ।

१६ अहं पुनर्वंदामि कोऽपि मां निर्बोधं न मन्यतां किञ्च यद्यपि
 निर्बोधो भवेयं तथापि यूयं निर्बोधमिव मामनुगृह्य चणैकं
 १७ यावत् ममात्मस्नाघाम् अनुजानीत । एतस्याः स्नाघाया निमित्तं
 मया तत् कथितव्यं तत् प्रभुनादिष्टेनेव कथ्यते तन्नहि किन्तु
 १८ निर्बोधेनेव । अपरे बहवः शारीरिकस्नाघां कुर्वन्ते तस्माद् अहमपि
 १९ स्नाघिये । बुद्धिमन्तो यूयं सुखेन निर्बोधानाम् आचारं सहध्वे ।
 २० कोऽपि यदि युष्माण् दासान् करोति यदि वा युष्माकं सर्वस्वं
 यमति यदि वा युष्मान् हरति यदि वात्माभिमानो भवति यदि
 २१ वा युष्माकं कपोलम् आहन्ति तर्हि तदपि यूयं सहध्वे । दौर्बल्याद्
 युष्माभिरवमानिता इव वयं भाषामहे, किन्त्वपरस्य कस्यचिद्
 येन प्रगल्भता जायते तेन ममापि प्रगल्भता जायते इति
 २२ निर्बोधेनेव मया वक्तव्यं । ते किम् इत्रिलोकाः? अहमपीत्री । ते
 किम् इस्त्रायेलियाः? अहमपीस्त्रायेलीयः । ते किम् अब्राहामस्य
 २३ वंशः? अहमयब्राहामस्य वंशः । ते किं स्त्रीष्टस्य परिचारकाः?
 अहं तेभ्योऽपि तस्य महापरिचारकः; किन्तु निर्बोध इव भाषे,
 तेभ्योऽप्यहं बह्वपरिभ्रमे बह्वप्रहारे बह्ववारं कारायां, बह्ववारं
 २४ प्राणनाशसंशये च पतितवान् । यिह्ददीथैरहं पञ्चकाल जनचत्वारिं-
 शत्प्रहारैराहतस्त्रीर्वैचाघातम् पककालः प्रसाराघातञ्च प्राप्तवान् ।

वारचयं पोतभञ्जनेन क्लिष्टोऽहम् अगाधसञ्जीले दिनमेकं रात्रि- १५
 मेकाञ्च थापितवान् । बङ्गवारं यात्राभिर्नदीनां सङ्कटैर्द्यूनां १६
 सङ्कटैः खजातीयानां सङ्कटैर्परजातीयानां सङ्कटैर्नगरस्य सङ्कटै
 मरुभूमेः सङ्कटैः सागरस्य सङ्कटैर्भाक्तभ्रातृणां सङ्कटैश्च परिभ्रम-
 क्लेशाभ्यां वारं वारं जागरणेन चुधादृष्ट्याभ्यां बङ्गवारं निराहारेण १७
 भौतनग्नताभ्याञ्चहं कालं थापितवान् । तादृशं नैमित्तिकं दुःखं १८
 विनाहं प्रतिदिनम् आकुलो भवामि सर्वाभां मण्डलीनां चिन्ता
 च मधि वर्त्तते । येनाहं न दुर्ब्वलीभवामि तादृशं दौर्ब्वल्यं कः १९
 प्राप्नोति ? योनाहं न तपे तादृशं विघ्नं वा कः प्राप्नोति ? यदि २०
 मया सञ्चितव्यं तर्हि खदुर्ब्वलतामधि स्नाधिष्ये । मया मृषावाक्यं २१
 न कथ्यत इति नित्यं प्रशंसनीयोऽस्माकं प्रभो श्रीशुखीष्टस्य तात
 ईश्वरो जानाति । दक्षेपकनगरेऽरिताराजस्य कार्याध्यक्षो मां २२
 धर्तुम् इच्छन् यदा सैन्यैस्तद् दक्षेपकनगरम् अरचयत् तदाहं लोकैः
 पिटकमध्ये प्राचीरगवाक्षेणावरोहितस्तस्य करात् त्राणं प्रापं । २३

पौलस्य स्वर्गीयदर्शनम् ।

आत्मस्वाधा ममानुपयुक्ता किन्त्वहं प्रभो दर्शनादेशानाम् १२९
 आख्यानं कथयितुं प्रवर्त्ते । इतस्तत्तुर्दशवत्सरेभ्यः पूर्वं मया परि- १
 चित एको जनस्तृतीयं स्वर्गमनीयत, स सशरीरेण निःशरीरेण
 वा तत् स्थानमनीयत तदहं न जानामि किन्त्वैश्वरो जानाति ।
 स मानवः स्वर्गं नीतः सन अकथ्यानि मर्त्यवागतीतानि च २
 वाक्यानि श्रुतवान् । किन्तु तदानौ स सशरीरो निःशरीरो ५
 वासीत् तन्नया न ज्ञायते तद् ईश्वरेणैव ज्ञायते । तमध्यहं ४
 स्नाधिष्ये मामधि नान्येन केनचिद् विषयेण स्नाधिष्ये केवलं स्व- ६
 दौर्ब्वल्येन स्नाधिष्ये । यद्यहम् आत्मस्वाधां कर्तुम् इच्छेयं तथापि ९

निर्बोध इव न भविष्यामि यतः सत्यमेव कथयिष्यामि, किन्तु
ल्लोका मां यादृशं पश्यन्ति मम वाक्यं श्रुत्वा वा यादृशं मां मन्यन्ते
तस्मात् श्रेष्ठं मां यज्ञ गणयन्ति तदर्थमहं ततो विरंस्यामि ।

पौनस्य स्वदौर्बल्यं यीशुदत्तवचनानिच ।

- ० अपरम् उल्लेखदर्शनप्राप्तितो यदहम् आत्माभिमानो न भवामि
तदर्थं शरीरवेधकम् एकं शूलं मल्लम् अदायि तत् मदौयात्माभि-
८ माननिवारणार्थं मम ताडयिता शैतानस्य दूतः । मत्तस्तस्य
९ प्रस्थानं याचितुमहं त्रिस्तमधि प्रभुमुद्दिश्य प्रार्थनां कृतवान् । ततः
स मासुक्तवान् ममानुग्रहस्तव सर्वसाधकः, यतो दौर्बल्यात् मम
शक्तिः पूर्णतां गच्छतीति । अतः स्त्रीष्टस्य शक्ति र्थम्नाम् आश्रयति
१० तदर्थं स्वदौर्बल्येन मम स्नाघनं सुखदं । तस्माद् स्त्रीष्टहेतो
दौर्बल्यनिन्दादरिद्रताविपचताकष्टादिषु सन्तुष्याम्यहं । यदाहं दुर्ब-
११ लोऽस्मि तदैव सवल्लो भवामि । एतेनात्मस्नाघनेनाहं निर्बोध
इवाभवं किन्तु यूयं तस्य कारणं यतो मम प्रशंसा युष्माभिरेव
कर्त्तव्यासीत् । यद्यद्यहम् अगण्यो भवेयं तथापि सुख्यतमेभ्यः प्रेरि-
१२ तेभ्यः केनापि प्रकारेण नाहं न्यूनोऽस्मि । सर्वथाहुतक्रियाशक्तिसत्त्वैः
प्रेरितस्य चिह्नानि युष्माकं मध्ये सधैर्यं मया प्रकाशितानि ।
१३ मम पालनार्थं यूयं मया भाराक्रान्ता नाभवतैतद् एकं न्यूनत्वं
विनापराभ्यः मण्डलीभ्यो युष्माकं किं न्यूनत्वं जातं? अनेन मम
दोषं चमध्वं ।

करिष्यीयान् प्रति शेषनिवेदनम् ।

- १४ पश्यत द्वितीयवारं युष्मात्समीपं गन्तुमुद्यतोऽस्मि तचाप्यहं युष्मान्
भाराक्रान्तान् न करिष्यामि । युष्माकं सन्तिमहं न मृगये किन्तु
युष्मानेव, यतः पिचोः कृते सन्तानानां धनसञ्चयोऽनुपयुक्तः किन्तु

सन्तानानां कृते पित्रो धनसञ्चय उपयुक्तः । अपरञ्च युष्मासु वञ्च १५
 प्रियमाणोऽप्यहं यदि युष्मन्तोऽस्यं प्रेम लभे तथापि युष्माकं
 प्राणरक्षार्थं सानन्दं ब्रह्मव्ययं सर्व्वव्ययञ्च करिष्यामि । यूयं मया १६
 किञ्चिदपि न भाराक्रान्ता इति सत्यं, किन्त्वहं धूर्त्तः सन् हस्तेन
 युष्मान् वञ्चितवान् एतत् किं केनचिद् वक्तव्यं ? युष्मत्समीपं मया १७
 ये लोकाः प्रहितास्तेषामेकेन किं मम कोऽप्यर्थलाभो जातः ? अहं
 तीतं विनीय तेन साङ्गं भ्रातरमेकं प्रेषितवान् युष्मत्तस्तीतेन १८
 किम् अर्थो लब्धः ? एकस्मिन् भाव एकस्य पदचिह्नेषु चावां किं
 न चरितवन्तौ ? युष्माकं समीपे वयं पुनर् दौषचालनकथां कथयाम १९
 इति किं बुध्यध्वे ? हे प्रियतमाः, युष्माकं निष्ठार्थं वयमीश्वरस्य
 समक्षं स्त्रीष्टेन सर्वाण्येतानि कथयामः । अहं यदागमिष्यामि तदा २०
 युष्मान् यादृशान् द्रष्टुं नेच्छामि तादृशान् द्रष्ट्यामि, यूयमपि मां
 यादृशं द्रष्टुं नेच्छथ तादृशं द्रक्ष्यथ, युष्मन्मध्ये विवाद ईर्ष्या क्रोधो
 विपक्षता परापवादः कर्णे जपनं दर्पः कलहस्यैते भविष्यन्ति ; तेनाहं २१
 युष्मत्समीपं पुनरागत्य मदौघेश्वरेण नमयिष्ये, पूर्वं कृतपापान्
 लोकान् स्त्रीयाशुचितावेश्यागमनलम्पटताचरणाद् अनुतापम् अकृत-
 वन्तो दृष्ट्वा च तानधि मम शोको जनिष्यत इति विभेमि ।

एतत्तृतीयवारम् अहं युष्मत्समीपं गच्छामि तेन सर्वा कथा १३ १
 द्वयोस्त्रयाणां वा साक्षिणां सुखेन निश्लेष्यते । पूर्वं ये कृत- १
 पापास्तेभ्योऽन्वेभ्यष्ट सर्व्वेभ्यो मया पूर्वं कथितं, पुनरपि विद्यमाने-
 नेवेदानीम् अविद्यमानेन मया कथ्यते, यदा पुनरागमिष्यामि
 तदाहं न चमिष्ये । स्त्रीष्टो मया कथां कथयत्येतस्य प्रमाणं यूयं १
 मृगयध्वे, स तु युष्मान् प्रति दुर्बलो नहि किन्तु सबल एव ।
 यद्यपि स दुर्बलतया क्रुश आरोप्यत तथापीश्वरीयश्रत्वा जीवति ; ४

- वयमपि तस्मिन् दुर्बला भवामः, तथापि युष्मान् प्रति प्रकाशि-
- ५ तयेश्वरीयशक्त्या तेन सह जीविष्यामः । अतो यूयं विश्वासयुक्ता
आध्वे न वेति ज्ञातुमात्मपरीक्षां कुरुध्वं स्वानेवानुसन्धन्त । यीशुः
स्त्रीष्टो युष्मन्मध्ये विद्यते स्वानधि तत् किं न प्रतिजानीथ ?
- ६ तस्मिन् अविद्यमाने यूयं निष्प्रमाणा भवथ । किन्तु वयं निष्प्र-
माणा न भवाम इति युष्माभिर्भोक्त्यते तत्र मम प्रत्याशा
- ७ जायते । यूयं किमपि कुत्सितं कर्म यन्न कुरुथ तदहम् ईश्वर-
मुद्दिश्य प्रार्थये । वयं यत् प्रामाणिका इव प्रकाशामहे तदर्थं
तत् प्रार्थयामहे इति नहि, किन्तु यूयं यत् सदाचारं कुरुथ
- ८ वयञ्च निष्प्रमाणा इव भवामस्तदर्थं । यतः सत्यताया विपक्षतां
- ९ कर्तुं वयं न समर्थाः किन्तु सत्यतायाः साहाय्यं कर्तुमेव । वयं
यदा दुर्बला भवामस्तदा युष्मान् सबलान् दृष्ट्वानन्दामो युष्माकं
- १० सिद्धत्वं प्रार्थयामहे च । अतो हेतोः प्रभु र्युष्माकं विनाशाय नहि
किन्तु निष्ठाये यत् सामर्थ्यम् अस्मभ्यं दत्तवान् तेन यद् उपस्थिति-
काले काठिन्यं मयाचरितव्यं न भवेत् तदर्थम् अनुपस्थितेन
- ११ मया सर्वाप्येतानि लिख्यन्ते । हे भ्रातरः शेषे वदामि यूयम्
आनन्दत सिद्धा भवत परस्परं प्रबोधयत, एकमनसो भवत
प्रणयभावम् आचरत । प्रेमशान्त्योराकर ईश्वरो युष्माकं सहायो
- १२ भूयात् । यूयं पवित्रचुम्बनेन परस्परं नमस्करुध्वं । पवित्रलोकाः
- १३ सर्व्वे युष्मान् नमन्ति । प्रभो यीशुस्त्रीष्टस्यानुग्रह ईश्वरस्य प्रेम
पवित्रस्थात्मनो भागित्वञ्च सर्व्वान् युष्मान् प्रति भूयात् । तथास्तु ।

गालातिनः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं ।

पौलस्य प्रेरितत्वपदम् ।

मनुष्येभ्यो नहि मनुष्यैरपि नहि किन्तु यीशुख्रीष्टेन मृतगणमध्यात् १
तस्योत्थापयिचा पित्रेश्वरेण च प्रेरितो योऽहं पौलः सोऽहं मत्सह-
वर्त्तिनो भ्रातरस्य वयं गालातीयदेशस्थाः मण्डलीः प्रति पत्रं २
लिखामः । पित्रेश्वरेणास्माकं प्रभुना यीशुना ख्रीष्टेन च युग्मभ्यम् ३
अनुग्रहः शान्तिश्च दीयतां । अस्माकं तातेश्वरस्येच्छानुसारेण वर्त्त- ४
मानात् कृत्स्नसंसारार्त् अस्मान् निस्तारयितुं यो यीशुरस्माकं
पापहेतोरात्मोत्सर्गं कृतवान् स सर्व्वदा धन्यो भूयात् । तथास्तु । ५
ख्रीष्टस्यानुग्रहेण यो युग्मान् आहूतवान् तस्मात्प्रिवृत्य यूयम् ६
अतिद्वर्णम् अन्यं सुसंवादम् अन्ववर्त्तत तत्राहं विस्मयं मन्ये ।
सोऽन्यसुसंवादः सुसंवादो नहि किन्तु केचित् मानवा युग्मान् ७
चञ्चलीकुर्वन्ति ख्रीष्टीयसुसंवादस्य विपर्य्ययं कर्त्तुं चेष्टन्ते च ।
युग्माकं मन्त्रिधौ यः सुसंवादोऽस्माभिर्घोषितस्तस्माद् अन्यः सुसं- ८
वादोऽस्माकं खर्गीयदूतानां वा मध्ये केनचिद् यदि घोष्यते तर्हि
स शत्रो भवतु । पूर्वं यद् अकथयाम, इदानीमहं पुनस्तदत् ९
कथयामि यूयं यं सुसंवादं गृहीतवन्तस्तस्माद् अन्यो येन केनचिद्
युग्मत्प्रिधौ घोष्यते स शत्रो भवतु । साम्प्रतं कमहम् अनु- १०
नयामि? ईश्वरं किंवा मानवान्? अहं किं मानुषेभ्यो रोचितुं
यते? यद्यहम् इदानीमपि मानुषेभ्यो इत्थिषेय तर्हि ख्रीष्टस्य
परिचारको न भवामि ।

- ११ हे भ्रातरः, मया यः सुसंवादो घोषितः स मानुषाक्ष सञ्च-
- १२ स्तदहं युष्मान् ज्ञापयामि । अहं कस्माच्चित् मनुष्यात् तं न
- १३ गृहीतवान् न वा शिञ्चितवान् केवलं यीशोः ख्रीष्टस्य प्रकाशना-
- १४ देव । पुरा थिङ्गदिमताचारी यदाहम् आसं तदा यादृशम्
- १५ आचरणम् अकरवम् ईश्वरस्य मण्डलीं प्रत्यतीवोपद्रवं कुर्वन्
- १६ यादृक् तां अनाग्रथं तदवश्यं श्रुतं युष्माभिः । अपरञ्च पूर्वपु-
- १७ रूषपरम्परागतेषु वाक्येष्वन्यापेक्षातीवासक्तः सन् अहं थिङ्गदि-
- १८ धर्ममते मम समवयस्कान् बहून् स्वजातीयान् अत्यग्रथि । किञ्च
- १९ य ईश्वरो मादृगर्भस्थं मां पृथक् कृत्वा खीयानुग्रहेणाहृतवान्
- २० स यदा मयि स्वपुत्रं प्रकाशयितुं परदेशीयानां समीपे मया
- २१ तं घोषयितुञ्चाभ्यलषत् तदाहं क्रव्यशोणिताभ्यां सह न मन्त्रयित्वा
- २२ पूर्वनिर्याक्तानां प्रेरितानां समीपं थिरूशालेमं न गत्वारवदेशं
- २३ गतवान् पश्चात् तत्स्थानाद् दक्षिणकनगरं परावृत्त्यागतवान् ।
- २४ ततः परं वर्षत्रये व्यतीतेऽहं पितरं सम्भाषितं थिरूशालेमं गत्वा
- २५ पञ्चदशदिनानि तेन सार्द्धम् अतिष्ठं । किन्तु तं प्रभो भ्रातरं
- २६ थाकोवञ्च विना प्रेरितानां नान्यं कमथ्यपश्यं । थान्येतानि वाक्यानि
- २७ मया लिख्यन्ते तान्यनृतानि न सन्ति तद् ईश्वरो जानाति ।
- २८ ततः परम् अहं सुरिथां किलिकियाञ्च देशौ गतवान् । तदानीं
- २९ थिङ्गदादेशस्थानां ख्रीष्टस्य मण्डलीनां लोकाः साक्षात् मम परि-
- ३० शयमप्राप्य केवलं जनश्रुतिमिमां सञ्चवन्तः, यो जनः पूर्वम्
- ३१ अस्मान् प्रत्युपद्रवमकरोत् स तदा यं धर्ममनाग्रथत् तमेवेदानीं
- ३२ प्रचारयतीति । तस्मात् ते मामधीश्वरं धन्यमवदन् ।
- ३३ अन्तरं चतुर्दशसु वत्सरेषु गतेष्वहं बार्षबा सह थिरूशालेम-
- ३४ नगरं पुनरगच्छं, तदानीं तीतमपि स्वसङ्गिनम् अकरवं । तत्काले-

ऽहम् ईश्वरदर्शनाद् याचाम् अकरवं मया यः परिश्रमोऽकारि
 कारिष्यते वा स यन्निष्कलो न भवेत् तदर्थं परजातीयानां मध्ये
 मया घोष्यमाणः सुसंवादस्तत्रत्येभ्यो लोकेभ्यो विशेषतो मान्येभ्यो
 नरेभ्यो मया न्यवेद्यत । ततो मम यूनानीयः सहचरस्तीतस्य १
 लक्खेदोऽप्यावश्यको न बभूव । यतश्छलेनागता अस्मान् दासान् ४
 कर्तुम् इच्छवः कतिपया भक्तभ्रातरः स्त्रीष्टेन यीशुनास्मभ्यं दत्तं
 स्वातन्त्र्यम् अनुसन्धातुं चारा इव समाजं प्राविशन् । अतः ५
 प्रकृते सुसंवादे युष्माकम् अधिकारो यत् तिष्ठेत् तदर्थं वयं
 दण्डैकमपि यावद् आज्ञाग्रहणेन तेषां वश्या नाभवाम । परन्तु ६
 ये लोका मान्यास्ते ये केचिद् भवेयुस्तानहं न गणयामि यत
 ईश्वरः कस्यापि मानवस्य पक्षपातं न करोति, ये च मान्यास्ते
 मां किमपि नवीनं नाज्ञापयन् । किन्तु क्षिन्नत्वचां मध्ये सुसंवाद- ७
 प्रचारणस्य भारः पित्रे यथा समर्पितस्तथैवाच्छिन्नत्वचां मध्ये
 सुसंवादप्रचारणस्य भारो मयि समर्पित इति तैर्बुबुधे । यत- ८
 श्छिन्नत्वचां मध्ये प्रेरितत्वकर्मणे यस्य या शक्तिः पित्रमाश्रित-
 वती तस्यैव सा शक्तिः परजातीयानां मध्ये तस्मै कर्मणे माम-
 प्याश्रितवती । अतो मह्यं दत्तम् अनुग्रहं प्रतिज्ञाय स्तम्भा इव ९
 गणिता ये याकोवः कैफा योहनो चैते सहायतासूचकं दक्षिण-
 हस्तग्रहणं विधाय मां वार्णवाच्च जगदुः, युवां परजातीयानां
 सन्निधिं गच्छतं वयं क्षिन्नत्वचां सन्निधिं गच्छामः, केवलं दरिद्रा १०
 युवाभ्यां स्मरणीया इति । अतस्तदेव कर्तुम् अहं यते स्म ।

"

विश्वासेन परित्राणं भवति ।

अपरम् आन्तियखियानगरं पित्र आगतेऽहं तस्य दोषि- ११
 त्वात् समक्षं तम् अभर्त्सयं । यतः स पूर्वम् परजातीयैः सा- १२

- द्वंम् आहारमकरोत् ततः परं याकोवस्यः समीपात् कतिपयजने-
 खागतेषु स किञ्चलङ्गनुष्येभ्यो भयेन निवृत्त्य पृथग् अभवत् ।
 ११ ततोऽपरे सर्व्वं यिहदिनोऽपि तेन साङ्गं कपटाचारम् अकुर्व्वन्
 १४ बार्णवा अपि तेषां कापथेन विपथगाम्यभवत् । ततस्ते प्रकृत-
 सुसंवादरूपे सरलपथे न चरन्तीति दृष्ट्वाहं सर्व्वेषां साक्षात्
 पित्रम् उक्तवान् त्वं यिहदी सन् यदि यिहदिमतं विहाय पर-
 जातीय इवाचरसि तर्हि यिहदिमताचरणाय परजातीयान् कुतः
 १५ प्रवर्त्तयसि ? आवां जन्मना यिहदिनौ भवावो परजातीयौ पापिनौ
 १६ न भवावः किन्तु व्यवस्थापालनेन मनुष्यः धार्मिको न भवति
 केवलं योशौ ख्रीष्टे यो विश्वासस्तेनैव धार्मिको भवतीति बुद्ध्या-
 वामपि व्यवस्थापालनं विना केवलं ख्रीष्टे विश्वासेन धार्मिकता-
 प्राप्तये ख्रीष्टे योशौ ब्यश्चसिव यतो व्यवस्थापालनेन कोऽपि मानवः
 १७ धार्मिकतां प्राप्तुं न शक्नोति । परन्तु योशुना धार्मिकताप्राप्तये
 यतमानावप्यावां यदि पापिनौ भवावस्तर्हि किं वक्तव्यं ? ख्रीष्टः
 १८ पापस्य परिचारक इति ? तन्न भवतु । मया यद् भयं तद्
 १९ यदि मया पुनर्निर्भीयते तर्हि मयैवात्मदोषः प्रकाश्यते । अहं
 २० यद् ईश्वराय जीवामि तदर्थं व्यवस्थाया व्यवस्थायै अस्मिये । ख्रीष्टेन
 साङ्गं क्रुगे हतोऽस्मि तथापि जीवामि किन्त्वहं जीवामीति नहि
 ख्रीष्ट एव मदन्त जीवति । साम्प्रतं मशरीरेण मया यज्जीवितं
 धार्य्यते तत् मम दयाकारिणि मंदर्थं स्वीयप्राणत्यागिनि चेश्वर-
 २१ पुत्रे विश्वसता मया धार्य्यते । अहमीश्वरस्थानुग्रहं नावजानामि यस्माद्
 व्यवस्थाया यदि धार्मिकता भवति तर्हि ख्रीष्टो निरर्थकमस्मियत ।
 ३१ हे निर्ब्बाधा गालातिलोकाः, युष्माकं मध्ये क्रुगे हत इव
 योशुः ख्रीष्टो युष्माकं समक्षं प्रकाशित आसीत् अतो यूयं यथा

सत्यं वाक्यं न गृह्णीथ तथा केनामुद्यतः अहं युष्मत्तः कथा- १
 नेकां जिज्ञासे यूथम् आत्मानं केनालभध्वं? व्यवस्थापालनेन
 किं वा विश्वासवाक्यस्य अवणेन? यूथं किम् ईदृग् अबोधो यद् २
 आत्मना कर्म्मरभ्य शरीरेण तत् साधयितुं यतध्वे? तर्हि युष्माकं ४
 गृहतरौ दुःखभोगः किं निष्कलौ भविष्यति? कुफलयुक्तौ वा
 किं भविष्यति? यो युष्मभ्यम् आत्मानं दत्तवान् युष्मन्मध्य ५
 आश्चर्याणि कर्म्माणि च साधितवान् स किं व्यवस्थापालनेन
 विश्वासवाक्यस्य अवणेन वा तत् कृतवान्? लिखितमास्ते, “अब्रा- ६
 हाम ईश्वरे विश्वसीत् स च विश्वासस्तस्यै धार्मिकतार्थं गणितो
 बभूव,” अतो ये विश्वासाश्रितास्त एवाब्राहामस्य सन्ताना इति ७
 युष्माभिः ज्ञायतां । ईश्वरो परजातीयान् विश्वासेन धार्मिकी- ८
 करिष्यतीति पूर्वं ज्ञात्वा शास्त्रदाता पूर्वंम् अब्राहामं सुसंवादं
 श्रावयन् जगाद, “तत्तो परजातीयाः सर्वं आशिषं प्राप्स्य-
 न्तीति ।” अतो ये विश्वासाश्रितास्ते विश्वासिनाब्राहामेन सार्द्धम् ९
 आशिषं लभन्ते । यावन्तो लोका व्यवस्थायाः कर्म्माण्याश्रयन्ति १०
 ते सर्वं श्रापाधीना भवन्ति यतो लिखितमास्ते, यथा, “यः
 कश्चिद् एतस्य व्यवस्थाग्रन्थस्य सर्ववाक्यानि निम्बिद्रं न पालयति
 स शप्त इति ।” ईश्वरस्य साक्षात् कोऽपि व्यवस्थया धार्मिको न ११
 भवति तद् व्यक्तं, यतः “धार्मिको मानवो विश्वासेन जीवि-
 ष्यतीति” शास्त्रीयं वचः । व्यवस्था तु विश्वाससम्बन्धिनी न भवति १२
 किन्वेतानि यः पालयिष्यति स एव तैर्जीविष्यतीतिनियमसम्ब-
 धिनौ । स्त्रीष्टोऽस्मान् परिक्रीय व्यवस्थायाः श्रापात् मोचितवान् १३
 यतोऽस्माकं विनिमयेन स स्वयं श्रापास्यदमभवत् तदधि लिखित-
 मास्ते, यथा, “यः कश्चित् तरावुष्मन्व्यते सोऽभिशप्त इति ।”

- १४ तस्माद् ख्रीष्टेन यीशुनाप्राहामस्याग्नीः परजातीयलोकेषु वर्तते
- १५ तेन वयं प्रतिज्ञातम् अत्मानं विश्वासेन लब्धुं शक्नुमः । हे
भ्रातृगण मानुषाणां रीत्यनुसारेणाहं कथयामि केनचित् मा-
नवेन यो नियमो निरचायि तस्य विहति ष्टद्वि वा केनापि न
- १६ क्रियते । परन्वब्राह्मामाय तस्य वंशाय च प्रतिज्ञाः प्रतिशुश्रु-
विरे तत्र वंशशब्दं बह्ववचनान्तम् अभूत्वा तव वंशायेत्येकवचनान्तं
- १७ बभूव स च वंशः ख्रीष्ट एव । अतएवाहं वदामि, ईश्वरेण यो
नियमः पुरा ख्रीष्टमधि निरचायि ततः परं चिंशदधिकषतुः-
शतवत्सरेषु गतेषु स्थापिता व्यवस्था तं नियमं निरर्थकीकृत्य
- १८ तदीयप्रतिज्ञां लोभे न शक्नोति । यस्मात् दायांशलाभो यदि
व्यवस्थया भवति तर्हि प्रतिज्ञया न भवति किन्वीश्वरः प्रतिज्ञया
- १९ दायांशम् अब्राह्मामायाददात् । तर्हि व्यवस्था किम्भूता ? प्रतिज्ञा
यस्मै प्रतिश्रुता तस्य वंशस्यागमनं यावद् व्यभिचारनिवारणार्थं
व्यवस्थापि दत्ता, सा च दूतैराज्ञापिता मध्यस्थस्य करे समर्पिता
- २० च । नैकस्य मध्यस्थो विद्यते किन्वीश्वर एक एव । तर्हि व्यवस्था
- २१ किम् ईश्वरस्य प्रतिज्ञानां विहङ्गा ? तन्न भवतु यस्माद् यदि
सा व्यवस्था जीवनदाने समर्थाभविष्यत् तर्हि व्यवस्थयैव धार्मिकता-
- २२ लाभोऽभविष्यत् । किन्तु यीशुख्रीष्टे यो विश्वासस्तत्सम्बन्धिन्याः
प्रतिज्ञायाः फलं यद् विश्वासिलोकेभ्यो दीयते तदर्थं शास्त्रदाता
- २३ सर्वान् पापाधीनान् गणयति । अतएव विश्वासस्थानागतसमये
वयं व्यवस्थाधीनाः सन्तो विश्वासस्योदयं यावद् रुद्धा द्वारच्छा-
- २४ महे । इत्थं वयं यद् विश्वासेन धार्मिकीभवामस्तदर्थं ख्रीष्टस्य
- २५ समीपम् अस्मान् नेतुं व्यवस्थाग्रन्थोऽस्माकं विनेता बभूव । किन्व-
- २६ धुनागते विश्वासे वयं तस्य विनेतुरनधीना अभवाम । ख्रीष्टे

थीश्रौ विश्वसनात् सर्व्वं यूयम् ईश्वरस्य सन्ताना जाताः । यूयं २०
 यावन्तो लोकाः ख्रीष्टे स्थापिता अभवत सर्व्वं ख्रीष्टं परिहित-
 वन्तः । अतो युष्मन्मध्ये यिद्गदियूनानिनो दांसखतन्त्रयो र्थीषा- २८
 पुरुषयोश्च कोऽपि विशेषो नास्ति ; सर्व्वं यूयं ख्रीष्टे थीशावेक
 एव । किञ्च यूयं यदि ख्रीष्टस्य भवथ तर्हि सुतराम् अत्राहामस्य २९
 सन्तानाः प्रतिज्ञया दायहराश्चाथे ।

अहं वदामि दायहरो यावद् बालस्तिष्ठति तावत् सर्व्वस्वस्था- ४ १
 धिपतिः सन्नपि स दासात् केनापि विषयेण न विशिष्यते किन्तु पित्रा
 निरूपितं समयं यावत् पालकानां धनाध्यक्षाणाञ्च निम्नस्तिष्ठति । १
 तत्तद् वयमपि बाल्यकाले दासा इव संसारस्याचरमात्ताया अधीना २
 आस्महे । अनन्तरं समये सम्पूर्णतां गतवति व्यवस्थाधीनानां मोच- ४
 नार्थम् अस्माकं पुत्रत्वप्राप्त्यर्थेऽश्वरः स्त्रिया जातं व्यवस्थाया ५
 अधीनीभूतञ्च स्वपुत्रं प्रेषितवान् ।

यूयं सन्ताना अभवत तत्कारणाद् ईश्वरः स्वपुत्रस्यात्मानं १
 युष्माकम् अन्तःकरणानि प्रहितवान् स चात्मा पितः पितरित्या-
 ज्ञानं कारयति । अत इदानीं त्वं न दासः किन्तु सन्तान एव ०
 तस्मात् सन्तानत्वाच्च ख्रीष्टेनेश्वरीय दायहरोऽप्याथे ।

ईश्वरानुग्रहे स्थिर स्यातुं विनयः ।

अपरञ्च पूर्वं यूयम् ईश्वरं न ज्ञात्वा ये स्वभावतोऽनीश्वरास्तेषां
 दासत्वेऽतिष्ठत । इदानीम् ईश्वरं ज्ञात्वा यदि वेश्वरेण ज्ञाता यूयं ९
 कथं पुनस्तानि विफलानि तुच्छानि चाक्षराणि प्रति परावर्त्तितुं
 शक्नुथ ? यूयं किं पुनस्तेषां दासा भवितुमिच्छथ ? यूयं दिवसान् १०
 मासान् तिथीन् संवत्सरांश्च सम्मन्यथे । युष्मदर्थं मया यः परिश्रमो- ११
 ऽकारि स विफलो जात इति युष्मानध्यहं विभेमि ।

- हे भ्रातरः, अहं यादृशोऽस्मि यूयमपि तादृशा भवतेति प्रार्थये यतोऽहमपि युष्मन्तुष्योऽभवं युष्माभिर्मम किमपि नाप-
 ११ राद्धं । पूर्वमहं कलेवरस्य दौर्बल्येन युष्मान् सुसंवादम् अज्ञापय-
 १२ मिति यूयं जानीथ । तदानीं मम परीचकं शारीरक्षेत्रं दृष्ट्वा यूयं
 १३ माम् अवज्ञाय च्छतीयितवन्तस्तन्नहि किन्वीश्वरस्य दूतमिव मा-
 १४ चात् खीष्टं योऽमिव वा मां गृहीतवन्तः । अतस्त्वादानीं युष्माकं
 १५ या धन्यताभवत् सा क्व गता ? तदानीं यूयं यदि खेषां नयनान्युत्पाद्य मच्चं दातुम् अशक्यत तर्हि तदप्यकरिष्येति प्रमाणम्
 १६ अहं ददामि । साम्प्रतमहं सत्यवादित्वात् किं युष्माकं रिपुर्जा-
 १७ तोऽस्मि ? ते युष्मत्कृते स्पृहन्ते किन्तु सा स्पृहा कुत्सिता यतो यूयं
 १८ तानधि यत् स्पृहृध्वं तदर्थं ते युष्मान् पृथक् कर्तुम् इच्छन्ति ।
 १९ केवलं युष्मत्समीपे ममोपस्थितिसमये तन्नहि, किन्तु सर्वदैव भद्र-
 २० मधि स्पृहंनं भद्रं । हे मम बालकाः, युष्मदन्न र्थावत् खीष्टो
 मूर्त्तिमान् न भवति तावद् युष्मत्कारणात् पुनः प्रसववेदनेव मम
 वेदना जायते । अहमिदानीं युष्माकं सन्निधिं गत्वा स्वरान्तरेण
 युष्मान् सम्भाषितुं कामये यतो युष्मानधि व्याकुलोऽस्मि ।
- २१ हे व्यावस्थाधीनताकाङ्क्षिणः, यूयं किं व्यवस्थाया वचनं न
 २२ गृह्णीथ ? तन्मां वदत । लिखितमास्ते, अब्राहामस्य दौ पुत्रावासाते
 २३ तथोरेको दास्यां द्वितीयस्य पत्न्यां जातः । तयो र्यौ दास्यां जातः
 स शारीरिकनियमेन जज्ञे यस्य पत्न्यां जातः स प्रतिज्ञया जज्ञे ।
 २४ इदमास्थानं दृष्टान्तस्वरूपं । ते द्वे योषितावीश्वरीयसन्धौ तथोरेका
 शीनयपर्वताद् उत्पन्ना दासजनयत्री च सा तु हाजिरा । यस्माद्
 २५ हाजिराशब्देनारवदेशस्यशीनयपर्वतो बोध्यते, सा च वर्त्तमानाया
 थिह्रगालेम पुर्थाः सदृशी । यतः स्वार्थैः संहिता सा दासत्वम्

आस्ते । किन्तु खर्गीया यिह्मालेमपुरी पत्नी सर्व्वेषाम् अस्माकं १९
माता आस्ते । याद्दृशं लिखितम् आस्ते, २०

बन्धे सन्तानहीने त्वं खरं जयजयं कुरु ।

अप्रसूते त्वयोस्त्रासो जयशब्दश्च गीयतां ।

यत एव सनाथाया योषितः सन्तते गर्णात् ।

अनाथा या भवेन्नारी तदपत्यानि भूरिशः ॥

हे भ्रातृगण, इसहाक इव वयं प्रतिज्ञया जाताः सन्तानाः । १८
किन्तु तदानीं शारीरिकनियमेन जातः पुत्रो यद्बद्ध आत्ति- १९
कनियमेन जातं पुत्रम् उपाद्भवत् तथाधुनापि । किन्तु शास्त्रे २०
किं लिखितं? 'त्वम् इमां दाषीं तस्याः पुत्रञ्चापधारय यत
एष दासोपुत्रः पत्नीपुत्रेण समं न दायहरो भविष्यतीति ।' अतएव
हे भ्रातरः, वयं दास्याः सन्ताना न भूत्वा पत्न्याः सन्ताना भवामः । २१

स्त्रीष्टोऽस्मभ्यं यत् स्नातव्यं दत्तवान् यूयं तत्र स्थिरास्ति- ५ १
ष्ठत दासत्वयुगेन पुन न निबध्यध्वं । पश्यताहं पौलो युष्मान् २
वदामि यदि क्षिप्रत्वचो भवथ तर्हि स्त्रीष्टेन किमपि नोपका-
रिष्यध्वे । अपरं यः कश्चित् क्षिप्रत्वग् भवति स हतद्वयव- ३
स्थायाः पाषाणम् ईश्वराय धारयतीति प्रमाणं ददामि । युष्माकं ४
यावन्तो लोका व्यवस्थया धार्मिकौभवितुं चेष्टन्ते ते सर्व्वे स्त्रीष्टाद्
भ्रष्टा अनुपहात् पतितासु । यतो वयम् आत्मना विश्वा- ५
सात् धार्मिकतालाभाशासिद्धिं प्रतीचामहे । स्त्रीष्टे थीशौ त्वक्- ६
क्षेदाल्कृक्षेदयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु प्रेक्षा सफलो विश्वास
एव गुणयुक्तः । पूर्वं यूयं सुन्दरम् अधावत किन्त्विदानीं केन ७
बाधां प्राप्य सत्यतां न गच्छीथ? युष्माकं सा मति युष्मदाङ्गान- ८
कारिण ईश्वरात्न जाता ।

- ६ विकारः कृत्स्नशक्तूनां स्वल्पकिण्डेन जायते ।
- १० युष्माकं मतिर्विकारं न गमिष्यतीत्यहं युष्मानधि प्रभुनाग्रंभे ;
किन्तु यो युष्मान् विचालयति स यः कश्चिद् भवेत् समुचितं
- ११ दण्डं प्राप्स्यति । परन्तु हे भ्रातरः, यद्यहम् इदानीम् अपि
त्वक्केदं प्रचारयेयं तर्हि कुत उपद्रवं भुञ्जीय? तच्छते कुशं
- १२ निर्बाधम् अभविष्यत् । ये जना युष्माकं चाञ्चल्यं जनयन्ति तेषां
केदनमेव मयाभिलष्यते ।
- १३ हे भ्रातरः, यूयं स्वातन्त्र्यार्थम् आह्वता आध्वे किन्तु तत्स्वा
तन्त्र्यद्वारेण शारीरिकभावो युष्मान् न प्रविशतु । यूयं प्रेक्षा पर-
- १४ स्परं परिचर्यां कुर्वध्वं । यस्मात् त्वं समीपवासिनि स्ववत् प्रेम
- १५ कुर्व्या इत्येकाञ्चा कृत्वाया व्यवस्थायाः सारसंग्रहः । किन्तु यूयं
यदि परस्परं दंशश्चो ऽशाश्वध्वे च तर्हि युष्माकम् एकोऽन्वेन
यत्नं गच्छते तत्र युष्माभिः सावधानैर्भवितव्यं ।
- शारीरिककर्मात्मिककर्माणोः कथनञ्च ।
- १६ अहं ब्रवीमि यूयम् आत्मिकाचारं कुरुत शारीरिकाभि-
- १७ लाषं मा पूरयत । यतः शारीरिकाभिलाष आत्मनो विपरीतः,
आत्मिकाभिलाषश्च शरीरस्य विपरीतः, अनयोर्द्वयोः परस्परं
विरोधो विद्यते तेन युष्माभिः र्थद् अभिलष्यते तन्न कर्त्तव्यं ।
- १८ यूयं यद्यात्मना विनीयध्वे तर्हि व्यवस्थाया अधीना न भवथ ।
- १९ अपरं परदारगमनं वेश्यागमनम् अशुचिता कामुकता प्रतिमापूजनम्
- २० इन्द्रजालं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्वलनं क्रोधः कलहोऽनैक्यं पार्थक्यम्
- २१ ईर्ष्या बधो मत्तत्वं लज्जटलमित्यादीनि स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य
कर्माणि सन्ति । पूर्वं यदत् मया कथितं तदत् पुनरपि कथ्यते
ये जना एतादृशानि कर्माणाचरन्ति तैरौश्वरस्य राज्येऽधिकारः

कदाच न लक्ष्यते । किञ्च प्रेमानन्दः शान्तिश्चिरसहिष्णु हितै- ११
 षिता भद्रत्वं विश्वास्थता तितिच्चा परिमितभोजित्वमित्यादीन्यात्मनः
 फलानि सन्ति तेषां विरुद्धा कापि व्यवस्था नहि । ये तु स्त्रीष्टस्य १२
 लोकास्ते रिपुभिरभिलाषैश्च सहितं शारीरिकभावं कुशे निहतवन्नः । १४
 यदि वयम् आत्मना जीवामस्तर्ह्यात्मिकाचारोऽस्माभिः कर्त्तव्यः, दर्पः १५
 परस्परं निर्भर्त्सनं द्वेषस्यास्माभिर्न कर्त्तव्यानि । १९

हे भ्रातरः, युष्माकं कश्चिद् यदि कस्मिंश्चित् पापे पतति ई १
 तर्ह्यात्मिकभावयुक्तै र्युष्माभिस्तितिच्चाभावं विधाय स पुनस्त्याप्यतां
 यूयमपि यथा तादृक्परीक्षायां न पतथ तथा सावधाना भवत ।
 युष्माकम् एकैको जनः परस्य भारं वहत्वनेन प्रकारेण स्त्रीष्टस्य २
 विधिं पालयत । यदि कश्चन चुद्रः सन् स्वं महान्तं मन्यते तर्हि २
 तस्यात्मवञ्चना जायते । अत एकैकेन जनेन स्वकीयकर्म्मणः परीक्षा ४
 क्रियतां तेन परं नास्तीक्य केवलम् आत्मास्त्रोकनाद् तस्य ज्ञाघा ५
 सम्भविष्यति । यत एकैको जनः स्वकीयं भारं वक्ष्यति ।

यो जनो धर्मापदेशं लभते स उपदेष्टारं स्वीयसर्व्वसम्पत्ते ६
 भागिनं करोतु । युष्माकं भ्रान्त नं भवतु, ईश्वरो नोपहसि- ७
 तव्यः, येन यद् वीजम् उष्यते तेन तज्जातं शशं कर्त्तव्यते । स्वशरी- ८
 रार्थं येन वीजम् उष्यते तेन शरीराद् विनाशरूपं शशं लक्ष्यते
 किन्वात्मनः हते येन वीजम् उष्यते तेनात्मतोऽनन्तजीवितरूपं ९
 ब्रह्मं लक्ष्यते । सत्कर्म्मकरणेऽस्माभिरश्रान्तै र्भवितव्यं यतोऽज्ञानै- ९
 स्लिष्टद्विरस्माभिर्हपयुक्तसमये तत् फलानि लक्ष्यन्ते । अतो यावत् १०
 समयस्तिष्ठति तावत् सर्व्वान् प्रति विशेषतो विश्वासवेष्मवासिनः
 प्रत्यस्माभिर्हिताचारः कर्त्तव्यः ।

हे भ्रातरः, अहं स्वहस्तेन युष्मान् प्रति किञ्चिद्ब्रह्मत् पत्रं ११

- १२ लिखितवान् तद् युष्माभिः दृश्यतां । ये शारीरिकविषये सुदृग्भा
भवितुमिच्छन्ति ते यत् स्त्रीष्टस्य क्रुग्रस्य कारणादुपद्रवस्य भागिनो
१३ न भवन्ति केवलं तदर्थं लक्खेदे युष्मान् प्रवत्तयन्ति । ते लक्खे-
द्वेदघाहिणोऽपि व्यवस्थां न पासयन्ति किन्तु युष्मच्छरीरात् स्नाघा
१४ स्नाभार्थं युष्माकं लक्खेदम् इच्छन्ति । किन्तु येनाहं संसाराय
हतः संसारोऽपि मच्चं हतस्तदस्मत्प्रभो यीशुस्त्रीष्टस्य क्रुग्रं विना-
१५ न्यत्र कुत्रापि मम स्नाघनं कदापि न भवतु । स्त्रीष्टे यीशौ
लक्खेदालक्खेदयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु नवीना सृष्टिरेव
१६ गुणयुक्ता । अपरं यावन्तो लोका एतस्मिन् मार्गे चरन्ति तेषाम्
१७ ईश्वरीयस्य कृत्स्नस्नेहायेकस्य च शान्ति र्दयालाभश्च भूयात् । इतः
परं कोऽपि मां न क्लिप्नातु यस्माद् अहं स्वगात्रे प्रभो
१८ यीशुस्त्रीष्टस्य चिह्नानि धारये । हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभो
यीशुस्त्रीष्टस्य प्रसादो युष्माकम् आत्मनि स्नेयात् । तथास्तु ।

इफिषिणः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं ।

ईश्वरसाधितपरित्राणकथा ।

महासाचरणम् ।

ईश्वरसेष्यया यीशुख्रीष्टस्य प्रेरितः पौल इफिषिनगरस्थान् ? १
पवित्रान् ख्रीष्टयौगौ विश्वासिनो लोकान् प्रति पत्रं लिखति ।
अस्माकं तातसेश्वरस्य प्रभो यीशुख्रीष्टस्य चानुग्रहः शान्तिश्च २
युक्तासु वर्त्ततां ।

विश्वासिलोकानाम् ईश्वरमनोनीतलक्षणम् ।

अस्माकं प्रभो यीशोः ख्रीष्टस्य तात ईश्वरो धन्यो भवतु; ३
यतः स ख्रीष्टेनास्मभ्यं सर्व्वम् आधात्मिकं स्वर्गीयवरं दत्तवान् ।
वयं यत् तस्य समक्षं प्रेक्षा पवित्रा निष्कलङ्काश्च भवामस्तदर्थं ४
स जगतः सृष्टेः पूर्वं तेनास्मान् अभिरोषितवान्, निजाभिसिषिता-
नुरोधाच्च यीशुना ख्रीष्टेन स्वस्य निमित्तं पुत्रत्वपदेऽस्मान् ५
स्वकीयानुग्रहस्य महत्त्वस्य प्रशंसार्थं पूर्वं नियुक्तवान् । तस्माद् ६
अनुग्रहात् स येन प्रियतमेन पुत्रेणास्मान् अनुग्रहीतवान्, वयं
तस्य शोणितेन मुक्तिम् अर्थतः पापचर्मां लभ्यन्तः । तस्य य ७
ईशुशोऽनुग्रहनिघस्तस्मात् सोऽस्मभ्यं सर्व्वविधं ज्ञानं बुद्धिञ्च बाह्य- ८
रूपेण वितरितवान् । स्वर्गपृथिव्यो र्द्यद् विद्यते सत्सर्व्वं स ख्रीष्टे ९
संगृहीयतीति हितैषिणा तेन कृतो यो मनोरथः सम्पूर्णतां गत- १०
वत्सु समयेषु साधयितव्यस्तमधि स स्वकीयाभिसाषस्य निगूढं
भावम् अस्मान् ज्ञापितवान् । पूर्वं ख्रीष्टे विश्वासिनो ये वयम् ११

- अस्मत्तो यत् तस्य महिम्नः प्रशंसा जायते, तदर्थं यः स्वकीयेच्छायाः
 १९ मन्त्रणातः सर्वाणि साधयति तस्य मनोरथाद् वयं ख्रीष्टेन पूर्वं
 १९ निरूपिताः सन्तोऽधिकारिणो जाताः । यूयमपि सत्यं वाक्यम्
 अर्थतो युष्मत्परिचाणस्य सुसंवादं निगम्य तस्मिन्नेव ख्रीष्टे विश्वसितवन्तः
 प्रतिज्ञातेन पवित्रेणात्मना सुद्वयेवाङ्किताश्च । यतस्तस्य महिम्नः
 १४ प्रकाशाय तेन क्रौतानां लोकानां मुक्ति र्थावन्न भविष्यति तावत्
 स आत्मास्माकम् अधिकारित्वस्य सत्यङ्कारस्य पणस्वरूपो भवति ।

इफिषीयानामर्थं पौलस्य प्रार्थनम् ।

- १५ प्रभौ यीशौ युष्माकं विश्वासः सर्वेषु पवित्रलोकेषु प्रेम चास्त
 १६ इति वार्त्तां श्रुत्वाहमपि युष्मानधि निरन्तरम् ईश्वरं धन्यं वदन्
 प्रार्थनासमये च युष्मान् स्मरन् वरमिमं याचामि । अस्माकं प्रभो
 १७ यीशुख्रीष्टस्य तातो यः प्रभावाकर ईश्वरः स स्वकीयतत्त्वज्ञानाय
 १८ युष्मभ्यं ज्ञानजनकम् प्रकाशितवाक्यबोधकञ्चात्मानं देयात् । युष्माकं
 ज्ञानचञ्चूषि च दौप्तियुक्तानि कृत्वा तस्याङ्गानं कीदृश्या प्रत्याशया
 सम्बलितं पवित्रलोकानां मध्ये तेन दत्तोऽधिकारः कीदृशः
 १९ प्रभावनिधि विश्वासिषु चास्मासु प्रकाशमानस्य तदीयमहापराक्रमस्य
 २० महत्त्वं कीदृग् अनुपमं तत् सर्वं युष्मान् ज्ञापयतु । यतः स यस्याः
 शक्तेः प्रबलतां ख्रीष्टे प्रकाशयन् मृतगणमध्यात् तम् उत्थापितवान्,
 २१ अधिपतित्वपदं शासनपदं पराक्रमो राजत्वञ्चेतिनामानि यावन्ति
 पदानीह लोके परलोके च विद्यन्ते तेषां सर्वेषाम् ऊर्द्धं स्वर्गं
 २२ निजदक्षिणपार्श्वं तम् उपवेशितवान्, सर्वाणि तस्य चरणयोरधो
 निहितवान् या मण्डली तस्य शरीरं सर्वत्र सर्वेषां पुरयितुं पूरकञ्च
 २३ भवति तं तस्या मूर्द्धानं कृत्वा सर्वेषाम् उपर्युपरि नियुक्तवांश्च सैव
 शक्तिरस्मास्वपि तेन प्रकाशयते ।

विश्वासिहोकः स्वभावतः क्रीडम् चतुर्पदेषु च क्रीडक् तदाख्यानम् ।

पुरा यूयम् अपराधैः पापैश्च मृताः सन्तस्तान्याचरन्त इह- २ १
 लोकास्य संसारानुसारेणाकाशराज्यस्याधिपतिम् अर्थतः साम्प्रतम् २
 आञ्जालङ्घिवंशेषु कर्मकारिणम् आत्मानम् अन्वज्जत । तेषां मध्ये ३
 सर्व्वे वयमपि पूर्वं शरीरस्य मनस्कामनायाञ्चेष्टां साधयन्तः
 स्वशरीरस्याभिलाषान् आचराम सर्व्वेऽन्य इव च स्वभावतः क्रोध-
 भाजनान्यभवाम । किन्तु करुणानिधिरीश्वरो येन महाप्रेम्णास्मान् ४
 दयितवान् तस्य स्वप्रेम्नो बाहुल्याद् अपराधै मृतानप्यस्मान् स्त्रीष्टेन ५
 सह जीवितवान् यतोऽनुग्रहाद् यूयं परित्राणं प्राप्ताः । स च स्त्रीष्टेन ६
 यीशुनास्मान् तेन सार्द्धम् उत्थापितवान् स्वर्ग उपवेशितवांस्य ।
 इत्थं स स्त्रीष्टेन यीशुनास्मान् प्रति स्वहितैषितया भावियुगेषु ७
 स्वकौथानुग्रहस्यानुपमं निधिं प्रकाशयितुम इच्छति । यूयम् अनु- ८
 ग्रहाद् विश्वासेन परित्राणं प्राप्ताः, तच्च युष्मन्मूलकं नहि किन्स्वी-
 श्वरस्यैव दानं, तत् कर्मणां फलम् अपि नहि, अतः केनापि ९
 न स्नाधितव्यं । यतो वयं तस्य कार्य्यं प्राग् ईश्वरेण निरूपिताभिः १०
 सत्क्रियाभिः कालयापनाय स्त्रीष्टे यीशौ तेन सृष्टास्य ।

स्त्रीष्टमप्यस्याम् यिद्धदीयानां परजातीयानाञ्च एकमत्यम् ।

पुरा जन्मना परजातीया हस्तकृतं त्वक्केदं प्राप्ते लोके- ११
 स्थाण्डिलत्वच इतिनाम्ना ख्याता ये यूयं ते युष्माभिरिदं स्मर्त्तव्यं
 यत् तस्मिन् समये यूयं स्त्रीष्टाद् भिक्षा इत्याद्ये ल्लोकानां १२
 सहवासोद् दूरस्थाः प्रतिज्ञासम्पन्नितनियामानां वहिः स्थिताः सन्तो
 निराशा निरीश्वराश्च जगत्याध्वम् इति । किन्त्वधुना स्त्रीष्टे यीशो- १३
 वाश्रयं प्राप्य पुरा दूरवर्त्तिनो यूयं स्त्रीष्टस्य शोणितेन निकट-
 वर्त्तिनोऽभवत । यतः स एवास्माकं सन्धिः स इयम् एकीकृतवान् १४

ग्रन्थुतारूपिणीं मध्यवर्त्तिनीं प्रभेदकभित्तिं भगवान् दण्डाज्ञायुक्तं
 १५ विधिग्राह्यं स्वशरीरेण लुप्तवांस्य । यतः स सन्धिं विधाय तौ
 द्वौ स्वस्मिन् एकं नूतनं मानवं कर्तुं स्वकीयकुशे ग्रन्थुतां निहत्य
 १६ तेनैवैकस्मिन् शरीरे तयोर्द्वयोरीश्वरेण सन्धिं कारयितुं निश्चित-
 १७ वानं । स चागत्य दूरवर्त्तिनो युष्मान् निकटवर्त्तिनो ऽन्यांस्य
 १८ सन्धे मङ्गलवार्त्तां ज्ञापितवान् । यतस्तस्माद् उभयपक्षीया वधम्
 एकेनात्मना पितुः समीपं गमनाय सामर्थ्यं प्राप्तवन्तः ।

१९ अत इदानीं यूयम् असम्यक्कीया विदेशिनस्य न तिष्ठन्तः
 २० पवित्रलोकैः सहवासिन ईश्वरस्य वेष्मवासिनस्याध्वे । अपरं प्रेरिता
 भाववादिनस्य यत्र भित्तिमूलस्वरूपास्तत्र यूयं तस्मिन् मूले निचौ-
 २१ यध्वे तत्र च स्वयं यौशुः ख्रीष्टः प्रधानः कोणस्थप्रस्तरः । तेन कृत्वा
 २२ निर्म्मितिः संगृह्यमाना प्रभो पवित्रं मन्दिरं भवितुं वर्द्धते । यूयमपि
 तत्र संगृह्यमाना आत्मनेश्वरस्य वासस्थानं भवथ ।

३ १ अतो हेतोः परजातीयानां युष्माकं निमित्तं यौशुःख्रीष्टस्य
 २ बन्दी यः सोऽहं पौत्रो ब्रवीमि । युष्मदर्थम् ईश्वरेण मद्भ्यं
 ३ दत्तस्य वरस्य नियमः कीदृशस्तद् युष्माभिरश्रावीति मन्ये । अर्थतः
 पूर्वं मया मन्त्रेण यथा लिखितं तथाहं प्रकाशितवाक्येनेश्वरस्य
 ४ निगूढं भावं ज्ञापितोऽभवम् । अतो युष्माभिस्तत् पठित्वा ख्रीष्टमधि
 ५ तस्मिन्निगूढे भावे मम ज्ञानं कीदृशं तद् भोक्त्यते । पूर्वयुगेषु
 मानवसन्तानास्तं ज्ञापिता नासन् किन्त्वधुना स भावस्तस्य पवि-
 ६ चान् प्रेरितान् भाववादिनस्य प्रत्यात्मना प्रकाशितोऽभवत् ; अर्थत
 ईश्वरस्य शक्तेः प्रकाशात् तस्थानुग्रहेण यो वरो मद्भ्यम् अदायि
 ७ तेनाहं यस्य सुसंवादस्य परिचारकोऽभवम्, तद्वारा ख्रीष्टेन परजातीया
 अन्वैः सार्द्धम् एकाधिकारा एकशरीरा एकस्थाः प्रतिज्ञाया अग्नि-

नस्य भविष्यन्तीति । सर्वेषां पवित्रलोकानां चतुद्रतमाथ मध्यं ८
 बरोऽयम् अदायि यद् परजातीयानां मध्ये बोधागम्यस्य गुण-
 निधेः ख्रीष्टस्य मङ्गलवार्त्तां प्रचारयामि, कालावस्थातः पूर्वस्माच्च ९
 यो निगूढभाव ईश्वरे गुप्त आसीत् तदीयनियमं सर्वान् ज्ञाप-
 यामि । यत ईश्वरस्य नानारूपं ज्ञानं यत् साम्प्रतं मण्डल्या १०
 स्वर्गं प्राधान्यपराक्रमयुक्तानां दूतानां निकटे प्रकाशते तदर्थं स
 यीशुना ख्रीष्टेन सर्वाणि सृष्टवान् । यतो वयं यस्मिन् विश्वस्य ११
 दृढभक्त्या निर्भयताम् ईश्वरस्य समागमे सामर्थ्यञ्च प्राप्तवन्त- १२
 स्तमस्माकं प्रभुं यीशुं ख्रीष्टमधि स कालावस्थायाः पूर्वं तं मनो-
 रथं कृतवान् । अतोऽहं युष्मन्निमित्तं दुःखभोगेन क्लान्तिं यन् १३
 गच्छामीति प्रार्थये यतस्तदेव युष्माकं गौरवं ।

प्रार्थनाधन्यवादनञ्च ।

अतो हेतोः स्वर्गपृथिव्योः स्थितः कृत्वो वंशो यस्य नाम्ना १४
 विख्यातस्तम् अस्मत्प्रभो यीशुख्रीष्टस्य पितरमुद्दिश्याहं जानुनी १५
 पातयित्वा तस्य प्रभावनिधितो वरमिमं प्रार्थये । तस्यात्मना १६
 युष्माकम् आन्तरिकपुरुषस्य शक्ते र्द्विः क्रियतां । ख्रीष्टस्तु विश्वासेन १७
 युष्माकं हृदयेषु निवसतु । प्रेमणि युष्माकं बद्धमूलत्वं सुस्थिरत्वञ्च १८
 भवतु । इत्यं प्रस्यताया दीर्घताया गभीरताया उच्चतायाश्च बोधाय
 सर्वैः पवित्रलोकैः प्रायं सामर्थ्यं युष्माभिर्लभ्यतां, ज्ञानातिरिक्तं १९
 ख्रीष्टस्य प्रेमं ज्ञायताम् ईश्वरस्य सम्पूर्णवृद्धिपर्यन्तं युष्माकं वृद्धि
 भवतु च ।

अस्माकम् अन्तरे या शक्तिः प्रकाशते तथा सर्वातिरिक्तं कर्म १०
 कुर्वन् अस्माकं प्रार्थनां कल्पनाच्चातिक्रमितुं यः शक्नोति ख्रीष्ट-
 यीशुना मण्डल्या मध्ये सर्वेषु युगेषु तस्य धन्यवादो भवतु । इति । ११

ईश्वरभक्तोपयोग्याचरितुं विनयः ।

- ४ १ अतो बन्दिरहं प्रभो नाञ्जा युष्मान् विनये यूयं येनाङ्गाने-
 २ नाङ्गतास्तादुपयुक्तरूपेण सर्वथा नम्रतां मृदुतां तितिचां परस्परं
 ३ प्रेक्षा सहिष्णुताञ्चाचरत । प्रणयबन्धनेन चात्मन ऐक्यं रचितुं
 ४ यतध्वं । यूयम् एकशरीरा एकात्मानस्य तदद् आङ्गानेन यूयम्
 ५ एकप्रत्याग्राप्राप्तये समाङ्गताः । युष्माकम् एकः प्रभुर्गो विश्वास
 ६ एकां स्थापनं, सर्वेषां तातः सर्वोपरिस्थः सर्वव्यापी सर्वेषां युष्माकं
 ७ मध्यवर्ती चैक ईश्वर आस्ते । किन्तु स्त्रीष्टस्य दानपरिमाणानुसाराद्
 ८ अस्माकम् एकैकस्मै विशेषो वरो ऽदायि । यथा लिखितम् आस्ते,
 ९ ऊर्द्धम् आरुह्य जेतुन् स विजित्य बन्दिनोऽकरोत् ।
 १० ततः स मनुजेभ्योऽपि स्त्रीयान् व्यश्राणयद् वरान् ॥
 ११ ऊर्द्धम् आरुह्येतिवाक्यस्यायमर्थः स पूर्वं पृथिवीरूपं सर्वाधः-
 १२ स्थितं स्थानम् अवतीर्णवान्; यस्यावतीर्णवान् स एव स्वर्गा-
 १३ णाम् उपर्युपर्यारूढवान् यतः सर्वाणि तेन पूरयितव्यानि । स
 १४ एव च कांश्चन प्रेरितान् अपरान् भाववादिनोऽपरान् सुसं-
 १५ वादप्रचारकान् अपरान् पालकान् उपदेशकांश्च नियुक्तवान् ।
 १६ यावद् वयं सर्वे विश्वासस्थेश्वरपुत्रविषयकस्य तत्त्वज्ञानस्य चैक्यं
 १७ सम्पूर्णं पुरुषार्थञ्चार्थतः स्त्रीष्टस्य सम्पूर्णपरिमाणस्य समं परिमाणं
 १८ न प्राप्तुमस्तावत् स परिचर्याकर्म्मसाधनाय स्त्रीष्टस्य शरीरस्य निष्ठायै
 १९ च पवित्रलोकानां सिद्धतायास्तादृशम् उपायं निश्चितवान् । अत-
 २० एव मानुषाणां चातुरीतो भ्रमकधूर्त्ततायाश्चलाच्च जातेन सर्वेण
 २१ शिचावायुना वयं यद् बालका इव दोलायमाना न भ्राम्याम
 २२ इत्यस्माभि र्यतितव्यं, प्रेक्षा सत्यताम् आचरद्भिः सर्वविषये स्त्रीष्टम्
 २३ उद्दिश्य वर्द्धितव्यञ्च, यतः स मूर्द्धा, तस्माच्चैकैकस्याङ्गस्य स्वस्वपरि-

माणानुसारेण साहाय्यकरणाद् उपकारकैः सर्वैः सन्धिभिः कृत्स्नस्य
शरीरस्य संयोगे सन्धिलक्षणे च जाते प्रेक्षा निष्ठां लभमानं कृत्स्नं
शरीरं वृद्धिं प्राप्नोति ।

युष्मान् अहं प्रभुनेदं ब्रवीम्यादिशामि च, अन्ये परजातीया १०
इव यूयं पुन मां चरत । यतस्ते स्वमनोमायाम् आचरन्त्यान्- १८
रिकाज्ञानात् मानसिककाठिन्याच्च तिमिरावृतबुद्धय ईश्वरीय-
जीवनस्य वधिर्भूताश्च भवन्ति, खान् चैतन्यशून्यान् कृत्वा च लोभेन १९
सर्वविधाशौचाचरणाय लम्पटतायां खान् समर्पितवन्तः । किन्तु २०
यूयं ख्रीष्टं न तादृशं परिचितवन्तः, यतो यूयं तं श्रुतवन्तो या
सत्या शिवा यीशुतो लभ्या तदनुसारात् तदीयोपदेशं प्राप्तवन्त- २१
श्चेति मन्ये । तस्मात् पूर्वकालिकाचारकारौ यः पुरातनपुरुषो २२
मायाभिलाषैर्नश्यति तं त्यक्त्वा युष्माभिर्मानसिकभावो नूतनी- २३
कर्त्तव्यः, यो नवपुरुष ईश्वरानुरूपेण धार्मिकत्वेन सत्यतासहितेन २४
साधुत्वेन च सृष्टः स एव परिधातव्यश्च ।

अतो यूयं सर्वे मिथ्याकथनं परित्यज्य समीपवासिभिः सह २५
सत्यालापं कुरुत यतो वयं परस्परम् अङ्गप्रत्यङ्गा भवामः । अपरं २६
क्रोधे जाते पापं मा कुरुध्वम्, अग्रान्ते युष्माकं रोषे सूर्योऽस्त्वं
न गच्छतु । अपरं शैतानाय स्थानं मा दत्त । चोरः पुनश्चौर्यं २७
न करोतु किन्तु दीनाय दाने सामर्थ्यं यज्जायते तदर्थं स्वकराभ्यां २८
सहृत्त्या परिश्रमं करोतु । अपरं युष्माकं वदनेभ्यः कोऽपि कदा- २९
स्लापो न निर्गच्छतु, किन्तु येन श्रोतुरूपकारो जायते तादृशः
प्रयोजनीयनिष्ठायै फलदायक आलापो युष्माकं भवतु । अपरश्च ३०
यूयं मुक्तिदिनपर्यन्तम् ईश्वरस्य येन पवित्रेणात्मना मुद्रयाङ्किता
अभवत् तं शोकाश्रितं मा कुरुत । अपरं कटुवाक्यं रोषः कोपः ३१

कलहो निन्दा सर्व्वविधदेषस्यैतानि युष्माकं मध्याद् दूरीभवन्तु ।
 २९ यूयं परस्परं हितैषिण, कोमलान्तःकरणाश्च भवत । अपरम्
 ईश्वरः स्त्रीष्टेन यद्दद् युष्माकं दोषान् क्षमितवान् तद्दद् यूयमपि
 परस्परं क्षमध्वं ।

५० १ अतो यूयं प्रियबालका इवेश्वरस्थानुकारिणो भवत, स्त्रीष्ट
 २ इव प्रेमाचारं कुरुत च, यतः सोऽस्मासु प्रेम कृतवान् अस्माकं
 विनिमयेन चात्मनिवेदनं कृत्वा पाञ्चसुगन्धार्थकम् उपहारं बलि-
 ३ श्वेश्वराय दत्तवान् । किन्तु वेष्ट्यागमनं सर्व्वविधाशौचक्रिया लोभ-
 श्वैतेषाम् उच्चारणमपि युष्माकं मध्ये न भवतु, एतदेव पवित्र-
 ४ लोकानाम् उचितं । अपरं कुस्मितास्त्रापः प्रलापः श्लेषोक्तिश्च
 न भवतु यत एतान्यनुचितानि किन्त्वैश्वरस्य धन्यवादो भवतु ।
 ५ वेष्ट्यागाम्यशौचाचारी देवपूजक इव गण्यो लोभी चैतेषां कोपि
 स्त्रीष्टस्य राज्येऽर्थत ईश्वरस्य राज्ये कमयधिकारं न प्राप्स्यतीति
 ६ युष्माभिः सम्यक् ज्ञायतां । अनर्थकवाक्येन कोऽपि युष्मान् न
 वञ्चयतु यतस्तादृगाचारहेतोरनाज्ञापाहिषु लोकेष्वैश्वरस्य कोपो
 ७ वर्त्तते । तस्माद् यूयं तैः सहभागिनो न भवत । पूर्वं यूयम्
 ८ अन्धकारस्वरूपा आध्वं किन्त्विदानीं प्रभुना दीप्तिस्वरूपा भवथ
 ९ तस्माद् दीप्तेः सन्ताना इव समाचरत । दीप्तेः र्थत् फलं तत्
 १० सर्व्वविधहितैषितायां धार्मिकत्वे सत्यास्त्रापे च प्रकाशते । प्रभवे
 ११ यद् रोचते तत् परौक्षध्वं । यूयं तिमिरस्य विफलकर्म्मणाम् अंशिनो
 १२ न भूत्वा तेषां दोषित्वं प्रकाशयत । यतस्ते लोका रक्षसि यद्
 १३ यद् आचरन्ति तदुच्चारणम् अपि लज्जाजनकं । यतो. दीप्त्या
 यद् यत् प्रकाशते तत् तथा चकास्यते यच्च चकास्ति तद्
 १४ दीप्तिस्वरूपं भवति । एतत्कारणाद् उक्तम् आस्ते,

हे निद्रित प्रबुध्यस्व मृतेभ्यस्योत्थितिं कुरु ।

तच्छते सूर्यवत् स्त्रीष्टः स्वयं तां द्योतयिष्यति ।

अतः सावधाना भवत, अज्ञाना इव माचरत किन्तु ज्ञानिन १५
इव सतर्कम् आचरत । समयं बह्मूख्यं गणयध्वं यतः काष्ठा १६
अभद्राः । तस्माद् यूयम् अज्ञाना न भवत किन्तु प्रभोरभिमतं १७
किं तदवगता भवत । सर्व्वनाशजनकेन सुरापानेन मत्ता मा भवत १८
किन्वात्मना पूर्य्यध्वं । अपरं गीतैर्गानैः पारमार्थिककीर्त्तनैश्च १९
परस्परम् आलपन्तो मनसा साङ्गं प्रभुम् उद्दिश्य गायत वादयत च ।
सर्व्वदा सर्व्वविषयेऽस्मत्प्रभो र्शीघ्रोः स्त्रीष्टस्य नात्वा तातम् ईश्वरं धन्यं २०
वदत । यूयम् ईश्वराद् भीताः सन्त अन्येऽपरेषां वशीभूता भवत । २१

स्त्रीपुरुषयोः कर्त्तव्यकर्म्मकथनञ्च ।

हे योषितः, यूयं यथा प्रभोस्तथा स्वस्वस्वामिनो वशङ्गता २२
भवत । यतः स्त्रीष्टो यदत् मण्डल्या मूर्द्धा शरीरस्य चाता च २३
भवति तदत् स्वामी योषितो मूर्द्धा । अतः मण्डली यदत् २४
स्त्रीष्टस्य वशीभूता तदद् योषिद्भिरपि स्वस्वस्वामिनो वशता स्त्रीक-
र्त्तव्या । अपरञ्च हे पुरुषाः, यूयं स्त्रीष्ट इव स्वस्वयोषित्सु प्रीयध्वं । २५
स स्त्रीष्टोऽपि मण्डल्या प्रीतवान् तस्याः हते च स्वप्राणान् त्यक्त- २६
वान् यतः स वाक्ये जलमञ्जनेन तां परिष्कृत्य पावयितुम् अपरं
तिलकवन्द्यादिविहीनां पवित्रां निष्कलङ्काञ्च तां मण्डलीं तेज- २७
स्विनीं हत्वा स्वहस्ते समर्पयितुञ्चाभिलषितवान् । तस्मात् स्वतनुवत् २८
स्वयोषिति प्रेमकरणं पुरुषस्योचितं, येन स्वयोषिति प्रेम क्रियते
तेनात्मप्रेम क्रियते । कोऽपि कदापि न स्वकीयां तनुम् चतौ- २९
यितवान् किन्तु सर्व्वं तां विभ्रति पुष्णन्ति च । स्त्रीष्टोऽपि
मण्डलीं प्रति तदेव करोति, यतो वयं तस्य शरीरस्याङ्गानि

१० मांसाखीनि च भवामः । एतदर्थं मानवः स्वमातापितरौ परि-
 ११ त्यज्य स्वभार्यायाम् आसंक्ष्यति तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भवि-
 १२ यतः । एतन्निगूढवाक्यं गूढतरं मया च ख्रीष्ट मण्डल्यावधि तद्
 १३ उच्यते । अतएव युष्माकम् एकैको जन आत्मवत् स्वयोषिति
 प्रीयतां भार्यापि स्वाभिनं समादत्तुं यततां ।

ई १ हे बालकाः, यूयं प्रभुम् उद्दिश्य पित्रोराज्ञायाहिणो भवत
 २ यतस्तत् न्याय्यं । त्वं निजपितरं मातरञ्च सन्नन्यस्वेति यो विधिः
 ३ स प्रतिज्ञायुक्तः प्रथमो विधिः फलतस्तस्मात् तव कल्याणं देगे
 ४ च दौर्घकालम् आयु भविष्यतीति । अपरं हे पितरः, यूयं स्वबाल-
 कान् मा रोषयत किन्तु प्रभो विनीत्यादेशाभ्यां तान् विन-
 ५ यत । हे दासाः यूयं ख्रीष्टम् उद्दिश्य सभयाः कन्यान्विताश्च
 ६ भूत्वा सरलान्तःकरणैरैहिकप्रभूनाम् आज्ञायाहिणो भवत । दृष्टि-
 गोचरौयपरिचर्यथा मानुषेभ्यो रोचितुं मा यतध्वं किन्तु ख्रीष्टस्य
 ७ दासा इव निविष्टमनोभिरौश्वरस्येच्छां साधयत । मानवान् अनु-
 ८ द्दिश्य प्रभुमेवोद्दिश्य सद्भावेन दास्यकर्म्म कुरुध्वं । दासस्वाधीनयो
 र्येन यत् सत्कर्म्म क्रियते तेन तस्य फलं प्रभुतो लभ्यत इति
 ९ जानीत च । अपरं हे प्रभवः, युष्माभिर्भर्त्सनं विहाय तान्
 प्रति न्याय्याचरणं क्रियतां यद्य कस्यापि पक्षपातं न करोति
 युष्माकमपि तादृश एकः प्रभुः स्वर्गे विद्यत इति ज्ञायतां ।

धर्मयुद्धसञ्ज्ञायां सञ्जीभृतत्वम् ।

१० अधिकन्तु हे भ्रातरः, यूयं प्रभुना तस्य विक्रमयुक्तशक्त्या
 ११ च बद्धवन्तो भवत । यूयं यत् शैतानस्य क्लानानि निवारयितुं
 १२ शक्नुथ तदर्थम् ईश्वरीयसुसज्जां परिधुञ्जं । यतः केवलं रक्तमांसा-
 भ्याम् इति नहि किन्तु कर्तृत्वपराक्रमयुक्तेस्तिमिरराज्यस्येहलोक-

स्याधिपतिभिः स्वर्गाङ्गवै दुष्टात्मभिरेव सार्द्धम् अस्माभि युद्धं
 क्रियते । अतो हेतो र्युथं यथा संकुले दिनेऽवस्थातुं सर्वाणि ११
 पराजित्य दृढाः स्यातुश्च ग्रह्यथ ताम् ईश्वरीयसुसम्पत्तां गृहीत ।
 वस्तुतस्तु सत्यत्वेन शृङ्खलेन कटिं बद्धा धार्मिकत्वेन वर्धना वच १४
 आच्छाद्य शान्तेः सुवार्त्तया जातम् उत्साहं पादुकायुगलं पदे १५
 समर्थं तिष्ठत । येन च दुष्टात्मनोऽग्निवाणान् सर्वान् निर्वाप- १६
 यितुं ग्रह्यथ तादृशं सर्वाच्छादकं फलकं विश्वासं धारयत ।
 शिरस्तं परिचाणम् आत्मनः खड्गश्चेश्वरस्य वाक्यं धारयत । १७
 सर्वसमये सर्वथाचनेन सर्वप्रार्थनेन चात्मना प्रार्थनां कुरुध्वं १८
 तदर्थं दृढाकाङ्क्षया जाग्रतः सर्वेषां पवित्रलोकानां हृते सदा
 प्रार्थनां कुरुध्वं । अहश्च यस्य सुसंवादस्य शृङ्खलबद्धः प्रचारक- १९
 दूतोऽस्मि तम् उपयुक्तेनोत्साहेन प्रचारयितुं यथा शक्नुयां तथा
 निर्भयेन खरेणोत्साहेन च सुसंवादस्य निगूढवाक्यप्रचाराय वक्रता २०
 यत् मह्यं दीयते तदर्थं ममापि हृते प्रार्थनां कुरुध्वं ।

उपसंहारः ।

अपरं मम यावस्थास्ति यच्च मया क्रियते तत् सर्वं यद् २१
 युष्माभि ज्ञायते तदर्थं प्रभुना प्रियभ्राता विश्वाख्यः परिचार-
 कश्च तुखिको युष्मान् तत् ज्ञापयिष्यति । यूथं यद् अस्माकम् २२
 अवस्थां जानीथ युष्माकं मनांसि च यत् सान्त्वनां लभन्ते
 तदर्थमेवाहं युष्माकं सन्निधिं तं प्रेषितवान् । अपरम् ईश्वरः २३
 प्रभु र्यीशुख्रीष्टश्च सर्वेभ्यो भ्रातृभ्यः शान्तिं विश्वाससहितं प्रेम
 च देयात् । ये केचित् प्रभौ यीशुख्रीष्टेऽन्वयं प्रेम कुर्वन्ति तान् २४
 प्रति प्रसादो भूयात् । तथास्तु ।

फिलिपिनः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं ।

मङ्गलाचरणम् । फिलिपीयानां सन्निधौ नानाविधाभ्वाप्तवाक्यम् ।

- १ पौलतीमथिनामानौ थीशुख्रीष्टस्य दासौ फिलिपिनगरस्थान्
ख्रीष्टयीशोः सर्वान् पवित्रलोकान् मण्डल्लाध्यज्ञान् परिचारकांश्च
२ प्रति पत्रं लिखतः । अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु थीशुख्रीष्टस्य युष्मभ्यं
प्रसादस्य ग्रान्तेषु भोगं देयास्तां ।
३ अहं निरन्तरं निजसर्व्वप्रार्थनासु युष्माकं सर्व्वेषां कृते सानन्दं
४ प्रार्थनां कुर्व्वन् यति वारान् युष्मान् स्मरामि तति वारान् आ
५ प्रथमाद् अद्य यावद् युष्माकं सुसंवादभागित्कारणाद् ईश्वरं धन्यं
६ वदामि । युष्मन्मध्ये येनोत्तमं कर्म कर्त्तुम् आरम्भि तेनैव थीशुख्रीष्टस्य
दिनं यावत् तत् साधयिष्यत इत्यस्मिन् दृढविश्वासो ममास्ते ।
७ युष्मान् सर्व्वान् अधि मम तादृशो भावो यथार्थो यतोऽहं
कारावस्थायां प्रत्युत्तरकरणे सुसंवादस्य प्रामाण्यकरणे च युष्मान्
सर्व्वान् मया सार्द्धम् एकानुग्रहस्य भागिनो मत्वा स्नेहदये
८ धारयामि । अपरम् अहं ख्रीष्टयीशोः स्नेहवत् स्नेहेन युष्मान्
९ कीदृशं काङ्क्षामि तदधीश्वरो मम साक्षी विद्यते । मया यत्
१० प्रार्थते तद् इदं युष्माकं प्रेम नित्यं वृद्धिं गत्वा ज्ञानस्य विशिष्टानां
११ परीक्षिकायाश्च सर्व्वविधबुद्धेर्बाहुल्यं फलतु, ख्रीष्टस्य दित्तं यावद्
युष्माकं सारस्यं निर्विघ्नलक्ष्यं भवतु, ईश्वरस्य गौरवाय प्रशंसायै च
थीशुना ख्रीष्टेन धार्मिकलफलानां पूर्णतां युष्मभ्यं दौघताम् इति ।

हे भ्रातरः, मां प्रति यद् यद् घटितं तेन सुसंवादप्रचारस्य १९
 बाधा नहि किन्तु वृद्धिरेव जाता तद् युष्मान् ज्ञापयितुं कामयेऽहं ।
 अपरम् अहं ख्रीष्टस्य हते बद्धोऽस्मीति राजपुत्र्याम् अन्यस्थानेषु २२
 च सर्वेषां निकटे सुख्यष्टम् अभवत्, प्रभुसम्बन्धीया अनेके भ्रातरस्य २४
 मम बन्धनाद् आश्वासं प्राप्य वर्द्धमानेनोत्साहेन निःशोभं कथां
 प्रचारयन्ति । केचिद् देशाद् विरोधाच्चापरे केचिच्च सद्भावात् ख्रीष्टं २५
 घोषयन्ति; ये विरोधात् ख्रीष्टं घोषयन्ति ते पवित्रभावात् तन्न २६
 कुर्वन्तो मम बन्धनानि बद्धतरङ्गेशदायीनि कर्तुम् इच्छन्ति । ये च २७
 प्रेक्षा घोषयन्ति ते सुसंवादस्य प्रामाण्यकरणेऽहं नियुक्तोऽस्मीति ज्ञात्वा
 तत् कुर्वन्ति । किं बद्धना? कापय्यात् सरलभावाद् वा भवेत्, येन २८
 केनचित् प्रकारेण ख्रीष्टस्य घोषणा भवतीत्यस्मिन् अहम् आनन्दान्या-
 नन्दित्वा च । युष्माकं प्रार्थनया यीशुख्रीष्टस्यात्मनश्चोपकारेण तत् २९
 मन्त्रिस्तारजनकं भविष्यतीति जानामि । तत्र च ममाकाङ्क्षा प्रत्याशा ३०
 च सिद्धिं गमिष्यति फलतोऽहं केनापि प्रकारेण न लज्जिष्ये किन्तु
 गते सर्वस्मिन् काले यद् यद् तद् इदानीमपि सम्पूर्णोत्साहद्वारा मम
 शरीरेण ख्रीष्टस्य महिमा जीवने मरणे वा प्रकाशित्यते । यतो ३१
 मम जीवनं ख्रीष्टाय मरणञ्च लाभाय । किन्तु यदि शरीरे मया ३२
 जीवितव्यं तर्हि तत् कर्मफलं फलिष्यति तस्मात् किं वरितव्यं
 तन्नया न ज्ञायते । दाभ्याम् अहं सम्योद्ये, देहवासत्यजनाय ख्रीष्टेन ३३
 सहवासाय च ममाभिखाषो भवति यतस्तत् सर्वोत्तमं । किन्तु देहे ३४
 ममावस्थित्या युष्माकम् अधिकप्रयोजनं । अहम् अवस्थास्ये युष्माभिः ३५
 सर्वैः सार्द्धम् अवस्थितिं करिष्ये च तथा च विश्वासे युष्माकं वृद्धानन्दौ
 जनिष्येते तदहं निश्चितं जानामि । तेन च मत्तोऽर्पतो युष्मात्ममीपे मम ३६
 पुनरुपस्थितत्वात् यूयं ख्रीष्टेन यीशुना बद्धतरम् आङ्गादं लप्स्यध्वे ।

- १० यूयं सावधाना भूत्वा ख्रीष्टस्य सुसंवादस्योपयुक्तम् आचारं कुर्वन् यतोऽहं युष्मान् उपागत्य साक्षात् कुर्वन् किं वा दूरे तिष्ठन् युष्माकं यां वार्त्तां श्रोतुम् इच्छामि सेयं यूयम् एकात्मानस्तिष्ठथ, एकमनसा सुसंवादसम्बन्धीयविश्वासस्य पक्षे यतध्वे, विपक्षेऽपि केनापि प्रकारेण
- १८ न व्याकुलौक्रियध्व इति । तत् तेषां विनाशस्य लक्षणं युष्माकश्चेश्वरदत्तं
- १९ परिचाणस्य लक्षणं भविष्यति । यतो येन युष्माभिः ख्रीष्टे केवलविश्वासः क्रियते तन्नहि किन्तु तस्य कृते क्लेशोऽपि सञ्जाते तादृशो वरः
- २० ख्रीष्टस्यानुरोधाद् युष्माभिः प्रापि, तस्मात् मम यादृशं युद्धं युष्माभिरदर्शं साम्प्रतं श्रूयते च तादृशं युद्धं युष्माकम् अपि भवति ।

यौशुना त्यागस्वीकारस्य श्रेष्ठतमादर्शप्रदर्शनम् ।

- २१ ख्रीष्टाद् यदि किमपि सान्त्वनं कश्चित् प्रेमजातो हर्षः किञ्चिद् आत्मनः समभागत्वं काचिद् अनुकम्पा कृपा वा जायते तर्हि
- १ यूयं ममाह्लादं पूरयन्त एकभावा एकप्रेमाण एकमनसा एकचेष्टासु
- २ भवत । विरोधाद् दर्पाद् वा किमपि मा कुर्वत किन्तु नम्रतया
- ४ स्त्रेभ्योऽपरान् विशिष्टान् मन्यध्वं । केवलम् आत्महिताय न चेष्टमानाः परहितायापि चेष्टध्वं ।
- ५ ख्रीष्टस्य यौशो यादृशः स्वभावो युष्माकम् अपि तादृशो भवतु ।
- ६ स ईश्वररूपो सन् स्वकौयाम् ईश्वरतुल्यतां साधास्यदं नामन्यत,
- ७ किन्तु स्वं शून्यं कृत्वा दासरूपी बभूव नराकृतिं लेभे च । इत्थं
- ८ नरमूर्त्तिम् आश्रित्य नम्रतां स्वीकृत्य मृत्योरर्थतः क्रुशीयमृत्योरेव
- ९ भोगायाज्ञायाहौ बभूव । तत्कारणाद् ईश्वरोऽपि तं सर्वोन्नतं चकार यच्च नाम सर्वेषां नास्तीं श्रेष्ठं तदेव तस्मै ददौ, नतस्तस्मै
- १० यौशुनाच्चे स्वर्गमर्त्यपातालस्थितैः सर्वैर्जानुपातः कर्त्तव्यः, तातस्त्रेः
- ११ महिचे च यौशुख्रीष्टः प्रभुरिति जिज्ञाभिः स्वीकर्त्तव्यं ।

अतो हे प्रियतमाः, युष्माभि र्यद्दत् सर्व्वदा क्रियते तद्दत् १९
 केवले ममोपस्थितिकाले तन्नहि किन्विदानोमि अन्तुपस्थितेऽपि
 मयि बडतरयत्नेनाज्ञां गृहीत्वा भयकन्याभ्यां स्त्रस्त्रपरिचाणं
 साधयतां । यत ईश्वर एव स्वकीयानुरोधाद् युष्मन्मध्ये मनस्कामनां १९
 कर्म्मभिद्धिञ्च विदधाति । यूथं कलहविवादवर्जितम् आचारं कुर्व्वन्तो १४
 ऽनिन्दनीया अकुटिला ईश्वरस्य निष्कलङ्काश्च सन्ताना इव वक्र- १५
 भावानां कुटिलाचारिणाश्च लोकानां मध्ये तिष्ठत, यतस्तेषां मध्ये
 यूथं जीवनवाक्यं धारयन्तो जगतो दीपका इव दीप्यध्वे । युष्मा- १९
 भिस्तथा ह्यते मम यत्नः परिश्रमो वा न निष्फलो जात इत्यहं
 स्त्रीष्टस्य दिने स्त्राघां कर्त्तुं शक्यामि ।

युष्माकं विश्वासार्थकाय बलिदानाय सेवनाय च यद्यप्यहं निवे- १७
 दितव्यो भवेयं तथापि तेनानन्दामि सर्व्वेषां युष्माकम् आनन्दस्यांशी
 भवामि च । तद्दद् यूथमयानन्दत मदीयानन्दस्यांशिनो भवत च । १८

तीमियिपेपाक्रादीतयो विषयः ।

युष्माकम् अवस्थाम् अवगत्याहमपि यत् सान्त्वनां प्राप्नुयां तदर्थं १९
 तीमियिचं त्वरया युष्मत्समीपं प्रेषयिष्यामीति प्रभौ प्रत्याशां कुर्व्वे ।
 यः सत्यरूपेण युष्माकं हितं चिन्तयति तादृश एकभावस्तस्मादन्यः १०
 कोऽपि मम सन्निधौ नास्ति । यतोऽपरे सर्व्वं यौगोः स्त्रीष्टस्य ११
 विषयान् न चिन्तयन्त आत्मविषयान् चिन्तयन्ति । किन्तु तस्य १२
 परीक्षितत्वं युष्माभि र्ज्ञायते यतः पुत्रो यादृक् पितुः सहकारौ
 भवति तथैव सुसंवादस्य परिषय्यायां च मम सहकारौ जातः ।
 अतएव मम भाविदशां ज्ञात्वा तत्क्षणात् तमेव प्रेषयितुं प्रत्याशां १२
 कुर्व्वे स्वयम् अहमपि त्वरं युष्मत्समीपं गमिष्यामीत्याशां प्रभुना १४
 कुर्व्वे । अपरं य इपाप्रदीतो मम भ्राता कर्म्मयुद्धाभ्यां मम १५

सहायस्य युष्माकं दूतो मदीयोपकाराय प्रतिनिधिसास्ति युष्मत्समीपे
 ११ तस्य प्रेषणम् आवश्यकम् अमन्ये । यतः स युष्मान् सर्वान् अकाङ्क्षत
 १० युष्माभिसस्य रोगस्य वार्त्तांश्रावौति बुद्ध्या पर्यगोचरम् । स पौलस्य
 मृतकन्धोऽभवदिति सत्यं किन्त्वैश्वरसं दयितवान् मम च दुःखात्
 परं पुनर्दुःखं यन्न भवेत् तदर्थं केवलं तं न दयित्वा मामपि
 १८ दयितवान् । अतएव यूयं तं विलोक्य तत् पुनरानन्देत ममापि
 १९ दुःखस्य ह्रासो यद् भवेत् तदर्थम् अहं त्वरया तम् अप्रेषयं । अतो
 यूयं प्रभोः कृते सम्पूर्णानन्देन तं गृह्णीत तादृशान् लोकांसादरणी-
 २० यान् मन्यध्वं । यतो मम सेवने युष्माकं चर्तिं पूरयितुं स प्राणान्
 पणोक्त्य ख्रीष्टस्य कार्यार्थं मृतप्रायोऽभवत् ।

पौलस्य ख्रीष्टजीवनम् ।

३ १ हे भ्रातरः, शेषे वदामि यूयं प्रभावानन्दत । पुनः पुन-
 रेकस्य वचो लेखनं मम क्लेशदं नहि युष्मदर्थञ्च भ्रमनाशकं
 १ भवति । यूयं कुक्कुरेभ्यः सावधाना भवत दुष्कर्माकारिभ्यः साव-
 २ धाना भवत छिन्नमूलेभ्यो लोकेभ्यश्च सावधाना भवत । वयमेव
 छिन्नलचो लोका यतो वयम् आत्मानेश्वरं सेवामहे ख्रीष्टेन यौशुना
 ४ स्नाघामहे शरीरेण च प्रगल्भतां न कुर्वामहे । किन्तु शरीरे
 मम प्रगल्भतायाः कारणं विद्यते, अपरः कश्चिद् यदि शरीरेण
 प्रगल्भतां चिकीर्षति तर्हि तस्माद् अपि मम प्रगल्भताया गुरु-
 ५ तं कारणं विद्यते । यतोऽहम् अष्टमदिवसे लक्केदप्रान्त इस्त्रा-
 येलवंशीयो विन्यामीनगोष्ठीय इत्रिकुलजात इब्रीयो व्यवस्थाचरणे
 ६ फरीशी धर्मात्साहकारणात् मण्डल्या उपद्रवकारी व्यवस्थातो लभ्ये
 ७ धार्मिकले चानिन्दनीयः । किन्तु मम यद्यत् लभ्यम् आसीत् तत्
 ८ सर्वम् अहं ख्रीष्टस्यानुरोधात् क्षतिम् अमन्ये । किञ्चाधुनाप्यहं

मत्प्रभोः स्त्रीष्टस्य यीशो ज्ञानस्थोत्कृष्टतां बुद्ध्वा तत् सर्वं चतिं मन्ये ।
 यतो हेतोरहं यत् स्त्रीष्टं लभेय व्यवस्थातो जातं स्वकीयधार्मिकत्वञ्च ८
 न धारयन् किन्तु स्त्रीष्टे विश्वसनात् लभ्यं यत् धार्मिकत्वम् ईश्वरेण
 विश्वासं दृष्ट्वा दौयते तदेव धारयन् यत् स्त्रीष्टे विद्येय तदर्थं
 तस्यानुरोधत् सर्वेषां चतिं स्वीकृत्य तानि सर्वाण्यवकरानिव
 मन्ये । यतो हेतोरहं स्त्रीष्टं तस्य पुनरुत्थिते गुणं तस्य दुःखानां १०
 भागित्वञ्च ज्ञात्वा तस्य मृत्योराकृतिञ्च गृहीत्वा येन केनचित्
 प्रकारेण मृतानां मध्यात् पुनरुत्थितिं प्राप्तुं यते । मया तत् ११
 सर्वम् अधुना प्रापि सिद्धता वालम्बि तन्नहि किन्तु यदर्थम् १२
 अहं स्त्रीष्टेन धारितस्तद् धारयितुं धावामि । हे भ्रातरः, मया तद् १३
 धारितम् इति न मन्यते किन्वेतदैकमात्रं वदामि यानि पश्चात्
 स्थितानि तानि विस्मृत्याहम् अग्रस्थितान्युद्दिश्य पूर्णयत्नेन लक्ष्यं प्रति १४
 धावन् स्त्रीष्टयीशुनोर्ज्ञात् माम् आकृत्यत ईश्वरात् जेतपणं प्राप्तुं
 चेष्टे । अस्माकं मध्ये ये सिद्धास्तैः सर्वैस्तदेव भाव्यतां, यदि च १५
 कञ्चन विषयम् अधि युष्माकम् अपरो भावो भवति तर्हीश्वर-
 स्तमपि युष्माकं प्रति प्रकाशयिष्यति । किन्तु वयं यद्यद् अवगता १६
 आत्मस्तत्रास्माभिरेको विधिराचरितव्य एकभावे भवितव्यञ्च ।

हे भ्रातरः, यूयं ममानुगामिनो भवत वयञ्च यादृगाच- १७
 रणस्य निदर्शनस्वरूपा भवामस्तादृगाचारिणो लोकान् आलोक-
 यध्वं । यतोऽनेके विषये चरन्ति ते च स्त्रीष्टस्य क्रुशस्य शत्रव १८
 इति पुरा मया पुनः पुनः कथितम् अधुनापि रुदता मया
 कथ्यते । तेषां शेषदशा सर्वनाश उदरश्वशरो लज्जा च ज्ञात्वा १९
 वृथिव्याञ्च लग्नं मनः । किन्वेस्माकं जनपदः स्वर्गं विद्यते तस्मात्सा- २०
 गमिष्यन्तं चातारं प्रभुं यीशुस्त्रीष्टं वयं प्रतीचामहे । स च यथा २१

शक्त्वा सर्वार्थेषु खस्य वशीकर्तुं पारयति तथास्माकम् अधमं शरीरं
रूपान्तरीकृत्य स्वकीयतेजोमयशरीरस्य समाकारं करिष्यति ।

- ४१ हे मदीयानन्दसुकुटस्वरूपाः प्रियतमा अभीष्टतमा भ्रातरः,
१ हे मम स्नेहपाचाः, यूयम् इत्थं प्रभौ स्थिरास्तिष्ठत । हे इवदिधे हे
२ सुन्मुखि युवां प्रभौ एकभावे भवतम् एतद् अहं प्रार्थये । हे मम
सत्य सहकारिन् त्वामपि विनीय वदामि एतथोदपकारस्त्वया
क्रियतां यतस्ते क्लीमिनादिभिः सहकारिभिः साङ्गं सुसंवादप्रचार-
णाय मम साहाय्यार्थं परिश्रमम् अकुर्वतां तेषां सर्वेषां नामानि
च जीवनपुस्तके लिखितानि विद्यन्ते ।

प्रभो आनन्दत्वम् ।

- ४ यूयं प्रभौ सर्वदानन्दत । पुन वंदामि यूयम् आनन्दत ।
५ युष्माकं विनीतत्वं सर्वमानवै ज्ञायतां, प्रभुः सन्निधौ विद्यते । यूयं
६ किमपि न चिन्तयत किन्तु धन्यवादयुक्ताभ्यां प्रार्थनायाश्चाभ्यां
७ सर्वविषये स्वप्रार्थनौयम् ईश्वराय निवेदयत । तथा कृत ईश्वरीया
या शान्तिः सर्वां बुद्धिम् अतिशेते सा युष्माकं चित्तानि मनांसि
८ च खीष्टे थीश्री रक्षिष्यति । हे भ्रातरः, शेषे वदामि यद्यत् सत्यम्
आदरणीयं न्याय्यं साधु प्रियं सुख्यातम् अन्येन येन केनचित्
प्रकारेण वा गुणयुक्तं प्रशंसनीयं वा भवति तत्रैव मनांसि निधध्वं ।
९ यूयं मां दृष्ट्वा श्रुत्वा च यद्यत् शिञ्चितवन्तो गृहीतवन्तश्च तदेवा-
चरत तस्मात् शान्तिदायक ईश्वरौ युष्माभिः साङ्गं स्थास्यति ।
१० ममोपकाराय युष्माकं या चिन्ता पूर्वम् आसीत् किन्तु
कर्णदारं न प्राप्नोत् इदानीं सा पुनरफलत् इत्यस्मिन् प्रभौ मम
११ परमाह्लादोऽजायत । अहं यद् दैन्यकारणाद् इदं वदामि तन्नहि
यतो मम या काचिद् अवस्था भवेत् तस्यां सन्नोद्युम् अशिञ्चयं ।

दरिद्रतां भोक्तुं शक्नोमि धनाढ्याताम् अपि भोक्तुं शक्नोमि सर्व्वथा १९
 सर्व्वविषयेषु विनीतोऽहं प्रचुरतां चुधाञ्च धनं दैन्यञ्चावगतोऽस्मि ।
 मम शक्तिदायकेन स्त्रीष्टेन सर्व्वमेव मया शक्यं भवति । किन्तु १९
 युष्माभिर्दैन्यनिवारणाय माम् उपहृत्य सत्कर्माकारि । हे १४
 किल्बिपौषलोकाः, सुसंवादस्योदयकाले यदाहं माकिदनिचादेशात् १५
 प्रतिष्ठे तदा केवलान् युष्मान् विनापरया कथापि मण्डल्या सह
 दानादानयो र्मम कोऽपि सम्बन्धो नासीद् इति यूथमपि जानौथ ।
 यतो युष्माभि र्मम प्रयोजनाय थिषलनीकीनगरमपि मां प्रति १९
 पुनः पुनर्दानं प्रेषितं । अहं यद् दानं मृगये तन्नहि किन्तु १०
 युष्माकं लाभवर्द्धकं फलं मृगये । किन्तु मम कस्याप्यभावो नास्ति १८
 सर्व्वं प्रचुरम् आस्ते यत ईश्वरस्य ग्राह्यं तुष्टिजनकं सुगन्धिनैवेद्य-
 स्वरूपं युष्माकं दानं इपाक्रदिताद् गृहीत्वाहं परितप्तोऽस्मि ।
 ममेश्वरोऽपि स्त्रीष्टेन यीशुना स्वकीयविभवनिधितः प्रयोजनीयं १९
 सर्व्वविश्रयं पूर्णरूपं युष्मभ्यं देयात् । अस्माकं पितुरीश्वरस्य धन्य- १०
 वादोऽनन्तकालं यावद् भवतु । आमेन् । यूयं यीशुस्त्रीष्टस्यैकैकं पवि- ११
 त्रजनं नमस्कुर्वत । मम सङ्गिभ्रातरो युष्मान् नमस्कुर्व्वते । सर्व्वं
 पवित्रलोका विशेषतः कैसरस्य परिजना युष्मान् नमस्कुर्व्वते । अस्माकं १२
 प्रभो यीशुस्त्रीष्टस्य प्रसादः सर्व्वान् युष्मान् प्रति भूयात् । आमेन् । १२

कलसिनः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं ।

सङ्गलाशरणम् । कलसीयलोकानां निमित्तं
ईश्वरस्य धन्यवदनं ।

- १ ईश्वरस्येच्छया यीशुख्रीष्टस्य प्रेरितः पौलस्तीमथियो भ्राता
२ च कलसीनगरस्थान् पवित्रान् विश्वस्थान् ख्रीष्टाश्रितभ्रातृन् प्रति
३ पत्रं लिखतः । अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु र्थीशुख्रीष्टस्य युष्मान्
४ प्रति प्रसादं ग्रान्तिञ्च क्रियास्तां ।
- ५ ख्रीष्टे यीशौ युष्माकं विश्वासस्य सर्वान् प्रविचल्लोकान् प्रति
६ प्रेक्ष्य वार्त्तां श्रुत्वा वयं सदा युष्मदर्थं प्रार्थनां कुर्वन्तः स्वर्गं
७ निहिताया युष्माकं भाविसम्पदः कारणात् स्वकीयप्रभो र्थीशुख्रीष्टस्य
८ तातम् ईश्वरं धन्यं वदामः । यूयं तस्या भाविसम्पदो वार्त्तां यथा
९ सुसंवादरूपिण्या सत्यवाण्या ज्ञापिताः सा यदत् कृत्स्नं जगद्
१० अभिगच्छति तद्वद् युष्मान् अप्यभ्यगमत्, यूयश्च यद् दिनम्
११ आरभ्येश्वरस्थानुग्रहस्य वार्त्तां श्रुत्वा सत्यरूपेण ज्ञातवन्तस्तदारभ्य
१२ युष्माकं मध्येऽपि फलति वर्द्धते च । अस्माकं प्रियः सहदासो
१३ युष्माकं कृते च ख्रीष्टस्य विश्वस्तपरिचारको य इपफ्रास्तद् वाक्यं
१४ युष्मान् आदिष्टवान् स एवास्मान् आत्मना जनितं युष्माकं प्रेम
१५ ज्ञापितवान् ।

ख्रीष्टस्य माहात्म्यं परिब्राह्मणसाधककर्मञ्च ।

वयं यद् दिनम् आरभ्य तां वार्त्तां श्रुतवन्तस्तदारभ्य निरन्तरं
युष्माकं कृते प्रार्थनां कुर्मः फलतो यूयं यत् पूर्णाभ्याम् आत्मिक-

ज्ञानबुद्धिभ्याम् ईश्वरस्याभिमतं सम्पूर्णरूपेणावगच्छेत, प्रभो र्योग्यं १०
 सर्व्वथा सन्तोषजनकञ्चाचारं कुर्यात्तार्थत ईश्वरज्ञाने वर्द्धमानाः
 सर्व्वसत्कर्म्मरूपं फलं फलेत, यथा चेश्वरस्य महिमयुक्तया शक्त्या ११
 सानन्देन पूर्णां सद्दिष्टुतां तितिचाञ्चाचरितुं शक्यथ तादृशेन
 पूर्णवलेन यद् बलवन्तो भवेत, यस्य पिता तेजोवाशिनां पविच- ११
 लोकानाम् अधिकारस्यांशिलायास्मान् योग्यान् कृतवान् तं यद् धन्यं
 वदेत वरम् एनं याचामहे । यतः सोऽस्मान् तिमिरस्य कर्त्तृत्वाद् १२
 उद्भूत्य स्वकीयस्य प्रियपुत्रस्य राज्ये स्थापितवान् । तस्मात् पुत्राद् १४
 वयं परिचाणम् अर्थतः पापमोचनं प्राप्तवन्तः । स चादृश्यस्थेश्वरस्य १४
 प्रतिमूर्त्तिः कृत्स्नायाः सृष्टेरादिकर्त्ता च । यतः सर्व्वमेव तेन ससृजे १५
 सिंहासनराजलपराक्रमादीनि स्वर्गमर्त्यस्थितानि दृशाद्दृशानि
 वस्त्रानि सर्वाणि तेनैव तस्मै च ससृजिरे । स सर्व्वेषाम् आदिः १७
 सर्व्वेषां स्थितिकारकश्च । स एव मण्डलीरूपायास्तनो मूर्द्धा किञ्च १८
 सर्व्वविषये स यद् अग्रियो भवेत् तदर्थं स एव मृतानां मध्यात्
 प्रथमत उत्थितोऽग्रश्च । यत ईश्वरस्य कृत्स्नं पूर्णत्वं तमेवावासयितुं १९
 क्रुशे पातितेन तस्य रक्तेन सन्धिं विधाय तेनैव स्वर्गमर्त्यस्थितानि २०
 सर्वाणि स्त्रेन सह सन्धापयितुश्चेश्वरेणाभिलेषे । पूर्वं दूरस्था २१
 दुष्क्रियारतमनस्कत्वात् तस्य रिपवश्चास्त ये यूयं तान् युष्मान् अपि
 स इदानीं तस्य मांसलशरीरे मरणेन स्त्रेन सह सन्धापितवान् ।
 यतः स स्वसम्मुखे पविचान् निष्कलङ्कान् अनिन्दनीयांश्च युष्मान् २२
 स्थापयितुम् इच्छति । किन्त्वेतदर्थं युष्माभिर्बद्धमूलैः सुस्त्रिरैश्च २३
 भवितव्यम्, आकाशमण्डलस्याधःस्थितानां सर्व्वलोकानां मध्ये च
 घुम्बमाणो यः सुसंवादी युष्माभिरत्रावि तज्जातायां प्रत्याश्रया
 युष्माभिरचक्षे भवितव्यं ।

प्रभो स्थिरं स्थातुं निवेदनम् ।

- १४ तस्य सुसंवादस्यैकः परिचारको योऽहं पौलः सोऽहम् इदानीम्
 ज्ञानन्देन युग्यदर्शं दुःखानि सहे ख्रीष्टस्य क्लेशभोगस्य योऽग्रोऽपूर्णस्त्वमेव
 १५ तस्य तनोः मण्डल्याः कृते खग्ररीरे पूरयामि च । यत ईश्वरस्य
 मन्त्रणया युग्यदर्शम् ईश्वरीयवाक्यस्य प्रचारस्य भारो मयि समर्पित-
 १६ त्वात्माद् अहं तस्याः मण्डल्याः परिचारकोऽभवम् । तत् निगूढं वाक्यं
 पूर्वयुगेषु पूर्वपुरुषेभ्यः प्रच्छन्नम् आसीत् किम्विदानीं तस्य
 १७ पवित्रलोकानां सन्निधौ तेन प्राकाशत । यतो परजातीयानां मध्ये
 तत् निगूढवाक्यं कीदृगौरवनिधिसम्बलितं तत् पवित्रलोकान्
 ज्ञापयितुम् ईश्वरोऽभ्यलषत् । युग्यन्मध्यवर्तीं ख्रीष्ट एव स निधि
 १८ गौरवाशाभूमिश्च । तस्माद् वयं तमेव घोषयन्तो यद् एकैकं मानवं
 सिद्धीभूतं ख्रीष्टे स्थापयेम तदर्थमेकैकं मानवं प्रबोधयामः पूर्णज्ञानेन
 १९ चैकैकं मानवं उपदिशामः । एतदर्थं तस्य या शक्तिः प्रबलरूपेण
 मम मध्ये प्रकाशते तयाहं यतमानः आस्थामि ।
- २० १ युष्माकं लायदिकेयास्यभ्रातृणाञ्च कृते यावन्तो भ्रातरस्य मम
 शारीरिकसुखं न दृष्टवन्तस्तेषां कृते मम कियान् यत्नो भवति
 २ तद् युष्मान् ज्ञापयितुम् इच्छामि । फलतः पूर्णबुद्धिरूपधनभोगाय
 प्रेक्षा संयुक्तानां तेषां मनांसि यत् पितुरीश्वरस्य ख्रीष्टस्य च
 ३ निगूढवाक्यस्य ज्ञानार्थं सान्त्वनां प्राप्नुयुरित्यर्थमहं यते । यतो
 ४ विद्याज्ञानयोः सर्व्वे निधयः ख्रीष्टे गुप्ताः सन्ति । कोऽपि युष्मान्
 ५ विनयवाक्येन यत्न वक्ष्येत् तदर्थम् एतानि मया कथ्यन्ते । युष्मात्सन्निधौ
 मम शरीरेऽवर्त्तमानेऽपि ममात्मा वर्त्तते तेन युष्माकं सुरीतिं
 ६ ख्रीष्टविश्वासे स्थितत्वञ्च दृष्ट्वाहम् आनन्दामि । अतो यूयं प्रभुं
 हं यादृग् गृहीतवन्तस्मादृक् तम् अनुचरत । तस्मिन्

बद्धमूलाः स्थापिताश्च भवत या च शिवा युष्माभि र्बन्धा तदनुसाराद्
विश्वासे सुस्थिराः सन्तस्तेनैव नित्यं धन्यवादं कुरुत ।

स्त्रीष्टेन सह संयोगस्य शुभफलम् ।

सावधाना भवत मानुषिकशिवात् इहलोकस्य वर्णमासा- ८
तश्चोत्पन्ना स्त्रीष्टस्य विपत्ता या दर्शनविद्या मिथ्याप्रतारणा च तथा
कोऽपि युष्माकं चतिं न जनयतु । यत ईश्वरस्य कृत्वा पूर्णता ९
मूर्त्तिमती स्त्रीष्टे वसति । यूयञ्च तेन पूर्णा भवथ यतः स सर्वेषां १०
राजलकर्तृत्वपदानां मूर्द्धांस्ति, तेन च यूयम् अहस्तकृतलक्कडेनार्थतो ११
थेन शरीरपानानां विषहस्यज्यते तेन स्त्रीष्टस्य लक्कडेन किञ्चलचो
जाता स्थापने च तेन सार्द्धं शवागारे संस्थापिताः पुन मृतानां १२
मध्यात् तस्योत्थापयितुरीश्वरस्य शक्तेः फलं यो विश्वासस्तद्वारा
तस्मिन्नेव स्थापने तेन सार्द्धम् उत्थापिता अभवत । स च युष्मान् १३
अपराधैः शारीरिकालक्कडेन च मृतान् दृष्ट्वा तेन सार्द्धं जीवितवान्
युष्माकं सर्वान् अपराधान् चमितवान्, यच्च दण्डाज्ञारूपं चरणपथम् १४
अस्माकं विरुद्धम् आसीत् तत् प्रमार्जितवान् शलाकाभिः क्रुशे
बद्धा दूरौकृतवाञ्छ । किञ्च तेन राजलकर्तृत्वपदानि निस्तेजांसि १५
हत्वा पराजितान् रिपूनिव प्रगल्भतया सर्वेषां दृष्टिगोचरे
हृषितवान् ।

अतो हेतोः खाद्याखाद्ये पेयापेये उत्सवः प्रतिपद् विश्राम- १६
वारश्चैतेषु सर्वेषु युष्माकं न्यायाधिपतिरूपं कमपि मा गृहीत ।
यत एतानि ह्यायास्वरूपाणि किन्तु सत्या मूर्त्तिः स्त्रीष्टः । अपरञ्च १७
मद्यता स्वर्गदूतानां सेवा चैतादृशम् इष्टकर्माचरन् यः कश्चित् १८
परोचविषयान् प्रविशति स्वकौयशारीरिकभावेन च सुधा गर्भितः
सन् सन्धिभिः शिराभिश्चोपहतं संयुक्तञ्च कृत्वा शरीरं यस्मात् १९

मूर्द्धन्त ईश्वरीयवृद्धिं प्राप्नोति तं मूर्द्धानं न धारयति तेन मानवेन युष्मत्तः फलापहरणं नानुजानीत ।

श्रीष्टेन षष्ट उत्यापितलोकानां उपयुक्ताचारव्यवहारत्वञ्च ।

- १० यदि यूयं श्रीष्टेन सार्द्धं संसारस्य वर्णमाज्ञायै मृता अभवत्
 ११ तर्हि यै द्रव्यै भोगेन चयं गन्तव्यं तानि मा स्यूग्र मा भुञ्ज मा
 १२ गृह्णाणेति मानवैरादिष्टान् शिचितांश्च विधीन् आचरन्तो यूयं
 १३ कुतः संसारे जीवन्त इव भवथ ? ते विधयः खेष्काभक्त्या नम्रतया
 शरीरक्लेशनेन च ज्ञानविधिवत् प्रकाशन्ते तथापि तेऽगण्याः शारी-
 रिकभाववर्द्धकाश्च सन्ति ।

३ १ यदि यूयं श्रीष्टेन सार्द्धम् उत्यापिता अभवत् तर्हि यस्मिन्
 स्थाने श्रीष्ट ईश्वरस्य दक्षिणपार्श्वे उपविष्ट आस्ते तस्योर्द्धस्थानस्य
 २ विषयान् चेष्टध्वं ; पार्थिवविषयेषु न यतमाना ऊर्द्धस्थविषयेषु
 ३ यतध्वं । यतो यूयं मृतवन्तो युष्माकं जीवितञ्च श्रीष्टेन सार्द्धम्
 ४ ईश्वरे गुप्तम् अस्ति । अस्माकं जीवनस्वरूपः श्रीष्टो यदा प्रकाशियते
 तदा तेन सार्द्धं यूयमपि विभवेन प्रकाशियध्वे ।

- ५ अतो वेश्यागमनम् अशुचिक्रिया रागः कुत्सिताभिलाषो
 देवपूजातुल्यो लोभश्चैतानि पार्थिवपुरुषस्याङ्गानि युष्माभिर्निहन्यन्तां ।
 ६ यत् एतेभ्यः कर्मभ्य आञ्जालद्विनो लोकान् प्रतीश्वरस्य क्रोधो
 ७ वर्तते । पूर्वं यदा यूयं तान्युपाजीवत तदा यूयमपि तान्येवाचरत ;
 ८ किन्निदानो क्रोधो रोषो जिहिसिषा दुर्मुखता वन्दननिर्गतकदा-
 ९ लापञ्चैतानि सर्वाणि दूरीकुर्वध्वं । यूयं परस्परं मृषाकथां न वदत
 १० यतो यूयं स्वकर्मसहितं पुरातनपुरुषं त्यक्तवन्तः स्मरुष्टुः प्रतिमूर्खा
 ११ तत्त्वज्ञानाय नूतनीकृतं नवीनपुरुषं परिहितवन्तश्च । तेन च
 यिद्धदिपरजातीययोम्बिद्धस्रत्वगच्छिस्रत्वषो स्त्रिंस्त्रुथीययो दास-

स्वाधीनयोश्च कोऽपि विगेषो नास्ति किन्तु सर्वेषु सर्वः स्त्रीष्ट
 एवास्ते । अतएव यूयम् ईश्वरस्य मनोभिलषिताः पवित्राः प्रियाश्च १२
 लोका इव खेहयुक्ताम् अनुकम्पां हितैषिणां नम्रतां तितिक्षां
 सहिष्णुताञ्च परिधत्तं । यूयम् एकैकस्याचरणं सहध्वं येन च यस्य १३
 किमप्यपराध्यते तस्य तं दोषं स चमतां, स्त्रीष्टो युष्माकं दोषान्
 यदत् चमितवान् यूयमपि तदत् कुरुध्वं । विगेषतः सिद्धिजनकेन १४
 प्रेमबन्धनेन बद्धा भवत । यस्याः प्राप्तये यूयम् एकस्मिन् शरीरे १५
 समाहता अभवत् सेश्वरीया शान्तिं युष्माकं मनास्थितिष्ठत् यूयञ्च
 हतज्ञा भवत । स्त्रीष्टस्य वाक्यं सर्वविधज्ञानाय सम्पूर्णरूपेण युष्मदन्तरे १६
 निवसत्, यूयञ्च गौतैर्गानैः पारमार्थिकसङ्कीर्तनैश्च परस्परम्
 आदिशत् प्रबोधयत् च । अनुगृहीतत्वात् प्रभुम् उद्दिश्य स्वमनोभि
 र्गायत् च । वाचा कर्मणा वा यद् यत् कुरुत तत् सर्वं प्रभो १७
 यींशो नाम्ना कुरुत तेन पितरम् ईश्वरं धन्यं वदत च ।

हे योषितः, यूयं स्वामिनां वग्शा भवत यतस्तदेव प्रभवे १८
 रोषते । हे स्वामिनः, यूयं भार्यासु प्रीयध्वं ताः प्रति परुषालापं १९
 मा कुरुध्वं । हे बालाः, यूयं सर्वविषये पिचोराज्ञायाहिणो भवत २०
 यतस्तदेव प्रभोः सन्तोषजनकं । हे पितरः, युष्माकं सन्ताना यत् २१
 कातरा न भवेयुस्तदर्थं तान् प्रति मा रोषयत । हे दासाः, यूयं २२
 सर्वविषये ऐहिकप्रभूनाम् आज्ञायाहिणो भवत दृष्टिगोचरीयसेवया
 मानवेभ्यो रोचितुं मा यतध्वं किन्तु सरलान्तःकरणैः प्रभो भीत्या
 कार्यं कुरुध्वं । यच्च कुरुध्वे तत् मानुषमनुद्दिश्य प्रभुम् उद्दिश्य २३
 प्रफुल्लमनसा कुरुध्वं, यतो वयं प्रभुतः स्वर्गाधिकाररूपं फलं लप्स्यामह २४
 इति यूयं जानीथ यस्माद् यूयं प्रभोः स्त्रीष्टस्य दासा भवथ ।
 किन्तु यः कश्चिद् अनुचितं कर्म करोति स तस्यानुचितकर्मणः फलं २५

१६ स्थायते तत्र कोऽपि पक्षपातो न भविष्यति । अपरञ्च हे अधिपतयः,
यूयं दासान् प्रति न्याय्यं यथार्थञ्चाचरणं कुरुध्वं युष्माकमप्येको-
ऽधिपतिः स्वर्गं विद्यत इति जानीत ।

४ १ यूयं प्रार्थनायां नित्यं प्रवर्त्तध्वं धन्यवादं कुर्वन्तस्तत्र प्रबुद्धा-
२ स्तिष्ठत च । प्रार्थनाकाले ममापि कृते प्रार्थनां कुरुध्वं, फलतः
३ स्त्रीष्टस्य यन्निगूढवाच्यकारणाद् अहं बद्धोऽभवं तत्प्रकाशाद्येश्वरो
४ यत् मदर्थं वाग्द्वारं कुर्व्यात्, अहञ्च यथोचितं तत् प्रकाशयितुं
५ शक्नुयाम् एतत् प्रार्थयध्वं । यूयं समर्थं बद्धमूढ्यं ज्ञात्वा वहिःस्थान्
६ लोकान् प्रति ज्ञानाचारं कुरुध्वं । युष्माकम् आलापः सर्वदानु-
७ यद्दसूचको लवणेन सुखादुश्च भवतु यस्मै यदुत्तरं दातव्यं तद्
युष्माभिरवगम्यतां ।

शेषकथनम् ।

- ० मम या दशास्ति तां तुखिकनामा प्रभौ प्रियो मम भ्राता
८ विश्वसनीयः परिचारकः सहदासश्च युष्मान् ज्ञापयिष्यति । स यद्
युष्माकं दशां जानीयात् युष्माकं मनांसि सान्त्वयेच्च तदर्थमेवाहं
९ तम् श्रीनीषिमनामानञ्च युष्मद्देशीयं विश्वस्तं प्रियञ्च भ्रातरं प्रेषितवान्
१० तौ युष्मान् अचर्यां सर्व्ववार्त्तां ज्ञापयिष्यतः । आरिष्टार्खनामा मम
सहवन्द्यौ वर्षबा भागिनेयो मार्का युष्टनाम्ना विख्यातो यीशुश्चैते
द्विजलचो भ्रातरो युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयन्ति, तेषां मध्ये
मार्कमधि यूयं पूर्व्वम् आज्ञापिताः स यदि युष्मात्समीपम्
११ उपतिष्ठेत् तर्हि युष्माभि र्गृह्यतां । केवलमेत ईश्वरराज्ये मम
१२ सान्त्वनाजनकाः सहकारिणोऽभवन् । स्त्रीष्टस्य दासो यो युष्मद्देशीय
द्वपक्राः स युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयति यूयश्चेश्वरस्य सर्व्वस्मिन्
मनोऽभिलाषे यत् सिद्धाः पूर्णञ्च भवेत तदर्थं स नित्यं प्रार्थनया

युष्माकं कृते यतते । युष्माकं लायदिकेयास्थितानां हियरापस्त्रि- १९
 स्थितानाञ्च भ्रातृणां हिताय सोऽतीव चेष्टत इत्यस्मिन् अहं तस्य
 साक्षी भवामि । लूकनामा प्रियस्त्रिकिस्सको दीमास्य युष्मभं २०
 नमस्कुर्वामि । यूयं लायदिकेयास्थान् भ्रातृन् नुम्फां तद्गृहस्थितां २५
 मण्डलौञ्च मम नमस्कारं ज्ञापयत । अपरं युष्मत्सन्निधौ पत्रस्यास्य २९
 पाठे कृते लायदिकेयास्यमण्डल्यामपि तस्य पाठो यथा भवेत्
 लायदिकेयाञ्च यत् पत्रं मया प्रहितं तद् यथा युष्माभिरपि
 पश्येत तथा चेष्टध्वं । अपरम् आखिष्णं वदत प्रभो र्थत् परिचर्या- १०
 पदं त्वयाप्रापि तत्साधनाय सावधानो भव । अहं पौलः स्वहस्ता- १८
 चरेण युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयामि यूयं मम बन्धनं स्मरत ।
 युष्मान् प्रत्यनुग्रहो भूयात् । आमेन ।

धिषलनीकिनः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य प्रथमं पत्रं ।

मङ्गलाचरणम् । धिषलनीकिनं प्रत्ययप्रत्याशाप्रमाचरणस्य प्रशंसनम् ।

- १ पौलः सिन्वानस्तीमधिषस्य पितुरीश्वरस्य प्रभो यीशुख्रीष्टस्य चाश्रयं प्राप्तं धिषलनीकीयमण्डलीं प्रति पत्रं लिखन्ति । अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुख्रीष्टस्य युष्मान् प्रत्यनुग्रहं शान्तिञ्च क्रियास्तां ।
- २ वयं सर्वेषां युष्माकं कृते नित्यम् ईश्वरं धन्यं वदामः प्रार्थना-
३ समये युष्माकं नामोच्चारयामः, अस्माकं तातस्वेश्वरस्य साक्षात् प्रभो यीशुख्रीष्टे युष्माकं विश्वासेन यत् कार्यं प्रेम्ना यः परिश्रमः
४ प्रत्याशया च या तितित्वा जायते तत् सर्वं निरन्तरं स्मरामश्च । हे प्रियभ्रातरः, यूयम् ईश्वरेणाभिरुचिता लोका इति वयं
५ जानीमः । यतोऽस्माकं सुसंवादः केवलशब्देन युष्मान् न प्रविश्य शक्त्या पविचेणात्मना महोत्साहेन च युष्मान् प्राविशत् । वयन्तु युष्माकं कृते युष्मन्मध्ये कीदृशा अभवाम तद् युष्माभिर्ज्ञायते ।
६ यद्यमपि बहुक्लेशभोगेन पविचेणात्मना दत्तेनानन्देन च वाक्यं
७ गृहीत्वास्माकं प्रभोश्चानुगामिनोऽभवत् । तेन माकिदनियाखाया-
देशयो र्यावन्तो विश्वाभिर्नो लोकाः सन्ति यूयं तेषां सर्वेषां
८ निदर्शनस्वरूपा जाताः । यतो युष्मत्तः प्रतिनादितया प्रभो वांश्चा माकिदनियाखायादेशौ व्याप्तौ केवलमेतन्नहि किन्वीश्वरे युष्माकं यो विश्वाद्यस्तस्य वार्त्ता सर्वत्राश्रावि, तस्मात् तत्र वाक्यकथनम्

अस्माकं निष्प्रयोजनं । यतो युष्मन्मध्ये वयं कौटुम्बं प्रवेशं प्राप्ता ६
 षूयञ्च कथं प्रतिमा विहाथेश्वरं प्रत्यावर्त्तध्वम् अमरं सत्यमीश्वरं
 सेवितुं मृतगणमध्याच्च तेनोत्थापितस्य पुत्रस्यार्थत आगामिक्रोधाद् १०
 अस्माकं निस्तारयितु र्थीशोः स्वर्गाद् आगमनं प्रतीक्षितुम् आर-
 भध्वम् एतत् सर्व्वं ते लोकाः स्वयम् अस्मान् ज्ञापयन्ति ।

हे भ्रातरः, युष्मन्मध्ये ऽस्माकं प्रवेशो निष्कलो न जात इति २ १
 यूयं स्वयं जानीथ । अपरं युष्माभि र्यथाश्रावि तथा पूर्वं २
 फिलिपीनगरे क्लिष्टा निन्दिताश्च सन्तोऽपि वयम् ईश्वराद् उत्साहं
 लब्धा वज्रयत्नेन युष्मान् ईश्वरस्य सुसंवादम् अबोधयाम । यतो- ४
 ऽस्माकम् आदेशो भ्रान्तेरशुचिभावाद् वोत्पन्नः प्रवचनयुक्तो वा
 न भवति । किन्त्वैश्वरेणास्मान् परीक्ष्य विश्वसनीयान् मत्वा च ४
 यद्दत् सुसंवादोऽस्मासु समर्थत तद्दद् वयं मानवेभ्यो न हरोचिष-
 माणाः किन्त्वस्मदन्तःकरणानां परीक्षकाथेश्वराय हरोचिषमाणा
 भाषामहे । वयं कदापि स्तुतिवादिनो नाभवामेति यूयं जानीथ ५
 कदापि क्लृप्तवस्त्रेण लोभं नाच्छादयामेत्यस्मिन् ईश्वरः साक्षी
 विद्यते । वयं स्त्रीष्टस्य प्रेरिता इव गौरवान्विता भवितुम् अग्रच्छ्याम ६
 किन्तु युष्मत्तः परस्माद् वा कस्मादपि मानवाद् गौरवं न लिप्त-
 माना युष्मन्मध्ये मृदुभावा भूत्वावर्त्तामहि । यथा काचिन्माता ७
 स्वकीयग्रिशून् पालयति तथा वयमपि युष्मान् कङ्कमाणा युष्मभं ८
 केवलम् ईश्वरस्य सुसंवादं तन्नहि किन्तु स्वकीयप्राणान् अपि दातुं
 मनोभिरभ्यलक्षाम, यतो यूयम् अस्माकं स्नेहपाचाण्यभवत । हे ८
 भ्रातरः, अस्माकं अमः क्लेशश्च युष्माभिः स्मर्य्यते युष्माकं कोऽपि
 यद् भारयस्तो न भवेत् तदर्थं वयं दिवानिशं परिश्राम्यन्तो
 युष्मन्मध्ये ईश्वरस्य सुसंवादमघोषयाम । अपरञ्च विश्वांसिनो युष्मान् १०

प्रति वयं कौटुकं पवित्रत्वव्यथार्थत्वनिर्दीप्तत्वाचारिणोऽभवामेत्यस्मिन्
 ११ ईश्वरो यूयञ्च साच्चिण आध्वे । अपरञ्च यदत् पिता खवासकान्
 १२ तदद् वयं युष्माकम् एकैकं जनम् उपदिष्टवन्तः सान्त्वितवन्तश्च, य
 ईश्वरः स्त्रीयराज्याय विभवाय च युष्मान् आहूतवान् तदुपयुक्ता-
 चरणाय युष्मान् प्रवर्तितवन्तश्चेति यूयं जानीथ ।

यिषलनीकौयानां स्वीर्यं पौलस्य श्रानन्दत्वम् ।

- १३ यस्मिन् समये यूयम् अस्माकं मुखाद् ईश्वरेण प्रतिश्रुतं वाक्यम्
 अलभध्वं तस्मिन् समये तत् मानुषाणां वाक्यं न मत्सेश्वरस्य
 वाक्यं मत्वा गृहीतवन्त इति कारणाद् वयं निरन्तरम् ईश्वरं
 धन्यं वदामः यतस्तद् ईश्वरस्य वाक्यम् इति सत्यं विश्वासिनां
 १४ युष्माकं मध्ये तस्य गुणः प्रकाशते च । हे भ्रातरः, स्त्रीष्टाश्रितवत्य
 ईश्वरस्य या मण्डल्यो यिहदादेशे सन्ति यूयं तासाम् अनुका-
 रिणोऽभवत, तद्भुक्ता लोकाश्च तदद् यिहदिलोकेभ्यस्तदद् यूयमपि
 १५ स्वजातीयलोकेभ्यो दुःखम् अलभध्वं । ते यिहदीयाः प्रभुं यीशुं
 भाववादिनश्च हतवन्तो ऽस्मान् दूरीकृतवन्तश्च, त ईश्वराय न
 १६ रोचन्ते सर्वेषां मानवानां विपत्ता भवन्ति च; अपरं परजातीय-
 लोकानां परित्राणार्थं तेषां मध्ये सुसंवादघोषणाद् अस्मान्
 प्रतिषेधन्ति चेत्यं स्त्रीयपापानां परिमाणम् उत्तरोत्तरं पूरयन्ति,
 किन्तु तेषाम् अन्तकारी क्रोधस्तान् उपक्रमते ।
- १७ हे भ्रातरः मनसा नहि किन्तु वदनेन कियत्कालं युष्मत्तो-
 ऽस्माकं विश्चेदे जाते वयं युष्माकं मुखानि द्रष्टुम् अत्याकाङ्क्षया
 १८ बद्ध यतितवन्तः । द्विरेककृत्वो वा युष्मत्समीपगमनयास्माकं विशेषतः
 पौलस्य ममाभिलाषोऽभवत् किन्तु श्रेतानोऽस्मान् निवारितवान् ।
 १९ यतोऽस्माकं का प्रत्याशा को वानन्दः किं वा स्नायकिरीटं ?

अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टसागमनकाले तत्सम्मुखस्था यूयं किं तन्न
भविष्यथ ? यूयम् एवास्माकं गौरवानन्दस्वरूपा भवथ । १०

अतोऽहं यदा सन्देहं पुनः सोढुं प्राग्रक्तुवं तदानीम् ३ १
आथीनीनगर एकाकी स्यातुं निश्चित्य स्वभ्रातरं ख्रीष्टस्य सुसंवादे १
सहकारिणश्चेत्परस्य परिचारकं तीमथियं युञ्जत्समीपम् अप्रेषयं ।
वर्तमानैः क्लेशैः कस्यापि चाञ्चल्यं यथा न जायते तथा ते त्वया २
स्थिरीक्रियन्तां स्वकीयधर्ममधि समाश्रास्यन्ताञ्चेति तम् आदिशं ।
वयमेतादृशे क्लेशे नियुक्ता आस्मह इति यूयं स्वयं जानीथ, ४
यतोऽस्माकं दुर्गति भविष्यतीति वयं युञ्जाकं समीपे स्थितिकाले-
ऽपि युञ्जान् अबोधयाम, तादृशमेव चाभवत् तदपि जानीथ ।
तस्मात् परीचकेण युञ्जासु परीचितेष्वस्माकं परिश्रमो विफलो ५
भविष्यतीति भयं सोढुं यदाहं नाग्रक्तुवं तदा युञ्जाकं विश्वासस्य
तत्त्वावधारणाय तम् अप्रेषयं । किन्त्वधुना तीमथियो युञ्जत्समीपाद् ६
अस्मत्सन्निधिम् आगत्य युञ्जाकं विश्वासप्रेमणी अग्रस्मान् सुवार्त्तां
ज्ञापितवान् वयञ्च यथा युञ्जान् स्मरामस्तथा यूयमप्यस्मान् सर्वदा
प्रणयेन स्मरथ द्रष्टुम् आकाङ्क्षन्ते चेति कथितवान् । हे भ्रातरः, ७
वार्त्ताभिमां प्राप्य युञ्जानधि विशेषतो युञ्जाकं क्लेशदुःखान्यधि
युञ्जाकं विश्वासाद् अस्माकं सान्त्वनाजायत; यतो यूयं यदि ८
प्रभाववतिष्ठथ तर्ह्यनेन वयम् अधुना जीवामः । वयञ्चास्मदीये-
श्वरस्य साक्षाद् युञ्जन्तो जातेन येनानन्देन प्रफुल्ला भवामस्तस्य
हृत्सन्धानन्दस्य योग्यरूपेणेश्वरं धन्यं वदितुं कथं शक्यामः ?
वयं येन युञ्जाकं वदनानि द्रष्टुं युञ्जाकं विश्वासे यद् अस्मिद्धं १०
विद्यते तत् सिद्धीकर्तुञ्च शक्यामस्तादृशं वरं दिवानिशं प्रार्थ-
यामहे । अस्माकं तातेनेश्वरेण प्रभुना यीशुख्रीष्टेन च युञ्ज- ११

११ त्वमीपगमनायास्माकं पन्था सुगमः क्रियतां । परस्परं सर्व्यांश्च
 प्रति युष्माकं प्रेम युष्मान् प्रति चास्माकं प्रेम प्रभुना वर्द्धतां
 १२ बद्धफलं क्रियताश्च । अपरमस्माकं प्रभु र्वीशुखौष्टः स्वकीयैः
 सर्वैः पवित्रलौकैः सार्द्धं यदागमिष्यति तदा यूयं यथास्माकं
 तातस्मेश्वरस्य सस्युखे पवित्रतया निर्दोषा भविष्यथ तथा युष्माकं
 मनांसि स्थिरीक्रियन्तां ।

धर्माचरणं कर्तुं विनयः ।

४ १ हे भ्रातरः, युष्माभिः कौटुम्ब आचरितव्यं ईश्वराय रोचितव्यञ्च
 तदध्यस्मन्तो या शिवा लब्धा तदनुसारात् पुनरतिग्रथं यत्नः
 १ क्रियतामिति वथं प्रभुयीशुना युष्मान् विनीयादिग्रामः । यतो वथं
 प्रभुयीशुना कौटुम्बोराज्ञा युष्मासु समर्पितवन्स्तद् यूयं जानीथ ।
 २ ईश्वरस्थायम् अभिलाषो यद् युष्माकं पवित्रता भवेत्, यूयं
 ३ व्यभिचाराद् दूरे तिष्ठत । युष्माकम् एकैको जनः स्वकीयं प्राणाधारं
 ४ पवित्रं मान्यञ्च रक्षतु, ये च परजातीया लोका ईश्वरं न जानन्ति
 ५ त इव तत् कामाभिलाषस्थाधीनं न करोतु । एतस्मिन् विषये
 कोऽप्यत्याचारी भूत्वा स्वभ्रातरं न वञ्चयतु यतोऽस्माभिः पूर्वं
 यथोक्तं प्रमाणीकृतञ्च तथैव प्रभुरेतादृशानां कर्मणां बभुषितं फलं
 ६ दास्यति । यस्माद् ईश्वरोऽस्मान् अशुचितायै नाहृतवान् किन्तु
 ७ पवित्रतायैवाहृतवान् । अतो हेतो यः कश्चिद् वाक्यमेतच्च गृह्णाति
 ८ स मनुष्यम् अवजानातीति . नहि येन स्वकीयात्मा युष्मदन्तरे
 समर्पितस्तम् ईश्वरम् एवावजानाति ।
 ९ भ्रातृषु प्रेमकरणमधि युष्मान् प्रति मम स्निह्यन्तं निष्प्रयोजनं
 १० यतो यूयं परस्परं प्रेमकरणायेश्वरशिचिता लोका आध्वे । हृत्ते
 माकिदनिथादेशे च यावन्तो भ्रातरः सन्ति तान् सर्वान् प्रति

युष्माभिस्तात् प्रेम प्रकाशयते तथापि हे भ्रातरः, वयं युष्मान्
 विनयामहे यूयं पुनर्बहुतरं प्रेम प्रकाशयत । अपरं ये वचिः- ११
 खितास्त्रेषां दृष्टिगोचरे युष्माकम् आचरणं यत् मनोरम्यं भवेत्
 कस्यापि वस्तुनश्चाभावो युष्माकं यन्न भवेत्, एतदर्थं यूयम् अस्मान्तो १२
 यादृशम् आदेशं प्राप्तवन्तस्तादृशं निर्विरोधाचारं कर्तुं स्वस्वकर्षणि
 मनांसि निधातुं निजकरैश्च कार्यं साधयितुं यतध्वं ।

प्रभुयौगोः पुनरागमनम् ।

हे भ्रातरः, निराशा अन्ये लोका इव यूयं यन्न शोचेध्वं तदर्थं १२
 महानिद्रागतान् लोकानधि युष्माकम् अज्ञानता मया नाभिलष्यते ।
 यौगु मृतवान् पुनरुत्थितवांश्चेति यदि वयं विश्वसामस्तर्हि यौगुम् १४
 आश्रितान् महानिद्राप्राप्तान् लोकानपौश्वरोऽवश्यं तेन सार्द्धम्
 आनेष्यति । यतोऽहं प्रभो वाक्येन युष्मान् इदं ज्ञापयामि ; अस्माकं मध्ये १५
 ये जनाः प्रभोरागमनं यावत् जीवन्तोऽवग्रेच्छन्ते ते महानिद्रितानाम्
 अणगामिनो न भविष्यन्ति ; यतः प्रभुः सिंहनादेन प्रधानस्वर्ग- १६
 दूतस्योच्चैः शब्देनेश्वरीयद्वारीवाद्येन च स्वयं स्वर्गाद् अवरोक्ष्यति तेन
 स्त्रीष्ठाश्रिता मृतलोकाः प्रथमम् उत्थास्यन्ति । अपरम् अस्माकं मध्ये १७
 ये जीवन्तोऽवग्रेच्छन्ते त आकाशे प्रभोः साक्षात्करणार्थं तैः सार्द्धं
 मेघवाहनेन हरिष्यन्ते ; इत्यञ्च वयं सर्व्वदा प्रभुना सार्द्धं स्थास्यामः ।
 अतो यूयम् एताभिः कथाभिः परस्परं सान्त्वयत । १८

हे भ्रातरः, कालान् समयांश्चाधि युष्मान् प्रति मम लिखनं ५ १
 निष्प्रयोजनं, यतो रात्रौ यादृक् तस्करस्तादृक् प्रभो र्दिनम् २
 उपस्थास्यतीति यूयं स्वयमेव सम्यग् जानीथ । गान्ति निर्व्विघ्नत्वञ्च ३
 विद्यत इति यदा मानवा वदिष्यन्ति तदा प्रसववेदना यदद्
 गर्भिणीम् उपतिष्ठति तदद् अकस्माद् विनाशस्तान् उपस्थास्यति

- ४ तैरुद्धारो न लप्स्यते । किन्तु हे भ्रातरः, यूयम् अन्धकारेणावृता
- ५ न भवथ तस्मात् तद्दिनं तस्कर इव युष्मान् न प्राप्स्यति । सर्व्वे यूयं
- दौमिः सन्ताना दिवायास्य, सन्ताना भवथ वयं निशावंशास्तिमिरवंशा
- ६ वा न भवामः । अतोऽपरे यथा निद्रागताः सन्ति तदद् अस्माभि
- ७ र्ण भवितव्यं किन्तु जागरितव्यं सचेतनैश्च भवितव्यं । ये निद्रान्ति
- ते निशायामेव निद्रान्ति ये च मत्ता भवन्ति ते रजन्यामेव
- ८ मत्ता भवन्ति । किन्तु वयं दिवसस्य वंशा भवामः ; अतोऽस्माभि
- र्वचसि प्रत्ययप्रेमरूपं कवचं शिरसि च परिचाणाशारूपं शिरस्यं
- ९ परिधाय सचेतनैर्भवितव्यं । यत ईश्वरोऽस्मान् क्रोधे न नियुज्यास्माकं
- १० प्रभुना यौशुखीष्टेन परिचाणस्याधिकारे नियुक्तवान्, जायतो
- निद्रागता वा वयं यत् तेन प्रभुना सह जीवामस्तदर्थं सोऽस्माकं
- ११ हते प्राणान् त्यक्तवान् । अतएव यूयं यदत् कुरुथ तदत् परस्परं
- सान्त्वयत सुस्थिरीकुरुध्वञ्च ।
- १२ हे भ्रातरः, युष्माकं मध्ये ये जनाः परिश्रमं कुर्वन्ति प्रभो
- र्नास्मा युष्मान् अधितिष्ठन्त्युपदिशन्ति च तान् यूयं सख्यन्ध्वं ।
- १३ स्वकर्षहेतुना च प्रेम्ना तान् अतीवादृयध्वमिति मम प्रार्थना,
- १४ यूयं परस्परं निर्विरोधा भवत । हे भ्रातरः, युष्मान् विनयामहे
- यूयम् अविहिताचारिणो लोकान् भर्त्सयध्वं, चुद्रमनसः सान्त्वयत,
- १५ दुर्बलान् उपकुरुत, सर्वान् प्रति सहिष्णवो भवत च । अपरं
- कमपि प्रत्यनिष्टस्य फलम् अनिष्टं केनापि यच्च क्रियेत तदर्थं
- सावधाना भवत, किन्तु परस्परं सर्वान् मानवांस्य प्रति नित्यं
- १६ हिताचारिणो भवत ! सर्वदानन्दत । निरन्तरं प्रार्थनां कुरुध्वं ।
- १७ सर्वविषये हतज्ञतां स्त्रीकुरुध्वं यत एतदेव स्त्रीष्टयौशुना युष्मान्
- १८ प्रति प्रकाशितम् ईश्वराभिमतं । पवित्रम् आत्मानं न निर्व्यापयत ।

भाववाणीं नावजानौत । सर्वाणि परीक्ष्य यद् भद्रं तदेव धारयत । १९
 यत् किमपि पापरूपं भवति तस्माद् दूरं तिष्ठत । शान्तिदायक १९
 ईश्वरः स्त्रयं युष्मान् सम्पूर्णत्वेन पवित्रान् करोतु, अपरम् अस्मत्प्रभो
 यौशुखीष्टस्यागमनं यावद् युष्माकम् आत्मानः प्राणाः शरीराणि
 च निखिलानि निर्दोषत्वेन रक्ष्यन्तां । यो युष्मान् आङ्गयति स १४
 विश्वसनीयोऽतः स तत् साधयिष्यति ।

हे भ्रातरः, अस्माकं कृते प्रार्थनां कुरुध्वं । पवित्रचुम्बनेन सर्वांन् १५
 भ्रातृन् प्रति सत्कुरुध्वं । पत्रमिदं सर्वेषां पवित्राणां भ्रातृणां अति- १७
 गोचरे युष्माभिः पद्यतामिति प्रभो नाम्ना युष्मान् प्रपद्यामि । अस्माकं १८
 प्रभो यौशुखीष्टस्यानुग्रहो युष्मासु भूयात् । अमेन् ।

थिषलनीकिनः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य द्वितीयं पत्रं ।

मङ्गलाचरणम् । प्रभुधीशो द्वितीयमागमनस्य कथनम् ।

- १ पौलः सिल्वानस्त्रीमथियस्येतिनामानो वयम् अस्मदीयतातम् ईश्वरं प्रभुं यीशुख्रीष्टञ्चाश्रितां थिषलनीकिनां मण्डलीं प्रति पत्रं लिखामः । अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुख्रीष्टस्य युष्मास्वतुषहं शान्तिञ्च क्रियास्तां ।
- २ हे भ्रातरः, युष्माकं कृते सर्व्वदा यथायोग्यम् ईश्वरस्य धन्यवादोऽस्माभिः कर्त्तव्यः, यतो हेतो र्युष्माकं विश्वास उत्तरोत्तरं वर्द्धते परस्परम् एकैकस्य प्रेम च वङ्गफलं भवति । तस्माद् युष्माभि र्यावन्त उपद्रवक्लेशाः सञ्चान्ते तेषु यद् धैर्य्यं यस्य विश्वासः प्रकाश्यते
- ३ तत्कारणाद् वयम् ईश्वरीयमण्डलीषु युष्माभिः स्नाषामहे । तस्येश्वरस्य न्यायविचारस्य प्रमाणं भवति यतो यूयं यस्य कृते दुःखं सहध्वं
- ४ तस्येश्वरौयराज्यस्य योग्या भवथ । यतः स्वकीयस्वर्गदूतानां बलैः सहितस्य प्रभो यीशोः स्वर्गाद् आगमनकाले युष्माकं क्लेशकेभ्यः
- ५ क्लेशेन फलदानं सार्द्धमस्माभिश्च क्लिश्यमानेभ्यो युष्मभ्यं शान्तिदानम्
- ६ ईश्वरेण न्याय्यं भोक्ष्यते ; तदानीम् ईश्वरानभिज्ञेभ्योऽस्मत्प्रभो यीशुख्रीष्टस्य सुसंवादापाहर्कैभ्यश्च लोकेभ्यो जाज्वल्यमानेन वङ्गना
- ७ समुचितं फलं यीशुना दास्यते ; ते च प्रभो र्वदनात् पराक्रम-
- १० युक्तविभवाच्च सदातनविनाशरूपं दण्डं लप्स्यन्ते, किन्तु तस्मिन् दिने स्वकीयपवित्रलोकेषु विराजितं युष्मान् अपरांसु सर्व्वान् विश्वासि-

लोकान् विश्वापयितुञ्च स आगमिष्यति यतोऽस्माकं प्रमाणे युष्माभिं
 विश्वासोऽकारि । अतोऽस्माकम् ईश्वरो युष्मान् तस्याङ्गानस्य योग्यान् ११
 करोतु सौजन्यस्य शुभफलं विश्वासस्य गुणञ्च । आक्रमेण साधयत्विति
 प्रार्थनास्माभिः सर्व्वदा युष्मन्निमित्तं क्रियते, यतस्तथा सत्यस्माकम्
 ईश्वरस्य प्रभो रींशुखीष्टस्य चानुग्रहाद् अस्मत्प्रभो रींशुखीष्टस्य १२
 नाञ्चो गौरवं युष्मासु युष्माकमपि गौरवं तस्मिन् प्रकाश्रिष्यते ।

पापपुरुषस्य निर्णयः ।

हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभो रींशुखीष्टस्यागमनं तस्य समीपे- २ १
 ऽस्माकं संस्थितिञ्चाधि वयं युष्मान् इदं प्रार्थयामहे, प्रभोस्तद् २
 दिनं प्रायेणोपस्थितम् इति यदि कश्चिद् आत्मना वाचा वा
 पत्रेण वास्माकम् आदेशं कल्पयन् युष्मान् गदति तर्हि यूयं तेन
 चञ्चलमनस उद्विग्नस्य न भवत । केनापि प्रकारेण कोऽपि ३
 युष्मान् न वञ्चयत यतस्तस्माद् दिनात् पूर्वं धर्मलोपेनोपस्थातव्यं,
 यस्य जनो विपत्तां कुर्व्वन् सर्व्वस्माद् देवात् पूजनीयवस्तुतश्चोत्स्यते ४
 स्मम् ईश्वरमिव दर्शयन् ईश्वरवद् ईश्वरस्य मन्दिर उपवेक्ष्यति च
 तेन विनाशपात्रेण पापपुरुषेणोदेतव्यं । यदाहं युष्माकं सन्निधावासं ५
 तदानीम् एतद् अकथयमिति यूयं किं न स्मरथ ? साम्प्रतं स ६
 येन निवार्य्यते तद् यूयं जानीथ, किन्तु स्वसमये तेनोदेतव्यं ।
 विधर्मस्य निगूढो गुण इदानीमपि फलति किन्तु यस्तं निवारयति ७
 सोऽद्यापि दूरीकृतो नाभवत् । तस्मिन् दूरीकृते स विधर्म्युदेष्यति ८
 किन्तु प्रभु रींशु स्वसुखपवनेन तं विध्वंसयिष्यति निजोपस्थिते-
 स्तेजसा विनाशयिष्यति च । श्रैतानस्य शक्तिप्रकाशनाद् विनाशमा- ९
 नानां मध्ये सर्व्वविधाः प्रभावसिद्धाः क्रिया भ्रमिका न्यभिज्ञानानि
 लक्षणान्यधर्मजाता सर्व्वविधप्रतारणा च तस्योपस्थितेः फलं भवि-

- १० ध्यति; यतो हेतोस्ते परिचाणप्राप्तये सत्यधर्मस्थानुरागं न गृहीत-
 ११ वन्तस्तस्मात् कारणाद् ईश्वरेण तान् प्रति भ्रान्तिकरमायायां
 १२ प्रेषितायां ते मृषावाक्ये/विश्वसिष्यन्ति । यतो यावन्तो मानवाः
 सत्यधर्मं न विश्वस्याधर्मण तुष्यन्ति तैः सर्वैर्दण्डभाजनैर्भवितव्यं ।

प्रभो स्थिरं स्यातु निवेदनम् ।

- १३ हे प्रभो प्रिया भ्रातरः, युष्माकं कृत ईश्वरस्य धन्यवादो-
 ऽस्माभि सर्व्वदा कर्त्तव्यो यत ईश्वर आ प्रथमाद् आत्मनः
 पावनेन सत्यधर्मं विश्वासेन च परिचाणार्थं युष्मान् वरीतवान्
 १४ तदर्थञ्चास्माभि घौषितेन सुसंवादेन युष्मान् आह्वयास्माकं प्रभो
 र्थीशुखीष्टस्य तेजमोऽधिकारिणः करिष्यति ।
 १५ अतो हे भ्रातरः, यूयम् अस्माकं वाक्यैः पत्रैश्च यां शिचां
 १६ लब्धवन्तस्तां कृत्वां शिचां धारयन्तः सुस्थिरा भवत । अस्माकं
 प्रभु र्थीशुखीष्टस्तात ईश्वरस्वार्थतो यो युष्मासु प्रेम कृतवान्
 नित्याञ्च सान्त्वनाम् अनुग्रहेणोत्तमप्रत्याशाञ्च युष्मभ्यं दत्तवान्
 १७ स स्वयं युष्माकम् अन्तःकरणानि सान्त्वयतु सर्व्वस्मिन् मद्वाक्ये
 सत्कर्म्मणि च सुस्थिरौकरोतु च ।

- ३ हे भ्रातरः, शेषे वदामि, यूयम् अस्मभ्यमिदं प्रार्थयध्वं यत्
 प्रभो वाक्यं युष्माकं मध्ये यथा तथैवान्यत्रापि प्रचरेत् मान्यञ्च
 १ भवेत्; यच्च वयम् अविवेचकेभ्यो दुष्टेभ्यश्च लोकेभ्यो रचां
 २ प्राप्तुयाम यतः सर्व्वेषां विश्वासो न भवति । किन्तु प्रभु र्विश्वास्थः
 स एव युष्मान् स्थिरौकरिष्यति दुष्टस्य कराद् उद्धरिष्यति च ।
 ४ यूयम् अस्माभि र्थंद् आदिश्रथ्ये तत् कुक्ष्य करिष्यथ चेति
 ५ विश्वासो युष्मानधि प्रभुनास्माकं जायते । ईश्वरस्य प्रेम्नि खीष्टस्य
 सहिष्णुतायाञ्च प्रभुः स्वयं युष्माकम् अन्तःकरणानि विनयतु ।

हे भ्रातरः, अस्मत्प्रभो यीशुख्रीष्टस्य नाम्ना वयं युष्मान् इदम् १
 आदिशामः, अस्मात्तो युष्माभि र्यां शिक्षालम्नि तां विहाय कसिद्
 भ्राता यद्यविहिताचारं करोति तर्हि धूयं तस्मात् पृथग् भवत ।
 यतो वयं युष्माभिः कथम् अनुकर्त्तव्यास्तद् धूयं स्वयं जानीथ । ७
 युष्माकं मध्ये वयम् अविहिताचारिणो नाभवाम, विनामूर्खं ८
 कस्याप्यन्नं नाभुञ्जहि किन्तु कोऽपि यद् अस्माभि र्भरिष्यतो न
 भवेत् तदर्थं अमेण क्लेशेन च दिवानिग्रं कार्यम् अकुर्त्त । अत्रा- ९
 स्माकम् अधिकारो नास्तीत्यं नहि किन्त्वस्माकम् अनुकरणाय
 युष्मान् दृष्टान्तं दर्शयितुम् इच्छन्तस्तद् अकुर्त्त । यतो येन कार्यं १०
 न क्रियते तेनाहारोऽपि न क्रियतामिति वयं युष्मात्समीपं उप-
 स्थितिकालेऽपि युष्मान् आमिशाम । युष्मन्मध्येऽविहिताचारिणः ११
 कोऽपि जना विद्यन्ते ते च कार्यम् अकुर्वन्त आसत्याम् आचर-
 न्तीन्यस्माभिः श्रूयते । तादृशान् लोकान् अस्मत्प्रभो यीशुख्रीष्टस्य १२
 नाम्ना वयम् इदम् आदिशाम आज्ञापयामस्व, ते शान्तभावेन
 कार्यं कुर्वन्तः स्वकीयमन्नं भुञ्जतां । अपरं हे भ्रातरः, धूयं १३
 सदाचरणे न क्लाम्यत । यदि च कसिदेतत्पत्रे लिखिताम् अस्माकम् १४
 आज्ञां न गृह्णाति तर्हि धूयं तं मानुषं लक्षयत तस्य संसर्गं त्यजत
 च तेन स चपिष्यते । किन्तु तं न शत्रु मन्यमाना भ्रातरमिव ५
 चेतयत । शान्तिदाता प्रभुः सर्व्वत्र सर्व्वथा युष्मभ्यं शान्तिं देयात् । १६
 प्रभु युष्माकं सर्व्वेषां सङ्गी भूयात् ।

नमस्कार एष पौलस्य मम करेण लिखितोऽभूत् सर्व्वस्मिन् १७
 पत्र एतन्मम चिह्नम् एतादृशैरक्षरै र्मया लिख्यते । अस्माकं प्रभो १८
 यीशुख्रीष्टस्यानुग्रहः सर्व्वेषु युष्मासु भूयात् । अमेण् ।

तीमथियं प्रति पौलस्य प्रेरितस्य प्रथमं पत्रं ।

मङ्गलाचरणम् । तीमथियं प्रति आदेशः ।

- १ अस्माकं चाणकर्तुरीश्वरस्यास्माकं प्रत्याशाभूमेः प्रभो यीशु-
ख्रीष्टस्य साजानुसारतो यीशुख्रीष्टस्य प्रेरितः पौलः स्वकीयं सत्यं
धर्मपुत्रं तीमथियं प्रति पत्रं लिखति । अस्माकं तात ईश्वरोऽस्माकं
प्रभु यीशुख्रीष्टस्य त्वयि अनुग्रहं दयां शान्तिञ्च कुर्यास्तां ।
- २ माकिदनियादेशे मम गमनकाले त्वम् इफिषनगरे तिष्ठन्
इतरशिवा न ग्रहीतव्या, अनन्तेषुपाख्यानेषु वंशावलिषु च युष्माभि
३ र्मनो न निवेशितव्यम् इति काश्चित् लोकान् यद् उपदिशेरेतत्
मयादिष्टोऽभवः, यतः सर्वैरेतैर्विश्वासयुक्तेश्वरीयनिष्ठा न जायते
४ किन्तु विवादो जायते । उपदेशस्य त्वभिप्रेतं फलं निर्मूलान्तःकरणेन
५ सत्संबेदेन निष्कपटविश्वासेन च युक्तं प्रेम । केचित् जनाश्च सर्वा-
६ ष्छेतानि विहाय निरर्थककथानाम् अनुगमनेन विपथगामिनो-
७ ऽभवन्, यद् भाषन्ते यच्च निश्चिन्वन्ति तन्न बुध्यमाना व्यवस्थोप-
८ देष्टारो भवितुम् इच्छन्ति । स व्यवस्था यदि योग्यरूपेण गृह्यते
९ तर्ह्युत्तमा भवतीति वयं जानीमः । अपरं सा व्यवस्था धार्मिकस्य
विरुद्धा न भवति किन्त्वधार्मिको ऽवाधो दुष्टः पापिष्ठो ऽपवित्रो
१० ऽशुचिः पिष्टहन्ता माट्टहन्ता नरहन्ता वेश्यागामी पुंमैथुनी मनुष्य-
विक्रेता मिथ्यावादी मिथ्याग्रपथकारी च सर्वेषामेतेषां विरुद्धा,
११ तथा सच्चिदानन्देश्वरस्य यो विभवयुक्तः सुसंवादो मयि समर्पित-

सदनुयायिहितोपदेशस्य विपरीतं यत् किञ्चिद् भवति तद्विरुद्धा
सा व्यवस्थेति तद्वाहिणा ज्ञातव्यं ।

पौलं प्रति यौगोः प्रथम ।

मह्यं शक्तिदाता योऽस्माकं प्रभुः ख्रीष्टयीशुस्तमहं धन्यं वदामि । ११
यतः पुरा निन्दक उपद्रावी हिंसकश्च भूत्वाप्यहं तेन विश्वासो १२
ऽमन्ये परिचारकत्वे न्ययुज्ये च । तद् अविश्वासाचरणम् अज्ञानेन
मया कृतमिति हेतोरहं तेनानुकम्पितोऽभवम् । अपरं ख्रीष्टे यौगो १५
विश्वासप्रेमभ्यां सहितोऽस्मात्प्रभोरनुग्रहो ऽतीव प्रचुरोऽभवत् । पापिनः १५
परिचातुं ख्रीष्टो यीशु जंगति समवतीर्णोऽभवत्, एषा कथा
विश्वसनीया सर्व्वै र्गहणीया च । तेषां पापिनां मध्येऽहं प्रथम १६
आसं किन्तु ये मानवा अनन्तजीवनप्राप्त्यर्थं तस्मिन् विश्वसिष्यन्ति
तेषां दृष्टान्ते मयि प्रथमे यीशुना ख्रीष्टेन खकीया कृत्वा
चिरसहिष्णुता यत् प्रकाश्यते तदर्थमेवाहम् अनुकम्प्यां प्राप्तवान् । १७
अनादिरचयोऽदृश्यो राजा योऽद्वितीयः सर्व्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं
महिमा चानन्तकालं यावद् भूयात् । अमेन ।

हे पुत्र तीमथिय लयि यानि भाववाक्यानि पुरा कथितानि १८
तदनुसाराद् अहम् एनमादेशं लयि समर्पयामि, तस्याभिप्रायोऽयं
यत्त्वं तै वाक्यैरुक्तमयुद्धं करोषि विश्वासं सत्सवेदश्च धारयसि
च । अनयोः परित्यागात् केषाञ्चिद् विश्वासतरो भग्नाभवत् । १९
ऽमिनायसिकन्दरौ तेषां यौ द्वौ जनौ, तौ यद् धर्मनिन्दां पुन २०
र्न कर्त्तुं शिञ्चेते तदर्थं मया शैतानस्य करे समर्पितौ ।

प्रार्थनासधि शिक्षा ।

मम प्रथम आदेशोऽयं, प्रार्थनाविनयनिवेदनधन्यवादाः कर्त्त- २ १
व्याः, सर्व्वेषां मानवानां कृते विशेषतो वयं यत् शान्तलेन निर्व्वि- १

- रोधत्वेन चेश्वरभक्तिं विनीतत्वञ्चाचरन्तः कालं यापयामस्तदर्थं
 २ नृपतीनाम् उच्चपदस्थानाञ्च कृते ते कर्त्तव्याः । यतोऽस्माकं तारक-
 ४ खेश्वरस्य साक्षात् तद्देवोत्तमं ग्राह्यञ्च भवति, स सर्व्वेषां मानवानां
 ५ परित्राणं सत्यज्ञानप्राप्तिञ्चेच्छति । यत एकोऽद्वितीय ईश्वरो विद्यते
 किञ्चेश्वरे मानवेषु चैकोऽद्वितीयो मध्यस्थः स नरावतारः स्त्रीष्टो
 ६ यीशु विद्यते यः सर्व्वेषां मुक्ते मूल्यम् आत्मदानं कृतवान् । एतेन
 ७ येन प्रमाणेनोपयुक्ते समये प्रकाशितव्यं, तद्घोषयिता दूतो विश्वासे
 सत्यधर्मं च भिन्नजातीयानाम् उपदेशकञ्चाहं न्ययुज्ये, एतदहं
 स्त्रीष्टस्य नाम्ना यथातथ्यं वदामि नानृतं कथयामि ।
 ८ अतो ममाभिमतमिदं पुरुषैः क्रोधसन्देहौ विना पवित्रकरण
 ९ उत्तोन्य सर्व्वस्मिन् स्थाने प्रार्थना क्रियतां । तदत् नार्थ्याऽपि-
 सन्नञ्जाः संयतमनसश्च सत्यो योग्यमाश्वादनं परिदधतु किञ्च
 केशसंस्कारैः कणकमुक्ताभिर्महार्घ्यपरिच्छदैश्चात्मभूषणं न कुर्व्वत्यः
 १० स्त्रीकृतेश्वरभक्तीनां योषितां योग्यैः सत्कर्म्मभिः स्वभूषणं कुर्व्वतां ।
 ११ नारी सम्पूर्णविनीतत्वेन निर्व्विरोधं शिञ्चतां । नार्थ्याः शिञ्चादानं
 १२ पुरुषायाञ्चादानं वाहं नानुजानामि तथा निर्व्विरोधत्वम् आचरि-
 १३ तव्यं । यतः प्रथमम् आदमस्ततः परं हवायाः सृष्टिर्बभूव ।
 १४ किञ्चादम् भ्रान्तियुक्तो नाभवत् योषिदेव भ्रान्तियुक्ता भूत्वात्या-
 १५ चारिणी बभूव । तथापि नारीगणो यदि विश्वासे प्रेम्नि पवित्रतायां
 संयतमनसि च तिष्ठति तर्ह्यपत्यप्रसववर्त्मना परित्राणं प्रष्यति ।

अध्यक्षपरिचारकयोर्विषयः ।

- ३ १ यदि कश्चिद् अध्यक्षपदम् आकाङ्क्षते तर्हि स उत्तमं कर्म
 २ लिप्सत इति सत्यं । अतोऽध्यक्षेणानिन्दितेनैकस्या योषितो भर्त्ता
 परिमितभोगेन संयतमनसा सभ्येनातिथिसेवकेन शिञ्चणे निपुणेन

न मद्यपेन न प्रहारकेण किन्तु मृदुभावेन निर्विवादेन निर्लोभेन १
 स्त्रपरिवाराणाम् उत्तमशासकेन पूर्णविनीतत्वाद् वश्यानां सन्तानानां ४
 नियन्त्रा च भवितव्यं । यत आत्मपरिवारान् ासितुं यो न शक्नोति ५
 तेनेश्वरस्य मण्डल्यास्तत्त्वावधारणं कथं कारिष्यते ? अपरं स गर्वितो ६
 भूत्वा यत् श्रैतान इव दण्डयोग्यो न भवेत् तदर्थं तेन नवश्रियेण ७
 न भवितव्यं । यच्च निन्दार्यां श्रैतानस्य जाले च न पतेत् तदर्थं ८
 तेन वह्निःस्थलोकानामपि मध्ये सुख्यातियुक्तेन भवितव्यं ।

तद्वत् परिचारकैरपि विनीतैर्द्विविधवाक्यरहितैर्बहुमद्यपाने- ८
 ऽनासक्तैर्निर्लोभैश्च भवितव्यं, निर्मलसंवेदेन च विश्वासस्य निगूढ- ९
 वाक्यं धारितव्यञ्च । अग्रे तेषां परीक्षा क्रियतां ततः परम् अनि- १०
 न्दिता भूत्वा ते परिचर्यां कुर्वन्तु । अपरं योषिद्धिरपि विनी- ११
 ताभिरनपवादिकाभिः सतर्काभिः सर्वत्र विश्वास्याभिश्च भवितव्यं ।
 परिचारका एकैकयोषितो भर्तारो भवेयुः, निजसन्तानानां परिज- १२
 नानाञ्च सुशासनं कुर्युश्च । यतः सा परिचर्या यैर्भद्ररूपेण साध्यते ते १३
 श्रेष्ठपदं प्राप्नुवन्ति स्त्रीष्टे यौगौ विश्वासेन महोत्सुका भवन्ति च ।

स्त्रीश्रीयमखली जीवन्तेश्वरस्य गृहम् ।

त्वां प्रत्येतत्पत्रलेखनसमये शीघ्रं त्वत्समीपगमनस्य प्रत्याशा १४
 मम विद्यते । यदि वा बिलम्बेद्य तर्हीश्वरस्य गृहेऽर्थतः सत्यधर्मास्य १५
 स्तम्भभिन्निमूलखरूपायाम् अमरेश्वरस्य मण्डल्यां त्वया कीदृश
 आचारः कर्त्तव्यस्तत् ज्ञातुं शक्यते । अपरं यस्य महत्त्वं सर्वस्वीकृतम् १६
 ईश्वरभक्तेस्तत् निगूढवाक्यमिदम् ईश्वरो मानवदेहे प्रकाशित आत्मना
 धार्मिकीकृतो दूतैः सन्दृष्टः सर्वजातीयानां निकटे घोषितो जगतो
 विश्वासपात्रीभूतस्तेजःप्राप्तये स्वर्गं नीतश्चेति ।

अथ्यसोपयुक्तव्यवहारः ।

- ४ १ पवित्र आत्मा स्यष्टम् इदं वाक्यं वदति चरमकाले कतिपय-
 २ लोका वक्त्रिनाङ्कितत्वम् कठोरमनसां कापस्याद् अनृतवादिनां
 ३ विवाहनिषेधकानां भक्ष्यविशेषनिषेधकानाञ्च भृतस्वरूपाणां शिष्याणां
 भ्रमकात्मनां वाक्येषु च मनांसि निवेश्य धर्माद् भ्रंशियन्ते ।
 ४ तानि तु भक्ष्याणि विश्वासिनां स्त्रीकृतसत्यधर्माणाञ्च धन्यवाद-
 सहिताय भोगादेश्वरेण ससृजिरे । यत ईश्वरेण यद्यत् सृष्टं तत्
 सर्व्वम् उत्तमं यदि च धन्यवादेन भुज्यते तर्हि तस्य किमपि
 ५ नाग्राह्यं भवति, यत ईश्वरस्य वाक्येन प्रार्थनया च तत् पवित्री-
 ६ भवति । एतानि वाक्यानि यदि त्वं भ्रातृन् ज्ञापयेत्तर्हि यीशु-
 स्त्रीष्टस्योत्तमः परिचारको भविष्यसि यो विश्वासो हितोपदेशश्च
 लया गृहीतस्तदीयवाक्यैराप्यायिष्यसे च ।
 ७ यान्युपख्यानानि दुर्भावानि वृद्धयोषितामेव योग्यानि च
 ८ तानि त्वया विसृज्यन्ताम् ईश्वरभक्तये यत्नः क्रियताञ्च । यतः
 प्रारौरिको यत्नः स्वल्पफलदो भवति किन्त्वैश्वरभक्तिरैहिकपार-
 ९ त्रिकजीवनयोः प्रतिज्ञायुक्ता सती सर्व्वत्र फलदा भवति । वाक्य-
 मेतद् विश्वसनीयं सर्व्वैर्गृहणीयञ्च वयञ्च तदर्थमेव आम्हामो
 १० निन्दां भुञ्जहे च । यतो हेतोः सर्व्वमानवानां विशेषतो विश्वासिनां
 ११ चाता योऽस्मर ईश्वरस्तस्मिन् वयं विश्वसामः । त्वम् एतानि वाक्यानि
 १२ प्रचारय समुपदिश च । अल्पवयंष्कलात् केनाप्यवज्ञेयो न भव
 किन्त्वाक्षापेनाचरणेन प्रेक्षा संदात्मत्वेन विश्वासेन शुचित्वेन च विश्वा-
 १३ सिनाम् आदर्शा भव । यावन्नाहम् आगमिष्यामि तावत् त्वं पाठे
 १४ चेतयने उपदेशे च मनो निधत्स्व । प्राचीनगणहस्तार्पणसहितेन
 भाववाच्या यद्दानं तुभ्यं विश्राणितं तवान्तःस्थे तस्मिन् दाने शिथिलमना

मा भव । एतेषु मनो निवेशय, एतेषु वर्त्तस्व, इत्यस्य सर्व्वविषये तव १५
गुणवृद्धिः प्रकाशतां । स्वस्मिन् उपदेशे च सावधानो भूत्वावतिष्ठस्व १६
तत् कृत्वा त्वयात्मपरिचरणं श्रोतृणाञ्च परिचरणं साधयिष्यते ।

त्वं प्राचीनं न भर्त्सय किन्तु तं पितरमिव यूनस्य भ्रातृनिव ५ १
वृद्धाः स्त्रियस्य मातृनिव युवतीस्य पूर्णशुचिनेन भगिनोरिव १
विनयस्व ।

मण्डलीव्यविधवाविधयिणी शिक्षा ।

अपरं सत्यविधवाः सम्बन्धस्व । कस्याश्चिद् विधवाया यदि २
पुत्राः पौत्रा वा विद्यन्ते तर्हि ते प्रथमतः स्त्रीयपरिजनान् सेवितुं ४
पित्रोः प्रत्युपकर्त्तुञ्च शिक्षन्तां यतस्तदेवेश्वरस्य साक्षाद् उत्तमं ५
शास्त्रञ्च कर्म । अपरं या नारी सत्यविधवा नाथहीना चास्ति ५
सा ईश्वरस्याश्रये तिष्ठन्ती दिवानिशं निवेदनप्रार्थनाभ्यां कालं ६
यापयति । किन्तु या विधवा सुखभोगासक्ता सा जीवत्यपि मृता ६
भवति । अतएव ता यद् अनिन्दिता भवेयुस्तदर्धम् एतानि त्वया ७
निदिश्यन्तां । यदि कश्चित् स्वजातीयान् लोकान् विशेषतः स्त्रीय- ८
परिजनान् न पालयति तर्हि स विश्वासाद् भ्रष्टोऽविश्वासिनो- ८
ऽप्यधमस्य भवति । विधवावर्गे यस्या गणना भवति तथा षष्टि- ९
वत्सरेभ्यो न्यूनवयस्कृथा न भवितव्यं ; अपरं पूर्व्वम् एकस्वामिका १०
भूत्वा सा यत् शिशुपोषणेनातिथिसेवनेन पवित्रलोकानां चरण- १०
प्रक्षालनेन क्लिष्टानाम् उपकारेण सर्व्वविधसत्कर्मचारणेन च सत्कर्म- ११
करणात् सुख्यातिप्राप्ता भवेत् तदप्यावश्यकं । किन्तु युवती ११
विधवा न गृह्णाण यतः स्त्रीष्टस्य वैपरीत्येन तासां दर्पे जाते १२
ता विवाहम् इच्छन्ति । तस्माच्च पूर्व्वधर्मं परित्यज्य दण्डनीया १२
भवन्ति । अनन्तरं ता गृह्णाद् गृहं पर्य्यटक्य आसक्तं शिक्षन्ते १३

केवलमालस्यं नहि किन्त्वनर्थकाल्पापं पराधिकारचर्चाञ्चापि शिच-
 १४ माणा अनुचितानि वाक्यानि भाषन्ते । अतो ममेच्छेयं युवत्यो
 विधवा विवाहं कुर्वन्तम् अपत्यवत्यो भवन्तु गृहकर्मा कुर्वन्ताञ्चेत्यं
 १५ विपचाय किमपि निन्दादारं न ददतु । यत इतः पूर्वम् अपि
 १६ काश्चित् ग्रैतानस्य पश्चाद्गामिन्यो जाताः । अपरं विश्वाभिन्धा
 विश्वाभिन्नो वा कस्यापि परिवाराणां मध्ये यदि विधवा विद्यन्ते
 तर्हि स ताः प्रतिपालयतु तस्मात् मण्डल्यां भारेऽनारोपिते
 सत्यविधवानां प्रतिपालनं कर्तुं तथा शक्यते ।

नानाविधोपदेशः ।

१७ ये प्राञ्चः मण्डलीं सम्यग् अधितिष्ठन्ति विशेषत ईश्वरवाक्ये-
 नोपदेशेन च ये यत्नं विदधते ते द्विगुणस्यादरस्य योग्या
 १८ मान्यन्तां । यस्मात् शास्त्रे लिखितमिदमास्ते, त्वं शस्यमर्हकवृषस्यास्यं
 मा बधानेति, अपरमपि कार्य्यकृद् वेतनस्य योग्यो भवतीति ।
 १९ द्वौ चीन् वा साक्षिणो विना कस्यचित् प्राचीनस्य विरुद्धम्
 २० अभियोगस्त्वया न गृह्यतां । अपरं ये पापमाचरन्ति तान् सर्वेषां
 २१ समचं भर्षयस्व तेनापरेषामपि भौतिर्जनिष्यते । अहम् ईश्वरस्य
 प्रभो र्थीशुखीष्टस्य मनोनीतदिव्यदूतानाञ्च गोचरे त्वाम् इदम्
 आज्ञापयामि त्वं कस्याप्यनुरोधेन किमपि न कुर्वन्तु विनापच-
 पातम् एतान् विधीन् पालय ।
 २२ कस्यापि मूर्द्धं हस्तापणं त्वरया माकार्षीः । परपापानाञ्चांशी
 २३ मा भव । खं शुचिं रक्ष । अपरं तवोदरपीडायाः पुनः पुन
 दुर्बलतायास्य निमित्तं केवलं तोयं न पिवन् किञ्चिन् द्राचारसं
 २४ पिव । केषाञ्चित् मानवानां पापानि विचारात् पूर्वं केषाञ्चित्

पश्चात् प्रकाशन्ते । तथैव सत्कर्माण्यपि प्रकाशन्ते तदन्यथा सति २५
प्रच्छन्नानि स्यातुं न शक्नुवन्ति ।

यावन्तो लोका युगधारिणो दासाः भन्ति ते स्वस्वस्वामिनं ६
पूर्णासमादरयोग्यं मन्यन्तां नो चेद् ईश्वरस्य नाम्न उपदेशस्य च
निन्दा सम्भविष्यति । येषाञ्च स्वामिनो विश्वासिनः भवन्ति तैस्ते ९
भाटलात् नावज्ञेयाः किन्तु ते कर्मफलभोगिनो विश्वासिनः
प्रियाश्च भवन्तीति हेतोः सेवनीया एव, त्वम् एतानि शिचय
समुपदिश च । यः कश्चिद् इतरशिचां करोति, अस्माकं प्रभो ९
यीशुख्रीष्टस्य हितवाक्यानीश्वरभक्ते र्योग्यां शिचाञ्च न स्वीकरोति स
दर्पघातः सर्वथा ज्ञानहीनश्च विवादैर्वाग्युद्धैश्च रोगयुक्तश्च भवति । ४
तादृशाद् भावाद् ईर्ष्याविरोधापवाददुष्टासूया भ्रष्टमनसां सत्य- ५
ज्ञानहीनानाम् ईश्वरभक्तिं लाभोपायम् इव मन्यमानानां लोकानां
विवादाश्च जायन्ते तादृशेभ्यो लोकेभ्यस्त्वं पृथक् तिष्ठ । संयतेच्छया ६
युक्ता येश्वरभक्तिः सा महालाभोपायो भवतीति सत्यं । एत्ज्जगत् ०
प्रवेशनकालेऽस्माभिः किमपि नानाथि तत्त्यजनकालेऽपि किमपि
नेतुं न शक्यत इति निश्चितं । अतएव खाद्यान्याच्छादनानि च ८
प्राप्यास्माभिः सन्तुष्टैर्भवितव्यं । ये तु धनिनो भवितुं चेष्टन्ते ते ९
परीचायाम् उन्माथे पतन्ति ये चाभिलाषा मानवान् विनाशे
नरके च मज्जयन्ति तादृशेष्वज्ञानाहिताभिलाषेष्वपि पतन्ति ।
यतोऽर्थसृष्टा सर्वेषां दुरितानां मूलं भवति तामवलम्ब्य केचिद् १०
विश्वासाद् अभ्रंशन्त नानाक्लेशैश्च स्वान् अविध्यन् ।

हे ईश्वरस्य लोक त्वम् एतेभ्यः पलाय्य धर्म ईश्वरभक्ति ११
विश्वासः प्रेम सहिष्णुता चान्तिश्चैतान्याचर । विश्वासरूपम् उत्तम- ११
युद्धं कुर्व, अन्नन्तजीवनम् आलम्बस्व यतस्तदर्थं त्वम् आहृतोऽभवः,

- १२ बद्धसाक्षिणां समचक्षोत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान् । अपरं सर्व्वेषां
जीवयित्वात्तुःश्वरस्य साक्षाद् यश्च स्वीष्टो यीशुः पत्नीयपीलातस्य
समक्षम् उत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान् तस्य साक्षाद् अहं त्वाम्
१४ इदम् आज्ञापयामि । ईश्वरेण स्वसमये प्रकाशितव्यम् अस्माकं
प्रभो यीशुस्वीष्टस्यागमनं यावत् त्वया निष्कलङ्कत्वेन निर्दोषत्वेन
१५ च विधौ रक्ष्यतां । स ईश्वरः सच्चिदानन्दः, अद्वितीयसद्मात्, राज्ञां
१६ राजा, प्रभूनां प्रभुः, अमरताया अद्वितीय आकरः, अगम्यतेजो-
निवासौ, मर्त्यानां केनापि न दृष्टः केनापि न दृश्यश्च । तस्य
गौरवपराक्रमौ सदातनौ भूयास्तां । आमेन् ।
- १७ इहल्लोके ये धनिनस्ते चित्तसमुन्नतिं चपले धने विश्वासश्च
न कुर्व्वतां किन्तु भीगार्थम् अस्मभ्यं प्रचुरत्वेन सर्व्वदाता योऽमर
१८ ईश्वरस्तस्मिन् विश्वसन्तु सदाचारं कुर्व्वन्तु सत्कर्म्मधनेन धनिनो
१९ सुकला दातारश्च भवन्तु, यथा च सत्यं जीवनं पाप्मयुस्तथा
पारत्रिकाम् उत्तमसम्पदं सञ्चिन्वन्वेति त्वयादिश्यन्तां ।
- २० हे तीमथिय, त्वम् उपनिधिं गोपय काल्पनिकविद्याया
२१ अपवित्रं प्रलापं विरोधोक्तिश्च त्यज च, यतः कतिपया लोकास्तां
विद्यामवलम्ब्य विश्वासाद् भ्रष्टा अभवन् । प्रसादस्तव सहायो
भूयात् । आमेन् ।

तीमथियं प्रति पौलस्य प्रेरितस्य द्वितीयं पत्रं ।

मङ्गलाचरणम् । धर्मं स्थिरं स्यातुं आदेशः ।

ख्रीष्टेन थीशुना या जीवनस्य प्रतिज्ञा तामधीश्वरस्येच्छया १
थीशोः ख्रीष्टस्यैकः प्रेरितः पौलोऽहं स्वकीयं प्रियं धर्मपुत्रं तीम-
थियं प्रति पत्रं लिखामि । तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु थीशुख्रीष्टश्च २
त्वयि प्रसादं दयां शान्तिञ्च क्रियास्तां ।

अहम् आपूर्वपुरुषात् यम् ईश्वरं पवित्रमनसा सेवे तं धन्यं ३
वदन् कथयामि, अहम् अहोरात्रं प्रार्थनासमये त्वां निरन्तरं
स्मरामि । यस्य विश्वासः प्रथमे लोधीनामिकायां तव माता- ४
मह्याम् ऊनीकीनामिकायां मातरि चातिष्ठत् तवान्तरेऽपि तिष्ठ-
तीति मन्ये तव तं निष्कपटं विश्वासं मनसि कुर्वन् तवाश्रुपातं ५
स्मरन् यथानन्देन प्रफुल्लो भवेथं तदर्थं तव दर्शनम् आकाङ्क्षे ।

अतो हेतो र्मम हस्तार्पणेन लब्धो य ईश्वरस्य वरस्त्वयि ६
विद्यते तस्मै उज्ज्वलचित्तुं त्वां स्मरयामि । यत ईश्वरोऽस्मभ्यं ७
भयजनकम् आत्मानम् अदत्त्वा शक्तिप्रेमसत्कर्तानाम् आकरम्
आत्मानं दत्तवान् । अतएवास्माकं प्रभुमधि तस्य वन्दिदासं मामधि ८
च प्रमाणं दातुं न चपस्व किन्वीश्वरीयशक्त्या सुसंवादस्य कृते
दुःखस्य सहभागी भव । सोऽस्मान् परिचाणपात्राणि कृतवान् ९
पवित्रेणाङ्गानेनाहृतवांस्य ; अस्मत्कर्महेतुनेति नहि ख्रीयमिहपणस्य

- प्रसादस्य च हते तत् हतवान् । स प्रसादः सृष्टेः पूर्वकाले
 स्त्रीष्टेन यीशुनास्मभ्यम् अदायि, किन्त्वधुनास्माकं परिचातु र्थीशोः
 १० स्त्रीष्टस्यागमनेन प्राकाशितं । स्त्रीष्टो मृत्युं पराजितवान् सुसंवादेन
 ११ च जीवनम् अमरताञ्च प्रकाशितवान् । तस्य घोषयिता दूतश्च-
 १२ परजातीयानां शिचकश्चाहं नियुक्तोऽस्मि । तस्मात् कारणात् ममायं
 क्लेशो भवति तेन मम सञ्जा न जायते यतोऽहं यस्मिन् विश्व-
 सितवान् तमवगतोऽस्मि महादिनं यावत् ममोपनिधे र्गोपनस्य
 शक्तिस्तस्य विद्यत इति निश्चितं जानामि ।
 १३ हितदायकानां वाक्यानाम् आदर्शरूपेण मत्तः श्रुताः स्त्रीष्टे
 १४ यीशौ विश्वासप्रेम्नोः कथा धारय । अपरम् असदन्तर्वासिना
 पवित्रेणात्मना तामुत्तमाम् उपनिधिं गोपय ।
 १५ आश्रियादेशीयाः सर्व्वे मां त्यक्तवन्त इति त्वं जानासि तेषां
 १६ मध्ये फुगिल्लो हर्षगिनिश्च विद्येते । प्रसुरनीषिफरस्य परिवारान्
 प्रति कृपां विदधातु यतः स पुनः पुन मांम् आष्यायितवान्
 १७ मम शृङ्खलेन न त्रपित्वा रोमानगरे उपस्थितिसमये यत्नेन
 १८ मां मृगयित्वा ममोद्देशं प्राप्तवान् । अतो विचारदिने स यथा
 प्रभोः कृपाभाजनं भवेत् तादृशं वरं प्रभुस्तस्मै देयात् । इफिष-
 नगरेऽपि स कति प्रकारै मांम् उपकृतवान् तत् त्वं सम्यग् वेत्सि ।

यौश्वस्त्रीष्टस्य योद्धोत्तमत्वम् ।

- २१ हे मम पुत्र, स्त्रीष्टयीशुतो योऽनुग्रहस्तस्य बलेन त्वं बलवान्
 २२ भव । अपरं बङ्गभिः साक्षिभिः प्रमाणीकृतां यां शिचां श्रुतवानसि
 २३ तां विश्वास्थेषु परस्मै शिचादाने निपुणेषु च लोकेषु समर्पय । त्वं
 २४ यीशुस्त्रीष्टस्योत्तमो योद्धेव क्लेशं सहस्य । यो युद्धं करोति स
 संसारिके व्यापारे मग्नो न भवति किन्तु स्वनियोजयिचे रोचितुं

चेष्टते । अपरं यो मल्लै र्बुध्यति स यदि नियमानुसारेण न ५
 युध्यति तर्हि किरौटं न लप्स्यते । अपरं यः कृषीवलः कर्म ६
 करोति तेन प्रथमेन फलभागिना भक्षितव्यं । मया यदुच्यते ७
 तत् त्वया बुध्यतां यतः प्रभुस्तुभ्यं सर्वत्र बुद्धिं दास्यति । मम ८
 सुसंवादस्य वचनानुसाराद् दायूदवंशीयं मृतगणमध्याद् उत्पा-
 पितञ्च यौशं ख्रीष्टं स्मर । तत्सुसंवादकारणाद् अहं दुष्कर्माव ९
 बन्धनदशापर्यन्तं क्लेशं भुञ्जे किन्त्वीश्वरस्य वाक्यम् अबद्धं तिष्ठति ।
 ख्रीष्टेन यीशुना यद् अनन्तगौरवसहितं परित्राणं जायते तदभि- १०
 रुचितै र्लोकैरपि यत् लभ्येत तदर्थमहं तेषां निमित्तं सर्वाण्ये-
 तानि सहे । अपरम् एषा भारतौ सत्या यदि वयं तेन साद्धं ११
 च्रियामहे तर्हि तेन साद्धं जीविष्यामः, यदि च क्लेशं सहामहे
 तर्हि तेन साद्धं राजत्वमपि करिष्यामहे । यदि वयं तम् अनङ्गी- १२
 कुर्मस्तर्हि सोऽस्मान्पथनङ्गीकरिष्यति । यदि वयं न विश्वसामस्तर्हि १३
 न विश्वास्यस्तिष्ठति यतः स्वम् अपन्नोतुं न शक्नोति ।

त्वमेतानि स्मारयन् ते यथा निष्फलं श्रोतॄणां भ्रंशजनकं १४
 बागयुद्धं न कुर्युस्तथा प्रभोः समचं दूढं विनीयादिश । अपरं १५
 त्वम् ईश्वरस्य साक्षात् स्वं परीक्षितम् अनिन्दनीयकर्मकारिणञ्च
 सत्यमतस्य वाक्यानां सद्भिभजने निपुणञ्च दर्शयितुं यतस्व । किन्त्व- १६
 पवित्रा अनर्थककथा दूरीकुरु यतस्तदास्त्वग्नि उत्तरोत्तरम्
 अधर्मा वृद्धिंश्चिन्ते, तेषाञ्च वाक्यं गलितचतवत् चयवर्द्धको १७
 भविष्यति तेषां मध्ये ऊमिनायः फिस्तीतसेतिनामानौ द्वौ जनौ
 सत्यमताद् भ्रष्टौ जातौ, मृतानां पुनरुत्थिति र्थतीतेति वदन्तौ १८
 केषाञ्चिद् विश्वासम् उत्पाटयतश्च । तथापौश्वरस्य भित्तिमूलम् १९
 अचलं तिष्ठति तस्मिंश्चेथं क्षिपि मुद्राङ्किता विद्यते । यथा,

जानाति परमेष्ठस्तु स्वकीयान् सर्वमानवान् ।

अपगच्छेद् अधर्माच्च यः कश्चित् रत्नीष्टनामकृत् ॥

- १० किन्तु दृष्टद्विकेतेन, केवलं सुवर्णमयानि रौप्यमयाणि च भाज-
नानि विद्यन्त इति नहि काष्ठमयानि मृण्मथान्यपि विद्यन्ते तेषाञ्च
११ कियन्ति सम्मानाय कियन्त्यपमानाय च भवन्ति । अतो यदि
कश्चिद् एतादृशेभ्यः स्वं परिष्करोति तर्हि स पावितं प्रभोः
कार्ययोग्यं सर्वसत्कार्याद्योपयुक्तं सम्मानार्थकञ्च भाजनं भवि-
१२ स्यति । यौवनावस्थाया अभिलाषास्त्वया परित्यज्यन्तां धर्मा
विश्वासः प्रेम ये च शुचिमनोभिः प्रभुम् उद्दिश्य प्रार्थनां कुर्वते
१३ तैः सार्द्धम् ऐक्यभावश्चैतेषु त्वया यत्नो विधीयतां । अपरं त्वम्
अनर्थकान् आज्ञानांश्च प्रश्नान् वाग्युद्धोत्यादकान् ज्ञात्वा दूरी-
१४ कुरु । यतः प्रभो दामिन् युद्धम् अकर्त्तव्यं किन्तु सर्वान् प्रति
शान्तेन शिक्षादानेच्छुकेन सहिष्णुना च भवितव्यं, विपचाश्च तेन
१५ नम्रत्वेन चेतितव्याः । तथा कृते यदीश्वरः सत्यमतस्य ज्ञानार्थं तेभ्यो
१६ मनःपरिवर्त्तरूपं वरं दद्यात्, तर्हि ते येन श्रैतानेन निजाभि-
लाषसाधनाय धृतास्तस्य जालात् चेतनां प्राणोद्धारं स्वभुं शक्यन्ति ।

चरमकालस्य विषयसमयविषयिणी कथा ।

- ३१ चरमदिनेषु क्लेशजनकाः समया उपस्थास्यन्तीति जानीहि ।
१ यतस्तात्कालिका लोका आत्मप्रेमिणोऽर्थप्रेमिण आत्मस्वाधिनो-
ऽभिमानिनो निन्दकाः पिचोरनाज्ञायाह्विणः कृतघ्ना अपविचाः
२ प्रीतिवर्जिता असन्धेया मृषापवादिनोऽजितेन्द्रियाः प्रचण्डा भद्र-
३ द्वेषिणो विश्वासघातका दुःसाहसिनो दर्पघाता ईश्वरंप्रेमिणः
४ किन्तु सुखप्रेमिणो भक्तवेशाः किन्वस्वीकृतभक्तिगुणा भविष्यन्ति ;

एतादृशानां लोकानां संसर्गं परित्यज । यतो ये जनाः प्रच्छन्नं ६
 गेहान् प्रविशन्ति पापैर्भारगस्ता नानाविधाभिलाषैश्चासिता
 याः कामिन्यो नित्यं शिचन्ते किन्तु सत्यमतस्य तत्त्वज्ञानं प्राप्तुं ०
 कदाचित् न शक्नुवन्ति ता दासीवद् वशीकुर्वन्ते च ते तादृशा
 लोकाः । यान्नि यांन्निश्च यथा मोशिनं प्रति विपचलम् अकुर्वतां ८
 तथैव भ्रष्टमनसो विश्वासविषयेऽद्याह्यास्यैते लोका अपि सत्यमतं
 प्रति विपचतां कुर्वन्ति । किन्तु ते बद्धदूरम् अग्रसरा न भविष्यन्ति ९
 यतस्तयो मूढता यदत् तदद् एतेषामपि मूढता सर्वदृश्या भविष्यति ।

धम्मपुस्तकस्य प्रश्नः ।

ममोपदेशः शिष्टताभिप्रायो विश्वासो धैर्यं प्रेम सहिष्णुतो- १०
 पद्रवः क्लेशा आन्तियस्त्रियायाम् इकनिये लूस्तायाञ्च मां प्रति ११
 यद्यद् अघटत यांश्चोपद्रवान् अहम् असहे सर्वमेतत् त्वम् अव-
 गतेऽसि किन्तु तत्सर्वतः प्रभु मां उद्धृतवान् । परन्तु यावन्तो १२
 लोकाः स्त्रीष्टेन यौशुनेश्वरभक्तिम् आचरितुम् इच्छन्ति तेषां
 सर्वेषाम् उपद्रवो भविष्यति । अपरं पापिष्ठाः खलाश्च लोका १३
 भ्राम्यन्तो भ्रमयन्तश्चोत्तरोत्तरं दुष्टत्वेन वर्द्धिष्यन्ते । किन्तु त्वं १४
 यद् यद् अशिचथाः, यच्च त्वयि समर्पितम् अभूत तस्मिन्
 अवतिष्ठ, यतः कस्मात् शिचां प्राप्तोऽसि तद् वेत्सि ; यानि च १५
 धर्मशास्त्राणि स्त्रीष्टे यौगौ विश्वासेन परिचाणप्राप्तये त्वां ज्ञानिनं
 कर्तुं शक्नुवन्ति तानि त्वं शैशवकालाद् अवगतोऽसि । तत् सर्वं १६
 शास्त्रम् ईश्वरस्यात्मना दत्तं शिचायै दोषबोधाय शोधनाय
 धर्मविनयाय च फलयुक्तं भवति तेन चेश्वरस्य लोको निपुणः १७
 सर्वस्यै सत्कर्माणे सुसज्जश्च भवति ।

द्वन्द्विपोलस्य शेषकथनम् ।

- ४१ ईश्वरस्य गोचरे यस्य यीशुः ख्रीष्टः ख्रीयागमनकाले खराज-
 लेन जीवतां मृतानाञ्च लोकानां विचारं करिष्यति तस्य गोचरे-
 १ ऽहं त्वाम् इदं दृढम् आज्ञापयामि । त्वं वाक्यं घोषय कालेऽकाले
 चोत्सुको भव पूर्णया सहिष्णुतया शिचया च लोकान् प्रबोधय
 २ भर्त्सय विनयस्व च । यत एतादृशः समय आयाति यस्मिन्
 लोका यथार्थम् उपदेशम् असह्यमानाः कर्णकण्डूयनविशिष्टा भूत्वा
 ३ निजाभिलाषात् शिचकान् संगृहीष्यन्ति सत्यमताश्च ओत्राणि
 ४ निवर्त्य विषयगामिनो भूत्वोपाख्यानेषु प्रवर्तिष्यन्ते; किन्तु त्वं
 सर्वविषये प्रबुद्धो भव दुःखभोगं ख्रीकुर्व सुसंवादप्रचारकस्य कर्म
 साधय निजपरिचर्यां पूर्णत्वेन कुरु च ।
- ५ मम प्राणानाम् उत्सर्गो भवति मम प्रस्थानकालञ्चोपातिष्ठत् ।
 ६ अहम् उत्तमयुद्धं कृतवान् गन्तव्यमार्गस्थानं यावद् धावितवान्
 ७ विश्वासञ्च रक्षितवान् । शेषं धार्मिकत्वमुकुटं मदर्थं रक्षितं विद्यते
 तच्च तस्मिन् महादिने यथार्थविचारकेण प्रभुना मद्द्वयं दायिष्यते
 केवलं मद्द्वयम् इति नहि किन्तु यावन्तो लोकास्तस्यागमनम्
 आकाङ्क्षन्ते तेभ्यः सर्वेभ्योऽपि दायिष्यते ।
- ८ त्वं त्वरया मत्समीपम् आगन्तुं यतस्व, यतो दीप्ता ऐहिक-
 ९ संसारम् ईहमानो मां परित्यज्यं थिसल्लनीकीं गतवान् तथा
 क्रीष्किर्गालातियां गतवान् तीतस्य दाल्मातियां गतवान् ।
 १० केवलो लूको मया साद्धं विद्यते । त्वं मार्कं सङ्गिनं कृत्वागच्छ
 ११ यतः स परिचर्यया ममोपकारी भविष्यति, तुखिकञ्चाहम्
 १२ इफिषनगरं प्रेषितवान् । यद् आच्छादनवस्त्रं त्रोयानगरे कार्षस्य

सन्निधौ मया निश्चितं त्वमागमनसमये तत् पुस्तकानि च विग्रे-
 षतश्चर्षपन्थान् आनय । कांस्थकारः सिकन्दरो मम बद्धनिष्ठं १४
 कृतवान् प्रभुस्तस्य कर्मणां समुचितफलं हृदात् । त्वमपि तस्मात् १५
 सावधानस्तिष्ठ यतः सोऽस्माकं वाक्यानाम् अतीव विपक्षो जातः ।
 नम प्रथमप्रत्युत्तरसमये कोऽपि मम सहायो नाभवत् सर्व्वे मां १६
 पर्य्यत्यजन् तान् प्रति तस्य दोषस्य गणना न भूयात् ; किन्तु १७
 प्रभु मम सहायोऽभवत् यथा च मया घोषणा साध्येत परजाती-
 यास्य सर्व्वे सुसंवादं शृणुयुस्तथा मच्चं शक्तिम् अददात् ततोऽहं
 सिंहस्य मुखाद् उद्धृतः । अपरं सर्व्वस्माद् दुष्कर्म्मतः प्रभु माम् १८
 उद्धरिष्यति निजस्वर्गीयराज्यं नेतुं मां तारयिष्यति च । तस्य
 धन्यवादः सदाकालं भूयात् । आमेन् ।

त्वं प्रिष्काम् आक्लिप्तम् अनौषिफरस्य परिजनांश्च नमस्कुह । १९
 हरास्तः करिन्यनगरेऽतिष्ठत् त्रफिमश्च पीडितत्वात् मिच्छीतनगरे २०
 मया व्यहीयतः । त्वं हेमन्तकालात् पूर्व्वम् आगन्तुं यतस्व । २१
 उवूस्तः पूदि लीनः क्लौदिया सर्व्वे भ्रातरश्च त्वां नमस्कुर्व्वते ।
 प्रभु र्थीशुः स्त्रीष्टस्तवात्मना सह भूयात् । युष्मास्वनुग्रहो भूयात् । २२
 आमेन् ।

तीतं प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं ।

मङ्गलाचरणम् । मखडलीशासनसम्बन्धीया कथा ।

- १ अनन्तजीवनस्याशातो जाताया ईश्वरभक्ते र्योग्यस्य सत्यमतस्य
यत् तत्त्वज्ञानं यस्य विश्वास ईश्वरस्याभिरुचितस्योक्तैर्लभ्यते तदर्थं
२ यौगुस्त्रीष्टस्य प्रेरित ईश्वरस्य दासः पौलसोऽहं साधारणविश्वासात्
३ मम प्रकृतं धर्मापुत्रं तीतं प्रति लिखामि । निष्कपट ईश्वर
आदिकास्तात् पूर्वं तत् जीवनं प्रतिज्ञातवान् खनिरूपितसमये
४ च घोषणया तत् प्रकाशितवान् । मम चातुरीश्वरस्याज्ञया च तस्य
घोषणं मयि समर्पितम् अभूत् । अस्माकं तात ईश्वरः परिचिता
प्रभु र्यौगुस्त्रीष्टस्य तुभ्यम् अनुग्रहं दयां शान्तिञ्च वितरतु ।

अध्यक्षविषयिणी कथा ।

- ५ त्वं यद् असम्पूर्णकार्याणि सम्पूरये र्मदीयादेशाच्च प्रतिनगरं
प्राचीनगणान् नियोजयेत्तदर्थमहं त्वां क्रीत्युपदीपे स्थापयित्वा
६ गतवान् । तस्माद् यो नरोऽनिन्दित एकस्या योषितः स्वामी
विश्वासिनाम् अपचयस्यावाध्यत्वस्य वा दोषेणालिप्तानाञ्च मन्ता-
७ नानां जनको भवति स एव योग्यः । यतो हेतोरध्यक्षेणेश्वरस्य
गृहाध्यक्षेणैवानिन्दनीयेन भवितव्यं । तेन खेच्छाचारिणा क्रोधिना
पानासक्तेन प्रहारकेण सौभिना वा न भवितव्यं किन्वतिथिसेवकेन
८ सस्योकानुरागिणा विनीतेन न्याय्येन धार्मिकेण जितेन्द्रियेण च
९ भवितव्यं, उपदेशे च विश्वस्तं वाक्यं तेन धारितव्यं यतः स यद्

यथार्थेनोपदेशेन लोकान् विनेतुं विघ्नकारिणश्च निरुत्तरान् कर्तुं
शक्नुयात् तद् आवश्यकं । यतस्ते बहवोऽवाध्या अनर्थकवाक्यवादिनः १०
प्रवक्ष्यामि सन्ति विघ्नघतश्चिन्मलकां मध्ये केषित् तादृशा लोकाः
सन्ति । तेषाञ्च वायोध आवश्यको यतस्ते कुत्सितलाभस्याग्रयानु- ११
चितानि वाक्यानि शिचयन्तो निखिलपरिवाराणां सुमतिं नाश-
यन्ति । तेषां स्वदेशीय एको भाववादी वचनमिदमुक्तवान्, यथा, ११

क्रीतीयमानवाः सर्वे सदा कापव्यवादिनः ।

हिस्रजन्तुसमानास्तेऽस्रसास्रोदरभारतः ॥

साध्यमेतत् तथ्यं, अतो हेतोस्त्वं तान् गाढं भर्त्सय ते च यथा १३
विश्वासे स्त्रिया भवेयु र्धिह्रदीयोपाख्यानेषु सत्यमतभ्रष्टानां मान- १४
वानाम् आज्ञासु च मनांसि न निवेशयेयुस्तथादिश । शुचीनां १५
कृते सर्वाण्येव शुचीनि भवन्ति किन्तु कलङ्कितानाम् अविश्वासि-
नाञ्च कृते शुचि किमपि न भवति यतस्तेषां बुद्धयः संवेदाश्च
कलङ्किताः सन्ति । ईश्वरस्य ज्ञानं ते प्रतिजानन्ति किन्तु कर्म- १६
भिस्तद् अनङ्गीकुर्वन्ते यतस्ते गर्हिता अनाज्ञायादृष्टिः सर्वसत्कर्म-
णस्त्रायोग्याः सन्ति ।

स्वविरस्यविरायुवजनदासाः कथमुपदेष्टव्या इति निर्णयः ।

यथार्थस्योपदेशस्य वाक्यानि त्वया कथ्यन्तां विघ्नघतः प्राचीन- २
लोका यथा प्रबुद्धा धीरा विनीता विश्वासे प्रेक्षि सहिष्णुतायाञ्च २
स्त्रिया भवेयुस्तद्वत् प्राचीनयोषितोऽपि यथा धर्मयोग्यम् आचारं ३
कुर्युः परनिन्दका बडमद्यपानस्य निघ्नाश्च न भवेयुः किन्तु
सुशिक्षाकारिणः सत्य ईश्वरस्य वाक्यं यत् न निन्द्येत तदर्थं युवतीः ४
सुशिक्षताम् अर्थतः पतिस्त्रेहम् अपत्यस्त्रेहं विनीतिं शुचित्वं

- ५ गृहिणीत्वं सौजन्यं स्वामिनिप्लवञ्चादिग्रेयुस्तथा तथा कथ्यतां ।
 ६ तदद् यूनोऽपि विनीतये प्रबोधय । तच्च सर्वविषये खं सत्कर्माणां
 ७ दृष्टान्तं दर्शय शिचायुञ्चाविकृतत्वं धीरतां यथार्थं निर्दाषच्च
 ८ वाक्यं प्रकाशय तेन विपक्षो युष्माकम् अपवादस्य किमपि किद्रं
 ९ न प्राप्य त्रपिष्यते । दाषाच्च यत् स्वप्रभूलां निम्नाः सर्वविषये
 तुष्टिजनकाश्च भवेयुः प्रत्युत्तरं न कुर्युः किमपि नापहरेयुः किन्तु
 १० पूर्णां सुविश्वस्ततां प्रकाशयेयुरिति तान् आदिश । यत एवम-
 कारेणास्माकं चातुरीश्वरस्य शिचा सर्वविषये तैर्भूषितव्या ।

सुसंवादाभिप्रायः ।

- ११ यतो हेतोस्त्राणजनक ईश्वरस्यानुग्रहः सर्वान् मानवान्
 १२ प्रत्युदितवान् स चास्मान् इदं शिचयति यद् वयम् अधर्मा
 सांसारिकाभिलाषांश्चानङ्गीकृत्य विनीतत्वेन न्यायेनेश्वरभक्त्या चेह-
 १३ लोके आयु र्यापयामः, परमसुखस्याग्राम् अर्थतोऽस्माकं महत्
 १४ ईश्वरस्य त्राणकर्तुं यीशुख्रीष्टस्य प्रभावस्योदयं प्रतीचामहे । यतः
 स यथास्मान् सर्वस्माद् अधर्मात् मोचयित्वा निजाधिकारस्वरूपं
 सत्कर्मास्तुक्तम् एकं प्रजावर्गं पावयेत् तदर्थम् अस्माकं कृते आत्म-
 १५ दानं कृतवान् । एतानि भाषस्व पूर्णसामर्थ्येन चादिश प्रबोधय
 च, कोऽपि त्वां नावमन्यतां ।

- ३१ ते यथा देशाधिपानां ग्रामकानाञ्च निम्ना आज्ञायादृष्टिण्य
 २ सर्वस्मै तत्कर्माणे सुमञ्जाश्च भवेयुः कमपि न निन्देयु निर्बिरो-
 धिनः चान्ताश्च भवेयुः सर्वान् प्रति च पूर्णं मृदुलं प्रकाशयेयुस्तेति
 ३ तान् आदिश । यतः पूर्वं वयमपि निर्बोधा अनाज्ञादृष्टिणो भ्रान्ता
 नानाभिध्वाषाणां सुखानाञ्च दासेया दृष्टलेख्याचारिणो घृणिताः

परस्परं द्वेषिणश्चाभवामः । किन्त्वस्माकं भ्रातुरीश्वरस्य या दया ४
 मर्त्यानां प्रति च या प्रीतिस्तस्याः प्रादुर्भावे जाते वयम् आत्महृतेभ्यो
 धर्मकर्मभ्यस्तन्नहि किन्तु तस्य कृपातः पुनर्जन्मरूपेण प्रचालनेन ५
 पवित्रस्यात्मनो नूतनीकरणेन च तस्मात् परित्राणं प्राप्ताः स चास्माकं ६
 चात्रा यीशुख्रीष्टेनास्मदुपरि तम् आत्मानं प्रचुरत्वेन दृष्टवान् । इत्थं ७
 वयं तस्यानुग्रहेण धार्मिकीभूय प्रत्याशयानन्तजीवणस्याधिकारिणो
 जाताः । वाक्यमेतद् विश्वसनौद्यम् अतो हेतुरीश्वरे ये विश्वसि- ८
 तवन्तस्ते यथा सत्कर्मार्ण्यनुष्ठेयुस्तथा तान् दृढम् आज्ञापयेति
 ममाभिमतं । तान्येवोत्तमानि मानवेभ्यः फलदानि च भवन्ति ।

मूढेभ्यः प्रश्नवंशावलिविवादेभ्यो व्यवस्थाया वितण्डाभ्यश्च ९
 निवर्त्तस्व यतस्ता निष्फला अनर्थकाश्च भवन्ति । यो जनो १०
 विभित्सुस्तम् एकवारं दिव्वां प्रबोध्य दूरीकुरु, यतस्तादृशो जनो ११
 विपथगामौ पापिष्ठ आत्मदोषकश्च भवतीति त्वया ज्ञायतां ।

यदाहम् आर्त्तिमां तुखिकं वा तव समीपं प्रेषयिष्यामि तदा १२
 त्वं नीकपलौ मम समीपम् आगन्तुं यतस्व यतस्तत्रैवाहं शीतकालं
 यापयितुं मतिम् अकार्षं । व्यवस्थापकः सौना आपलुञ्चैतयोः १३
 कस्याप्यभावो यत्र भवेत् तदर्थं तौ यत्रेण त्वया विसृज्येतां ।
 अपरम् अस्मदीयलोका यनिष्फला न भवेयुस्तदर्थं प्रयोजनीयोप- १४
 काराय सत्कर्मार्ण्यनुष्ठातुं शिचन्तां । मम सङ्गिनः सर्व्वे त्वां १५
 नमस्कुर्व्वते । ये विश्वासाद् अस्मासु प्रीयन्ते तान् नमस्कुरु सर्व्वेषु
 युष्मास्वनुग्रहो भूयात् । आमेन् ।

फिलीमोनं प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं ।

मङ्गलाचरणम् । ओनीषिमदासार्थं निवेदनम् ।

१ ख्रीष्टस्य यीशो बन्दिदासः पौलस्तीमथियनामा भ्राता च
२ प्रियं सहकारिणं फिलीमोनं प्रियाम् आप्पियां सहसेनाम् आर्खिप्पं
३ फिलीमोनस्य गृहे स्थितां मण्डलीञ्च प्रति पत्रं लिखतः । अस्माकं
तात ईश्वरः प्रभु यीशुख्रीष्टञ्च युस्मान् प्रति शान्तिम् अनुग्रहञ्च
क्रियास्तां ।

४ प्रभुं यीशुं प्रति सर्वान् पवित्रलोकान् प्रति च तव प्रेम-
५ विश्वासयो वृत्तान्तं निश्चय्याहं प्रार्थनासमये तव नामोच्चारयन्
६ निरन्तरं ममेश्वरं धन्यं वदामि । अस्मासु यद्यत् सौजन्यं विद्यते
तत् सर्व्वं ख्रीष्टं यीशुं प्रति भवतीति ज्ञानाय तव विश्वासमूलिका
७ दानशीलता यत् सफला भवेत् तदहम् इच्छामि । हे भ्रातः,
त्वया पवित्रलोकानां प्राणा आप्यायिता अभवन् एतस्मात् तव
प्रेम्नास्माकं महान् आनन्दः सान्त्वना च जातः ।

८ त्वया यत् कर्त्तव्यं तत् त्वाम् आज्ञापयितुं यद्यद्यहं ख्रीष्टेना-
९ तीवोत्सुको भवेयं तथापि हृद् इदानीं यीशुख्रीष्टस्य बन्दि-
१० दासश्चैवभूतो यः पौलः सोऽहं त्वां विनेतुं वरं मन्ये । अतः
शुद्धबद्धोऽहं यमजनयं तं मदीयतनयम् ओनीषिमम् अधि
११ त्वां विनये । स पूर्वं तवानुपकारक आसीत् किन्विदानीं तव
१२ मम चोपकारी भवति । तमेवाहं तव समीपं प्रेषयामि, अतो

मदीयप्राणस्वरूपः स त्वयानुगृह्यतां । स्वसंवादस्य कृते श्रद्धा- ११
 बद्धोऽहं परिचारकमिव तं स्वसन्निधौ वर्त्तयितुम् ऐच्छं । किन्तु १४
 तव सौजन्यं यद् बलेन न भूत्वा खेच्छायाः फलं भवेत् तदर्थं
 तव सभ्यतिं विना किमपि कर्त्तव्यं नामन्ये । को जानाति क्षण- १५
 कालार्थं लक्षस्तस्य विच्छेदोऽभवद् एतस्याद्यम् अभिप्रायो यत्
 त्वम् अनन्तकालार्थं तं लक्ष्यसे पुन दासमिव लक्ष्यसे तन्नहि १६
 किन्तु दासात् श्रेष्ठं मम प्रियं तव च शारीरिकसम्बन्धात् प्रमु-
 सम्बन्धाच्च ततोऽधिकं प्रियं भ्रातरमिव । अतो हेतो र्द्यदि मां १७
 सहभागिनं जानासि तर्हि मामिव तमनुगृह्णाण । तेन यदि १८
 तव किमप्यपराद्धं तुभ्यं किमपि धार्यते वा तर्हि तत् ममेति
 विदित्वा गणय । अहं तत् परिगोत्यामि, एतत् पौलोऽहं १९
 स्वहस्तेन लिखामि, यतस्त्वं स्वप्राणान् अपि मह्यं धारयसि तद्
 वक्तुं नेच्छामि । भो भ्रातः प्रभोः कृते मम वाञ्छां पूरय २०
 स्त्रीष्टस्य कृते मम प्राणान् आप्यायय । तवाज्ञायादित्ते विश्वस्य २१
 मया एतत् लिख्यते मया यदुच्यते ततोऽधिकं त्वया कारित्यत
 इति जानामि । तत्करणसमये मदर्थमपि वासगृहं त्वया सञ्जी- २२
 क्रियतां यतो युष्माकं प्रार्थनानां फलरूपो वर इवाहं युष्मभ्यं
 दायित्वे ममेति प्रत्याशा जायते । स्त्रीष्टस्य यीशोः कृते मया २३
 सह बन्दिरिपाप्ना मम सहकारिणो मार्क आरिष्टार्थो दीमा २४
 लूकस्य त्वां नमस्कारं वेदयन्ति । अस्माकं प्रभो यीशुस्त्रीष्टस्थानु- २५
 यद्दो युष्माकम् आत्मना सह भूयात् । आमेन् ।

इब्रिणः प्रति पौलस्य प्रेरितस्य पत्रं ।

यीशुख्रीष्टो मध्यस्थोत्तमः ।

यीशुदूतान्महान् ।

- १ पुरा य ईश्वरो भाववादिभिः पितृलोकेभ्यो नानासमये
२ नानाप्रकारं कथितवान् स एतस्मिन् शेषकाले निजपुत्रेणास्मभ्यं
कथितवान् । स तं पुत्रं सर्वाधिकारिणं कृतवान् तेनैव च सर्व-
३ जगन्ति सृष्टवान् । स पुत्रस्तस्य प्रभावस्य प्रतिविम्बस्तस्य तत्त्वस्य
मूर्त्तिश्चास्ति स्त्रीयशक्तिवाक्येन सर्वं धत्ते च स्वप्राणैरस्माकं पाप-
मार्जनं कृत्वा ऊर्द्धस्थाने महामहिम्नो दक्षिणपार्श्वं समुपविष्टवान् ।
४ दिव्यदूतगणाद् यथा स विशिष्टनाम्नोऽधिकारौ जातस्तथा तेभ्योऽपि
५ श्रेष्ठो जातः । यतो दूतानां मध्ये कदाचिदीश्वरेणोदं क उक्तः ? यथा,
मदीयतनयोऽसि त्वम् अद्यैव जनितो मया ।
पुनश्च 'अहं तस्य पिता भविष्यामि स च मम पुत्रो भविष्यति' ।
६ अपरं जगति स्वकीयाद्वितीयपुत्रस्य पुनरानयनकाले तेनोक्तं, यथा,
ईशस्य सकलैर्दूतैरेष एव प्रणम्यतां ।
७ दूतान् अधि तेनेदमुक्तं, यथा,
स करोति निजान् दूतान् गन्धवाहस्वरूपकान् ।
वक्त्रिशिखास्वरूपांश्च करोति निजसेवकान् ॥
किन्तु पुत्रमुद्दिश्य तेनोक्तं, यथा,
हे ईश्वर सदा स्थायि तव सिंहासनं भवेत् ।
याथार्थस्य भवेद्दण्डो राजदण्डस्वदीयकः ॥

पुच्छे प्रेम करोषि त्वं किञ्चाधर्म्मम् ष्टतीथसे ।
तस्माद् य ईश ईशस्ते स ते मित्रगणादपि ।
अधिकाङ्क्षादतैलेन सेचनं कृतवान् तव ॥

पुनश्च, यथा,

हे प्रभो पृथिवीमूळम् आदौ संस्थापितं त्वया ।
तथा त्वदीयहस्तेन कृतं गगनमण्डलं ॥
इमे विनच्छ्रुतस्त्वन्तु नित्यमेवावतिष्ठसे ।
इदन्तु सकलं विश्वं संजरिष्यति वस्त्रवत् ॥
सङ्कोचितं त्वया तत्तु वस्त्रवत् परिवर्त्यते ।
त्वन्तु नित्यं स एवाभी निर्नन्तास्तव वत्सराः ॥

अपरं दूतानां मध्ये कः कदाचिदीश्वरेणेदमुक्तः ? यथा,
तवारौन् पादपीठं ते यावन्नहि करोम्यहं ।
मम दक्षिणदिग्भागे तावत् त्वं समुपाविश ?

ये परित्राणस्याधिकारिणो भविष्यन्ति तेषां परिचर्यार्थं प्रेष्य-
माणाः सेवनकारिण आत्मानः किं ते सर्व्वे दूता नहि ?

अतो वयं यद् भ्रमस्तोतसा नापनीयामहे तदर्थमस्माभि
र्यद्यद् अत्रावि तस्मिन् मनांसि निधातव्यानि । यतो हेतो
दूर्तैः कथितं वाक्यं यद्यमोघम् अभवद् यदि च तल्लङ्घनकारिणे
तस्यायाहकाय च सर्व्वस्मै समुचितं दण्डम् अदीयत, तर्ह्यस्मा-
भिस्तादृशं महापरित्राणम् अवज्ञाय कथं रक्षा प्राप्स्यते, यत्
प्रथमतः प्रभुना प्रोक्तं ततोऽस्मान् यावत् तस्य श्रोत्रभिः स्थिरी-
कृतं, अपरं लक्ष्णैरद्भुतकर्म्मभिर्विविधशक्तिप्रकाशेन निजेष्कातः
पवित्रस्यात्मनो विभागेन च यद् ईश्वरेण प्रमाणीकृतम् अभूत् ।
वयं तु यस्य भाविराज्यस्य कथां कथयामः, तत् तेन दिव्य-

६ दूतानाम् अधीनीकृतमिति नहि । किन्तु कुत्रापि कश्चित् प्रमाणम्
ईदृशं दत्तवान्, यथा,

किं वस्तु मानुवो यत् स नित्यं संस्मर्यते त्वया ।

किं वा मानवसन्तानो यत् स आस्रोष्यते त्वया ॥

७ दिव्यदूतगणेभ्यः स किञ्चिन् न्यूनः कृतस्त्वया ।

तेजोगौरवरूपेण किरीटेन विभूषितः ॥

सृष्टं यत् ते कराभ्यां स तत्प्रभुत्वे नियोजितः ।

८ चरणाधष्ठ तस्यैव त्वया सर्व्वं वशीकृतम् ॥

तेन सर्व्वं यस्य वशीकृतं तस्यावशीभूतं किमपि नावशेषितं

९ किन्त्वधुनापि वयं सर्व्वाणि तस्य वशीभूतानि न पश्यामः । तथापि

दिव्यदूतगणेभ्यो यः किञ्चिन् न्यूनोऽकृतोऽभवत् तं यीशुं मृत्युभोग-

हेतोस्तेजोगौरवरूपेण किरीटेन विभूषितं पश्यामः, यत ईश्वरस्यानु-

१० ग्रहात् स सर्व्वेषां कृते मृत्युम् अस्वदत् । अपरञ्च यस्मै येन च कृत्स्नं

वस्तु सृष्टं विद्यते बह्वसन्तानानां विभवायानयनकाले तेषां परि-

त्राणाग्रसरस्य दुःखभोगेन सिद्धीकरणमपि तस्योपयुक्तम् अभवत् ।

११ यतः पावकः पूयमानाश्च सर्व्वे एकस्मादेवोत्पन्ना भवन्ति, इति हेतोः

१२ स तान् भ्रातृन् वदितुं न सञ्जते । तेन स उक्तवान्, यथा,

द्योतयिष्यामि ते नाम भ्रातृणां मध्यतो मम ।

परन्तु समिते मध्ये करिष्ये ते प्रशंसनम् ॥

१३ पुनरपि, यथा, तस्मिन् विश्वस्यं स्थाताहं

पुनरपि, यथा,

पश्चाद्दम्-अपत्यानि च दत्तानि मङ्गलम् ईश्वरात् ।

१४ तेषाम् अपत्यानां बधिरपल्लवाविशिष्टत्वात् सोऽपि तदत् तद्वि-

शिष्टोभूत् तस्याभिप्रायोऽयं तत् स मृत्युबलाधिकारिणं शैतानं

मृत्युना बलहीनं कुर्यात् ये च मृत्युभयाद् यावज्जीवनं दास- १५
त्वस्य विघ्ना आसन् तान् उद्धारयेत् । स दूतानाम् उपकारी न १६
भवति किन्विब्राह्मणस्य वंशस्यैवोपकारी भवति । अतो हेतोः १७
स यथा कृपावान् प्रजानां पापशोधनार्थम् ईश्वरोद्देश्यविषये
विश्वास्थो महायाजको भवेत् तदर्थं सर्वविषये स्वभ्रातृणां सदृशी
भवनं तस्योचितम् आसीत् । यतः स स्वयं परीक्षां गत्वा यं १८
दुःखभोगम् अवगतस्तेन परीक्षाक्रान्तान् उपकर्तुं शक्नोति ।

यीशुर्नाशेर्भक्षान् ।

हे स्वर्गीयस्याङ्गानस्य सहभागिनः पवित्रभ्रातरः, अस्माकं ३ १
धर्मप्रतिज्ञाया दूतो महायाजकस्य यो यीशुस्तम् आलोचध्वं । मोशि १
र्यदत् तस्य सर्वपरिवारमध्ये विश्वास्थ आसीत्, तदद् अयमपि
स्वनिर्जोयकस्य समीपे विश्वास्थो भवति । परिवाराच्च यदत् तत्- २
स्थापयितुरधिकं गौरवं भवति तदत् मोशेरयं बहतरगौरवस्य
योग्यो भवति । एकैकस्य निवेशनस्य परिजनानां स्थापयिता कश्चिद् ४
विद्यते यस्य सर्वस्थापयिता स ईश्वर एव । मोशिश्च वक्ष्यमाणानां ५
साक्षी मृत्य इव तस्य सर्वपरिजनमध्ये विश्वास्थोऽभवत् किन्तु
स्त्रीष्टस्य परिजनानामध्यच्च इव । वयं तु यदि विश्वासस्योत्साहं ६
साधनञ्च शेषं यावद् धारयामस्तर्हि तस्य परिजना भवामः ।

विश्वासैव विश्रामप्राप्तिः ।

अतो हेतोः पवित्रेणात्मना यदत् कथितं, तदत्,
अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ ।
तर्हि पुरा परीक्षाया दिने प्रान्तरमध्यतः ।
मदाज्ञानियहस्थाने युष्माभिस्तु कृतं यथा ।
तथा मा कुर्वतेदानीं कठिनानि मनांसि वः ।

- युष्माकं पितरस्तत्र मत्परीक्षाम् अकुर्वन्त ।
 कुर्वन्नि मेऽनुसन्धानं तैरदृशन्त मत्क्रियाः ।
- १० चत्वारिंशत्समा यावत् क्रुद्धाहन्तु तदन्वये ।
 अवादिषम् इमे लोका भ्रान्तान्तःकरणाः सदा ।
 मामकीनानि वर्तमानि परिजानन्ति नो इमे ।
- ११ इति हेतोरहं कोपात् शपथं कृतवान् इमं ।
 प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर्न विश्रामस्थलं मम ॥
- १२ हे भ्रातरः सावधाना भवत, अमरेश्वरात् निवर्त्तको योऽवि-
 १३ श्वासस्तद्युक्तं दुष्टान्तःकरणं युष्माकं कस्यापि न भवतु । किन्तु
 यावद् अद्यनामा समयो विद्यते तावद् युष्मन्मध्ये कोऽपि पापस्य
 वञ्चनया यत् कठोरौकतो न भवेत् तदर्थं प्रतिदिनं परस्परम्
 १४ उपदिशत । यतो वयं ख्रीष्टस्थांशिनो जाताः किन्तु प्रथमविश्वा-
 १५ सस्य दृढत्वम् अस्माभिः शेषं यावद् अमोघं धारयितव्यं । अद्य
 यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ, तर्ह्यज्ञास्यन्नस्थाने युष्मा-
 १६ भिस्तु कृतं यथा, तथा, मा कुर्वतेदानौ कठिनानि मनांसि व इति
 तेन यदुक्तं, तदनुसाराद् ये श्रुत्वा तस्य कथां न गृहीतवन्तस्ते
 १७ के ? किं मोशिनो मिसरदेशाद् आगताः सर्व्वे लोका नहि ?
 केभ्यो वा स चत्वारिंशद्वर्षाणि यावद् अक्रुध्यत् ? पापं कुर्वन्तां
 १८ येषां कुणपाः प्रान्तरे ऽपतन् किं तेभ्यो नहि ? प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर्
 न विश्रामस्थलं ममेति शपथः केषां विरुद्धं तेनाकारि ? किम्
 १९ अविश्वासिनां विरुद्धं नहि ? अतस्ते तत् स्थानं प्रवेष्टुम् अवि-
 श्वासात् नाशक्रुवन् इति वयं वीक्षामहे ।

४१ अपरं तद्विश्रामप्राप्तेः प्रतिज्ञा यदि तिष्ठति तर्ह्यस्माकं कश्चित्
 चेत् तस्याः फलेन वञ्चितो भवेत् वयम् एतस्माद् विभौमः ।

यतो ऽस्माकं समीपे यदत् तदत् तेषां - समीपेऽपि सुसंवादः १
 प्रचारितो ऽभवत् किन्तु तैः श्रुतं वाक्यं तान् प्रति निष्कलम्
 अभवत्, यतस्ते श्रोतारो विश्वासेन साङ्गं, तन्नामिश्रयन् । तद् २
 विश्रामस्थानं विश्वासिभिरस्माभिः प्रविश्यते यतस्तेनोक्तं, अहं
 कोपात् श्रपयं कृतवान् इमं, प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर्न विश्रामस्थलं
 मम । किन्तु तस्य कर्माणि जगतः सृष्टिकालात् समाप्तानि
 सन्ति । यतः कस्मिंश्चित् स्थाने सप्तमं दिनमधि तेनेदम् उक्तं, ४
 यथा, ईश्वरः सप्तमे दिने स्वकृतैः सर्वकर्माभ्यो विश्रामम् ।
 किन्त्वेतस्मिन् स्थाने पुनस्तेनोच्यते, यथा, प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर्न ५
 विश्रामस्थलं मम । फलतस्तत् स्थानं कैश्चित् प्रवेष्टव्यं किन्तु ये ६
 पुरा सुसंवादं श्रुतवन्तस्त्रैविश्यासात् तत्र प्रविष्टम्, इति हेतोः ७
 स पुनरघनामकं दिनं निरूप्य दौर्घकाले गतेऽपि पूर्वोक्तां वाचं
 दायूदा कथयति, यथा, अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतु-
 मिच्छथ, तर्हि मा कुरुतेदानौ कठिनानि मनांसि वः । अपरं ८
 यिद्देशूयो यदि तान् व्यश्रामयिष्यत् तर्हि ततः परम् अपरस्य
 दिनस्य वाग् ईश्वरेण नाकथयिष्यत । अत ईश्वरस्य प्रजाभिः ९
 कर्त्तव्य एको विश्रामस्तिष्ठति । अपरम् ईश्वरो यदत् स्वकृत- १०
 कर्माभ्यो विश्रामम् तदत् तस्य विश्रामस्थानं प्रविष्टो जनोऽपि
 स्वकृतकर्माभ्यो विश्राम्यति । अतो वयं तद् विश्रामस्थानं प्रवेष्टुं ११
 यतामहे, तद्विश्वासेदाहरणेन कोऽपि न पततु ।

यौश्वर्महायाजकोत्तमः ।

महायाजकरींशोः सद्धानुश्रुति ।

ईश्वरस्य वादोऽमरः प्रभावविशिष्टस्य सर्वस्माद् दिधारखन्नादपि ११
 तीक्ष्णाः, अपरं प्राणात्मनो र्द्यैन्धिमज्जयोश्च परिभेदाय विच्छेदकारी

- १२ मनसस्य सङ्ख्यानाम् अभिप्रेतानाञ्च विचारकः । अपरं यस्य समीपे स्त्रीया स्त्रीया कथास्माभिः कथयितव्या तस्यागोचरः कोऽपि प्राणी नास्ति तस्य दृष्टौ सर्वमेवानवृतं प्रकाशितञ्चास्ते ।
- १४ अपरं य उच्चतमं स्वर्गं प्रविष्ट एतादृश एको व्यक्तिरर्थत ईश्वरस्य पुत्रो यीशुरस्माकं महायाजकोऽस्ति, अतो हेतो र्वयं
- १५ धर्मप्रतिज्ञां दृढम् आलम्बामहे । अस्माकं यो महायाजकोऽस्ति सोऽस्माकं दुःखै र्दुःखितो भवितुम् अशक्नो नहि किन्तु पापं
- १६ विना सर्वविषये वयमिव परीक्षितः । अतएव कृपां ग्रहीतुं प्रयोजनीयोपकारार्थम् अनुग्रहं प्राप्तुञ्च वयम् उत्साहेनानुग्रहसिंहासनस्य समीपं यामः ।

ईश्वरेण यीशोर्महायाजकल्पदे नियुक्तम् ।

- ५ १ यः कश्चित् महायाजको भवति स मानवानां मध्यात् नीतः सन् मानवानां कृत ईश्वरोद्देश्यविषयेऽर्थत उपहाराणां
- २ पापार्थकबलीनाञ्च दान नियुज्यते । स चाज्ञानां भ्रान्तानाञ्च लोकानां दुःखेन दुःखी भवितुं शक्नोति, यतो हेतोः स स्वयमपि
- ३ दौर्बल्यवेष्टितो भवति । एतस्मात् कारणाच्च यदत् लोकानां कृते तदद् आत्मकृतेऽपि पापार्थकबलिदानं तेन कर्त्तव्यम् ।
- ४ स चोच्चपदः खेच्छातः केनापि न गृह्यते किन्तु हारोण
- ५ इव य ईश्वरेणाह्वयते तेनैव गृह्यते । एवमकारेण स्त्रीष्टोऽपि महायाजकत्वं ग्रहीतुं स्त्रीयगौरवं स्वयं न कृतवान्, किन्तु मदौघ तनयोऽसि त्वम् अद्यैव जनितो मयेति वाचं यस्तं भाषितवान्
- ६ स एव तस्य गौरवं कृतवान् । तदद् अन्यगीतेऽपीदमुक्तं, त्वं मस्की-
- ७ षेदकः श्रेष्ठां याजकोऽसि सदातनः । स च देहवासकाले बड्-
कन्दनेनाश्रुपातेन च मृत्युत उद्धरणे समर्थस्य पितुः समीपे पुनः

पुनर्विनतिं प्रार्थनाञ्च कृत्वा तत्फलरूपिणीं शङ्कातो रक्षां प्राप्य
 च यद्यपि पुत्रोऽभवत् तथापि यैरक्लिश्यत तैराज्ञापद्वेषम् अग्नि- ८
 चत । इत्थं सिद्धीभूय निजाज्ञायाहिणां सर्वेषाम् अनन्तपरि- ९
 चाणस्य कारणस्वरूपो ऽभवत् । तस्मात् स मस्कीषेदकः श्रेणी- १०
 भुक्तो महायाजक ईश्वरेणाख्यातः ।

इन्द्रिलोकानाम् अज्ञानत्वकारणाद् भर्त्सनम् ।

तमध्यस्माकं बड्कथाः कथयितव्याः किन्तु ताः स्तम्भकर्णे र्युष्माभि ११
 दुर्गम्याः । यतो यूयं यद्यपि समयस्य दीर्घत्वात् शिञ्चका भवि- १२
 तुम् अग्रच्छत तथापौश्वरस्य वाक्यानां या प्रथमा वर्णमाला तामधि
 शिञ्चाप्राप्ति र्युष्माकं पुनरावश्यकता भवति, तथा कठिनद्रव्ये नहि किन्तु
 दग्धे युष्माकं प्रयोजनम् आस्ते । यो दग्धपाथौ स शिशुरेवेतिकार- १३
 णात् धर्मवाक्ये तत्परो नास्ति । किन्तु सदसद्विचारे येषां १४
 चेतांसि व्यवहारेण शिञ्चितानि तादृशानां सिद्धलोकानां कठोर-
 द्रव्येषु प्रयोजनमस्ति ।

वयं मृत्तिजनककर्म्मभ्यो मनःपरावर्त्तनम् ईश्वरे विश्वासो ई १
 स्थापनशिञ्चणं हस्तार्पणं मृतलोकानाम् उत्थानम् अनन्तकाल- २
 स्थायिविचाराज्ञां चैतैः पुनर्भित्तिमूलं न स्थापयन्तः ख्रीष्टविषयकं
 प्रथमोपदेशं पश्चात्कृत्य सिद्धिं यावद् अग्रसरा भवाम । ईश्वर- ३
 स्थानुमत्या च तद् अस्माभिः कारिष्यते ।

य एककालो दौष्टिमया भूत्वा स्वर्गीयवररसम् आस्त्रदितवन्तः ४
 पवित्रस्थात्मनोऽग्निनो जाता ईश्वरस्य सुवाक्यं भाविकालस्य शक्ति- ५
 स्त्रास्त्रदितवन्तश्च ते भ्रष्टा यदि स्वमनोभिरौश्वरस्य पुत्रं पुनः ६
 क्रुशे भ्रन्ति लज्जास्यदं कुर्वन्ते च तर्हि मनःपरिवर्त्तनाय पुनस्तान् ७
 नवीनौकर्त्तुं कोऽपि न शक्नोति । यतो या भूमिः खोपरि भूयः ८

प्रति तं दृष्टिं पिवति तत्फलाधिकारिणां निमित्तम् इष्टानि शाका-
 ८ दैन्युत्पादयति ना ईश्वराद् आशिषं प्राप्ता । किन्तु या भूमि
 गौचुरकष्टकटुचान् उत्पादयति सा न ग्राह्या शापार्हा च शेषे
 तस्या दाहो भविष्यति ।

यौशोराशितानामेव परित्राणप्राप्तुं शक्नोति ।

९ हे प्रियतमाः, यद्यपि वयम् एतादृशं वाक्यं भाषामहे
 तथापि यूयं तत उत्कृष्टाः परित्राणपथस्य पथिकास्त्राध्व इति
 १० विश्वमामः । यतो युष्माभिः पवित्रलोकानां च उपकारो ऽकारि
 क्रियते च तेनेश्वरस्य नाम्ने प्रकाशितं प्रेम अमञ्च विस्मर्त्तुम्
 ११ ईश्वरोऽन्यायकारी न भवति । अपरं युष्माकम् एकैको जनो यत्
 प्रत्याशापूरणार्थं शेषं यावत् तमेव यत्नं प्रकाशयेदित्यहम् इच्छामि ।
 १२ अतः शिथिला न भवत किन्तु ये विश्वासेन सहिष्णुतया च
 प्रतिज्ञानां फलाधिकारिणो जातास्तेषाम् अनुगामिनो भवत ।
 १३ ईश्वरो यदा अब्राहामाय प्रत्यजानात् तदा श्रेष्ठस्य कस्याप्यपरस्य
 नाम्ना शपथं कर्त्तुं नाशक्नोत्, अतो हेतोः स्नानाम्ना शपथं कृत्वा
 १४ तेनोक्तं यथा, सत्यम् अहं त्वाम् आशिषं गदिष्यामि तवान्वयं
 १५ बद्धुंदिष्यामि च । अनेन प्रकारेण स सहिष्णुतां विधाय तस्याः
 १६ प्रत्याशायाः फलं लब्धवान् । अथ मानवाः श्रेष्ठस्य कस्यचित् नाम्ना
 १७ शपन्ते, शपथस्य प्रमाणार्थं तेषां सर्व्वविवादान्तको भवति । इत्यस्मिन्
 ईश्वरः प्रतिज्ञायाः फलाधिकारिणः स्त्रीयमन्त्रणाया अमोघतां
 बाहुल्यतो दर्शयितुमिच्छन् शपथेन स्वप्रतिज्ञां स्थिरौकृतवान् ।
 १८ अतएव यस्मिन् अनृतकथनम् ईश्वरस्य न साध्यं तादृशनाचलेन
 विषयद्वयेन सम्मुखस्वरचास्यलस्य प्राप्तये पलायितानाम् अस्माकं

सुदृढा सान्त्वना जायते । सा प्रत्याशास्माकं मनोनौकाया अचक्षो १६
 लङ्गरो भूत्वा विच्छेदकवस्त्रास्याभ्यन्तरं प्रविष्टा । तत्रैवास्माकम् अघ- १०
 सरो यीशुः प्रविश्य मस्कीषेदकः श्रेष्ठां नित्यस्थायी याजकोऽभवत् ।

यीशोमहायाजकले तस्य सर्वश्रेष्ठं सिद्धं चिरस्थायित्वम् ।

शासनस्य राजा सर्वोपरिस्थितेश्वरस्य याजकस्य सन् यो नृपः ७ १
 तीनां मारणात् प्रत्यागतम् अब्राहामं साक्षात्कृत्याग्निषं गदित-
 वान् यस्मै चाब्राहामः सर्वद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स मस्की- १
 षेदक् स्वनाम्नोऽर्थेन प्रथमतो धर्मराजः पश्चात् शासनस्य राजा-
 र्थतः शान्तिराजो भवति । अपरं तस्य पिता माता वंशश्च २
 निर्णय आयुष आरम्भो जीवनस्य शेषश्चैतेषाम् अभावो भवति,
 इत्थं स ईश्वरपुत्रस्य सदृशीकृतः, स त्वनन्तकालं यावद् याजक-
 स्तिष्ठति । अतएवास्माकं पूर्वपुरुष अब्राहामो यस्मै लुठितद्रव्याणां ४
 दशमांशं दत्तवान् स कौटुकं महान् तद् आलोचयत् । याज- ५
 कत्वप्राप्ता लेविः सन्ताना व्यवस्थानुसारेण लोकेभ्योऽर्थत अब्राहा-
 मात् जातेभ्यः स्वौयभ्रातृभ्यो दशमांशग्रहणस्यादेशं लब्धवन्तः ।
 किन्त्वसौ यद्यपि तेषां वंशात् नेत्यन्नस्तथाप्यब्राहामाद् दशमांशं ६
 गृहीतवान् प्रतिज्ञानाम् अधिकारिणम् आग्निषं गदितवांश्च । अपरं ७
 यः श्रेयान् स चुद्रतरायाग्निषं ददातीत्यत्र केऽपि सन्देहा
 नास्ति । अपरम् इदानीं ये 'दशमांशं गृह्णन्ति ते मृत्योरधीना ८
 मानवाः किन्तु तदानीं यो गृहीतवान् स जीवतीतिप्रमाणप्राप्तः ।
 अपरं दशमांशग्राही लेविरप्यब्राहामद्वारा दशमांशं दत्तवान् एत- ९
 दपि कथयितुं शक्यते । यतो यदा मस्कीषेदक् तस्य पितरं १०
 साक्षात् कृतवान् तदानीं स लेविः पितृवरस्थासीत् ।

- ११ अपरं यस्य सम्बन्धे लोका व्यवस्थां लब्धवन्तस्तेन लेवीययाजक-
वर्गेण यदि सिद्धिः समभविष्यत् तर्हि हारोणस्य श्रेष्ठा मध्याद्
याजकं न निरूप्येश्वरेण मल्कीषेदकः श्रेष्ठा मध्याद् अपरस्यैकस्य
१२ याजकस्योत्थापनं कुत आवश्यकम् अभविष्यत् ? यतो याजक-
वर्गस्य विनिमयेन सुतरां व्यवस्थाया अपि विनिमयो जायते ।
१३ अपरञ्च तद् वाक्यं यस्योद्देश्यं सोऽपरेण वंशेन संयुक्तोऽस्ति तस्य
१४ वंशस्य च कोऽपि कदापि वेद्याः कर्म न कृतवान् । वस्तुतस्तु यं
वंशमधि मोघि याजकत्वस्यैकां कथामपि न कथितवान् तस्मिन्
१५ विद्गदावंशेऽस्माकं प्रभु र्जन्म गृहीतवान् इति सुस्पष्टं । तस्य स्पष्ट-
तरम् अपरं प्रमाणमिदं यत् मल्कीषेदकः सादृश्यवतापरेण तादृ-
१६ श्नेन याजकेनोदेतव्यं, यस्य निरूपणं शरीरसम्बन्धौयविधियुक्तया
१७ व्यवस्थया न भवति किन्त्वक्षयजौवनयुक्तया शक्त्या भवति । यत
ईश्वर इदं साध्यं दत्तवान्, यथा, त्वं मल्कीषेदकः श्रेष्ठां याजको
१८ ऽमि सदातनः । अनेनाग्रवर्त्तिनो विधे दुर्बलताया निष्फल-
तायाश्च हेतोरर्थतो व्यवस्थया किमपि मिद्धं न जातमितिहेतो-
१९ स्तस्य लोपो भवति । यथा च वयम् ईश्वरस्य निकटवर्त्तिनो
भवाम एतादृशी श्रेष्ठप्रत्याशा संस्थाप्यते ।

- २० अपरं यीशुः शपथं विना न नियुक्तस्तस्मादपि स श्रेष्ठनि-
२१ यमस्य मध्यस्थो जातः । यतस्ते शपथं विना याजका जाताः
२२ किन्त्वसौ शपथेन जातः यतः स इदमुक्तः, यथा,

परमेश इदं शपे न च तस्मान्निवर्त्यते ।

त्वं मल्कीषेदकः श्रेष्ठां याजकोऽसि सदातनः ।

- २३ ते च बहवो याजका अभवन् यतस्ते मृत्युना नित्यस्थापितात्
२४ निवारिताः, किन्त्वसावनन्तकालं यावत् तिष्ठति तस्मात् तस्य

याजकत्वं न परिवर्त्तनीयं । ततो हेतो र्द्ये मानवास्तेजेश्वरस्य १५
 सन्निधिं गच्छन्ति तान् स श्रेष्ठं यावत् परिचातुं शक्नोति यत-
 स्तेषां कृते प्रार्थनां कर्त्तुं स सततं जीवति । अपरम् अस्माकं १६
 तादृशमहायाजकस्य प्रयोजनमासीद् यः पवित्रो ऽहिंसको नि-
 श्कलद्वः पापिभ्यो भिन्नः स्वर्गादप्युच्चीकृतस्य स्यात् । अपरं महा- २०
 याजकानां यथा तथा तस्य प्रतिदिनं प्रथमं स्वपापानां कृते ततः
 परं लोकानां पापानां कृते बलिदानस्य प्रयोजनं नास्ति यत
 आत्मबलिदानं कृत्वा तद् एककृत्वस्तेन सन्पादितं । यतो व्यव- २५
 स्थया ये महायाजका निरूप्यन्ते ते दौर्ब्व्ध्युक्ता मानवाः किन्तु
 व्यवस्थातः परं श्रपथयुक्तेन वाक्येन यो महायाजको निरूपितः
 सो ऽनन्तकालार्थं सिद्धः पुत्र एव ।

स्त्रीष्टीयनवीननियमस्य महत्त्वम् ।

पुरातननियमात् नवीननियमस्य श्रेष्ठत्वम् ।

कथ्यमानानां वाक्यानां सारोऽथम् अस्माकम् एतादृश एको ८ १
 महायाजकोऽस्ति यः स्वर्गमहामहिम्नः सिंहासनस्य दक्षिणपार्श्वं
 समुपविष्टवान् यच्च दूष्यं न मनुजेः किन्त्वीश्वरेण स्थापितं तस्य ९
 सत्यदूष्यस्य पवित्रवस्तूनाञ्च सेवकः स भवति । यत एकैको महा- १०
 याजको नैवेद्यानां बलीनाञ्च दाने नियुज्यते, अतो हेतोरेत-
 स्थापि किञ्चिद् उत्सर्जनौघं विद्यत इत्यावश्यकं । किञ्च स यदि ४
 पृथिव्याम् अस्थास्यत् तर्हि याजको नाभविष्यत्, यतो ये व्यव-
 स्थानुसारात् नैवेद्यानि ददत्येतादृशां याजका विद्यन्ते । ते तु ५
 स्वर्गैयवस्तूनां दृष्टान्तेन ह्यथया च सेवामनुतिष्ठन्ति यतो मौश्यो
 दूष्यं साधयितुम् उद्यते सतीश्वरस्तदेव तमादिष्टवान् फलतः स
 तमुक्तवान्, यथा, अवधेहि गिरौ त्वां यद्यच्चिदर्शनं दर्शितं तदन्

- ६ सर्वाणि त्वया क्रियन्तां । किन्विदानोम् अशौ तस्मात् श्रेष्ठं सेवक-
 पदं प्राप्तवान् यतः स श्रेष्ठप्रतिज्ञाभिः स्थापितस्य श्रेष्ठनियमस्य
 ७ मध्यस्थोऽभवत् । स प्रथमो नियमो यदि निर्दोषोऽभविष्यत्
 ८ तर्हि द्वितीयस्य नियमस्य किमपि प्रयथनं नाभविष्यत् । किन्तु
 स दोषमारोपयन् तेभ्यः कथयति, यथा, परमेश्वर' इदं भाषते
 पश्य यस्मिन् समयेऽहम् इस्त्रायेलवंशेन यिद्दादावंशेन च मार्लूम एकं
 नवीनं नियमं स्थिरीकरिष्याम्येतादृशः समय आयाति । परमेश्वरो-
 ९ ऽपरमपि कथयति तेषां पूर्वपुरुषाणां मिसरदेशाद् आनयनार्थं
 यस्मिन् दिनेऽहं तेषां करं धृत्वा तैः सह नियमं स्थिरीकृतवान्
 तद्दिनस्य नियमानुसारेण नहि यतस्तैर्मम नियमे लङ्घितेऽहं तान्
 १० प्रति चिन्तां नाकरवं । किन्तु परमेश्वरः कथयति तद्दिनात् परमहं
 इस्त्रायेलवंशीयैः मार्लूम इमं नियमं स्थिरीकरिष्यामि, तेषां चित्ते
 मम विधीन् स्थापयिष्यामि तेषां हृत्पत्रे च तान् लेखिष्यामि,
 अपरमहं तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि ते च मम लोका भविष्यन्ति ।
 ११ अपरं त्वं परमेश्वरं जानौहीतिवाक्येन तेषामेकैको जनः स्वं स्वं
 समीपवाभिन्नं भ्रातरञ्च पुनर्न शिञ्चयिष्यति यत आचुद्रात् महान्तं
 १२ यावत् सर्वे मां ज्ञास्यन्ति । यतो हेतोरहं तेषाम् अधर्मान् चमिष्ये
 १३ तेषां पापान्यपराधाञ्च पुनः कदापि न स्मरिष्यामि । अनेन तं
 नियमं नूतनं गदित्वा स प्रथमं नियमं पुरातनीकृतवान् ; यच्च
 पुरातनं जीर्णञ्च जातं तस्य लोपो निकटोऽभवत् ।

नवीननियमस्य व्यवस्थायाः श्रेष्ठत्वं शुचिकारिणो जमतां च ।

- ६१ स प्रथमो नियम आराधनाया विविधरीतिभिरैहिकपवि-
 २ चस्थानेन च विशिष्ट आसीत् । यतो दूष्यमेकं निरमैयत तस्य

प्रथमकोष्ठस्य नाम पवित्रस्थानमित्यासीत्, तत्र दीपवृक्षो भोज-
 नासनं दर्शनीयपूपानां श्रेणी चासीत् । तत्पश्चाद् द्वितीयाया- १
 स्तिरष्करिणा अभ्यन्तरे ऽतिपवित्रस्थानमितिनामकं कोष्ठमासीत्,
 तत्र च सुवर्णमयो धूपाधारः परितः सुवर्णमण्डिता नियममञ्जूषा ४
 चासीत् तन्मध्ये मान्नायाः सुवर्णघटो हारोणस्य मञ्जरितदण्ड-
 क्षचितौ नियमप्रस्तरौ, तदुपरि च करुणासने कायाकारिणौ ६
 तेजोमयौ किरूवावास्ताम्, एतेषां विशेषवृत्तान्तकथनाय नायं
 समयः । एतेष्वीदृक् निर्मितेषु याजका ईश्वरसेवाम् अनुतिष्ठन्तो ६
 दूष्यस्य प्रथमकोष्ठं नित्यं प्रविशन्ति । किन्तु द्वितीयं कोष्ठं प्रात- ७
 वर्षम् एककाल एकाकिना महायाजकेन प्रविश्यते किन्त्वात्म-
 निमित्तं लोकानाम् अज्ञानकृतपापानाञ्च निमित्तम् उत्सर्जनीयं ८
 रुधिरम् अनादाय तेन न प्रविश्यते । इत्यनेन पवित्र आत्मा ८
 यत् ज्ञापयति तदिदं तत् प्रथमं दूष्यं यावत् तिष्ठति तावत् ९
 महापवित्रस्थानगामौ पन्था अप्रकाशितस्तिष्ठति । तत्र दूष्यं वर्त्त- ९
 मानममथस्य दृष्टान्तः, यतो हेतोः साम्प्रतं संग्रोधनकालं यावद्
 यन्निरूपितं तदनुसारात् सेवाकारिणो मानसिकसिद्धिकरणेऽसम-
 र्थाभिः केवलं खाद्यपेषेषु विविधह्वापनेषु च शारीरिकरीतिभि १०
 र्थुक्तानि नैवेद्यानि बलिदानानि च भवन्ति ।

अपरं भाविमङ्गलानां महायाजकः ख्रीष्ट उपस्थायाहस्त- ११
 निर्मितेनार्थत एतस्यृष्टे वृद्धिर्भूतेन श्रेष्ठेन सिद्धेन च दूष्येण गत्वा
 ह्वागानां गोवत्सानां वा रुधिरम् अनादाय स्त्रीयरुधिरम् आदा- ११
 येककाल एव महापवित्रस्थानं प्रविश्यानन्तकालिकां मुक्तिं प्राप्त-
 वान् । दृष्टह्वागानां रुधिरेण गवीभस्मनः प्रक्षेपेण च यद्यश्नुचि- ११
 लोकाः शारीरिकशुचित्वाय पूयन्ते, तर्हि किं मन्यध्वे यः सदा- १४

तनेनात्मना निष्कलङ्कबलिमिव स्वमेवेश्वराय दत्तवान् तस्य स्त्रीष्टस्य
 रुधिरेण युष्माकं मनांस्यमरेश्वरस्य सेवार्थं किं मृत्युजनकेभ्यः
 १५ कर्मभ्यो न पवित्रौकारिष्यन्ते ? स नूतननियमस्य मध्यस्थोऽभवत्
 तस्याभिप्रायोऽयं यत् प्रथमनियमसङ्गतरूपपापेभ्यो मृत्युना मुक्तौ
 जातायाम् आहतलोका अनन्तकालीयदायांशस्य प्रतिज्ञाफलं लभे-
 १६ रन् । यत्र नियमो भवति तत्र नियमसाधकस्य बले मृत्युना
 १७ भवितव्यं । यतो हतेन बलिना नियमः स्थिरीभवति किन्तु
 नियमसाधको बलिं यावत् जीवति तावत् नियमो निरर्थक-
 १८ स्तिष्ठति । तस्मात् स पूर्वनियमोऽपि रुधिरपातं विना न
 १९ साधितः । फलतः सर्वलोकान् प्रति व्यवस्थानुसारेण सर्वा आज्ञा
 कथयित्वा मोक्षिर्जलेन सिन्दूरवर्णलोम्ना एषोवदणेन च साङ्गं
 गोवत्सानां कागानाञ्च रुधिरं गृह्णीत्वा यन्त्रे सर्वलोकेषु च प्रक्षिप्य
 २० बभाषे, युष्मान् अधीश्वरो यं नियमं निरूपितवान् तस्य रुधिर-
 २१ मेतत् ! तद्वत् स दूष्येऽपि सेवार्थकेषु सर्वपापेषु च रुधिरं
 २२ प्रक्षिप्तवान् । अपरं व्यवस्थानुसारेण प्रायशः सर्वाणि रुधिरेण
 परिष्क्रियन्ते रुधिरपातं विना पापमोचनं न भवति च ।

नवीननियमस्य महायाजकस्य श्रेष्ठत्वम् ।

२३ अपरं यानि स्वर्गीयवस्त्रानां दृष्टान्तास्तेषाम् एतैः पावनम् आव-
 श्यकम् आसीत् किन्तु साक्षात् स्वर्गीयवस्त्रानाम् एतेभ्यः श्रेष्ठैर्बलि-
 २४ दानैः पावनमावश्यकं । यतः स्त्रीष्टः सत्यपवित्रस्थानस्य दृष्टान्तरूपं
 हस्तहृतं पवित्रस्थानं न प्रविष्टवान् किन्त्वस्मिन्नितिम् इदानीम्
 २५ ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थातुं स्वर्गमेव प्रविष्टः । यथा च महायाजकः
 प्रतिवर्षं परशोणितमादाय महापवित्रस्थानं प्रविशति तथा स्त्रीष्टेन
 २६ पुनः पुनरात्मोत्सर्गो न कर्तव्यः, कर्तव्ये सति जगतः सृष्टिकाल-

मारभ्य बह्ववारं तस्य मृत्युभोग आवश्यकौऽभवत् ; किन्विदानौ
 स आत्मोत्सर्गेण पापनाशार्थम् एककृत्वो जगतः शेषकाले प्रच-
 काशे । अपरं यथा मानुषस्यैककृत्वो मरणं तत्पश्चाद् विचारो २०
 निरूपितोऽस्ति, तदत् ख्रीष्टोऽपि बहूनां पापवह्नार्थं बलिरूपे- २८
 णैककृत्व उत्सृजे, अपरं द्वितीयवारं पापाद् भिन्नः सन् ये तं
 प्रतीचन्ते तेषां परिचाणार्थं दर्शनं दास्यति ।

नवीननियमव्यवस्थानुयायियज्ञोत्कृष्टता ।

व्यवस्था भविष्यन्मङ्गलानां कायास्वरूपा न च वस्तूनां मूर्ति- १० १
 स्वरूपा ततो हेतो नित्यं दीयमानैरेकविधैर्वाषिकबलिभिः श्रणा-
 गतलोकान् सिद्धान् कर्तुं कदापि न शक्नोति । यद्यशच्छत् तर्हि २
 तेषां बलीनां दानं किं न न्यवर्त्तियत ? यतः सेवाकारिष्वेककृत्वः
 पवित्रोभूतेषु तेषां कोऽपि पापबोधः पुनर्नाभविष्यत् । किन्तु तै २
 बलिदानैः प्रतिवत्सरं पापानां स्मारणं जायते । यतो वृषाणां ४
 ह्यागानां वा रुधिरैण पापमोचनं न सम्भवति ।

एतत्कारणात् ख्रीष्टेन जगत् प्रविश्येदम् उच्यते, यथा, ५

नेष्टा बलिं न नैवेद्यं देहो मे निर्मितस्त्वया ।

न च त्वं बलिभिर्हव्यैः पापत्रैर्वा प्रतुष्यसि । ६

अवादिषं तदैवाहं पश्य कुर्वे समागमं । ७

धर्मयन्त्रस्य सर्गं मे विद्यते लिखिता कथा ।

ईश मनोभिलाषस्ते मया सम्पूरयिष्यते ।

इत्यस्मिन् प्रथमतो येषां दानं व्यवस्थानुसाराद् भवति तान्यधि ८
 तेनेदमुक्तं यथा, बलिनैवेद्यहत्यानि पापमङ्गलोपचारकं, नेमानि
 वाञ्छसि त्वं हि न चैतेषु प्रतुष्यस्यीति । ततः परं तेनोक्तं यथा, ९
 पश्य मनोऽभिलाषं ते कर्तुं कुर्वे समागमं ; द्वितीयम् एतद् वाक्यं

- १० स्थिरीकर्तुं स प्रथमं लुम्पति । तेन मनोऽभिलाषेण च वथं
 यौशुस्त्रीष्टस्येककृतः स्वशरीरोत्सर्गात् पवित्रीकृता अभवाम ।
- ११ अपरम् एकैको यजकः प्रतिदिनम् उपासनां कुर्वन् यैश्च
 पापानि नाशयितुं कदापि न शक्यन्ते तादृशान् एकरूपान् बलीन्
 १२ पुनः पुनरुत्सृजन् तिष्ठति । किन्त्वसौ पापनाशकम् एकं बलिं
 १३ दत्त्वा नन्तकालार्थम् ईश्वरस्य दक्षिण उपविश्य यावत् तस्य शत्रु-
 १४ वस्तस्य पादपीठं न भवन्ति तावत् प्रतौचमाणस्तिष्ठति । यत एकेन
 बलिदानेन सोऽनन्तकालार्थं पूयमानान् लोकान् माधितवान् ।
 १५ एतस्मिन् पवित्र आत्माप्यस्माकं पक्षे प्रमाणयति यतो हेतो-
 १६ स्तद्दिनात् परम् अहं तैः सार्द्धम् इमं नियमं स्थिरीकरिष्यामीति
 प्रथमत उक्त्वा परमेश्वरेणेदं कथितं, तेषां चित्ते मम विधीन्
 स्थापयिष्यामि तेषां मनःसु च तान् लेखिष्यामि च, अपरञ्च
 १७ तेषां पापान्यपराधांश्च पुनः कदापि न स्मरिष्यामि । किन्तु यत्र
 १८ पापमोचनं भवति तत्र पापार्थकबलिदानं पुनर्न भवति ।

स्थिरं स्यात् चेतनाश्चामवाक्यञ्च ।

- १९ अतो हे भ्रातरः, यौशो रुधिरेण पवित्रस्थानप्रवेशाया
 २० स्माकम् उत्साहो भवति, यतः सोऽस्मादर्थं तिरस्करिण्यार्थतः
 २१ स्वशरीरेण नवीनं जीवनयुक्तञ्चैकं पन्थानं निर्मातवान्, अपरञ्चे
 २२ श्वरीयपरिवारस्थाध्यच्च एको महायाजकोऽस्माकमस्ति । अतो हेतो-
 रस्माभिः सरस्वान्तःकरणैर्दृढविश्वासाः पापबोधात् प्रक्षालितमनोभि
 निर्मलजले स्नातशरीरैश्चेश्वरम् उपागत्य प्रत्याश्रयाः प्रतिज्ञा
 २३ निश्चला धारयितव्या । यतो यस्वाम् अङ्गीकृतवान् स विश्वसनीयः ।
 २४ अपरं प्रेक्षि सन्नियासु चैकैकस्योत्साहवृद्ध्यर्थम् अस्माभिः परस्परं
 २५ मन्त्रयितव्यं । अपरं कतिपयलोका यथा कुर्वन्ति तथाऽस्माभिः

सभाकरणं न परित्यक्त्यं परस्परम् उपदेष्टुमश्च यतस्तत् महादिनम्
उत्तरोत्तरं निकटवर्त्तिं भवतीति युष्माभिर् दृश्यते ।

सत्यमतस्य ज्ञानप्राप्तेः परं यदि त्वयं स्वेच्छया पापाचारं १६
कुर्मस्तर्हि पापानां हते ऽन्यत् किमपि बलिदानं नावशिष्यते
किन्तु विचारस्य भयानका प्रतीक्षा रिपुनाशकानलस्य तापश्चा- १७
वशिष्यते । यः कश्चित् मोघे र्व्यवस्थाम् अवमन्यते स दयां विना १८
दयोस्तिष्ठणां वा साक्षिणां प्रमाणेन हन्यते, तस्मात् किं बुध्यध्वे २९
यो जन ईश्वरस्य पुत्रम् अवजानाति येन च पवित्रीकृतो ऽभवत्
तत् नियमस्य रुधिरम् अपवित्रं जानाति, अत्रगृहकरम् आत्मा-
नम् अपमन्यते च, स कियन्महाघोरतरदण्डस्य योग्यो भवि-
ष्यति ? यतः परमेश्वरः कथयति, ३०

दानं फलस्य मत्कर्मं सूचितं प्रददाम्यहं ।

पुनरपि, तदा विचारयिष्यन्त परेशेन निजाः प्रजाः ।

इदं यः कथित्वान् तं वयं जानीमः । अमरेश्वरस्य करयोः ३१
पतनं महाभयानकं ।

हे भ्रातरः, पूर्वदिनानि स्मरत यतस्तदानीं यूयं दीप्तिं प्राप्य ३२
बहुदुर्गतिरूपं संग्रामं सहमाना एकतो निन्दाक्लेशैः कौतुकीकृता ३३
अभवत, अन्यतश्च तद्भोगिनां समांशिनो ऽभवत । यूयं मम ३४
बन्धनस्य दुःखेन दुःखिनो ऽभवत, युष्माकम् उत्तमा नित्या च
सम्पत्तिः स्वर्गं विद्यत इति ज्ञात्वा सानन्दं सर्वस्वस्यापहरणम्
असहध्वञ्च । अत्रएव महापुरस्कारयुक्तं युष्माकम् उत्साहं न परि- ३५
त्यजत । यतो यूयं येनेश्वरस्येच्छां पालयित्वा प्रतिज्ञायाः फलं ३६
लभध्वं तदर्थं युष्माभिर् धैर्यावलम्बनं कर्त्तव्यं । येनागन्तव्यं स ३७
स्वल्पकालात् परम् आगमिष्यति न च विलम्बिष्यते । धार्मिको ३८

जनैः विश्वासेन जीविष्यति किन्तु यदि निवर्त्तते तर्हि मम
२६ मनस्तस्मिन् न तोषं यास्यति । किन्तु वयं विनाशजनिकां धर्मात्
निवृत्तिं न कुर्वाणा आत्मनः परिचाणाय विश्वासं कुर्वामहे ।

विश्वास-बीराः ।

११ १ विश्वास आशंसितानां निश्चयः, अदृश्यानां विषयाणां दर्शनं
२ भवति । तेन विश्वासेन प्राञ्चो लोकाः प्रामाण्यं प्राप्तवन्तः ।
३ अपरम् ईश्वरस्य वाक्येन जगन्व्यसृज्यन्त, दृष्टवन्तानि च प्रत्यक्ष-
४ वस्तुभ्यो नोदपद्यन्तैतद् वयं विश्वासेन बुद्ध्यामहे । विश्वासेन
हेवल ईश्वरमुद्दिश्य काविलः श्रेष्ठं बलिदानं कृतवान् तस्माच्चेश्वरेण
तस्य दानान्यधि प्रमाणे दत्ते स धार्मिक इत्यस्य प्रमाणं लब्ध-
५ वान् तेन विश्वासेन च स मृतः सन् अद्यापि भाषते । विश्वासेन
हनोको यथा मृत्युं न पश्येत् तथा लोकान्तरं नीतः, तस्यो-
द्देशश्च केनापि न प्रापि यत ईश्वरस्तं लोकान्तरं नीतवान्,
तत्प्रमाणमिदं तस्य लोकान्तरौकरणात् पूर्वं स ईश्वराय रोचित-
६ वान् इति प्रमाणं प्राप्तवान् । किन्तु विश्वासं विना कोऽपीश्वराय
रोचितुं न शक्नोति यत ईश्वरोऽस्ति स्वान्वेषिलोकेभ्यः पुरस्कारं
७ ददाति चेतिकथायाम् ईश्वरशरणागतैः विश्वसितव्यं । अपरं तदानौ
यान्यदृश्यान्यामन् तानीश्वरेणादिष्टः सन् नोहे विश्वासेन भीत्वा
स्वपरिजनानां रक्षार्थं पोतं निर्मितवान् तेन च जगज्जनानां
दोषान् दर्शितवान् विश्वासात् लभ्यस्य धार्मिकत्वस्याधिकारी बभूव
८ च । विश्वासेनाब्राह्मण आहूतः सन् आज्ञां गृह्णीत् यस्य स्थान-
स्थाधिकारस्तेन प्राप्तव्यस्तत् स्थानं प्रस्थितवान् किन्तु प्रस्थानसमये
९ क्व यामीति नाजानात् । विश्वासेन स प्रतिज्ञाते देशे परंदेशवत्
प्रवसन् तस्याः प्रतिज्ञायाः समानांशिभ्याम् इच्छाकेन याकूवेन च

सह दूष्यवास्यभवत् । यस्मात् स ईश्वरेण निर्मितं स्थापितञ्च १०
 भित्तिमूलयुक्तं नगरं प्रत्येक्षत । अपरञ्च विश्वासेन सारा वयोति- ११
 क्रान्ता सन्द्यपि गर्भधारणाय शक्तिं प्राप्य पुत्रवत्यभवत्, यतः सा
 प्रतिज्ञाकारिणं विश्वास्थ्यम् अमन्यत । ततो हेतो मृतकल्पाद् १२
 एकस्माद् जनाद् आकाशीयनक्षत्राणीव गणनातीताः समुद्रतीरस्थ-
 शिकता इव चासंख्या लोका उत्पदिरे । एते सर्व्वे प्रतिज्ञायाः १३
 फलान्यप्राप्य केवलं दूरात् तानि निरीक्ष्य वन्दित्वा च, पृथिव्यां
 वयं विदेशिनः प्रवासिनश्चास्मह इति खोदत्य विश्वासेन प्राणान्
 तत्यजुः । ये तु जना इत्यं कथयन्ति तैः पैट्रकदेशो ऽस्माभि- १४
 रन्विध्यत इति प्रकाशयते । ते यस्माद् देशाद् निर्गतास्तं यद्यस्मरि- १५
 ष्यन् तर्हि परावर्त्तनाय समयम् अलप्यन्त । किन्तु ते सर्व्वीत्- १६
 कृष्टम् अर्थतः स्वर्गीयं देशम् आकाङ्क्षन्ति तस्माद् ईश्वरस्तानधि
 न लज्जमानस्तेषाम् ईश्वर इति नाम गृहीतवान् यतः स तेषां
 कृते नगरमेकं संस्थापितवान् । अपरम् अत्राहामस्य परीक्षायां १७
 जातायां स विश्वसेनेस्हाकम् उत्ससर्ज, वस्तुत इस्हाकि तव
 बंशो विख्यास्यत इति वाग् यमधि कथिता तम् अद्वितीयं पुत्रं १८
 प्रतिज्ञाप्राप्तः स उत्ससर्ज । यत ईश्वरो मृतानप्युत्पापयितुं शक्नो- १९
 तीति स मेने तस्मात् स उपमारूपं तं लेभे । अपरम् इस्हाक् २०
 विश्वासेन याकूबे एषावे च भाविविषयानध्याश्रिषं ददौ । अपरं २१
 याकूब् मरणकाले विश्वासेन यूषफः पुत्रयोरेकैकस्मै जनायाश्रिषं
 ददौ यस्या अग्रभागे समालम्ब्य प्रणनाम च । अपरं यूषफ् चरम- २२
 काले विश्वासेनेस्त्रायेक्वंश्रीयानां मिसरदेशाद् वद्विर्गमनस्य वाचं
 जगद् निजास्त्रीनि चाधि समादिदेश । नवजातो नोश्रिष्व विश्वा २३
 सात् चीन् मासान् स्वपिद्वभ्याम् अगोष्यत यतस्तौ स्वश्रिषुं परम-

- १४ सुश्वरं दृष्टवन्तौ राजाज्ञाञ्च न गृह्णितवन्तौ । अपणं वयःप्राप्तो
मोघि विश्वासात् फिरौणो दौहिच इति नाम नाङ्गीचकार ।
- १५ यतः स चणिकात् पापजसुखभोगाद् ईश्वरस्य प्रजाभिः साद्धं
१६ दुःखभोगं वव्रे । तथा मिसरदेशीयनिधिभ्यः ख्रीष्टनिमित्तान् निन्दान्
महती सम्पत्तिं मेने यतो हेतोः स पुरस्कारदानम् अपैचत ।
- १७ अपरं स विश्वासेन राज्ञः क्रोधात् न भीत्वा मिसरदेशं परितत्याज,
१८ यतस्तेनादृश्यं वीचमाणेनेव धैर्यम् आलम्बि । अपरं प्रथमजातानां
हन्ता यत् स्वीयलोकां न स्पृशेत् तदर्थं स विश्वासेन निस्तार-
१९ पर्वोद्यबलिच्छेदनं रुधिरसेचनञ्चानुष्ठितवान् । अपरं ते विश्वासात्
स्थनेनेव सूफ्मागरेण जग्मुः किन्तु मिस्रीयलोकास्तत् कर्तुम् उपक्रम्य
२० तोयेषु ममज्जुः । अपरञ्च विश्वासात् तैः सप्ताहं यावद् धिरीहेः
२१ प्राचीरस्य प्रदक्षिणे कृते तत् निपपात । विश्वासाद् राहव्नामिका
वेश्यापि प्रीत्या चारान् अनुगृह्णाविश्वासिभिः साद्धं न विननाग्र ।
- २२ अधिकं किं कथयिष्यामि ? गिदियोनो बारकः शिमशोनी
धिप्रहो दायूदः शिमूयेलो भाववादिनश्चैतेषां वृत्तान्तकथनाद्य
२३ मम समयाभावो भविष्यति । विश्वासात् ते राज्यानि वशीकृतवन्तो
धर्मकर्माणि साधितवन्तः प्रतिज्ञानां फलं लब्धवन्तः सिंहानां
२४ मुखानि रुद्धवन्तो वज्रैर्दाहं निर्वापितवन्तः खड्गधाराद् रक्षां
प्राप्तवन्तो दौर्बल्ये सबलीकृता युद्धे पराक्रमिणो जाताः परेषां
२५ सेन्यानि दवयितवन्तस्य । योषितः पुनस्त्यानेन मृतां आत्म-
जान् लेभिरे, अपरे च श्रेष्ठोत्थानस्य प्राप्तेराशया रक्षाम् अगृहीत्वा
२६ ताडनेन मृतवन्तः । अपरे तिरस्कारैः कशाभिर्बन्धनैः कारथा
२७ च परौचिताः । बहवश्च प्रस्तराघातैर्हताः करपत्रैर्वा विदीर्णा
यन्त्रैर्वा क्लिष्टाः खड्गधारैर्वा व्यापादिताः । ते मेषाणां छागानां

वा चर्माणि परिधाय दौनाः पौडिता दुःखार्ताश्चाभ्याम्बन् ।
 संसारो येषाम् अयोग्यस्ते निर्जनस्थानेषु पर्वतेषु गङ्गरेषु पृथिव्या- २८
 ष्विद्रेषु च पर्यटन् । एतैः सर्वैर्विश्वाभात् प्रमाणं प्रापि किन्तु ३९
 प्रतिज्ञायाः फलं न प्रापि । यतस्ते यथास्मान् विना सिद्धा न ४०
 भवेयुस्तथैवेश्वरेणास्माकं कृते श्रेष्ठतरं किमपि निर्दिदिशे ।

नानाविधाश्चासवाक्यम् ।

स्वर्गीयपथे गमनम् । प्रभोः शासनस्य सुफलम् ॥

अतो हेतोरेतावत्साक्षिमेघैर्वेष्टिताः सन्तो वयमपि सर्व- १२ १

भारम् आशुबाधकं पापञ्च निक्षिप्यास्माकं गमनाय निरूपिते
 मार्गं धैर्येण धावाम । यस्यास्माकं विश्वासस्याग्रेसरः सिद्धिकर्ता १
 चास्ति तं यीशुं वीक्षामहे यतः स स्वमम्लुखस्थितानन्दस्य प्राप्त्य-
 र्थम् अपमानं तुष्कीकृत्य क्रुशस्य यातनां सोढवान् ईश्वरीय-
 सिंहासनस्य दक्षिणपार्श्वं समुपविष्टवांश्च । य पापिभिः स्वविरुद्धम् ३
 एतादृशं वैपरीत्यं सोढवान् तम् आलोचयत तेन यूयं स्वमनः
 सुश्रान्ताः क्लान्ताश्च न भविष्यथ । यूयं पापेन सह युध्यन्तो ४
 ऽद्यापि शोणितव्यपर्यन्तं प्रतिरोधं नाकुरुत । तथा च पुत्रान् ५
 प्रतौव युष्मान् प्रति य उपदेश उक्तस्तं किं विस्मृतवन्तः ?

परेशेन कृतां शास्तिं हे मत्पुत्र न तुच्छय ।

तेन संभर्त्सितश्चापि नैव क्लाम्य कदाचन ।

परेशः प्रीयते यस्मिन् तस्मै शास्तिं ददाति यत् । ६

यन्तु पुत्रं स गृह्णाति तमेव प्रहरत्यपि ।

यदि यूयं शास्तिं सहध्वं तर्हीश्वरः पुत्रैरिव युष्माभिः साद्धं व्यव- ७
 हरति अतः पिता तस्मै शास्तिं न ददाति तादृशः पुत्रः कः ?
 सर्वे यस्याः शास्तेरंगिनो भवन्ति सा यदि युष्माकं न भवति ८

- ९ तर्हि ययम् आत्मजा न किन्तु जारजा आध्वे । अपरम् अस्माकं
 शारीरिकजन्मदातारोऽस्माकं शास्तिकारिणोऽभवन् ते चास्माभिः
 मन्थानितास्तस्माद् य आत्मनां जनयिता वयं किं ततोऽधिकं
 १० तस्य वशीभूय न जीविष्यामः ? ते त्वल्पदिनानि यावत् स्वमनो
 ऽभिमतानुभारेण शास्तिं कृतवन्तः किन्वेषोऽस्माकं हिताय तस्य
 ११ पवित्रताया अंगित्वाय चास्मान् शास्ति । शास्तिश्च वर्त्तमानसमये
 केनापि नानन्दजनिका किन्तु शोकजनिकैव मन्यते तथापि ये
 तथा विनोयन्ते तेभ्यः सा पश्चात् शान्तियुक्तं धर्मफलं ददाति ।
 १२ अतएव यूयं शिथिलान् हस्तान् दुर्बलानि जानूनि च सब-
 १३ लानि कुरुध्वं । यथा च दुर्बलस्य सन्धिस्थानं न भज्येत स्वस्थं
 तिष्ठेत् तथा स्वचरणार्थं सरलं मार्गं निर्मात ।

शान्तिभावशुचितामधि च निवेदनम् ।

- १४ अपरञ्च सर्वैः मारुर्द्धम् ऐक्यभावं यच्च विना परमेश्वरस्य दर्शनं
 १५ केनापि न लप्स्यते तत् पवित्रत्वं चेष्टध्वं । यथा कश्चिद् ईश्वरस्यानु-
 यहात् न पतेत् यथा च तिक्रताया मूलं परुह्य बाधाजनकं न भवेत्
 १६ तेन च बहवोऽपवित्रा न भवेयुः, यथा च कश्चित् लम्पटो वा
 एककल आहारार्थं स्त्रीयज्येष्ठाधिकारविक्रेता य एषोस्तदद् अधर्मा-
 १७ चारी न भवेत् तथा सावधाना भवत । यतः स एषोः पश्चाद्
 आशीर्वादाधिकारी भवितुम इच्छन्नपि नानुमृहीत इति यूयं
 जानीय, स चाश्रुपातेन मत्यन्तरं प्रार्थयमानोऽपि तदुपायं न लेभे ।

यवस्थाया महलान् सुसंवादस्य महलम् महत् ।

- १८ अपरञ्च स्पृश्यः पर्वतः प्रज्वलितो बह्निः कृष्णवर्णो मेघो
 १९ ऽम्बकारो झञ्झा तूरीवाद्यं वाक्यानां शब्दस्य नैतेषां मन्त्रिधौ

यूयम् आगताः । तं शब्दं श्रुत्वा ओतारस्तादृशं सम्भाषणं यत्
 पुनर्न जायते तत् प्रार्थिवन्तः । यतः पशुरपि यदि धराधरं १०
 सृष्टिं तर्हि स पाषाणाघाते हन्तव्य इत्यादेशं सोढुं ते नाश-
 क्रुवन् । तच्च दर्शनम् एवं भयानकं यत् मोक्षिनोक्तं भीतस्त्रास- ११
 युक्तश्चास्मीति । किन्तु सीयोन्पर्वतो ऽमरेश्वरस्य नगरं स्वर्गस्थ- १२
 यिरुशालेमम् अयुतानि दिव्यदूताः स्वर्गं लिखितानां प्रथमजाता- १३
 नाम् उत्सवः मण्डलौश्च सर्वेषां विचाराधिपतिरौश्वरः सिद्धीकृत-
 धार्मिकानाम् आत्मानो नूतननियमस्य मध्यस्थो यीशुः अपरं हेवलो १४
 रक्तात् श्रेयः प्रचारकं प्रोक्षणस्य रक्तञ्चैतेषां सन्निधौ यूयम् आगताः ।

सावधाना भवत तं वक्तारं नावजानीत यतो हेतोः पृथिवी- १५
 स्थितः स वक्ता यैरवज्ञातस्तै र्यदि रक्षा नाप्रापि तर्हि स्वर्गी-
 यवक्तुः पराङ्मुखीभूयास्माभिः कथं रक्षा प्राप्स्यते ? तदा तस्य १६
 रवात् पृथिवी कम्पिता किन्विदानौ तेनेदं प्रतिज्ञात यथा, अहं
 पुनरेककालः पृथिवीं कम्पयिष्यामि केवलं तन्नहि गगनमपि
 कम्पयिष्यामि । स एककालः शब्दो निश्चल विषयाणां स्थितये १७
 निर्मितानामिव चञ्चलवस्त्रानां स्थानान्तरीकरणं प्रकाशयति । अत- १८
 एव निश्चलराज्यप्राप्तैरस्माभिः सोऽनुग्रह आलम्बितव्यो येन वयं
 सादरं सभयञ्च तुष्टिजनकरूपेणेश्वरं सेवितुं शक्नुयाम । यतोऽस्मा- १९
 कम् ईश्वरः संहारको वङ्गिः ।

धाट्टषु-प्रेमादेः कथनम् ।

धाट्टषु प्रेम तिष्ठतु । अतिथिसेवा युष्माभिर्न दिस्मर्यतां १३ १
 यतस्तथा प्रच्छन्नरूपेण दिव्यदूताः केषाञ्चिद् अतिथयोऽभवन् । १
 बन्दिनः सहबन्दिभिरिव दुःखिनश्च देहवासिभिरिव युष्माभिः १
 स्मर्यन्तां । विवाहः सर्वेषां समीपे सम्मानितव्यस्तदीयशय्या च ४

शुचिः किन्तु वेश्यागामिनः पारदारिकाश्चेश्वरेण दण्डयिष्यन्ते ।

५ यूयम् आचारे निर्लोभा भवत विद्यमानविषये सन्तुष्यत च यस्माद् ईश्वर एवेदं कथितवान्, यथा, त्वां न त्यज्यामि न त्वां ह्यास्यामि । अतएव वयम् उत्साहेनेदं कथयितुं शक्नुमः,

मत्पत्ने परमेशोऽस्ति न भेष्यामि कदाचन ।

यस्मात् मां प्रति किं कर्तुं मानवः पारयिष्यति ॥

- ७ युष्माकं ये नायका युष्मभ्यम् ईश्वरस्य वाक्कां कथितवन्तस्ते युष्माभिः स्मर्यन्तां तेषाम् आचारस्य परिणामम् आलोच्य युष्माभिस्तेषां
- ८ विश्वासोऽनुक्रियतां । यीशुः ख्रीष्टः श्वोऽद्य सदा च स एवास्ते ।
- ९ यूयं नानाविधनूतनशिक्षाभिर्न परिवर्तध्वं यतोऽनुग्रहेणान्तःकरणस्य सुस्थिरौभवनं चेमं न च खाद्यद्रव्यैः । यतस्त-
- १० दाचारिणस्तैर्नापहृताः । ये दूष्यस्य सेवां कुर्वन्ति ते यस्या
- ११ द्रव्यभोजनस्यानधिकारिणस्तादृशौ यज्ञवेदिरस्माकम् आस्ते । यतो येषां पशूनां शोणितं पापनाशाय महायाजकेन महापवित्रस्थान-
- १२ स्थाभ्यन्तरं नीयते तेषां शरीराणि शिविराद् वह्निर्दह्यन्ते । तस्माद् यीशुरपि यत् स्वरुधिरेण प्रजाः पवित्रीकृत्यात् तदर्थं नगरद्वारस्य
- १३ वह्निर्मृतिं भुक्तवान् । अतो हेतोरस्माभिरपि तस्यापमानं सहमानैः
- १४ शिविराद् वह्निस्तस्य समीपं गन्तव्यं । यतो ऽत्रास्माकं स्थायि नगरं
- १५ न विद्यते किन्तु भावि नगरम् अस्माभिरन्विष्यते । अतएव यीशुनास्माभिर्नित्यं प्रशंसारूपो बलिर्हर्यतस्तस्य नामाङ्गीकुर्वताम्
- १६ ओष्ठाधराणां फलम् ईश्वराय दातव्यं । अपरञ्च परोपकारो दानञ्च युष्माभिर्न विस्मर्यतां यतस्तादृशं बलिदानम् ईश्वराय रोषते ।
- १७ यूयं स्वनायकानाम् आज्ञापाहिणो वश्याश्च भवत यतो यैरुपनिधिः प्रतिदातव्यस्तादृशा लोका इव ते युष्मद्द्वौयात्मनां

रक्षणार्थं जायति, अतस्ते यथा सानन्दास्तत् कुर्युं न च मार्त्तस्वरो
अत्र यतध्वं यतस्तेषाम् आर्त्तस्वरो युष्माकम् इष्टजनको न भवेत् ।

उपसंहारः ।

अपरञ्च यूयम् अस्मन्निमित्तं प्रार्थनां कुरुत यतो वयम् उत्तम- १८
मनोविशिष्टाः सर्वत्र सदाचारं कर्तुम् इच्छुकाश्च भवाम इति
निश्चितं जानीमः । विशेषतोऽहं यथा त्वरया युष्मभ्यं पुनर्दीये १९
तदर्थं प्रार्थनायै युष्मान् अधिकं विनये ।

अनन्तनियमस्य रुधरेण विशिष्टो महान् मेषपालको येन २०
मृतगणमध्यात् पुनरानायि म शान्तिदायक ईश्वरो निजाभिमत-
साधनाय सर्वस्मिन् सत्कर्मणि युष्मान् सिद्धान् करोतु, तस्य २१
दृष्टौ च यद्यत् तुष्टिजनकं तदेव युष्माकं मध्ये यीशुना खीष्टेन
साधयतु । तस्मै महिमा सर्वदा भूयात् । आमेन् ।

हे सातरः, विनयेऽहं यूयम् इदम् उपदेशवाक्यं सहध्वं यतोऽहं २२
संचेपेण युष्मान् प्रति लिखितवान् । अस्माकं साता तीर्थाथयो मुक्तो २३
ऽभवद् इति जानीत, स च यदि त्वरया समागच्छति तर्हि तेन
सार्द्धम् अहं युष्मान् साक्षात् करिष्यामि । युष्माकं सर्वान् नाथकान् २४
पवित्रलोकांश्च नमस्कुरुत । अपरम् इतालियादेशीयानां नमस्कारं
ज्ञास्यथ । अनुग्रहो युष्माकं सर्वेषां सहायो भूयात् । आमेन् । २५

याकोबस्य सर्वसाधारणपत्रं ।

प्रकृतभक्तिवर्णनम् ।

- १ ईश्वरस्य प्रभो यीशुख्रीष्टस्य च दासो याकोबो विकौणीभृतान्
द्वादश वंशान् प्रति नमस्कृत्य पत्रं लिखति ।
- २ हे मम भ्रातरः, यूयं मदा बद्धविधपरीक्षां निपतत तदा तत्
३ पूर्णानन्दस्य कारणं मन्यध्वं । यतो युष्माकं विश्वासस्य परीक्षितत्वेन धैर्यं
४ सम्पाद्यत इति जानीथ । तच्च धैर्यं सिद्धफलं भवतु तेन युयं सिद्धाः
सम्पूर्णाश्च भविष्यथ कस्यापि गुणस्याभावस्य युष्माकं न भविष्यति ।
- ५ युष्माकं कस्यापि ज्ञानाभावो यदि भवेत् तर्हि य ईश्वरः
सरलभावेन तिरस्कारञ्च विना मूर्खेभ्यो ददाति ततः स याचतां
६ ततस्तस्मै दायिष्यते । किन्तु स निःसन्देहः सन् विश्वासेन याचतां
यतः मन्दिग्धो मानवो वायुना चालितस्योत्प्लवमानस्य च मसुद्र-
७ तरङ्गस्य सदृशो भवति । तादृशो मानवः प्रभोः किञ्चित् प्राप्स्य-
८ तीति न मन्यतां । दिमना लोकः सर्वगतिषु चञ्चलो भवति ।
- ९ यो भ्राता नमः स निजोन्नत्या स्नाघतां । यश्च धनवान् स
१० निजनघतया स्नाघतां यतः स हणपुष्पवत् क्षयं गमिष्यति । यतः
११ सतापेन सूर्येणोदित्य दृष्यं शोभते तत्पुष्पञ्च अश्रुतिं तेन तस्य रूपस्य
सौन्दर्यं नश्यति तद्वत् धनिलोकोऽपि खौचमूढतया स्नास्यति ।
- १२ यो जनः परीक्षां सहते स एव धन्यः, यतः परीक्षितत्वं प्राप्य
१३ स प्रभुना स्वप्नेमकारिभ्यः प्रतिज्ञातं जीवनमुकुटं लप्स्यते । ईश्वरो
मां परीक्षत इति परीक्षासमये कोऽपि न वदतु यतः पापाथे-

श्वरस्य परीक्षा न भवति स च कमपि न परीक्षते । किन्तु यः १४
 कश्चित् स्त्रीयमनोवाञ्छयाकृत्यते लोभ्यते च तस्यैव परीक्षा
 भवति । तस्मात् सा मनोवाञ्छा मगर्भा भूत्वा दुष्कृतिं प्रसूते १५
 दुष्कृतिश्च परिणामं गत्वा मृत्युं जनयति । हे मम प्रियभ्रातरः, १६
 यूयं न भ्राम्यत । यत् किञ्चिद् उत्तमं दानं पूर्णं वरस्य तत् १७
 सर्वम् ऊर्द्धाद् अर्प्यतो यस्मिन् दद्यान्तरं परिवर्त्तनजातच्छाया
 वा नास्ति तस्माद् दौष्ट्याकरात् पितुरवरोहति । तस्य सृष्टवस्त्वनां १८
 मध्ये वयं यत् प्रथमफलस्वरूपा भवामस्तदर्थं स खेच्छातः सत्य-
 मतस्य वाक्येनास्मान् जनयामास । अतएव हे मम प्रियभ्रातरः, १९
 युष्माकम् एकैको जनः श्रवणे त्वरितः कथने धीरः क्रोधेऽपि
 धीरो भवतु । यतो मानवस्य क्रोध ईश्वरौयधर्मं न साधयति । २०

अतो हेतो यूयं सर्वाम् अशुचिक्रियां दुष्टताबाहुल्यञ्च २१
 निश्चिथ युष्मन्मनसां परिचाणे समर्थं रोपितं वाक्यं नम्रभावेन
 गृह्णीत । अपरञ्च यूयं केवलम् आत्मवञ्चयितारो वाक्यस्य श्रोतारो २२
 न भवत किन्तु वाक्यस्य कर्मकारिणो भवत । यतो यः कश्चिद् २३
 वाक्यस्य कर्मकारो न भूत्वा केवलं तस्य श्रोता भवति स दर्पणे
 स्त्रीयग्नारौरिकवदनं निरौचमाणस्य मनुजस्य सदृशः । आत्माकारे २४
 दृष्टे स प्रस्थाय कौदृश आशौत् तत् तत्क्षणद् विस्मरति । किन्तु २५
 यः कश्चित् नत्वा मुक्तेः सिद्धां व्यवस्थाम् आलोक्य तिष्ठति स
 विस्मृतियुक्तः श्रोता न भूत्वा कर्मकर्त्तैव मन् स्वकार्यं धन्यो
 भविष्यति । अनायत्तरमनः सन् यः कश्चित् स्वमनो वञ्चयित्वा २६
 स्वं भक्तं मन्यते तस्य भक्तिर्मुधा भवति । क्लेशकाले पिदहीनानां २७
 विधवानाञ्च यद् अवेक्षणं संसाराञ्च निष्कलङ्गेन यद् आत्मरक्षणं
 तदेव पितुरीश्वरस्य साक्षात् शुचिर्निर्भ्रंशा च भक्तिः ।

अकपटप्रेमविश्वासयोरावश्यकता च ।

- २ १ हे मम भ्रातरः, यूयम् अस्माकं तेजस्विनः प्रभो यीशुख्रीष्टस्य
 २ धर्मं सुखापेक्षया न धारयत । यतो युष्माकं सभायां स्वर्णाङ्गुरीयक-
 युक्ते भ्राजिष्णुपरिच्छदे पुरुषे प्रविष्टे मलिनवस्त्रे कस्मिंश्चिद् दरिद्रे-
 ३ ऽपि प्रविष्टे यूयं यदि तं भ्राजिष्णुपरिच्छदवसानं जनं निरीक्ष्य
 वदेत भवान् अत्रोत्तमस्थान उपविशन्निति किञ्च तं दरिद्रं यदि
 वदेत त्वम् असुस्मिन् स्थाने तिष्ठ यदात्र मम पादपीठ उपविशेति,
 ४ तर्हि मनःसु विग्रेष्य यूयं किं कुतर्कैः कुविचारका न भवथ ?
 ५ हे मम प्रियभ्रातरः, शृणुत, संसारे ये दरिद्रास्तान् ईश्वरो
 विश्वासेन धनिनः स्वप्रेमकारिभ्यश्च प्रतिश्रुतस्य राज्यस्याधिकारिणः
 ६ कर्तुं किं न वरीतवान् ? किन्तु दरिद्रो युष्माभिरवज्ञायते ।
 धनवन्त एव किं युष्मान् नोपद्रवन्ति बलाच्च विचारामनानां समीपं
 ७ न नयन्ति ? युष्मदुपरि परिकीर्तितं परमं नाम किं तैरेव न
 ८ निन्द्यते ? किञ्च त्वं स्वसमीपवासिनि स्वात्मवत् प्रीयस्व, एत-
 ९ ष्काम्प्लीयवचनानुसारतो यदि यूयं राजकीयव्यवस्थां पालयथ
 तर्हि भद्रं कुरुथ । यदि च सुखापेक्षां कुरुथ तर्हि पापम् आचरथ
 व्यवस्थया चाञ्जालङ्घिन इव दूष्यध्वे । यतो यः कश्चित् कृत्स्नां
 १० व्यवस्थां पालयति स यद्येकस्मिन् विधौ स्वलति तर्हि सर्वेषाम्
 ११ अपराधौ भवति । यतो हेतोस्त्वं परदारान् मा गच्छेति यः
 कथितवान् स एव नरहत्यां मा कुर्यात् इत्यपि कथितवान् तस्मात्
 त्वं परदारान् न गत्वा यदि नरहत्यां करोषि तर्हि व्यवस्थालङ्घी
 १२ भवसि । मुक्ते व्यवस्थातो येषां विचारेण भवितव्य तादृशा लोका
 इव यूयं कथां कथयत कर्म कुरुत च । यो दयां नाचरति तस्य
 १३ विचारो निर्दयेन कारिष्यते, किन्तु दया विचारम् अभिभविष्यति ।

हे मम भ्रातरः मम विश्वासोऽस्तीति यः कथयति तस्य कर्माणि १४
 यदि न विद्यन्त तर्हि तेन किं फलं ? तेन विश्वासेन किं तस्य परि-
 चाणं भवितुं शक्नोति ? केषुचिद् भ्रातृषु भगिनीषु वा वसनहीनेषु १५
 प्रात्यहिकाहारहीनेषु च सत्सु युष्माकं कोऽपि तेभ्यः श्रौरार्थं १६
 प्रयोजनीयानि द्रव्याणि न दत्त्वा यदि तान् वदेत्, यूयं सक्तुगलं
 गलोष्णगात्रा भवत दृष्यत चेति तर्ह्येतेन किं फलं ? तदत् विश्वासो १७
 यदि कर्मभि र्युक्तो न भवेत् तर्ह्येकाकित्वात् मृत एवास्ते । किञ्च १८
 कश्चिद् इदं वदिष्यति तव विश्वासो विद्यते मम च कर्माणि विद्यन्ते,
 त्वं कर्महीनं स्वविश्वासं मां दर्शय तर्ह्यहमपि मत्कर्मभ्यः स्वविश्वासं त्वां
 दर्शयिष्यामि । एक ईश्वरोऽस्तीति त्वं विश्वासिषि । भद्रं करोषि । १९
 भूता अपि तत् विश्वसन्ति कम्पते च । किन्तु हे निर्व्वोधमानव, २०
 कर्महीनः विश्वासो मृत एवास्त्येतद् अवगन्तु किम् इच्छसि ? अस्माकं २१
 पूर्वपुरुषो य अत्राहामः स्वपुत्रम् इस्हाकं यज्ञवेद्याम् उत्सृष्टवान् स
 किं कर्मभ्यो न धार्मिकौकृतः ? विश्वासे तस्य कर्माणां सहकारिणि २२
 जाते कर्मभिः विश्वासः सिद्धोऽभवत्, तत् किं पश्यसि ? इत्यञ्चेदं २३
 शास्त्रीयवचनं सफलम् अभवत्, अत्राहामः परमेश्वरे विश्वसितवान्
 तच्च तस्य धार्मिकलायागण्यत स चेश्वरस्य मित्र इति नाम लब्ध-
 वान् । पश्यत मानवः कर्मभ्यः धार्मिकौक्रियते न चैकाकिना विश्वा- २४
 सेन । तदद्, या राहव्नामिका वाराङ्गना चारान् अनुगृह्यापरेण २५
 मार्गेण विमर्जं सापि किं कर्मभ्यो न धार्मिकौकृता ? अतएवात्म- २६
 हीनो देहो यत्र मृतोऽस्ति तथैव कर्महीनः विश्वासोऽपि मृतोऽस्ति ।

जिज्ञासा अवश्यदमनीयत्वम् ।

हे मम भ्रातरः, शिचकैरस्माभि गुह्यतरदण्डो लप्यत इति ३ १
 ज्ञात्वा यूथम् अनेके शिचका मा भवत । यतः सर्वे वयं बद्ध- २

विषयेषु स्वस्वामः, यः कश्चिद् वाक्ये न स्वस्वति स सिद्धपुरुषः
 १ कृत्स्नं देहं वशीकर्तुं समर्थश्चास्ति । पश्यत वयम् अश्वान् वशीकर्तुं
 २ तेषां वक्त्रेषु खलौनान् निधाय तेषां कृत्स्नं शरीरम् अनुवर्तयामः ।
 ३ पश्यत ये पीता अतीव वृहदाकाराः प्रचण्डवातैश्च चाक्षितास्तेऽपि
 ४ कर्णधारस्य मनोऽभिमतान् अतिचुद्रेण कर्णेन वाञ्छितं स्थानं प्रत्यनु-
 ५ वर्तन्ते । तद्दद् रसनापि चुद्वतराङ्गं सन्ती दर्पवाक्यानि भाषते ।
 ६ पश्य कौटुम्बहारथं दक्षतेऽल्पेन वङ्गिना । रसनापि भवेद् वङ्गि-
 ७ धर्मरूपपिष्टपे । अस्मदङ्गेषु रसना तादृशं सन्निष्ठति सा कृत्स्नं
 ८ देहं कलङ्कयति सृष्टिरथस्य षक्रं प्रज्वलयति नरकानलेन ज्वलति
 ९ च । पशुपक्ष्युरोगजलचराणां सर्वेषां स्वभावो दमयितुं शक्यते
 १० मानुषिकस्वभावेन दमयाञ्चक्रे च । किन्तु मानवानां केनापि
 ११ जिज्ञा दमयितुं न शक्यते सा न निवार्यम् अनिष्टं हलाहलविषेण
 १२ पूर्णां च । तथा वयं पितरम् ईश्वरं धन्यं वदामः, तथा चेश्वरस्य
 १३ सादृश्ये सृष्टान् मानवान् शपामः । एकस्माद् वदनाद् धन्यवाद-
 १४ शापौ निर्गच्छतः । हे मम भ्रातरः, एतादृशं न कर्त्तव्यं । पशु-
 १५ वणः किम् एकस्मात् क्रिद्रात् मिष्टं तिक्तञ्च तोषं निर्गमयति ? हे
 १६ मम भ्रातरः, उडुम्बरतदः किं जितफलानि द्राक्षासता वा किम्
 १७ उडुम्बरफलानि फलितुं शक्नोति ? तद्दद् एकः प्रसवणो खवणमिष्टे
 १८ तोषे निर्गमयितुं न शक्नोति ।

नानाविधचेतनावाक्यम् ।

प्रकृतज्ञानवर्णनम् ।

१९ युष्माकं मध्ये ज्ञानी सुबोधश्च क आस्ते ? तस्य कर्माणि ज्ञान-
 २० मूलकमृदुतायुक्तानीति सदाचारात् स प्रमाणयतु । किन्तु युष्म-
 २१ दन्तःकरणमध्ये यदि तिक्तैर्था विवादेष्वा च विद्यते तर्हि सत्य-

मतस्य विरुद्धं न स्नाघध्वं न चानृतं कथयत । तादृशं ज्ञानम् १५
 ऊर्द्धाद् आगतं नहि किन्तु पार्थिवं शरीरि भौतिकञ्च । यतो १६
 हेतोरीर्था विवादेष्वा च यत्र विद्यते तत्रैव कलहः सर्वं दुष्कृ-
 तञ्च विद्यते । किन्तूर्द्धाद् आगतं यत् ज्ञानं तत् प्रथमं शुचि ततः १७
 परं ज्ञानं चान्तम् आशुसन्धेयं दयादिसत्फलैः परिपूर्णम् असन्दिग्धं
 निष्कपटञ्च भवति । ज्ञान्याचारिभिः ज्ञान्याधर्मफलं रोप्यते । १८

युद्धलोभेर्ष्याहङ्कारादीनां विरुद्धा कथा च ।

युष्माकं मध्ये समरा रणाश्च क्लृप्त उत्पद्यन्ते ? युष्मदङ्गशिविरा- ४ १
 श्रिताभ्य, खुस्वेष्वाभ्यः किं नोत्पद्यन्ते ? यूयं वास्यथ किन्तु नाशुथ, ९
 यूयं नरहत्याम् ईर्ष्याञ्च कुरुथ किन्तु कृतार्था भवितुं न शक्नुथ,
 यूयं युध्यथ रणं कुरुथ च किन्त्वप्रान्नास्तिष्ठथ, यतो हेतोः प्रार्थनां
 न कुरुथ । यूयं प्रार्थयध्वे किन्तु न लभध्वे यतो हेतोः स्वसुख- २
 भोगेषु व्ययार्थं कु प्रार्थयध्वे । हे व्यभिचारिणो व्यभिचारिण्यस्य, ४
 संसारस्य यत् मैत्र्यं तद् ईश्वरस्य शाश्वतमिति यूयं किं न जानीथ ?
 अत एव यः कश्चित् संसारस्य मित्रं भवितुम् अभिलषति स एवेश्वरस्य
 शत्रु भवति । यूयं किं मन्यध्वे ? शास्त्रस्य वाक्यं किं फलहीनं भवेत् ? ५
 अस्रदन्तर्वासी य आत्मा स वा किम् ईर्ष्यायै प्रेम करोति ? तन्नहि ६
 किन्तु स प्रतुल्यं वरं वितरति तस्माद् उक्तमास्ते यथा,

आत्माभिमानलोकानां विपद्यो भवतीश्वरः ।

किन्तु तेनैव नद्येभ्यः प्रसादाद् दीयते वरः ॥

अतएव यूयम् ईश्वरस्य वश्या भवत श्रैतानं संरन्ध तेन स युष्मत्तः ७
 पलायिष्यते । ईश्वरस्य समीपवर्त्तिनो भवत तेन स युष्माकं ८
 समीपवर्त्ती भविष्यति । हे पापिनः, यूयं स्वकरान् परिष्कुरुध्वं ।
 हे द्विमणोलोकाः, यूयं खान्तःकरणानि शुचीनि कुरुध्वं । यूयम् ९

- उद्दिग्धं शोचत विद्युत्त च, युष्माकं हासः शोकाद्य, आनन्दस्य
 १० कातरतायै परिवर्त्ततां । प्रभोः समचं नद्या भवत तस्मात् स
 युष्मान् उच्चीकरिष्यति ।
- ११ हे धातरः, यूयं परस्परं मा दूषयत । यः कसिद् भ्रातरं
 दूषयति भ्रातु विचारञ्च करोति स व्यवस्थां दूषयति व्यव-
 स्थायाश्च विचारं करोति । त्वं यदि व्यवस्थाया विचारं करोषि
 तर्हि व्यवस्थापालयिता न भवसि किन्तु विचारयिता भवसि ।
- १२ अद्वितीयो व्यवस्थापको विचारयिता च स एवास्ते यो रक्षितुं नाश-
 यितुञ्च पारयति । किन्तु कस्त्वं यत् परस्य विचारं करोषि ?
- १३ अद्य श्वो वा वयम् असुकनगरं गत्वा तत्र वर्षमेकं यापयन्तो
 वाणिज्यं करिष्यामः स्नाभं प्राष्यामश्चेति कथां भाषमाणा यूयम्
 १४ इदानीं शृणुत । श्व किं घटिष्यते तद् यूयं न जानीथ यतो
 जीवनं वो भवेत् कौटुकं तत्तु वास्यस्वरूपकं, क्षणमात्रं भवेद्
 १५ दृश्यं लुप्यते च ततः परं । तदनुक्त्वा युष्माकम् इदं कथनीयं
 प्रभोरिच्छातो वयं यदि जीवामस्तर्ह्येतत् कर्म तत् कर्म वा
 १६ करिष्याम इति । किन्विदानीं यूयं गर्ववाक्यैः स्नाघनं कुर्वध्वे
 १७ तादृशं सर्वं स्नाघनं कुत्सितमेव । अतो यः कसित् सत्कर्म कर्तुं
 विदित्वा तन्न करोति तस्य पापं जायते ।

दण्डाद् दुष्टधनिलोकानां भीतत्वमुच्यते ।

- ५१ हे धनवन्तः, यूयम् इदानीं शृणुत युष्माभिरांगमिष्यत्क्लेश-
 १ हेतोः क्रन्द्यतां विलप्यताञ्च । युष्माकं द्रविणं जौर्णं कौटुम्भताः
 २ सुचेक्षकाः । कनकं रजतञ्चापि विकृतिं प्रगमिष्यति, तत्कलङ्कस्य
 युष्माकं पापं प्रमाणयिष्यति, उताश्रवञ्च युष्माकं पिशितं खाद-
 ४ यिष्यति । इत्थम् अन्तिमघस्त्रेषु युष्माभिः सञ्चितं धनं । वक्ष्यत येः

कृषीबलै युष्माकं ग्रन्थानि द्विज्ञानि तेभ्यी युष्माभि र्यद् वेतनं
द्विज्ञं तद् उच्चै र्ध्वनिं करोति तेषां ग्रन्थच्छेदकानाम् आर्त्तरावः
सेनापतेः परमेश्वरस्य कर्णकुहरं प्रविष्टः ।, यूयं पृथिव्यां सुखभोगं ५
कामुकताञ्चापरितवन्तः, महाभोजस्य दिन इव निजान्तःकरणानि
परितर्पितवन्तस्य । अपरञ्च युष्माभि धार्मिकस्य दण्डाज्ञा इत्या ९
चाकारि तथापि स युष्मान् न प्रतिदुःखवान् ।

धार्मिकलोकानाम् अवश्यदुःखमोचकत्वम् ।

हे भ्रातरः, यूयं प्रभोरागमनं यावद् धैर्यमात्मन्ध्वं । पश्यत ०
कृषिबलो भूमे र्वङ्गमूख्यं फलं प्रतीचमाणो यावत् प्रथमम् अन्तिमञ्च
दृष्टिजलं न प्राप्नोति तावद् धैर्यम् आत्मन्ध्वते । यूयमपि धैर्यमा- ८
त्मन्ध्व स्वान्तःकरणानि स्थिरीकुरुत, यतः प्रभोरुपस्थितिः समीप-
वर्त्तिन्यभवत् । हे भ्रातरः, यूयं यद् दण्ड्या न भवेत तदर्थं परस्परं ९
न म्लायत, पश्यत विचारयिता द्वारसमीपे तिष्ठति । हे मम १०
भ्रातरः, ये भाववादिनः प्रभो नाञ्चा भाषितवन्तस्तान् यूयं दुःख-
सहनस्य धैर्यस्य च दृष्टान्तान् जानीत । पश्यत धैर्यशीला अस्माभि
र्धन्या उच्यन्ते । आभूवो धैर्यं युष्माभिरआवि प्रभोः परिणामस्वादृशि ११
यतः प्रभु र्वङ्गरूपः सकरुणस्वस्ति ।

हे भ्रातरः, विगेषत इदं वदामि स्वर्गस्य वा पृथिव्या वान्यवस्तुनो १२
नाम गृहीत्वा युष्माभिः कोऽपि शपथो न क्रियतां, किन्तु यथा दण्ड्या
न भवेत तदर्थं युष्माकं तथैव तन्महि चेतिवाक्यं यथेष्टं भवतु ।

युष्माकं कश्चिद् दुःखी भवति ? स प्रार्थनां करोतु । कश्चिद् १३
वानन्दितो भवति ? स गीतं गायतु । युष्माकं कश्चित् पीडितो १४
ऽस्ति ? स मण्डल्याः प्राचीनान् आह्वातु ते च प्रभो नाञ्चा तं तैले-
नाभिषिञ्च्य तस्य कृते प्रार्थनां कुर्वन्तु । तस्माद् विश्वासजातप्रार्थ- १५

- नद्या स रोगी रक्षां यास्यति प्रभुश्च तम् उत्थापयिष्यति यदि च
 १९ कृतपापो भवेत् तर्हि स तं क्षमिष्यते । यूथं परस्परम् अपराधान्
 अङ्गीकुर्वध्वम् आरोग्यप्राप्त्यर्थं सैकजनो ऽन्यस्य कृते प्रार्थनां करोतु
 १० धार्मिकस्य सयत्ना प्रार्थना बह्व्यक्तविशिष्टा भवति । य एलियो
 वथमिव सुखदुःखभोगी मर्त्य आसीत् स प्रार्थनयानावृष्टिं याचित-
 १८ वान् तेन देशे सार्द्धवत्सरत्रयं यावद् वृष्टिर् न बभूव । पश्चात् तेन
 पुनः प्रार्थनायां कृतायाम् आकाशस्तोयान्ववर्षीत् पृथिवी च स्तम्भ-
 खानि प्रारोहयत् ।
- १९ हे भ्रातरः, युष्माकं कस्मिंश्चित् सत्यमताद् भ्रष्टे यदि कश्चित् तं
 २० परावर्त्तयति तर्हि यो जनः पापिनं विपद्यभ्रमणात् परावर्त्तयति स
 तस्यात्मानं मृत्युत उद्धरिष्यति बहुपापान्यावरिष्यति चेति जानातु ।

पित्रस्य प्रथमं सर्वसाधारणपत्रं ।

सङ्गलाचरणम् ।

पत्न-गालातिथा-कष्यदकिया-आग्निथा-विधुनियादेशेषु प्रवा- १
 सिनो ये विकीर्णलोकाः पितुरीश्वरस्य पूर्वनिर्णयाद् आत्मनः पाव- २
 नेन यीशुख्रीष्टस्याज्ञापहणाय शोणितप्रोक्षणाय चाभिरुचितास्तान् ३
 प्रति यीशुख्रीष्टस्य प्रेरितः पित्रः पत्रं लिखति । युष्मान् प्रति ४
 बाङ्गल्येन ग्रान्तिरनुग्रहस्य भूयास्तां ।

अनुग्रहकारणाद् ईश्वरस्य धन्यवदनं भाववादिव्यः

ख्रीष्टेन परित्राणकथनम् ।

अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्य तात ईश्वरो धन्यः, यतः स २
 स्वकीयबङ्गलपातो मृतगणमध्याद् यीशुख्रीष्टस्योत्पानेन जीवन- ३
 प्रत्याशार्थम् अर्थतो ऽद्यनिष्कलङ्कास्नानसम्पत्तिप्राप्त्यर्थम् अस्मान् ४
 पुनर्जनयामास । सा सम्पत्तिः स्वर्गं ऽस्माकं हृते सञ्चिता तिष्ठति, ५
 यूयं ईश्वरस्य शक्तिः शेषकाले प्रकाश्यपरिचाणार्थं विश्वासेन रक्ष्यध्वे । ६
 तस्माद् यूयं यद्यप्यानन्देन प्रफुल्ला भवथ तथापि साम्प्रतं प्रथो- ७
 जनहेतोः कियत्कालपर्यन्तं नानाविधपरीक्षाभिः क्लिश्यध्वे । यतो ८
 वक्रिणा यस्य परीक्षा भवति तस्मात् नश्वरसुवर्णादपि बङ्गमूर्खं ९
 युष्माकं त्रिंशत्संख्यं यत् परीक्षितं स्वर्णं तेन यीशुख्रीष्टस्यागमन- १०
 समये प्रशंसायाः, समादरस्य गौरवस्य च योग्यता प्राप्तव्या । यूयं तं ११
 ख्रीष्टम् अदृष्ट्वापि तस्मिन् प्रीथध्वे साम्प्रतं तं न पश्यन्तोऽपि तस्मिन् १२
 विश्वसन्तो ऽनिर्व्वचनीयेन प्रभावयुक्तेन चानन्देन प्रफुल्ला भवथ, १३
 स्वविश्वासस्य परिणामरूपम् आत्मनां परिचाणं लभध्वे च । युष्मासु १४
 यो ऽनुग्रहो वर्त्तते तद्विषये य ईश्वरीयवाक्यं कथितवन्तस्ते भाव- १५

- ११ वादिनस्तस्य परिचाणस्त्वेषणम् अनुसन्धानञ्च हतवन्तः । विग्रह-
तक्षोषामन्तर्व्याप्ती यः ख्रीष्टस्यात्मा ख्रीष्टे वर्त्तिष्यमाणानि दुःखानि
तदनुगामिप्रभावञ्च पूर्वं प्राकाशयत् तेन कः कीदृशो वा समयो
१२ निरदिश्यतैतस्यानुसन्धानं हतवन्तः । ततस्तैर्विषयैस्ते यस्तु खान्
किन्त्वस्मान् उपकुर्वन्त्येतत् तेषां निकटे प्राकाशयत् । यांश्च तान्
विषयान् दिव्यदूता अय्यवनतश्चिरसो निरीक्षितुम् अभिलषन्ति
ते विषयाः साम्प्रतं स्वर्गात् प्रेषितस्य पवित्रस्यात्मनः साहाय्याद्
युष्मत्समीपे सुसंवादप्रचारयित्वाभिः प्राकाशयन्त ।

ईश्वरीयामोघवाक्यानुसारतो धर्मस्य आचारितुं पित्रस्य विनयः ।

- १३ अतएव यूयं मनःकटिवन्धनं हत्वा प्रबुद्धाः सन्तो यीशुख्रीष्टस्य
प्रकाशसमये युष्मासु वर्त्तिष्यमानस्यानुग्रहस्य सम्पूर्णां प्रत्याशां कुरुत ।
१४ अपरं पूर्वोपज्ञानतावस्थायाः कुत्सिताभिलाषाणां योग्यम् आचारं
१५ न कुर्वन्तो युष्मदाङ्गानकारी यथा पवित्रो ऽस्ति यूयमयज्ञापाहि-
१६ सन्ताना इव सर्वस्मिन् आचारे तादृक् पवित्रा भवत । यतो
१७ लिखितम् आस्ते, यूयं पवित्रास्तिष्ठत यस्मादहं पवित्रः । अपरञ्च
यो विनापक्षपातम् एकैकमानुषस्य कर्मानुसाराद् विचारं करोति
स यदि युष्माभिस्तात् आख्यायते तर्हि स्वप्रवासस्य कालो युष्माभि
१८ र्भित्या वाप्यतां । यूयं निरर्थकात् पैतृकाचारात् क्षयणीयै रूय-
१९ सुवर्णादिभिर्भुक्तिं न प्राप्य निष्कलङ्कनिर्मलमेघशवक्रस्येव ख्रीष्टस्य
२० बड्मूलेन हृदिरेण भुक्तिं प्राप्तवन्त इति जानीथ । स जगतो
भित्तिमूलस्थापनात् पूर्वं नियुक्तः किन्तु चरमदिवेषु युष्मदर्थं प्रका-
२१ शितो ऽभवत् । यतस्तेनैव मृतगणात् तस्योत्थापयितरि तस्मै गौरव-
दातरि चेश्वरे विश्वस्थि तस्माद् ईश्वरे युष्माकं विश्वासः प्रत्याशा
२२ चास्ते । यूयम् आत्मना सत्यमतस्याज्ञापणद्वारा निष्कपटाय भ्रातृ-

१० रंधिकर्त्तव्याः प्रजासु जाताः । पूर्वं यूयं तस्य प्रजा नाभवत् किन्त्वौ-
दानौम् ईश्वरस्य प्रजा आध्वे । पूर्वम् अननुकम्पिता अभवत्
किन्विदानौम् अनुकम्पिता आध्वे ।

नानाविधाश्वासवाक्यम् ।

११ हे प्रियतमाः, यूयं प्रवासिनो विदेशिनश्च लोका इव मनसः
प्रातिकूल्येन बोधिभ्यः शारीरिकसुखाभिलाषेभ्यो निवर्त्तध्वम् इत्यहं
१२ विनये । देवपूजकानां मध्ये युष्माकम् आचार एवम् उत्तमो भवतु
यथा ते युष्मान् दुष्कर्म्मकारिणोलोकानिव पुन न निन्दन्तः कृपादृष्टि-
१३ दिने स्वचक्षुर्गां चरौयसन्क्रियाभ्य ईश्वरस्य प्रशंसा कुर्युः ।

शासनकर्त्तृन् प्रति कर्त्तव्यव्यवहारः ।

ततो हेतोर्युयं प्रभोरनुरोधात् मानवसृष्टानां कर्त्तव्यपदानां
१४ वशीभवत् विशेषतो भूपालस्य यतः स ऋषः, देशाध्यक्षाणाञ्च यतस्ते
दुष्कर्म्मकारिणां दण्डदानार्थं मत्कर्म्मकारिणां प्रशंसार्थञ्च तेन प्रेरिताः ।
१५ इत्थं निर्बोधमानुषाणाम् आज्ञानत्वं यत् सदाचारिभि युष्माभि
१६ निर्दत्तरीक्रियते तद् ईश्वरस्याभिमत् । यूयं स्वाधीना इवाचरत
तथापि दुष्टताया वेश्मरूपां स्वाधीनतां धारयन्त इव नहि
१७ किन्त्वौश्वरस्य दासा इव । सर्वान् समाद्रियध्वं भ्रातृवर्गे प्रीयध्वम्
ईश्वराद् विभीत भूपालं समन्यध्वं ।

दासादिपुत्रवान् प्रति उपयुक्तव्यवहारः ।

१८ हे दासाः, यूयं सम्पूर्णादरेण अभूनां वश्या भवत केवलं भद्राणां
१९ दयालूनाञ्च नहि किन्वनृज्जनामपि । यतो ऽन्यायेन दुःखभोगकाल
२० ईश्वरचिन्तया यत् क्लेशसहनं तदेव प्रियं । पापं कृत्वा युष्माकं
चपेटाघातसहनेन का प्रशंसा ? किन्तु सदाचारं कृत्वा युष्माकं यद्
२१ दुःखसहनं तदेवेश्वरस्य प्रियं । तदर्थमेव यूयम् आहृता यतः स्त्रीष्टो-

ऽपि युष्मन्निमित्तं दुःखं भुक्त्वा यूयं यत् तस्य पदचिह्नैर्ब्रजेत तदर्थं
 दृष्टान्तमेकं दर्शितवान् । स किमपि पापं न कृतवान् तस्य वदने १९
 कापि हलस्य कथा नासीत् । निन्दितो ऽपि सन् स प्रतिनिन्दां न २०
 कृतवान् दुःखं सहमानो ऽपि न भर्षितवान् किन्तु यथार्थविचार-
 यितुः समीपे खं समर्पितवान् । वयं यत् पापेभ्यो निवृत्त्य धर्मार्थं २४
 जीवामस्तदर्थं स स्वशरीरेणास्माकं पापानि क्रुश ऊढवान् तस्य प्रहारै
 र्युयं स्वस्था अभवत् । यतः पूर्वं यूयं भ्रमणकारिणेषा इवाध्वं किन्त्व- २४
 धुना युष्माकम् आत्मनां पालकस्याध्यक्षस्य च समीपं प्रत्यावर्तिताः ।

हे योषितः, यूयमपि निजस्वामिनां वश्या भवत तथा सति ३ १
 यदि केचिद् वाक्ये विश्वासिनो न सन्ति तर्हि ते विनावाक्यं योषि-
 ताम् आचारेणार्थतस्तेषां प्रत्यक्षेण युष्माकं सभयसतीत्वाचारेणाक्रुष्टं २
 गच्छन्ते । अपरं केशरचनया स्वर्णालङ्कारधारणेन परिच्छदपरि- ३
 धानेन वा युष्माकं वाह्यभूषा न भवतु, किन्त्वीश्वरस्य साक्षाद् वज्र- ४
 मूल्यचमाशान्तिभावाच्चरद्वेन युक्तो गुप्त आन्तरिकमानव एव । यतः ५
 पूर्वकाले याः पवित्रस्त्रिय ईश्वरे प्रत्याग्रामकुर्वन् ता अपि तादृ-
 शीमेव भूषां धारयन्त्यो निजस्वामिनां वश्या अभवन् । तथैव सारा ६
 अत्राहामस्य वश्या सती तं पतिमाख्यातवती यूयञ्च यदि सदा-
 चारिण्यो भवथ व्याकुलतया च भीता न भवथ तर्हि तस्याः कन्या ७
 आध्वे । हे पुरुषाः, यूयं ज्ञानतो दुर्बलतरभाजनैरिव योषिङ्गिः ०
 सहवासं कुरुत, एकस्य जीवनंवरस्य सहभागिनीभ्यस्ताभ्यः समा-
 दरं वितरत च न चेद् युष्माकं प्रार्थनानां बाधा जनियते ।

प्रेमचमत्स्त्रैर्व्यादिरावश्यकता च ।

विशेषतो यूयं सर्व्व एकमनसः परदुःखैर्दुःखिता भ्रातृप्रेमिणः ८
 कृपावन्तः प्रीतिभावाच्च भवत । अनिष्टस्य परिशोधेनानिष्टं निन्दाया ९

- वा परिशोधेन निन्दां न कुर्वन्त आग्निषं दत्त यतो यूयम् आग्नि-
- १० रधिकारिणो भवितुमाहता इति जानीथ । अपरञ्च,
जीवने प्रीयमाणो यः सुदिनानि दिदृक्षते ।
पापात् जिह्वां मृषावाक्यात् स्वाधरौ स निवर्त्तयेत् ॥
- ११ स त्यजेद् दुष्टतामार्गं सत्क्रियाञ्च समाचरेत् ।
मृगयाणश्च शान्तिं स नित्यमेवानुधावतु ॥
- १२ लोचने परमेशस्थोन्मीलिते धार्मिकान् प्रति ।
प्रार्थनायाः कृते तेषां तच्छ्रोत्रे सुगमे सदा ।
क्रोधास्यञ्च परेषस्य कदाचारिषु वर्त्तते ॥
- १३ अपरं यदि यूयम् उत्तमस्थानुगामिनो भवथ तर्हि को युष्मान्
- १४ हिंसियते ? यदि च धर्मार्थं क्लिश्यध्वं तर्हि धन्या भविष्यथ ।
तेषाम् आशङ्कया यूयं न बिभीत न विङ्क्त वा ।
- १५ मनोभिः किन्तु मन्यध्वं पवित्रं प्रभुमीश्वरं ॥
- अपरस्य युष्माकम् आन्तरिकप्रत्याशयास्तत्त्वं यः कश्चित् पृच्छति
- १६ तस्मै शान्तिभीतिभ्याम् उत्तरं दातुं सदा सुसज्जा भवत । ये च
स्त्रीष्टधर्मं युष्माकं सदाचारं दूषयन्ति ते दुष्कर्म्मकारिणामिव युष्मा-
कम् अपवादेन यत् लज्जिता भवेयुस्तदर्थं युष्माकम् उत्तमः संवेदो
- १७ भवतु । ईश्वरस्थाभिमताद् यदि युष्माभिः क्लेशः सोढव्यस्तर्हि सदा-
- १८ चारिभिः क्लेशसहनं वरं न च कदाचारिभिः । यस्माद् ईश्वरस्य
सन्निधिम् अस्मान् आनेतुम् अंधार्मिकाणां विनिमयेन धार्मिकः
स्त्रीष्टो ऽप्येककत्वः पापानां दण्डं भुङ्क्तवान्, स च शरीरसम्बन्धे मारितः
- १९ किन्वात्मनः सम्बन्धे पुनर्जीवितो ऽभवत् । तत्सम्बन्धेन च स याच्ना
- २० विधाय काराबद्धानाम् आत्मनां समीपे वाक्यं घोषितवान् । पुरा
नोहस्य समये यावत् पीतो निरमौयत तावद् ईश्वरस्य दीर्घसहि-

शुता यदा ब्रह्मन्त तदा तेनाज्ञायाद्विषोऽभवन् । तेन पोते-
 नास्योऽर्थाद् अष्टावेव प्राणिनस्तोयम् उत्तीर्णाः । तन्निदर्शनञ्च स्थापनं ११
 (अर्थतः शरीरिकमलिनतायायख्यागः स नहि किन्त्वैश्वरायोत्तम-
 संवेदस्य या प्रतिज्ञा सेव) योऽस्त्रीष्टस्य पुनस्त्यानेनेदानीम् अस्मान् ११
 उत्तारयति, यतः स स्वर्गं गत्वैश्वरस्य दक्षिणे विद्यते स्वर्गीयदूताः
 ग्रासका बलानि च तस्य वशीभूता अभवन् ।

श्रुतितासंयमदुःखभोगमधि कथनञ्च ।

अस्माकं विनिमयेन स्त्रीष्टः शरीरसम्बन्धे दण्डं भुक्तवान् अतो ४ १
 हेतोः शरीरसम्बन्धे यो दण्डं भुक्तवान् स पापात् मुक्त इतिभावेन
 यूयमपि मुसञ्जीभूय देहवासस्यावशिष्टं समयं पुनर्मानवानाम् इच्छा- १
 साधनार्थं नहि किन्त्वैश्वरस्येच्छासाधनार्थं यापयत । आयुषो यः १
 समयो व्यतीतस्तस्मिन् युष्माभि र्यद् देवपूजकानाम् इच्छासाधनं
 कामकुम्भिताभिलाषमद्यपानरङ्गरसमत्तताघृणार्हदेवपूजाचारणञ्चाकारि
 तेन बाहुल्यं । यूयं तैः सह तस्मिन् सर्वनाशपङ्के मज्जितुं न ४
 धावथ, इत्यनेनास्यर्थं विज्ञाय ते युष्मान् निन्दन्ति । किन्तु यो ५
 जीवतां मृतानाञ्च । विचारं कर्तुम् उद्योतऽस्ति तस्मै तैरुत्तर
 दायिष्यते । यतो हेतो र्यं मृतास्त्वर्षा यत् मानवोद्देशः शरीरिक- १
 विचारः किन्त्वैश्वरोद्देश्यम् आत्मिकजीवनं भवेत् तदर्थं तेषामपि
 सन्निधौ सुसमाचारः प्रकाशितोऽभवत् ।

सर्वेषाम् अन्तिमकाल उपस्थितस्तस्माद् यूयं सुबुद्धयः प्रार्थनार्थं ७
 जायतस्य भवत । विशेषतः परस्परं गाढं प्रेम कुरुत, यतः; ८

पापानामपि बाहुल्यं प्रेक्षेवाच्छादयिष्यते ।

कातरांक्तिं विना परस्परम् आतिथ्यं कुरुत । येन यो वरो लब्ध- ८
 स्तेनैव स परम् उपकरोतु, इत्थं यूयम् ईश्वरस्य बहुविधप्रसा- १०

११ दस्योत्तमा भाण्डागाराधिपा भवत । यो वाक्यं कथयति स ईश्वरस्य वाक्यमिव कथयतु यस्य परम् उपकरोति स ईश्वरदत्तसामर्थ्यादि-
वोपकरोतु । सर्वविषये यीशुख्रीष्टेनेश्वरस्य गौरवं प्रकाशयतां तस्यैव
गौरवं पराक्रमस्य सर्वदा भूयात् । आमेन् ।

१२ हे प्रियतमाः, युष्माकं परीचार्थं यस्तापो युष्मासु वर्त्तते तम्
१३ असम्भवघटितं मत्वा नास्मर्थ्यं जानीत, किन्तु ख्रीष्टेन क्लेशानां
सहभागित्वाद् आनन्दत तेन तस्य प्रतापप्रकाशेऽप्यानन्देन प्रफुल्ला
१४ भविष्यथ । यदि ख्रीष्टस्य नामहेतुना युष्माकं निन्दा भवति तर्हि
यूयं धन्या यतो गौरवदायक ईश्वरस्यात्मा युष्मास्वधितिष्ठति तेषां
१५ मध्ये स निन्द्यते किन्तु युष्मन्मध्ये प्रशंस्यते । किन्तु युष्माकं कोऽपि
हन्ता वा चौरा वा दुष्कर्म्मणद् वा पराधिकारचर्चक इव दण्डं
१६ न भुङ्क्तां । यदि च ख्रीष्टीयान इव दण्डं भुङ्क्ते तर्हि स न लज्जमान-
१७ स्तत्कारणाद् ईश्वरं प्रशंसतु । यतो विचारस्वारम्भममथ ईश्वरस्य
मन्दिरे युज्यते यदि चास्मत्स्वारभते तर्हीश्वरीयसुसंवादाघाहिणां
शेषदशा का भविष्यति ?

१८ धार्मिकेनापि चेत् चाणम् अतिहृष्टेण गम्यते ।

तर्द्धार्मिकपापिभ्याम् आश्रयः कुत्र लस्यते ॥

१९ अत ईश्वरेच्छातो ये दुःखं भुञ्जते ते सदाचारेण स्वात्मानां
विश्वास्वसृष्टुरीश्वरस्य कराभ्यां निदधतां ।

नस्रजागर्तुं स्यात्सुमावश्यकता च ।

५१ ख्रीष्टस्य क्लेशानां साची प्रकाशित्यमाणस्य प्रतापस्यांगी
१ प्राचीनस्याहं युष्माकं प्राचीनान् विनीयेदं वदामि । युष्माकं मध्यवर्ती
य ईश्वरस्य नेषवृन्दो यूयं तं पालयत तस्य वीक्षणं कुरुत च, आव-
श्यकत्वेन नहि किन्तु खेच्छातो न वा कुलोभेन किन्त्विच्छकमनसा ।

अपरम् अंगानाम् अधिकारिण इव न प्रभवत किन्तु वृन्दस्य १
दृष्टान्तस्वरूपा भवत । तेन प्रधानपालक उपस्थिते यूयम् अज्ञानं ४
गौरवकिरीटं लप्स्यध्वे ।

हे युवानः, यूयमपि प्राचीनलोकानां वश्या भवत सर्व्वे च ५
सर्व्वेषां वशीभूय नम्रताभरणेन भूषिता भवत, यतः,

आत्माभिमानिलोकानां विपक्षो भवतीश्वरः ।

किन्तु तेनैव नद्येभ्यः प्रसादाद् दीयते वरः ॥

अतो यूयम् ईश्वरस्य बलवत्करस्याधो नदीभूय तिष्ठत तेन स १
उचितसमये युष्मान् उच्चीकरिष्यति । यूयं सर्व्वचिन्तां तस्मिन् निक्षिपत ०
यतः स युष्मान् प्रति चिन्तयति । यूयं प्रबुद्धा जायताश्च तिष्ठत यतो ८
युष्माकं प्रतिवादी यः श्रैतानः स गर्जनकारी सिंह इव पर्य्यटन् कं यसि-
ध्यामीति मृगयते, अतो विश्वासे सुखिरास्तिष्ठन्तस्तेन साङ्गं युध्यत, ९
युष्माकं जगन्निवासिभ्रातृष्वपि तादृशाः क्लेशा वर्त्तन्त इति जानीत ।

क्षणिकदुःखभोगात् परम् असभ्यं स्त्रीष्टेन यीसुना खकीया- १०
नन्तगौरवदानार्थं योऽस्मान् आहूतवान् स सर्व्वानुपाहीश्वरः स्वयं
युष्मान् भिद्धान् स्थिरान् सबलान् निश्चलांसु करोतु । तस्य गौरवं ११
पराक्रमस्थानन्तकालं यावद् भूयात् । आमेन् ।

यः सिन्नानो (मन्ये) युष्माकं विश्वास्थो भ्राता भवति तद्वा- १२
राहं संक्षेपेण लिखिला युष्मान् विनीतवान् यूयश्च यस्मिन् अधि-
तिष्ठथ स एवेश्वरस्य सत्यो ऽनुग्रह इति प्रमाणं दत्तवान् । युष्माभिः १२
सहाभिरुचिता या मण्डली वाविलि विद्यते सा मम पुत्रो मार्कस्य
युष्मान् नमस्कारं वेदयति । यूयं प्रेमचुम्बनेन परस्परं नमस्कृत । १४
यीशुस्त्रीष्टाश्रितानां युष्माकं सर्व्वेषां शान्तिं भूयात् । आमेन् ।

पित्रस्य द्वितीयं सर्वसाधारणपत्रं ।

विश्वासे स्थिरं स्यात्तुमधि उपदेशः ।

- १ ये जना अस्माभिः सार्द्धम् अस्मदीश्वरे चातरि यीशुख्रीष्टे च धार्मिकत्वसम्बलितविश्वासधनस्य समानांगित्वं प्राप्तास्तान् प्रति यीशु-
 २ ख्रीष्टस्य दासः प्रेरितस्य शिमोनो पित्रः पत्रं लिखति । ईश्वरस्यास्माकं प्रभो र्थीशोस्य तत्त्वज्ञानेन युष्मास्वतुगृहशान्त्यो बाहुल्यं वर्त्ततां ।
 ३ जीवनार्थम् ईश्वरभक्त्यर्थञ्च यद्यद् आवश्यकं तत् सर्वं गौरव-सद्गुणाभ्याम् अस्मदाङ्गानकारिणस्तत्त्वज्ञानद्वारा तस्येश्वरीयशक्तिरस्मभ्यं
 ४ दत्तवती । तत्सर्व्वेण चास्मभ्यं तादृशा बह्ममूल्या महाप्रतिज्ञा दत्ता याभि र्युयं संसारव्याप्तात् कुत्सिताभिलाषमूलात् सर्व्वनागाद् रचां
 ५ प्राप्येश्वरीयस्वभावस्यांगिनो भवितं, शक्रुथ । ततो हेतो र्युयं मन्पूर्णे यत्नं विधाय विश्वासे सौजन्यं सौजन्ये ज्ञानं ज्ञान आयतेन्द्रियताम्
 ६ आयतेन्द्रियतायां धैर्य्यं धैर्य्यं ईश्वरभक्तिम् ईश्वरभक्तौ भ्रातस्त्रेहं ७ भ्रातस्त्रेहे च प्रेम युक्तं । एतानि यदि युष्मासु विद्यन्ते वर्द्धन्ते च
 ८ तर्ह्यस्मत्प्रभो र्थीशुख्रीष्टस्य तत्त्वज्ञाने युष्मान् अलसान् निष्कलांसु न स्थापयिष्यन्ति । किन्त्वेतानि यस्य न विद्यन्ते सो ऽन्धो मुद्रित-
 ९ लोचनः स्वकीयपूर्व्वपापानां मार्जनस्य विस्मृतिं गतश्च । तस्माद् हे भ्रातरः, युयं स्वकीयाङ्गानवरणयो दृढकरणे बह्म यतध्वं, तत्
 १० कृत्वा कदाच न स्वलिख्यथ ; यतो ऽनेन प्रकारेणास्माकं प्रभोस्त्वात् र्थीशुख्रीष्टस्यानन्तराज्यस्य प्रवेगेन युयं सुकलेन योजयिष्यध्वे ।
 ११ यद्यपि यूयम् एतत् सर्व्वं जानीथ वर्त्तमाने सत्यमते सुस्थिरा भवथ च तथापि युष्मान् सर्व्वदा तत् स्मारयितुम् अहम् अयत्नवान्

न भविष्यामि । यावद् एतस्मिन् दूष्ये निर्धामि तावद् युष्मान् १३
 स्मारयन् प्रबोधयितुं विहितं मन्ये । यतो ऽस्माकं प्रभु रींशुखीष्टो १४
 मां यत् ज्ञापितवान् तदनुसाराद् दूष्यमेतत् मया शीघ्रं त्यक्तव्यम्
 इति जानामि । मम परलोकगमनात् परमपि यूयं यदेतानि स्मर्तुं १५
 शक्यथ तस्मिन् सर्वथा यतिष्ये । यतो ऽस्माकं प्रभो रींशुखीष्टस्य १६
 पराक्रमं पुनरागमनञ्च युष्मान् ज्ञापयन्तो वयं कल्पितान्युपाख्या-
 नान्यन्वगच्छामेति नहि किन्तु तस्य महिम्नः प्रत्यक्षसाक्षिणो भूत्वा
 भाषितवन्तः । यतः स पितुरीश्वराद् गौरवं प्रशंसाञ्च प्राप्तवान् १७
 विशेषतो महिमयुक्ततेजोमध्याद् एतादृशी वाणी तं प्रति निर्गत-
 वती, यथा, एष मम प्रियपुत्र एतस्मिन् मम परमसन्तोषः ।
 स्वर्गात् निर्गतेयं वाणी पवित्रपर्वन्ते तेन सार्द्धं विद्यमानैरस्माभिर- १८
 श्रावि । अपरम् अस्मात्समीपे दृढतरं भाववाणी विद्यते यूयञ्च १९
 यदि दिनारम्भं युष्मन्नःसु प्रभातीयनक्षत्रस्योदयञ्च यावत् तिमिर-
 मये स्थाने ज्वलन्तं प्रदीपमिव तद् वाक्यं समन्यध्वे तर्हि भद्रं
 करिष्यथ । शास्त्रीया कापि भाववाणी मनुष्यस्य स्वकीयभावबोधका २०
 नहि, एतद् युष्माभिः सम्यक् ज्ञायतां । यतो भाववाणी पुरा २१
 मानुषाणाम् इच्छातो नोत्पन्ना किन्त्वीश्वरस्य पवित्रलोकाः पवित्रे-
 णात्मना प्रवर्तिताः सन्तो वाक्यम् अभाषन्त ।

धार्मिकाणां रक्षाया कथनम् ।

अपरं पूर्वकाले यथा लोकानां मध्ये मिथ्याभाववादिन उपा- २१
 तिष्ठन् तथा युष्माकं मध्येऽपि मिथ्याशिक्षका उपस्थास्यन्ति, ते
 खेषां क्रेतारं प्रभुम् अनङ्गीकृत्य सत्वरं विनाशं खेषु वर्त्तयन्ति
 विनाशकवैधर्म्यं गुप्तं युष्मन्मध्यम् आनेष्यन्ति । ततो ऽनेकेषु तेषां २
 विनाशकमार्गं गतेषु तेभ्यः सत्यमार्गस्य निन्दा सम्भविव्यति । अपरञ्च २

- ते° लोभात् कापय्यवौचैः युञ्जन्तो लोभं करिष्यन्ते किन्तु तेषां पुरातनदण्डाद्या न विलम्बते तेषां विनाशश्च न निद्राति ।
- ४° ईश्वरः कृतपापान् दूतान् न चमित्वा तिमिरशृङ्खलैः पाताले
- ५ रुद्धा विचारार्थं समर्पितवान् । पुरातनं संसारमपि न चमित्वा तं दुष्टानां संसारं जल्लाप्लावनेन मञ्जयित्वा सप्तजनैः सहितं धर्मप्रचारकं
- ६ नोहं रक्षितवान् । सदोमो घोमरा चेतिनामके नगरे भविष्यतां
- ७ दुष्टानां दृष्टान्तं विधाय भस्मीकृत्य विनाशेन दण्डितवान्; किन्तु तैः कुक्षितव्यभिचारिभिर्दुष्टात्मभिः क्लिष्टं धार्मिकं लोटं रक्षितवान् ।
- ८ स धार्मिको जनस्तेषां मध्ये निवसन् स्त्रीयदृष्टिप्रोत्रगोचरेभ्यस्तेषाम्
- ९ अधर्माचारेभ्यः स्त्रीयधार्मिकमनसि दिने दिने तप्तवान् । प्रभु भक्तान् परीक्षाद् उद्धर्तुं विचारदिनञ्च यावद् दण्ड्यमानान्
- १० अधार्मिकान् रोद्धुं पारयति, विप्रेषतो ये ऽमेध्याभिलाषात् शारीरिकसुखम् अनुगच्छन्ति कर्तृत्वपदानि चावजानन्ति तानेव
- ११ (रोद्धुं पारयति) ते दुःसाहसिनः प्रगल्भाश्च । अपरं बलगौरवाभ्यां श्रेष्ठा दिव्यदूताः प्रभोः सन्निधौ येषां वैपरीत्येन निन्दासूचकं विचारं
- १२ न कुर्वन्ति तेषाम् उच्चपदस्थानां निन्दनाद् इमे न भीताः । किन्तु ये बुद्धिहीनाः प्रकृता जन्तवो धर्तव्यतायै विनाशतायै च जायन्ते तत्सदृशा इमे यन्न बुध्यन्ते तत् निन्दन्तः स्त्रीयविनाशतया
- १३ विनच्छन्ति स्त्रीयाधर्मस्य फलं प्राप्स्यन्ति च । ते दिवा प्रकृष्टभोजनं सुखं मन्यन्ते निजकलैः सुखभोगिनः सन्तो युष्माभिः साद्धं भोजनं
- १४ कुर्वन्तः कलङ्किनो दोषिणश्च भवन्ति । तेषां लोचनानि परदाराकाङ्क्षीणि पापे चाश्रान्तानि ते चञ्चलानि मनांसि मोहयन्ति
- १५ लोभे तत्परमनसः सन्ति च । ते शापयस्ता वंशाः सरसैर्मागं विहाय वियोरपुत्रस्य विलियमस्य विषयेन ब्रजन्तो भ्रान्ता अभवन् । स
- १६ विलियमो ऽप्यधर्मात् प्राप्ये पारितोषिकेऽप्रीयत, किन्तु निजापराधात् भर्त्सनाम् अलभत यतो वचनशक्तिहीनं वाहनं मानुषिकगिरम्

उच्चार्य भाववादिन उन्मत्तताम् अबाधत । इमे निर्जलानि १०
 प्रस्रवणानि प्रस्रवणवायुना चालिता मेघाश्च तेषां कृते नित्यस्थायी
 घोरतरान्धकारः सञ्चितो ऽस्ति । ये च जना भ्रान्म्याचारिगणात् १८
 कृष्णोद्भूतास्तान् इमे ऽपरिमितदर्पकथा भाषमाणाः शारीरिक-
 सुखाभिलाषैः कामक्रीडाभिश्च मोहयन्ति । तेभ्यः स्वाधीनतां १९
 प्रतिज्ञाय स्वयं विनाशताया दासा भवन्ति, यतः,

यो येनैव पराजिग्ये स जातस्तस्य किङ्करः ।

चातुः प्रभो र्योगुत्तरीष्टस्य ज्ञानेन संसारस्य मलेभ्य उद्धृता ये १०
 पुनस्तेषु निमज्ज्य पराजीयन्ते तेषां प्रथमदशातः शेषदशा कुम्भिता
 भवति । तेषां पक्षे धर्मपथस्य ज्ञानाप्राप्तिं वरं न च निर्दिष्टात् ११
 पवित्रविधिमार्गात् ज्ञानप्राप्तानां परावर्त्तनं । किन्तु येयं सत्या १२
 दृष्टान्तकथा सैव तेषु फलितवती, यथा,

कुङ्करः स्वीयवान्ताय व्यावर्त्तते पुनः पुनः ।

कुठितं कर्हमे तदत् चालितश्चैव शूकरः ॥

प्रभोः पुनरागमनप्रतीक्षा ।

हे प्रियतमाः यूयं यथा पवित्रभाववादिभिः पूर्वोक्तानि ३ १
 वाक्यानि चात्र प्रभुना प्रेरितानाम् अस्माकम् आदेशञ्च स्मरथ
 तथा युष्मान् स्मारयित्वा युष्माकं सरलभावं प्रबोधयितुम् अहं २
 द्वितीयम् इदं पत्रं लिखामि । प्रथमं युष्माभिरिदं ज्ञायतां यत् शेषे २
 काले खण्डाचारिणो निन्दका उपस्थाय वदिष्यन्ति प्रभोरागमनस्य ४
 प्रतिज्ञा कुत्र ? यतः पितृलोकानां महानिद्रागमनात् परं मन्वाणि
 सृष्टेरागमकाले यथा तथैवावतिष्ठन्ते । पूर्वम् ईश्वरस्य वाक्येनाकाश- ५
 मण्डलं जलाद् उत्पन्ना जले सन्निष्ठमाना च पृथिव्यविद्यतेनद्
 अनिष्कृतातस्ते न जानन्ति, तत्रस्तात्कालिकसंसारो जलेनाज्ञावितो
 विनाशं गतः । किन्त्वधुना वर्त्तमाने आकाशभूमण्डले तेनैव वाक्येन ६
 वज्रायें गुप्ते विचारदिनं दुष्टमानवानां विनाशञ्च यावद् रक्ष्येते । ७

- = हे प्रियतमाः, यूयम्^१. एतदेकं वाक्यम् अनवगता ता भवत यत् प्रभोः साक्षाद् दिनमेकं वर्षसहस्रवद् वर्षसहस्रञ्च दिनैकवत् ।
- ८ केचिद् यथा विलम्बं मन्यन्ते तथा प्रभुः स्वप्रतिज्ञायां विलम्बते तन्नहि किन्तु को ऽपि यन्न विनश्येत् सर्व एव मनःपरावर्तनं गच्छेयुरित्यभिलषन् सो ऽस्मान् प्रति दीर्घसहिष्णुतां विदधाति ।
- १० किन्तु चपायां चौर इव प्रभो दिनम् आगमिष्यति तस्मिन् महाग्रन्देन गगनमण्डलं लोप्यते मूलवस्त्रानि च तापेन गलिष्यन्ते
- ११ पृथिवी तन्मध्यस्थितानि कर्माणि च ध्वस्यन्ते । अतः सर्वैरेते विकारे गन्तव्ये सति यस्मिन् आकाशमण्डलं दाहेन विकारिष्यते मूलवस्त्रानि
- १२ च तापेन गलिष्यन्ते तस्मैश्चरदिनस्यागमनं प्रतीचमाणैराकाङ्क्षमाणैश्च
- १३ युष्माभिर्धर्माचारेश्चरभक्तिभ्यां कीदृशैर्लोकैर्भवितव्यं ? तथापि वयं तस्य प्रतिज्ञानुसारेण धर्मस्य वासस्थानं नूतनम् आकाशमण्डलं नूतनं भूमण्डलञ्च प्रतीचामहे ।
- १४ अतएव हे प्रियतमाः, तानि प्रतीचमाणा यूयं निष्कलङ्का
- १५ अनिन्दिताश्च भूत्वा यत् शान्त्याश्रितास्तिष्ठथैतस्मिन् यतध्वं । अस्माकं प्रभो दीर्घसहिष्णुताश्च परिचाणजनिकां मन्यध्वं । अस्माकं प्रियभ्रात्रे पौलाय यत् ज्ञानम् अदायि तदनुसारेण सोऽपि पत्रे युष्मान् प्रति
- १६ तदेवाल्लिखत् । स्वकीयसर्वपत्रेषु चैतान्यधि प्रस्तुत्य तदेव गदति । तेषु पत्रेषु कतिपयानि दुरुद्ध्याणि वाक्यानि विद्यन्ते ये च लोका अज्ञानाश्चलाश्च ते निजविनाशार्थम् अन्यशास्त्रौषवचनानीव
- १७ तान्यपि विकारयन्ति । तस्माद् हे प्रियतमाः, यूयं पूर्वं बुद्ध्वा सावधानास्तिष्ठत, अधार्मिकाणां भ्रान्तिस्रोतसापहताः स्वकीयसु-
- १८ स्थिरत्वात् मा भ्रश्यत । किन्त्वस्माकं प्रभोस्वात् यौशुखीष्टस्थानुपहे ज्ञाने च बद्धध्वं । तस्य गौरवम् इदानीं सदाकालञ्च भूयात् । आमेन् ।

योहनस्य प्रथमं सर्वसाधारणपत्रं ।

पित्रा ईश्वरेण योशुना सार्द्धञ्च सहांशित्वफलम् कथनम् ।

यीशुरेवानन्तजीवनस्वरूपम् ।

आदितो य आसीद् यस्य वाग् अस्माभिरश्रावि यच्च वयं १
खनेत्रैर्दृष्टवन्तो यच्च वीक्षितवन्तः स्वकरैः स्पृष्टवन्तश्च तं जीव-
नवादं वयं ज्ञापयामः । स जीवनस्वरूपः प्राकाशत वयञ्च तं
दृष्टवन्तस्तमधि साक्ष्यं ददाम्, यश्च पितुः सन्निधाववर्त्ततास्माकं
समीपे प्राकाशत च तम् अनन्तजीवनस्वरूपं वयं युष्मान् ज्ञाप-
यामः । अस्माभि र्यद् दृष्टं श्रुतञ्च तदेव युष्मान् ज्ञायते तेना-
स्माभिः सहांशित्वं युष्माकं भविष्यति । अस्माकञ्च सहांशित्वं पित्रा
तत्पुत्रेण यीशुख्रीष्टेन च सार्द्धं भवति । अपरञ्च युष्माकम् आनन्दो
यत् सम्पूर्णा भवेद् तदर्थं वयम् एतानि लिखामः ।

ईश्वरो ज्योतिस्तस्मिन् अवस्थितिकथनम् ।

वयं थां वार्त्तां तस्मात् श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामः सेधम् ।
ईश्वरो ज्योतिस्तस्मिन् अन्धकारस्य लेशोऽपि नास्ति । वयं तेन
सहांशिन् इति गदित्वा यद्यन्धकारे चरामस्तर्हि सत्याचारिणो न
सन्तोऽनृतवादिनो भवामः । किन्तु स यथा ज्योतिषि वर्त्तते तथा
वयमपि यदि ज्योतिषि चरामस्तर्हि परस्परं सहभागिनो भवाम-
स्तस्य पुत्रस्य यीशुख्रीष्टस्य रुधिरञ्चास्मान् सर्वस्मात् पापात् शुद्ध-
यति । यं निष्पापा इति यदि वदामस्तर्हि स्वयमेव खान् वच्च-

- ८ यामः सत्यमतश्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते । यदि स्वपापानि
 • स्त्रीकुर्महे तर्हि स विश्वासो यथार्थिकश्चास्ति तस्माद् अस्माकं
 १० पापानि क्षमिष्यते सर्वस्माद् अधर्माश्चास्मान् शुद्धयिष्यति । वयम्
 अहतपापा इति यदि वदामस्तर्हि तम् अनृतवादिनं कुर्मस्तस्य
 वाक्यश्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते ।
- २१ हे प्रियबालकाः, युष्माभि र्यत् पापं न क्रियेत तदर्थं युष्मान्
 प्रत्येतानि मया लिख्यन्ते । यदि तु केनापि पापं क्रियते तर्हि
 पितुः समीपे ऽस्माकं एकः महायो ऽर्थतो धार्मिको यीशुः
 २ स्त्रीष्टो विद्यते । स चास्माकं पापानां प्रायश्चित्तं केवलमस्माकं
 नहि किन्तु निखिलसंसारस्य पापानां प्रायश्चित्तं ।
 ३ वयं तं जानौम इति तदीयाज्ञापालनेनावगच्छामः । अहं तं
 ४ जानामीति वदित्वा यस्तस्याज्ञा न पालयति सो ऽनृतवादी सत्य-
 ५ मतश्च तस्यान्तरे न विद्यते । यः कश्चित् तस्य वाक्यं पालयति
 तस्मिन् ईश्वरस्य प्रेम सत्यरूपेण सिध्यति वयं तस्मिन् वर्त्तामहे
 ६ तद् एतेनावगच्छामः । अहं तस्मिन् तिष्ठामीति यो गदति तस्येदम्
 उचितं यत् स्त्रीष्टो यादृग् आचरितवान् सो ऽपि तादृग् आचरेत् ।
 ७ हे प्रियतमाः, युष्मान् प्रत्यहं नूतनामाज्ञां लिखामीति नहि
 ८ किन्त्वादितो युष्माभि र्त्वां पुरातनामाज्ञां लिखामि । आदितो
 युष्माभि र्यद् वाक्यं श्रुतं सा पुरातनाज्ञा । पुनरपि युष्मान् प्रति
 नूतनाज्ञा मया लिख्यत एतदपि तस्मिन् युष्मासु च सत्यं, यतो
 ९ ऽम्भकारो व्यत्येति सत्या ज्योतिश्चेदानीं प्रकाशते; अहं ज्योतिषि
 वर्त्त इति गदित्वा यः स्वभ्रातरं देष्टि सो ऽद्यापि तमिस्ते वर्त्तते ।
 १० स्वभ्रातरि यः प्रीयते स एव ज्योतिषि वर्त्तते विघ्नजनकं किमपि
 ११ तस्मिन् न विद्यते । किन्तु स्वभ्रातरं यो देष्टि स तमिरे वर्त्तते

तिमिरे चरति च तिमिरेण च तस्य नयने ऽभ्यीक्रियेते तस्मात्
क यामौति स ज्ञातुं न शक्नोति ।

ईश्वरीयसत्ये प्रेमे च स्थिरं स्थातुं उपदेशः ।

हे शिशवः, यूयं तस्य नाम्ना पापक्षमां प्राप्तवन्तस्तस्माद् अहं १९
युष्मान् प्रति लिखामि । हे पितरः, य आदितो वर्त्तमानस्तं यूयं १९
जानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिखामि । हे युवानः, यूयं पापा-
त्मानं जितवन्तस्तस्माद् युष्मान् प्रति लिखामि । हे बालकाः,
यूयं पितरं जानीथ तस्माद् अहं युष्मान् प्रति लिखितवान् । हे १४
पितरः, आदितो यो वर्त्तमानस्तं यूयं जानीथ तस्माद् युष्मान्
प्रति लिखितवान् । हे युवानः, यूयं बलवन्त आध्वे, ईश्वरस्य
वाक्यञ्च युष्मदन्तरे वर्त्तते पापात्मा च युष्माभिः पराजिग्ये तस्माद्
युष्मान् प्रति लिखितवान् । यूयं संसारे संसारस्यविषयेषु च मा १५
प्रीयध्वं यः संसारे प्रीयते तस्यान्तरे पितुः प्रेम न तिष्ठति ।
यतः संसारे यद्यत् स्थितम् अर्थतः शारीरिकभावस्याभिलाषो १६
दर्शनेन्द्रियस्याभिलाषो जीवनस्य गर्वस्य सर्वमेतत् पितृतो न
जायते किन्तु संसारादेव । संसारस्तदीयाभिलाषश्च व्यत्येति किन्तु १७
य ईश्वरखेष्टं करोति सो ऽनन्तकालं यावत् तिष्ठति ।

हे बालकाः, शेषकालोऽयं, अपरं ख्रीष्टारिणोपस्थितव्यमिति १८
युष्माभि र्यथा श्रुतं तथा बहवः ख्रीष्टारय उपस्थितास्तस्मादयं
शेषकालोऽस्तीति वयं जानीमः । ते ऽस्मन्मध्यान् निर्गतवन्तः १९
किन्त्वस्मदीया नामन् यद्यस्मदीया अभविष्यन् तर्ह्यस्मात्सङ्गे ऽस्थास्यन्,
किन्तु सर्वे ऽस्मदीया न सन्ध्येतस्य प्रकाश आवश्यक आसीत् ।

पवित्रात्माप्राप्ताभिषेक कथनम् ।

यः पवित्रस्तस्माद् यूयम् अभिषेकं प्राप्तवन्तस्तेन सर्वाणि २०

- ११ जानीथ । यूयं सत्यमते न जानीथ तत्कारणाद् अहं युष्मान् प्रति लिखितवान् तस्मिन् किन्तु यूयं तत् जानीथ सत्यमताश्च
- १२ किमथनृतवाक्यं नोत्पद्यते तत्कारणादेव । यीशुरभिषिक्तस्त्वानेति यो नाङ्गीकरोति तं विना को ऽपरोऽनृतवादी भवेत् ? स एव स
- १३ ख्रीष्टारि र्थः पितरं पुत्रश्च नाङ्गीकरोति । यः कश्चित् पुत्रं नाङ्गीकरोति स पितरमपि न धारयति यस्य पुत्रमङ्गीकरोति स
- १४ पितरमपि धारयति । आदितो युष्माभि र्थत् श्रुतं तद् युष्मासु तिष्ठत्, आदितः श्रुतं वाक्यं यदि युष्मासु तिष्ठति, तर्हि यूयमपि
- १५ पुत्रे पितरि च स्थास्यथ । स च प्रतिज्ञयास्मभ्यं यत् प्रतिज्ञातवान्
- १६ तद् अनन्तजीवनं । ये जना युष्मान् भ्रामयन्ति तानध्यहम् इदं
- १७ लिखितवान् । अपरं यूयं तस्माद् यम् अभिषेकं प्राप्तवन्तः स युष्मासु तिष्ठति ततः कोऽपि यद् युष्मान् शिष्येत् तद् अनावश्यकं, स चाभिषेको युष्मान् सर्वाणि शिष्यति सत्यश्च भवति न चातथ्यः, अतः स युष्मान् यद् अशिष्यत् तद् तच्च
- १८ स्थास्यथ । अतएव हे प्रियवाचका यूयं तच्च तिष्ठत, तथा सति स यदा प्रकाशिष्यते तदा वयं प्रतिभान्विता भविष्यामः तस्यागमन-
- १९ समये च तस्य साक्षात् चपिष्यामहे । स धार्मिको ऽस्तीति यदि यूयं जानीथ तर्हि यः कश्चिद् धर्माचारं करोति स तस्मात् जात इत्यपि जानीत ।

ईश्वरस्य प्रेम । ईश्वरं प्रति प्रेम । ईश्वरसन्तानाः ।

- ३ पश्यत वयम् ईश्वरस्य संज्ञाना इति नास्त्वामहे, एतेन पितास्मभ्यं कौटूक् महाप्रेम प्रदत्तवान्, किन्तु संसारस्तं नाजानात्
- १ तत्कारणादस्मान् अपि न जानाति । हे प्रियतमाः, इदानीं वयम् ईश्वरस्य संज्ञाना आस्महे पस्यात् किं भविष्यामस्तद् अद्याप्य-

प्रकाशितं किन्तु प्रकाशं गते वयं तस्य सदृशा भविष्याम इति
 जानीमः, यतः स यादृशो ऽस्ति तादृशोऽस्माभिर्दृशिष्यते ।
 तस्मिन् एषा प्रत्याशा यस्य कस्यचिद् भदति स खं तथा पवित्रं ४
 करोति यथा स पवित्रोऽस्ति । यः कश्चित् पापम् आचरति स ४
 व्यवस्थालङ्घनं करोति यतः पापमेव व्यवस्थालङ्घनं । अपरं सोऽस्माकं ५
 पापान्यपहर्तुं प्रकाशतेतद् यूयं जानीथ, पापञ्च तस्मिन् न विद्यते ।
 यः कश्चित् तस्मिन् तिष्ठति स पापाचारं न करोति यः कश्चित् ६
 पापाचारं करोति स तं न दृष्टवान् न वावगतवान् । हे प्रिय- ७
 बालकाः, कश्चिद् युष्माकं भ्रमं न जनयेत्, यः कश्चिद् धर्माचारं
 करोति स तादृग् धार्मिको भवति यादृक् स धार्मिकोऽस्ति ।
 यः पापाचारं करोति स शैतानात् जातो यतः शैतान आदितः ८
 पापाचारी शैतानस्य कर्माणां लोपार्थमेवेश्वरस्य पुत्रः प्रकाशत ।
 यः कश्चिद् ईश्वरात् जातः स पापाचारं न करोति यतस्तस्य ९
 वीर्यं तस्मिन् तिष्ठति पापाचारं कर्तुञ्च न शक्नोति यतः स
 ईश्वरात् जातः । इत्यनेनेश्वरस्य सन्तानाः शैतानस्य च सन्ताना १०
 व्यक्ता भवन्ति । य कश्चिद् धर्माचारं न करोति स ईश्वरात्
 जातो नहि यस्य स्वभ्रातरि न प्रीयते सोऽप्यैश्वरात् जातो नहि ।
 यतस्तस्य य आदेश आदितो युष्माभिः श्रुतः स एष एव यद् ११
 अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्तव्यं । पापात्मतो जातो यः काविल् १२
 स्वभ्रातरं हतवान् तत्सदृशैरस्माभिर्न भवितव्यं । स कस्मात्
 कारणात् तं हतवान्? तस्य कर्माणि दुष्टानि तद्भातुञ्च कर्माणि
 धर्माण्यासन् इति कारणात् ।

ईश्वरसन्तानानां भ्रातृप्रेमं प्रदर्शनत्वम् ।

हे मम भ्रातरः, संसारो यदि युष्मान् देष्टि तर्हि तद् आश्चर्यं १३

- १४ न मन्यध्वं । वयं मृत्युम् उत्तीर्य जीवनं प्राप्तवन्तस्तद् भ्रातृषु
 १५ प्रेमकरणात् जानीमः । भ्रातरि यो न प्रीयते स मृत्यौ तिष्ठति ।
 यः कश्चित् स्वभ्रातरं द्वेष्टि स नरघाती किञ्चानन्तजीवनं
 १६ नरघातिनः कस्याप्यन्तरे नावतिष्ठते तद् यूयं जानीथ । अस्माकं
 कृते स स्वप्राणांस्वक्रवान् इत्यनेन वयं प्रेक्षस्तत्त्वम् अवगताः, अपरं
 १७ भ्रातृणां कृतेऽस्माभिरपि प्राणास्वक्रव्याः । सांसारिकजीविकाप्राप्तो
 यो जनः स्वभ्रातरं दीनं दृष्ट्वा तस्मात् स्त्रीयदयां हणद्धि तस्यान्तर
 १८ ईश्वरस्य प्रेम कथं तिष्ठेत् ? हे मम प्रियबालकाः, बाष्पेन
 जिह्वया वास्माभिः प्रेम न कर्तव्यं किन्तु कार्य्येण सत्यतया
 १९ चैव । एतेन वयं यत् सत्यमतसम्बन्धीयास्तत् जानीमस्तस्य
 २० साक्षात् स्वान्तःकरणानि सान्त्वयितुं शक्यामश्च । यतोऽस्मदन्तःकरणं
 यद्यस्मान् दूषयति तर्ह्यस्मदन्तःकरणाद् ईश्वरो महान् सर्वज्ञश्च ।
 २१ हे प्रियतमाः, अस्मदन्तःकरणं यद्यस्मान् न दूषयति तर्हि वयम्
 २२ ईश्वरस्य साक्षात् प्रतिभान्विता भवामः । यच्च प्रार्थयामहे तत्
 तस्मात् प्राप्नुमः, यतो वयं तस्याज्ञाः पालयामस्तस्य साक्षात्
 २३ तुष्टिजनकम् आचारं कुर्मश्च । अपरं तस्येयमाज्ञा यद् वयं तस्य
 पुत्रस्य यीशुख्रीष्टस्य नान्नि विश्वसिमस्तस्याज्ञानुसारेण च परस्परं
 २४ प्रेम कुर्मः । यस्य तस्याज्ञाः पालयति स तस्मिन् तिष्ठति तस्मिन्
 सोऽपि तिष्ठति ; स चास्मान् यम् आत्मानं दत्तवान् तस्मात्
 सोऽस्मासु तिष्ठतीति जानीमः ।

परीक्षां विना सर्वेषाम् उपदेशकानाम् श्रयाश्रयम् ।

- ४१ हे प्रियतमाः, यूयं सर्व्वेष्वात्मसु न विश्वसित किन्तु ते ईश्वरात्
 जाता न वेत्यात्मनः परीचध्वं यतो बहवो मृषाभाववादिनो

जगन्मध्यम् आगतवन्तः । ईश्वरीयो य आत्मा स युष्माभिरनेन १
 परिचीयतां, धीशूः स्त्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत एतद् येन ०
 केनचिद् आत्मना स्त्रीक्रियते स ईश्वरीयः । किन्तु धीशूः स्त्रीष्टो १
 नरावतारो भूत्वागत एतद् येन केनचिद् आत्मना नाङ्गीक्रियते
 स ईश्वरीयो नहि किन्तु स्त्रीष्टारेरात्मा, तेन चागन्तव्यमिति
 युष्माभिः श्रुतं, स चेदानीमपि जगति वर्त्तते । हे वासुकाः, ४
 यूथम् ईश्वरात् जातास्तान् जितवन्तस्य यतः संसाराधिष्ठानकारिणोऽपि
 युष्मदधिष्ठानकारी महान् । ते संसारात् जातास्ततो हेतोः संसाराद् ५
 भाषन्ते संसारस्य तेषां वाक्यानि गृह्णाति । वयम् ईश्वरात् जाताः, ६
 ईश्वरं यो जानाति सोऽस्मदाक्यानि गृह्णाति यश्चेश्वरात् जातो
 नहि सोऽस्मदाक्यानि न गृह्णाति ; अनेन वयं सत्यात्मानं
 भ्रामकात्मानञ्च परिचिनुमः ।

पत्यपरं प्रेमकरणस्य फलनिर्णयः ।

हे प्रियतमाः, वयं परस्परं प्रेम करवाम, यतः प्रेम ईश्वरात् ०
 जायते, अपरं यः कश्चित् प्रेम करोति स ईश्वरात् जात ईश्वरं
 वेत्ति च । यः प्रेम न करोति स ईश्वरं न जानाति यत ईश्वरः ८
 प्रेमस्वरूपः । अस्मास्त्रीश्वरस्य प्रेमैतेन प्राकाशत यत् स्वपुत्रेणास्मभ्यं ८
 जीवनदानार्थम् ईश्वरः स्त्रीयम् अद्वितीयं पुत्रं जगन्मध्यं प्रेषितवान् ।
 वयं यद् ईश्वरे प्रीतवन्त इत्यत्र नहि किन्तु स यदस्मासु प्रीतवान् १०
 अस्मात्पापानां प्रादक्षिन्नार्थं स्वपुत्रं प्रेषितवाञ्छेत्यत्र प्रेम सन्निष्ठते ।
 हे प्रियतमाः, अस्मासु यदीश्वरेणैतादृशं प्रेम कृतं तर्हि परस्परं ११
 प्रेम कर्तुम् अस्माकमप्युचितं । ईश्वरः कदाच केनापि न दृष्टः १२
 यद्यस्माभिः परस्परं प्रेम क्रियते तर्हीश्वरो ऽस्मन्मध्ये तिष्ठति तस्य

- १३ प्रेम चास्मासु सेव्यते । अस्मभ्यं तेन स्वकीयात्मनोऽंगो दत्त इत्यनेन
 • वयं यत् तस्मिन् तिष्ठामः स च यद् अस्मासु तिष्ठतीति जानीमः ।
- १४ पिता जगन्नातारं पुत्रं प्रेषितवान् एतद् वयं दृष्ट्वा प्रमाणयामः ।
- १५ यीशुरीश्वरस्य पुत्र एतद् येनाङ्गीक्रियते तस्मिन् ईश्वरस्तिष्ठति
- १६ स चेश्वरे तिष्ठति । अस्मास्त्रीश्वरस्य यत् प्रेम वर्त्तते तद् वयं
 ज्ञातवन्तस्तस्मिन् विश्वसितवन्तस्य । ईश्वरः प्रेमस्वरूपः प्रेषि यस्तिष्ठति
- १७ स ईश्वरे तिष्ठति तस्मिंश्चेश्वरस्तिष्ठति । स यादृशो ऽस्ति वयमप्ये-
 तस्मिन् जगति तादृशा भवाम एतस्माद् विचारदिने ऽस्माभि र्यां
- १८ प्रतिभा लभ्यते सास्मत्प्राम्बन्धीयस्य प्रेषः सिद्धिः । प्रेषि भीति र्भ
 वर्त्तते किन्तु सिद्धं प्रेम भीतिं निराकरोति यतो भीतिः सयतानास्ति
- १९ भीतो मानवः प्रेषि सिद्धो न जातः । अस्मासु स प्रथमं प्रीतवान्
- २० इति कारणाद् वयं तस्मिन् प्रीयामहे । ईश्वरे ऽहं प्रीय इत्यक्ला
 यः कश्चित् स्वभ्रातरं द्वेष्टि सो ऽनुतवादी । स यं दृष्टवान् तस्मिन्
 स्वभ्रातरि यदि न प्रीयते तर्हि यम् ईश्वरं न दृष्टवान् कथं तस्मिन्
- २१ प्रेम कर्तुं शक्नुयात् ? अत ईश्वरे यः प्रीयते स स्वौयभ्रातर्यपि
 प्रीयताम् इयम् आज्ञा तस्माद् अस्माभि र्लभ्वा ।

विश्वासस्य विजयः ।

- ५० यीशुरभिषिक्तस्वातेति यः कश्चिद् विश्वसिति स ईश्वरात्
 जातः ; अपरं यः कश्चित् जनयितरि प्रीयते स तस्मात् जाते जने
 १ ऽपि प्रीयते । वयम् ईश्वरस्य सन्तानेषु प्रीयामहे तद् अनेन
 • जानीमो यद् ईश्वरे प्रीयामहे तस्याज्ञाः पाकयामस्य । यत ईश्वरे
 यत् प्रेम तत् तदीयाज्ञापाकनेनास्माभिः प्रकाशयित्वा, तस्याज्ञास्य
 ४ कठोरा न भवन्ति । यतो यः कश्चिद् ईश्वरात् जातः स संसारं

जयति किञ्चास्माकं यो विश्वासः स एवास्माकं संसारजयिजयः ।
 यीशुरीश्वरस्य पुत्र इति यो विश्वसिति तं विना कोऽपरः संसारं ५
 जयति? सोऽभिषिक्तस्नाता यीशुस्तोयरुधिराभ्याम् आगतः केवलं ६
 तोयेन नहि किन्तु तोयरुधिराभ्याम्, आत्मा च साक्षी भवति यत्
 आत्मा सत्यतास्वरूपः । यतो हेतोः आत्मा तोयं रुधिरञ्च त्रीण्येतानि ७
 साक्ष्यं ददति तेषां त्रयाणाम् एकत्वं भवति च । मानवानां ८
 साक्ष्यं यद्यस्माभि गृह्यते तर्हीश्वरस्य साक्ष्यं तस्मादपि श्रेष्ठं यतः ९
 स्वपुत्रमधीश्वरेण दत्तं साक्ष्यमिदं । ईश्वरस्य पुत्रे यो विश्वसिति १०
 स निजान्तरे तत् साक्ष्यं धारयति; ईश्वरे यो न विश्वसिति स तम्
 अनृतवादिनं करोति यत् ईश्वरः स्वपुत्रमधि यत् साक्ष्यं दत्तवान्
 तस्मिन् स न विश्वसिति । तच्च साक्ष्यमिदं यद् ईश्वरो ऽस्मभ्यम् ११
 अनन्तजीवनं दत्तवान् तच्च जीवनं तस्य पुत्रे विद्यते । यः पुत्रं १२
 धारयति स जीवनं धारयति, ईश्वरस्य पुत्रं यो न धारयति स
 जीवनं न धारयति । ईश्वरपुत्रस्य नास्ति विश्वासकारिण युष्मान् १३
 प्रत्येतानि मया लिखितानि तस्याभिप्रायो ऽयं यद् यूथम् अनन्त-
 जीवनप्राप्ता इति जानीयात् तस्येश्वरपुत्रस्य नास्ति विश्वसेत च ।

तस्यान्तिके ऽस्माकं या प्रतिभा भवति तस्याः कारणमिदं १४
 यद् वयं यदि तस्याभिमतं किमपि तं याचामहे तर्हि सो ऽस्माकं
 वाक्यं शृणोति । स चास्माकं यत् किञ्चन याचनं शृणोतीति यदि १५
 जानीमस्तर्हि तस्माद् याचिता वरा अस्माभिः प्राप्यन्ते तदपि
 जानीमः । कश्चिद् यदि स्वभ्रातरम् अमृत्युजनकं पापं कुर्वन् १६
 पश्यति तर्हि स प्रार्थनां करोतु तेनेश्वरस्तस्मै जीवनं दास्यति,
 अर्थतो मृत्युजनकं पापं येन नाकारि तस्मै । किन्तु मृत्युजनकम्
 एकं पापम् आस्ते तदधि तेन प्रार्थना क्रियतामित्यहं न वदामि ।

- ५ १७-२१ . योहनस्य प्रथमं सर्वसाधारणपत्रं । ५८६
- १७ सर्व्व एवाधर्म्मः पापं किन्तु सर्व्वपापं मृत्युजनकं नहि । य ईश्वरात्
 १८ जातः स पापाचारं न करोति किन्वीश्वरात् जातो जनः खं रक्षति
 १९ तस्मात् स पापात्मा तं न स्पृशतीति वयं जानीमः । वयम् ईश्वरात्
 जाताः किन्तु इत्त्रः संशारः पापात्मनो वशं गतो ऽस्तीति जानीमः ।
 २० अपरम् ईश्वरस्य पुत्र आगतवान् वयञ्च यथा तस्य सत्यमथस्य ज्ञानं
 प्राप्नुयामस्तादृशीं धियम् अस्मभ्यं दत्तवान् इति जानीमस्तस्मिन्
 सत्यमथे ऽर्थतस्तस्य पुत्रे यीशुख्रीष्टे तिष्ठामस्य ; स एव सत्यमथ
 २१ ईश्वरो ऽनन्तजीवनस्वरूपश्चास्ति । हे प्रियबालकाः थूयं देवमूर्त्तिभ्यः
 खान् रक्षत । आमेन् ।

योहनस्य द्वितीयं पत्रं ।

जनेकस्त्रीष्ट्रीयमहिलासु प्रति पत्रम् ।

हे अभिरुचिते कुरिये, त्वां तव पुत्रांश्च प्रति प्राचीनोऽहं पत्रं
लिखामि । सत्यमताद् युष्मासु मम प्रेमास्ति केवलं मम नहि किन्तु
सत्यमतज्ञानां सर्वेषामेव । यतः सत्यमतम् अस्मासु तिष्ठत्यनन्तकालं
यावच्चास्मासु स्थास्यति ! तितुरौश्वरात् तत्पितुः पुत्रात् प्रभो
यौशुस्त्रीष्ट्राच्च प्राथो ऽनुग्रहः कृपा शान्तिश्च सत्यताप्रेमभ्यां साङ्गं
युष्मान् अधितिष्ठतु ।

वयं पितृतो याम् आज्ञां प्राप्तवन्तस्तदनुसारेण तव केचिद्
आत्मजाः अत्यमतम् आचरन्त्येतस्य प्रमाणं प्राप्याहं भृशम् आनन्दित-
वान् । साम्प्रतश्च हे कुरिये, मदीनां काश्चिद् आज्ञां न लिखन्नहम्
आदितो लब्धाम् आज्ञां लिखन् त्वाम् इदं विनये यद् अस्माभिः
परस्परं प्रेम कर्तव्यं । अपरं प्रेमैतेन प्रकाशते यद् वयं तस्याज्ञा
आचरेम । आदितो युष्माभि र्यां श्रुता सेधम् आज्ञा सा च
युष्माभिराचरितव्या । यतो बहवः प्रवञ्चका जगत् प्रविश्य यौशुस्त्रीष्ट्रो
नरावतारो भूत्वागत एतत् नाङ्गौकुर्वन्ति स एव प्रवञ्चकः
स्त्रीष्ट्रारिश्वास्ति । अस्माकं अमो यत् पण्डअमो न भवेत् किन्तु
सम्पूर्णं वेतनमस्माभि र्भवेत् तदर्थं खानधि सावधाना भवत ।
यः कश्चिद् विषयगामो भूत्वा स्त्रीष्ट्रस्य शिष्यायां न तिष्ठति स
ईश्वरं न धारयति स्त्रीष्ट्रस्य शिष्यायां यस्तिष्ठति स पितरं पुत्रश्च

- १० धरंयति । यः कश्चिद् युष्मत्सन्निधिमागच्छन् शिवाग्नेनां नानयति
 स युष्माभिः खवेशानि न गृह्णातां तव मङ्गलं भूयादिति वागपि
 ११ तस्मै न कथ्यतां । यतस्तव मङ्गलं भूयादिति वाचं यः कश्चित्
 तस्मै कथयति स तस्य दुष्कर्माणाम् अंगी भवति ।
- १२ युष्मान् प्रति मया बहूनि लेखितव्यानि किन्तु पत्रमशीर्षां
 तत् कर्तुं नेच्छामि यतो ऽस्माकम् आनन्दो यथा सम्पूर्णो भविष्यति
 तथा युष्मत्समीपमुपस्थायाहं सम्मुखीभूय युष्माभिः सम्भाषिष्य
 १३ इति प्रत्याशा ममास्ते । तवाभिरुचिताया भगिन्या बालकास्त्वां
 नमस्कारं ज्ञापयन्ति । आग्नेन् ।

योहनस्य तृतीयं पत्रं ।

—*—

गायं प्रति पत्रम् ।

प्राचीनो ऽहं सत्यमताद् यस्मिन् प्रीथे तं प्रियतमं गायं प्रति पत्रं १
लिखामि । हे प्रिय, तवात्मा यादृक् शुभान्वितस्तादृक् सर्वविषये २
तव शुभं खास्थ्यञ्च भूयात् । मृदाभिरागत्य तव सत्यमतस्यार्थतस्त्वं ३
कीदृक् सत्यमतमाचरस्येतस्य साक्ष्ये दत्ते मम महानन्दो जातः ।
मम सन्तानाः सत्यमतमाचरन्तीतिवार्त्तातो मम य आनन्दो ४
जायते ततो महत्तरो नास्ति । हे प्रिय, भ्रातृन् प्रति विशेषतस्तान् ५
विदेशिनो भ्रातृन् प्रति लया यद्यत् कृतं तत् सर्वं विश्वासिनो योग्यं ।
ते च मण्डल्याः साक्षात् तव प्रेम्नः प्रमाणं दत्तवन्तः, अपरम् ६
ईश्वरयोग्यरूपेण तान् प्रस्थापयता लया सत्कर्म कारिष्यते । यतस्ते ७
तस्य नाम्ना याचां विधाय परजातीयेभ्यः किमपि न गृहीतवन्तः ।
तस्माद् वयं तत् सत्यमतस्य सहाया भवेम तदथमेतादृशा लोका ८
अस्माभिरनुग्रहौतव्याः ।

मण्डलीं प्रत्यहं पत्रं लिखितवान् किन्तु तेषां मध्ये यो ९
दियत्रिफिः प्रधानायते सो ऽस्मान् न गृह्णाति । अतो ऽहं १०
यदोपस्थास्यामि तदा तेन यद्यत् क्रियते तत् सर्वं तं स्मारयिष्यामि,
यतः स दुर्वाक्यैरस्मान् अपवदति, तेनापि द्विं न गत्वा स्वयमपि
भ्रातृन् नानुगृह्णाति धी चानुग्रहौतुमिच्छन्ति तान् मण्डलितो
ऽपि वहिष्करोति । हे प्रिय, लया दुष्कर्म नानुक्रियतां किन्तु ११

सत्त्वर्षैर्वै । यः सत्कर्माङ्गारी स ईश्वरात् जातः, यो दुष्कर्माङ्गारी
 स ईश्वरं न दृष्टवान् । दीमीत्रियस्य पक्षे सर्वैः साक्ष्यम् अदायि
 विशिषतः सत्यमतेनापि, वयमपि तत्पक्षे साक्ष्यं ददाः, अस्माकञ्च
 साक्ष्यं सत्यमेवेति यूयं जानीथ ।

त्वां प्रति मया बहूनि लेखितव्यानि किन्तु मसीलेखनीभ्यां
 लेखितुं नेच्छामि । अचिरेण त्वां द्रक्ष्यामीति मम प्रत्याशास्ते
 तदावां समुखीभूय परस्परं सम्भाषिष्यावहे । तव शान्तिं भूयात् ।
 अस्माकं मित्राणि त्वां नमस्कारं ज्ञापयन्ति त्वमथेकैकस्य नाम
 प्रोच्य मित्रेभ्यो नमस्करं । इति ।

यिहूदाः सर्वसाधारणपत्रं ।

विश्वासपत्रे प्राणव्ययेनापि उपवेशत्वम् ।

यीशुख्रीष्टस्य दासो याकोवस्य भ्राता यिहूदास्तातेनेश्वरेण १
पवित्रीकृतान् यीशुख्रीष्टेन रचितांश्चाहृतान् लोकान् प्रति पत्रं
लिखति । कृपा शान्तिः प्रेम च बाहुल्यरूपेण युष्मास्वधितिष्ठतु । २

हे प्रियाः, साधारणपरिचाणमधि युष्मान् प्रति लेखितुं मम २
बहुयत्ने जाते पूर्वकाले पवित्रलोकेषु ममर्पितो यो धर्मस्तदर्थं
यूयं प्राणव्ययेनापि सचेष्टा भवतेति त्रिनयार्थं युष्मान् प्रति पत्र-
लेखनमावश्यकम् अमन्ये । यस्माद् एतद्रूपदण्डप्राप्तये पूर्वं लिखिताः ४
केचिज्जना अस्मान् उपसृप्तवन्तः, ते ऽधार्मिकलोका अस्माकम्
ईश्वरस्थानुग्रहं ध्वजौकृत्य लम्पटताम् आचरन्ति, अद्वितीयो
ऽधिपति र्था ऽस्माकं प्रभु र्थीशुख्रीष्टस्तं नाङ्गीकुर्वन्ति ।

भाक्तोपदेशकात् सावधानत्वम् ।

तस्माद् यूयं पुरा यद् अवगतास्तत् पुन युष्मान् स्मारयितुम् ४
इच्छामि, फलतः प्रभुरेककालः स्वप्रजा मिसरदेशाद् उदधार यत्
ततः परम् अविश्वासिनो व्यनाग्रयत् । ये च स्वर्गदूताः स्वीय- ६
कर्तृत्वपदे न स्थित्वा स्ववासस्थानं परित्यक्तवन्तस्तान् स महादिनस्य
विचारार्थम् अन्धकारमये ऽधःस्थाने सदास्थाधिभि बन्धनैरवध्नात् ।
अपरं, सदोमो घोमरा तन्निकटस्थनगराणि चैतेषां निवासिनस्तत्- ७
समरूपं व्यभिचारं कृतवन्तो विषममैयुनस्य चेष्टया विपथं गतवन्तश्च

- तस्मात् तान्यपि दृष्टान्तस्वरूपाणि भूत्वा सदावनवङ्गिना . दण्डं
 ८ भुञ्जते । तथैवमे खग्राचारिणोऽपि खग्ररीराणि कलङ्कयन्ति
 ९ राजाधीनतां न स्त्रीकुर्वन्त्युच्चपदस्थान् निन्दन्ति च । किन्तु
 प्रधानदिव्यदूतो मीखाथिलो यदा मोगे देहे शैतानेन विवदमानः
 १० समभाषत तदा तस्मिन् निन्दारूपं दण्डं समर्पयितुं साहसं न
 ११ कृत्वाकथयत् प्रभुस्त्वां भर्त्सयतां । किन्त्विमे यन्न बुध्यन्ते तस्मिन्दन्ति
 १२ यच्च निर्वाधपशव इवेन्द्रियैरवगच्छन्ति तेन नश्यन्ति । तान् धिक्,
 ते काविलो मार्गं चरन्ति पारितोषिकस्याग्नातो विलियमो भ्रान्ति-
 १३ मनुधाबन्ति कोरहस्य दुर्मुखत्वेन विनश्यन्ति च । युष्माकं प्रेमभोज्येषु
 ते विघ्नजनका भवन्ति, आत्मभरयश्च भूत्वा निर्लक्ष्यया युष्माभिः
 १४ सार्द्धं भुञ्जते । ते वायुभिश्चालिता निस्तोयमेघा हेमन्तकालिका
 निष्फला दि मृता उन्मूलिता वृक्षाः, स्वकीयलज्जाफेणोद्गमकाः
 प्रचण्डाः सामुद्रतरङ्गाः सदाकालं यावत् घोरतिमिरभागीनि
 भ्रमणकारौणि नक्षत्राणि च भवन्ति । आदमतः सप्तमः पुरुषो यो
 १५ हनोकः स तानुद्दिश्य भाववाक्यमिदं कथितवान्, यथा,
 पश्य स्वकीयपुण्यानाम् अयुतैर्वर्षितः प्रभुः ।
 १६ सर्वान् प्रति विचाराज्ञासाधनायागमिष्यति ।
 तदा चाधार्मिकाः सर्वे जाता यैरपराधिनः ।
 विधर्मकर्मणां तेषां सर्वेषामेव कारणात् ।
 तथा तद्वैपरीत्येनाप्यधर्मान्नारिपापिनां ।
 उक्तकठोरवाक्यानां सर्वेषामपि कारणात् ।
 परमेशेन दोषित्वं तेषां प्रकाशयिष्यते ॥
- १७ ते वाक्कलहकारिणः स्वभाग्यनिन्दकाः खेष्काचारिणो दर्पवादि-
 मुखविशिष्टा लाभार्थं मनुष्यस्तावकाश्च सन्ति ।

योगी सम्पूर्णान्तपरिचाणम् ।

किन्तु हे प्रियतमाः, अस्माकं प्रभो रींशुखीष्टस्य प्रेरितै र्थद् १०
वाक्यं पूर्वं युष्मभ्यं कथितं तत् स्मरत, फलतः शेषसमये खेच्छातो १८
ऽधर्माचारिणो निन्दका उपस्थास्यन्तीति ।

एते लोकाः खान् पृथक् कुर्वन्तः सांसारिका आत्महीनाश्च १९
सन्ति । किन्तु हे प्रियतमाः, यूयं खेषाम् अतिपवित्रविश्वासे १०
निचीयमानाः पवित्रेणात्मना प्रार्थनां कुर्वन्त ईश्वरस्य प्रेम्ना खान् ११
रक्षत, अनन्तजीवनाय चास्माकं प्रभो रींशुखीष्टस्य कृपां प्रतीक्षध्वं
अपरं यूयं विविच्य कांश्चिद् अनुकम्पध्वं कांश्चिद् अग्नि उद्भृत्य १२
भयं प्रदर्श्य रक्षत, शारीरिकभावेन कलङ्कितं वस्त्रमपि च्छतीयध्वं । १२

अपरञ्च युष्मान् खलनाद् रक्षितुम् उल्लासेन खीयतेजसः १४
भाक्षात् निर्दोषान् स्थापयितुञ्च समर्थो यो ऽस्माकम् अद्वितीय- १४
स्त्वाणकर्त्ता सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं महिमा पराक्रमः कर्तृत्वञ्चेदा-
नीम् अनन्तकालं यावद् भूयात् । आमेन् ।

योहनं प्रति प्रकाशितं वाक्यं ।

भङ्गलाचरणम् । स्वर्गनिवासीयोशोर्दर्शनम् ।

- १ यत् प्रकाशितं वाक्यम् ईश्वरः खदामानां निकटं शौचमुप-
 २ स्थास्यन्तीनां घटनानां दर्शनार्थं यौगुख्रीष्टे समर्पितवान् तत् स
 ३ खौयदूतं प्रेष्य निजसेवकं योहनं ज्ञापितवान् । स चेश्वरस्य वाक्ये
 ४ ख्रीष्टस्य साक्ष्ये च यद्यद् दृष्टवान् तस्य प्रमाणं दत्तवान् । एतस्य
 ५ भाववाद्विग्रहस्य वाक्यानां पाठकः श्रोतारश्च तन्मध्ये लिखिताज्ञा-
 ६ ग्राहिणश्च धन्या यतः स कालः सन्निकटः ।
- ७ योहन आग्निघादेशस्थाः सप्त मण्डलीः प्रति पत्रं लिखति । यो
 ८ वर्त्तमानो भूतो भविष्यंश्च ये च सप्तात्मानस्तस्य सिंहासनस्य समुखे
 ९ तिष्ठन्ति यश्च यौगुख्रीष्टो विश्वस्तः साक्षौ मृतानां मध्ये प्रथमजातो
 १० भूमण्डलस्यराजानाम् अधिपतिश्च भवति, एतेभ्यो ऽनुग्रहः शान्तिश्च
 ११ युष्मासु वर्त्ततां । यो ऽस्मासु प्रीतवान् खरुधिरेणाम्भान् खपा-
 १२ पेभ्यः प्रचालितवान् तस्य पितुरीश्वरस्य याजकान् कृत्वास्मान्
 १३ राजवर्गे नियुक्तवांश्च तस्मिन् महिमा पराक्रमश्चानन्तकालं यावद्
 १४ वर्त्ततां । आमेन् ।
- १५ पश्यत स मेघैरागच्छति तेनैकैकस्य चक्षुस्तं द्रक्ष्यति ये च तं विद्व-
 १६ वन्तस्ते ऽपि तं विलोकियन्ते तस्य कृते पृथिवीस्थाः सर्वे वंशा विल-
 १७ पिष्यन्ति । सत्यम् आमेन् । वर्त्तमानो भूतो भविष्यंश्च यः सर्वशक्ति-
 १८ मान् प्रभुः परमेश्वरः स गदति, अहमेव कः क्षयार्थत आदिरन्तश्च ।
- १९ युष्माकं भ्राता यौगुख्रीष्टस्य क्लेशराज्यतितिचाणां महभागी
 २० साहं योहन ईश्वरस्य वाक्यहेतो यौगुख्रीष्टस्य साक्ष्यहेतोश्च

पात्मानामक उपद्वीप आसं । तत्र प्रभो दिने आत्मानाविष्टो ऽहं १०
 खपश्चात् तूरीध्वनिवत् महारवम् अश्रीषं, तेनोक्तम्, अहं कः ११
 चक्षार्थत आदिरन्तश्च । त्वं यद् द्रष्टव्यं, तद् ग्रन्थे लिखित्वा-
 श्रियादेशस्थानां सप्त मण्डलौनां समीपम् इक्षिपं सूर्णां पर्गामं
 युधातीरां माहिं फिक्कादिक्षिप्यां लायदीकेयाश्च प्रेषय । ततो १२
 मया सम्भाषमाणस्य कस्य रवः श्रूयते तद्दर्शनार्थं मुखं परावर्तितं
 तत् परावर्त्तं स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षा दृष्टाः । तेषां सप्त दीप- १३
 वृक्षाणां मध्ये दीर्घपरिच्छदपरिहितः सुवर्णप्रदङ्गलेन वेष्टितवचश्च
 मन्युपुत्राकृतिरेको जनस्तिष्ठति, तस्य शिरः केशस्य श्वेतमेष- १४
 लोमानीव हिमवत् श्वेतौ लोचने वङ्गिशिखासमे चरणौ वङ्गि- १५
 कुण्डे तापितसुपित्तलसदृशौ रवश्च बज्रतोयानां रवतुल्यः । तस्य १६
 दक्षिणहस्ते सप्त तारा विद्यन्ते वक्त्राच्च तौच्छणो द्विधारः खड्गो
 निर्गच्छति मुखमण्डलश्च स्वतेजसा देदीप्यमानस्य सूर्यस्य सदृशं ।
 तं दृष्ट्वाहं मृतकल्पस्तचरणे पतितस्ततः स्वदक्षिणकरं मधि निधाय १७
 तेनोक्तम् अहम् आदिरन्तश्च । अहम् अमरस्तथापि मृतवान् १८
 किन्तु पश्चाहम् अनन्तकालं यावत् जीवामि । आमेन् । मृत्योः
 परलोकस्य च कुञ्जिका मम हस्तगताः । अतो यद् भवति यश्चेतः १९
 परं भविष्यति त्वया दृष्टं तत् सर्वं लिख्यतां । मम दक्षिणहस्ते २०
 स्थिता याः सप्त तारा ये च स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षास्त्वया
 दृष्टास्तत्तात्पर्यमिदं ताः सप्त ताराः सप्त मण्डलौनां दूताः
 सुवर्णमयाः सप्त दीपवृक्षाश्च सप्त मण्डल्यः सन्ति ।

आश्रियास्यसप्तमण्डलीः प्रति स्वर्गनिवासीयेशोरादेशः ।

इक्षिपस्यमण्डल्या दूतं प्रति त्वम् इदं लिख; यो दक्षिणकरेण २१
 सप्त तारा धारयति सप्तानां सुवर्णदीपवृक्षाणां मध्ये गमनाममने

- १ करौति च तेनेदम् उच्यते । तव क्रियाः अमः सदृष्टता च मम गोचराः, त्वं दुष्टान् सोढुं न शक्नोषि ये च प्रेरिता न सन्तः स्वान् प्रेरितान् वदन्ति त्वं तान् परीक्ष्य मृषाभाषिणो विज्ञातवान्,
- २ अपरं त्वं तितित्वां विदधासि मम नामार्थं वड्ड सोढवानसि
- ३ तथापि न पर्यङ्गाम्यस्तदपि जानामि । किञ्च तव विरुद्धं मयैतत्
- ४ वक्तव्यं यत् तव प्रथमं प्रेम त्वया व्यहोयत । अतः कुतः पतितो ऽसि तत् स्मृत्वा मनः परावर्त्य पूर्वोक्तक्रियाः कुरु न चेत् त्वया मनसि न परिवर्तिते ऽहं त्वर्णम् आगत्य तव दीपवृत्तं स्वस्थानाद्
- ५ अपसारयिष्यामि । तथापि तवेषु गुणो विद्यते यत् नौकलाय- तीयलोकानां याः क्रिया अहम् अतीये तास्त्वमपि अतीयसे ।
- ६ यस्य ओचं विद्यते स मण्डलीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु । यो जनो जयति तस्मा अहम् ईश्वरस्थारामस्थजीवनतरोः फलं भोक्तुं दास्यामि
- ७ अपरं सुर्णास्थमण्डल्या दूतं प्रतीदं लिख ; य आदिरन्तश्च
- ८ यो मृतवान् पुनर्जीवितवांश्च तेनेदम् उच्यते, तव क्रियाः क्लेशो दैन्यञ्च मम गोचराः किन्तु त्वं धनवानसि ये च थिङ्गदीया न सन्तः शैतानस्य समाजाः सन्ति तथापि स्वान् थिङ्गदीयान् वदन्ति
- ९ तेषां निन्दामप्यहं जानामि । त्वया यो यः क्लेशः सोढव्यस्तस्मात् मा भैषीः पश्य शैतानो युष्माकं परीक्षार्थं कांश्चित् कारार्थां निचेत्यति दश दिनानि यावत् क्लेशो युष्मासु वर्त्तिष्यते च । त्वं मृत्युपर्यन्तं विश्वासो भव तैनाहं जीवनकिरीटं तुभ्यं दास्यामि ।
- १० यस्य ओचं विद्यते स मण्डलीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु । यो जयति स द्वितीयमृत्युना न हिंसिष्यते ।
- ११ अपरं पर्गामस्थमण्डल्या दूतं प्रतीदं लिख, यस्तीक्ष्णं द्विधारं

खड्गं धारयति स एव भाषते । तव क्रिया मम गोचराः, यत्र १६
 ग्रीतानस्य सिंहासनं तत्रैव त्वं वससि तदपि जानामि । त्वं मम
 नाम धारयसि मङ्गलकरस्त्रीकारस्त्वया न कृतो मम विश्वाससाक्षिण
 आन्तिपाः समये ऽपि न कृतः । स तु युष्मान्मध्ये ऽघानि यतः
 ग्रीतानस्तत्रैव निवसति । तथापि तव विरुद्धं मम किञ्चिद् वक्तव्यं १७
 यतो देवप्रसादादनाथ परदारगमनाय चेसायेलः सन्तानानां
 सम्मुख उन्माथं स्थापयितुं बालाक् येनाग्निच्छयत तस्य बिलियमः
 शिचावलम्बिनस्तव केचित् जानास्तत्र सन्ति । तथा नौकलायतीयानां १४
 शिचावलम्बिनस्तत्र केचित् जना अपि सन्ति तदेवाहम् च्छतीये ।
 अतो हेतोस्त्वं मनः परिवर्त्तय न चेदहं त्वरया तव समीपमुपस्थाय १६
 मदक्लस्यखड्गेन तैः ग्रहं योक्त्यामि । यस्य श्रोत्रं विद्यते स मण्डलीः १७
 प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु । यो जनो जयति तस्मा अहं
 गुप्तमाज्ञां भोक्तुं दास्यामि शुभ्रप्रस्तरमपि तस्मै दास्यामि तत्र प्रस्तरे
 नूतनं नाम लिखितं तच्च ग्रहीतारं विना नान्येन केनाप्यवगम्यते ।

अपरं युथातीरास्यमण्डल्या द्रुतं प्रतीदं लिख । यस्य लोचने १८
 वक्त्रिशिखासदृशे चरणौ च सुपित्तलसङ्काशौ स ईश्वरपुत्रो भाषते,
 तव क्रियाः प्रेम विश्वासः परिचर्या महिष्णुता च मम गोचराः, १९
 तव प्रथमक्रियाभ्यः शेषक्रियाः श्रेष्ठास्तदपि जानामि । तथापि २०
 तव विरुद्धं मया किञ्चिद् वक्तव्यं यतो या ईषेवल्लनामिका
 योषित् खां भाववादिनीं मन्यते वेश्यागमनाय देवप्रसादाग्रनाथ
 च मम दासान् शिच्छयति भ्रामयति च सा त्वया न निवार्यते ।
 अहं मनःपरिवर्त्तनाय तस्यै समयं दत्तवान् किन्तु सा स्त्रीयवेश्या- २१
 क्रियातो मनः परिवर्त्तयितुं नाभिलषति । पश्चाहं तां शय्यायां २२
 निचेस्यामि, ये तथा सार्द्धं व्यभिचारं कुर्वन्ति ते यदि स्वक्रियाभ्यो

१२ मनांसि न परावर्तयन्ति तर्हि तानपि महाक्षेत्रे निचेष्ट्यामि
 तस्याः सन्तानांश्च मृत्युना हनिष्यामि । तेनाहम् अन्तःकरणानां
 मनसाञ्चानुसन्धानकारि युष्माकमेकैकस्मै च स्वक्रियाणां फलं मया
 १४ दातव्यमिति सर्वाः मण्डल्या ज्ञास्यन्ति । अपरम् अवशिष्टान्
 धुयातीरस्यलोकान् अर्थतो यावन्तस्तां शिष्टां न धारयन्ति ये च
 कैश्चित् शैतानस्य गम्भीरार्था उच्यन्ते तान् ये नावगतवन्तस्तानहं
 १५ वदामि युष्मासु कमप्यपरं भारं नारोपयिष्यामि, किन्तु यद्
 १६ युष्माकं विद्यते तत् ममागमनं यावद् धारयत । यो जनो
 जयति शेषपर्यन्तं मम क्रियाः पालयति च तस्मा अहम्
 १७ परजातीयानाम् आधिपत्यं दास्यामि : पितृतो मया यद्दत्
 कर्तृत्वं लब्धं तद्वत् सो ऽपि लौहदण्डेन तान् चारयिष्यति
 १८ तेन मृद्गाजनानीव ते चूर्णा भविष्यन्ति । अपरम् अहं तस्मै
 १९ प्रभातीयताराम् अपि दास्यामि । यस्य ओत्रं विद्यते स मण्डलीः
 प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु ।

३ अपरं मार्दिस्थमण्डल्या दूतं प्रतीदं लिख, यो जन ईश्वरस्य
 ममात्मनः सप्त ताराश्च धारयति स एव भागते, तव क्रिया
 मम गोचराः, त्वं जीवदाख्यो ऽसि तथापि मृतो ऽसि तदपि
 १ जानामि । प्रबुद्धो भव, अवशिष्टं यद्यत् मृतकल्पं तदपि सबलीकुह
 यत ईश्वरस्य साक्षात् तव कर्माणि न मिद्धानीति, प्रमाणं मया
 २ प्राप्तं । अतः कौटुम्भी शिष्टां लब्धवान् श्रुतवाञ्छामि तत् स्मरन् तां
 पालय स्वमनः परिवर्तय च । चेत् प्रबुद्धो न भवेत्सर्वाहं स्तेन इव
 तव समीपम् उपस्थास्यामि किञ्च कस्मिन् दण्डे उपस्थास्यामि
 ४ तन्न ज्ञास्यमि । तथापि यैः स्ववासांमि न कलङ्कितानि तादृशाः
 कतिपयलोकाः मार्दिनगरे ऽपि तव विद्यन्ते ते शूभ्रपरिच्छेदे

मम सङ्गे गमनागमने करिष्यन्ति यतस्ते 'योग्याः । यो जनो ५
जयति स शुभ्रपरिच्छदं परिधापयिष्यते, अहञ्च जीवनमन्यात्
तस्य नाम नान्तर्धापयिष्यामि किन्तु मतपितुः साक्षात् तस्य
दूतानां साक्षाच्च तस्य नाम स्वीकरिष्यामि । यस्य ओचं विद्यते स १
मण्डलीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु ।

अपरञ्च फिलादिल्फियास्यमण्डल्या दूतं प्रतीदं लिख, यः ७
पवित्रः मत्यमयश्चास्ति दायूदस्य कुञ्जिकां धारयति च येन
मोचिते ऽपरः कोऽपि न रुणद्धि बद्धे चापरः कोऽपि न मोचयति
स एव भाषते । तव क्रिया मम गोचराः पश्य तव समीपे ऽहं ८
मुक्तं द्वारं स्थापितवान् तत् केनापि रोद्धुं, न शक्यते यतस्तवाच्यं
बलमास्ते तथापि त्वं मम वाक्यं पालितवान् मम नाम्नो ऽस्वीकारं
न हतवांसि । पश्य यिद्धदीया न सन्तो ये मृषावादिनः खान् ९
यिद्धदीयान् वदन्ति तेषां शैतानसमाजौथानां कांसिद् अहम्
आनेष्यामि पश्य ते मदाज्ञात आगत्य तव चरणयोः प्रणंस्यन्ति
त्वञ्च मम प्रिय ऽसीति ज्ञास्यन्ति । त्वं मम सहिष्णुतासूचकं वाक्यं १०
रचितवानसि तत्कारणात् पृथिवीनिवासिनां परौचार्यं कृत्स्नं जगद्
येनागामिपरौचादिनेनाक्रमिष्यते तस्माद् अहमपि त्वां रचिष्यामि ।
पश्य मया शौभ्रम् आगन्तव्यं तव यदस्ति तत् धारय को ऽपि ११
तव किरौटं नापहरतु । यो जनो जयति तमहं मदीयेश्वरस्य १२
मन्दिरे स्तम्भं हत्वा स्थापयिष्यामि स युग न निर्गमिष्यति । अपरञ्च
तस्मिन् मदीयेश्वरस्य नाम मदीयेश्वरस्य पुर्या अपि नाम अर्थतो
या नवीना यिरूशालेमः पुरी खर्गात् मदीयेश्वरस्य समीपाद्
अवरोक्ष्यति तस्या नाम ममापि नूतनं नाम लेखिष्यामि । यस्य १३
ओचं विद्यते स मण्डलीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु ।

- १४ अपरञ्च लायदिकैषास्यमण्डल्या दूतं प्रतीदं लिख, यं आमेन
 अर्थतो विश्वास्यः सत्यमयश्च साची, ईश्वरस्य सृष्टेरादिश्चास्ति स
 १५ एव भाषते । तव क्रिया मम ग्नेचराः त्वं शीतो नासि तप्तो ऽपि
 १६ नासीति जानामि । तव शीतत्वं तप्तत्वं वा वरं भवेत्, शीतो न
 भूत्वा तप्तो ऽपि न भूत्वा त्वमेवभूतः कदुषो ऽसि तत्कारणाद्
 १७ अहं स्वसुखात् त्वाम् उद्वमिष्यामि । अहं धनी समृद्धश्चास्मि मम
 कस्याप्यभावो न भवतीति त्वं वदसि किन्तु त्वमेव दुःखार्त्ता दुर्गतो
 १८ दरिद्रो ऽस्यो नग्नश्चासि तत् त्वया नावगम्यते । त्वं यद् धनौ
 भवेत्तदर्थं मत्तो वक्रौ तापितं सुवर्णं क्रीणीहि नग्नत्वात् तव लज्जा
 यन्न प्रकाशेत तदर्थं परिधानाय मत्तः शुभ्रवासांसि क्रीणीहि
 यच्च तव दृष्टिः प्रसन्ना भवेत् तदर्थं चक्षुर्लपनायाञ्जनं मत्तः
 १९ क्रीणीहीति मम मन्त्रणा । येष्वहं प्रीये तान् सर्वान् भर्त्सयामि
 २० शास्मि च, अतस्त्वम् उद्यमं विधाय मनः परिवर्त्तय । पश्याहं
 द्वारि तिष्ठन् तद् आहन्मि यदि कश्चित् मम रवं श्रुत्वा द्वारं
 मोचयति तर्द्धं तस्य सन्निधिं प्रविश्य तेन सार्द्धं भोक्ष्ये सो ऽपि
 २१ मया सार्द्धं भोक्ष्यते । अपरमहं यथा जितवान् मम पित्रा च
 सह तस्य सिंहासन उपविष्टश्चास्मि, तथा यो जनो जयति तमहं
 २२ मया सार्द्धं मत्सिंहासन उपवेशयिष्यामि । यस्य ओचं विद्यते स
 मण्डलीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु ।

स्वर्गीयागधनादर्शनम् ।

- ४१ ततः परं मया दृष्टिपातं कृत्वा स्वर्गं मुक्तं द्वारम् एकं दृष्टं
 मया सहभाषमाणस्य च यस्य त्वरीवाद्यतुल्यो रवः पूर्वं श्रुतः
 स माम् अवोचत् स्थानमेतद् आरोहय, इतः परं येन येन
 २ भवितव्यं तदहं त्वां दर्शयिष्ये । तेनाहं तत्क्षणाद् आत्माविष्टो

भूत्वा ऽपश्यं स्वर्गं सिंहासनमेकं स्थापितं तत्र सिंहासने एको
 जन उपविष्टो ऽस्ति । सिंहासने उपविष्टस्य तस्य जनस्य रूपं
 सूर्यकान्तमणेः प्रवालस्य च तुल्यं तत् सिंहासनञ्च मरकतमणिव-
 द्रूपविशिष्टेन मेघधनुषा वेष्टितं । तस्य सिंहासनस्य चतुर्दिक्षु
 चतुर्विंशतिमिंहासनानि तिष्ठन्ति तेषु सिंहासनेषु चतुर्विंशति-
 प्राचीनलोका उपविष्टास्ते शुभ्रवासःपरिहितास्तेषां शिरांसि च
 सुवर्णकिरीटैर्भूषितानि । तस्य सिंहासनस्य मध्यात् तडितो रवाः
 स्तनितानि च निर्गच्छन्ति सिंहासनस्थान्तिके च मत्त दौपा
 ब्वलन्ति त ईश्वरस्य मत्तात्मानः । अपरं सिंहासनस्थान्तिके
 स्फटिकतुल्यः काचमयो जलाशयो विद्यते, अपरम् अगतः पश्चाच्च
 बज्रचक्षुष्मन्तश्चत्वारः प्राणिनः सिंहासनस्य मध्ये चतुर्दिक्षु च विद्यन्ते ।
 तेषां प्रथमः प्राणी सिंहाकारो द्वितीयः प्राणी गोवत्साकारस्तृतीयः
 प्राणी मनुष्यवद्वदनदिशिष्टश्चतुर्थश्च प्राणी उड्डीयमानकुररोपमः ।
 तेषां चतुर्णाम् एकैकस्य प्राणिनः षट् पक्षाः सन्ति ते च सर्वाङ्गेष्व-
 भ्यन्तरे च बज्रचक्षुर्विशिष्टाः, ते दिवानिशं न विश्राम्य गदन्ति
 पवित्रः पवित्रः पवित्रः सर्वशक्तिमान् वर्त्तमानो भूतो भविष्यंश्च
 प्रभुः परमेश्वरः । इत्थं तैः प्राणिभिस्तस्यानन्तजौविनः सिंहा-
 सनोपविष्टस्य जनस्य प्रभावे गौरवे धन्यवादे च प्रकीर्त्तिते ते
 चतुर्विंशतिप्राचीना अपि तस्य सिंहासनोपविष्टस्थान्तिके प्रणिपत्य
 तम् अनन्तजीवनं प्रणमन्ति स्त्रीदकिरीटांश्च सिंहासनस्थान्तिके
 निक्षिप्य वदन्ति, ।

हे प्रभो ईश्वरास्माकं प्रभावं गौरवं बलं ।

त्वमेवार्हसि सम्प्राप्तुं यत् सर्वं ससृजे त्वया ।

तथाभिलाषतश्चैव सर्वं समूय निर्धमे ॥

ईश्वरमेषावकस्य स्वर्गीयमाहात्म्यम् ।

- ५ १ अनन्तरं तस्य मिंहासनोपविष्टजनस्य दक्षिणहस्ते ऽन्तर्वहिस्य
 २° लिखितं पत्रमेकं मया दृष्टं तत् सप्तमुद्राभिरङ्कितं । तत्पश्चाद्
 एको बलवान् दूतो दृष्टः स उच्चैः स्वरेण वाचमिमां घोषयति कः
 ३° पत्रमेतद् विवरीतं तन्मुद्रा मोचयितुञ्चार्हति ? किन्तु स्वर्गमर्त्य-
 पातालेषु तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्च कस्यापि सामर्थ्यं नाभवत् ।
 ४° अतो यस्तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्चार्हति तादृग्जनस्याभावाद्
 ५° अहं बद्ध रोदितवान् । किन्तु तेषां प्राचीनानाम् एको जनी
 मामवदत् मा रोदीः पश्य यो यिद्धदावंशीयः मिंहो दायूदस्य
 मूलस्वरूपशक्तिः स पत्रस्य तस्य सप्तमुद्राणाञ्च मोचनाय प्रभूतवान् ।
 ६° अपरं मिंहासनस्य चतुर्णां प्राणिनां प्राचीनवर्गस्य च मध्य एको
 मेषशावको मया दृष्टः स क्वेदित इव तस्य सप्तगृङ्गाणि सप्तलोचनानि
 च सन्ति तानि कृत्स्नां पृथिवीं प्रेषिता ईश्वरस्य सप्तात्मानः ।
 ७° स उपागत्य तस्य मिंहासनोपविष्टजनस्य दक्षिणकरात् तत् पत्रं
 ८° गृह्णीतवान् । पत्रे गृह्णीते चत्वारः प्राणिनश्चतुर्विंशतिप्राचीनास्य
 तस्य मेषशावकस्यान्तिके प्रणिपतन्ति तेषाम् एकैकस्य करयोर्वीणां
 सुगन्धिद्रव्यैः परिपूर्णं स्वर्णमयपात्रञ्च तिष्ठति तानि पवित्रलोकानां
 ९° प्रार्थनास्वरूपाणि । अपरं ते नूतनमेकं गौतमगायन्, यथा,

गृह्णीतुं पत्रिकां तस्या मुद्रा मोचयितुं तथा ।

त्वमेवार्हसि यस्मात् त्वं बलिवत् क्वेदनं गतः ।

स्रव्वाभ्यो जातिभाषाभ्यः सर्वस्माद् वंशदेशतः ।

ईश्वरस्य कृते ऽस्मान् त्वं स्त्रीयरक्तेन क्रीतवान्

अस्मदीश्वरपत्रे ऽस्मान् नृपतीन् धाजकानपि ।

कृतवांस्तेन राजत्वं करिष्यामो महीतले ॥

अपरं निरीक्षमाणेन मया सिंहासनस्य प्राणित्तुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य ११
च परितो बङ्गनां दूतानां रवः श्रुतः, तेषां संख्या अयुतायुतानि
सहस्रसहस्राणि च । तैश्चैरिदम् उक्तं,

पराक्रमं धनं ज्ञानं शक्तिं गौरवमार्दरं । १२

प्रशंसाञ्चार्हति प्राप्नुं क्सेदितो मेषशावकः ॥

अपरं स्वर्गमर्त्यपातालसागरेषु यानि यानि विद्यन्ते तेषां सर्वेषां १३
सृष्टवस्त्रनां वागियं मया श्रुता,

प्रशंसां गौरवं शौर्य्यम् अधिपत्यं सनातनं ।

सिंहासनोपविष्टस्य मेषवत्सस्य गच्छतां ।

अपरं ते चत्वारः प्राणिनः कथितवन्तस्तथास्तु, ततश्चतुर्विंशतिप्राचीना १४
अपि प्रणिपत्य तम् अनन्तकालजौविनं प्राणमन् ।

पुस्तकस्य सप्तमुद्रामोचनदर्शनम् ।

अनन्तरं मयि निरीक्षमाणे मेषशावकेन तासां सप्तमुद्राणाम् ई १

एका मुद्रा मुक्ता ततस्तेषां चतुर्णाम् एकस्य प्राणिन आगत्य १
पश्येतिवाचको मेषगर्जनतुल्यो रवो मया श्रुतः । ततः परम् एकः २
शुक्लाश्वो दृष्टः, तदारूढो जनो धनु धारयति तस्मै च किरौटमेकम्
अदायि ततः स प्रभवन् प्रभविष्यंश्च निर्गतवान् ।

अपरं द्वितीयमुद्रायां तेन मोचितायां द्वितीयस्य प्राणिन १
आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता । ततो ऽक्षवर्णी ऽपर एको ४
ऽश्वो निर्गतवान् । तदारोहिणि पृथिवीतः गान्धपहरणस्य लोकानां
मध्ये परस्परं प्रतिघातोत्पादनस्य च सामर्थ्यं समर्पितम्, एको
वृहत्खड्गो ऽपि तस्मा अदायि ।

अपरं तृतीयमुद्रायां तेन मोचितायां तृतीयस्य प्राणिन आगत्य ५
पश्येति वाक् मया श्रुता, ततः कालवर्ण एको ऽश्वो मया दृष्टः, ६

- ७-१६
 १ तदारोहिणो हस्ते तुला तिष्ठति अनन्तरं प्राणिचतुष्टयस्य । मध्याद्
 वागियं मया श्रुता गोधूमानामेकः सेटको मुद्रापादैकमूल्यः, यवानाञ्च
 २ सेटकत्रयं मुद्रापादैकमूल्यं, तैलद्राचारशास्य तया मा हिंसितव्याः ।
 ३ अनन्तरं चतुर्थमुद्रायां तेन मोचितायां चतुर्थस्य प्राणिन
 ४ आगत्य पश्यति वाक् मया श्रुत्वा । ततः पाण्डुरवर्ण एको ऽश्वो मया
 ५ दृष्टः, तदारोहिणो नाम मृत्युरिति परलोकस्य तम् अनुचरति
 खड्गेन दुर्भिक्षेण महामार्यां वन्यपशुभिश्च लोकानां बधाय
 ६ पृथिव्याश्चतुर्थांशस्याधिपत्यं तस्मा अदायि ।
 ७ अनन्तरं पञ्चममुद्रायां तेन मोचितायाम् ईश्वरवाक्यहेतोस्तत्र
 माच्छदानाञ्च क्वेदितानां लोकानां देहिनां वेद्या अधो मया दृश्यन्त ।
 ८ त उच्चैरिदं गदन्ति, हे पवित्र सत्यमय प्रभो अस्माकं रक्तपाते
 पृथिवीनिवासिभिर्विवदितुं तस्य फलं दातुञ्च कति कालं विलम्बसे ?
 ९ ततस्तेषाम् एकैकस्मै शुभ्रः परिच्छदो ऽदायि वागियञ्चाकथ्यत
 यूयमल्पकास्त्रम् अर्थतो युष्माकं ये सहदासा भ्रातरो यूयमिव
 घानिष्यन्ते तेषां संख्या यावत् सम्पूर्णतां न गच्छति तावद् विरमत ।
 १० अनन्तरं यदा स षष्ठमुद्राममोचयत् तदा मयि निरीक्षमाणे
 महान् भूकम्पो ऽभवत् सूर्यस्य उड्डलोमजवस्त्रवत् कृष्णवर्णसुन्दरास्य
 ११ रक्तसङ्काशो ऽभवत् गगनस्थतारास्य प्रबलवायुना चालिताद् उडुम्बर-
 १२ वृक्षाद् निपातितान्यपक्वफलानीव भूतले न्यपतन् । आकाशमण्डलञ्च
 १३ सङ्कुच्यमानमन्यदवान्धनिम् अगमत् गिरयः । उपदीपास्य सर्व्वे
 स्थानान्तर चालिताः पृथिवीस्था भूपासा महान्नोकाः सहस्रपतयो
 धनिनः पराक्रमिणश्च लोका दासा सुक्ताश्च सर्व्वे ऽपि गृहासु
 १४ गिरिस्थशैलेषु च खान् प्राच्छादयन् । ते च गिरीन् शैलांश्च वदन्ति
 यूथम् अस्मदुपरि पतित्वा सिंहासनोपविष्टजनस्य दृष्टितो मेघ-

शावकस्य कोपाञ्जास्मान् गोपायत ; यतस्तस्य क्रोधस्य महादिनम् १०
उपस्थितं कः स्थातुं शक्नोति ?

ईश्वरदाषानाम् मुद्राङ्कनम् । स्वर्गीयसुखवर्णनम् ।

अनन्तरं चलारो दिव्यदूता मया दृष्टाः, ते पृथिव्याश्चतुर्षु ७
कोणेषु तिष्ठन्तः पृथिव्यां समुद्रे वृक्षेषु च वायु र्यथा न वहेत् तथा
पृथिव्याश्चतुरो वायून् धारयन्ति । अनन्तरं सूर्यादयस्थानाद् उद्यन् ८
अपर एको दूतो मया दृष्टः सोऽमरेश्वरस्य मुद्रां धारयति, येषु
चतुर्षु दूतेषु पृथिवीसमुद्रयो हिंसनस्य भारो दत्तस्तान् स उच्चै-
रिदं श्रवदत् । ईश्वरस्य दासा यावद् अस्माभिर्भालेषु मुद्रयाङ्किता ९
न भविष्यन्ति तावत् पृथिवी समुद्रो तरवश्च युष्माभिर्न हिंस्यन्तां ।
ततः परं मुद्राङ्कितलोकानां संख्या यथाश्रावि । इस्रायैलः सर्व- ४
वंगीयाश्चतुश्चलारिंशत्सहस्राधिकलक्षलोका मुद्रयाङ्किता अभवन्,
अर्थतो थिह्दावंगे द्वादश सहस्राणि रूवेणवंगे द्वादशसहस्राणि ५
गादवंगे द्वादशसहस्राणि, आशेरवंगे द्वादशसहस्राणि नप्तालिवंगे ६
द्वादशसहस्राणि मिनशिवंगे द्वादशसहस्राणि, शिमियोनवंगे द्वादश- ७
सहस्राणि लेविवंगे द्वादशसहस्राणि इषाखरवंगे द्वादशसहस्राणि,
सिवूलूनवंगे द्वादशसहस्राणि यूषफवंगे द्वादशसहस्राणि विन्यामीन- ८
वंगे च द्वादशसहस्राणि लोका मुद्राङ्किताः ।

ततः परं सर्वजातीयानां सर्ववंगीयानां सर्वदेशीयानां सर्व- ९
भाषावादिनाञ्च महालोकारणं मया दृष्टं, तान् गणयितुं केनापि
न शक्यं, ते च शुभ्रपरिच्छदपरिहिताः सन्तः करैश्च तालवृन्तानि
वहन्तः सिंहासनस्य मेषशावकस्य चान्तिके तिष्ठन्ति, उच्चैःस्वरैरिदं १०
कथयन्ति च,

सिंहासनोपबिष्टस्य परमेशस्य नः स्तवः ।

स्तवस्य मेषवत्स्य सम्भूयात् चाणकारणात् ॥

११ ततः सर्व्वे दूताः सिंहासनस्य प्राचीनवर्गस्य प्राणित्तुष्टयस्य च

परितस्तिष्ठन्तः सिंहासनस्थान्तिके न्यूञ्जीभृथेश्वरं प्रणम्य वदन्ति,

१२ तथास्तु धन्यवादस्य तेजो ज्ञानं प्रशंसनं ।

श्रौथ्यं पराक्रमंश्चापि शक्तिश्च सर्व्वमेव तत् ॥

वर्त्ततामीश्वरेऽस्माकं नित्यं नित्यं तथास्त्विति ।

१३ ततः परं तेषां प्राचीनानाम् एको जनो मां सम्भाव्य जगाद्

१४ शुभ्रपरिच्छदपरिहिता इमे के ? कुतो वागताः ? ततो मयोक्तं

हे महेच्छ भवानेव तत् जानाति । तेन कथितं, इमे महाक्लेशमध्याद्

आगत्य मेषशावकस्य रुधिरेण स्त्रीयपरिच्छदान् प्रचालितवन्तः

१५ शुक्लीकृतवन्तश्च । तत्कारणात् त ईश्वरस्य सिंहासनस्थान्तिके तिष्ठन्तो

दिवाराचं तस्य मन्दिरे तं सेवन्ते सिंहासनोपविष्टो जनश्च तान्

१६ अधिस्थास्यति । तेषां चुधा पिपासा वा पुन न भविष्यति रौद्रं

१७ कोऽप्युत्तापो वा तेषु न निपतिष्यति, यतः सिंहासनाधिष्ठानकारी

मेषशावकस्तान् चारयिष्यति, अमृततोयानां प्रस्रवणानां मन्त्रिधिं तान्

गमयिष्यति च, ईश्वरोऽपि तेषां नयनेभ्यः सर्व्वमश्रु प्रमाच्छति ।

सूरीवादकसमभूतदर्शनम् ।

८ अनन्तरं सप्तमशुद्रायां तेन मोचितायां सार्द्धदण्डकाशं स्वर्गा

९ निःशब्दोऽभवत् । अपरम् अहम् ईश्वरस्थान्तिके तिष्ठतः सप्तदूतान्

१० अपश्यं तेभ्यः सप्तद्वय्याऽदौथन्त । ततः परम् अन्य एको दूत आगतः

म स्वर्णधूपाधारं गृहीत्वा वेदिमुपातिष्ठत् स च यत् सिंहासनस्थान्तिके

स्थितायाः सुवर्णवेद्या उपरि सर्व्वेषां पवित्रलोकानां प्रार्थनासु धूपान्

११ योजयेत् तदर्थं प्रचुरधूपास्तस्मै दत्ताः । ततस्तस्य दूतस्य करात्

पवित्रलोकानां प्रार्थनाभिः संयुक्तधूपानां धूम ईश्वरस्य समक्षं वृदतिष्ठत् ।

पश्चात् स दूतो धूपाधारं गृहीत्वा वेद्या वह्निना पूरयित्वा पृथिव्यां ५
निक्षिप्तवान् तेन रवा मेघगर्जनानि विद्युतो भूमिकम्पस्याभवन् ।

ततः परं सप्तद्वारी धारयन्तः सप्तदूतास्त्ररी वादयितुम् उद्यता ६
अभवन् । प्रथमेन त्वर्यां वादितायां रक्तमिश्रितौ शिलावह्नी सम्भूय ७
पृथिव्यां निक्षिप्तौ तेन पृथिव्यास्तृतीय्यांशो दग्धः, तरुणामपि
द्वितीयांशो दग्धः, हरिद्वर्णदण्डानि च सर्वाणि दग्धानि ।

अनन्तरं द्वितीयदूतेन त्वर्यां वादितायां वह्निना प्रज्वलितो ८
महापर्वतः सागरे निक्षिप्तस्तेन सागरस्य द्वितीयांशो रक्तोभूतः
सागरे स्थितानां सप्राणानां सृष्टवस्त्वनां द्वितीयांशो मृतः, अर्णव- ९
यानानाम् अपि द्वितीयांशो नष्टः ।

अपरं द्वितीयदूतेन त्वर्यां वादितायां दीप इव ज्वलन्ती एका १०
महती तारा गगनात् निपत्य नदीनां जलप्रखवणानाञ्चोपचर्या-
वतीर्णा । तस्यास्ताराया नाम नागदमनकमिति, तेन तोयानां ११
द्वितीयांशे नागदमनकीभूते तोयानां तिक्रत्वात् बहवो मानवा मृताः ।

अपरं चतुर्थदूतेन त्वर्यां वादितायां सूर्यस्य द्वितीयांशस्य १२
द्वितीयांशो मन्त्राणाञ्च द्वितीयांशः प्रहृतः, तेन तेषां द्वितीयांशे
ऽम्भकारौभूते दिवसस्तृतीयांशकालं यावत् तेजोहीनो भवति निशापि
तामेवावस्थां गच्छति । तदा निरीचमाणेन मयाकाशमध्येनाभिपतत १३
एकस्य दूतस्य रवः श्रुतः स उच्चैर्गदति, अपरैर्यैस्त्रिभिर्दूतैस्त्वर्या
वादितव्यास्तेषाम् अवशिष्टद्वारीध्वनितः पृथिवीनिवाशिनानां सन्तापः
सन्तापः सन्तापश्च सम्भविष्यति ।

ततः परं सप्तमदूतेन त्वर्यां वादितायां गगनात् पृथिव्यां ६१
निपतिर्त एकस्तरको मया दृष्टः, तस्मै रसातलकूपस्य कुचि-
कादायि । तेन रसातलकूपे मुक्ते महाग्निकुण्डस्य धूम इव धूमस्त- ९

- स्मात् कृपाद् उद्गतः । तस्मात् कूपधूमात् सूर्याकाशौ तिमिरावृतौ ।
 ० तस्माद् धूमात् पतङ्गेषु पृथिव्यां निर्गतेषु नरलोकस्य वृश्चिकवत् बलं
 १ तेभ्योऽदायि । अपरं पृथिव्यास्तृणानि हरिद्वर्णशाकादयो वृक्षाश्च
 २ ते न हिंसितव्याः किन्तु येषां भालेखीश्वरस्य मुद्राया अङ्को नास्ति
 ३ केवलं ते मानवास्तै हिंसितव्या इदं त आदिष्टाः । परन्तु तेषां
 ४ बधाय नहि केवलं पञ्च मासान् यावत् यातनादानाय तेभ्यः साम-
 ५ र्थमदायि । वृश्चिकेन दृष्टस्य मानवस्य यादृशी यातना जायते
 ६ तैरपि तादृशी यातना प्रदीयते । तस्मिन् समये मानवा मृत्युं
 ७ मृगयिष्यन्ते किन्तु प्राप्तुं न शक्यन्ति, ते प्राणान् त्यक्तुम् अभि-
 ८ क्षिपिष्यन्ति किन्तु मृत्युस्तेभ्यो दूरं पलायिष्यते । तेषां पतङ्गानाम्
 ९ आकारो युद्धार्थं सुसज्जितानाम् अश्वानाम् आकारस्य तुल्यः, तेषां
 १० शिरःसु सुवर्णकिरीटानीव किरीटानि विद्यन्ते, मुखमण्डलानि च
 ११ मानुषिकमुखतुल्यानि, केशाश्च योषितां केशानां सदृशाः, दन्ताश्च
 १२ सिंहदन्ततुल्याः, लौहकवचवत् तेषां कवचानि सन्ति, तेषां पचाणां
 १३ शब्दो रणाय धावतामश्वरथानां समूहस्य शब्दतुल्यः । वृश्चिकानामिव
 १४ तेषां लाङ्गूलानि सन्ति, तेषु लाङ्गूलेषु कण्टकानि विद्यन्ते, अपरं
 १५ पञ्च मासान् यावत् मानवानां हिंसनाय ते सामर्थ्यप्राप्ताः । तेषां
 १६ राजा च रसातलस्य दूतस्तस्य नाम इब्रीयभाषया अवहोन् यूना-
 १७ नीयभाषया च अपल्लुयोन् अर्थतो विनाशक इति । प्रथमः सन्तापो
 १८ गतवान् पश्य इतः परमपि द्वभ्यां सन्तापाभ्याम् उपस्थांतव्यं ।
 १९ ततः परं षष्ठदूतेन त्वर्यां वादितायाम् ईश्वरस्यान्तिके स्थितायाः
 २० सुवर्णवेद्यास्तुष्टातः कस्यचिद् रवौ मयाआवि । स त्वरीधारिणं
 २१ षष्ठदूतम् अवदत्, फराताख्ये महानदे ये चत्वारो दूता बद्धासन्ति
 २२ तान् मोचय । ततस्तद्वृण्डस्य तद्दिनस्य तन्मासस्य तद्वत्सरस्य च हते

निरूपितास्ते चत्वारो दूता मानवानां तृतीयांशस्य बधार्थं मोक्षिताः ।
 अपरम् अश्वारोहिषैन्यानां संख्या मयाश्रावि, ते विंशतिकोटय १९
 आसन् । मया ये ऽश्वारोहिणस्य दृष्टास्त एतादृशाः तेषां १०
 वज्रिस्वरूपाणि नीलप्रस्तरस्वरूपाणि गन्धकस्वरूपाणि च वर्णाणा-
 सन्, वाजिनाञ्च सिंहमूर्द्धसदृशा मूर्द्धनः, तेषां मुखेभ्यो वज्रिधूम-
 गन्धका निर्गच्छन्ति । एतैस्त्रिभिर्दण्डैरर्थतस्तेषां मुखेभ्यो निर्गच्छन्ति १८
 र्वज्रिधूमगन्धकैर्मानुषाणां तृतीयांशो ऽघानि । तेषां वाजिनां १९
 बलं मुखेषु लाङ्गूलेषु च स्थितं, यतस्तेषां लाङ्गूलानि सर्पाकाराणि
 मसकविशिष्टानि च तैरेव ते हिंसन्ति । अपरम् अवशिष्टा ये १०
 मानवा तैर्दण्डैर्न हतास्ते यथा दृष्टिश्रवणगमनशक्तिहीनान्
 स्वर्णरौप्यपित्तलप्रस्तरकाष्ठमयान् विग्रहान् भूतांश्च न पूजयिष्यन्ति
 तथा स्वहस्तानां क्रियाभ्यः स्वमनांसि न परावर्त्तितवन्तः स्वबध- १९
 कुशकव्यभिचारचौर्यभ्यो ऽपि मनांसि न परावर्त्तितवन्त ।

जनैकवृतस्य ईश्वरस्य च द्वयोः साक्षिणोः दर्शनम् ।

अनन्तरं स्वर्गादवरोहन् अपर एको महाबलो दूतो मया १०१

दृष्टः, स परिहितमेघस्तस्य शिरस्य मेघधनुषा भूषितं सुखमण्डलञ्च
 सूर्य्यतुल्यं चरणौ च वज्रिस्तम्भसमौ । स स्वकरेण विसौर्णमेकं ९
 चुद्रण्यं धारयति, दक्षिणचरणेन समुद्रे वामचरणेण च स्थले
 तिष्ठति । स सिंहगर्जनवद् उच्चैःस्वरेण न्यनदत् निनादे कृते सप्त ९
 स्तनितानि स्वकीयान् स्वनान् प्रकाशयन् । तैः सप्तस्तनितैर्वाक्ये ४
 कथिते ऽहं तत् लेखितम् उद्यत प्रासं किन्तु स्वर्गाद् वागियं
 मया श्रुता सप्तस्तनितै र्यद्यद् उक्तं तत् सुद्रयाङ्गय मा लिख ।
 अपरं...समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठन् यो दूतो मया दृष्टः स गगनं प्रति ५
 स्वदक्षिणकरमुत्थाप्य स्वर्गस्य तन्मध्यस्थानाञ्च मेदिन्यास्तन्मध्यस्थानाञ्च ६

- ससुद्रस्य तन्मध्यस्थानाञ्च सधुरनन्तजीविनो नाम्ना प्रपथभिदम्
 ७ अकरोत्, पुन विस्त्वो न भविष्यति, किन्तु तूरीं वादिष्यतः
 ८ सप्तमदूतस्य तूरीवादनसमय ईश्वरस्य गुप्ता मन्त्रणा तस्य दासान्
 भविष्यदादिनः प्रति तेन सुसंवादे यथा प्रकाशिता तथैव सिद्धा
 ९ भविष्यति । अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयात्रावि स पुन मां
 सभाष्यावदत् त्वं गत्वा ससुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं
 विस्तीर्णं चुद्रग्रन्थं गृह्णाण, तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं
 १० ग्रन्थो ऽसौ दीयतां । स माम् अवदत् तं गृहीत्वा गिल, तवोदरे
 स तिक्तारसो भविष्यति किन्तु सुखे मधुवत् खादु भविष्यति ।
 ११ तेन मया दूतस्य कराद् ग्रन्थो गृहीतो गिञ्चितश्च । स तु मम
 सुखे मधुवत् खादुरासीत् किन्त्वदनात् परं ममोदरस्तिक्ततां गतः ।
 १२ ततः स माम् अवदत् वञ्जन् जातिवृक्षभाषावादिराजान् अधि
 त्वया पुन भाववाक्यं वक्तव्यं ।

- ११ १ अनन्तरं परिमाणदण्डवद् एको नलो मङ्गमदायि, स च
 दूत उपतिष्ठन् माम् अवदत्, उत्थायेश्वरस्य मन्दिरं वेदीं तत्र-
 २ त्यसेवकांश्च मिमीष्व । किन्तु मन्दिरस्य वहिःप्राङ्गणं त्यज न
 मिमीष्व यतस्तद् अन्यजातीयेभ्यो दत्तं, पवित्रं नगरञ्च द्विषत्वारिंश-
 ३ न्मासान् यावत् तेषां चरणै र्मर्द्दिष्यते । पश्चात् मम दाभ्यां
 साक्षिभ्यां मया सामर्थ्यं दायिष्यते तावुद्ब्रह्मोमजवस्त्रपरिहितौ
 षष््यधिकदिशताधिकसहस्रदिशानि यावद् भाववाक्यानि वदिष्यतः ।
 ४ तावेव जगदीश्वरस्थान्तिके तिष्ठन्तौ जितवृक्षौ दौपवृक्षौ च ।
 ५ यदि केचित् तौ हिंसितुं चेष्टन्ते तर्हि तयो र्वदनाभ्याम् अग्नि
 निर्गत्य तयोः शत्रून् भस्मीकरिष्यति । यः कश्चित् तौ हिंसितुं
 ६ चेष्टते तेनैवमेव विनष्टव्यं । तयो र्भाववाक्यकथनदिनेषु यथा वृष्टि

न जायते तथा गगनं रोद्धुं तयोः सामर्थ्यम् अस्ति, अपरं तोयानि
 शोणितरूपाणि कर्तुं निजाभिलाषात् मुहुर्मुहुः सर्वविधदण्डैः
 पृथिवीम् आहन्तुश्च तयोः सामर्थ्यमस्ति । अपरं तयोः साध्ये ०
 समाप्ते सति रसातलाद् येनोत्थितव्यं स पशुस्ताभ्यां सह युद्धा तौ
 जेष्यति हनिष्यति च । ततस्तयोः प्रभुरपि यस्यां महापुथ्यां क्रुशे ५
 हतो ऽर्थतो यस्याः पारमार्थिकनाम्नी सदोमं मिसरसेति तस्या
 महापुथ्याः सन्निवेशे तयोः कुणपे स्थास्यतः । ततो नानाजातौथा ८
 नानावंशीया नानाभाषावादिना नानादेशीयाश्च बहवो मानवाः
 सार्द्धं दिनत्रयं तयोः कुणपे निरीक्षिष्यन्ते, तयोः कुणपयोः अज्ञाने
 स्थापनं नानुश्चास्यन्ति । पृथिवीनिवासिनश्च तयोर्हतोरानन्दिष्यन्ति १०
 सुखभोगं कुर्वन्तः परस्परं दानानि प्रेषयिष्यन्ति च यतस्ताभ्यां
 भाववादिभ्यां पृथिवीनिवासिनो यातनां प्राप्ताः । तस्मात् सार्द्धं- ११
 दिनत्रयात् परम् ईश्वरात् जीवनदायक आत्मनि तौ प्रविष्टे तौ
 चरणैरुदतिष्ठतां, तेन यावन्तस्तावपश्यन् ते ऽतीव चासयुक्ता अभवन् ।
 ततः परं तौ स्वर्गाद् उच्चैरिदं कथयन्तं रवम् अशृणुतां युवां १२
 स्थानम् एतद् आरोहतां ततस्तयोः शत्रुषु निरीक्षमाणेषु तौ मेघेन
 स्वर्गम् आरूढवन्तौ । तद्वृत्ते महाभूमिकल्पे जाते पुथ्यां दशमांशः १३
 पतितः सप्तसहस्राणि मानुषाश्च तेन भूमिकल्पेन हताः, अवशिष्टाश्च
 भयं गत्वा स्वर्गीयेश्वरस्य प्रशंसाम् अकीर्त्तयन् । द्वितीयः सन्तापो १४
 गतः पश्य तृतीयः सन्तापस्वर्णम् आगच्छति ।

सप्तमवृत्तस्य तृथ्यां ध्वनिः । सूर्य्यर्षरिहितास्त्री तद्विपत्तनागमश्च ।

अनन्तरं सप्तमदूतेन तृथ्यां वादितायां स्वर्गं उच्चैः स्वरैर्वागिधं १५
 कीर्त्तयति,

राजत्वं जगतो यद्यद् राज्यं तदधुनाभवत् ।

- ० अस्मत्प्रभोस्तद्गौर्याभिषिक्तस्य तारकस्य च ।
तेन चानन्तकालीयं राजत्वं प्रकरिष्यते ॥
- १६ अपरम् ईश्वरस्यान्तिके स्वकौयसिंहासनेषूपविष्टास्तुविंशतिप्राचीना
भुवि खन्यन्तु भूत्वेश्वरं प्रणम्यावदन्,
१७ हे भूत वर्त्तमानापि भविष्यंश्च परेश्वर ।
हे सर्व्वशक्तिमन् स्वामिन् वयं ते कुर्महे स्तवं ।
यत् त्वया क्रियते राज्यं गृहीत्वा ते महाबलं ।
१८ विजातीयेषु कुप्यन्तु प्रादुर्भूता तव क्रुधा ।
मृतानामपि कालो ऽसौ विचारो भविता यदा ।
मृत्याश्च तव यावन्तो भविष्यद्दादिसाधवः ।
ये च चुद्रा महान्तो वा नामतस्ते हि विभ्यति ।
सदा सर्व्वेभ्य एतेभ्यो वेतनं वितरिष्यते ।
गन्तव्यश्च यदा नागो वसुधाया विनाशकैः ॥
- १९ अनन्तरम् ईश्वरस्य स्वर्गमन्दिरस्य द्वारं मुक्तं तन्मन्दिरमध्ये च
नियममञ्जूषा दृश्याभवत्, तेन तडितो रवाः स्तनितानि भूमिकम्प्यो
गुरुतरशिखारुष्टिश्चैतानि ममभवन् ।
- १२ १ ततः परं स्वर्गे महाचिचं दृष्टं योषिदेकासीत् सा परिहित-
सूर्या चन्द्रस्य तस्याश्चरणथोरधो द्वादशताराणां किरीटञ्च शिर-
२ स्थासीत् । सा गर्भवती सती प्रसववेदनया व्यथितार्त्तरावम्
३ अकरोत् । ततः स्वर्गे ऽपरम् एकं चिचं दृष्टं महानाग एक
उपतिष्ठत् स लोहितवर्णस्तस्य सप्त शिरांसि सप्त सृङ्गाणि शिरःसु
४ च सप्त किरीटान्यासन् । स स्वस्त्राङ्गुलेन गगनस्वनचचापां दती-
थाग्रम् अवमृज्य पृथिव्यां न्यपातयत् । स एव नागो भूवजातं
सन्तानं यमितुम् उद्यतस्तस्याः प्रसविष्यमाणाया योषितो ऽन्तिके

ऽतिष्ठत् । सा तु पुंसन्तानं प्रसूता स पूर्वं लौहमयरार्जद्वयेन ५
 सर्वजातीश्वरयिष्यति, किञ्च तस्याः सन्तान ईश्वरस्य समीपं
 तदीयसिंहासनस्य च सन्निधिम् उद्धृतः । सा च योषित् प्रान्तरं ६
 पलायिता यतस्तत्रेश्वरेण निर्मितं आश्रमं षष्ठाधिकशतद्वयाधिक-
 सहस्रदिनानि तस्याः पालनेन भवितव्यं ।

ततः परं स्वर्गं संगम उपातिष्ठत् मीखायेलस्तस्य दूताश्च तेन ७
 नागेन सहायुधन् तथा स नागस्तस्य दूताश्च संगमम् अकुर्वन्,
 किन्तु प्रभवितुं नाशकृवन् यतः स्वर्गं तेषां स्थानं पुनर्नाविद्यत । ८
 अपरं स महानागो ऽर्धतो दियावल्लः (अपवादकः) श्रैतानश्च ९
 (विपक्षः) इति नाम्ना विख्यातो यः पुरातनः सर्पः कृत्स्नं नरलोकं
 भ्रामयति स पृथिव्यां निपातितस्तेन सार्द्धं तस्य दूता अपि तत्र
 निपातिताः । ततः परं स्वर्गं उच्चैर्भाषमाणो रवो ऽयं मयाश्रावि, १०

चाणं शक्तिश्च राजत्वमधुनैवेश्वरस्य नः ।

तथा तेनाभिषिक्तस्य चातुः पराक्रमो ऽभवत् ॥

यतो निपातितो ऽस्माकं भ्रातृणां सो ऽभियोजकः ।

येनेश्वरस्य नः साचात् ते ऽदूष्यन्त दिवानिशं ॥

मेषवत्सस्य रक्तेन स्वसाध्यवचनेन च ।

११

ते तु निर्जितवन्तस्तं न च स्नेहम् अकुर्वन्त ।

प्राणेष्वपि स्वकीयेषु मरणस्यैव सङ्कटे ।

तस्माद् आनन्दतु स्वर्गां ह्ययन्तां तन्निवाभिनः ।

१२

हा भूमिसागरौ तापो युवासेवाक्रमिष्यति ।

युवथोरवतीर्णा यत् श्रैतानो ऽतीव कोपनः ।

अस्यो मे समयो ऽस्येतच्चापि तेनावगम्यते ॥

अनन्तरं स नागः पृथिव्यां स्वं निक्षिप्रं विलोक्य तां पुत्रप्रसूतां १३

- १४ योषितम् उपाद्रवत् ५ ततः सा योषित् यत् स्वकीयं प्रान्तरस्था-
 अमं प्रत्युत्पतितुं शक्नुयात् तदर्थं महाकुररस्य पचदयं तस्यै दत्तं, सा
 तु तच्च नागतो दूरे कालैकं कालदयं कालार्द्धंश्च यावत् पाष्यते ।
 १५ किञ्च स नागस्तां योषितं स्रोतसा ज्ञावयितुं स्वमुखात्नदीवत्
 १६ तोयानि तस्याः पश्चात् प्राचिपत् । किन्तु मेदिनी योषितम्
 उपकुर्वती निजवदनं व्यादाय नागमुखाद् उद्गीर्णां नदीम् अपिवत् ।
 १७ ततो नागो योषिते क्रुद्धा तदंशस्यावशिष्टलोकैर्यतो य ईश्वरस्याज्ञाः
 पालयन्ति योशोः साक्ष्यं धारयन्ति च तैः सह योद्धुं निर्गतवान् ।

द्वयोरङ्गतयोः पशोर्दर्शनम् ।

- १३ १ ततः परमहं भागरीयसिकतायां तिष्ठन् सागराद् उद्गच्छन्तम्
 एकं पशुं दृष्टवान् तस्य दश शृङ्गाणि सप्त शिरांसि च दश
 शृङ्गेषु दश किरौटानि शिरःसु चेश्वरनिन्दासूचकानि नामानि
 २ विद्यन्ते । मया दृष्टः स पशुश्चित्रव्याघ्रसदृशः किन्तु तस्य चरणौ
 भल्लकस्येव वदनञ्च सिंहवदनमिव । नागेन तस्मै स्त्रीयपराक्रमः स्त्रीयं
 ३ सिंहासनं महाधिपत्यञ्चादायि । मयि निरीचमाणे तस्य शिरसाम्
 एकम् अन्तकाघातेन छेदितमिवादृश्यत, किन्तु सस्यान्तकचतस्य
 प्रतीकारो ऽक्रियत ततः हत्तो नरलोकस्तं पशुमधि चमत्कारं
 ४ गतः, यश्च नागस्तस्मै पशवे सामर्थ्यं दत्तवान् सर्व्वे तं प्राणमन्
 पशुमपि प्रणमन्तो ऽकथयन्,

को विद्यते पशोस्तुल्यलेन को योद्धुमर्हति ।

- ५ अनन्तरं तस्मै दर्पवाक्येश्वरनिन्दावादि वदनं द्विचत्वारिंशन्नामान्
 ६ यावद् अवस्थितेः सामर्थ्यञ्चादायि । ततः स ईश्वरनिन्दनाथं मुखं
 व्यादाय तस्य नाम तस्यावासं स्वर्गनिवासिनश्च निन्दितुम् आरुभत ।
 ७ अपरं धार्मिकैः सह योधनस्य तेषां पराजयस्य चानुमतिः सर्व्व-

जातीयानां सर्व्ववंगीयानां सर्व्वभाषावादिनां सर्व्वदेशीयानांश्चा-
धिपत्यमपि तस्मा अदायि । ततो जगतः सृष्टिकालाच्छेदितस्य =
मेषवत्सस्य जीवनपुस्तके यावतां नामानि लिखितानि न विद्यन्ते
ते पृथिवीनिवासिनः सर्व्वं तं पशुं प्रणंस्यन्ति । यस्य ओचं विद्यते ८
स शृणोतु । यो जनो ऽपरान् वन्दीकृत्य नयति स स्वयं वन्दीभूय १०
स्थानान्तरं गमिष्यति, यस्य खड्गेन हन्ति स स्वयं खड्गेन घानिष्यते ।
अत्र पवित्रलोकानां सङ्घिष्णुतया विश्वासेन च प्रकाशितव्यं ।

अनन्तरं पृथिवीत उद्गच्छन् अपर एकः पशु र्मया दृष्टः स ११
मेषशावकवत् शृङ्गद्वयविशिष्ट आसीत् नागवच्चाभाषत । स प्रथम- १२
पशोरन्तिके तस्य सर्व्वं पराक्रमं व्यवहरति विशेषतो यस्य प्रथम-
पशोरन्तिककचतं प्रतीकारं गतं तस्य पूजां पृथिवीं तन्निवासिनश्च
कारयति । अपरं मानवानां साक्षाद् आकाशतो भुवि वङ्गिवर्षणा- १३
दीनि महाषिचाणि करोति । तस्य पशोः साक्षाद् येषां चित्रकर्षणां १४
साधनाय सामर्थ्यं तस्मै दत्तं तैः स पृथिवीनिवासिनो भ्रामयति,
विशेषतो यः पशुः खड्गेन क्षतयुक्तो भूत्वाथजीवत् तस्य प्रतिमा-
निर्घ्नाणं पृथिवीनिवासिन आदिशति । अपरं तस्य पशोः प्रतिमा १५
यथा भाषते यावन्तश्च मानवास्तां पशुप्रतिमां न पूजयन्ति ते
यथा हन्यन्ते तथा पशुप्रतिमायाः प्राणप्रतिष्ठार्थं सामर्थ्यं तस्मा
अदायि । अपरं चुद्रमहद्वनिदरिद्रमुक्तदासान् सर्व्वान् दक्षिणकरे १६
भाले वा कलङ्कं ग्राहयति । तस्माद्, ये तं कलङ्कमर्थतः पशो नाम १७
तस्य नाम्नः संख्याङ्कं वा धारयन्ति तान् विना परेण केनापि क्रय-
विक्रये कर्तुं न शक्येते । अत्र ज्ञानेन प्रकाशितव्यं । यो बुद्धिविशिष्टः १८
स पशोः संख्यां गणथतु यतः सा मानवस्य संख्या भवति । सा च
संख्या षट्षष्ट्यधिकषट्षतानि ।

मेषशावकस्तस्य सङ्गिनश्च ।

पृथिव्याः शस्यच्छेदनं द्राक्षागुच्छच्छेदनञ्च ।

१४^१ ततः परं निरीचमाणेन मृग्या मेषशावको दृष्टः स सिधोन-
 पर्वतस्योपर्यतिष्ठत्, अपरं येषां भालेषु तस्य नाम तत्पितुश्च नाम
 लिखितमास्ते तादृशस्य तुश्चत्वारिंशत्सहस्राधिका लल्लोकास्तेन
 १ सार्द्धम् आसन् । अनन्तरं बभूवोयानां रव इव गुरुतरस्तनितस्य
 च रव इव एको रवः स्वर्गात् मयाश्रावि । मया श्रुतः स रवो
 २ वीणावादकानां वीणावादनस्य सदृशः । सिंहासनस्थान्तिके प्राणि-
 चतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य चान्तिके ऽपि ते नवीनमेकं गीतम् अगायन्
 किन्तु धरणीतः परिक्रीतान् तान् चतुश्चत्वारिंशत्सहस्राधिकलल-
 ४ लोकां विना नापरेण केनापि तद् गीतं शिचितुं शक्यते । इमे
 योषितां सङ्गेन न कलङ्किता यतस्ते ऽमैथुना मेषशावको यत् किमपि
 स्थानं गच्छेत् तत्सर्वस्मिन् स्थाने तम् अनुगच्छन्ति यतस्ते मनुष्याणां
 मथतः प्रथमफलानीवेश्वरस्य मेषशावकस्य च कृते परिक्रीताः ।
 ५ तेषां वदनेषु चानृतं किमपि न विद्यते यतस्ते निर्दोषा ईश्वर-
 सिंहासनस्थान्तिके तिष्ठन्ति ।

६ अनन्तरम् आकाशमध्येनोद्गीयमानो ऽपर एको दूतो मया दृष्टः
 सो ऽनन्तकालीयं सुसंवादं धारयति स च सुसंवादः सर्वजातीयान्
 ७ सर्व्वंश्रीयान् सर्व्वभाषावादिनः सर्व्वदेशीयांश्च पृथिवीनिवासिनः
 प्रति तेन घोषितव्यः । स उच्चैःस्वरेणेदं गदति यथमीश्वराद्
 विभीत तस्य स्तवं कुहत् च स्वतस्तदौयविचारस्य दण्ड उपातिष्ठत्
 तस्माद् आकाशमण्डलस्य पृथिव्याः समुद्रस्य तोयप्रसवणानाञ्च लष्टा
 ८ युष्माभिः प्रणम्यतां । तत्पश्चाद् द्वितीय एको दूत उपस्थाद्यद्गदत्
 पतिता पतिता सा महाबाबिल् या सर्व्वजातीयान्, स्वकीयं

व्यभिचाररूपं क्रोधमदम् अपाययत् । तृपस्यात् तृतीयो दूतः ९
 उपस्थायोच्चैरवदत्, यः कश्चित् तं पशुं तस्य प्रतिमाञ्च प्रणमति
 स्वभाले स्वकरे वा कलङ्कं गृह्णाति च सो ऽप्यीश्वरस्य क्रोधपात्रे स्थितम्
 अमिश्रितं मदम् अर्थत ईश्वरस्य क्रोधमर्दं पास्यति पवित्रदूतानां १०
 मेषशावकस्य च साचाद् वक्त्रिगन्धकथो र्यातनां लप्यते च । तेषां ११
 यातनाया धूमो ऽनन्तकालं यावद् उद्गमिष्यति ये च पशुं तस्य
 प्रतिमाञ्च पूजयन्ति तस्य नाम्नो ऽङ्कं वा गृह्णन्ति ते दिवानिग्रं
 कञ्चन विरामं न प्राप्स्यन्ति । ये मानवा ईश्वरस्थाञ्चा यौग्री १२
 विश्वासञ्च पास्यन्ति तेषां पवित्रलोकाणां सहिष्णुतयाच प्रकाशितव्यं ।
 अपरं स्वर्गात् मया सह सम्भाषमाण एको रवो मयाश्रावि तेनोक्तं १३
 त्वं लिख, इदानौमारभ्य ये प्रभौ म्रियन्ते ते मृता धन्या इति;
 आत्मा भाषते सत्यं स्वप्नमेभ्यस्तौ विरामः प्राप्तव्यः, तेषां कर्माणि
 च तान् अनुगच्छन्ति ।

तदनन्तरं निरीक्षमाणेन मया श्वेतवर्णं एको मेघो दृष्टस्तन्मेघा- १४
 रूढो जनो मानवपुत्राहतिरस्ति तस्य शिरसि सुवर्णकिरीटं करे
 च तीक्ष्णं दात्रं तिष्ठति । ततः परम् अन्य एको दूतो मन्दिरात् १५
 निर्गत्योच्चैःखरेण तं मेघारूढं सम्भाष्यावदत् लया दात्रं प्रसार्य
 ग्रन्थच्छेदनं क्रियतां ग्रन्थच्छेदनस्य समय उपस्थितो यतो मेदिन्याः
 ग्रन्थानि परिपक्वानि । ततस्तेन मेघारूढेन पृथिव्यां दात्रं प्रसार्य १६
 पृथिव्याः ग्रन्थच्छेदनं कृतं । अनन्तरम् अपर एको दूतः स्वर्गस्थमन्दिरात् १७
 निर्गतः सो ऽपि तीक्ष्णं दात्रं धारयति । अपरम् अन्य एको दूतो १८
 वेदितो निर्गतः स वक्त्रेधिपतिः स उच्चैःखरेण तं तीक्ष्णदात्रधारिणं
 सम्भाष्यावदत् लया स्वं तीक्ष्णं दात्रं प्रसार्य मेदिन्या द्राचागु
 क्रियतां यतस्तत्फलानि परिणतानि । ततः स दूतः पृथिव्यां स्वदात्रं १९

१४ २०-१५ • योद्धनं प्रति प्रकाशितं वाक्यं ।

६२१

प्रसार्थं पृथिव्या द्राक्षाफलच्छेदनम् अकरोत् तत्फलानि चेश्वरस्य
१० क्रोधस्वरूपस्य महाकुण्डस्य मध्यं निक्षिपत् । तत्कुण्डस्यफलानि च
वहिर्मर्द्दितानि ततः कुण्डमध्यत् निर्गतं रक्तं क्रोशशतपर्यन्तम्
अश्वानां खलीनान् यावद् व्याप्नोत् ।

सप्तान्निमाघातत्वम् ।

१५ ततः परम् अहं स्वर्गं ऽपरम् एकम् अद्भुतं महाचिह्नं
दृष्टवान् अर्थतो ये दण्डैरीश्वरस्य कोपः समाप्तिं गमिष्यति तान्
१ दण्डान् धारयन्तः सप्त दूता मया दृष्टाः । वङ्गमिश्रितस्य काचमयस्य
जलाशयस्याकृतिरपि दृष्टा ये च पशोस्तत्रतिमायास्तस्मान्नो ऽङ्गस्य च
प्रभूतवन्तस्ते तस्य काचमयजलाशयस्य तीरे तिष्ठन्त ईश्वरीयवीणा
धारयन्ति, ईश्वरदासस्य मोघे गीतं मेषघ्रावकस्य च गीतं गायन्तो
वदन्ति, यथा,

सर्वशक्तिविशिष्टस्त्वं हे प्रभो परमेश्वर ।

त्वदीयसर्वकर्माणि महान्ति चाद्भुतानि च ।

सर्वपुण्यवतां राजन् मार्गा न्याय्या च्छताश्च ते ।

हे प्रभो नामधेयात्ते को न भीतिं गमिष्यति ।

को वा त्वदीयनाम्नश्च प्रशंसां न करिष्यति ।

केवलस्त्वं पवित्रो ऽसि सर्वजातीयमानवाः ।

त्वामेवाभिप्रणंस्यन्ति समागत्य त्वदन्तिकं ।

यस्मात्तव त्रिचाराजाः प्रादुर्भावं गताः किल ॥

५ तदनन्तरं मयि निरीचमाणे सति स्वर्गे साक्षाद्वाद्स्य मन्दिरस्य
६ द्वारं सुक्तं । ये च सप्त दूताः सप्त दण्डान् धारयन्ति ते तस्मात्
मन्दिरात् निरगच्छन् । तेषां परिच्छेदा निर्मूलशुभ्रवर्णवस्त्रनिर्मिता
७ वक्षांसि च सुवर्णशृङ्खलैर्वेष्टितान्यासन् । अपरं चतुर्णां प्रशण्डिनाम्

एकस्तेभ्यः सप्तदूतेभ्यः सप्तसुवर्णकंसान् अददात् । अनन्तरम् ईश्वरस्य =
तेजःप्रभावकारणात् मन्दिरं धूमेन परिपूर्णं तस्मात् तैः सप्तदूतः
तप्तदण्डानां समाप्तिं यावत् मन्दिरं केनापि प्रवेष्टुं नाशक्यत ।

ततः परं मन्दिरात् तान् सप्तदूतान् सम्भाषमाण एष १६ १
महारवो मयाश्रावि, यूयं गत्वा तेभ्यः सप्तकंसेभ्य ईश्वरस्य क्रोधं
पृथिव्यां स्थावयत ।

ततः प्रथमो दूतो गत्वा स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् पृथिव्याम् २
अस्त्वावयत् तस्मात् पशोः कलङ्कधारिणां तत्प्रतिमापूजकानां
मानवानां शरीरेषु व्यथाजनका दुष्टव्रणा अभवन् ।

ततः परं द्वितीयो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् समुद्रे ३
ऽस्त्वावयत् तेन स कुणपस्थशोणितरूप्यभवत् समुद्रे स्थितास्य सर्व्व
प्राणिनो मृत्युं गताः ।

अपरं तृतीयो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्वं नदीषु ४
जलप्रस्रवणेषु चास्त्वावयत् ततस्तानि रक्तमथान्यभवन् । अपरं
तोथानाम् अधिपस्य दूतस्य वागियं मया श्रुता ।

वर्त्तमानस्य भूतस्य भविष्यस्य परेश्वरः । ५

त्वमेव न्याय्यकारी यद् एतादृक् त्वं व्यचारयः ।

भविष्यद्वादिसाधूनां रक्तं तैरेव पातितं । ६

शोणितं त्वन्तु तेभ्यो ऽदास्तत्पानं तेषु युज्यते ॥

अनन्तरं वेदौतो भाषमाणस्य कस्यचिद् अयं रवो मया श्रुतः, ७

हे परेश्वर सत्यं तत् हे सर्व्वशक्तिमन् प्रभो ।

सत्या न्याय्यास्य सर्वा हि विचाराज्ञास्वदौयकाः ॥

अनन्तरं चतुर्थो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्वं सूर्य्ये =
ऽस्त्वावयत् तस्मै च वज्रिणा मानवान् दग्धुं सामर्थ्यम् अदायि । तेन ८

मनुष्या महातापेन तापितास्तेषां दण्डानाम् आधिपत्यविशिष्टस्येश्वरस्य
नामानिन्दन् तत्प्रशंसार्थञ्च मनःपरिवर्त्तनं नाकुर्वन् ।

- १० ततः परं पञ्चमो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्वं पशोः
सिंहासने ऽस्त्रावयत् तेन तस्य राष्ट्रं तिमिराच्छन्नम् अभवत् लोकाश्च
११ वेदनाकारणात् स्वरसना अदंश्यत । स्वकीयव्यथात्रणकारणाच्च
स्वर्गस्थम् ईश्वरम् अनिन्दन् स्वक्रियाभ्यश्च मनांसि न परावर्त्तयन् ।
१२ ततः परं षष्ठो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्वं फराताख्ये
महानदे ऽस्त्रावयत् तेन सूर्यादयदिश आगमिष्यतां राज्ञां
१३ मार्गसुगमार्थं तस्य तोथानि पर्य्यशुष्यन् । अनन्तरं नागस्य वदनात्
पशो र्वदनात् मिथ्याभाववादिनश्च वदनात् निर्गच्छन्तस्त्रयो ऽशुचय
१४ आत्मानो मया दृष्टास्ते मण्डूकाकाराः । त आश्चर्य्यकर्मकारिणो
भूतानाम् आत्मानः सन्ति सर्व्वशक्तिमत ईश्वरस्य महादिने येन
युद्धेन भवितव्यं तच्छते ह्यत्तजगतो राज्ञः संयहीतुं तेषां सन्धिधिं
१५ निर्गच्छन्ति । अपरम् इन्निभाषया हर्षगिद्दोनामकस्थाने ते
१६ सङ्गृहीताः । पश्चाहं चौरवद् आगच्छामि यो जनः प्रबुद्धस्तिष्ठति
यथा च नग्नः सन् न पर्य्यटति तस्य लज्जा च यथा दृश्या न भवति
तथा स्ववासान्धि रचति स धन्यः ।
१७ ततः परं सप्तमो दूतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्वम्
आकाशे ऽस्त्रावयत् तेन स्वर्गीयमन्दिरमध्यस्थसिंहासनात् महारवो
१८ ऽयं निर्गतः समाप्तिरभवदिति । तदनन्तरं तडितो रवाः स्तनितानि
चाभवन्, यस्मिन् काले च षष्ठ्यां मनुष्याः सृष्टास्तम् आरभ्य
१९ यादृक्पञ्चाभूमिकल्पः कदापि नाभवत् तादृग् भूकम्पो ऽभवत् । तदानीं
महानगरी त्रिखण्डा जाता भिन्नजातीयानां भगराणि च न्यप्रतन्
महाबाविष् चेश्वरेण स्वकीयप्रचण्डकोपमदिरापात्रदानार्थं संसृता ।

द्वीपाश्च पञ्चायिता गिरयश्चान्तर्हिताः । गगदमण्डलाच्च मनुष्याणाम् १०
उपर्यैकैकद्रोणपरिमितशिक्षानां महावृष्टिरभवत् तच्छिलावृष्टेः ११
क्लेशात् मनुष्या ईश्वरम् अनिन्दन् यत्तस्माच्चातः क्लेशो ऽतीव महान् ।

महावेश्यापार्द्वर्शनम् ।

तदनन्तरं तेषां सप्तकंसधारिणां सप्तदूतानाम् एक आगत्य १७ १
मां सभाष्यावदत्, अत्रागच्छ, मेदिन्या नरपतयो यथा वेश्या साङ्गं ०
व्यभिचारकर्म्म कृतवन्तः, यस्या व्यभिचारमदेन च पृथिवीनिवासिनो
मत्ता अभवन् तस्या बज्रतोषेषूपविष्टाया महावेश्याया दण्डम् अहं
त्वां दर्शयामि । ततो ऽहम् आत्मनाविष्टस्तेन दूतेन प्रान्तरं नीतस्तत्र २
निन्दानामभिः परिपूर्णं सप्तशिरोभिर्दंशशृङ्गैश्च विशिष्टं सिन्दूरवर्णं
पशुमुपविष्टा योषिदेका मया दृष्टा । सा नारी कृष्णलोहितवर्णं ४
सिन्दूरवर्णञ्च परिच्छदं धारयति स्वर्णमणिमुक्ताभिश्च विभूषितास्ति
तस्याः करे चणार्हद्रव्यैः स्वव्यभिचारजातमलैश्च परिपूर्णं एकः सुवर्णमयः
कंसो विद्यते । तस्या भाले निगूढवाक्यमिदं पृथिवीस्ववेश्यानां ५
दृष्टक्रियाणाञ्च माता महाबाबिलिति नाम लिखितम् आस्ते ।
मम दृष्टिगोचरस्था सा नारी पवित्रलोकानां रुधिरेण यीशोः ६
सालिणां रुधिरेण च मत्तासीत् तस्या दर्शनात् ममातिशयम्
आश्चर्य्यज्ञानं जातं । ततः स दूतो माम् अवदत् कुतस्तवाश्चर्य्यज्ञानं ७
जायते ? अस्या योषितस्तदाहनस्य सप्तशिरोभिर्दंशशृङ्गैश्च युक्तस्य
पशोश्च निगूढभावम् अहं त्वां ज्ञापयामि । त्वया दृष्टो ऽसौ ८
पशुरासीत् नेदानो वर्तते किन्तु रशातलात् तेनोदेतयं विनाशश्च
गन्तव्यः । ततो येषां नामानि जगतः सृष्टिकालम् आरभ्य
जीवन्पुस्तके लिखितानि न विद्यन्ते ते पृथिवीनिवासिनो भूतम्
अवर्तमानमुपस्थास्यन्तश्च तं पशुं दृष्ट्वाश्चर्य्यं मंस्यन्ते । अत्र ज्ञानयुक्तया ९

१७१०-१८२, योहनं प्रति प्रकाशितं वाक्यं ।

६२५

बुद्ध्या प्रकाशितव्यं । ज्ञानि सप्तगिरांसि तस्या योषित उपदेशन-
१० स्थानस्वरूपाः सप्तगिरयः सप्त राजानस्य सन्ति । तेषां पञ्च पतिता
एकस्य वर्त्तमानः शेषस्याद्याप्यनुपस्थितः स यदोपस्थास्यति तदापि
११ तेनाल्पकालं स्थातव्यं । यः पशुराशीत् किन्त्वदानौ न वर्त्तते
१२ स एवाष्टमः, स सप्तानाम् एको ऽस्ति विनाशं गमिष्यति च । लया
दृष्टानि दशशृङ्गाण्यपि दश राजानः सन्तिः, अद्यापि ते राज्यं न
प्राप्तं किन्तु सुहृत्तमेकं यावत् पशुना सार्द्धं ते राजान इव प्रभुत्वं
१३ प्राप्स्यन्ति । त एकमन्त्रणा मविष्यन्ति स्वकीयशक्तिप्रभावौ पशवे
१४ दास्यन्ति च । ते मेषशावके सार्द्धं योष्यन्ति, किन्तु मेषशावकस्तान्
जेष्यति यतः स प्रभूनां प्रभू राज्ञां राजा चास्ति तस्य सङ्गिनो
१५ ऽप्याहता अभिरुचिता विश्वास्यास्य । अपरं स माम् अवदत्
सा वेश्या यत्रोपविशति तानि तोयानि लोका जनता जातयो
१६ नानाभाषावादिनस्य सन्ति । लया दृष्टानि दश शृङ्गाणि पशुस्येमे
तां वेश्याम् षट्तीयिष्यन्ते दीनां नग्नाश्च करिष्यन्ति तस्या मांसानि
१७ भोक्ष्यन्ते वह्निना तां दाहयिष्यन्ति च । यत ईश्वरस्य वाक्यानि
यावत् सिद्धिं न गमिष्यन्ति तावद् ईश्वरस्य मनोगतं साधयितुम्
एकां मन्त्रणां कृत्वा तस्मै पशवे खेषां राज्यं दातुश्च तेष्वां
१८ मनांशीश्वरेण प्रवर्त्तितानि । अपरं लया दृष्टा योषित् सा महानगरी
या पृथिव्या राज्ञाम् उपरि राजत्वं कुरुते ।

महाबाविलोऽधःपतनम् ।

१८१ तदनन्तरं स्वर्गाद् अत्ररोहन् अपर एको दूतो मया दृष्टः

१ स महापराक्रमविशिष्टस्तस्य तेजसा च पृथिवी दौर्गता । स बलवता
खरेण वाचमिमाम् अघोषयत् पतिता पतिता महाबाविलु, सा
भूतानां वसतिः सर्वेषाम् अशुच्यात्मनां कारा सर्वेषाम् अशुचीनां

दृष्टानाञ्च पक्षिणां पिञ्चरस्याभवत् । अतः सर्वजातीयास्तस्याः १
 व्यभिचारजातां कोपमदिरां पीतवन्तः पृथिव्या राजानश्च तथा
 सह व्यभिचारं कृतवन्तः पृथिव्या वृषिजश्च तस्याः सुखभोगबाहुल्याद्
 धनाढ्यतां गतवन्तः । ततः परं स्वर्गात् मयापर एष रवः श्रुतः, ४
 हे मम प्रजाः, यूयं यत् तस्याः पापानाम् अग्निनो न भवत तस्या
 दण्डैश्च दण्डयुक्ता न भवत तदर्थं ततो निर्गच्छत । यतस्तस्याः पापानि ५
 गगनस्यर्शान्यभवन् तस्या अधर्माक्रियाश्चेश्वरेण संसृताः । परान् ६
 प्रति तथा यद्दद् व्यवहृतं तद्दत् तां प्रति व्यवहरत, तस्याः कर्माणां
 द्विगुणफलानि तस्यै दत्त, यस्मिन् कंसे सा परान् मद्यम् अपाययत् ७
 तमेव तस्याः पामार्थं द्विगुणमद्येन पूरयत । तथा यात्मस्वाधा यस्य ८
 सुखभोगः कृतस्तयो द्विगुणौ यातनाशोकौ तस्यै दत्त, यतः सा
 स्वकीयान्तःकरणे वदति, राज्ञीवद् उपविष्टाहं नानाथा न च ९
 शोकवित् । तस्माद् दिवस एकस्मिन् मारौदुर्भिक्षशोचनेः सा १०
 समाप्नोष्यते नारौ ध्यक्ष्यते वज्रिना च सा ; यद् विचाराधिपस्तस्या ११
 बलवान् प्रसुरौश्वरः, व्यभिचारस्तथा साद्धं सुखभोगश्च यैः कृतः, ते
 सर्वे एव राजानस्तद्वाहधूमदर्शनात् प्ररोदिष्यन्ति वचांसि चाहनिष्यन्ति १२
 बाहुभिः । तस्यास्तै यातनाभौते दूरे स्थितेदमुच्यते, हा हा बाबिष् १३
 महास्थान हा प्रभावान्विते पुरि, एकस्मिन् आगता दण्डे विचाराज्ञा
 त्वदौचका । मेदिन्या वृषिजश्च तस्याः कृते रुदन्ति शोचन्ति च १४
 यतस्तेषां पण्डित्याणि केनापि न क्रौयन्ते । फलतः सुवर्णरौप्यमणिमुक्ताः १५
 सूक्ष्मवस्त्राणि कृष्णलोहितवासांसि पट्टवस्त्राणि सिन्दूरवर्णवासांसि
 चन्दनादिकाष्ठानि गजदन्तेन महार्घकाष्ठेन पित्तललौहाभ्यां १६
 मर्मदग्नास्तरेण वा निर्मितानि सर्वविधपात्राणि त्वगेला धूपः १७
 सुगन्धिद्रव्यं गन्धरसो द्राचारसस्तैलं शस्यचूर्णं गोधूमो गावो मेघा

- अथ रथा दासेया मनुष्यप्राणाद्यैतानि पण्ड्रव्याणि केनापि न
 १४ क्रीयन्ते । तव मनोऽभिलाषस्य फलानां समयो गतः, त्वत्तो दूरीकृतं
 यद्यत् शोभनं भूषणं तव, कदाचन तद्दृशो न पुन लभ्यते त्वया ।
 १५ तद्विक्रितारो ये वणिजस्तथा धनिनो जातास्ते तस्या यातनाया भयाद्
 दूरे तिष्ठन्तो रोदिव्यन्ति शोचन्त्येदं गदिव्यन्ति हा हा महापुरि,
 १६ त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोहितवस्त्रैः सिन्दूरवर्णवासोभिश्चाच्छादिता
 १७ स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता चासौः, किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा महासम्पद्
 १८ क्षुप्ता । अपरं पोतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः समुद्र-
 व्यवसायिनश्च सर्व्वे दूरे तिष्ठन्त्यस्यां दाहस्य धूमं निरीचमाणा उच्चैः
 १९ खरेण वदन्ति तस्या महानगर्याः किं तुल्यं ? अपरं खग्निरःसु
 मृत्तिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्त्योच्चैः खरेणेदं वदन्ति हा हा
 यस्या महापुण्यां बाहुल्यधनकारणात् सम्पत्तिः सञ्चिता सर्व्वैः
 सामुद्रपोतनायकैः, एकस्मिन्नेव दण्डे सा सम्पूर्णाच्छिन्नतां गता ।
 २० हे स्वर्गवासिनः सर्व्वे पवित्राः प्रेरिताश्च हे ।
 हे भाविवादिनो यूयं कृते तस्याः प्रहर्षत ।
 युष्माकं यत् तथा साद्वै यो विवादः पुराभवत् ।
 दण्डं समुचितं तस्य तस्यै व्यतरदीश्वरः ॥
 २१ अनन्तरम् एको बलवान् दूतो दृष्टपेषणीप्रस्तरतुल्यं पाषाणमेकं
 गृह्णीत्वा समुद्रे निक्षिप्य कथितवान्, ईदृग्वलप्रकाशेन बाबिल
 महानगरी, निपातयिष्यते तत्सुस्तस्या उद्देशः पुन न लभ्यते ।
 २२ वज्रकीवादिनां शब्दः पुन न श्रौयते त्वयि ।
 गायकानाञ्च शब्दो वा वंशीतुर्ग्यादिवादिनां ।
 शिष्यकर्षकरः को ऽपि पुन न द्रष्ट्यते त्वयि ।
 पेषणीप्रस्तरध्वानः पुन न श्रौयते त्वयि ।

दौपत्यापि प्रभा तद्वत् पुन न द्रष्टव्ये त्वयि । १२
 न कन्यावरयोः शब्दः पुनः संश्लेष्यते त्वयि ।
 यस्मान्मुखाः पृथिव्या ये वणिजस्तेऽभवन् तव ।
 यस्माच्च जातयः सर्वा मोहितास्तत्र मायया ।
 भाविवादिपवित्राणां यावन्तश्च हता भुवि । १४
 सर्वेषां शोणितं तेषां प्राप्तं सर्वं तवान्तरे ॥

राजाधिराजयीशोर्विजययात्रा ।

ततः परं स्वर्गस्थानां महाजगताया महाशब्दो ऽयं मया श्रुतः, १९१

ब्रूत परेश्वरं धन्यम् अस्मदीयो य ईश्वरः ।
 तस्याभवत् परिचाणं प्रभावश्च पराक्रमः ॥
 विचाराज्ञाश्च तस्यैव सत्या न्याय्या भवन्ति च । २
 या स्ववेश्याक्रियाभिश्च व्यकरोत् हस्तमेदिनीं ॥
 तां स दण्डितवान् वेश्यां तस्याश्च करतस्तथा ।
 शोणितस्य स्वदासानां संग्रोधं स गृहीतवान् ॥

पुनरपि तैरिदमुक्तं यथा, ३

ब्रूत परेश्वरं धन्यं यन्नित्यं नित्यमेव च ।
 तस्या दाहस्य धूमो ऽनौ दिग्भूर्द्धुमुदेव्यति ॥

ततः परं चतुर्विंशतिप्राचीनाश्वत्वारः प्राणिनश्च प्रणिपत्य ४

सिंहासनोपविष्टम् ईश्वरं प्रणम्यावदन्,

तथास्तु परमेश्वरश्च सर्वैरेव प्रशंस्यतां ॥

अनन्तरं सिंहासनमध्याद् एष रवो निर्गतो, यथा, ५

ये ईश्वरस्य दासेयास्तद्गताः सकला नराः ।

यूयं जुद्धा महान्तश्च प्रशंसत व ईश्वरं ॥

ततः परं महाङ्गनतायाः शब्द इव बङ्गतोयानाञ्च शब्द इव
गुह्यतरस्तनितानाञ्च शब्द इव शब्दोऽयं मया श्रुतः,

भूत परेश्वरं धन्यं राजत्वं प्राप्तवान् यतः ।

स परमेश्वरोऽस्माकं यः सर्वशक्तिमान् प्रभुः ॥

कीर्त्तयामः स्तवं तस्य दृष्टाञ्चोत्साहिता वयं ।

यन्मेषशावकस्यैव विवाहसमयो ऽभवत् ॥

वाग्दत्ता चाभवत् तस्मै या कन्या सा सुसञ्जिता ।

परिधानाय तस्यै च दत्तः शुभ्रः सुचेष्टकः ॥

- ८ स सुचेष्टकः पवित्रलोकानां धार्मिकत्वानि । ततः स माम्
उक्तवान् त्वमिदं लिख मेपशावकस्य विवाहभोज्याय ये निमग्नित्वास्ते
धन्या इति । पुनरपि माम् अवदत्, इमानौश्वरस्य सत्यानि
१० वाक्यानि । अनन्तरम् अहं तस्य चरणथोरन्तिके निपत्य तं प्रणन्तु-
मुद्यतः । ततः स माम् उक्तवान् सावधानस्तिष्ठ मैवं कुरु थीशोः
साध्यविशिष्टैस्तव भ्रातृभिस्तथा च सहदासो ऽहं । ईश्वरमेव प्रणम
यस्यद् थीशोः साध्यं भाववाक्यस्य सारं ।

- ११ अनन्तरं मया मुक्तः स्वर्गो दृष्टः, एकः श्वेतवर्णो ऽश्वो ऽपि
दृष्टस्तदारूढो जनो विश्वास्यः सत्यमयश्चेति नाम्ना ख्यातः स
१२ थाथार्थ्येन विचारं युद्धञ्च करोति । तस्य नेत्रे ऽग्निशिखातुल्ये
शिरसि च बङ्गकिरीटानि विद्यन्ते तत्र तस्य नाम लिखितमस्ति
१३ तमेव विना नापरः को ऽपि तन्नाम जानाति । स हधिरमग्नेन
१४ परिच्छिन्नाच्छादित ईश्वरवाद इति नाम्नाभिधीयते च । अपरं
स्वर्गसैन्यानि श्वेताश्चारूढानि परिचितनिर्मलश्वेतसूक्ष्मवस्त्राणि च
१५ भूत्वा तमनुगच्छन्ति । तस्य वक्त्राद् एकस्रौच्छ्रणः खड्गो निर्गच्छति
तेन खड्गेन सर्वजातीयास्तेनाघातितव्याः स च खड्गदण्डेन तान्

चारयिष्यति सर्वशक्तिमत ईश्वरस्य प्रचण्डकोपप्रसोत्पादकद्राक्षाकुण्डे
यद्यत् तिष्ठति तत् सर्वं स एव पदाभ्यां पिनष्टि । अपरं तस्य परि- १६
च्छद उरसि च राज्ञां राजा प्रभूनां प्रभुश्चेति नाम लिखितमस्ति ।

अनन्तरं सूर्य्यं तिष्ठन् एको दूतो मया दृष्टः, आकाशमध्य १०
उड्डीयमानान् सर्वान् पक्षिणः प्रति स उच्चैःस्वरेणेदं घोषयति,
अचागच्छत । ईश्वरस्य महाभोज्ये मिश्रत, राज्ञां क्रव्याणि सेना- १८
पतीनां क्रव्याणि वीराणां क्रव्याण्यश्वाणां तदारूढानाञ्च क्रव्याणि
दासमुक्तानां बुद्धमहतां सर्वेषामेव क्रव्याणि च युष्माभिर्भक्षित-
व्यानि । ततः परं तेनाश्चारूढजनेन तदीयसैन्यैश्च शार्ङ्गं युद्धं कर्तुं १९
स पशुः पृथिव्या राजानस्तेषां सैन्यानि च समागच्छन्तीति मया
दृष्टं । ततः स पशु उर्ध्वतो यस्य मिथ्याभाववादि तस्यान्तिके चिच- २०
कर्षाणि कुर्वन् तैरेव पशुङ्गधारिणस्तत्प्रतिमापूजकांश्च भ्रमितवान्
सो ऽपि तेन शार्ङ्गं धृतः । तौ च वक्त्रिगन्धकञ्चलितहृदे जीवन्तौ
मिच्छितौ । अवशिष्टाश्च तस्याश्चारूढस्य वक्त्रिगन्धकञ्चलेन हताः, तेषां २१
क्रव्यैश्च पक्षिणः सर्वे तस्मिन् गताः ।

वर्षसहस्रं यावत् श्रयतानस्य बन्धनं तत्कालीयमहाविचारदिनकथनञ्च ।

ततः परं स्वर्गाद् अवरोहन् एको दूतो मया दृष्टस्तस्य २० १
करे रसानस्य कुञ्जिका महाशृङ्गकञ्चैकं तिष्ठतः । अपरं नागो १
ऽर्धतः यो वृद्धः सर्वो ऽपवादकः शैतानस्यास्ति तमेव धृत्वा वर्षसहस्रं
यावद् बद्धवान् । अपरं रसारले तं निक्षिप्य तदुपरि दारं बद्धा २
सुद्राङ्कितवान् यस्मात् तद् वर्षसहस्रं यावत् सम्पूर्णं न भवेत् तावत्
परजातीयास्तेन पुनर्न भ्रमितव्याः । ततः परम् अल्पकालार्थं तस्य ४
मेषनेन भवितव्यं । अनन्तरं मया सिंहासनानि दृष्टानि तत्र ये ४
जना उपाविशन् तेभ्यो विचारभारो ऽद्वीयत ; अनन्तरं यीशोः

साक्ष्यकारणाद् ईश्वरवाक्यस्य कारणाच्च येषां शिरश्छेदनं कृतं
पयोस्तदीयप्रतिमाया वा पूजा ये न कृत्वा भाले करे वा कलङ्को
ऽपि न धृतस्त्रेषाम् आत्मनो ऽपि मया दृष्टाः, ते प्राप्तजीवना
५ सप्तवर्षसहस्रं यावत् स्त्रीष्टेन साङ्गं राजत्वमकुर्वन् । किन्त्ववशिष्टा
६ मृतजनास्तस्य वर्षसहस्रस्य समाप्तेः पूर्वं जीवनं न प्रापन् । एषा
प्रथमोत्थितिः । यः कश्चित् प्रथमाया उत्थितेरंगी स धन्यः
पवित्रश्च । तेषु द्वितोयमृत्योः को ऽप्यधिकारो नास्ति त ईश्वरस्य
स्त्रीष्टस्य च याजका भविष्यन्ति वर्षसहस्रं यावत् तेन सह राजत्वं
करिष्यन्ति च ।

- ० वर्षसहस्रे समाप्ते श्रैतानः स्वकारातो मोक्ष्यते । ततः स
८ पृथिव्याश्चतुर्दिक्षु स्थितान् सर्वजातीयान् विशेषतो जूजास्थान्
माजुजास्थांसु सासुद्रसिकतावद् बड्डसंख्यकान् जनान् भ्रमयित्वा
९ युद्धार्थं संगृहीतुं निर्गमिष्यति । ततस्ते मेदिन्याः प्रस्थेनागत्य
पवित्रलोकानां दुर्गं प्रियतमां नगरींश्च वेष्टितवन्तः किन्त्वैश्वरेण
१० निक्षिप्तो ऽग्निरकाशात् पतित्वा तान् खादितवान् । तेषां धमयिता
च श्रैतानो वज्रिगन्धकयो हृदि ऽर्धतः पशु मिथ्याभाववादी च
यच तिष्ठतस्तत्रैव निक्षिप्तः, तचानन्तकालं यावत् ते दिवानिशं
यातनां भोक्ष्यन्ते ।

- ११ ततः शुक्लम् एकं महासिंहासनं मया दृष्टं तदुपविष्टो ऽपि
दृष्टस्तस्य तदनान्तिकाद् भूनभोमण्डले पलायेतां पुनस्ताभ्यां स्थानं
१२ न लब्धं । अपरं चुद्रा मृदास्तस्य सर्वं मृता मया दृष्टाः, ते
सिंहासनस्थान्तिके ऽतिष्ठन् ग्रन्थास्य व्यस्तीर्यन्त जीवनपुस्तकाख्यम्
अपरम् एकं पुस्तकमपि विस्तीर्णं । तच्च ग्रन्थेषु यद्यत् लिखितं
१३ तस्मात् मृतानाम् एकैकस्य स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः । तदानीं

समुद्रेण खान्तरस्था मृतजनाः समर्पिताः, मृत्युपरलोकार्थाभ्यपि
 खान्तरस्था मृतजनाः समर्पिताः, तेषाञ्चैकैकस्य स्वक्रियानुयायी
 विचारः कृतः । अपरं मृत्युपरलोकौ वङ्गिहृदे निक्षिप्तौ, एष एव १।
 द्वितीयो मृत्युः । यस्य कस्यचित् नाम जीवनपुस्तके लिखितं १।
 नाविद्यत स एव तस्मिन् वङ्गिहृदे न्यक्षिप्यत ।

नव्यनभः, पृथिव्यो वर्णनम् ।

अनन्तरं नवीनम् आकाशमण्डलं नवीना पृथिवी च मया २१
 दृष्टे यतः प्रथमम् आकाशमण्डलं प्रथमा पृथिवी च लोपं गते
 समुद्रो ऽपि ततः परं न विद्यते ।

अपरं स्वर्गाद् अवरोहन्ती पवित्रा नगरी, अर्थतो नवीना
 यिरूशालेमपुरी मया दृष्टा, सा वराय विभूषिता कन्येव
 सुसञ्चितासीत् । अनन्तरं स्वर्गाद् एष महारवो मया श्रुतः पश्चाद्यं
 मानवैः सार्द्धम् ईश्वरस्थावासः, स तैः सार्द्धं वक्ष्यति ते च तस्य प्रजा
 भविष्यन्ति, ईश्वरस्य स्वयं तेषाम् ईश्वरो भूत्वा तैः सार्द्धं स्थास्यति ।
 तेषां नेत्रेभ्यश्चाश्रूणि सर्वाण्येश्वरेण प्रमार्च्छन्ते मृत्युरपि पुनर्न
 भविष्यति शोकविज्ञापकेश्च अपि पुनर्न भविष्यन्ति, यतः प्रथमानि
 सर्वाणि व्यतीतानि । अपरं सिंहासनोपविष्टो जनो ऽवदत् पश्चाद्यं
 सर्वाणि नूतनीकरोमि । पुनरवदत् लिख यत इमानि वाक्यानि
 सत्यानि विश्वास्यानि च सन्ति । पुनर्मां अवदत् समाप्तं,
 अहं कः चक्षुः, अहम् आदिरन्तसु, यः पिपासति तस्मा अहं
 जीवनदायिप्रसन्नस्य तोयं विनामूर्च्छं दास्यामि । यो जयति स
 सर्वेषाम् अधिकारी भवतीत्यति, अहस्य तस्येश्वरो भविष्यामि स च मम
 पुत्रो भविष्यति । किन्तु भौतानाम् अविश्वासिनां दृष्टानां नरहन्तृणां

वेर्षींगामिनां मोहकणां देवपूजकानां सर्वेषाम् अनृतवादिनाञ्चांशो
वज्रिगन्धकण्वलितहृदे भविष्यति, एष एव द्वितीयो मृत्युः ।

- ८ अनन्तरं शेषसप्तदण्डैः परिपूर्णाः सप्त कंसा येषां सप्तदूतानां
करेष्वासन् तेषामेक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, आगच्छाहं तां
१० कन्याम् अर्थतो मेषशावकस्य भाविभार्यां त्वां दर्शयामि । ततः
स आत्माविष्टं माम् अत्युच्चं महापर्वतमेकं नीलेश्वरस्य सन्निधितः
स्वर्गाद् अवरोहन्तीं यिरुशालेमास्थां पवित्रां नगरीं दर्शितवान् ।
११ सा ईश्वरौघप्रतापविशिष्टा तस्यास्तेजो महार्घरत्नवद् अर्थतः
१२ सूर्यकान्तमणितेजस्तुल्यं । तस्याः प्राचीरं दृष्ट्वा उच्चच्च तत्र द्वादश
गोपुराणि सन्ति तद्गोपुरोपरि द्वादश स्वर्गदूता विद्यन्ते तत्र च द्वादश
नामान्यर्थत इत्याखिलीयानां द्वादशवंशानां नामानि लिखितानि ।
१३ पूर्वदिशि त्रीणि गोपुराणि उत्तरदिशि त्रीणि गोपुराणि
दक्षिणदिशि त्रीणि गोपुराणि पश्चिमदिशि च त्रीणि गोपुराणि
१४ सन्ति । नगर्याः प्राचीरस्य द्वादश मूलानि सन्ति तत्र मेषशावकस्य
१५ द्वादशप्रेरितानां द्वादश नामानि लिखितानि । अपरं नगर्या-
स्तदीयगोपुराणां तत्प्राचीरस्य च मापनाथं मया सम्भाषमाणस्य दूतस्य
१६ करे स्वर्णमय एकः परिमाणदण्ड आसीत् । नगर्यां आकृतिस्तुरसा
तस्या दैर्घ्यप्रस्थे समे । ततः परं स तेन परिमाणदण्डेन तां नगरीं
१७ परिमितवान् तस्याः परिमाणं द्वादशसहस्रनखाः । तस्या दैर्घ्यं
प्रस्थम् उच्चलं च समानानि । अपरं स तस्याः प्राचीरं परिमितवान्
तस्य मानवस्यार्थतो दूतस्य परिमाणानुसारतस्तत् चतुस्त्रवारिंश-
१८ दधिकशतसहस्रपरिमितं । तस्य प्राचीरस्य निर्मितः सूर्यकान्तमणिभि
१९ नगरी च निर्मासकाचतुल्येन शुद्धसुवर्णेन निर्मिता । नगर्याः
प्राचीरस्य मूलानि च सर्वविधमहार्घमणिभि भूषितानि । तेषां

प्रथमं भित्तिमूलां सूर्यकान्तस्य, द्वितीयं नीलस्य, तृतीयं ताम्रमेघैः,
 चतुर्थं मरकतस्य, पञ्चमं वैदूर्यस्य, षष्ठं शोणरत्नस्य, सप्तमं चन्द्रकान्तस्य,
 अष्टमं गोमेदस्य, नवमं पद्मरागस्य, दशमं लज्जुनीयस्य, एकादशं १०
 पेरोजस्य, द्वादशं मर्तीश्लेषेऽस्ति । द्वादशगोपुराणि द्वादशमुक्ताभिः ११
 निर्मितानि, एकैकं गोपुरम् एकैकया मुक्तया कृतं नगर्या
 महामार्गस्याच्छकाचवत् निर्मलसुवर्णेन निर्मितं । तस्या अन्तर ११
 एकमपि मन्दिरं मया न दृष्टं यतः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरो
 मेषशावकस्य स्वयं तस्य मन्दिरं । तस्यै नगर्यै दीप्तिदानार्थं १२
 सूर्याचन्द्रमयोः प्रयोजनं नास्ति यत ईश्वरस्य प्रतापसां दीपयति
 मेषशावकस्य तस्या ज्योतिरस्ति । परिचाणप्राप्तलोकनिवहास्य तस्या १४
 आल्लोके गमनागमने कुर्वन्ति पृथिव्या राजानस्य स्वकीयं प्रतापं
 गौरवञ्च तन्मध्यम् आनयन्ति । तस्या द्वाराणि दिवा कदापि न १५
 रोत्यन्ते निशापि तत्र न भविष्यति । सर्वजातीनां गौरवप्रतापौ
 तन्मध्यम् आनेष्येते । परस्वपवित्रं दृष्ट्वाद् अनृतहृद् वा किमपि १६
 तन्मध्यं न प्रवेक्ष्यति मेषशावकस्य जीवनपुस्तके तेषां नारागि १७
 लिखितानि केवलं त एव प्रवेक्ष्यन्ति ।

अतन्तरं स स्फटिकवत् निर्मलम् अमृततोयस्य स्रोतो माम् २२ ।
 अदर्शयत् तद् ईश्वरस्य मेषशावकस्य च सिंहासनात् निर्गच्छति ।
 नगर्यां मार्गमध्ये तस्या नद्याः पार्श्वयोरमृतवृक्षा विद्यन्ते तेषां १
 द्वादशफलादि भवन्ति, एकैको वृक्षः प्रतिमासं स्वफलं फलति
 तद्दृष्ट्वापि चान्यजातीयानाम् आरोग्यजनकानि । अपरं किमपि २
 प्रापयत् पुनर्न भविष्यति तस्या मध्य ईश्वरस्य मेषशावकस्य च
 सिंहासनं स्थास्यति तस्य दायास्य तं भविष्यन्ते । तस्य वदनदर्शनं ४
 प्राप्स्यन्ति तेषां भालेषु च तस्य नाम लिखितं भविष्यति । तदानीं

- ५ राशिः पुन न भविष्यति तेषां दीपस्य तेजसा सूर्यस्य वा तेजसा प्रयोजनं न भविष्यति यतः प्रभुः परमेश्वरस्त्वान् दीपयिष्यति ते
- ६ चानन्तकालं यावद् राजत्वं करिष्यन्ते ।
- ७ अनन्तरं स माम् अवदत्, वाक्यानीमानि विश्वास्थानि सत्यानि च, अचिराद् ये भवितव्यं तानि खदासान् ज्ञापयितुं पवित्रभाव-
- ८ वादिनां प्रभुः परमेश्वरः खदूतं प्रेषितवान् । पश्चाहं तूर्णम् आगच्छामि, एतद्गन्धस्य भाववाक्यानि यः पालयति स एव धन्यः ।

शेषकथनम् !

- ९ योहनहम् एतानि श्रुतवान् दृष्टवांश्चास्मि श्रुत्वा दृष्ट्वा च
- १० तद्दर्शकदूतस्य प्रणामार्थं तच्चरणयोरन्तिके ऽपतं । ततः स माम् अवदत् सावधानो भव मैवं कुरु, त्वया तव भ्रातृभिर्भविष्यद्वादिभिरेतद्गन्धस्यवाक्यपालनकारिभिश्च सहदासो ऽहं । त्वम् ईश्वरं प्रणम । स पुन माम् अवदत्, एतद्गन्धस्यभविष्यद्वाक्यानि
- ११ त्वया न सुद्राङ्कयितव्यानि यतः समयो निकटवर्ती । अधर्माचार इतः परमप्यधर्मम् आचरतु, अमेधाचार इतः परमप्यमेध्यम् आचरतु धर्माचार इतः परमपि धर्मम् आचरतु पवित्राचारश्चेतः परमपि पवित्रम् आचरतु ।
- १२ पश्चाहं तूर्णम् आगच्छामि, एकैकस्मै स्वक्रियानुयायिकस-
- १३ दानार्थं महातप्यफलं मम समवर्त्ति । अहं कः चक्षु प्रथमः शेष-
- १४ सादिरन्तश्च । अमृतवृक्षस्याधिकारप्राप्त्यर्थं द्वारैर् नगरेप्रवेशार्थञ्च
- १५ ये तस्माद्गाः पालयन्ति त एव धन्याः । कुकुरैर् मायाविभिः पुङ्गा-
- १६ मिभिर् नरहृत्भिर् देवाञ्चकैः सर्वैरनृते प्रीयमाणैरनृताचारिभिश्च
- १७ वहिः स्यातव्यं । मण्डलीषु युग्मभ्यमेतेषां चाक्ष्यदानार्थं यीशुरहं खदूतं प्रेषितवान्, अहमेव दायूदस्य मूलं वंशस्य, अहं तेजोमय-

प्रभातीयतारास्वरूपः । आत्मा कन्या च कथयतः, त्वयागृहीतां । १७
 श्रोतापि वदतु, आगम्यतामिति । यच्च त्वघातः स आगच्छतु
 यस्मिन्मति स विना मूल्यं जीवनदायि जलं गृह्णातु ।

यः कश्चिद् एतद्गन्धस्वभाववाक्यानि शृणोति तस्मा अहं साक्ष्य- १८
 मिदं ददामि, कश्चिद् यद्यपरं किमप्येतेषु योजयति तर्हीश्वरो-
 गन्धेऽस्मिन् लिखितान् दण्डान् तस्मिन्नेव योजयिष्यति । यदि १९
 च कश्चिद् एतद्गन्धस्वभावविषयवाक्येभ्यः किमप्यपहरति तर्हीश्वरो गन्धे
 ऽस्मिन् लिखितात् जीवनवृत्तात् पवित्रनगराच्च तस्यांशमपहरि-
 ष्यति । एतत् साक्ष्यं यो ददाति स एव वक्ति सत्यम् अहं त्वर्णम् २०
 आगच्छामि । तथास्तु । प्रभो यीशो, आगम्यतां भवता ।

अस्माकं प्रभो यीशुख्रीष्टस्यानुग्रहः सर्वेषु युक्तासु वर्त्ततां । २१
 आमेन् ।

धर्मपुस्तकस्य शेषांशः समाप्तः ।

